FRA SALIGHEDEN FJERNET

Oversat fra: Absence from Felicity
(et citat fra Shakespear))

HISTORIEN BAG ET KURSUS I MIRAKLER

af

Kenneth Wapnick Ph.d.

oversat af

Karl Boysen

INDHOLDSFORTEGNELSE

FORORD

Introduktion: "EN MIDALDRENDE SAGFØRER"

DEL I DE TIDLIGE ÅR

INTRODUKTION

Kapitel I HIMLEN OG HELEN: INTRODUKTION

Kapitel 2 HIMLEN OG HELEN: DE TIDLIGE ÅR

DEL II NEDSKRIVNINGEN AF *ET KURSUS I MIRAKLER*

INTRODUKTION

Kapitel 3 FREM MOD *ET KURSUS I MIRAKLER* - A
(fra ca. 1938)
Forberedelse til Universitetet
Oplevelsen i undergrundsbanen
Drømme

Kapitel 4 FREM MOD *ET KURSUS I MIRAKLER* - B
(fra ca. 1950 - 64)
Psykologi - Columbia-Presbytarian Medical Center

Kapitel 5 FREM MOD *ET KURSUS I MIRAKLER* - C (1965)
"Der må være en anden måde"

Kapitel 6 HELENS BREVE TIL BILL (sommeren 1965)

Kapitel 7 STARTEN PÅ *ET KURSUS I MIRAKLER* (1965)

Kapitel 8 NEDSKRIVNINGEN AF *ET KURSUS I MIRAKLER* - A (1965)
De første uger: Mirakelprincipperne

Kapitel 9 NEDSKRIVNINGEN AF *ET KURSUS I MIRAKLER* - B (1965)

Kapitel 10 NEDSKRIVNINGEN AF ET KURSUS I MIRAKLER - C (1965 - 72)
Specielle Budskaber
Bills Journal
Fortsættelse af og afslutning på Kurset.

DEL III - ÅRENE DER FULGTE ET KURSUS I MIRAKLER

INTRODUKTION

Kapitel 11 SOMMEREN 1973 HULEN

Kapitel 12 REDIGERINGEN

Kapitel 13 HELEN OG BILL: DET SPECIELLE OG HELLIGE FORHOLD, OG DERES LIV EFTER ET KURSUS I MIRAKLER
Helen, Bill og jeg selv
Judith Skutch og årene inden udgivelsen
Helens forhold til Et Kursus i Mirakler

Kapitel 14 ANDET NEDSKREVET MATERIALE - A
"Notater om Lyd" (1972 og 1977)
Psykoterapi; Formål, Proces og Praksis (1973 og 1975)
Begrebsafklaring (1975)
Bønnens Lovsang (1977)
Specielle budskaber (1975 til 78)

Kapitel 15 ANDRE SKRIFTER - B
Nedskrivningen af digtene
Digtene
"Guds gaver"

Kapitel 16 JESUS: VEJEN, SANDHEDEN OG LIVET
Katolicisme - Maria
Helens ambivalens overfor Jesus
Rejsen hjem til Jesus
Modstand og Skam
Tvivl og Ustadighed
Indkøb
Forsvar imod Jesus og imod Kærligheden
Specielt had (at dømme) og speciel kærlighed
Jesusdigtene

Kapitel 17 DEN VIRKELIGE JESUS; IND I KRISTUS
Bønnens Lovsang. Specielt budskab
Bønnens Lovsang. Bogen
Helen og Jesus: Illusion og Virkelighed
Den Ubevidste Præstinde

Kapitel 18 HELENS SIDSTE MÅNEDER OG REQUIEM

Epilog HINSIDES HIMLEN OG HELEN: PRÆSTINDEN.

FRA SALIGHEDEN FJERNET

FORORD OG INTRODUKTION

TIL Helen

Ind i Kristi Nærvær er hun trådt nu, fredfyldt og uden tanke på andet end Hans lysende ansigt og fuldkomne Kærlighed. Visionen af Hans ansigt vil blive hos hende, men der vil være et øjeblik der transcenderer al vision, selv denne, den helligste. Dette vil hun aldrig undervise i, for hun nåede det ikke ved at lære det. Men visionen taler om hendes erindring om det hun vidste i det øjeblik, og med sikkerhed vil komme til at vide igen.

(Let omskrevet citat fra *Et Kursus i Mirakler* A.dI-157.9)

FORORD

Helen Schucman, som denne bog handler om, var den der nedskrev *Et Kursus i Mirakler*. 1) Foundation for Inner Peace, Box 598, Mill Valley, CA: 1975. Til de læsere der er ukendt med Et Kursus i Mirakler, består det af tre bøger - tekstbogen, arbejdsbogen for studerende og håndbog for lærere - og er udformet som et selvstudiekursus.

Fra oktober 1965 til september 1972 "hørte" hun Jesu stemme diktere de tre bøger, der udgør en af de mest betydningsfulde, åndelige budskaber i vor tid. Denne bog er historien om dikteringen, og den ses i lyset af Helens livslange søgen efter Gud.

En eftermiddag mange år efter at Kurset var gjort færdigt, sad Helen og jeg i hendes dagligstue, som var det sted vi bedst kunne lide at være, når vejret ikke var egnet til spadsereture. Vi begyndte at diskutere de rygtedannelser om hendes liv og Kursets oprindelse, der allerede dengang begyndte at spredes, og det endda på et tidspunkt hvor hun stadig var yderst levende. Tænk så på hvad der vil ske efter hendes død, sagde vi til hinanden. Helen var forresten meget sikker på at hun ville dø når hun var 72, som var nummeret der var skrevet på en gravsten hun havde set i en vision. Faktisk

døde hun fem måneder før sin 72' fødselsdag. Selvom jeg ikke husker den nøjagtige dato for vores samtale i dagligstuen, var det formodentlig omkring to eller tre år før Helens død i 1981.

Vi forstod begge to, at hendes upublicerede selvbiografi næppe var en sandfærdig og præcis beretning om hendes liv, men snarere en overstiliseret, litterær beretning - hendes officielle standpunkt - der ikke virkeligt afspejlede hendes dybere følelser og oplevelser. Vores forsøg på at korrigere fejlene og redigere fordrejelserne ud, var på visse punkter en forbedring, men viste sig på mange andre punkter at være endog værre end originalen. At berette om visse hændelser i sit liv vækkede en enorm angst i Helen, og det gjaldt især dem der havde et religiøst indhold, og hendes ubehag førte direkte til en næsten heftig overredigering, der påvirkede troværdigheden af genfortællingen om hendes liv. Det var på baggrund af dette, at jeg sagde til Helen at jeg ville skrive hendes historie og de dertil knyttede hændelser af både indre og ydre art, som gik forud for, ledsagede og fulgte efter hendes nedskrivning af Kurset.

Helen var enig i at det var en god ide, hvorefter jeg citerede fra det litterære værk vi begge satte størst pris på, nemlig *Hamlet*, hvad en af os ofte gjorde. Citatet er fra den sidste scene, hvor Hamlet er ved at dø efter at have drukket af det forgiftede bæger, og den trofaste Horatio begynder at drikke af bægeret for at følge sin ven i døden. Hamlet griber hurtigt bægeret ud af Horatios hænder, og udbryder:

O good Horatio, what a wounded name,
Things standing thus unknown, shall live behind me!
If thou did ever hold me in thy heart,
Absent the from felicity awhile,
And in this harsh world draw thy breath in pain,
To tell my story (V.ii).

(Oh gode Horatio, hvilket velrenommeret navn,
Ting der endnu er ukendte, skal leve efter mig!
Hvis du nogensinde har haft mig kær i dit hjerte,

Så fjern dig fra saligheden en stund,
Og drag med smerte ånde i denne ufølsomme verden,
For at fortælle min historie (Vii).)

Jeg synes nu ikke denne verden er ufølsom, og jeg oplever det ikke som smerteligt at overleve Helen, og det gjorde jeg heller ikke den gang. Men jeg havde visse forudanelser om hvad verden ville gøre Helen til, - "hvilket skændet navn.....skal leve efter mig!" - at den ville være ude af stand til at modstå fristelsen til at lave sensationer og myter, eller på anden måde fordreje hendes liv og oplevelser. Jeg var klar over, at dette kun ville tilsløre sandheden om noget der var en inspirerende og betydningsfuld historie, blot ved at være det den var, uden at det var nødvendigt at tilpasse den til Hollywoods normer. Og derfor var der brug for en biografi jeg ville skrive - fordi jeg havde hende kær i mit hjerte - der mere præcist kunne afspejle Helens oplevelse: Et liv viet til at bringe Jesu budskab, men alligevel et liv der faktisk var en afståen fra lykken, i hvert fald som Helen bevidst oplevede det.

Der var virkeligt allerede dukket nogle fordrejede historier om Helen og oprindelsen til *Et Kursus i Mirakler* op, og ingen af dem er sandfærdige med hensyn til : 1) Helens oplevelse af Gud og Jesus; 2) det enestående i det der viste sig at være hendes dualistiske personlighed, som et højt udviklet åndeligt selv, parret med et næsten lige så højt udviklet ego; og 3) hendes forhold til William Thetford, der på eet niveau var den direkte stimulus, og som skabte rammerne for overførelsen af Kurset. Derfor er et hovedformål med denne bog at nedfælde det usædvanligt ambivalente forhold Helen havde til Gud og Jesus, og vi begynder med hendes barndom, og fortsætter igennem processen med nedskrivningen af Kurset, til det øjeblik hun døde i 1981.

Bogen er dog ikke en konventionel biografi, idet den ikke præsenterer et fuldstændigt lineært syn på Helens liv. Den er heller ikke en psyko-biografi, en genre der er blevet ret fremherskende i vor freudianske tidsalder. Men denne bog afspejler en bestemt synsmåde, der som en genklang af *Et Kursus i Mirakler* viser den førnævnte konflikt i Helen imellem disse dele af hendes selv - ønsket om at vende tilbage til Gud, og frygten for en sådan tilbagevenden - og det er det altoverskyggende tema i alles liv, uafhængigt af de familiemæssige og/eller nedarvede omstændigheder. Det var en konflikt der symboliserede begge sider af Helens personlighed, og afspejlede den samme ambivalens som vi allesammen oplever i vores forhold til Gud og personen Jesus, hvis kærlighed til os er det nærmeste verden er kommet til at opleve Guds - vores Kildes - strålende Kærlighed.

Ved at berette om udviklingen af denne personlige konflikt og dens endelige løsning, beretter jeg derfor alles historie. Dramaet i dette aspekt af Helens indre liv, afspejler alle menneskers indre liv, der tilsyneladende er fanget i en Gudløs verden, og vandrer "usikre og ensomme omkring i verden i konstant frygt." (T-31.VIII.7:1), og alligevel konstant længes efter at høre det Råb fra den kærlige Gud, der ville føre dem tilbage til Ham. Derfor opholder jeg mig ikke så meget ved Helens ydre liv - *formen* - undtagen hvor det afspejler denne konflikts underliggende *indhold*. Det er nytteløst at analysere egoet, som Kurset igen og igen fortæller os. På den anden side er forståelsen af, at hele egotankesystemet er et forsvar imod vort sande Selv, yderst nyttig. Således ses for eksempel Helens

tydelige ambivalens overfor hendes forældre og overfor organiseret religion - der udgør en guldmine af information for en psykolog, der ville prøve på at finde psykodynamiske årsager til hendes indre oplevelser - som en afspejling af denne dybere Gud-ego konflikt, ikke som dens årsag. Men den dybeste oprindelse til denne konflikt ligger begravet endnu dybere, imellem ældgamle ar, der opstod på en voldsom slagmark i et tidløst sind, der var langt større end dets lille udtryk, som vi kalder for Helen Schucman. Det er sindet af et større selv, fra før adskillelsen (der af *Et Kursus i Mirakler* kaldes det splittede sind, eller egoet) der er oprindelsen til vores oplevede, personlige selv. Forståelsen af Helens liv giver os derfor en model for denne ontologiske Gud-ego konflikt, der raser i alle mennesker. Efterhånden som de to sider i dette slag erkendes, kan de bringes samme og til sidst transcenderes.

Helen efterlod sig således ikke kun *Et Kursus i Mirakler* - der efter min mening er verdens mest sofistikerede beskrivelse af sindets underjordiske krigstogt, samtidigt med at det er en undervisning i at ophæve denne krig imod Gud igennem tilgivelse - men hendes eget liv udgjorde et billede på denne undervisning. Meget få, om overhovedet nogen, kendte til fulde disse to sider af Helen - Hamlets "Things standing thus unknown" - og det er denne komplekse kombination jeg håber at fange i nærværende bog. Selvom Helen ikke ønskede at det jeg skal til at skrive, skulle være offentligt kendt imens hun var i live, ved jeg af grunde der udgør et af de vigtige temaer i denne bog, at hun ville være glad for at jeg på dette tidspunkt offentliggør historien om hende og om Kursets tilblivelse. Derfor håber jeg, at bogen tilfører Helens tidligere nedfældede oplevelser en balance der hidtil har manglet, og at den for eftertiden vil optegne den vidunderlige eller måske smertelige historie om en kvinde, der til stadighed var absolut tro mod Jesus, som hun både elskede og hadede over alle andre.

Men når alt dette er sagt, var kærligheden og hadet kun et slør over den Kærlighed der eksisterede før tiden var, og som vil fortsætte efter at tiden hører op med at være. For hinsides Helens personlige og ambivalente sider, var der et fuldstændigt anderledes selv. "Selv" med stort "S" er måske en passende stavemåde, for denne del af hendes indre liv var fuldstændigt upersonlig, og transcenderede det had-kærlighedsforhold hun havde til Jesus, der i virkeligheden *var* hendes personlige selv. Selvom den altid var skjult i Helen, var denne hendes "hinsidige-verden side" ikke desto mindre det helt grundlæggende fundament for hendes liv, og gav det den mening som alt andet må forstås ud fra.

Derfor har denne bog to hovedtemaer. Det første, som er det dominerende, er Helens had-kærligheds forhold til Gud og Jesus, som *Et Kursus i Mirakler* omtaler som konflikten imellem vores rette og vores u-rette sind. Det andet, der løber igennem det hele som en rød tråd, er Kærligheden til Kristus, som Helen virkeligt *kendte* og var, i Kurset kaldet Et-sindethed. Selvom jeg fra tid til anden vil referere til dette overpersonlige Selv, især i forbindelse med Helens stadigt

tilbagevendende billede af præstinden, vil jeg vente med en fyldigere beskrivelse af dette aspekt af Helen til Epilogen, og lade udviklingen af hendes personlige side forme de grundlæggende konturer af denne bog. Ved afslutningen af Helens personlige historie vil jeg komme tilbage til dette Selv, ligesom en komponist afslutter en symfoni med en coda: Den sidste episode, der introducerer nye temaer, men som alligevel stadig er intimt forbundet med ånden i den musik der går forud.

Helen og jeg delte en dyb kærlighed til hinanden, og til Jesus, i hvis kærlighed vi vidste vi var forenede, og for hvis Kursus skyld vi havde fundet sammen. Det er min bøn, at jeg vil være i stand til at tilkendegive den kærlighed på disse sider. Med de ord Beethoven satte over åbningstemaet i sin mesterlige choral *Missa Solemnis*: "Fra hjertet, må det gå til hjertet."

Introduktion

"EN MIDALDRENDE SAGFØRER"

Jeg mødte Helen Schucman første gang lørdag aften den 25 november 1972. Vi mødtes i William Thetfords lejlighed i upper east side i New York City, og mødet var arrangeret af vores fælles ven Fader Michael. De tre havde sammen med Bills bofælle Chip overværet en healingstjeneste hos Kathryn Kuhlman, en berømt troshelbreder, og den dybe oprigtighed under tjenesten havde gjort et stærkt indtryk på dem, om ikke ligefrem overvældet dem. Jeg hørte senere hvor usædvanligt det var for Helen at gå ud om aftenen, især efter en trættende dag. Når jeg tænker tilbage på det møde, kan jeg se at de begivenheder der ledte op til det, på sin vis gjorde det uundgåeligt.

Efter at jeg var vokset op i et jødisk hjem, og havde gået i de første 8 klasser i en hebraisk underskole kaldet Yeshivah, havde jeg i en alder af tretten forkastet Gud og jødedommen, fast besluttet på aldrig at spekulere over religiøse spørgsmål mere. En lang agnostisk periode fulgte efter det, og den var parret med en voksende, følelsesfuld kærlighed til klassisk musik, og Beethoven og Mozart dominerede mit personlige pantheon af vejledere, der førte mig stadigt dybere ind i indre oplevelser, som jeg i min uvidenhed dengang næppe ville have kaldt åndelige. I den periode afsluttede jeg min uddannelse, og meget overraskende også en doktordisputats om Teresa de Avila, den berømte spanske mystiker fra det sekstende århundrede. Et par år senere, i 1970, efter at mit første ægteskab var gået i stykker, "dukkede Gud op", og jeg begyndte at føle en personlig Tilstedeværelse bag disse "ikke-åndelige" oplevelser. To år senere, og efter en række oplevelser der ikke er relevante for denne bog, besøgte jeg et trappistkloster i Kentucky ved navn Abbey of Gethsemani, og opdagede helt uventet, at jeg følte mig fuldstændigt "hjemme" der.

Nu syntes tingene i mit liv at begynde at ske meget hurtigere. Imens jeg var i klosteret besluttede jeg, at det var Guds Vilje at jeg blev trappistmunk, og romersk katolsk, selvom jeg overhovedet

ingen interesse havde for kirken, og heller ingen bevidst interesse for Jesus, der er dens centrale skikkelse. Da jeg kom tilbage til det hospital hvor jeg var ansat, talte jeg med den katolske præst, som døbte og konfirmerede mig i løbet af tre uger. Som forberedelse til at gå ind i klosterlivet besluttede jeg mig for at forlade mit job til Thanksgiving, og tilbringe tiden alene i fred og ro, fordi en kirkelig lov påbyder at man skal vente et år. Jeg følte at jeg skulle tilbringe en del af denne tid i Israel, og planlagde at rejse derover få dage efter ferien. Men nu er jeg lidt foran historien.

Kort efter at jeg blev døbt i september 1972, fortalte præsten mig, at provsten i hans religøse orden var meget ivrig efter at møde mig. Det var min introduktion til Fader Michael. Men omstændighederne var langt mere interessante end dette. Fader Michael var psykolog, og havde taget en del af sin uddanelse hos Bill og Helen på det psykiatriske institut, der var en del af Colombia Presbytarian Medical Centre. De tre blev gode venner, og faktisk var Michael en af de meget, meget få mennesker, som Helen og Bill delte *Et Kursus i Mirakler* med, imens det stadig var ved at blive dikteret.

En gang læste Bill John White's antologi *The Highest State of Consciousness*, hvor en af mine artikler var gengivet. Det var "mysticisme og schizofreni", en artikkel der oprindeligt var tænkt som en del af min disputats, og som første gang blev offentliggjort i *The Journal of Transpersonal Psychology*. Artiklen sammenlignede og modstillede Teresas og en skizofrens mystiske oplevelser, og hovedideen var, at skizofrene ikke er mystikere, og mystikere ikke skizofrene. Bill viste Michael den som et eksempel på en psykolog der tog mystiske oplevelser alvorligt, hvad der var mere sjældent i tresserne end det er i dag. Da den præst der havde døbt mig nævnede for Michael, at han for nylig havde døbt en psykolog (en begivenhed jeg tror han lignede ved den umiddelbart forestående bekendtgørelse af Kristi genkomst), genkendte Michael mit navn fra artiklen, og udtrykte sin interesse for at mødes med mig.

Jeg ringede til ham og aftalte en tid hvor vi kunne mødes, og han og jeg blev snart meget nære venner. Kørt før jeg skulle til Israel fortalte Michael mig om to psykologer han mente jeg burde møde. Og derfor mødtes Michael, Helen, Bill, Chip og jeg den lørdag aften. Som jeg husker det, brugte vi det meste af tiden på, at jeg fortalte om hvordan jeg var kommet dertil i livet hvor jeg var. Helen fortalte om et par af sine første oplevelser, og jeg husker at jeg følte en særlig nær forbindelse med hende.

På et eller andet tidspunkt i løbet af aftenen, nævnede en eller anden - jeg tror det må have været Michael - den "bog" Helen havde "skrevet", som drejede sig om åndelig udvikling. Bill pegede hen i et hjørne af dagligstuen, hvor hans kopi af manuskriptet til Kurset lå, indsat i syv, sorte ringbind. Af en eller anden grund følte jeg, at jeg ikke burde kigge i dem, selvom det havde været helt i orden med Helen og Bill hvis jeg havde gjort det.

Aftenen sluttede, og jeg følte at jeg lige havde mødt to meget hellige mennesker, selvom jeg naturligvis ikke på det tidspunkt kunne have fattet den virkelige betydning de ville få i mit liv. Michael og jeg kørte Helen hjem til hendes lejlighed på Manhattan, og Helen fortalte at navnet "Wapnick" var hende bekendt, ligesom "Schucman" faktisk var for mig. Vi fandt så ud af, at Helen kendte min ekskone Ruth, der en overgang havde arbejdet som forskningsassistent på the Medical Centre. Jeg kunne huske, at Ruth havde syntes at hendes nærmeste supervisor var ret vanskelig, og havde talt med Helen om det, da hun var konsulent på projektet. Ruth havde oplevet Helen som meget venlig og hjælpsom, ligesom Bill. Interessant nok opstod denne forbindelse indenfor det første år eller deromkring af Kursets tilblivelse.

Efter at vi havde sat Helen af, fortsatte Michael og jeg til hans hjem, hvor jeg tilbragte natten. Før vi sov, tilbød Michael mig en kopi af "Helens bog", så jeg kunne kigge lidt i den, men igen følte jeg at jeg ikke burde gøre det. Derefter gik jeg i seng, men jeg kunne ikke falde i søvn, hvad der var noget højst usædvanligt for mig. Selvom jeg var træt, vendte og drejede jeg mig i temmelig lang tid, imens jeg forsøgte at finde ud af hvorfor det var så svært.

Til sidst huskede jeg en drøm jeg havde haft for mere end et år siden. I drømmen var jeg sammen med en gruppe mennesker, som jeg følte var temmelig meget yngre end jeg. En megt klog, midaldrende sagfører kom ind, og tog mig med hen til en anden afdeling af værelset, der lignede et bibliotek, og var adskilt fra de andre. Hun stillede mig tre spørgsmål, hvoraf kun det første er relevant her. Det var, hvilken af mine barndomsoplevelser jeg ville forandre, hvis jeg kunne. Mit svar var, at jeg intet ville forandre, fordi alt var som det skulle være, og fortiden ikke længere betød noget, og det viste sig at være det rigtige. På det tidspunkt vågnede jeg, og sluttede drømmen i en halvbevidst, hypnagogisk tilstand. I drømmen (som jeg opfattede som vigtig) var den kvindelige sagfører en art åndelig lærer, som jeg nærede meget stor respekt for, og hvis respekt og anerkendelse jeg ligeledes ganske klart havde opnået.

Imens jeg lå i sengen der i Fader Michaels hjem, forstod jeg pludseligt, at sagføreren var Helen. Jeg kendte hende dårligt nok, men allerede på det tidspunkt havde jeg i Helen set en stærk, åndelig autoritet. Men naturligvis kunne jeg dengang på ingen måde vide hvor sammensat hendes personlighed var. Jeg blev fuldstændigt rolig, og faldt øjeblikkeligt i søvn. Da jeg fortalte Michael om det den følgende morgen, lo han: "Selvfølgelig er Helen sagfører" sagde han, og refererede til Helens skarpe, analytiske og logisk undersøgende sind.

Jeg rejste til Israel nogle få dage senere, og tilbragte, som det viste sig, det meste af tiden i to klostre. I marts skrev jeg hver sit brev til Helen og Bill fra trappistklostret Latroun udenfor Jerusalem. Mit brev til Bill findes stadig, men dette første brev til Helen er blevet væk. Helen fortalte mig senere, at jeg i det omtalte mit ønske om at læse hendes bog, og stavede den med stort "B", noget jeg aldrig ville have gjort bevidst.

Og imens jeg var i Israel havde jeg to drømme der havde forbindelse med "Helens Bog". I den første stod jeg på perronen på en station i New York Citys undergrundsbane. Jeg gik hen til en skraldespand, og øverst i den lå noget jeg vidste var en meget hellig bog, men ikke en jeg kendte. I en anden drøm gik jeg på stranden, og fandt den samme hellige bog i sandet.

Efter nogen tid forlod jeg Latroun, og tog til Lavra Netofa, som er et lille og fysisk set primitivt klostersamfund på toppen af et bjerg i Galilæa, hvorfra der er en smuk udsigt over den nordlige ende af den berømte sø. To måneder senere, hvor jeg følte mig meget hjemme der, besluttede jeg at blive på denne bjergtopi et ubestemt tidsrum. Men før jeg slog mig ned, ville jeg besøge staterne for at se min familie, og for at opsøge Helen og Bill. I mit brev til Helen, der annoncerede mit besøg, skrev jeg:

Da jeg nu skal blive her i nogen tid, har jeg besluttet at komme til USA i ca. en måned, før jeg vender tilbage hertil og slår mig ned. Min plan er at ankomme omkring weekenden den 12 may (1973), og jeg håber vi kan ses ret hurtigt derefter. Jeg glæder mig også meget til at læse jeres bog (her stavet med lille "b"2) Fremover vil mine tilføjelser til citeret materiale være indrammet af firkantede paranteser, imens runde paranteser indrammer citater fra selve materialet. imens jeg er i staterne.

Jeg tog hjem til Michael da jeg kom til New York, og kort efter kørte han mig til Columbia-Presbyterian. Helen husker, at jeg kom ind ad døren og sagde: "Hej, her er jeg, hvor er bogen?". Selvom jeg ved jeg virkeligt ønskede at se dette skrift, tvivler jeg på jeg i den grad kunne have glemt mine gode manerer. Jeg ville i det mindste have sagt: "Hej, hvordan går det?" og derefter "Hvor er bogen?". Men det var klart at jeg så meget frem til at se Helens manuskript.

Helens og Bills kontorer lå ved siden af hinanden, i en større afdeling der lå for sig selv, og de anbragte mig på Bills kontor, imens han gik ind i Helens. Helen gav mig de to afsnit hun holdt mest af - "For de er kommet" og "Vælg Endnu Engang" - der således blev min introduktion til *Et Kursus i Mirakler*. Jeg læste ivrigt, og kunne dårligt tro hvad jeg læste. Jeg havde i lang tid elsket Shakespeare, og disse yderst poetiske afsnit var for mig fuldt så smukke som noget digteren havde skrevet, men jeg husker at jeg overrasket sagde til Helen og Bill, at disse ord til forskel fra Shakespeares indeholdt et yderst vigtigt, åndeligt budskab. Jeg kunne ikke forestille mig en mere sublim sammensmeltning af form og indhold, og sammenlignede det med Beethovens fuldkomne cis-mol kvartet.

Min erindring om den præcise rækkefølge af det der skete er tåget, men da jeg begyndte at læse teksten fra begyndelsen, indså jeg jeg hurtigt, at Kurset var den mest fuldkomne blanding af psykologi og åndelighed jeg nogensinde havde set. Og jeg er sikker på det ikke tog mig ret lang tid

at forstå, at *Et Kursus i Mirakler* var mit livs arbejde, at Helen og Bill var min spirituelle familie, og at jeg ikke skulle være munk, men blive i New York sammen med dem i stedet for.

I denne periode, der syntes at have sit eget liv, og som forlængede sig fra de oprindelige fire uger til ti, delte jeg det meste af min tid imellem Helen og Bill - sammen og hver for sig - og mine forældre. De sidstnævnte følte sig forståeligt nok temmelig ilde berørt og var bekymrede over deres "søde jødiske søn", der var "gået over i fjendens lejr", og som de følte desuden var blevet bortført af en gruppe yderst mistænkelige munke. Jeg rejste også rundt og besøgte en masse venner, og tog også en tur til the Abbey of Gethsemani.

Jeg tilbragte således en stor del af tiden sammen med min "nye familie", og drøftede hele kursen for mit liv, sommetider ned i de mindste detaljer. Helen og Bill syntes glade for at høre på det, og det var naturligvis vigtigt for mig at dele hvem jeg var med dem, eller i det mindste hvem jeg troede jeg var. Helen og jeg tilbragte desuden megen tid sammen, og det var tydeligt at der var et virkeligt bånd imellem os. Jeg tilbragte også tid alene sammen med Bill, og følte også nærhed til ham. Alt i alt var jeg ret forbavset over Helens og Bills villighed til at dele deres vanskeligheder angående Kurset og deres generelt ulykkelige situation med mig, for slet ikke at tale om deres forhold til hinanden.

Derfor varede min honneymoon-periode med dem ikke ret længe, efterhånden som det andet aspekt af Helens og Bills liv også blev klart, hvad der i begyndelsen var smerteligt.

Helen og Bill var langt mere komplicerede mennesker end det oprindeligt havde forekommet mig. Mine første raktioner på dem var helt sikkert ikke forkerte, men ganske enkelt ufuldkommne. Den kærlighed jeg følte for Helen og Bill, og deres hengivenhed for Gud og *Et Kursus i Mirakler*, som jeg forstod fra begyndelsen, blev aldrig mindre i mit sind. Men en anden dimension i dem begyndte langsomt at bryde frem i min bevidsthed, og den dimension forsøgte jeg i nogen tid at undertrykke. Her var to venlige og kloge mennesker, oven i købet kliniske psykologer, som jeg kunne tale åbent med om mit forhold til Gud og Jesus, og finde fuldstændig forståelse. Dertil kom, at disse to oven i købet var ansvarlige for denne bemærkelsesværdige bog, som jeg begyndte at se som det centrale punkt i mit liv, kulminationen af min hidtidige rejse, og fundamentet for resten af min tid her.

Men jeg kunne også se de enorme vanskeligheder de begge to havde med at leve i verden, på trods af hvad det så ud til, og på trods af deres professionelle resultater. Og frem for alt kunne jeg se de vanskeligheder de havde i deres indbyrdes forhold. Kort sagt var situationen ikke helt det åndelige Camelot jeg havde troet jeg gik ind i. Jeg begyndte at indse, at den snarere var et komplekst arnested for smerte og had, paradoksalt parret med Helens og Bills ægte hengivenhed for Gud og Kurset, for ikke at nævne kærlighed og omsorg for hinanden.

Dette paradoks i deres forhold, som jeg kommer tilbage til i senere kapitler, afspejlede også det før omtalte paradoks i Helen selv: et fænomen der viste sig i hendes splittelse imellem to næsten

fuldstændigt adskilte selver, som *Et Kursus i Mirakler* benævner det rette og det urette sind, der repræsenterer Gud og egoet. Dette paradoks er som sagt det centrale tema for denne bog, der har tre dele: Første del beskriver i detaljer denne konflikt i Helen - "Himlen og Helen" - som den manifesterede sig i hendes tidligste år. Den er i princippet baseret på Helens selvbiografi, som jeg præsenterer i en så korrigeret form, som jeg følte jeg havde lov til, iblandet mine egne kommentarer.*)

Anden del beskriver i det store og hele Helens møde med Bill og nedskrivningen af *Et Kursus i Mirakler*, og her bygger jeg i hovedsagen på det personlige materiale der blev givet til Helen i de første uger af Kursets nedskrivning. Desuden vil jeg citere relevante uddrag fra Helens drømme, og breve Helen skrev til Bill, samt notater fra Bill's journal.

*) Helen og Bill havde udpeget mig som "arkivar" af alt det materiale der vedrørte *Et Kursus i Mirakler*, og det omfattede Helens oprindelige notesbøger og alle følgende maskinskrevne manuskripter til Kurset. Dette materiale har jeg udtaget copyright på under titlen "The unpublished writings of Helen Schucman, Volumes 1-22". Disse skrifter omfatter ligeledes Helens ovennævnte selvbiografi, korrespondancen imellem Helen og Bill, og imellem Helen og mig, Helens drømme, papirerne fra hendes skole og universitet etc. Jeg citerer indgående fra disse skrifter i de følgende kapitler.

Tredje del vender tilbage til den periode hvor jeg møder Helen og Bill, der startede i 1973, og den tager udgangspunkt i mit personlige tilbageblik på Helen, og diskuterer hendes to sider, og den endelige løsning på denne konflikt. Da først denne dualitet var transcenderet, blev kun eenheden i hendes eneste Selv tilbage. Således spænder 1 og 2 del over Helens barndomsår, og frem til efteråret 1972, hvor hun fuldendte nedskrivningen af Kurset. 3 del af bogen dækker den sidste periode af hendes liv, fra 1973 til 81, hvor jeg var så nært forbundet med hende.

FØRSTE DEL

DE TIDLIGE ÅR

INTRODUKTION TIL DEL I

Den overordnede titel til kapitlerne i denne første del - “Himlen og Helen” - tog jeg fra en artikel Helen havde skrevet på universitetet, omkring ti år før nedskrivningen af *Et Kursus i Mirakler* begyndte. Artiklen indeholdt løsningen på “opgaven at beskrive et specifikt problem i vores liv, og hvordan vi til sidst løste det”. Det problem Helen valgte var hendes livstids-beskæftigelse med Gud, og hun indledte artiklen som følger:

Dette er historien om min søgen efter Gud. Den begyndte da jeg var en meget lille pige, og den sluttede for ret kort tid siden, med noget i retning af at jeg vil give det en chance. (som sagt tydeligvis skrevet år før Kurset) Om man tror jeg virkelig har fundet en løsning, afhænger i høj grad af hvordan man ser selve problemet. Man kan sige, at set ud fra eet synspunkt har jeg slet ikke løst det, idet jeg ingen konklusion er kommet til i spørgsmålet om Gud. Men man kan også sige, at problemet ikke var udelukkende religiøst fra begyndelsen, så en løsning i religiøs forstand faktisk ikke er afgørende. Uanset hvordan man ser det, kom jeg over en stærk optagethed af hele spørgsmålet, og det er i sig selv en løsning af en art.

Som Helen selv senere bemærkede, var det klart nok ikke den endelige slutning på historien. I sin upublicerede selvbiografi, der er en sammensmeltning af flere redigerede versioner, som vil blive beskrevet i det følgende, så Helen tilbage på sin universitetsopgave, og skrev at artiklen havde fået hende til at se tilbage på sin tidligste interesse for religion "igennem en lang række skuffelser, til en følelse af resignation og nederlag..... en lang og mismodig søgen efter Gud, der tydeligt var skrevet ud fra et psykologisk og ikke et religiøst synspunkt. Det var den begrebsmæssige ramme jeg var nået til på det tidspunkt, og det niveau jeg forventede at blive på både professionelt og personligt."

Denne bog er skrevet ud fra det modsatte synspunkt - ud fra et religiøst fremfor et psykologisk - et synspunkt Helen naturligvis selv senere antog.

Første del er således for en meget stor del baseret på Helens universitetsartikel, der tjente som grundlag for den ovennævnte selvbiografi, og som faktisk eksisterer i otte og en halv, næsten ens, versioner: Den første er den der afleveredes til New York University; andre fire og en halv version er Helens føres redigeringer af artiklen til selvbiografien (den anden del blev redigeret to gange, deraf halvdelen); Helens og min senere kombinerede redigering; Helens maskinskrevne redigering af vores redigering, der indeholder andre ændringer (Helen kunne næsten ikke holde op med at redigere); og endelig var der endnu en universitetsartikel, der handlede om hendes tidlige år, og var fuldstændigt anderledes end de andre ved at den slet ikke lagde vægt på religiøse emner, selvom den dog stadigt indeholder religiøst materiale. I mine citater her har jeg valgt den form Helen i almindelighed brugte, ligesom det materiale jeg kender, der er baseret på mine samtaler med Helen igennem årene, er tættest på hendes egne oplevelser.

Til sidst skal jeg måske nævne, at Helens oplevelser - som hun selv degraderede til psykologi i sine skrifter om dem - ganske klart *ikke* falder ind under nogen psykiatrisk klassifikation (det Amerikanske Psykiatriske Selskabs diagnostiske og statistiske håndbog indeholder ingen kategorier til autentiske, spirituelle oplevelser, for slet ikke at tale om nedskrivning efter indre diktat), men hendes reaktioner på denne indre, Jesu stemme, afspejlede en livslang konflikt imellem to dele i hendes personlighed: Himlen eller Helen, Gud eller egoet.) 4) ordet "ego" anvendes i Kurset til at betegne det falske selv, der blev lavet i opposition til og som erstatning for Kristus Selvet, som Gud skabte, og som er vores sande, åndelige Identitet. Med andre ord var den grundlæggende konflikt for Helen: Er jeg et barn af Gud, eller et barn af egoet? Hele hendes personlige liv afspejlede svingningen imellem disse to poler, og vi begynder vores historie med en beretning om denne konflikt.

Kapitel 1

HIMLEN OG Helen: INTRODUKTION

Langt hinsides alt materiale og psykologiske omstændigheder i Helens liv, kan der spores en underliggende spænding, der løber igennem alt, næsten fra fødslen, og dens intensitet antager næsten kosmiske proportioner. Det var en konflikt imellem to identiteter, der gensidigt udelukkede hinanden, og det så ud som om den aldrig virkelig blev løst, og bestemt ikke blev det efter denne

verdens opfattelse. Dynamikken i denne grundlæggende konflikt er central for forståelsen af Helens liv, både før, under og efter nedskrivningen af *Et Kursus i Mirakler*. Ganske kort tid efter at Jesus begyndte dikteringen af Kurset til Helen, gav han hende noget der blev kaldt en "speciel åbenbaring", der i virkeligheden afspejler Helens åndelige Selv, som jeg omtalte i forordet. Han sagde til hende:

Du er fuldkomment smuk. En perfekt stråle af rent lys. Overfor din skønhed står stjernerne som lammede, og bøjer sig for din viljes magt. Hvad ved børn om deres skabelse, undtagen hvad deres Skaber fortæller dem? Du blev skabt over englene, fordi din rolle indebærer skabelse såvel som bevaring. Du, der er i billedet af Faderen, behøver kun at bøje dig for Ham, som jeg knæler for sammen med dig (en henvisning til en oplevelse Helen havde forud for nedskrivningen af Kurset; (se s)

Men Helens eget syn på sig selv var ganske anderledes, og hun følte sig næsten utilpas over Jesu beskrivelse af hende, og kunne ikke acceptere den. I en vision der gik forud for selve nedskrivningen af Kurset, og som vi vil citere i sin helhed i kapitel 5, så Helen sig selv knæle foran en meget hellig præstinde, som også er et symbol på hendes Selvs sande uskyld. I temmelig lang tid var Helen ude af stand til at se på præstindens ansigt, af frygt for den fordømmelse hun var sikker på hun ville se i det. Til sidst så hun direkte på præstinden:

Da jeg gjorde det brast jeg i tårer. Hendes ansigt var mildt og fuld af medfølelse, og hendes øjne var ud over enhver beskrivelse. Hun vidste intet om mig, der ville berettige fordømmelse. Jeg elskede hende så meget, at jeg bogstaveligt faldt på knæ foran hende.

De indledende linier i lektion 93 i arbejdsbogen er et effektfuldt, sammenfattende udsagn om Helens negative selvopfattelse, en selvopfattelse vi alle deler på et eller andet niveau. Hun skjulte den med held for verden, men ikke med samme held for sig selv.

Du tror du er hjemsted for ondskab, mørke og synd. Du tror, at hvis nogen kunne se sandheden om dig, ville han blive frastødt og vige tilbage fra dig som fra en giftslange. Du tror, at hvis sandheden om dig blev afsløret for dig, ville du blive grebet af en så intens rædsel, at du ville styrte dig i døden for din egen hånd.....(A-dI.93.1)

Denne konflikt oplevede Helen meget stærkt i nogle hændelser der fulgte lige efter hinanden, og fandt sted i sydfrankrig og i London i den periode hvor hun var ved at nedskrive *Et Kursus i Mirakler*.

En aften før jeg faldt i søvn (i Frankrig) opfyldtes jeg af en følelse af en utrolig styrke og glæde, der begyndte i hjerteområdet, og udvidede sig op i halsen og ud i mine arme. I adskillige minutter følte jeg det, som om jeg med lethed kunne række ud og røre hele verden og alle i den. Min følelse af nærhed til dem alle var opfyldt af en intens glæde.
Senere (i London) havde jeg en forfærdelig oplevelse af det modsatte i form af en overraskende, tydelig følelse af rædsel. En aften havde jeg lagt mig for at tage et kort hvil, før jeg ville gøre mig klar til middag. Fuldkomment uventet blev jeg grebet af et morderisk raseri, der var så intenst og fuldkommen vilkårligt, og jeg for op og bogstaveligt talt rystede. Noget væmmeligt og hadefuldt syntes at stige op i mig, og overtage min krop. Disse to oplevelser var så chokerende modsætningsfyldte, at de næsten syntes at repræsentere Himmel og helvede.

Helen beskrev denne sidste oplevelse for mig, som om hun følte sig besat af et had så intenst, at hun troede hun i det øjeblik gladeligt kunne have tilintetgjort hele verden, hvad der var det stik modsatte af den tidligere oplevelse, hvor en lige så altfavnende og intens kærlighed fejede igennem hende, og favnede verden. Helen oplevede en lignende kontrast i den periode der gik umiddelbart forud for Kursets begyndelse. I den stod kontrasten imellem en "god" og en "ond" præstinde. Den vender vi tilbage til i et senere kapitel.
Ved sjældne lejligheder gav Helen overfor mig udtryk for det smertelige faktum, at hun "ikke vidste hvordan hun skulle elske". Hun vidste, at den kærlighed hun nærede for mig for eksempel - som vi vil komme nærmere ind på i del III - i høj grad var fordrejet af hendes behov for at kontrollere sin frygt for at miste og blive afvist, og af at forsvare sig imod sit underliggende had for alt og alle hun var afhængig af.5) Dette omtales i *Et Kursus i Mirakler* som vores behov for specielhed, og det beskrives kort i den sammenfatning der findes i Appendikset.

Selvom hun var så sensitiv overfor denne dynamik i andre, og overfor de personlige, tragiske konsekvenser af denne møllesten, som egoet hænger rundt om vores hals, vidste hun også, at hun ikke var i stand til at opgive disse behov.
Den stadige konflikt omkring hvem hun var gik igennem hele hendes liv, ligesom et tema i en symfoni. I skolen skrev Helen en komposition - formodentlig en øvelse i kreativ skrivning - der handlede om en fisk der ønskede at være en fugl, og da den så var i stand til at flyve, atter ønskede at være en fisk, og alligevel igennem hele sin tilværelse bibeholdt en fundamental utilfredshed med

sin skæbne. Selvom den korte historie er skrevet med mere end let ironi, og begynder med en tittel der var lånt fra Shakespears 29 sonnet, afspejler den Helens manglende evne til at finde ud af hvem hun var. Den begynder og slutter med et sødt notat til hendes lærer.

HAN SELV ALENE BEGRÆD SIN HJEMLØSHED

Der er ganske givet en eller anden forklaring jeg skylder Dem for dette, men alt hvad jeg kan sige er, at jeg har følt det komme i nogen tid, og at det måtte ske før eller senere. Jeg vil gøre det så kort som muligt.

Han Selv Alene Begræd Sin Hjemløshed

Der var en gang en bedrøvet lille fisk, der levede på bunden af havet, og hele dagen lang sad den på en klippe og sang melankolsk for sig selv, noget i retning af dette:

"Åh, en fugl kan flyve helt op i himlen,
Så glad så glad som man kan være,
Men en stakkels lille fisk
Må altid blive på bunden af havet,
Selvom den ønsker og ønsker."

Den blev mere og mere bedrøvet, og alle de andre fisk begyndte at blive bekymrede for den, indtil de en dag indkaldte til et møde for at finde ud af hvad de kunne gøre for den. Og en venlig, sølvagtig flyvefisk var så ked af det over sin bedrøvede lille ven, at den tilbød at låne den sine vinger, så den kunne prøve at være en fugl et stykke tid, og se hvordan den syntes om det. Da den ulykkelige lille fisk hørte dette, blev den så glad, at den næsten helt glemte sig selv, og smilede. Så tog flyvefisken sine vinger af, og bandt dem rundt om den lille fisks hals, og den bedrøvede lille fisk fløj op mod himlen, og satte sig for at hvile på en gren på et piletræ, der stod ved siden af en lille dam. En tid var den næsten lykkelig over at være en fugl. Men lidt efter lidt begyndte den at blive helt melankolsk igen, og sang en meget bedrøvet sang for sig selv, der lød nogenlunde sådan:

"Dybt nede i havet,
Kan en fisk svømme rundt hele dagen,
Så behageligt det overhovedet kan være.
Den er meget lykkeligere end en fugl i luften,
Der altid er nødt til at flyve væk."

Den blev mere og mere bedrøvet, og alle de fugle der boede i nærheden forsøgte at trøste den, men det nyttede ikke. Og pludseligt huskede den, at den i virkeligheden slet ikke var en fugl, så den fløj tilbage i havet, og gav vingerne tilbage til den lille flyvefisk, og forklarede at den havde fået nok af

at være en fugl. Så svømmede den bedrøvet hen til sin klippe, og sang en bedrøvet sang for sig selv, der lød meget ligesom dette:

"Åh, i stedet for mig, ønsker jeg at være
En fugl der kan svømme i havet,
Eller en fisk der kan flyve op i himlen,
Så glad, så glad man kan være."

Og der er den nu, og sidder for sig selv på klippen på bunden af havet. De andre fisk svømmer sommetider forbi, og forsøger at opmuntre den, men ingen synes at kunne hjælpe den længere.

----------_____----------

Så der sidder den, og jeg kan med sandhed sige, at jeg er meget, meget ked af det. Det skal ikke ske igen.

Denne indre konflikts tema kom også billedligt til udtryk i adskillige drømme. De andre vil blive omtalt senere, men en af dem der var repræsentativ handlede om en lille fugl, der ikke kunne gøre op med sig selv om dens farve var blå eller grå, eller om den overhovedet var en fugl. Fuglens mærkelige og indviklede både mentale og adfærdsmæssige gymnastiske forsøg på at klare sin usikre livssituation, mindede om hvordan Helen selv klarede sin egen konfliktfyldte livssituatuion. Drømmen kom i øvrigt i 1940, da Helen var 31 år gammel. Som hun havde for vane, skrev hun drømmen ned som om det var en novelle.

Den Blå-Grå Fugl

Denne historie begynder med ordene "Der var en gang en blå fugl", hvilket kun er delvist sandt. Det ville være mere præcist at sige: "Der var en gang en fugl, der fortalte alle, at den var en blå fugl." Faktisk var den grå. Siden dette var fuldstændigt åbenbart, fik folk indtryk af, at fuglen var noget forvirret, men det var overhovedet ikke tilfældet.

Det forekom som om fuglen levede på borgerkrigens tid, og den krig blev ofte kaldt krigen imellem de blå og de grå.....6) Her og hele vejen igennem bogen, er alle udeladelser mine, medmindre andet bemærkes. Den var især optaget af hvordan det ville ende, men den havde ingen måde til at forudsige hvem der ville vinde. Og derfor følte den, at det ville være sikrest at være forberedt på begge eventualiteter.

"Når jeg er en grå fugl" tænkte den, "er det bedste jeg kan gøre at vælge den stilling at være blå. Hvis så de grå vinder vil de sige: Denne fugl er grå, selvom den hævder at den er blå. Så længe den virkeligt er grå, hvad forskel gør det så hvad den tror den er? Vi gør den ikke noget. Hvis de blå

derimod vinder, vil de sige: Denne grå fugl tror åbenbart at den er blå. Så længe den tror det, hvad forskel gør det så hvad den er i virkeligheden? Vi gør den ikke noget.....

Imens boede fuglen i et tørt og frønnet træ, der var fuldstændigt bladløst efter endeløse slag. Grenene var brækkede, rødderne indtørrede, og stammen hældede faretruende. Men det var det eneste træ der stadig stod efter så mange års krig, så fuglen vidste ikke hvor den ellers skulle bo.

For at kunne holde ligevægten i træet, var fuglen tvunget til stadig mere at læne sig i den modsatte retning, for at kompensere for grenenes nedhængning. Som tiden gik, blev den helt skæv; så meget, at den ikke længere ville have været i stand til at holde balancen i et lige træ, selvom den havde kunnet finde et. Det bekymrede den nu ikke så meget, idet chancerne for at finde et lige træ efterhånden var meget små.

Det der virkeligt bekymrede den var visse modstridende elementer i hele situationen, som den fandt det meget vanskeligt at forene. Den indså, at når en fugl er i vanskeligheder, flyver den bort. Men her var en fugl, der på trods af de meget vanskelige livsvilkår, ikke alene ikke havde kunnet flyve væk, men end ikke havde prøvet på det.....

Den tænkte at det var muligt.....at den i virkeligheden slet ikke var en fugl. Dette ville begribeligvis forklare at den ikke var fløjet væk. Men det ville også betyde, at ingen alvorligt kunne betragte dens grundlæggende problem som først og fremmest vanskeligheder med farveopfattelse, hvad der ville gøre den lige så dårligt rustet til at klare sig i fred som i krig.

Under disse omstændigheder var det måske heldigt, at den som en praktisk fugl var nødt til at indrømme, at det at klare at leve imens krigen stod på, sandsynligvis var det eneste den kunne magte. Hære fra begge sider blev ved med at dukke op ud af det blå, og støde sammen under træet. Den blodmættede jord under dem rystede, og støjen var øredøvende. De lagde sandsynligvis ikke mærke til fuglen i træet, men virkningen på de to var katastrofal. Selvom den vidste, at træet formodentlig ikke kunne holde ret meget længere, var det meningsløst at bekymre sig om hvad der skulle blive af den under en hypotetisk fred.

Helens måde at klare sin "blå-grå", Gud-ego identitetskrise, var i alt væsentligt at acceptere konflikten som virkelig, fornægte den åndelige side der forbandt hende med Gud, og på en eller anden måde at klare problemet med sit egoselvs overlevelse på en "blodbestænkt" slagmark, i en verden hvor hun vidste der i bund og grund intet håb var. Det frønnede træ fuglen boede i repræsenterede Helens selvopfattelse, og træets faretruende stilling afspejlede hendes egen opfattelse af sårbarhed overfor at leve i denne verden. At fuglen blev skæv i sit forsøg på at kompensere for træets hældning, antydede Helens erkendelse af, at hendes egne forsøg på at tilpasse sig sin opfattede livssituation også var skæve og helt malplacerede. Som *Et Kursus i Mirakler* senere ville lære hende, er der ingen vej ud af en sådan situation, medmindre selve den

grundlæggende konflikt gøres bevidst, og der stilles spørgsmålstegn ved den. Og det var det at stille spørgsmålstegn Helen frygtede, for det betød enden på hendes verden som hun kendte den, en frygt vi vender tilbage til i et senere kapitel. Således rettedes alle hendes forsvar mod at holde denne konflikt væk fra bevidstheden, så hendes ego selv kunne fastholde sin sikkerhed.
Som før nævnt, var Helens liv faktisk karakteriseret af konflikten imellem disse to selver allerede fra den tidlige barndom, og den blev symboliseret ved det stærkt ambivalente forhold hun havde til Gud og Jesus, for slet ikke at tale om den romersk-katolske kirke. Det følgende kapitel er en sammenfattende beskrivelse af disse tidlige år, der belyser Helens "søgen efter Gud".

Kapitel 2

HIMLEN OG HELEN: DE TIDLIGE ÅR

Helens Gud-ego konflikt var symboliseret i hendes forældres religiøse holdninger. Men som det er blevet nævnt, er disse tidlige oplevelser og forældreholdninger ikke årsagsgivende, men de afspejler simpelthen konfliktens forskellige udtryk. Helens fader Sigmund Cohn, der var kemiker og metallurg, var halvt jøde - hans mor var lutheraner - men så uengageret i religion som man kan være, idet han udviste noget der kunne gå for at være en fuldstændig objektiv ikke-interesse i emnet. Helens engelske mor Rose, var også halvt jøde - og hendes far var blevet uddannet som rabbi - men hun fornægtede hårdnakket sine jødiske rødder, og tilbragte mange af sine voksne år med åndelig søgen, og beskæftigede sig med mange forskellige, ikke altid traditionelle, udtryk for kristendom.
I Helens tidligste år, havde familien en barnepige, miss Richardson.7) Det var i det mindste det navn Helen gav hende i sin selvbiografi. Helen havde altid en fobi overfor at benytte folks rigtige navne (se s.), og derfor har ingen i selvbiografien fået de rigtige navne, og hendes forældres navne siges aldrig. Her giver jeg de rigtige navne, undtagen barnepigens, hvis virkelige navn jeg aldrig fik at vide, men hun var ikke engelsk, som Helen havde fortalt.
Hun og Helen var meget tæt knyttede til hinanden, og delte en hemmelighed. Miss Richardson var en hengiven katolik, der bad sin rosenkrans regelmæssigt, og Helen var tiltrukket af den næsten magiske udstråling fra de blå perler, og de bønner der ledsagede det daglige ritual. Men miss Richardson fortalte hende, at hun ikke kunne få en rosenkrans fordi hun ikke var katolik. Og hver søndag morgen, hvor de foregav at gå i parken, gik de hen i en katolsk kirke, som Helen senere beskrev som at det for hende var "et af de smukkeste steder jeg har set i hele mit liv". Også her fik

Helen at vide, at fordi hun ikke var katolik, kunne hun ikke gå ind, og derfor ventede hun i garderoben indtil messen var forbi. Men Helen længtes efter at være indenfor.

Jeg kunne se blomsterne og lysene og statuerne igennem det lille mellemrum der var mellem de to store døre. Sommetider hørte jeg musik, og en mandsstemme sang ting jeg ikke forstod. Der duftede også dejligt. Engang sneg jeg mig om til et lille kapel på siden af kirken. Der var en statue af jomfru Maria, med lys omkring hovedet, og blomster og lys i den lille have foran hende. Alle der havde perler magen til miss Richardsons. Jeg ønskede at blive der, men bestemte mig til at lade være, fordi jeg var bange for at miss Richardson ikke ville synes om det, fordi jeg ikke var katolik. Men jeg besluttede mig til at blive katolik når jeg blev stor, så jeg kunne blive så længe jeg ønskede.

En katolsk ven af miss Richardson var også barnepige, og hun passede en katolsk pige. Pigen og Helen blev venner, og hun fortalte Helen om fordelene ved at være katolik, ved at bede til Gud og den velsignede jomfru, og at modtage det man ønskede. Oven i det fortalte hun Helen, at hvis man ikke var katolik, ville man blive brændt i Helvede. I panik over denne tanke fortalte Helen det til miss Richardson, der foreslog at hun talte med sine forældre, fordi børn "almindeligvis har samme religion som deres forældre, og måske kunne de forklare tingene for mig". Men hun forsøgte at trøste Helen ved at fortælle hende, at hun ikke behøvede at være bange for helvede, fordi hun ville bede for hende.

Helen talte faktisk med sin far om spørgsmålet, men han sagde at han ikke troede på Gud, og ikke var interesseret i religion, og at han følte at folk selv skulle bestemme deres religion. Helen spurgte ham om moderen, der ikke var hjemme på det tidspunkt, og han sagde at hun havde "en eller andens slags religion", men at han ikke vidste meget om det. Men det var tydeligt for Helen, at han ikke tænkte stort om det, og desuden ikke var særlig interesseret i det. Helen pressede ham, og hun og hendes far havde en af de meget får "virkelige samtaler" de nogensinde havde. Han forklarede Helen, at man kunne være religiøs uden at tro på helvede, hvad der var en befrielse for hende, og at han ikke mente hun skulle bekymre sig om spørgsmålet. Da Helen pressede ham, lærte han hende en jødisk bøn, fordi hun desperat ønskede at være noget, og det at være jøde ville være tilstrækkeligt. Bønnen begyndte med ordene "Lord God of Israel....." og Helen glemte hurtigt resten. Hun spurgte så igen om moderens religion, og specielt om hun kunne blive jødisk, men hendes far lo simpelthen, og sagde at "det var ikke sandsynligt".

Helen syntes tilfreds i øjeblikket, og vendte glad tilbage til sit værelse bevæbnet imod helvede med sin nye bøn, og sin viden om at hun var jødisk.

Den aften, imens hun (miss Richardson) bad sin rosenkrans, sagde jeg "Lord God of israel" igen og igen til migselv. Det var meget spændende at være jødisk. Jeg havde længe haft en mistanke om, at der var noget mangelfuldt ved mig, og nu da jeg var jødisk håbede jeg at alt ville blive godt. Jeg nævnte dog ikke min religion til min mor. På en eller anden måde følte jeg, at hun ikke ville kunne lide det.

Helen var omkring fem år på det tidspunkt, og cirka et år senere vendte miss Richardson tilbage til Tyskland, og lovede Helen at fortsætte med at bede for hende. Helen blev ved med at recitere sin bøn, men troen på "Lord God of Israels" magt til at beskytte hende endte pludseligt, da en foregiven mavepine, der skulle forhindre hendes mor i at forlade hende om aftenen, resulterede i en akut indlæggelse for blindtarmsbetændelse (der dog var totalt unødvendig). Hun råbte "Lord God of Israel" imens hun blev kørt ind på operationsstuen og bedøvet, og på sin karakteristiske facon beskyldte hun Gud for den totale fiasko. Imens hun var ved at komme sig på hospitalet, besluttede hun, at der ikke var noge jødisk Gud alligevel, for det var nok derfor hendes fader var holdt op med at tro på Ham, og derfor var der ikke længere nogen mening i at være jødisk for hende.
Under hospitalsopholdet havde Helen og hendes mor en samtale om religion, hvad der var noget forholdsvis sjældent, og Helen håbede at moren måske kunne give hende en løsning på det religiøse problem. Til forskel fra hendes ateistiske og uengagerede far, var moren helt villig til at tale åbent om spørgsmålet, som Helen fortæller:

Hun sagde, at hun stadig var søgende. Men hun troede på Gud, blot var hun endu ikke sikker på hvordan. Hun fortalte mig alt om sine religioner, lige fra hun var en lille pige. Det kom som en stor overraskelse for mig, at hun selv en gang havde været helt jødisk. Men hun syntes ikke at kunne lide jøder særlig meget.....Nu var mor blevet teosof. Det forsøgte hun at forklare mig hvad var, men det kom jeg ikke langt med. Hun så rolig og glad ud imens hun fortalte mig om det, og en art indre glød kom frem på hendes ansigt. Jeg forsøgte at forstå hvad hun fortalte, men det gav ikke megen mening for mig.

Da Helen bad hende om det, lærte moderen hende en bøn.

Den var enkel og ret kort, og hun gentog den for mig indtil jeg kunne den udenad. Så sagde hun, at hun var meget glad for at jeg var interesseret i religion, og opfordrede mig til at bede Gud om at hjælpe mig. Mig forekom det, at hun selv havde vanskeligheder med at finde vejen, men det kunne jeg ikke lide at sige til hende. Hun forsøgte jo trods alt at hjælpe. Hun sagde, at når vi kom hjem, ville vi sige vores bøn sammen hver aften. Jeg sage, at jeg syntes det ville være dejligt. Vi opgav

det efter nogle få dage. Det var jeg i virkeligheden ikke ked af. Det ville jeg ikke fortælle hende, men jeg troede aldrig rigtigt på, at bønnen var særligt god. Jeg glemte den fuldstændigt selv inden der var gået en måned.

Helens ambivalens overfor Gud kom også til udtryk i en anden universitetskomposition, hvor hovedpersonen, den seksårige Elisabeth Jane, minder meget om Helen som barn i selvbiografien.

Gud og Elisabeth Jane

Da Elisabeth Jane var seks år døde hendes far, og hendes mor forklarede, at Gud havde taget ham hjem til sig. Nu elskede Elisabeth Jane Gud, og var vant til at Han gjorde helt uforklarlige ting, så dette overraskede hende ikke specielt. Men da hun forstod, at hun ikke ville komme til at se sin far igen før hun kom i himlen, følte hun, at selvom Gud naturligvis kun gjorde det der var rigtigt, skyldte Han hende en eller anden form for forklaring på dette. Elisabeth Jane havde altid troet, at Gud boede nær ved det høje, stedsegrønne træ der voksede i haven bag huset, og at hun kunne finde ham der, hvis hun nogensinde virkeligt ønskede at tale til Ham om et eller andet. Nu gik hun om i haven.

Elisabeth Jane satte sig i græsset under det stedsegrønne træ, hvor hun ventede på Gud meget længe. Hun iagttog de tunge frugter der faldt fra træet, og lyttede til vinden der blæste igennem grenene og slog dem imod hinanden. Men det så ud som om Gud ikke var i haven den dag. Da himlen begyndte at mørkne, rejste hun sig, og gik langsomt tilbage til huset.

Den aften kom Elisabeth Janes mor for at kysse hende godnat, og hun satte sig på sengekanten og tog sin datter i sine arme og græd. Så puttede hun hende, og kyssede hende, og formanede hende til at huske at sige sine bønner før hun gik i seng. Elisabeth Jane nikke alvorligt. Hendes mor puttede lagnerne ind under hende og sagde: “Glem det nu ikke min pige” med en næsten, skælvende stemme. Elisabeth Jane nikkede igen alvorligt.

Da hendes mor havde lukket døren, lå Elisabeth Jane i sengen og tænkte på sin far, og på gråden i morens stemme, og på det stedsegrønne træ. Pludselig huskede hun sit løfte til sin mor. Så lukkede hun øjnene og foldede sine hænder, og sagde: “Kære Gud”, og standsede. Så vendte hun sig om og faldt i søvn.

Der gik nogen tid inden den næste selvbiografiske beretning, og Helens næste omtale af religion kom i forbindelse med en oplevelse hun havde i en alder af 12 år, da familien rejste til Europa. Den sidste del af turen var et besøg i Lourdes, da Helens mor var interesseret i at se jomfru Marias berømte skrin. Helen var med sine egne ord “dybt berørt” af grotten, der var fuld af stabler af

krykker og bøjler der var smidt væk, og hun elskede statuen af den velsignede jomfru, der stod på toppen af en stor klippe, som hun kunne se fra balkonen på sit hotelværelse. Hun købte endog en rosenkrans til sig selv, en medaljon med Maria, og en flaske med det hellige og helbredende vand, der flød fra klippen som statuen stod på. Helen og hendes mor gik til messe i grotten og blev

til en smuk messe bagefter. Det var lørdag, og der var endnu flere blomster, musik og processioner end sædvanlig. Folk bad overalt. Det var altsammen meget, meget smukt. Jeg spurgte min mor om hun nogensinde havde været katolik, hvortil hun svarede nej. Men man kunne se hun var fristet.

Fordi Helen blev så stærkt bevæget og fristet til at tro på Gud igen, besluttede hun at lave en aftale med Ham. Imens hun stod på balkonen den aften, sagde hun til Gud at hun ville tro på Ham og Hans mirakler, og ovenikøbet blive katolik, hvis Han ville sende *hende* et mirakel.

"Kære Gud" sagde jeg højt, "jeg ved jeg ikke er katolik, men hvis alt dette er sandt, vil du så ikke godt være sød og sende mig et mirakel, så jeg kan tro på dig?"
Jeg havde allerede besluttet hvad miraklet skulle være. Jeg lukkede øjnene og sagde tre ave mariaer. Hvis jeg så så en meteor på himlen når jeg åbnede øjnene, ville det være mit mirakel.....Da jeg åbnede øjnene var himlen fuld af stjerneskud. Jeg så på dem i stum forbavselse, og hviskede så: "Det er mit mirakel. Gud sendte det virkeligt. Se, åh se! Det er mit mirakel!"

Men Helens glæde og tro var kortlivet. Da Himlen mørknedes igen, begyndte hun at bortrationalisere sit mirakel. Turistføreren havde fortalt dem om meteor-stimer på denne tid af året - og hun tænkte at man let kunne blive snydt af den slags ting; og endelig ville Gud have sørget for at hun troede på Hans mirakel, hvis stjerneskuddene virkeligt var Hans mirakel, hvad hun hurtigt begyndte ikke at tro.

Jeg var blevet dybt mistroisk overfor det hele. Jeg blev endda en smule vred over det. Jeg sagde til mig selv, at måske var vandet og helbredelserne og krykkerne allesammen ligesom vrimlen af stjerneskud. Folk troede blot at det var mirakler. Det kunne altsammen ske på den måde.

På den anden side, fortsatte Helen, miraklet skete faktisk som hun bad om det; og hvad nu hvis Gud blev vred på hende for hendes utaknemmelighed og mistro?

Hvis der var en Gud 8) Interessant nok skrev Helen ikke stedord for Gud med stort her, hvad der var i overensstemmelse med hendes holdning på universitetet, som jeg vil omtale senere. Men senere

insisterede hun stærkt på at benytte store bogstaver for de fleste af de ord der stod i forbindelse med det hellige. kunne det være han ikke kunne lide den måde jeg tog Hans mirakel på. Måske kunne jeg ikke værdsætte det nok. Hvis Gud havde gidet at sende et mirakel specielt til mig, var han måske ikke særlig venlig stemt overfor al denne skepsis. Og hvis der var en Gud, ville der måske også være et helvede for mennesker der ikke værdsatte ham.

Hun var ikke i stand til at løse dette problem, som hurtigt antog overdimensionerede proportioner i hendes sind, og til sidst bestemte hun sig til, at hun ikke behøvede at beslutte sig lige nu. Og der faldt sagen om Gud, mirakler og den katolske kirke så at sige til hvile. Men livet igennem mistede Helen aldrig sin fascination af og tiltrækning til katolicismen. År senere reflekterede hun over den periode:

Imens jeg var yngre gik jeg ofte ind i katolske kirker. Jeg stod på en god fod med den velsignede jomfru, men overså Gud fuldstændigt. Jeg gik altid ned ad den side af kirken hvor hendes statue stod.....Jeg kunne lide kirken og lysene, og især de gudstjenester der afholdtes for den velsignede jomfru. Jeg sang med og velsignede mig selv og følte mig som enhver anden.
Da jeg bestemte mig for at blive en stor digter (se senere) købte jeg en sølvrosenkrans, og gik hen i en katolsk kirke hver dag. Jeg knælede som alle andre, og bad min rosenkrans, men i stedet for at sige "ave maria" sagde jeg navnet på en berømt digter.....Da jeg (besluttede at blive).....en stor maler, brugte jeg navne på store malere. I min rolle som en stor sanger, bad jeg navne på operaer på mine perler.

Om moderen og oplevelsen ved Lourdes skrev Helen:

Min mor havde skiftet religion igen, men det diskuterede hun ikke meget med mig, og jeg kunne ikke lide at rejse spørgsmålet selv. Jeg bar staldig min medaljon med den velsignede jomfru, men jeg var ikke nået til en afgørende konklusion om mit mirakel. Jeg tænkte på det en gang imellem, men jeg undgik altid at tage et fast standpunkt.

Men spørgsmålet om religion løftede atter hovedet omkring et år efter oplevelsen ved Lourdes, igennem tjenestepigen Georgia. Georgia og Helen havde været nære venner i nogen tid, men deres venskab uddybedes da familien flyttede til en mindre lejlighed, efter at Helens bror Adolph, der var fjorten år ældre end hun, giftede sig og flyttede hjemmefra. Georgia kom fra Alabama, og havde

ingen familie i New York, så familien Cohn, og især Helen, blev hendes familie. Georgia var dybt religiøs babtist, og Helen udviklede en stærk interesse for hendes religion.

Hendes kirke troede at helvede var virkeligt, fortalte hun mig, men jeg forstod at hun selv troede på en Gud der var fuldkommen venlig, og ikke gik rundt og skræmte folk med helvedes-ild og fordømmelse. Og selvom han ikke besværede sine børn ved at stille for mange urimelige krav til dem, svigtede han dem ikke, men ordnede det sådan at tingene altid faldt på plads til sidst. Dette lød godt nok for mig. Selv var jeg ikke alt for sikker på, at alt ville falde på plads.

Helen gik ind på Georgias værelse hver aften for at læse i Bibelen. "Det var dejligt at gøre det før jeg gik i seng" skrev hun. Så en søndag inviterede Georgia Helen med til sin kirke, og Helen kunne næsten ikke styre sig for spænding imens de var på vej derhen.

Georgia sage, at Gud ventede på os, og det var almindeligvis rigtigt hvad hun sagde. Før gudstjenesten tog Georgia mig med op foran hele forsamlingen og introducerede mig for præsten, der sagde "Gud velsigne dig" til mig. Så satte Georgia og jeg os ned og ventede på Herren.
Folkene i Georgias kirke, sang sange der var helt anderledes end noget jeg havde hørt før. Det var enkle og smukke, små melodier. Man sang dem igen og igen, og begyndte stille, hvorefter det blev højere og højere hver gang. Det blev så smukt at man kunne græde. Det var der nogen der gjorde. Men de fleste blev meget glade og begyndte at klappe i hænderne og stampe med fødderne til musikken. 9) Dette synes at være oprindelsen til Helens livslange kærlighed til negrospirituals. (Se side)
Nogle af dem stillede sig op på sæderne, eller gik ud på gangene og begyndte at råbe. Jeg kunne se at de havde det skønt, selvom jeg ikke kunne forstå det meste af det de råbte. Jeg er end ikke sikker på at de talte engelsk.10) Helen refererer her til fænomenet "tungetale", der er en af "Helligåndens gaver", som beskrives i Det Nye Testamente. Men det var tydeligt at de var gode venner med Gud, og var vant til at tale til Ham på den måde. I begyndelsen var jeg overrasket over alt det. Jeg havde altid henvendt mig til Gud helt formelt, og bestemt ikke med fortrolighed. I nogen tid vidste jeg ikke hvordan jeg skulle opfatte denne holdning, og jeg troede endda at det måske var en fejltagelse. Men snart begyndte mine fødder at trampe i takt til musikken. Lidt senere klappede jeg i hænderne, og endnu senere sang jeg højt med, ligesom alle de andre.
Georgia svejede frem og tilbage med lukkede øjne, men en gang imellem så hun på mig med et smil. Jeg var glad og følte mig meget hjemme. Så holdt præsten en vidunderlig tale. Han fortalte os alt om Gud og Himlen og om frelse. Han sagde, at denne verden ikke var vores virkelige hjem,

og at vidunderlige ting ventede os. Han sagde, at en dag ville vi allesammen være sammen med Herren for evigt. Alt hvad vi behøvede var tillid. Tillid var Guds gave, og hvem som helst der bad ham om den, ville få den.....vi sang lidt mere, og så gik alle udenfor for at trykke præsten i hånden. Da det blev min tur, spurgte han mig om hvad jeg syntes om gudstjenesten, og jeg sagde at den var vidunderlig. Han sagde jeg skulle komme igen, og klappede mig på skulderen.

Nu da jeg var blevet specielt inviteret, gik jeg i kirke sammen med Georgia så ofte som muligt.....I kirken bad og sang jeg sammen med alle de andre, men når jeg prøvede at tale til Gud udenfor, var jeg aldrig rigtig sikker på at der var nogen til at høre det. Der manglede noget. Og endelig en dag fandt jeg ud af hvad det var. En søndag tog Georgia mig med til en dåbsgudstjeneste. Folk i lange hvide, gevandter stod ved siden af et marmorbasin, der var foran kirken. Præsten, der nu var en af mine meget gode venner, stod i bassinet og lagde blidt hver enkelt person baglæns ned i vandet. Bagefter gik de op af bassinet på den anden side, og sluttede sig til rækkerne af de frelste. Det gjorde et dybt indtryk på mig. Før ceremonien havde præsten sagt: "Dem der skal døbes i dag, er kommet for at opfylde Herrens ønske. Han har sagt os, at vi skal døbes for at blive frelst. Hvis man ikke er døbt, kan man ikke være ren i hjertet, og hvis man ikke er ren i hjertet, kan man ikke se Gud".11) Et af de skriftsteder i Bibelen Helen syntes bedst om, var fra Johannes Første Brev 3.2-3: "I elskede, nu er vi Guds børn, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi en gang skal blive. Men vi ved, at når Han åbenbares, skal vi blive ham lige, thi vi skal se ham som han er. Og enhver, der har dette håb til ham, renser sig selv, ligesom Han er ren." Se T-3.II.5:10; T-11.VIII.2; T-30.VIII.5:8-9.

Det er det, tænkte jeg ved mig selv. Man er nødt til at blive døbt før man kan se Gud. Jeg var ikke døbt. Det var det der manglede.

Helen diskuterede det først med Georgia, som varmt anbefalede denne "den mest vidunderlige oplevlese i hendes liv".

Hun sagde, at når man bliver døbt, stiger Herrens Ånd ned over een, og laver et mirakel i hjertet, og bagefter holder man en stor fest. Når man bliver døbt bliver man til et virkeligt barn af Gud. Bibelen siger jo trods alt, at man skal døbes. Georgia tog Bibelen frem og viste mig skriftstedet. Det var faktisk det der stod. Det var der ingen tvivl om.

Helen bestemte sig: Hun burde døbes. Hun talte med præsten, der forklarede at det forventes at de døbte melder sig ind i kirken. Det rejste et problem Helen ikke havde forudset. Præsten foreslog at Helen tænkte over det.

Jeg gik hjem og tænkte over det. Det var mere kompliceret end jeg havde regnet med. Jeg havde ikke forventet at man skulle melde sig ind i kirken for at blive døbt, og jeg følte, at man i det midnste burde tro på Gud før man tog et så stort skridt.

Helen talte også med en babtistpræst, der boede nær ved hendes hjem, men han sagde det samme: "Han ville være glad for at døbe mig og tage imod mig som et medlem af kirken. Det syntes at være reglen". Men til sidst fandt Helen en præst, der afholdt en speciel, månedlig dåbsgudstjeneste, og han indvilgede i at døbe den trettenårige pige. Men han mente, at det måske var en god ide at hun måske spurgte sine forældre først, især da hendes far var jøde.
Det gik Helen ind på. Hendes mor blev glad, og lovede at købe den lommebog Helen havde ønsket sig, og faderen var helt ligeglad, bortset fra at han følte at Helen burde gøre som hun ønskede. Og derfor vendte Helen tilbage til præsten, og forberedte sig på at blive døbt den følgende søndag.

Georgia kom til min dåb, som mit vidne og min ven. Hun hjalp mig med at gøre mig parat, og med at klæde mig på i min hvide kåbe. Hun var meget spændt, og blev ved med at sige, at jeg ville få mit livs mest vidunderlige oplevelse. Jeg håbede det var rigtigt. Efter ceremonien klædte jeg mig på, og gik hen på præstens kontor for at få min dåbsattest, imens Georgia lagde mine våde ting ned i den taske vi havde taget med.....
På hjemvejen sagde Georgia, at vi skulle have en eller anden form for fest, og hun trakterede mig med icecream og kage, og købte en æske slik til mig bagefter. Jeg nød festen, men da vi kom hjem begyndte jeg at blive bedrøvet. Det var ikke rigtigt anderledes nu efter at jeg var blevet døbt. Jeg fortsatte med at gå i kirke sammen med Georgia et stykke tid endnu, for alle tilfældes skyld. Så begyndte jeg at gå kun en gang imellem, og til sidst (stoppede jeg bare helt).....Det var ingen nytte til. Jeg havde ingen tro. Georgia sagde, at det sikkert var djævelens værk, og foreslog at jeg bad det væk. Hun lovede også at bede for mig. Hun var sikker på, at Gud ikke ville svigte mig, nu da jeg var rigtigt døbt. Jeg var meget glad for Georgia. Hun havde været meget sød imod mig. Jeg takkede hende for hendes bønner, og lod det være ved det.

Jeg husker, at Helens mand Louis (udtalt *Louie*) en gang fortalte mig, hvor vigtig Georgia havde været for Helen, fordi hun var den der "havde givet Helen hendes religiøse grundlag", og hvor meget Helen havde elsket hende. Faktisk blev Georgia hos Helen og Louis indtil omkring 1970, hvor hun var blevet næsten blind og flyttede ind på et plejehjem. Hun og Helen bevarede kontakten et stykke tid, og så mistede Helen forbindelsen med sin gamle ven, en af de meget, meget få mennesker i hendes liv hun ikke var ambivalent overfor.

Helens unge liv syntes at gå ned ad bakke herfra. Da hun kom op i ungdomsårene, antog et stadigt vægtproblem pludseligt næsten kosmiske proportioner. Hun blev et mål for ubarmhjertige vittigheder fra sine venner, og drenge viste hende ringe eller slet ingen opmærksomhed.

Jeg var ret ulykkelig, og gjorde det jeg altid gjorde når jeg var ulykkelig. Jeg spiste. Jo mere jeg spiste, jo federe blev jeg, Jeg begyndte at afslå alle invitationer, og tog hjem lige efter skole, og blev der. Jeg havde ikke fundet Gud, og det begyndtre at se ud som om jeg heller ikke var særligt ønsket på jorden.

Helens mor støttede hende, og forsøgte at hjælpe. På det tidspunkt havde hun vendt sin religiøse interesse mod Christian Science, og tog derfor Helen med til en "aldeles vidunderlig" udøver af denne religion, som havde "vist hende lyset".

Jeg havde brug for lidt lys selv, så jeg indvilgede i at prøve min mors ven. Min mor gav mig først en bog jeg skulle læse. Den gjorde ikke det store indtryk på mig, hverken på den ene eller den anden måde, og jeg tog hen til den pågældende mere af desparation end af tro. Hun talte en masse om Gud, og gav mig en masse argumenter med den glathed der var kommet af hyppige gentagelser, men jeg kunne ikke lade være med at tænke, at med hendes måde at argumenetere på, kunne man bevise næsten hvad som helst. Jeg indså hurtigt, at jeg stod overfor det samme gamle problem om tro. Man må først tro, og så finde beviserne bagefter. Der var ingen mening i at gå igennem alt det igen.

Efterhånden, *og uden Guds hjælp*, tog Helen af i vægt, selvom hendes vægt blev ved med at være et problem, og bekymrede hende hele livet igennem. I sine senere år havde Helen held til at holde vægten nede, men på bekostning af megen mental energi. Hun var konstant optaget af ekstra kaloriers invasion af hendes system, og på grund af alle hendes "fede tanker", drillede jeg hende tit med, at hun var den fedeste tynde person jeg nogensinde havde kendt.
Overordnet set var Helens gymnasieår og de følgende år på universitetet triste. Dertil kom, at hun på et tidspunkt havde besluttet sig for, at hun ville sætte sit mærke på livet ved at blive en stor forfatter,12) Som før nævnt overvejede Helen på andre tidspunkter karrierer som verdensberømt maler og operasanger. Hendes sanglærer fik endda arrangeret en prøve i et radioprogram, men Helen udviklede laryngitis, "der varede så længe, at min sangkarriere på en eller anden måde blev lagt permanent på hylden".
men der var et alvorligt problem omkring Helens forfatter-aspirationer - hendes store frygt for at sætte ord på papir.

Jeg var ikke i tvivl om, at jeg en dag ville blive en stor skribent, formodentlig en internationalt berømt romanforfatter. Jeg ville leve alene og skrive.....I lyset af mit hemmelige mål, var det svært at klare de store vanskeligheder jeg havde med at skrive noget overhovedet. Desuden var jeg så ømtålelig overfor alt hvad jeg skrev, at selv når jeg endelig fik noget ned på papiret, var det sandsynligt at jeg nægtede at aflevere det. Det var vanskeligt at benægte, at dette ikke var helt i overensstemmelse med min fremtidige karriere, som jeg forestillede mig den. Til sidste formåede jeg at indarbejde det i min rolle som intellektuel og kommende forfatter, selvom det var med rystende hænder, og jeg blev heller aldrig helt tryg ved det. Som intellektuel var jeg hyperkritisk, og som forfatter var jeg superfølsom. En dag ville disse egenskaber forøge min berømmelse, selvom de var vanskelige at håndtere på det tidspunkt.

I lyset af Helens senere konflikt med at nedskrive *Et Kursus i Mirakler*, påkalder hendes tidligere vanskeligheder ved at skrive sig større interesse. Imens Helen nedskrev Kurset forklarede Jesus hende:

Dine tidligere alvorlige problemer med at skrive ting ned stammer fra et *meget* tidligere (d.v.s et tidligere liv) misbrug af meget store evner til at skrive. Disse blev vendt til hemmelige fordele, fremfor at du delte dem med andre, hvorved evnen berøvedes sine mirakuløse muligheder, og blev forandret til en besættelse.

Mere om det senere. Her fortæstter vi med Helens selvbiografi:

I mellemtiden læste jeg en masse filosofi (Platon var hele livet en af Helens favoritter) og det var med glæde jeg lod mig indfange af tankesystemer i almindelighed, og af logik i særdeleshed. Her var endelig sikkerhed af en slags. Uanset hvad der ville ske i en usikker verden, kunne man altid gå sikkert fra givne præmisser til de rigtige konklusioner. Jeg elskede logik og matematik, og hvad som helst der gav mig følelsen af at være et dejligt, tæt, lukket system. Det følte jeg jeg kunne håndtere. Jeg fik næsten et hysterisk anfald første gang jeg mødte induktiv matematik. Jeg følte mig forrådt af min bedste ven. Mit hovedfag var filosofi, som rummer glimrende muligheder for argumentation på begge sider af praktisk talt ethvert spørgsmål, og jeg havde en god tid.....Jeg legede med syllogismer i årevis, og jeg elskede dem, men at leve beskæftigede jeg mig så lidt som muligt med.

Helens fascination af logik opfyldte med held hendes behov for at manipulere form, uden at hun behøvede at beskæftige sig særlig meget med den underliggende mening, eller indholdet af hendes frygt for at forholde sig til verden. For eksempel elskede hun den ide, at man logisk kan bevise hvad som helst - hvadenten det er sandt eller falsk - når man først accepterer en begyndelses-præmis. Denne dynamik -"form på bekostning af indhold" var en hovedbestanddel i Helens massive system af forsvar imod den betydning Gud havde for hende, og var karakteristisk for hele hendes liv. Det er interessant at lægge mærke til hvordan Jesus i *Et Kursus i Mirakler* gør brug af Helens syllogistiske færdigheder, men skifter det underliggende indhold fra Helens frygt til hans kærlighed, hvilket vil blive beskrevet mere detaljeret senere.

Imens Helen var andetårsstuderende ved New Yorks Univeristet mødte hun Louis Schucman, der var en ældre studerende der arbejdede i bibliotektet. Under et af deres første møder bad Helen Louis om at give hende lov til at beholde en reserveret bog en ekstra dag, fordi hun ikke var færdig med en opgave. Det nægtede Louis først, men gav efter for Helens charme, og løfter om at levere bogen tilbage prompte. Helen tog bogen med sig helt indstillet på at bringe bogen tilbage som hun havde lovet.. Men imens hun læste den ved siden af et åbent vindue, "fløj" bogen ud af hendes hænder, og ned i en vanskeligt tilgængelig passage. Hun var meget fåret nødt til at fortælle Louis hvad der var sket, men på trods af fiaskoen med forsøget på at skaffe bogen tilbage (det tror jeg de gjorde med tiden) blev de gode venner, og fandt i hinanden en passende partner; intellektuelle, der følte sig lidt akavede overfor det modsatte køn, og faktisk overfor "det at leve" overhovedet.

Louis friede til Helen tre måneder senere. Helens far havde som forudsigeligt ingen mening om sagen. Som han sagde til Helen, kendte han jo dårligt nok den unge mand. Men selvom Helens mor havde nogle forbehold fordi Louis var jøde, var hun ret entusiastisk, for en stor del fordi hun var bange for at Helen aldrig ville få en anden frier.

Min mor spurgte mig om jeg var sikker på han virkeligt var den rette, og det sagde jeg at jeg var, da jeg ikke rigtigt vidste hvad jeg ellers skulle sige. Så kyssede min mor mig, og begyndte at arrangere en fest. Og så så det ud til at vi var forlovede.

Helen og Louis blev gift nogle få måneder senere, den 26 maj 1933, ved en kort ceremoni, der for at gøre Louis forældre tilfredse blev holdt i en reformeret rabbis kontor. Kort før brylluppet gjorde Helen noget der var karakteristisk for hende:

Søndagen før vi blev gift holdt Georgia en særlig indvielsesceremoni for os.....og det værdsatte jeg virkeligt. Jeg havde det ret ubehageligt med at blive gift. Jeg gik en tur om eftermiddagen før ceremonien, hvor jeg tænkte meget over det ene og det andet, og jeg gik lidt på må og få ind i en

katolsk kirke. Jeg sagde ingen bønner, men jeg tændte to lys, et for min fremtidige mand og et for mig. Det forekom mig som en god ting at gøre.

Ceremonien var forbi i løbet af ti minutter, tilsyneladende til alles lettelse. Og derefter vendte Helen og Louis tilbage til deres respektive forældres hjem for at studere til deres afsluttende eksaminer. Mange år senere beskrev Helen brylluppet i et brev til Bill:

Vi havde et forfærdeligt bryllup (Jeg påstår at jeg ikke var der) og min bror råbte ad mig, og min mor sagde at hun håbede at alt ville blive godt, selvom om Jonathan (Louis)13) se side om Helens navneforandring af Louis. var russisk jøde. Min far
kom selvfølgeligt til brylluppet, men han var der ikke *virkeligt*. Heldigvis var jeg nødt til at læse til eksamen, og det var Jonathan også, så det hele gik hurtigt over.
Louis tog sin afsluttende eksamen det forår, og gik ind i bogbranchen, som var hans store kærlighed, hvorimod Helen manglede to års studier. Først boede de hos Helens forældre, fordi de ingen penge havde. At de var gift, synes at have haft ringe eller slet ingen virkning på nogen af dem. Kort efter Helens afsluttende eksamen blev hendes mor meget syg. Lægen foreslog at hun blev fritaget for alle huslige forpligtelser, og derfor flyttede Helens forældre ind på et hotel, og Helen og Louis lejede en lille lejlighed i nærheden.
Familien Cohn havde ikke længere brug for Georgia, men de følte sig ansvarlige for hende, fordi hun "i virkeligheden var et medlem af familien". Siden Helen og Louis ikke havde råd til en tjenestepige, og Helen var fuldstændigt ude af stand til at klare en husholdning, fortsatte hendes forældre med at betale Georgias løn, så hun kunne arbejde for Helen og Louis: "Jeg var yderst taknemmelig for denne beslutning. Jeg vidste ikke hvordan man skulle lave mad, og Georgia var en meget gammel ven, og det var dejligt at have hende hos mig".
Helens giftermål med Louis udløste en dybtliggende usikkerhed, der viste sig som overdrevne og tvangsmæssige bekymringer for hans sundhed. Og hun vendte atter en gang tilbage til den magi den katolske kirke tilbød hende:

For at beskytte Louis imod sygdom, katastrofer og en pludselig død.....begyndte jeg at komme i den katolske kirke igen. Denne gang blev det faktisk et fængsel. Jeg måtte gå til messe hver dag, og til særlige gudstjenester om aftenen. Jeg gennemførte novenaer hele tiden. Jeg reciterede bønner igen og igen, og måtte sikre mig at hver eneste blev sagt præcist som det var anført i bønnebogen. Jeg mumlede bønner hele dagen.....Louis er jødisk. Han er ikke religiøs, men han er

oprigtigt interesseret i jødiske forhold. Han kunne ikke lide jeg gik i kirke hele tiden, men han blandede sig ikke.

Helen fortalte mig senere, at Louis' evige skræk var at vågne op en morgen og opdage, at Helen var blevet romersk-katolsk døbt.
Men Helen var stadig trist, fordi hun ikke vidste hvad hun egentlig skulle gøre med sit liv. At arbejde sammen med Louis i boghandelen faldt ikke særlig heldigt ud; det var hans liv, ikke hendes. Så blev Helen meget syg. Års tvangsmæssig forspisning, fulgt af lige så tvangsmæssige slankekure, hvor hendes vægt steg og faldt meget hurtigt, forårsagede en alvorlig lidelse i galdeblæren. Helen udsatte den uundgåelige operation i mange måneder, men nætter med skrigende mareridt parret med stigende smerter, tvang hende til sidst til at gå med til indlæggelse på et hospital. Lægen forsikrede hende om, at operationen var ren rutine, og at hun ville være hjemme om cirka en uge. Men Helen troede ikke på ham, og vendte sig atter en gang til Gud efter hjælp.

Den aften satte jeg mig ned, og forsøgte at få orden på mine tanker. Jeg kunne ikke lide tanken om at få denne operation helt alene. Jeg forestillede mig det ville være meget lettere hvis jeg troede Gud ville sørge for mig. Jeg mente der var en chance for at han eksisterede trods alt. Den kendsgerning, at jeg ikke troede på ham, havde ganske givet intet at gøre med om han eksisterede på den ene eller den anden måde. Der kunne i hvert fald ikke gøre nogen skade at prøve på at indgå et kompromis. Jeg ville lægge operationen i Guds hånd for det tilfælde at han eksisterede, og hvis det hele gik godt, kunne jeg måske komme til at tro på ham igen. Der var intet at tabe ved at prøve. Jeg sagde the Lords Prayer, lagde operationen i Guds hånd, og tog hen på hospitalet næste dag, med min medaljon med Den Velsignede Jomfru om halsen.

Det viste sig, at operationen var alt andet end simpel, og Helen overlevede kun med nød og næppe. Hun var bevidstløs i lang tid, og blev ikke udskrevet før over fire måneder senere. En af Helens sygeplejersker var en meget religiøs katolik, og da hun så Helens medaljon, antog hun, at det var Helen også. Senere fortalte sygeplejersken Helen, at hun havde bedt for hende hver eneste dag, og havde ofret en taknemmelighedsmesse da Helen kom til bevidsthed.

Hun sagde at Gud havde været meget god mod mig, og at det virkelig var et mirakel at jeg havde klaret det. Hun sagde jeg burde være meget taknemmelig. Jeg så det ikke selv på den måde. Jeg var meget vred over det, og det blev jeg ved med at være i årevis. Hvis dette var Guds ide om at få tingene til at gå godt, syntes jeg han havde en meget væmmelig sans for humor. Sygeplejersken syntes ikke om min holdning, og sagde noget spidst, at hun ville fortsætte med at bede for mig

alligevel. Gud ville få mig til at se tingene rigtigt. Hun syntes ikke jeg værdsatte alt det han havde gjort for mig.....Jeg sagde til sygeplejersken, at jeg naturligvis ikke kunne forhindre hende i at bede for mig, men tilføjede, at jeg ville sætte pris på at hun ikke bad Gud om endnu et mirakel, i det mindste ikke før jeg var stærk nok til at håndtere dether. Jeg sagde, at det alt taget i betragtning var heldigt at jeg havde overlevet. Jeg var faktisk villig til at vente ganske længe på det næste, og foreslog at hun sagde til Gud at det ikke hastede. Sygeplejersken svarede, at det var klart at jeg havde brug for at hun bad for mig, uanset hvad jeg mente om det, og at hun ville fortsætte med at prøve på at hjælpe mig, på trods af min manglende påskønnelse af det mirakel Gud havde skænket mig. Jeg følte mig alt andet end taknemmelig, og det fortalte jeg hende. Det jeg virkelig havde brug for var, at få det bedre og komme ud af hospitalet, og det forekom mig ikke sandsynligt at hendes bønner ville hjælpe.

Da Helen endelig blev sendt hjem, vendte hendes depression tilbage, fordi hun indså, at intet i virkeligheden var forandret.

Jeg var overbvist om, at der i virkeligheden ikke var nogen der var særligt interesseret i mig, en overbvisning hverken min mand eller Georgia kunne ryste. Hvis der var en Gud, hvad jeg tvivlede stærkt på, var han sandsynligvis heller ikke særlig interesseret. Jeg følte mig forladt af både jorden og af Himlen.....Det var år før det dæmrede for mig, at jeg måske havde set forkert på tingene. Efter at have indrømmet så meget, begyndte jeg at tage mit hidtidige liv op til overvejelse, og blandt andet spekulerede jeg over min lange og pinefulde søgen efter Gud. Det var klart, at jeg ikke var kommet nogen vegne med den. Jeg må vel indrømme, at fejlen kan have været min. Som sygeplejersken på hospitalet havde sagt, så jeg måske ikke Gud på den rigtige måde, og påskønnede ikke alt det han havde gjort for mig der. Som jeg husker det, havde jeg haft vanskeligheder med at acceptere et mirakel en gang tidligere. Måske havde jeg sat hele projektet forkert op fra begyndelsen. Men alligevel, folk kan kun opstille projekter som de nu bedst kan, og på min måde følte jeg, at jeg havde forsøgt. Der var ingen mening i at spekulere over hvordan min søgen kunne have faldet ud, hvis jeg havde gjort det anderledes. Hvis Gud eksisterede, hvad jeg stærkt tvivlede på, kunne det være at han selv en dag tog spørgsmålet om religion op. Hvis han ikke eksisterede, well, så er det sådan det er. For mit vedkommende var projektet forbi.

Fem år efter Helens giftermål, døde hendes mor "imens hun overvejede de muligheder der lå i Unity (Unity Kirken, der er en form for New Age kristendom), men hun nåede ikke at komme til noget resultat". Georgia passede Helens far, og han døde nogle år senere, hvorefter hun vendte tilbage til Helen og Louis.

Helen sluttede sine sidste notater sådan:

Af de Gamle Guder er kun Georgia tilbage. Hun er selv noget af et mirakel. Hendes hår er hvidt, men bortset fra det har hun ikke forandret sig meget..... Hun er stadig meget religiøs, og hver gang hun går i kirke, beder hun både for min mand og mig. Hun siger at Herren vil åbenbare sig for mig.
Well, måske. Jeg tænker ikke længere ret tit på ham. Men det er dejligt at tænke på, at Georgia beder for os. Og jeg har stadig min medaljon for den Velsignede Jomfru, sat i min nøglering, og jeg ser på den en gang imellem. Jeg ville på en måde være ked af at miste den. Men bortset fra det, tænker jeg ikke særligt ofte på Gud mere.

Alt i alt er dette slutningen på den første del del af Helens liv. Splittelsen i Helens sind, der så klart kommer til udtryk i hendes konflikt med Jesus og *Et Kursus i Mirakler*, forudanes i disse tidlige år. I den følgende periode, der med tiden førte Helen til universitetet, og var en forberedelse til hendes professionelle liv som psykolog, og den senere nedskrivning af *Et Kursus i Mirakler*, havde hun mange drømme der også afspejlede denne splittelse. Desuden havde Helen en vision, der måske er det mest forbavsende i hendes liv. Denne periode, der omfatter visionen og nogle drømme, er emnet for det følgende kapitel, der indleder del II.

II DEL

NEDSKRIVNINGEN AF *ET KURSUS I MIRAKLER*

INTRODUKTION TIL II DEL

Den faktiske nedskrivning af *Et Kursus i Mirakler* kunne på forhånd anes igennem mange hændelser - både indre og ydre - der tilsammen udgør de første fire kapitler af denne del. Blandt andet Helens beslutning om at studere klinisk psykologi på universitetet, som var det der førte hende til Columbia-Presbytarian Medical Centre, og mødet med William Thetford, samt en række visioner, drømme og psykiske fænomener, der forberedte hende til at begynde nedskrivningen.
De næste fire kapitler behandler nedskrivningen af selve Kurset, og præsenterer dele af det personlige materiale, der senere blev fjernet fra den trykte udgave. Som det vil blive vist mere

detaljeret i selve kapitlerne, fortælles her om det stærkt personlige forhold Helen havde til Jesus, og den konkrete hjælp han ydede hende og Bill til at forstå Kurset teoretisk, og til at lære hvordan de skulle anvende dets principper i deres liv.

Denne del bringer også uddrag fra en serie breve, som Helen skrev til Bill sommeren før nedskrivningen af Kurset begyndte, samt notater fra en dagbog Bill skrev cirka et år ind i nedskrivningsperioden. Heri afspejles den oprigtighed og det engagement der gennemsyrede Helen og Bill, i opgaven med at lære og praktisere Kursets lære om tilgivelse. Brevene og dagbogsnotaterne er formodentlig det stærkeste, personlige lys på deres treogtyveårige forholds himmel.

Kapitel 3

FREM MOD *ET KURSUS I MIRAKLER*
(fra ca. 1938)

Forberedelse til Universitetet

I den periode der fulgte efter Helens ulyksalige galdeblæreoperation, fortsatte hendes tristhed og depression. Hun konsulterede endog to psykoanalytikere. Den første, der var ortodoks freudianer, viste sig ikke særlig nyttig, fordi Helen vidste og forstod alt hvad denne analytiker kunne tilbyde hende. Det var også vanskeligt for Helen at tage imod hjælp fra nogen, på grund af hendes frygt for at forene sig med nogen. Men på et endnu dybere niveau var psykoterapi nytteløst for Helen, fordi hendes neurose fulgte en anden logik, som vi straks skal se, og vil behandle mere indgående senere i bogen. Det var under denne første analyse hun omtalte sin tilbagevendende oplevelse af, at der var en mand bag hendes venstre skulder, der forsøgte at fange hendes opmærksomhed, hvad hun stædigt nægtede ham. Helen kendte med sikkerhed mandens identitet (hun ville have stavet det med stort "M") hvis korsfæstelse for to tusinde år siden hun aldrig var kommet sig over, hvad en engelsk clairvoyant en gang havde fortalt hende. Men hun bevarede hans identitet som en hemmelighed overfor analytikeren. Uden forståelse for Helens motiv til at nægte at vende sig til Jesus, ville ethvert forsøg på at hjælpe hende være meningsløst og forgæves. Helens anden analytiker, der var uddannet af Karen Horney, blev til slut Helens "patient"; igennem en subtil ombytning af rollerne, viste det sig at Helen var meget nyttig for hende.

Denne depressionsperiode, der stort set stod på fra Helen var omkring tyve til fyrre, syntes at høre op ved hendes beslutning om at vende tilbage til studierne, og tage en doktorgrad i psykologi. Her er beskrivelsen af det fra hendes selvbiografi:

Da jeg holdt op med min udforskning af Himlen, troede jeg jeg ville forske på jorden i stedet, fordi jeg indså at jeg hellere måtte begynde at søge efter en bedre måde at tilbringe resten af mit liv på. Jeg forstod at dette kunne være vanskeligt, fordi jeg stadig vidste meget lidt om verden, men jeg følte, at jeg lige så godt kunne se at komme i gang. Georgia tog sig stadig af husholdningen, og vi havde ingen børn til at tage min tid.
Først forsøgte jeg mig i boghandelen igen, men selvom det klart nok var det rette sted for min mand, var det lige så klart det forkerte for mig. Jeg begyndte at komme der sjældnere og sjældnere, og jeg skændtes altid med min mand når jeg var der. Det så bare ikke ud som om vi kunne arbejde sammen. Jeg kom til at føle mig som fanget i en fælde i denne dårlige situation, uden nogen klar ide om hvordan jeg skulle komme ud. En tid begyndte det at se ud som om min søgen efter en plads på jorden, ville ende lige så virkningsløst som min søgen efter Himlen, selvom jeg overordnet havde min fulde frihed til at gøre lige hvad jeg ønskede..... Da jeg prøvede at finde ud af hvad jeg skulle, fandt jeg et område der interesserede mig særligt. Jeg forstod, at det ville kræve en forfærdelig masse træning og erfaring, og i begyndelsen syntes jeg ideen var meget overvældende. Jeg besluttede, at den tid det ville tage ikke betød noget reelt.....(og) min far havde ikke noget imod at hjælpe mig med de udgifter det måtte medføre.

Louis støttede og opmuntrede Helen meget igennem denne periode. Faktisk var han altid en meget vigtig person i Helens voksne liv, selvom det til tider så ud som om han var mindre betydningsfuld, hvilket jeg vil omtale senere i bogen. Det var i virkeligheden Louis der som den første foreslog Helen at hun vendte tilbage til universitetet, og tog en doktorgrad i psykologi. Han kendte Helens intuitive evne til at kunne hjælpe mennesker der havde det dårligt, sådan som hun havde gjort med familie og venner i årenes løb, og han forstod det spild det var, at hun gik hjemme og ingenting gjorde. Men Helen tøvede alligevel med at vende tilbage til studierne.

Min mand viste eksemplarisk tålmodighed under vores hyppige og lange diskussioner om min mulige karriere, men jeg var så usikker, at det tog år før jeg fik truffet en beslutning. Selv efter at jeg mere eller mindre havde besluttet mig for at blive psykolog, begrænsede mine anstrengelser sig længe til endeløse diskussioner med min mand, til at skrive efter kursuskataloger, og til at tale om muligheder for praktik med studievejledere. Faktisk vidste jeg ikke rigtigt hvad psykologi gik ud på. Jeg havde kun nogle vage ideer om, at den indeholdt nogle af de svar jeg havde brug for. Til

sidst bestemte jeg mig til at overvinde min frygt, og starte på universitetet.....Jeg var fast besluttet på at få topkarakterer, og jeg kunne ikke løsrive mig fra at læse, fordi jeg blev hjemsøgt af en stærk angst for ikke at klare det, og næsten voldsomt drevet til at få succes.....Min søgen efter Himlen var mislykkedes, og jeg var ubarmhjertigt opsat på at det skulle lykkes på jorden.

Men historien er mere interessant end det. Med hensyn til sin professionelle karriere havde Helen

planlagt hvert eneste skridt med tvangsmæssig omhyggelighed, og først truffet beslutninger efter udmattende og endeløse overvejelser. Men det var ikke mine egne beslutninger der dikterede de vigtige professionelle retninger jeg gik i. For eksempel meldte jeg mig til, og blev accepteret på, et program på doktorniveau, der mig uafvidende officielt var blevet lukket for nye deltagere. En studerende jeg sad ved siden af på universitetets cafeteria, foreslog mig et opgave emne, der var af stor interesse for lederen af min afdeling, selvom jeg ikke vidste det på det tidspunkt. Ikke alene gav han tilladelse til at jeg deltog i programmet, men han accepterede også at blive min vejleder.

Som Helen begyndte at opleve det, havde hendes professionelle "valg" fra dette tidspunkt i hendes liv intet at gøre med *hendes* logik eller ønsker. De var derimod baseret på en beslutning der var truffet på et fuldstændigt andet niveau, der havde at gøre med hendes villighed til at blive den der nedskrev *Et Kursus i Mirakler*. Denne beslutning hang tydeligvis sammen med Helens meget nære forhold til Jesus. Enten Helen valgte eller ikke valgte at acceptere den kendsgerning, var hun hele sit liv dybt forbundet med Jesus, hvilket senere kapitler vil beskrive.
Ikke desto mindre var det for Helen beslutningen om at gå på New Yorks Universitet og blive psykolog, der løste hendes frustrerende og frugtesløse søgen efter Gud. Nu troede hun, at hun endelig havde sin frihed til at sætte sit mærke på verden. Med hensyn til Gud konkluderede Helen, at hun havde gjort sit bedste for at finde Ham, men Han havde ikke været særlig god til at hjælpe hende. Og derfor: skidt med Ham; nu var hun rationel, objektiv og videnskabelig, og det skulle være hendes religion. Men en mærkelig oplevelse i New Yorks undergrundsbane ville, hvis hun havde tænkt over den, have antydet det fjollede i en sådan ide. Denne oplevelse viste, at Georgia trods alt havde haft ret: Gud *ville* åbenbare Sig for Helen, selvom "Det tog mig lang tid at forstå det, og endnu længere tid af acceptere det. Faktisk var jeg bittert imod hele ideen temmelig længe", som Helen senere skrev.

Oplevelsen i Undergrundsbanen

Helens beretning om denne oplevelse, der indleder anden del af selvbiografien, hvor den første del er den universitetsartikkel jeg fortalte om tidligere, var karakteristisk nok noget broderet med hensyn til de *rammer* Helen indsatte den i, men selve *oplevelsen* er præcist beskrevet. Frem for at redigere Helens skrevne beretning uden hendes hjælp, har jeg valgt at gengive den som Helen skrev den ned (og omskrev den). Det jeg husker af Helens beretning om denne oplevelse, og det der siges i en af versionerne af historien, er, at den fandt sted mange år før hun begyndte på universitetet ("efter at jeg havde været gift i omkring fem år eller deromkring"), men i alle de andre versioner af hendes selvbiografi finder den sted imens hun går der. Hvis min erindring rent faktisk er korrekt, ligesom min forståelse af denne forskel, kommer ændringen af tidspunktet af Helens følelse af, at det fra et litterært synspunkt (der bestandigt optog hende meget) var virkningsfuldt at placere oplevelsen under hendes universitetstid, i stedet for tidligere. Denne tidsmæssige forandring ville så udgøre en stærk kontrast imellem oplevelsens slående religiøse natur, og den "vrede ateisme" hun udviklede imens hun gik på New Yorks Universitet. Men her er Helens beretning:

Som det senere viste sig, var emnet Gud alligevel langt fra udtømt. Det dukkede op igen på den mest uventede måde. Den første af en lang række hændelser fandt sted på et særligt usandsynligt tidspunkt. Jeg var skiftet fra at være agnostiker til at være en vred ateist, og var nået til et punkt hvor den blotte omtale af religion eller Gud irriterede mig. Jeg var tungt bevæbnet med "videnskabelige" våben, forberedt på og endda ivrig efter at slås med ideer, der var blot det mindste religiøst farvede. Hvis nogen havde til hensigt at blive ved med at snakke om emnet, var jeg tilbøjelig til at fornærme dem, og hvis jeg tilfældigt stillede ind på en religiøs diskussion på radio eller tv. slukkede jeg øjeblikkeligt, hvorefter jeg sendte et par velvalgte kommentarer afsted imod apparaterne.

Jeg var også vred på mennesker. Jeg følte mig hele tiden mindreværdig, og jeg brugte megen tid og energi på at holde udkig efter ting jeg kunne blive vred på. De var selvfølgelig ikke vanskelige at finde. Det så ud til at folk havde udviklet tendenser til at udnytte hinanden, og en mangel på omsorg i en grad jeg ikke tidligere havde forestillet mig. Jeg følte mig stadig oftere som en nødlidende, følte mig krænket og ikke værdsat, men det gik ikke op for mig, at jeg i virkeligheden var ret deprimeret og bange. Jeg var ganske enfoldigt fast overbevist om, at jeg endelig havde overvundet religiøs overtro, og var kommet frem til sandhedens eneste tilbageværende stade - en rigid og særlig dogmatisk eksperimentalisme - og endelig så realistisk på tingene. Med en vending fra mine egne langt senere notater: "undervurder aldrig evnen til at fornægte" (faktisk opstod vendingen på Helens læber, da hun vågnede en morgen, og den havde noget med Bill at gøre. Den kan sandelig tilsløre det indlysende.

En kold vinteraften tog min mand og jeg hen for at besøge nogle venner, der boede ret langt væk. Jeg hadede offentlige transportmidler, og undgik dem når jeg kunne. Jeg havde kørt hemmeligt i taxa i årene før jeg blev gift, men var almindeligvis stået ud af taxaen et par gader fra vores hus, fordi min far var en stor modstander af at køre i taxa, undtagen i nødssituationer. Nu så jeg ikke længere nogen grund til at undskylde min eftergivenhed. Faktisk følte jeg det var noget jeg havde ret til. Jeg ønskede at tage en vogn den aften, især da det var begyndt at sne. Louis delte ikke min mening om det, og mindede mig til min store irritation om, at turen var lang og undergrundsbanen kun en gade derfra. Dette betragtede jeg som en uundskyldelig fornærmelse, men uden at komme med flere invendinger marcherede jeg vredt afsted mod undergrundsstationen, indædt besluttet på at lide, men ikke alene.

Lige da vi nåede perronen var toget netop startet, og vi var nødt til at vente i over tyve minutter på det næste. Jeg blev mere og mere rasende efterhånden som tiden gik. Da det næste tog endelig kom stod folk som sild i en tønde, og vi var nødt til at stå op temmelig længe, før vi fik en plads lige over en meget varm radiator. Jeg havde en ny pels på, som jeg var sikker på ville blive ødelagt. På hver eneste station stod en stiv kuling af frostluft ind over mit hatteløse hoved, når dørene åbnedes. Den medførte også en katastrofe på min frisure, som jeg havde brugt lang tid på før vi gik hjemmefra. Jeg blev efterhånden sikker på at jeg ville få lungebetændelse (Helens stadige frygt), sikkert i begge lunger. Dertil kom en anden risiko, at folk hostede og snøftede rundt om mig, og jeg kunne næsten se bakterierne angribe mig. På det tidspunkt var jeg sikker på at min mands ubetænksomhed ville få et skæbnesvangert udfald. Hans tilfredse optagethed af avisen hjalp heller ikke meget på sagen.

Bortset fra at hele situationen var farlig, forekom den mig virkelig modbydelig. Toget lugtede af hvidløg og jordnødder, og de mennesker der stod op ad os så snavsede og lurvede ud. På den anden side af gangen klappede et barn med sine chokoladeplettede hænder sin mors ansigt og frakke, og efterlod klistrede fingeraftryk overalt på hende. To sæder borte tørrede en anden mor sin kjole af der hvor hendes baby havde kastet op. En gruppe ældre børn lavede en masse spektakel, og en af dem samlede en klump tyggegummi op fra gulvet og puttede det i munden. I den anden ende af kupeen diskuterede nogle ældre mænd vildt og inderligt, imens de svedte voldsomt. Jeg syntes hele situationen blev mere og mere modbydelig, og lukkede øjnene for at lukke den ude, og følte jeg havde kvalme.

Og så skete der noget yderst forbavsende. Det var meget kortvarigt. De intense følelser der ledsagede det begyndte at forsvinde næsten med det samme, og forsvandt fuldstændigt på mindre end et minut. Det er umuligt at beskrive nøjagtigt hvad det var der skete. Men som noget der ligner kan jeg sige, at det var som om et blændende lys strålede op bag mine lukkede øjne, og fyldte mit sind fuldstændigt. Uden at åbne øjnene, syntes jeg at iagttage en figur der var mig selv som barn,

der gik direkte ind i lyset. Barnet syntes at vide nøjagtigt hvad det gjorde. Det var som om situationen var fuldstændigt velkendt for hende. Et øjeblik ventede hun og knælede, og rørte den skinnende jord med albuer, håndled og pande i noget der lignede en gestus fra østen af dyb ærbødighed. Så rejste hun sig, gik til højre og knælede igen, og denne gang hvilede hun hovedet som om hun lænede sig mod et gigantisk knæ. Følelsen af at en stor arm (en af "Guds evige arme") rakte rundt om hende, og hun forsvandt. Lyset blev endnu stærkere, og jeg følte den mest ubeskrivelige, intense kærlighed strømme fra lyset til mig. Det var så kraftigt at jeg bogstavelig talt gispede, og åbnede øjnene.

Jeg så lyset et øjeblik endnu, hvor jeg elskede alle i toget med den samme utrolige intensitet. Alle var utroligt smukke og utroligt kære. Så svandt lyset ind, og det gamle billede af snavs og grimhed vendte tilbage. Kontrasten var virkeligt chokerende. Det tog mig adskillige minutter at samle mine åndsevner så nogenlunde. Så rakte jeg usikkert ud efter Louis' hånd.

"Jeg ved ikke hvordan jeg skal forklare dether" sagde jeg med rystende stemme, "men der skete noget meget underligt lige nu. Jeg blev faktisk lidt bange, og det er meget svært at beskrive. Men altså....." jeg tøvede lidt, og fortsatte så åndeløst: "Jeg så et stærkt lys, og der strømmede bølger af kærlighed ud fra det, og da jeg åbnede øjnene elskede jeg alle her, ligesom det elskede mig. Det er altsammen væk nu, og jeg forstår ikke hvad der skete".

Louis, der simpelthen læste alt, havde også læst lidt om mysticisme, men syntes ikke det var af nogen synderlig interesse. Mærkeligt nok blev han ikke særlig overrasket, og klappede mig beroligende på hånden.

"Du skal ikke være bange" sagde han trøstende, og tog fat på sin avis igen. "Det er en meget almindelig mystisk oplevelse. Tænk ikke mere på det".

Oplevelsen var så overraskende anderledes end det Helen normalt var bevidst om, at hun grundigt prøvede på at gøre som Louis tilrådede:

Jeg forsøgte at følge hans råd, og det lykkedes delvist. Episoden passede ikke ind i mit bevidste liv, der længe forblev uberørt af den. Men den hang i et hjørne af mit sind, som om den var udsat en tid, og i årevis tænkte jeg ikke særligt over den.

Læsere der kender *Et Kursus i Mirakler,* vil kunne se en hentydning til denne oplevelse i den smukke passage i det afsnit i tekstbogen der kaldes "Den Glemte Sang":

Hinsides kroppen, hinsides solen og stjernerne, på den anden side af alt hvad du ser og alligevel på en eller anden måde bekendt, er der en bue af gyldent lys, der udvider sig imens du ser ind i en

mægtig lysende cirkel. Og hele cirklen fyldes med lys foran dine øjne. Cirklens kontur forsvinder, og det der er indeni den indeholdes ikke længere overhovedet. Lyset udvider sig og dækker alt, udstrækker sig til uendelighed, og skinner for evigt og uden afbrydelse eller grænser nogen steder. Indeni det er alt forbundet i fuldkommen kontinuitet. Og det er ikke muligt at forestille sig at noget kan være udenfor, for der er ingen steder hvor dette lys ikke er.
Dette er visionen af Guds Søn, som du kender godt. Her er det, han som kender sin Fader, ser. Her er erindringen om hvad du er; en del af dette, med det hele indeni dig, forbundet med alt lige så sikkert som alt er forbundet i dig.

Denne passage gjorde altid Helen utilpas af grunde jeg længe ikke kunne forstå, fordi det smukke sprog var af en karakter Helen normalt ville have elsket. Så kom jeg en dag i tanker om passagens sammenhæng med "undergrundsoplevelsen", og indså, at ubehaget hang sammen med denne oplevelse, og ikke med selve passagen.
I denne periode, der lå forud for Helens start på universitetet, havde hun en række drømme, der havde indvirkning på hendes splittede selv. Vi har allerede beskæftiget os med en af dem, "De Blå-grå Fugl", men de andre er også interessante, fordi de direkte afspejler den underliggende konflikt i Helen, der er et af de centrale temaer for denne bog. Det er dem vi vil fokusere på nu.

Drømme

Som jeg nævnede under omtalen af "Den Blå-Grå Fugl", skrev Helen drømmene på en stiliseret måde, som om de var noveller. Selvom drømmenes form altså har ændret sig, er det indhold der afspejler Helens indre konflikt forblevet det samme. De udviser dertil en bemærkelsesværdig ensartethed, selvom de spænder over mange år. De fleste af disse drømme er udaterede, men jeg tror deres kronologi i al væsentlighed kan afgøres. Nogle af dem kommer efter hendes studieår på New Yorks Universitet, men er medtaget her for at bevare kontinuiteten i temaet om det splittede selv.
Helen gav forresten ikke drømmene titler, men dem har jeg udstyret dem med for at lette henvisningerne. Indimellem har jeg også redigeret dem ned, og med paranteser vist mine udeladelser (medmindre andet er bemærket), ligesom jeg har rettet nogle mindre fejltagelser, som jeg ved helen ville have ønsket korrigeret. Hun havde naturligvis aldrig planlagt at drømmene skulle publiseres, hvilket også er årsag til den uformelle måde at skrive dem ned på.

Herren

Den første drøm vi ser på er "Herren", hvor Helen konfronteres af en Herre, der symboliserer Jesus, og derfor skrives med stort "H". Han tilbyder Helen den valgmulighed at slutte sig til hans verden, der blandt andre ting har en "overflodsøkonomi", og ikke en "knaphedsøkonomi"; dens indvånere har ingen behov af nogen art. Herren er helt uprovokerende, og forsøger ikke at overtale Helen overhovedet. Han fastslår blot virkeligheden af Helens valg, og giver hende fuldstændig frihed til at modtage eller afslå hans tilbud. Helen forholder sig karakteristisk uforpligtende, og fastholder sin ret til at vælge sin egen personlige verden: "Tak for invitationen".....Jeg har ikke besluttet mig til om jeg vil komme, men hvis jeg gør det, insisterer jeg på at medbringe mine egne slacks". Her er drømmen:

"Ville det ikke være vidunderligt hvis det ville blive ved med at være sådan hele året rundt?" siger jeg til mig selv, og lader mit slag falde ned så jeg kan ligge og bage dejligt i den varme sol. "Men det vil det naturligvis ikke. Om ganske kort tid vil det blive vinter, og sneen og kulden vil komme tilbage, og jeg vil komme til at fryse stærkt igen. Det vil blive ved i månedsvis, og jeg vil blive koldere og koldere. Jeg har gennemlevet mange vintre, men på en eller anden måde har jeg en følelse af, at jeg ikke vil komme igennem en til. Jeg begynder at ryste på trods af varmen, og trækker mit slag tættere rundt om mine skuldre.

"Måske kunne du tænke dig at tilbringe vinteren under jorden sammen med os i år?" spørger Herren. Vi står i en enorm, underjordisk hule, der er oplyst af hundreder af små krystalkroner af lys, der sidder i det høje, buede loft. Lysene er så fjerne at de forekommer som stjerner, og den høje kuppel minder om den åbne himmel.

"Der er sandelig tænkt at skulle være rigtig mange mennesker her" siger jeg. "Hvor er de allesammen henne?".

"De er ikke kommet endnu" forklarer Herren, "men det gør de. Der er ingen grund til at komme her så længe det stadig er sommer. Men fortæl mig nu" spørger han, og vender tilbage til sit første spørgsmål, "hvordan kunne du tænke dig at tilbringe vinteren under jorden sammen med os?"

"Det ved jeg ikke rigtigt" siger jeg ubehageligt til mode. "Jeg må hellere tænke over det først.....Jeg er bange for at jeg vil føle mig frygtelig dårligt tilpas her."

"Det behøver du ikke at bekymre dig om" siger Herren beroligende. "Du vil være i fuldkommen sikkerhed her....."

"Det er selvfølgelig ikke fordi jeg betvivler Deres ord" tilføjer jeg hastigt.

.....

Herren ler venligt. "Det er helt tydeligt at du betvivler mit ord" siger han "men det er ikke sandsynligt at du kunne tage nogens ord for noget. Tillid er ikke en af dine stærke sider, er det?....."

“Hvordan er vejret her?” spørger jeg som det næste, og føler at dette er et virkelig vigtigt spørgsmål for mig.

“Det er ganske varmt og meget behageligt” siger Herren. “Faktisk kommer de fleste mennesker her i begyndelsen på grund af klimaet. Men hvis de bestemmer sig for at blive, hvad de fleste gør, gør de det i almindelighed af bedre grunde.”

“Som for eksempel?” spørger jeg nysgerrigt.

“Det er svært at forklare” siger Herren. “Der er meget anderledes her; så anderledes at det i begyndelsen er vanskeligt at vænne sig til det. Forstår du, omgivelserne i sig selv er fuldkomne, men det man gør det til er helt og aldeles ens egen sag. Det i sig selv gør en stor forskel. Men forståelsen af forskellen er afhængig af evnen til at opfatte den, hvilket naturligvis ingen kan gøre for een. Man er måske slet ikke i stand til at se nogen forskel overhovedet, hvad der ville være højst uheldigt. Jeg håber at du vil lære med tiden. Men hvis ikke kan du altid forlade stedet. Ingen vil holde dig tilbage.”

Så langt lyder det rimeligt nok for mig. Men der er stadig et par spørgsmål jeg må have rede på.

“Hvad for noget tøj har man på her?” spørger jeg, imens jeg mentalt tager et overblik over min garderobe.

“Det behøver du ikke at tage dig af” svarer Herren. “Vi tager os af alle sådan nogle detaljer for dig”. Han fører mig ind i en af butikkerne. I de åbne udstillingsmontrer er der bunker af besynderligt udseende sorte slacks.....

De slacks forekommer mig ikke særligt pæne. Men jeg kigger på dem, hovedsageligt for at være høflig.

“Hvor mange har jeg brug for?” spørger jeg.

“Åh, du får ikke brug for mere end et par” siger Herren.

Det kan jeg virkeligt ikke lide. Et par vil næppe være nok. Jeg begynder straks at prøve at finde ud af en måde til at få flere på, og bestemmer mig til, at siden udstillingsmontrerne er åbne, vil det være let at stjæle et ekstra par eller to uden at blive opdaget. Som om jeg havde talt højt, svarer Herren stadig venligt og uden kritik: “Jeg sagde det er anderledes her. Det er helt umuligt at stjæle noget. Vores økonomi bygger ikke på knaphed. Vi har masser af alt. Man tager det bare hvis man ønsker det. Med hensyn til slacks sagde jeg ikke, at du kun kunne få et par. Jeg sagde du har ikke brug for mere. Du kan få så mange du ønsker.....vores økonomi bygger ikke på penge. Der findes intet du kan stjæle eller købe. Vi har en økonomi baseret på stor overflod, for der hvor der er knaphed er det meget vanskeligt for folk at forstå, at der ikke findes noget det er værd at stjæle eller at købe. Du må hellere starte med at tage så meget af alting som du synes det passer dig. Efter nogen tid vil du ikke længere tænke på at tage mere end du har brug for. Der vil ganske enkelt ikke være nogen mening i at gøre det”.

Jeg er tilbøjelig til at tvivle på dette, men afstår fra at sige det. "Jeg har to par meget smukke, blå slacks hjemme" siger jeg. Tror De det vil være forkert af mig at tage dem med?"
"Bestemt ikke" siger Herren. "Hvordan kan et være forkert hvis du tror det gør dig gladere? Men du vil nu ikke gå med dem ret længe".....
Jeg begynder at føle mig forvirret. Det er tydeligt at Herren har ret. Dette sted er meget anderledes, og jeg er ikke sikker på, at jeg vil klare mig særlig godt her. Jeg har fundet ud af det i min egen verden, på en måde, men dette sted kan være noget jeg ikke kan klare.
"Hvis man ikke tager sig af hvordan man ser ud, og hvis man ikke kan stjæle eller købe noget, hvordan klarer man sig så?" spørger jeg. "Jeg mener, hvordan lægger de andre mærke til een, og hvordan får man dem til at kunne lide sig?".
"Det er meget simpelt" siger Herren. "Hvis du er venlig vil folk lægge mærke til dig, og kunne lide dig. Hvis ikke, jahhhhhh altså, så vil de ikke. Det vil vare længe før du enten blive bemærket eller holdt af. Det kan faktsik godt være at du vil være næsten usynlig for folk her et godt stykke tid, fordi det du lægger vægt på ser de ikke en gang. Men alligevel, når du nu ikke kan holde endnu en kold vinter ud, kan du intet miste ved at tage chancen. Hvis du vil kan du betragte det som et eksperiment. Du kan altid tage afsted. Det er stadig sommer, så du har masser af tid til at tænke over det. Beslutningen er ikke endelig, hverken på den ene aller den anden måde, så få ikke den ide at det er livet om at gøre. Det er det virkelig ikke. Når det bliver efterår kan du se hvordan du har det med det, og så gøre hvad du nu har lyst til."
Vi giver hinanden hånd. "Tak for invitationen" siger jeg høfligt, og går ud. Jeg har ikke besluttet mig til om jeg vil komme, men hvis jeg gør det vil jeg insistere på at medbringe mine egne slacks. Jeg tror ikke på utopier.....

Den sidste linje afspejler ligesom hele drømmen den del af Helens sind der modsatte sig Jesu tilbud om at træde ind i hans verden af overflod og fred, der i *Et Kursus i Mirakler* omtales som den virkelige verden. Til det sidste fastholdt Helen sin ret til at vælge at være præcist der hvor hun var, selvom hun tydeligvis ikke var lykkelig.

Hønen og Gryden

"Hønen og Gryden" beskriver fyndigt, om ikke ætsende, Helens konflikt imellem et selv der var selvmorderisk og tiltrukket af døden, og et selv der stræbte efter at overleve. Hovedpersonerne er en sulten Helen, og en selvmorderisk høne, der bliver ved med at dykke ned i den kogende gryde. Drømmen ender med et udsagn om Helens tilsyneladende evige situation: "Ingen af os bevæger sig. Det *er* et dødvande, og der er ingen løsning."

Jeg har lige sat en stor, tom jerngryde på komfuret. Før jeg tænder ild uder den, flyver en lille gulbrun høne, der ligner noget i retning af en hunfasan, ind igennem vinduet og lige hen i gryden. Den slår sig ned, samler veltilfreds sine vinger, og smiler sødt til mig. Jeg bliver fuldstændigt overrasket over dens pludselige indtrængen, men jeg ønsker ikke at gøre den fortræd. Jeg slipper gasknappen, og forsøger at løfte den blidt op af gryden. Den er ikke tung, og jeg kan let løfte den. Men den gør et desperat forsøg på at komme tilbage i gryden, og har held med det, hver gang jeg flytter den. Til sidst prøver jeg på at tale den til fornuft.

"Hvorfor vil du blive i gryden?" spørger jeg. "Der er ikke megen fornuft i at blive ved med at risikere at få dig selv brændt."

"Det er ikke et spørgsmål om fornuft" svarer hønen en smule selvtilfreds. "Det er et instinkt. Jeg gør det hele tiden. Jeg kan alligevel ikke lade være, selvom jeg ønskede det, og jeg ønsker det ikke, når det nu sker."

Jeg synes det er irriterende. Lidt arrigt siger jeg "du er nødt til at flyve væk nu. Jeg skal lave frokost. Og ærlig talt synes jeg ikke særlig godt om det her. Hør nu her. Der er hverken vand eller fedt i gryden, og du ville ikke en gang blive en ordentlig steg. Du er fuld af fjer der bare vil brænde op. Selvom du er ligeglad med hvad der sker med dig, ville gryden blive ødelagt.Vær nu en sød fugl og forsvind. Jeg ønsker virkelig ikke at gøre dig noget."

Hønen ryster på hovedet. "Instinkt er instinkt" svarer den. "Det her er min måde og leve på. Jeg er ked af at det forstyrrer din, og jeg har ikke noget imod dig personligt. Men siden vores interesser åbenbart er modstridende på dether punkt, er det kun rimeligt at fortælle dig, at jeg sandsynligvis vil vinde."

Der er stille et øjeblik, hvor jeg prøver på at finde ud af hvad jeg nu skal gøre. Den fugl mener det klart nok alvorligt. Jeg forsøger at appellere til dens medfølelse.

"Hør en gang" siger jeg "Jeg havde faktisk fået nok allerede før du fløj ind. Tror du, at hvis jeg fortalte dig hvorfor jeg ikke har været i stand til at få noget som helst at spise i næsten to dage, ville du synes det var synd for mig og forsvinde?"

" Ærlig talt, det tror jeg ikke" svarer hønen. "Jeg er faktisk ikke særlig interesseret i dig, hverken på den ene eller den anden måde, selvom jeg gentager at det ikke er noget personligt. Du vil gerne spise, og du har åbenbart brug for den gryde til det. Jeg har brug for gryden til mine selvmordstendenser. Som tingene ser ud nu, er der desværre ingen af os der kommer til at få det vi ønsker. Du vil ikke tænde for gassen, og jeg vil ikke forsvinde."

"Måske kan vi finde ud af noget" siger jeg, og håber at komme ud af dether dødvande. "Se her - jeg tager en anden gryde, så kan du blive i denneher. Er det i orden?"

"Selvfølgelig ikke" siger hønen indigneret. "Hvis du tænder for gassen under en anden gryde, vil jeg være nødt til at flyve hen i den. Du tror da ikke jeg bare vil sidde stille i en kold gryde, eller hvad? Det ville ikke føre til noget."

Jeg er nu ved at være helt desperat. "Vær nu sød og fornuftig" beder jeg hønen. "Jeg har haft en masse besvær i dether køkken. Køleskabet gik i stykker, og vi fik et nyt, men det virkede heller ikke. Gasrøret eller noget gik også i stykker, og der var et værre rod med komfuret. Der er ikke noget der har fungeret ordentligt indtil det øjeblik du kom ind. Jeg er ved at dø af sult, og du vil ikke lade mig lave frokost. Jeg synes ikke det er retfærdigt. Jeg er villig til at indgå et kompromis, men jeg kan ikke lade dig afbryde mig for evigt."

"Det er sødt af dig at tro at jeg giver dig en valgmulighed" siger hønen, "men du forstår overhovedet ikke situationen. Jeg er nødt til at gøre dette. Det er mit livs arbejde. Det er upassende af dig bare at tænke på at spise på et tidspunkt som dette."

Jeg stirrer tavst på hønen i et par minutter, og springer pludseligt tilbage, bestyrtet over det korte glimt af umiskendeligt had i dens runde, sorte øjne. Dens sindsligevægt vender hurtigt tilbage, og den smiler. Ingen af os rører sig. Det er *et dødvande, og der er ingen løsning*.

Dødvandet er naturligvis situationen imellem de to dele i Helens splittede sind - den ene der vælger at leve, og den anden der vælger at dø - en konflikt der på dette tidspunkt i hendes liv ikke viser nogen tegn på at kunne løses. Den næste drøm viser et lignende billede.

Hundehvalpen

I en drøm, der synes at være kommet imens *Et Kursus i Mirakler* var ved at blive skrevet, idet der findes en skreven kommentar til den af Bill fra efteråret 1966, udtrykker Helen den samme konflikt i en historie om en frastødende, men alligevel tydeligt fortvivlet hundehvalp. På vej til et vigtigt møde, møder Helen en tilsyneladende fortabt og besværet lille hund, der ikke destomindre, på en måde der ikke er helt ulig den selvmorderiske høne, og selvfølgelig Helens egen måde at overleve på, stædigt klamrer sig til sin højst ubrugelige måde at forholde sig til andre på.

Selvom Helen tydeligvis er ret irriteret over hundehvalpens manipulationer, kan hun alligevel ikke lade være med at hjælpe den hjem (til kæledyrsbutikken på den anden side af gaden). Hundehvalpen synes helt tilfreds med det. Men den kvinde der ejer kæledyrsbutikken siger til Helen, at den snart vil begynde at hyle igen, og gentage hele processen en gang til med en anden: "Den vil blive rastløs og ulykkelig, og beslutte sig for at løbe væk - det ser ud som om den simpelthen ikke kan bestemme sig."

Jeg løber hen ad gaden og håber på at nå et tog, der lige netop er ved at køre ind på stationen. Før jeg når trapperne standser et langt, hjerteskærende hyl mig. I rendestenen ser jeg en lille sort hundehvalp, helt sammenkrøben og ulykkelig. Den fæstner sine sørgmodige øjne på mig og hyler igen. Der noget der advarer mig imod at lade mig trække ind i noget med denne hundehvalp. Den ser meget ynkelig ud, men der er også et eller andet vagt ubehag omkring den. Desuden er jeg allerede meget sent på den til min aftale, som jeg er meget ivrig efter at holde, og jeg har ingen tid at spilde. Jeg begynder at løbe videre, fast besluttet på at ignorere hundehvalpen. Men lige idet jeg passerer den, kaster den hovedet tilbage og udstøder et virkelig rædsomt hyl. Hundehvalpen vinder. Jeg går hen til den og siger trøstende: "Såh såh. Jeg tror du er blevet væk. Måske kan jeg hjælpe dig."

"Det var ellers på tide" snerrer hundehvalpen arrigt.

"Hvad, du kan tale!" siger jeg højst ovarrasket. "Men det er umuligt. Hunde kan ikke tale, ved du."

"Jeg kan" svarer hundehvalpen, en smule selvtilfreds. "Men jeg gør det ikke særligt ofte. For det meste hyler jeg bare. Men i dag er der slet ingen der vil lægge mærke til mig, så jeg tror hellere jeg må begynde at tale."

"Det lyder fornuftigt" siger jeg alvorligt. "Og nu da du har besluttet at tale, ville du måske være så sød at fortælle mig hvad du ønsker, så jeg kan komme videre. Jeg er meget sent på den."

"Det er klart. Det vil jeg godt fortælle dig," siger hvalpen, og bliver pludselig forretningsmæssig. "Jeg vil ha min mor."

"Det kan jeg godt forstå," siger jeg forstående. "Hvor er din mor?"

Hvalpen vinker med poten. "Hun er derovre i kæledyrsbutikken på den anden side af gaden," siger den, "og jeg vil se hende lige nu."

Jeg er lettet over at problemet ser ud til ikke at være for vanskeligt trods alt. "Nå" siger jeg, "men så længe du ved hvor din mor er, er du ikke virkelig faret vild. Hvorfor løber du ikke bare over gaden og finder hende?"

"Nej" siger hvalpen. "Jeg ville ikke engang overveje det."

Jeg fastholder ubarmhjertigt min tålmodighed. "Hvis det ikke er godt nok, kunne du måske tænke dig at foreslå noget bedre?" spørger jeg.

"Ja det kunne jeg" svarer hvalpen. "Jeg foreslår at du bærer mig derover.....hvis du virkelig har så travlt vil du sikkert spare en masse tid ved bare at tage mig op og bringe mig derover uden at diskutere så meget" påpeger hundehvalpen snusfornuftigt. "Bare tænk på hvor meget tid du allerede har spildt."

"All right, så gør jeg det" siger jeg og er ved at opgive håbet. "Så kom, og lad og få det overstået....."

Jeg snupper hundehvalpen og bærer den over gaden og ind i kæledyrsbutikken. En lidt uskøn, ældre kvinde træder ud af skyggerne i baglokalet, og kommer frem for at møde mig, imens hun tørrer sine hænder af i et snavset, hvidt forklæde. Hundhvalpen har lagt sig hyggeligt til rette i mine arme, og synes at være faldet i søvn. Jeg sætter den ned på gulvet foran kvinden og siger: "Jeg tror den her hund tilhører Dem. Jeg fandt den....."

"Jeg ved det" siger kvinden træt. "De fandt ham siddende og hyle i rendestenen. Og så bragte De den tilbage. Det er der altid nogen der gør."

"Jeg må virkelig sige De ikke virker særlig glad over at se den" siger jeg, og begynder at synes det er synd for hunden. "Den er meget knyttet til Dem. Desuden forstår den ganske godt engelsk, og jeg tror den er meget følsom. De bør være meget forsigtig med hvad De siger når den kan høre det."

Kvinden sukker. "De er ikke nødt til at leve med den" siger hun. "Det er virkelig rædsomt. Alt hvad den gør hele dagen er at hyle. Den er en forfærdelig plage."

"Ja, det er der ingen tvivl om" ´bekræfter jeg hjerteligt.

Vi ser begge to på hvalpen i stilhed. Den sidder tilfreds foran kvindens fødder, og leger lykkeligt med hendes snørebånd. Den ligner en helt almindelig hundehvalp, og hvis den forstår hvad vi har talt om, viser den i hvert fald ingen tegn på det.

"Hvad vil den nu gøre?" spørger jeg efter nogen tid.

"Jah, den vil være udmærket tilfreds i nogen tid" svarer kvinden, "og så vil det hele begynde forfra. Den vil begynde at blive rastløs og ulykkelig, og beslutte at forsvinde, og så vil den rulle sig sammen i en rendesten et eller andet sted og hyle, indtil en eller anden bringer den tilbage igen. Det ser bare ud som om den ikke kan bestemme sig. Hvis De vil vente lidt, kan De selv se det."

"Nej tak" svarer jeg, og skynder mig hen til døren. "Jeg tager Deres ord for det."

Også denne drøm afspejler Helens to dele: Den ene der har desparat brug for hjælp, men alligevel stædigt nægter at tage imod den undtagen på sine egne betingelser, imens den anden er helt i stand til at vælge den Hjælp der altid er til stede. Denne indre konflikt var tydeligt til stede i Helens egen oplevelse, hvor hun altid hjalp folk hun ikke brød sig specielt om, og desuden var indigneret over det hun oplevede som en indgriben i hendes tid og energi. Alligevel afslog hun næsten aldrig nogens bøn om hjælp. Hun kommenterede selv dette træk i sin karakter i sine breve til Bill, der præsenteres i kapitel 6.

Kaninen

De foregående drømme afspejler en ubeslutsomhed i Helens sind - for eksempel "hårdknuden" i "Hønen og gryden" - hvorimod "Kaninen" ikke efterlader nogen tvivl om udfaldet af drømmens konflikt. Her er Helen klædt ligesom Alice i omgivelser der minder meget om Lewis Carrolls *Alice i Æventyrland*. Hun konfronteres af en meget trættekær, anklagende og ikke-særlig-behagelig kanin, der mere ligner en distriktsanklager end den hvide kanin i Carrolls fantasi. Den ser lige igennem Helens forsvar, især hendes "uskyldige facade", der får hende til at fremtræde som en "uskyldig og velmenende lille pige, for hvem der sker en masse sære ting, som ikke er noget hun selv laver".

I en situation der ikke er helt ulig K's i Kafkas Retssagen, finder Helen-Alice sig fanget i en uretfærdig retssag, hvorunder hun til sidst opdager at hun stilles op imod sig selv: Navnene på dem der er involveret i sagen er faktisk "Helen imod Helen". Ydermere får hun at vide, at hun faktisk vil have meget lidt at beklage sig over, idet kvaliteten af proceduren vil være ufejlbarlig: "Du er selv noget af en formalist, og jeg er sikker på at du vil værdsætte stilen". Da "retssagen" begynder, mister Helen "interessen for retshandlingerne, idet der trods alt er meget lidt tvivl om udfaldet". Her er drømmen, som hun havde i 1961, efter at hun var begyndt på Columbia-Presbyterian, men stadig mere end fire år før *Et Kursus i Mirakler* begyndte:

Jeg står på en stor åben mark, klædt som Alice i *Alice i Eventyrland*, og ser op på en meget stor, hvid kanin. Kaninen, der synes at have et meget lov-og-orden livssyn, siger, at hele sceneriet muligvis ikke er hvad det synes at være.....den fremsætter sine synspunkter helt lidenskabsløst, men dens misbilligelse er tydelig.

"Nu påstår du, at alt dette er en scene taget direkte ud af *Alice i Eventyrland*, der så vidt jeg husker, er en historie om en uskyldig og velmenende lille pige, der kommer ud for en masse sære ting, som ikke er noget hun selv laver". Her holder kaninen en pause, med et dybt mistænksomt blik. Den hoster let, faktisk hånligt, og fortsætter.

"Jeg må sige til din fordel, at du har stillet tingene ganske godt op. Sceneriet er helt autentisk, og det er kostumerne også. Der er dog adskillige detaljer der kan diskuteres alvorligt....."

(Helen svarer irriteret:) "Jeg kan ikke se nogen mening i at komplicere tingene unødigt. Det her ligner en meget almindelig *Alice i Eventyrland* sketch, taget lige ud af de originale illustrationer. Du ville ikke have grund til at mistænke den for at være noget andet, hvis du ikke var sådan en mistænksom kanin. Hvorfor skulle det overhovedet falde dig ind, at det ikke bare er hvad det ser ud til?"

"Åh, den mulighed eksisterer at det er sådan" skynder kaninen at forsikre mig om, "men vi er jo nødt til at overveje alle synsvinklerne".

“Hvorfor det?” protesterer jeg. “Der er sandsynligvis så mange, at vi ikke en gang vil finde dem alle sammen. Og jeg er ikke sikker på det ville være tiden værd, selvom vi kunne.”

“Vrøvl” svarer kaninen. “Så naiv kan du ikke være. Du ved udmærket godt, at du først er nødt til at være frygtelig indviklet, og dernæst finde en enklere måde. Det er umuligt at gøre det den anden vej rundt.”

“Det tror jeg ikke på,” udbryder jeg. “Hvis det var sandt, ville de fleste af os aldrig komme ud af kompleksiteten. Det ville være langt mere fornuftigt at starte med at være enkel, og så kun blive kompliceret hvis det var absolut nødvendigt. Man ville få tingene kørt fuldstændigt fast i årevis på den anden måde.”

“Det kunne man helt sikkert” siger kaninen en smule selvglad. “Det gør de fleste af os. Dine egne chancer for at undgå det er faktisk ikke for gode.....det er sandt, at udklædningen af mig som en hvid kanin var din egen ide.....”

Kaninen ser dirket på mig imens den siger dette, og det er svært at udholde det anklagende blik. Alligevel kan jeg ikke lade være at føle at der er en vis, grundlæggende uretfærdighed i dens holdning. Jeg bliver også mere og mere irriteret over at skulle forsvare min egen holdning, der stadig, føler jeg, ikke var uetisk, og ikke burde være blevet betragtet i det lys fra begyndelsen. Jeg er endnu mere irriteret af en ubehagelig følelse af at jeg er nødt til at klare at afvise kaninens mistanker, ellers vil det på en eller anden måde ikke gå godt for mig.....

(Kaninen siger højtravende:) “Jeg synes selv vi skulle overlade det hele til juryen”.

Kaninen tager en lille sølvklokke op af lommen, og begynder højtideligt at ringe med den, med blot skyggen af et smil i øjenkrogen. Det er ikke noget rart smil.

“Hør så her, hør så her" begynder den.

“Nu holder du lige op et øjeblik” råber jeg, ikke længere opsat på at berolige den. “Jeg synes alt det her er bedrageri, og jeg ønsker ikke længere at have noget at gøre med dig. Jeg behøver ikke finde mig i det her fjolleri, og jeg er ligeglad med hvad du tænker om mig. Jeg har sandelig ikke brug for din anerkendelse, og selvom jeg havde det, ville jeg sikkert ikke få den uanset hvad jeg gjorde. Det synes jeg er ganske klart nu. Men jeg behøver ikke at blive dømt for noget du tror jeg har gjort. Jeg agter at fastholde min oprindelige fortolkning, så kan du holde fast ved din, hvad du sikkert vil. Det kan jeg ikke gøre noget ved, og jeg vil ikke en gang forsøge at gøre noget ved det mere.”

Kaninen lægger slet ikke mærke til mig, men fortsætte bare “hør efter, hør efter....” Jeg holder straks op med at sige den imod. “Godt” siger jeg, “ så vil der altså være en retssag. Jeg er ikke bange for en retssag hvis den er retfærdig”.

“Det kan du tage helt roligt” siger kaninen med forbitret selvtilfreshed, “den vil ikke være retfærdig”.

Dens bemærkning får mig næsten til at græde. Men jeg beslutter at finde ud af om jeg kan få nogen beskyttelse selv i denne urimelige situation.

"Synes du ikke jeg i det mindste burde vide noget mere om retssagen? spørger jeg desperat. "For eksempel har de fleste sager et navn. Hvad vil denne her blive kaldt?"

"Åh den er blevet navngivet for længe siden" svarer kaninen affærdigende. "Den kaldes Helen versus Helen. Du kan muligvis ikke lide navnet, men der var ingen grund til at spørge dig".

Jeg føler mig virkelig krænket nu. "Det er oprørende" siger jeg til ham, nærmest på kanten af at skrige. "Jeg vil helt sikkert ikke tage begge sider i denne sag. Min egen holdning er fuldstændigt klar, som jeg sagde i begyndelsen. Det er dig der tager den anden side, og det fuldstændigt uden retfærdighed, hvis jeg må sige det sådan. Jeg nægter at tage ansvaret for dit fordrejede synspunkt."

"Du kan nægte så meget du vil, det er alligevel navnet på sagen" siger kaninen, kongeligt. "Siden din mening faktisk ikke betyder noget, ser jeg ingen mening i at du bliver ved med at trække denne sag i langdrag. Den vil ende på samme måde uanset hvad du gør."

"Men hvis sagen er Helen versus Helen er det jo umuligt at vinde" siger jeg til ham med tårer i øjnene.

"Åh ta det nu roligt" siger kaninen, og klapper mig på skulderen med en irriterende foregiven beroligelse. "Det kommer an på hvordan du ser på det. Du kunne også sige at du umuligt kan tabe. Hvorfor være så pessimistisk?"

"Men du sagde lige at retssagen ikke vil være retfærdig" græder jeg. "Vær sød ikke at starte den. Jeg har ikke en chance".

Jeg griber kaninen i ærmet, som han venligt frigør fra mit greb. Så fortsætter han næsten drømmeagtigt: "Den vil ikke være retfærdig, det er sandt. Det ved du, og måske ved jeg det også. Men det giver dig ikke ret til at angribe vore velærværdige institutioner. Jeg kan forsikre dig for, at retten vil lyde fuldstændigt korrekt på alle måder, og der vil intet grundlag være for at protestere imod kvaliteten af procedurerne. Du er selv noget af en formalist, og jeg er sikker på du vil værdsætte stilen. Og så må vi hellere se at komme i gang."

Kaninen vender sig pludseligt væk og vinker med poten. "Du vil bemærke denne retssals pragt" annoncerer han med pompøs røst.

Jeg ser mig omhyggeligt omkring. Scenen er overhovedet ikke skiftet. "Hvilken retssal?" spørger jeg.

Kaninen overhører det, og fortsætter med stor værdighed. "Og her er juryen. Jeg forsikrer dig for at de er meget omhyggeligt udvalgt. Jeg synes du skulle sige goddag til dem."

Jeg vender mig i den retning kaninen antyder, men kan ikke se nogen som helst. Kaninen venter ikke på min reaktion, men begynder sin tale med en dyb klingende stemme. "Mine damer og herrer i juryen, dette er synderen - jeg mener sagsøgte. Det er hendes skandaløse påstand, at alt dette ikke

er andet end en scene taget ud af Alice i Eventyrland. Selvom denne påstand er klart latterlig, føler jeg det er min pligt at fremlægge hendes synspunkt så retfærdigt som muligt, på trods af at det er mig virkelig frastødende, og en fornærmelse imod Deres intelligens. Det ser ud som om denne kvinde i april 1961....."

Jeg hører lyden af dens stemme langsomt forsvinde, og blive en forvirring af lyde. Jeg kan ikke længere forstå hvad den siger, selvom jeg kan mærke at den appellerer dybt følelsesmæssigt til nogle usynlige tilhørere. Jeg taber interessen for procedurerne, siden der alligevel er meget lidt tvivl om udfaldet.

Som tidligere antydet er pessimismen her Kafkask i sin ubønhørlige præsentation af det uundgåelige udfald. Det er således et pinagtigt, præcist portræt af egoets offer-krænker, forfulgt-forfølger tankesystem, der tilsyneladende ingen udvej er for.

"Mit Livs Største Oplevelse"

Vi kommer nu til denne højst mærkelige beskrivelse af det Helen kaldte "mit livs største oplevelse". På grund af henvisningen til "vores bogforretning" ved vi, at den formodentlig kommer et par år før Helen starter på universitetet. Det er altså mere end sandsynligt at oplevelsen finder sted en gang i fyrrene, da Helen stadig er i trediverne. Som hun forklarer i det følgende består oplevelsen af to drømme og den dag der følger lige efter. Jeg citerer det hele først.

Den nat havde jeg mit livs størtse oplevelse. Den var faktisk mit liv. Det var et kort liv. Det varede mindre end 24 timer, og bestod kun af to drømme og den dag der fulgte lige efter. Jeg var aldrig virkeligt i live før det, og jeg døde meget kort tid efter. Men da jeg kommer til Guds trone, og Han spørger mig: "Skete der virkeligt nogensinde noget med dig dengang du var levende?" vil jeg huske disse drømme og sige: "Ja, Herre, der skete virkeligt noget"

Drøm I

Jeg sad i en lænestol med rigtig mange puder, og var meget, meget søvnig.....jeg havde det helt fredeligt og uproblematisk.....I en fjern ende af rummet spillede en radio meget lavt et eller andet musik jeg ikke kunne høre hvad var. Uden at forstyrre den dybe fred i rummet, kom min fætter Harrys stemme blidt igennem på radioen, halvt messende noget fra Christian Science biblen:

"Vores Fader-Moder Gud alt i harmoni, helliget vorde Dit Navn....."

"Christian Science" siger jeg, let irriteret. "Nå, han vil stoppe".

Han stoppede ikke. Han blev bare ved med at gentage vendingen igen og igen. Efter nogen tid blev det endda mere beroligende end musikken, og igen var jeg lige ved at falde i søvn. Så begyndte Harry at kalde på mig:

"Helen, Helen, Helen" sagde han, med en mærkelig, hypnotisk, monoton stemme "bare bliv ved med at lytte til radioen lidt endnu, så vil Gud Selv tale til dig. Han har et særligt budskab til dig, og det vil du helt sikkert gerne høre".....

Stemmen fortsatte uforstyrret.

"Helen du ved godt at du har det ret skidt" hviskede den. "Gad vidst om du forstår hvor dårligt det faktisk står til?"

"Det kan jeg forsikre dig for" sagde jeg, nu vågen nok til at blive irriteret. "Men hvad så, hvorfor alt dether vrøvl? Den slags har aldrig løst noget endnu".

Stemmen fortsatte blot som om jeg ikke havde afbrudt ".....du har ikke mange chancer ved du".

"Det ved jeg" sagde jeg, " og jeg lader ikke som om jeg kan li' det. Men jeg skal nok klare mig uden den slags hjælp, og hvis ikke, så, ja, så tak, men jeg er alligevel ikke interesseret.

Stemmen fortsatte, roligt, vedholdende og indtrængende.

"Er du helt sikker på at du ved hvad du er oppe imod?"

"Ja jeg er" gentog jeg. "Og jeg siger stadig nej tak"

"Men det er så let" fortsatte stemmen, nu næsten syngende. "Her er du nu, efter så mange, mange års fortvivlet og næsten håbløs kamp. Og foruden at du er temmelig mishandlet og meget, meget træt, er du nu yderligere handikappet af en langt større bevidsthed, der sandsynligvis ikke vil gøre det lettere for dig. Der er ikke store chancer for at du vil klare dig godt helt til det sidste."

"Jeg kan prøve" sagde jeg med en sikkerhed jeg ikke følte.

"Hør lige her Helen," fortsatte stemmen monotont. "Prøv lige at forestille dig bare et minut, at jeg kunne give dig en stærk Kraft udenfor dig selv - en Kraft der kunne fortælle dig hvad du skulle gøre, og som ville løse alle dine problemer for dig. Så ville du være fuldkommen i sikkerhed, ikke? Så ville du aldrig så meget som tænke på selvmord."

"Men jeg tror ikke på det", siger jeg. "Det er latterligt. Bare ordene Fader-Moder Gud, tænk lige på det. Det er infantilt. Det er ikke virkeligt. Jeg ville ikke engang tænke over det."

"Som du ønsker" siger stemmen lige uanfægtet. "Men lad mig lige få lov at stille eet spørgsmål. Uanset hvad du måtte tro om det, kunne du ikke tænke dig at det var sandt? Du skal ikke svare lige nu; husk blot den situation du er i, og tænk lidt over mit tilbud".

Imens jeg tænker over det forsvinder mit faste forsæt. "Jo det kunne jeg godt tænke mig" sagde jeg, og min stemme bliver meget stille nu. "Gud, jo, det kunne jeg godt tænke mig".

Stemmen ventede cirka et sekund, og begyndte så igen."Så, nu er det afgjort, og alt hvad du nu behøver at gøre er at tage de to små stykker pap der ligger på bordet ved siden af dig, og sætte dem

ind imellem dine øjne og dine briller. Og så skal du bare sove. Det er alt. Er det noget at være bange for?"

Jeg var ikke helt beroliget, men jeg tog de to stykker pap og satte dem foran mine øjne. Så rev jeg dem væk igen og gjorde mig selv lysvågen. "Jeg vil ikke gøre det!" sagde jeg. "Jeg vil bare ikke!. Der er mørkt i dether rum, og jeg kan ikke se ret meget som det er. Med de her tingester foran øjnene kan jeg ikke se noget som helst. Jeg vil ikke gøre det!"

Stemmen fra radioen fortsatte med sin messen. Den kamp jeg kæmpede imod at falde i søvn for dens overbevisende kraft splittede mig næsten i to halvdele. Jeg vågnede frysende.

"Nå - det var bare et mareridt" siger jeg og falder i søvn igen.

Drøm II

Jeg var ved at klatre langsomt og under store smerter op af et enormt hul i jorden. Set op imod siden af hullet forekom jeg så lille som en flue. Jeg trak mig op hånd over hånd ad et gult reb der lå løst på jorden ved siden af hullet, og dinglede ned ad siden. Det så ud som om rebet var et risikabelt flugtmiddel, og jeg tænkte at det havde været meget bedre hvis rebet i det mindste havde været bundet til et eller andet fast, som for eksempel et godt stærkt træ. Men det syntes at være den eneste vej ud, så der var intet valg. Det havde været en meget lang vej op ad det reb. Jeg havde fornemmelsen af at jeg havde brugt det meste af mit liv på det arbejde, og jeg var ved at blive frygtelig træt. Hullets vægge var glatte, og jeg kunne ikke få fodfæste på siden. Mine hænder gjorde forfærdelig ondt. Huden var flået af næsten ind til knoglerne og der løb blod ned ad rebet, der gjorde det næsten for glat at holde i. Men jeg var så udmattet at jeg ikke ville være i stand til at holde fast ret meget længere uanset blodet.

Jeg havde klatret i nogen tid i komplet mørke, men det var ved at blive meget lysere nu. Da jeg så op, kunne jeg se et lille stykke himmel over mit hoved.

"Nå der er altså en ende på den her klatretur trods alt" tænkte jeg ved migselv. Det er dejligt at vide så meget i det mindste. Det kunne jeg ikke engang være sikker på før nu.

Men der var stadig meget langt op. Jeg havde næsten ikke flere kræfter, og jeg var utroligt træt. Rebet bleve stadig mere glat, mine hænder ville ikke kunne holde ud ret meget længere, og jeg var faretruende nær ved at besvime. Jeg fortsatte langsomt, næsten overvældet af min voksende følelse af håbløshed.

"Det her kan ikke være det værd" tænkte jeg. "Det kan det bare ikke. Det er der ikke noget der er. Jeg klarer det aldrig alligevel. Det er umuligt. Og jeg startede på denher klatretur uden at tænke ordentligt over det fra begyndelsen. Det har været sådan en lang og frygtelig tur at komme op af det her hul, og hvilket bevis har jeg for at det er alle anstrengelserne værd? Alt hvad jeg ved er, at

jeg på en eller anden måde besluttede at det var værd at gøre det, og lige siden har opført mig som om det var det. Det er ikke andet end en fornemmelse, og behøver slet ikke at være sandt. Måske har jeg spildt hele mit liv på en illusion. I hvertfald er der ikke mange chancer for at jeg nogensinde kan komme op. Og selvom jeg havde en chance, hvordan kan jeg så være sikker på at der er noget udenfor hullet? Jeg har aldrig været udenfor, så jeg kan ikke være sikker på hvad der er derude. Og hvis der er noget udenfor, hvorfor har jeg så nogensinde troet at det var noget godt? Så vidt jeg ved er jeg bedre stillet i hullet end uden for det. Så jeg kan have klatret hele denne lange tur på falske antagelser helt fra begyndelsen. Det er meningsløst at have meninger og følelser uden nogen viden overhovedet.

Så alt hvad jeg skal gøre er at slippe dether reb, og så ville det hele være slut. Mine hænder vil åbne sig af sig selv om lidt alligevel. Og alt hvad der vil sker er, at jeg vil glide ned i hullet igen. Jeg ved der er langt ned, og jeg ville aldrig have den mindste chance for at komme op igen, men jeg ville lande på puderne på bunden og stille og roligt lægge mig til at sove, og aldrig vågne op. Når jeg tænker over det, ville det være det bedste at gøre, i betragtning af, at selvom der er noget godt derude, og selvom jeg aldrig kommer til at opdage det, kan selv ikke det genere mig hvis jeg sover. På den anden side, hvis der ikke er noget derude, eller hvis det er noget dårligt, så ville jeg heller aldrig få det at vide. Det er givet en fornuftig løsning på problemet, især i lyset af den tilstand jeg er i....."

Jeg holdt op med at tænke mere på det. Så uden hverken at slippe rebet eller at klatre videre, hvilede jeg mig lidt, og tænkte. "Hvis jeg slipper nu, er det ude med mig. Jeg kunne aldrig komme så langt igen. På den ene måde redder jeg livet, men på den anden mister jeg det, og denne gang vil jeg miste det for evigt. Det er sandt at jeg ikke ved hvad der er udenfor, og det er også sandt at jeg muligvis ikke er i stand til at klare det. Men jeg er ikke død endnu, så jeg kan stadig prøve. Det er det værd. Det er bare nødt til at være det værd. Og hvis jeg ikke klarer det, vil jeg dø imens jeg prøver. Mennesker er døde med glæde for mindre....."

Da jeg vågnede op denne gang havde jeg det virkelig dårligt. Jeg var gennemblødt af sved, mit ansigt var vådt af tårer, og mine negle havde revet hul i mine håndflader. Jeg lå i sengen i nogen tid, og blev bare ved med at gentage: "Det var det værd, det var det værd....."

Så besluttede jeg mig til at pjaske noget koldt vand i ansigtet, og kravlede ud i badeværelset. Jeg vaskede mit ansigt, og så længe og tankefuldt på mig selv i spejlet.

"Det er mig" sagde jeg til migselv, med nogen overraskelse. "Jeg ser rædsom ud lige nu, men det er faktisk mig. Når jeg tænker over det, har jeg aldrig følt mig helt sikker før."

Jeg var ikke særligt søvnig, så jeg gik ind i dagligstuen. Jeg tog en bog, men havde ikke meget lyst til at læse, og jeg havde heller ikke mine briller med, så jeg sad bare der og så mig omkring i rummet. Så lagde jeg mærke til en markant forbedring af mit syn. Jeg havde ikke briller på, men

jeg kunne se de små rynker på druerne helt tydeligt fra den anden side af rummet. Jeg gik over til vinduet, og opdagede at jeg kunne se over på den anden side af gaden uden vanskeligheder. Og desuden følte jeg mig helt anderledes over det hele.

"Det føles som om der virkelig er sket noget", tænkte jeg. Jeg ved at det kun var en drøm, men den synes at have medført en masse forandringer."

Jeg satte mig ned for at tænke over det. Jeg sad der længe, stadig overbevist om, at der var sket noget. Jeg kunne ikke forstå det, men min overbevisning varede ved. Henimod morgenen gik jeg i seng igen og sov et par timer. Længe inden jeg vågnede op hørte jeg migselv sige: "Det var det værd. Åh ja, det var det virkeligt".

Det er vanskeligt at forklare præcist hvad der var så usædvanligt ved den følgende dag. Der skete ikke noget bemærkelsesværdigt eller spændende. Den var faktisk usædvanligt almindelig. Men den var anderledes end nogen anden dag i mit liv. Efter at jeg havde vasket mit ansigt, opdagede jeg en hudorm på kinden. Jeg løftede hænderne for at klemme den ud, men skiftede mening. "Jeg giver altid migselv et hul i ansigtet når jeg gør dether" tænkte jeg. "Og hvad er der galt ved en bums?"

Så redte jeg mit hår, og bemærkede, at det var lidt længere på den ene side end på den anden. Jeg tog min saks for at klippe det lige, og besluttede så at lade det være. "Hvad så?" tænkte jeg. "hvorfor skal det være lige?"

Imens jeg klædte mig på, huskede jeg på alle de ting jeg ikke kunne lide ved migselv, men det gjorde mig ikke noget. "Trods alt" tænkte jeg, "er jeg et menneske, som er en meget dejlig ting at være. Folk er ikke nødt til at være fuldkommne. De gør det bare så godt de kan, og nogle af dem er meget søde."

Det var en usædvanlig indstilling for mig, og først forstod jeg den ikke, men lige pludselig slog det mig. "Det er selvrespekt, det er hvad det er" tænkte jeg. "Gad vidst hvor den har været i al den tid? Jeg har trods alt aldrig gjort noget jeg behøver at skamme mig over."

Så tænkte jeg: "Jeg er ved at blive gammel, og det begynder også at vise sig. Og en dag vil jeg dø." Den tanke var ikke specielt behagelig, men den var heller ikke direkte forstyrrende.

"Nu er jeg i det mindste i live" tænkte jeg. "Med hensyn til at dø, smed jeg min udødelighed væk i går aftes, og tro mig, det er dejligt." (Hermed mente Helen, at hun ikke længere var bange for at dø, og det var således unødvendigt for hende at klamre sig til det forsvar det er tro på udødelighed.)

Da Louis kom hjem sagde jeg "goddag" på en art venlig facon, fordi jeg aldrig havde set ham før, og følte mig lidt overrasket og glad for ham.

"Der er et andet menneske" tænkte jeg. "Er det ikke dejligt?"

Efter aftensmaden bad Lous mig om at begynde et nyt katalog, så jeg fik fat på papir og blyant, og vi begyndte at arbejde på at finde en overskrift. Imens jeg sad ned følte hele min krop noget meget

usædvanligt. Det føltes meget dejligt, men jeg forstod ikke hvad det var. Igen kom det til mig lige pludseligt.

"Jeg hviler mig" tænkte jeg. "Jeg forstår det ikke fordi jeg aldrig virkeligt har gjort det før."

Noget senere følte jeg noget andet mærkeligt. Det blandede sig i min maskinskrivning, men det var meget behageligt. Så tænkte jeg "Jeg er ved at blive søvnig. Det er sent, og jeg sov ikke meget forrige nat, så det er hvad man kunne vente sig. Almindeligvis går jeg i seng når jeg mener det er tid for det, og jeg har aldrig nogensinde stoppet op for at finde ud af om jeg er søvnig eller ej, så det har jeg aldrig vidst før. Så nu vil jeg gå i seng. Det er det folk gør når de er søvnige."

Efter at jeg havde klædt mig af begyndte jeg at børste mit hår, i overensstemmelse med min faste regel om at jeg skal børste mit hår to gange om dagen. Denne gang irriterede min rutine mig, og jeg besluttede at sende den ad hekkenfeldt til. Det gik pludselig op for mig, at jeg aldrig virkelig havde tænkt over den egentlige værdi af en masse af de ting der forekommer mig helt afgørende. Så vidt jeg ved er hårbørstning måske slet ikke nødvendigt overhovedet, og jeg er helt sikkert ikke nødt til at gøre det med en sådan frygtelig regelmæssighed. Næste gang jeg gør det, tænkte jeg, vil være når jeg virkelig kan mærke jeg har lyst til det.

Louis gik i seng, men det var stadig ret tidligt for mig, og jeg gik ind i et andet værelse for at tænke over min nye situation. Det var en fejltagelse, selvom jeg begyndte meget fornuftigt. Først begyndte jeg at tænke over fremtiden, der ikke forekom mig forfærdelig, men som helt betemt havde brug for en smule planlægning. Louis og jeg havde levet meget over evne i årevis nu, fandt jeg ud af, og det kan der ikke komme noget godt ud af, men heldigvis er det ikke for sent at gøre noget ved det. Jeg tænkte at trods alt er vores bogforretning en potentielt god forretning, og den har hidtil lidt under to handicaps - Louis og mig. Men hvis vi holdt op med med at gøre det så fjollet og fik vores kataloger ud i tide, hvad vi aldrig havde været i stand til, ville de give et ret godt udbytte. Det har de altid gjort. Eller jeg kunne blive ved med at arbejde for Louis, og se mig om efter noget til migselv der ville interessere mig mere. Den ide jeg altid havde haft om at jeg ikke havde tid til begge dele, er ikke rigtig. Jeg ved ikke hvordan jeg skal gøre nogen ting, tænkte jeg, men kan stadig finde ud af det. Det gør andre mennesker, og jeg har lige så gode chancer som enhver anden. Jeg har spildt en frygtelig masse tid, og jeg er langt bagud, hvad der er en rigtig god grund til ikke at spilde mere tid. Trods alt tilhører jeg migselv nu, tænkte jeg.....

Den sidste bemærkning gjorde udslaget. Jeg begyndte at føle ubehag angående Louis, så jeg gik ind i soveværelset for at dække ham til, så han ikke skulle blive forkølet og dø. Så kom jeg i tanker om, at jeg ikke havde bedt mine bønner hele dagen. På en eller anden måde havde jeg glemt alt om dem. Faktisk bad jeg dem heller ikke da, men jeg vidste at det ikke var det det drejede sig om. "Den store betydning" var forsvundet. Jeg begyndte at slås imod det, men uden overbevisning. Jeg viste jeg ikke ville vinde.

Sådan endte den "største oplevelse" i Helens liv.

I den første drøm kan fætter Henrys stemme symbolsk lignes ved Helligåndens eller Jesu stemme, der roligt og lidenskabsløst præsenterer Helen for de logiske argumeter for hvorfor hun i det mindste burde overveje "en anden måde", siden hendes egen ikke synes at fungere alt for godt. I den forstand var Harry den samme som Herren i hendes tidligere drøm, der også objektivt præsenterede sin situation for Helen. "Måden" i denne drøm består i at Helen forhindrer *sin* vision i at fungere (de to stykker pap), hvor den uudtalte betydning er, at hun derved ville lade en anden vision indtage dens plads. I drømmen gør Helen modstand ved at "slås", hvad der "næsten splitter mig i to halvdele". Hvis vi ser bort fra det bogstavelige i papstykkerne for nærværende, kan man konstatere at den samme tone og proces dukker op år senere i Jesu budskab til Helen i *Et Kursus i Mirakler*.

I den anden drøm er vi atter midt i Helens titaniske kamp imog sig selv. Det hul hun forsøger at klatre op af repræsenterer hende liv: " På den ene måde redder jeg livet, men på den anden mister jeg det, og denne gang vil jeg miste det for evigt." Den udtalelse er i formen magen til kaninens svar på Helens modvilje imod retssagen Helen versus Helen, som hun heller ikke kunne vinde: "Åh ta det nu roligt.....Det kommer an på hvordan du ser på det. Du kunne også sige at du umuligt kan tabe. Hvorfor være så pessimistisk?" Klatreturen repræsenterer også Helens beslutning om ikke at opgive kampen - "Jeg kan stadig forsøge. Det er det værd. Det skal bare være det værd" - afspejler hendes beslutning om ikke at dø *før* hun har skrevet *Et Kursus i Mirakler*. I drømmen, såvel som i sit liv, forbliver Helen grundlæggende tro mod sit løfte om at vælge livet. Men denne tro er ikke umiddelbart synlig.

Da Helen vågner efter drømmene er hun afgjort forandret, og gentager næsten ekstatisk ordene: "Det var det værd." Hendes syn var fysysisk bedre, hendes tvangstanker var forsvundet, og hendes holdning overfor Louis havde forandret sig fuldstændigt. Fremfor alt følte hun sig udhvilet for første gang i sit liv. Forandringerne varede en hel dag, og kulminerede i udsagnet "Jeg tilhører migselv nu", og det afspejlede hendes oplevelse af frihed fra egoets tyranni over hende. Så vender den tidligere frygt for Guds kærlighed og fred pludselig tilbage, og ved karakteristisk at udelukke Jesus eller Gud fra sit liv igen, falder Helen tilbage til sin sædvanlige angst. Hendes egoforsvar tilbageerobrer deres overmagt.

"Den store betydning" var forsvundet. Jeg begyndte at slås imod det, men uden overbevisning. Jeg vidste jeg ikke ville vinde.

Den håbløse pessimisme i denne oplevelse finder som sagt paralleller i Franz Kafkas værker. En af de klareste udtryk for denne grundlæggende pessimisme, som jeg altid mindedes om ved at tænke på Helen, er scenen i .....Retssagen, der sommetider har overskriften "Stillet overfor Loven". En mand venter et helt liv på at få lov til at gå igennem en eneste dør, der vil føre ham til loven, hans mål. Endelig, da manden er lige ved at dø, fortæller dørvogteren ham lakonisk: "Ingen andre end dig kunne få adgang igennem denne dør, fordi denne dør var beregnet til dig. Nu vil jeg lukke den".
24) Franz Kafka, Retssagen. Slut på historien.
Som vi har set var der heldigvis et andet tankesystem repræsenteret i Helens sind. Den næste drøm, der kom meget senere i tid, afspejler denne anden og positive side i hende.

Hekse-englen

I juni 1975 drømte Helen om en ung kvinde, der var en krydsning imellem en heks og en engel. Ligesom de andre drømme afspejler denne Helens indre konflikt, her projiceret ud på på denne kvindefigur. Men drømmen synes at se frem mod en mere positiv løsning på denne konflikt, idet den viser frem mod en tid hvor Helens dømmekraft ikke vil være uren, og hendes store begavelse blive langt bedre udnyttet. Denne løsning afspejler faktisk den tidligere nævnte transpersonelle dimension i Helens indre liv som præstinden, som vil blive omtalt i epilogen. Det var Bill der skrev drømmen ned efter Helens beskrivelse af den, hvilket giver den stillistiske forskel fra de andre. De to kommentarer i paranteserne er Bill's.

En lille, tynd mørkhåret og stærk kvinde, der er lidt lissom en pige. Hun er en målrettet og nysgerrig person, men Helen er glad for hende, og på samme tid ikke så glad. Denne kvinde-pige havde nogle virkelige talenter og evner - en stor del af det overnaturlige over sig. Når hun var "ikke-ond" var hendes dømmekraft dårlig. Hun kunne ikke skelne.
I almindelighed var hun et eller andet imellem en heks og en engel. Frygtelig uforudsigelig. Hun havde boet sammen med Helen, men var tit stukket af under stor ballade. Nu er der ingen konflikter, men de er skiltes som gode venner. Det var anderledes denne gang. De havde ikke råd til det mere. Der er også noget med at have et værelse til hende i fremtiden.
I drømmen forstår Helen, at det er afgørende at de ikke har disse frygtelige skænderier igen. Forud for det var hun blevet ramt i hovedet (af Helen)
Her til formiddag blev Helen ved med at se denne præstindefigur efter hun vågnede.
Fortolkningen af drømmen er meget klar for Helen. Når den tid kommer hvor hendes dømmekraft er tilstrækkelig god, vil hun være i stand til at bruge den til det rette formål (fortolkningen af meningen med at "have et værelse"). Nu er hendes dømmekraft for dårlig.

Denne positive slutning, der indeholder langt mere håb for fremtiden, afspejler den dybere mening med Helens liv, og indeholder hendes endelige identifikation med præstinde-Selvet.

Protokolføreren

I 1945 havde Helen en drøm, som vi aldrig helt kunne forstå på formniveauet, men på et andet niveau afspejler det jeg føler var centrum i Helens liv. Den fokuserer specielt på meningen med at Helen er i verden, og forudser i tiden det beslutningens øjeblik, hvor Helen virkelig traf det rigtige valg. Det var det, at drømmen forudså Helens fremtidige beslutning om at forene sig med Bill, der fik mig til at anbringe den ude af den kronologiske orden og i slutningen af dette kapitel. Her er drømmen:

Jeg står i et lille, rektangulært rum, der er fyldt med bøger fra loft til gulv. Der er ingen vinduer. En dør, der står åben bag mig, fører ud til en kort, mørk korridor, der åbner sig ud imod et deprimerende interieur i en stor bygning, der næsten ikke er til at se. I midten af rummet sidder en høj og utroligt gammel mand, åbenbart en eller anden form for kontormand, på en meget høj stol, med sine magre skuldre ludende ind over et lille, lavt skrivebord. Hans fødder er vredet rundt om en tværstiver lige under sædet på stolen, og hans knoklede knæ er trukket næsten helt op til hagen. Han sidder og laver små, pæne notater med en langskaftet fjerpen, i en stor gråligt indbundet protokol. Hans svage øjne, der er bsekyttet af en grøn skærm, skæver nærsyntet til de pertentlige tal igennem briller med tykke linser. Jeg kanter mig forsigtigt ind i værelset, og rømmer mig adskillige gange uden held, men finder så endelig stemmen.
"Tilgiv mig at jeg forstyrrer, hr." begynder jeg meget respektfuldt. "Jeg ved De har meget travlt. Men jeg har et meget vanskeligt problem, og jeg håber at De vil hjælpe mig. Jeg forstår, at alt hvad der er eller nogensinde har været i hele universet, er optegnet her, så jeg følte at dette ville være det rigtige sted at komme,"
Kontoristen bliver lidt irriteret over min indtrængen. Han fortsætter med at skrive og svarer åndsfraværende: "Det er sandt at jeg har meget travlt. Men hvis du har et spørgsmål til mig, vil jeg forsøge at svare på det."
"Men det er præcist det der er problemet" fortæller jeg ham bedrøvet. "Hvis blot jeg kendte spørgsmålet kunne jeg sandsynligvis finde svaret selv. Men jeg har ikke den ringeste ide om hvad spørgsmålet er. Faktisk er det det der er det virkelige problem."

"Så er jeg bange for at jeg ikke kan hjælpe dig" siger kontoristen. "De fleste af dem der kommer her ved hvad de vil spørge om. Dit problem lyder umuligt, og forekommer mig endda en smule meningsløst. Jeg ved ikke hvor eller hvordan jeg skulle søge efter det."

"Jeg ved godt det ikke er let" siger jeg undskyldende, " men jeg tænkte at vi måske kunne prøve først under 'V' for 'viden'. Hvis De ville være så venlig at vise mig hvor De har 'V'bøgerne stående, kunne jeg prøve på at finde det selv." (Dette er muligvis en forudanelse om Kursets anvendelse af 'viden' som et synonym for Himlen).

"Viden kan ikke findes i en bog" siger kontoristen, let pedantisk. Han rækker en kroget, gul hånd ned mod gulvet og fumler rundt ved siden af stolen, og finder til sidste en gul papcylinder, omkring halvanden fod lang og tre tommer bred. Dens ender er lukkede med papskiver. Han åbner den ene ende af papcylinderen imens han snakker.

"Jeg har 'Viden' i denneher" forklarer han. "Den består af et uendeligt antal fåreskindsdiplomer, der er rullet sammen, det ene indeni det andet. Jeg vil tro at det du ønsker, er et eller andet sted inde i midten, men du er nødt til at rulle alle diplomerne ud et for et for at finde det. Da antallet af diplomer er uendeligt, er det klart at du aldrig vil komme ind til midten. Derfor kan du lige så godt lade være med at begynde."

Et billede af et tungt ten-formet objekt, omkring tre tommer langt og en halv tomme bredt, noget i retning af et blylod til en fiskeline, dukker op i mit sind imens han taler.

"Ja, Ja, det er der det er!" råber jeg meget ophidset. "Men der er ingen grund til at lade sig aflede af diplomer. Alt hvad vi behøver at gøre er at ryste beholderen, og det der er midten vil let falde ud."

Kontoristen synes ikke om dette. Han rykker cylinderen væk til en sikker afstand af mine ivrige hænder, og siger irettesættende: "Jeg kan ikke tillade den slags uortodokse undersøgelsesmetoder. Nej, jeg er meget ked af det, men viden vil ikke hjælpe dig."

Han sætter cylinderen tilbage på gulvet, og vender sig misbilligende fra mig. Jeg er skuffet og lidt mere neddæmpet, men efter en kort pause beslutter jeg at forsøge igen.

"Måske kan vi prøve under 'I' for 'information'? foreslår jeg jeg med håb i stemmen.

"Information giver kun telefonnumre" siger kontoristen. "Det kan umuligt hjælpe dig".

"Eller måske 'L' for 'lidderlighed'? spørger jeg desperat men stadig ihærdigt.

"Unge dame, må jeg minde Dem om, at forskning kun udføres med et åbent og fordomsfrit sind" siger kontorsiten strengt. "Et sådant ord indikerer en meget stærk emotionel uligevægt. Det har ingen plads i deres søgen."

"Jeg er meget ked af det" siger jeg brødebetynget, og træder lidt tilbage. "Jeg troede bare at måske - ". Jeg afbryder, og siger så, denne gang temmelig vildt: "Hvad ville De mene om 'S' for 'Salome".

Denne gang bliver kontoristen virkeligt vred.

“Nu er De simpelthen bare dum” siger han skarpt. “Jeg har ikke tid til pjat, og jeg foreslår at De ser at komme ud herfra”.

Det gør mig bange at kontoristen bliver vred, og jeg forsøger at berolige ham, og få ham tilbage til en rimelig grad af venlighed.

“Vær sød ikke at være vred på mig” beder jeg ham. “Jeg mente det ikke i virkeligheden. Det slap bare ud af munden på mig. Nu skal De høre; Jeg vil glemme det hele hvis De ønsker det. Måske ville det alligevel være det bedste.”

“Det ville sikkert være klogere” siger kontoristen tørt. Og da han ser at jeg stadig er uvillig til at gå, tilføjer han bestemt: “Jamen så farvel.”

Jeg vender mig lydigt mod døren. Kontoristens irritation, og hans pludselige farvel, har gjort mig meget ubehageligt tilpas. Og hele samtalen har været en forfærdelig skuffelse. Kontoristen har ikke været til nogen hjælp. Desuden har han gort mig det helt klart, at mit problem, der ikke har interesseret ham synderligt, nu slet ikke er af nogen som helst interesse. Der er faktisk ingen grund til at tro at han kunne hjælpe mig selv om han ville. Og alligevel bliver jeg ved med at have en følelse af, at han på en eller anden måde kunne være til enorm hjælp, hvis han bare ville. Jeg er bange for at gøre ham mere vred ved ikke at acceptere hans farvel, men jeg er på den anden side uvillig til at lade sagen falde på en så utilfredsstillende måde. Jeg står ubeslutsomt i døren i nogen tid, og lægger skiftevis vægten på den ene og den anden fod. Så lister jeg på tåspidserne forsigtigt tilbage i rummet. Først lader kontoristen som om han ikke ser mig. Endelig ryster han resigneret på hovedet, og siger med påtaget tålmodighed: “Nå, De er her nok endnu?”

“Det er jeg vist” siger jeg med en meget lille stemme. “Jeg ved jeg er frygteligt irriterende, men jeg tænkte på om De ville fortælle mig hvad De laver - altså, selvfølgelig hvis De ikke har alt for meget imod det” tilføjer jeg hastigt.

“Jeg laver beretninger” siger kontoristen kortfattet.

“Beretninger om hvem?” spørger jeg ivrigt, glad over at han overhovedet har svaret mig.

“Om alle” svarer kontoristen.

“Jeg forståer det ikke” siger jeg. “Ville De ikke være rar at forklare det for mig?”

Kontoristen sukker. “Jeg får jo nok ikke fred før jeg gør det”siger han træt. “Nå altså. I denneher protokol er der en side med beretninger om alle der lever, og alt hvad han gør optegnes her. Så snart en eller anden dør, sætter jeg en linie under det sidst indførte, tæller tallene sammen og får en sum. Denne sum giver jeg videre til de rette Autoriteter.”

“Ja så” siger jeg meget interesseret. “De mener, De beslutter om folk har været gode eller onde, og sådan noget”.

"Jamen dog, nej" svarer kontoristen. " Jeg opregner bare kendsgerninger. God og ond har ingen betydning for mig. Det kan være de gør det for Autoriteterne, naturligvis. Det ved jeg ikke noget om. Det er ikke mit bord."

"Jeg tænkte bare....." siger jeg henkastet, "jeg mener, altså, hvordan tror De min side ser ud?"

"Det kan jeg ikke vide endnu" svarer kontoristen, uden synderlig interesse. "Deres beretning er ikke blevet afsluttet endnu."

"Det ved jeg, men der må være nogle tal på den allerede. Jeg spekulerede på hvad De tænker om den indtil nu. Tror De den vil falde rigtigt ud?" spørger jeg nervøst.

"Jeg giver mig aldrig af med spekulationer" svarer kontoristen. "I mit arbejde ville det være spild af tid. Igen og igen har jeg set mennesker pludselig beslutte sig til at gøre noget helt uventet - noget der ændrer hele billedet i deres beretning. Det er sandsynligt at de vil prøve at gøre det bedre i allersidste minut. Derfor har jeg opgivet at spekulere på det på forhånd. Og bagefter er det selvfølgelig ikke nødvendigt at gætte. Der er dog een ting jeg vil sige Dem" siger han, og svinger pludselig rundt imod mig, og taler med usædvanlig styrke, " Deres sidste opgørelse vil i høj grad blive bestemt af hvad De bestemmer Dem til at gøre med det skohorn."

"Skohorn!" gisper jeg. "Hvilket skohorn? Jeg forstår overhovedet ikke hvad De taler om."

"Det tror jeg De gør" siger han helt roligt. "Åh ja, det tror jeg De gør. Men" fortsætter han, imens hans stemme vender tilbage til den tidligere nøgternhed "det er mig det samme uanset hvad De gør. Det forekom mig barmhjertigt at nævne det, fordi jeg har en forestilling om at du ikke er klar over betydningen af det. Hvad mig angår vil jeg til rette tid optegne Deres beslutning når De træffer den, og der stopper min interesse i sagen. Og hvis De nu vil være så venlig at have mig undskyldt, vil jeg gå videre med mit bogholderi efter denne lange og helt unødvendige afbrydelse. Farvel igen."

Denne gang siger jeg også farvel.

Husk at drømmen er fra 1945, omkring tretten år før Helen mødte Bill, og tyve år før Bill's tale om, at "der må være en anden måde", der som vi senere skal se, var den ydre anledning til nedskrivningen af *Et Kursus i Mirakler*. Helen, Bill og jeg fandt aldrig ud af hvordan vi skulle forstå skohornsymbolet, men det forekom os som om det på en eller anden måde måtte referere til Helens beslutning om at forene sig med Bill, og på et andet niveau til hendes beslutning om ikke at misbruge sin skriveevne, som ville blive udtrykt i "Gud Er" visionen, der beskrives senere i kapitel 5. (Personligt forsøgte jeg uden held og finde forbindelser imellem skohornet og rullen i denne vision, og undersøgte alle mulige både hebraiske og andre forbindelser). Men Helens "sidste beretning" syntes fastlagt - endelig - , for hendes beslutninger angående Bill og *Et Kursus i Mirakler* forsonede faktisk hendes "beretning" med Jesus, der så blidt kunne føre hende hjem.

Kapitel 4

FREM MOD *ET KURSUS I MIRAKLER* - B
(ca. 1950 - 64)

Psykologi - Columbia-Presbyterian Medical Center

Helen startede på den lægelige del af klinisk psykologi på New Yorks Universitets School of Education først i halvtredserne, og hun var meget dygtig, og sluttede som den bedste i sin klasse. Helens succes var så meget mere bemærkelsesværdig, når man tager hendes læsefobi i betragtning. Man kunne næsten have kaldt hende en funktionel analfabet, som jeg senere drillede hende med, på grund af denne fobi. Jeg vil senere, i kapitel 6, komme tilbage til hendes fantastiske evne til at lære, også set i lyset af dette psykologiske handicap.
Helens vanskeligheder i skolen blev desuden forværret af en næsten ekstrem angst for at skrive, hvad der gjorde skriftlige opgaver meget vanskelige for hende. Igen henter jeg i Helens selvbiografi en beretning om noget der skete i denne periode.

Som student havde jeg klaret at skrive meget få opgaver, fordi jeg havde bestemt mig for at få en lavere karakter, eller læste en ekstra bog; jeg gjorde hvad som helst for at undgå at skrive opgaver. (På universitetet) skrev og omskrev jeg dem et eller andet antal gange, og behøvede Louis støtte til hver ny version. Efter at jeg havde afleveret dem, var jeg uafladeligt bekymret indtil jeg fik dem tilbage. Jeg var altid sikker på at jeg havde skrevet noget forfærdelig dumt, og at professoren ville le ad mig når han læste det. Jeg fik altid gode karakterer og positive kommentarer, hvilket ikke er ovarraskende i betragtning af hvor hårdt jeg arbejdede. Jeg blev ikke beroliget af det, og hver gang var jeg sikker på en katastrofe.

Denne oplevelse af ekstrem angst for kvaliteten af hendes skriftlige arbejder, dukkede op igen under nedskrivningen af *Et Kursus i Mirakler,* som vi skal se. Helens kommentarer desangående var overbeskedne. Jeg har i min besiddelse to terminsopgaver hun skrev - "Psykoanalytiske Begreber om 'det virkelige Selv'" og "Psykoanalytiske Begreber om 'Grundkonflikter'" - der blev leveret tilbage af hendes professor Dr. William Rockwell med følgende kommentarer på hver opgave henholdsvis:

Kære Mrs. Schucman - En af glæderne ved at være engageret i undervisning er at overvære en studerende der stræber efter, og når, en færdighed og syntese i sin tænkning, der er ubetinget beundringsværdig. Denne opgave er så god at jeg betænker mig for at anvende de gængse adjektiver til at beskrive den med. Tillykke med et glimrende arbejde! Hvad med at publicere det? Jeg synes det fortjener det. Lad os tale om det en dag.

Kære Mrs. Schucman - Jeg ved ikke om De nogensinde har oplevet den stolthed og glæde en lærer føler ved en glimrende præstation af en studerende. Jeg har det sådan nu. Dette er et overordentligt godt stykke arbejde.

En anden professor, der også læste denne anden opgave , skrev:

Hvis jeg må have lov at tilføje mine kommentarer, ville jeg blot sige, at det virkelig har været en meget stor fornøjelse at læse deres opgave. De har den slags sind, som man kun kan nære den dybeste beundring og respekt for.

Helens professionelle interesse var forskning og retarderede børn, en gruppe der altid stod hendes hjerte nær. De retarderede var formodentlig den eneste gruppe om hvem jeg aldrig hørte Helen sige et eneste kritisk eller uvenligt ord. Ved hendes dimission i juni 1957, blev en ansøgning om en bevilling, baseret på hendes doktordisputats - "Et studie over Alvorligt Mentalt Retarderede Børns indlæringsevner" - godkendt af et regeringsorgan, der ikke havde bevilget penge til universitetet i mere end tredive år. Projektet faldt godt ud, og lederen af afdelingen tilbød hende en lærerstilling ved universitetet, baseret på at hun skulle forelægge flere forskningsforslag, noget Helen var ekspert i.

Helens karriere syntes sikret succes, og hun havde ideer om at udvikle en stor forskningsafdeling. Den rigtige start på denne karriere ventede blot på den næsten sikre godkendelse af hendes seneste bevillingsansøgning. Den dag den blev forelagt var Helens angst endda større end den plejede at være, og derfor gik hun en tur i et forsøg på at berolige sine nerver, og aflede sine tanker. Til sin store overraskelse befandt denne rationelle "ateist" sig pludselig i en katolsk kirke,

og til min endu større overraskelse tændte jeg et lys og bad for godkendelsen af mine ansøgninger. Måske følte jeg det var et godt tidspunkt at give Gud endnu en chance, fordi jeg var så desperat. Jeg var dog ikke parat til at give ham valgmuligheder med hensyn til udfaldet. Jeg ønskede disse ansøgninger bevilget, og det var det. Selv før jeg sluttede min bøn vidste jeg hvad udfaldet ville blive. Det var som om jeg fik at vide, at den afdeling jeg var i var det forkerte sted for mig, og at

jeg ikke ville blive der. Bevillingerne ville ikke blive godkendt, og jeg ville være nødt til at søge arbejde et andet sted. Dette var fuldstændigt uacceptabelt for mig, (Helen fortalte mig siden, at hun havde sagt til Gud, at hendes forespørgsel ikke var "til forhandling": Hun *ville* have de bevillinger igennem) og jeg gik ud af kirken i vrede.

Helen vidste hun havde tabt "slaget", og ikke ville få det som hun ønskede. Og da hun kom hjem den aften, fik hun faktisk at vide, at bevillingsansøgningerne var blevet afslået, hvilket åbnede en mulighed i hendes liv for, at William Thetford og Columbia-Presbyterian Medical Center kort efter kunne udfylde tomrummet. Jeg tror ikke, at Helens ego nogensinde glemte (eller tilgav) denne fornærmelse af sin betydningsfuldhed. Med *Et Kursus i Mirakler*s ord, foretrak Helen altid at få ret fremfor at være lykkelig (T-29.VII.1:9); og hun holdt fast ved denne holdning med voldsomhed, og valgte, som vi vil komme til at se, i sidste instans at ofre sin glæde og fred under hendes egos forsøg på fastholde kontrollen over hendes liv, og udelukke Gud.
Nu var Helen uden arbejde, og foretog sig intet i adskillige uger, bortset fra at blive stadigt mere deprimeret og vred.

Jeg blev ved med at beklage mig over hvor ulykkelig jeg var uden et arbejde, men gjorde overhovedet intet for at skaffe mig noget. Faktisk havde jeg skaffet mig nogle glimrende professionelle kontakter, og jeg behøvede ikke gøre andet end at ringe til nogle få venner. Men jeg følte, at det var dem der skulle ringe til mig, selvom de ikke vidste at jeg var ledig. Lidt efter lidt erkendte jeg det ufornuftige i min holdning. Jeg tog mig sammen, lavede en liste over mennesker jeg ville ringe til, og begyndte på dette næste morgen. Jeg havde arbejdet indenfor et meget specialiseret område, hvor mennesker med uddannelse og erfaring i høj grad var nødvendige. Den første jeg ringede til (Harold Michael-Smith) gav mig en liste med meget lovende navne.

Lige efter Helens opringning, ringede William Thetford, der selv for nylig var blevet ansat på the Medical Center, også til Michael-Smith, og spurgte om han kendte en god forskningspsykolog til et projekt på Columbia Presbyterian. Helen skulle til at ringe til det første navn på den liste hun havde fået, da Michael-Smith ringede igen og indtrængende bad hende om at glemme listen

"Ring til William Thetford med det samme. Han er leder af den psykologiske afdeling på Presbyterian Hospitalet. Her er hans nummer. Og når du taler med ham, så sig til ham, at jeg sagde, at det er dig han søger efter."

Helen ønskede ikke specielt at arbejde i en medicinsk sammenhæng, og jobbeskrivelsen lød ikke særligt attraktiv. Men på grund af Michael-Smiths "overraskende pågåenhed" ringede hun først til Dr. Thetford, og fik lavet en aftale.

Da jeg trådte ind på hans kontor et par dage senere, kom jeg med den første af en række tavse bemærkninger jeg ikke selv forstod, og som jeg ikke lagde synderlig vægt på på det tidspunkt.
"Og her er han så" sagde jeg til mig selv. "Det er ham jeg forventes at hjælpe".
Jeg skulle komme til at udtrykke en lignende bemærkning nogle få dage senere, efter at Bill og jeg var kommet til at kende hinanden lidt bedre. Det var endnu en af disse mærkelige, usammenhængende ting der på en eller anden måde begyndte at bryde ind i min bevidsthed uden nogen forbindelse med mit øvrige liv. Et kort øjeblik syntes jeg at være et andet sted, og sagde, som om det var et svar på en tavs men indtrængende opfordring: "Selvfølgelig går jeg derhen Fader. Han er i knibe, og har brug for hjælp. Desuden vil det kun være for en meget kort tid!" Situationen gav mig fornemmelsen af en halv-glemt erindring, og jeg var kun bevidst om at være på et meget dejligt sted. Jeg havde ingen ide om hvem jeg talte til, men på en eller anden måde vidste jeg, at jeg påtog mig en afgørende forpligtelse, som jeg ikke ville bryde. Men den aktuelle bemærkning betød lige så lidt for mig, som den førnævnte på Bills kontor ved vores første møde.

Denne "halv-glemte erindring" kan forstås som Helens korte bevidsthed om et andet niveau i sit sind, hvor hun havde accepteret ("en afgørende forpligtelse") sin funktion som lysbærer, for Bill såvel som for verden. Dette "andet niveau i Helens sind" er hjemmet for hendes præstinde-Selv, der var i konstant kommunikation med Gud.
Jobbet "var ikke noget særligt", hverken med en ordentlig løn eller titel. Men Helen tog imod det, tilsyneladende med den begrundelse at Columbia-Presbyterian var en prestigeinstitution, og hun ville have tid til et konsulentjob på Shield Instituttet for retarderede børn, en organisation hun var meget glad for. Og der ville være penge til specielle projekter hun kunne starte. Men da hun så tilbage på det, skrev hun:

Men i lyset af de senere hændelser forekommer det sandsynligt, at jeg faktisk ikke havde noget valg i den sag. Det var der jeg forventedes at være.

Men situationen viste sig at være endnu værre end Helen havde forestillet sig.

Jobbet var simpelthen forfærdeligt. Hospitalet stillede ikke lokaler til rådighed for projektet, og det blev stadig mere tydeligt, at "de toneangivende" betragtede det mere som en forhindring end som

en fordel. Da det endelig fandt et sted at være i en nærtliggende lejlighed, begyndte jeg på den kedeligste og vanskeligste periode i mit professionelle liv. Jobbet var mere end rutine; det var faktisk tyngende. Desuden var der en mistænksom og konkurrencepræget atmosfære, som jeg ikke tidligere havde oplevet. Efterhånden som jeg kom til at kende Bill nærmere, gik det op for mig at der var alvorlige vanskeligheder i hele afdelingen, der både manglede penge og mellemmenneskelig harmoni i en deprimerende grad.

Efterhånden som Helens og Bills venskab voksede, fandt Helen ud af, at Bill, ligesom hun selv, var endt på Columbia-Presbyterian i nogen grad til sin egen overraskelse. Han havde tidligere været ansat på Cornell University Medical Center på den anden side af Manhattan, hvor han arbejdede under Harold Wolff, den velkendte pioner indenfor forskning i psykosomatisk medicin. Ved at møde var Bill blevet kontaktet af en kollega han dårligt nok kendte, der insisterede på at han skulle søge stillingen som direktør for det præmedicinske træningsprogram i klinisk psykologi, og som leder af den psykologiske afdeling på Presbyterian hospitalet. Bill var ikke interesseret, men var tilfreds med at blive på Cornell. 25) Det er i det mindste sådan Bill husker det. Se dog s 269, hvor Jesu omtale af Bills ansættelse under dikteringen af Kurset til Helen, afviger fra Bills.
Han indvilligede dog i at komme til at interview. Selvom Bill stadig ikke var interesseret i at skifte job, stillede han hvad han selv syntes var et urimeligt forlangende, nemlig at han blev udpeget til universitetslektor. Nogen tid senere fik han til sin store overraskelse opfyldt dette forlangende. I februar 1958 blev Bill således universitetslektor i medicinsk psykologi på den psykiatriske afdeling. (Senere blev han forfremmet til professor. Helen blev ansat som assisterende lektor, og blev senere forfremmet til lektor)
Som Helen havde Bill mere end hænderne fulde af vanskeligheder med at leve i verden, på trods af sit hurtige professionelle avancement. Med Helens ord:

Da Bill ankom nogle få måneder senere, var der ikke megen tvivl om at han havde brug for hjælp. Han så forgræmmet ud, og havde stærkt brug for nogen at tale med. Han var en uventet vanskelig opgave.

På den ene side var Helen og Bill altså tydeligvis tiltrukket af hinanden, som om de begge på et andet niveau erkendte et formål med deres samvær, der var større end det rent professionelle. Helen følte en uventet trang til at hjælpe Bill med at opbygge den psykologiske afdeling. Selvom de havde held med sig på visse områder, bar deres anstrengelser absolut ikke frugt på andre, da der ganske enkelt ikke var nogen støtte til psykologi fra hospitalet. Men på den anden side

var der en anden kilde til stress, som vi begge to fandt endog endnu vanskeligere at håndtere. Bill og jeg var faktisk et meget umage par, og på trods af vores enighed om målet, gik vi en stor del af tiden hinanden på nerverne, der i forvejen var tyndslidte.

Selvom jeg ikke kendte Helen og Bill på dette tidspunkt, gør mit nære venskab med dem og min forening med dem sidenhen, det ikke alt for vanskeligt i det mindste i generelle vendinger at beskrive den voldsomme animositet der herskede dem imellem. Jeg vil vente til senere kapitler med at omtale nogle af de mere ulykkelige detaljer i den periode hvor jeg *var* til stede. Her er det nok at sige, at Helen og Bill formodentlig ikke kunne sige godmorgen til hinanden uden at det førte til forøget spænding. De fandt hver især den anden totalt ansvarlig for deres egen ulykkelig tilstand. Helen anklagede endog en gang Bill direkte for at være ansvarlig for alle hendes vanskeligheder, *endog før de nogensinde havde mødtes*.

Næsten helt fra begyndelsen var deres forhold således karakteriseret af fjendtlighed, der paradoksalt nok eksisterede sammen med en gensidig tillid og støtte, der fuldstændigt lader hånt om enhver rationel, psykologisk forklaring. På et niveau afspejlede dette forholds ambivalente natur konflikten med Gud, som til stadighed fandtes i Helens sind. Og Helens og Bills vanskeligheder med hinanden spejlede den animositet og krigstilstand der var i deres afdeling, og imellem deres og andre afdelinger på Medical Center. Helen og Bill oplevede deres situation som om de var på en professionel slagmark, og begge var aktive om ikke ligefrem ivrige deltagere i en krig.

Selv fysisk var de modsætninger. Bill var mere en tretten år yngre end Helen (Helen var 49 da de mødtes første gang, Bill næsten 36) og mere end en fod højere. Endnu mere udtalt var modsætningerne i deres personligheder. Bill var i almindelighed rolig og mild, hvor Helen var ret påståelig og kunne være ubehagelig til tider. Bills vrede blev næsten altid kanaliseret på en passiv måde, hvorimod Helen var direkte, og sommetider stærkt aggressiv. De kunne diskutere hele dagen, for så om aftenen at kunne bruge endnu en time i telefonen og gentage deres gensidige beklagelser, hver især håbløst overbevist om rigtigheden af sine holdninger. De kritiserede konsant hinanden, og deres diskussioner syntes endeløse.

Forskellene i deres personligheder var blot brændstof til fjendtlighedens bål. Imens Helen nedskrev Kurset, beskrev Jesus ofte disse forskelle imellem hvordan Helen og Bill anvendte projektion og fornægtelse. Det kommer vi tilbage til i den rette sammenhæng. Endelig var der Bills homoseksualitet. Selvom han aldrig var særligt seksuelt aktiv, (i et brev til Bill, omtalte Helen ham en gang som aseksuel) opfattede Helen hans mangel på seksuel interesse i hende som en effektiv hindring for hendes ønske om at kontrollere ham seksuelt. I begyndelsen havde Helen følt sig tiltrukket af Bill, der senere retorisk spurgte hende, hvor mange af de mænd hun havde følt sig tiltrukket af, hun nu var optaget af. Svaret var naturligvis ingen, og en form for seksuelt samkvem i

deres intense forhold ville indlysende have forstyrret transmissionen af *Et Kursus i Mirakler*. I øvrigt forblev Helen Loius tro, på trods af at hun lejlighedsvist var tiltrukket seksuelt af andre mænd. Helen beskrev forskellene på hende og Bill sådan:

(Bill) havde haft et ret vanskeligt liv, og da jeg mødte ham gik det ret dårligt for ham både personligt og professionelt. Han var meget sårbar overfor angst, deprimeret og noget indadvendt. Ikke destomindre havde han til stadighed en gnist af medfødt optimisme, og en noget vaklende overbevisning om at der var en udvej, som han på en eller anden måde ville finde. I modsætning til det var jeg bekymret grænsende til ophidselse, tilbøjelig til at "bide", og arbejdede med en iver Bill syntes var direkte alarmerende. Jeg forsøgte at opretholde en facade af håb og sikkerhed, men pessimismen og usikkerheden nedenunder var meget nær ved overfladen. Bill og jeg greb problemerne i afdelingen maget forskelligt an, og reagerede vidt forskelligt på pres. Bill havde en tendens til at trække sig tilbage, når han opfattede en situation som krævende eller tvingende, hvad han ofte gjorde; og tit var hans opfattelser ganske forudfattede i den retning. Han angreb sjældent åbenlyst når han var vred eller ophidset, hvad han ofte var, men det var mere sandsynligt at han blev mere og mere fjern og uinteresseret, og så åbenlyst vred. Jeg havde derimod en tendens til at blive alt for dybt engageret, for så at føle mig håbløst fanget og krænket.
Jeg fik mange telefonopringninger om hjælp i den periode, og min telefon var almindeligvis optaget hele aftenen, sommetider til ret sent. Jeg nægtede ingen hjælp hvor jeg kunne, selvom mange henvendelser kom fra fuldstændigt fremmede, der på en eller anden måde havde fået fat på mit navn. Jeg var faktisk almindeligvis mere sympatisk indstillet overfor fremmede og slægtninge, end overfor dem der stod mig nær, som Louis og Bill, som jeg begge følte en stærk bitterhed overfor. Min følelse af at blive udnyttet, der var vokset i løbet af årene, begyndte at nå et eksplosivt stadium.

Den stigende forværring i deres eget forhold afspejledes i deres professionelle forhold. Også afdelingens tilstand forværredes med voksende spændinger, midt i en atmosfære af konkurrence og skænderier og stærk vrede der skilte folk fra hinanden. Om sit forhold til Bill skrev Helen i sin selvbiografi:

Forholdet imellem Bill og mig forværredes vedvarende. Vi var blevet ganske uafhængige af hinanden, men havde også oparbejdet en stor del vrede imod hinanden. Vores oprigtigt mente forsøg på at samarbejde blev mere end opvejet af vores voksende harme. Vi begyndte at få langt mindre arbejde fra hånden, samtidigt med at vi følte os mere og mere udmattede.....Det blev stadig mere klart for mig, at det bedste jeg kunne gøre var at forlade stedet. Men det så ud som om Bill og jeg var fanget i et forhold, der - selvom vi hadede det på mange måder - ikke kunne undgås.

Disse alvorlige spændinger i Helens og Bills personlige og professionelle forhold blev baggrunden for den pludselige kovending der førte til begyndelsen af *Et Kursus i Mirakler*. Som Kurset senere sagde: "Forløsningen er nedlagt i korsfæstelsen....." (T-26.VII.17:1), og vi kommer tilbage til den forløsning i næste kapitel.

Kapitel 5

FREM MOD *ET KURSUS I MIRAKLER* - C (1965)

"Der må være en anden måde"

Som Helen bemærkede i sin selvbiografi, indtraf der en højst uventet forandring i juni 1965.

Det der derefter skete er særlig vanskeligt at beskrive, fordi jeg var nået til at punkt hvor en positiv reaktion fra min side var overordentlig usandsynlig. Ikke desto mindre reagerede jeg positivt, og fra det tidspunkt begyndte en meget stor forandring.

Nogen tid forinden var Helen og Bill blevet konsulenter på et forskningsprojekt på Cornell Universitets Medicinske Center, som var Bills tidligere arbejdsgiver. De skulle blandt andet deltage i et timelangt møde hver uge, der udviklede sig som en fortætning af alt hvad der var galt i deres personlige og professionelle liv. Møderne var karakteriseret af den samme bagtalelse om ikke ligefrem voldsomme konkurrencementalitet og vrede, som de var vant til på deres eget medicinske center, for ikke at nævne deres eget forhold. Helen og Bill hadede at deltage i de møder, og de følte sig begge ubehageligt tilpas og vrede, men mente at de rent professionelt ikke havde andet valg.
Så en junieftermiddag forberedte de sig atter en gang til at tage afsted, og gjorde først holdt ved Bills lejlighed på eastside. Men denne gang tog deres evigt tilbagevendende diskussioner en anden drejning.

(Bill) spekulerede på et eller andet, men han syntes at være ret flov over det, og det var ikke nemt for ham at tale om det. Faktisk tog han tilløb til at begynde adskillige gange uden held. Til sidste tog han en dyb indånding, blev lettere rød i hovedet, og holdt en tale. Han fortalte mig senere at det var svært for ham fordi ordene lød banale og sentimentale imens hans udtalte dem. Og han forventede ikke nogen særlig postiv reaktion fra min side. Alligevel sagde han det han følte han var nødt til at sige. Han havde tænkt over tingene, og hans konklusion var, at vi greb det hele forkert an. Han sagde: *"Der må være en anden måde"*. Vores holdninger var blevet så negative at vi ikke kunne få gennemført noget. Derfor havde han besluttet at prøve på at se tingene på en anden måde. (Min kursivering)

Bill foreslog helt konkret at forsøge med denne nye måde samme dag ved forskningsmødet. Han ville lade være med at blive vred, og var besluttet på ikke at angribe. Han ville se efter det konstruktive i det mødedeltagerne ville sige og gøre, og ville lade være med at fokusere på fejltagelser og udpege fejl. Han ville samarbejde i stedet for at konkurrere. Det var klart at vi havde bevæget os i den gale retning, og tiden var inde til at gå en anden vej. For Bill var det en lang tale, og han talte med uvant styrke. Der var ingen tvivl om at han mente hvad han sagde. Da han var færdig ventede han på min reaktion med åbenlyst ubehag. Uanset hvilken reaktion han havde ventet, var det helt sikkert ikke den han fik. Jeg for op, og sagde til Bill med virkelig overbevisning, at han havde fuldstændigt ret, og at jeg ville gøre fælles sag med ham i den her nye holdning.

Man kan virkeligt sige, at *Et Kursus i Mirakler* blev født den juni eftermiddag i Bills lejlighed. I det at Helen og Bill forenede sig i at finde denne anden måde, som er et eksempel på det Kurset senere kaldte "et helligt øjeblik" finder man et strålende eksempel på et mirakel: "Det helligste af alle steder på jorden, er der hvor et ældgammelt had er blevet til en nuværende kærlighed." (T-26.IX.6:1) Resultaterne var ikke umiddelbart synlige, men alligvel begyndte visse forandringer, både indre og ydre, at vise sig.

Ingen af os klarede det særlig godt ved mødet den eftermiddag, selvom vi begge forsøgte. Og i sandhedens interesse kan jeg heller ikke sige, at vi har fuldstændig succes selv nu, så mange år senere. Men jeg kan sige, at vi er blevet ved med at prøve, og at vi heller ikke har været en total fiasko. Der er sket mange uventede ting siden. Jeg vil nævne nogle af de mere konkrete ændringer der fandt sted først, fordi disse er relativt lette at tale om. Den anden slags (indre) oplevelser, som der har været mange af (se senere) vil være vanskeligere at beskrive. De fleste af de ord jeg har brug for til at beskrive dem præcist, er endnu ikke opfundet.

Kendsgerningerne er simple. Hele klimaet i afdelingen blev gradvist bedre. Bill arbejdede særligt hårdt på dette, fast besluttet på at vende fjendskaber til venskaber igennem at opfatte forholdene anderledes. Det krævede store anstrengelser af ham, men han havde faktisk held med sig efterhånden. Spændinger lettede og modsætninger forsvandt. De forkerte mennesker forlod stedet, men med venlighed, og de rigtige kom straks i stedet næsten øjeblikkeligt. En ny og sikker stilling åbnede sig for mig. Selvom vore anstrengelser sommetider var inkonsekvente og ofte halvhjertede, er der kun ringe tvivl om at de viste resultater. Med tiden kom afdelingen til at fungere godt, afslappet og effektivt. Imens følte jeg mig tilskyndet til at genoptage mine tidligere venskabsforhold, som var blevet afbrudt af den ene eller den anden grund. I visse tilfælde var det meget vanskeligt, især når bruddet var sket i stærk vrede, og jeg havde følt mig uretfærdigt behandlet ved det. I et enkelt tilfælde ventede jeg mere end et år. Men jeg forstod vagt, at disse reparationer var vigtige. De syntes at være en del af en obligatorisk forberedelsesperiode.
Efterhånden som situationen i afdelingen forbedredes, begyndte Bill også at arbejde på at forbedre sine relationer. Vi følte begge at dette var afgørende. For størstepartens vedkommende gik disse forsøg godt. Vi havde langt større vanskeligheder med vores eget forhold. Vi forsøgte at være venlige og forstående overfor hinanden, især fordi vi var begyndt at arbejde med denne nye holdning der selvfølgelig også burde gælde os selv, og som allerede havde vist sig anstrengelserne værd.
Men selvom vi blev stadigt mere villige til at erkende vores utålmodighed med og mangel på værdsættelse af hinanden, og faktisk gjorde store fremskridt på disse områder, oplevede vi fortsat pludselige udbrud af fjendtlighed imod hinanden, sommetider af helt trivielle grunde, og sommetider uden nogen grund overhovedet. Det oprørte os begge virkelig meget, for vi forstod begge at det var en alvorlig hindring for samarbejde og virkelige fremskridt, en hindring vi var nødt til at overvinde.

Som vi skal se senere, lykkedes det aldrig Helen og Bill på noget synligt niveau virkeligt at helbrede deres eget forhold. Bortset fra den periode der begyndte nu, syntes deres ydre forhold om noget at forværres med tiden. Samtidigt med de ændringer Helen og Bill bevidst stræbte efter at indføre i deres forhold, begyndte en række rent indre oplevelser at vise sig for Helen. Det var næsten som om Helen hele sit liv havde ventet på at Bill skulle holde sin "der må være en anden måde" tale. Den syntes at fungere som en igangsætter, der startede en lang række inde oplevelser, der kan kategoriseres som henholdsvis visioner, drømme, forstærkede billeddannelser, og psykiske.

Det var imens vi forsøgte at forbedre vores forhold, en anden slags oplevelser begyndte. Dette kan forekomme lidt mere plausibelt hvis jeg først omtaler et af mine karakteristiske træk, som jeg havde

haft lige så længe jeg kan huske. Når jeg lukkede øjnene, kunne jeg ofte se meget klare mentale billeder. De var en så integreret del af min bevidsthed, at jeg troede det skete for alle. Det kunne være billeder af hvad som helst; en kvinde med en hund, træer og regnvejr, et vindue i en skobutik, en fødselsdagskage med lys i, en trappe ned ad en klippeside. Sommetider kunne jeg se, at en del af billedet havde forbindelse med noget jeg faktisk havde set, men selv da var der detaljer jeg vidste ikke havde været der oprindeligt. De fleste af billederne syntes ikke at have forbindelse med noget. Nogle få andre billeder indentificerede jeg som mine egne forestillingsbilleder af hvordan en eller anden jeg skulle møde ville se ud, eller hvordan et sted jeg skulle til ville se ud. Billeder af den art viste sig sjældent at være præcise, men de opstod alligevel i mit sind i forbindelse med de mennesker eller steder der oprindeligt gav anledning til dem.
Billederne var særligt skarpe lige før jeg faldt i søvn, men jeg blev ofte opmærksom på tydelige, visuelle billeder i løbet af dagen når mine øjne var åbne, imens jeg talte med nogen, og også når jeg var alene. Faktisk syntes billederne næsten at repræsentere ordene eller tankerne som korresponderende symboler på et andet, men dermed sammenhængende bevidsthedsniveau. De kunne komme bogstaveligt talt når som helst. De forstyrrede eller afbrød end ikke mine ydre aktiviteter på nogen måde. Det var som om der foregik en konstant mental aktivitet i baggrunden, der kunne bringes frem i forgrunden når som helst jeg valgte at lægge mærke til den. I mange år havde havde billederne været ubevægelige og udelukkende sort/hvide, og viste sig meget ligesom en serie "stillbilleder", ofte uden nogen tydelig sammenhæng eller progression. Efterhånden som vores "samarbejdseventyr" fortsatte, begyndte billederne at få farve og bevægelse, og viste sig snart efter ofte i meningsfulde forløb. Og det gjorde mine drømme også, og de fortsatte ofte med temaer der var startet før jeg faldt i søvn, eller med billeder fra drømme fra den foregående nat.

I løbet af de fire måneder der gik forud for nedskrivningen af *Et Kursus i Mirakler*, kom tre "mere eller mindre tydelige og fortløbende rækker" af visioner og drømme til Helens "forbløffede sind". Helen iagttog dem som om hun så på en film, og derfor oplevede hun sig selv mere som en iagttager end som deltager i disse oplevelser. Det gjaldt endda også når hun så på sig selv, hvad der oftest var tilfældet. Det var som om eet aspekt af hende så på et andet.

Måske kunne man kalde det altsammen drømmemateriale, fordi det fandt sted når mine øjne var lukkede, enten kortvarigt eller under søvn. Noget af det kom under mine første forsøg på at "meditere", en proces Bill var overbevist om ville være til nytte for os, men som jeg ikke forstod og var lidt bange for. Men Bill læste bøger om emnet, og jeg lyttede til hans ivrige forklaringer med nogen irritation. Jeg følte ikke at vores aftale om at forsøge at gribe problemer an på en ny måde, berettigede os til at begynde at beskæftige os med "narrestreger". Jeg havde i nogen tid været

overbevist om, at næstekærlighed er en forudsætning for mental sundhed, og desuden har en tendens til at forhindre mavesår og reducere blodtrykket. Men fænomener som ESP, flyvende tallerkener, ånder fra en anden verden, og indisk mysticisme var noget andet. Med hensyn til Gud var jeg blevet en usikker agnostiker.

På trods af en betydelig modstand læste jeg endelig lidt om meditation, men blev på ingen måde optimistisk med hensyn til mulighederne. Dog følte jeg, at det at lukke øjnene nogle få minutter adskillige gange om dagen sikkert ville være beroligende, om ikke andet, da jeg i almindelighed var ret anspændt og havde tilbøjelighed til for højt blodtryk. Desuden slog det mig at Bills entusiasme både var smittende og irriterende, og vi enedes om at prøve det sammen i nogle få minutter i løbet af dagen, og at gøre det hver for sig om morgenen når vi vågnede, og før vi gik i seng om aftenen. Det var i løbet af disse perioder at den første serie billeder begyndte.

Her kommer så Helens egen beretning om disse oplevelser, der begynder med visionen af ypperstepræstinden der blev delvist citeret i kapitel 1.

1 Serie

Den første serie begyndte med et billede af en ukendt kvindeskikkelse, der var klædt meget værdigt og knælede med bøjet hoved. Der var tykke kæder bundet omkring hendes håndled og ankler. Der brændte ild højt over hendes hoved fra et stort fyrfad, der stod nær ved hende på en trefod. Hun syntes at være en slags præstinde, og ilden at have forbindelse med et gammelt religiøst ritual. Denne skikkelse kom til mig næsten dagligt igennem flere uger, hver gang med en tydelig ændring. Kæderne begyndte at løsnes og falde af, og hun begyndte at løfte hovedet. Til sidste rejste hun sig meget langsomt op, og havde kun et kort, uforbundet stykke af kæden endu bundet til sit venstre håndled. Ilden brændte med usædvanlig klarhed idet hun rejste sig.

Jeg var ganske uforberedt på styrken i min følelsesmæssige reaktion på hende. Da hun første gang løftede sine øjne og så på mig var jeg frygteligt bange. Jeg var sikker på hun ville være vred, og ventede at hendes øjne ville være fulde af fordømmelse og misbilligelse. Jeg holdt hovedet vendt bort de første par gange jeg så hende efter at hun havde rejst sig op, men besluttede mig til sidst til at se direkte på hende. Da jeg gjorde det brast jeg i gråd. Hendes ansigt var mildt og fuld af medfølelse, og hendes øjne var ude over enhver beskrivelse. Det bedste ord jeg kunne finde da jeg skulle beskrive dem for Bill var "uskyldige". Hun havde aldrig set det jeg var bange for hun skulle finde i mig. Hun vidste intet om mig der berettigede til fordømmelse. Men hun vidste alligevel mange ting jeg aldrig havde vidst, eller i det mindste fuldkommen havde glemt. Jeg elskede hende så meget at jeg bogstaveligt talt faldt på knæ foran hende. Så forsøgte jeg uden held at forene mig

med hende som hun stod foran mig, enten ved at gå over til hendes side, eller at trække hende over til min. Jeg lagde mærke til at hun stadig havde nogle få led af kæden omkring håndleddet. Jeg følte at det sandsynligvis var problemet.

Mine næste reaktioner var endnu mærkeligere. Jeg blev pludselig overmandet af en så intens følelse af glæde, at jeg næsten ikke kunne få vejret. Højt spurgte jeg: "Betyder det at jeg kan få min funktion igen?". Det tavse men fuldkommen tydelige svar var:"Ja, selvfølgelig!". Ved det begyndte jeg at danse rundt i værelset i et intenst brus af lykke som jeg aldrig havde følt før. Jeg ville ikke have troet det var muligt at opleve en sådan lykkeføelelse som det svar medførte, og i nogen tid blev jeg ved med at gentage: "Hvor vidunderligt, hvor vidunderligt!" Der syntes ingen tvivl om, at der var en del af mig jeg ikke kendte, men som præcist forstod hvad meningen med alt dette var. Det var en underlig splittet bevidsthed, af en art der skulle blive stadig mere velkendt.

Præstinden viser sig stadig fra tid til anden (skrevet omkring 1971; så vidt jeg ved har Helen ikke oplevet hende som et visuelt symbol efter den tid) men jeg har endnu ikke været i stand til at identificere mig fuldstændigt med hende. Men når som helst jeg ser hende har jeg en meget stærk tilskyndelse til at forsøge. Måske vil det lykkes når Bill og jeg har løst problemerne i vores forhold en gang for alle. Hun har faktisk stadig en stump kæde om håndleddet, selvom det for mig ser ud som om det bliver mindre.

Denne vision er interessant af en række grunde, bortset fra den ganske indlysende, at Helen oplever Kristi uskyld, der er så anderledes end hende og vores selv-opfattelser af værdiløshed. Oplevelsen afspejler også Helens bevidste opfattelse af to selver: uskyld og skyld, præstinden og hendes egoselv. Præstinden var således et overordentlig vigtigt symbol for Helen, og identificering med hende kom til at repræsentere Helens mål, som var at kunne huske sin evige uskyld. Helens tilsyneladende manglende evne til at identificere sig med denne uskyld i sig selv, afspejlede den livslange, manglende evne til bevidst at tilgive Bill, bortset fra sjældne øjeblikke, som vil blive omtalt senere. Men alligevel afspejler den lykkelige slutning på visionen helt sikkert tilgivelse, og henviser til Helens præstinde-Selv, som jeg vil afslutte denne bog med. En senere vision, der omfatter en gammel rulle der blev fundet i en hule, afspejler den samme tilgivelse, og derfor henlægger vi yderlige omtale af den dertil.

2 Serie

Den anden serie kom, ligesom den første, til Helen i "korte glimt, ligesom dagdrømme og sommetider som søvndrømme". Billederne omfattede Bill i noget der kunne ligne tidligere liv situationer. Men det er ikke nødvendigt for læseren at tro på reinkarnation (se for eksempel H-24).

På et niveau tillod Helen ikke sig selv at tro på det, selvom hendes breve til Bill fra denne periode benægter hendes sædvanlige påstand om ikke at tro på det. Men uanset hvad, gjorde emnet hende ganske givet meget utilpas. Om ikke andet, afspejler de forskellige billeder faktisk symbolsk Helens og Bills stærkt ambivalente forhold.

Vi (Helen og Bill) dukkede op sammen i forskellige relationer, men kronologien var helt forkert. Situationer der syntes meget gamle kom ofte lige efter nutidige. Mange af episoderne slog mig som rent allegoriske selv den gang. Jeg så mig selv i en båd, roende voldsomt uden at komme nogen vegne. Da jeg så mig om, identificerede jeg stedet som Venedig, og båden som en gondol. Nær ved lænede en høj mand, der lignede Bill meget, sig skødesløst op ad en stribet træpæl der stak op af vandet. Han havde armene foldet over brystet, og han så på mig med forstilt alvor. Jeg blev mere og mere sikker på at det var Bill da jeg så hans øjne. Han var klædt som en gondoliere, med glimtende pailletter strøet ud over skjorten. Han hverken bevægede sig eller talte. Så opdagede jeg at gondolen var bundet til bolværket med et kraftigt reb. Det var en åndssvag situation; jeg arbejdede hårdt på det umulige. Bill sagde stadig ikke noget, men det var tydeligt at han betragtede mine anstrengelser som underholdende. Han tilbød ikke at hjælpe mig, selvom hans smil ikke var uvenligt.

De næste hændelser i serien er ret vage. Bill viste sig som tyrefægter i et bemærkelsesværdigt kostume, guld fra hoved til fod, og der var et tåget indtryk af en arena i baggrunden. Dernæst fremstod han som en heksedoktor med fjer rundt om anklerne og håndleddene, klædt i et græsskørt, og med et imponerende hovedtøj af hvide fjer og glimtende juveler. Jeg var klædt i noget simpelt hjemmevævet tøj. Vi var begge sorte. Vi stod ansigt til ansigt i en rydning i en tæt jungle, og det så ud som om jeg var kommet til ham for at hjælpe ham. Han reagerede på at jeg kom med en besynderlig dans, ledsaget af høje råb på et sprog jeg ikke forstod. Først følte jeg at dette ville hjælpe mig, og oplevede kortvarigt en følelse af velvære. Så blev jeg bange og bad ham om at stoppe. Han syntes ikke at høre mig igennem den stadigt stigende larm fra de primitive træinstrumenter han holdt i hænderne, og de høje trommelyde i baggrunden. Jeg krøb rædselsslagen væk imens jeg holdt hænderne for ørerne i et fortvivlet forsøg på at lukke støjen ude. Jeg befandt mig nu i en tilstand af dyb rædsel, og så mig ikke tilbage. Der var ingen slutning.

Den næste episode der handlede om Bill og mig forekom som en historie indeni en historie. Et specielt tema varede ca. en uge før det nåede sin grusomme afslutning. Det var meget tydeligt. Jeg var præstinde i noget der lignede et ægyptisk tempel, selvom jeg havde en forestilling om at det var meget ældre. Kæmpe statuer af sten sås vagt placerede langs siderne og bagsiden af bygningen. De (tydeligvis var statuerne skikkelser) sad ned, stift ret op og ned, med armene tæt ind til siden, og hænderne presset imod knæene. Jeg kunne ikke se dem særlig tydeligt, fordi det indre af templet

var dårligt oplyst. Selv i dette halvlys kunne jeg se at templet var enormt og meget monumentalt. Selvom hele templet forekom storslået, var alteret særlig strålende, og var den eneste del af templet der var fuldt oplyst. Et stærkt lys skinnede ned på det fra en kilde jeg ikke kunne identificere. Strålende juveler glødede overalt på det, og dets glatte, polerede overflade spejlede lyset ligesom spejle. Jeg var som yppersteprestinde klædt meget udsøgt, og bar en tung juvelbesat krone, hvor den store centrumsten manglede.

I åbnings"scenen" stod jeg ved alteret lænet ind over Bill, der lå næsten nøgen på gulvet. Jeg holdt skaftet af et skarpt spyd i mine hænder. Spidsen af det hvilede på Bills pande, lige imellem øjnene. Så kom der en lang serie "tilbageblik" med hændelser der ledte op til scenen. Der havde været et slaveoprør. Jeg var ved at dræbe Bill, der var leder af opstanden, og som havde stjålet den store rubin der var centrum i min krone. Det var ikke en almindelig rubin. Den gav sin bærer magiske kræfter. Tyven måtte dræbes hvis disse kræfter skulle komme tilbage til mig, den grusomme præstinde, hvis religion var magt og underkastelse. At gøre oprør mod hende var at bede om døden. Jeg kan ikke fortælle hvad der derefter skete. Jeg kan kun sige det var fuldstændigt ude af stilen og helt uventet. Jeg følte et intenst raseri og stærk hævntørst imens jeg forberedte mig på at støde spydspidsen ind i Bills hoved imellem hans øjne. Han syntes ikke at være særligt bange. Han så blot på mig og ventede. Jeg strammede mig op, rede til at støde med spyddet, men tøvede bare et øjeblik. Jeg vidste det var helt ude med mig. *Bill ville leve og jeg ville dø*. Da jeg kastede spyddet fra mig var min død sikker. (Min kursivering)

I den sidste episode stod jeg på det øverste trin af en bred trappe foran en enorm, fastboltet dør. Jeg var udenfor templet. Min krone var væk, ligesom den smukke kåbe. Jeg havde en løs hvid klædning på, der var snavset ned ad siderne og revet i stykker i halsen. Foran mig var der intet andet and ørken. Vinden blæste varmt, tørt sand i ansigtet på mig, og jeg kunne se hvidnede knogler spredt omkring langt væk. Mine egne ville snart være blandt dem. Jeg forbandede bittert migselv for ikke at have dræbt Bill. Jeg må have været sindssyg. Jeg rystede bogstavelig talt af vrede imens jeg langsomt gik ned ad trappen, og tørsten snørede allerede min hals sammen og lugten af død kom til mig med vinden.

Det følelsesmæssige indtryk af denne sidste episode var voldsomt og langvarigt. Jeg følte vreden længe efter at billederne forsvandt, og den eksploderede senere til åbent raseri da jeg fortalte Bill historien ved frokosten næste dag, specielt da jeg talte om tyveriet af rubinen. Det var som om det hele skete igen. Et krystalklart billede af rubinen, der var smuk og blodrød, rejste sig for øjnene af mig imens jeg talte. Og i et kort øjeblik blev scenen virkelig for mig. Igen skældte jeg mig selv ud for at dø for en oprørsk slave, der ikke var andet end en gemen tyv. Jeg kunne næsten ikke beherske mit raseri på Bill, der forståeligt nok var oprørt. Det var jeg også. Vi var begge meget overraskede over voldsomheden i min vrede.

Da Helen og jeg mange år senere talte om denne episode, blev jeg forbavset over at opdage, at rester af denne specielle vrede stadig sad i hende. Hun beskrev et af Bills tidlige forsøg på at være venlig mod hende, hvor hun snerrede tilbage at det var "for lidt og for sent!" Det syntes i høj grad et resultat af denne oplevelse at Helen følte sig retfærdiggjort i at beskylde Bill, som før nævnt, ikke kun for hendes øjeblikkelige sorger, men også for alle de fortidige, inklusive de næsten 49 år år hun havde levet før hun overhovedet mødte ham. Intensiteten i hendes vrede, for ikke at sige had, var virkelig alarmerende, og mindede om hendes senere oplevelse af had i London, der blev beskrevet tidligere i kapitel 2.

"Den ene eller den anden"motivet - "Bill ville leve og jeg ville dø" -spiller en vigtig rolle i egoets tankesystem, som *Et Kursus i Mirakler* senere forklarer. Og det var ligeledes et meget vigtigt tema i Helens egoliv. Det dukkede op i forskellige former. En af de fremtrædende var, at Helen altid hjalp andre, men altid følte det som om hun ofrede sig, som om hun opgav noget af sig selv, et tema vi vil vende tilbage til. En anden form var at det var yderst vanskeligt for Helen at elske to mennesker på samme tid: Psykologisk set måtte den ene leve og den anden dø. Vigtige par i hendes liv, hvor dette tema spilledes ud, var hendes forældre, hendes mor og Louis, Louis og Bill, Bill og mig, mig og Louis. I alle disse tilfælde kunne Helens kærlighed og opmærksomhed kun komme til udtryk overfor den ene af de to, aldrig til dem begge samtidigt. Denne dynamik spiller en vigtig rolle i egoets forsvar imod Guds Kærlighed, som kun kender til fuldstændig accept af *alle* Sine børn, uden undtagelse og uden tab af nogen art for nogen.

Det tog nogen tid før Helen kunne lade den næste oplevelse i serien komme ind i sit sind. Hun havde delt disse indre begivenheder med Bill hver dag, og "det var næsten som om vi var nødt til at komme os lidt før vi fortsatte." Selvom det næste billede også havde en negativ afslutning, manglede det det foregåendes intensitet.

Bill, der var fransiskanermunk, og klædt i en brun munkekutte og sandaler, gik frem og tilbage i en klostergang, stærkt optaget af en bog. Gangen udgjorde den ene af fire sider, der alle lå ud til en lille, velholdt græsplæne. Der var et smukt springvand i midten, og fugle der badede i bassinet, og rækker af lyse blomster rundt om det, og spredt rundtomkring i bede. Tidspunktet var usikkert, men stedet forekom mig at være Spanien. Jeg kom langsomt gående ned ad gangen mod Bill, klædt i sort. Mit ansigt var tilsløret, mine øjne sænkede, og mine hænder foldede som i bøn. Da jeg nåede Bill knælede jeg ned foran ham som en bodssøgende, og bad ham meget ydmygt om tilgivelse. Han så ikke op. Vreden greb mig, og jeg rejste mig og anklagede ham for at være en overintellektuel, hjerteløs munk. Han syntes ikke at høre mig, men fortsatte blot stille og roligt med at læse. Hans

øjne forlod slet ikke bogen. Jeg trak mig tilbage i vred men hjælpeløs frustration. Billedet forsvandt langsomt og uden nogen slutning.

Denne scene minder meget om det Helen gik og tænkte om Bill; nemlig at han var ufølsom overfor hendes behov, og desuden at han var ubevidst om sin egen passive vrede.

Det der fulgte var en tilbagevenden til billedet af den meget hellige præstinde, Helens sande Selv.

Den scene der dernæst fulgte var så gammel, at den syntes at finde sted helt tilbage til den gang tiden begyndte. Jeg var igen præstinde, men denne gang ganske anderledes. Denne præstinde var faktisk meget ligesom hende med de uskyldige øjne, som jeg havde set komme fri af de tunge lænker. *Selvom jeg var sikker på at denne præstinde var mig selv, var jeg på en eller anden måde ikke eet med hende, ligesom jeg ikke helt kunne identificere mig med det hun tidligere lignede*. Hun var skjult for verden i et lille hvidt marmortempel, der lå i en bred og meget grøn dal. Jeg var ikke sikker på at hendes krop var helt fysisk. Det jeg faktisk så var kun lidt mere end omridset af en lille, slank kvinde klædt i hvidt, der aldrig kom længere ind i verden end til døråbningen til et lille værelse, der rummede et træalter der stod op ad den fjerneste væg. På det brændte der en lille ild, som opsendte en smal, rolig søjle af hvid røg. Præstinden opholdt sig tæt ved alteret, og sad på en lav træskammel, imens hun bad med lukkede øjne for dem der kom for at få hendes hjælp. (Min kursivering)

Der var en del episoder i denne serie. Sommetider så jeg kun den grønne dal udenfor det hvide tempel. Sommetider syntes der ikke at være nogen, men til andre tider var dalen fyldt op af en enorm skare af mennesker, der glade marcherede sammen i rækker der syntes at strække sig endeløst i begge retninger. Jeg kunne føle en dyb fornemmelse af frihed og eenhed i hver enkelt af dem, som de marcherede fremad mod en sikker sejr.

Jeg var ikke sikker på den nøjagtige rolle præstinden havde i deres glæde, men jeg vidste at hendes bøn på en aller anden måde var et vigtigt bidrag. Jeg var også sikker på, at mennesker kom til hende for at få hjælp alle vegne fra; nogle faktisk meget langt borte fra. Men de talte ikke direkte til præstinden. De knælede en for en på den hylde der løb langs en lav mur, der skilte de indre og ydre dele af tæmplet, og sagde hvad de havde brug for til en mand, der forekom at være en slags mellemled imellem præstinden og verden. Han blev i det lukkede rum imellem præstinden og dem der kom for at få hjælp. Manden fortalte hende hvad de behøvede.

Han spillede en afgørende rolle for at præstinden kunne fuldbyrde sin funktion, og længe insisterede jeg på at han ikke var Bill, selvom jeg efterhånden kom til at indrømme at han nok alligevel var det (i en senere vision af den samme præstinde var manden Jesus; se siderne) Han var høj og

slank, men jeg kunne ikke se hans ansigt tydeligt. Når folk fortalte ham hvad de havde brug for, gik han hen til døren ind til hendes værelse, og sagde: "Præstinde, der er kommet en broder til din helligdom. Helbred ham for mig." Hun bad aldrig om nogens navn, eller om detaljerne i hans anmodning. Hun bad blot for ham, imens hun sad meget stille ved siden af flammen på alteret. Det faldt hende aldrig ind at der ikke ville blive ydet hjælp. Hun bad for alle på samme måde, og forlod aldrig Gud, men blev fredeligt ved Hans side, sikker på Hans tilstedeværelse der i værelset sammen med hende. Hun trådte faktisk aldrig ud i verden, men var meget stille og meget lykkelig. Hun var så nær ved Gud at hun altid var bevidst om Ham. *Jeg var sikker på hun var mig, og alligevel var jeg ikke sikker. Hvad der var sikkert var, at jeg så på hende med stor kærlighed*. (Min kursivering)

De kursiverede sætninger viser atter Helens erkendelse af at hun selv var præstinden, selvom hun alligevel ikke var i stand til at identificere sig med hende. Billedet af præstinden af den anden verden - "Jeg var ikke sikker på at hendes krop var helt fysisk." "Hun trådte aldrig rigtigt ind i verden"; det at hun var "skjult for verden" i et indre tempel, som folk ikke kunne komme ind i undtagen ved en mellemmand - viser at hendes Selv ikke virkeligt var her, men til stadighed var fuldkommen eet med Guds Kærlighed. Således "forlod hun aldrig Gud, men blev fredeligt ved Hans side sikker på Hans tilstedeværelse der i værelset sammen med hende.....Hun var så nær ved Gud at hun altid var bevidst om Ham." Det afspejler den sindstilstand *Et Kursus i Mirakler* senere kaldte "Den virkelige verden", der tidligere er omtalt.
Endelig forudsiger præstindens bøn det første princip for mirakler, som Kurset begynder med, nemlig at der er ingen sværhedsgrader for dem (T-1.I.1:1) Hun bad for alle på "samme måde", og "bad aldrig om nogens navn, eller om detaljerne i hans anmodning", og "Det faldt hende aldrig ind at der ikke ville blive ydet hjælp". For Helen var præstinden virkelig den helligste person i verden, og Helens oplevelse af hende var påmindelsen om, at hun også var den Person (Selvet). En anden oplevelse med samme indhold, men ikke samme form, beskrives af Helen i et brev til Bill, og det vil blive præsenteret i kapitel 6. Denne vision indeholder en laurbærkrans (der repræsenterer Helens selv) som forsvinder i et lys.

Den næste episode sender Helen tilbage til jorden så at sige, og til den "mere almindelige" modsætning imellem hende og Bill, denne gang med Helen som krænkeren og Bill som offeret.

Den næste episode var en dramatisk modsætning. Bill og jeg var nu begge slaver i noget der forekom som Amerika i midten af det 19 århundrede. Vi var gift, men jeg var meget hånlig overfor ham. Han var meget ældre end jeg, meget mørkere af hudfarve, og dybt religiøs på en måde jeg betragtede som meget enfoldig. Jeg så ingen berettigelse for hans barnlige tillid til Gud. Han havde

en lignende naiv tillid til mig, og det vidste jeg i det mindste at han ingen grund havde til. De faktiske hændelser var utydelige, men jeg fornemmede uklart noget af hvad der skete. Jeg var smuk, så næsten hvid ud, og var komplet amoralsk. Hvide mænd kunne godt lide mig, og jeg tiltuskede mig tjenester let nok. Jeg havde fundet ud af at lave en aftale, hvorved jeg ville få friheden igennem at jeg skulle forsvinde fra stedet ved hjælp af mine hvide "venner". Bill var nødt til at blive tilbage, hvad der ikke bekymrede mig det mindste. Jeg følte mig højt hævet over ham; bedre uddannet, langt mere tiltrækkende, og meget mere forfinet. Jeg havde ikke brug for hans naive religiøse ideer. Jeg skjulte mine planer for ham helt til det sidste. Så nød jeg at fortælle ham om dem. Han fordømte mig ikke, eller forsøgte at få mig fra det. Jeg vendte ham ryggen og svansede bort. Men jeg husker sørgmodigheden i hans øjne.

Denne serie nummer to slutter højst uventet i en "stemning af fuldbyrdelse og endda herlighed", når man tænker på de foregående billeder. Det typiske i disse episoder, med de hurtige skift fra en dimension i Helen til en anden, sås også i hendes "normale" dagligdags oplevelse, som jeg vil komme tilbage til i et senere kapitel.

Jeg var i et stort værelse på den øverste etage i en kirkebygning. Bill sad ved et stort gammeldags kirkeorgel, og spillede Handels "Halleluja", og hans ansigt strålede af glæde. Endelig havde vi nået vores mål. Jeg stod bag i rummet, overfor et simpelt alter af træ, hvorpå der var skrevet to ord, det ene ovenover det andet. Jeg kan ikke forestille mig et mindre passende ordpar. Det øverste ord var "Elohim", som jeg ikke kendte på det tidspunkt. Senere fandt jeg ud af at det er det hebraiske ord for Gud. Det andet ord "Evoe" genkendte jeg som de græske bakkantinders råb fra de kvindelige sviresøstres Bachusritualer.
Imens jeg så på dem, ramte et savtakket lynglimt, der kom fra det bagerste af rummet, alteret, og udslettede det andet ord fuldstændigt. Kun "Elohim" blev tilbage, og dets lyse guldbogstaver tårdte stærkt frem i deres enkelhed imod alterets brune baggrund. Musikken nåede et crescendo og en skikkelse af strålende lys trådte frem fra bag alteret, og kom hen mod mig. Da jeg genkendte ham som Jesus begyndte jeg at knæle for ham, men han kom hen ved siden af mig og knælede ved siden af mig ved alteret, og sagde "jeg vil lige så gerne knæle ved dit alter som have dig til at knæle ved mit." Bill rejste sig fra orglet og knælede ved hans anden side. Så sagde en stemme, som jeg skulle blive bedre og bedre kendt med, stille men umiskendeligt: "Det alter er indeni dig". Indtrykket var så stærkt at jeg brast i gråd, og ikke kunne samle mig i nogen tid.

Denne vision var blandt de stærkeste og mest betydningsfulde i Helens liv, og afspejlede hendes tilbagevenden til sit dybeste Selv igennem sit uigenkaldelige valg af at opgive sit ego (symboliseret

ved ordet "Evoe") Da det valg blev truffet, ville kun erindringen om Ham forblive i hendes sind. Den øjeblikkelige virkning af det valg, som den oplevedes i denne verden, var hendes forening med Jesus og Bill, der var visionens klimaks. Valget for Gud kom igennem hendes forening med Jesus, der repræsenterer Helens præstinde-Selv, kristi uskyld. Det tillod hende så at forene sig med Bill, der nu opfattes som billedet på Helens uskyld, projiceret ud fra hendes sind. Denne uskyld blev senere symboliseret i Kurset af billedet af "Kristi ansigt". Bill var Helens specielle lektion, og ved at tilgive ham de synder hun opfattede i ham, ville hun tilgive sine egne. På den måde ville hun til sidst kunne huske sit sande Selv. Budskabet fra Helligåndens indre Stemme - "Det alter er indeni dig" - betød naturligvis at den ydre vision kun afspejlede sindets indre alter, hvor valget blev truffet. Da jeg i sommeren 1974 flyttede til en lejlighed nogle få gader fra Helen, fik jeg bygget Elohim alteret til hende, præcist after visionens specifikationer, både med hensyn til farve og størrelse. Der hvor ordet "Evoe" havde været, fik jeg malet en stjerne. I *Et Kursus i Mirakler* er stjernen et symbol på Kristus, Guds lysfyldte tilstedeværelse, der åbenbares for os igennem tilgivelse og egoets ophævelse. For Helen var en guldstjerne endnu mere et specielt og dybt meningsfuldt symbol for Jesus. Da jeg kendte til den betydning denne vision havde for Helen, tænkte jeg, at det at have alteret i min lejlighed, hvor vi ville komme til at tilbringe en del tid sammen, ville være meningsfuldt for hende. Louis ville helt sikkert ikke have ønsket det i deres lejlighed, og jeg er ikke helt sikker på at Helen ville det heller.

Alteret stod foran min sovesofa, som vi ofte sad på og bad sammen, og Helen og jeg tilbragte mange timer i nærheden af det. Helen fortalte mig, at hun sommetider vågnede midt om natten og tænkte på alteret i min lejlighed, og følte en meget stærk kraft komme fra det til hende. Hun oplevede denne kraft helt direkte som Guds Kærlighed, der ikke var anderledes end hendes stærke oplevelser af kærlighed i undergrundsbanen og i sydfrankrig. Jeg havde også bedt Helen om at modtage et digt til alteret når jeg flyttede ind, og hun efterkom venligst opfordringen med disse to smukke digte.

Dedikation til et alter

Templer er hvor Gus hellige altre er,
Og han har placeret et alter i hver eneste Søn
Som Han skabte. Lad os tilbede her
I taknemmelighed over, at det han giver den ene
Giver Han alle, og tager det aldrig igen.
For det Han vil, er blevet gjort for altid.

Templer er der hvor en broder kommer for at bede
Og hvile lidt. Hvem han end er,
Bringer han med sig en lampe med lys i for at vise
At min frelsers ansigt er der så jeg kan se det
På alteret, og huske Gud.
Min broder, kom og tilbed her sammen med mig.
(The gifts of God, p. 93)

3 Serie

Den sidste serie af billeder var længere end de andre, og havde en handling så at sige. Hele vejen igennem serien dukkede en mandsperson op fra tid til anden, altid i en hjælperrolle. I begyndelsen genkendte Helen ham ikke, og tænkte så at han muligvis var Bill. Men efterhånden blev hun "sikker på at han faktisk var Jesus, en erkendelse der ledsagedes af stor overraskelse og endog chok". På et tidspunkt senere, da Helen fortalte Bill en af episoderne, spurgte han hende hvordan Jesus så ud, og hun svarede: "Det er mærkeligt, men han ligner meget dig." De var begge overraskede over dette, og endnu senere, da Helen spurgte Jesus om det hørte hun: "Hvordan havde du ellers ventet at jeg så ud?" Serien er grundlæggende en beretning om Helens egen indre rejse, og dens gribende men fredelige afslutning. "Historien" begynder

med at jeg går langs bredden af en sø, og finder en stor, forladt båd, der ligger på siden, og døren til kahytten står åben. Den blev holdt fast af tykke reb, der var fastgjort til et tungt anker, der var sunket dybt ned i mudderet, der også dækkede en stor del af båden, hvilket syntes at have forhindret dens redning. Den var tydeligvis forladt for flere år siden. På en eller anden måde vidste jeg, at jeg forventedes at få den flot igen, selvom bjærgning forekom alt andet end muligt.
Jeg vidste jeg umuligt kunne få båden fri uden hjælp, men jeg følte mig alligevel stærkt tilskyndet til at forsøge. Jeg trak forgæves i rebene, der var så tunge at jeg næsten ikke kunne løfte dem. Og mudderet var så glat at jeg blv ved med at falde. Jeg råbte på hjælp, selvom jeg vidste at det var usandsynligt at nogen ville høre mig på et så øde sted. Jeg tænkte på at jeg måske kunne telefonere efter hjælp, men det forekom heller ikke sandsynligt eftersom der ingen huse var i nærheden. Det var en frustrerende situation. Jeg forstod betydningen af at få båden flot, men var også klar over min fuldstændige hjælpeløshed. Og så kom svaret til mig. Jeg havde grebet det forkert an.

"I båden er der et meget kraftigt modtage og sendeudstyr" sagde den indre Stemme. "Det har i meget lang tid ikke været brugt, men det virker stadig. Og det er den eneste måde du nogensinde vil få båden startet på igen".

Her endte den første episode.

Derefter skete der flere ret uklare ting. Der dukkede en Mand 26) Som det vil blive omtalt senere (pp) foretrak Helen personligt at skrive alle navneord og stedord relateret til Jesus med stort, men denne praksis er ikke fulgt i *Et Kursus i Mirakler*. op et eller andet sted fra, og sammen klarede vi at få ankeret op af mudderet, sat båden på ret køl, og til sidst få den i vandet. Så begyndte den at sejle, selvom ankeret stadig hindrede den lidt. Men båden tog fart, og syntes at styre ind på en meget bestemt kurs, næsten ved egen kraft. Jeg havde ingen anelse om hvorhen, men det behøvede jeg åbenbart heller ikke at vide. Det gjorden manden. Det var nok.

Efter at båden havde sejlet i nogen tid, begyndte det at storme, og jeg at blive bange. Heldigvis var Manden i båden klædt på til vanskeligheder, idet han var iført en gul regnfrakke, hjelm og støvler. Denne gang identificerede jeg ham som Jesus. Jeg styrede usikkert da han kom, og han tog roret ud af hænderne på mig.

"Gå du derover og sæt dig ned" sagde han bestemt, men ikke uvenligt. "Det vil blive dårligt vejr i nogen tid. Jeg skal nok få dig igennem dether, og så kan du styre igen."

Jeg var hverken overrasket eller særligt imponeret. Jeg syntes endog at have ventet ham. Jeg satte mig ubehageligt til mode på en bænk der var langs rælingen.

"Hvis du tror der vil blive vanskeligheder, skulle vi måske bruge det modtage og sendeudstyr der er i båden, og tilkalde mere hjælp" sagde jeg forskræmt.

"Det vil vi lige netop afholde os fra" sagde Manden, hurtigt og endnu mere bestemt. "Du er ikke parat endnu. Du ville bare komme i vanskeligheder. Når du er parat til at bruge det, vil jeg sige det til dig. Indtil da skal du ikke være bange. Vi klarer det helt fint."

Jeg så til imens Manden behændigt styrede båden igennem en meget snæver passage, hvor strømmen var overraskende stærk. En voldsom storm rasede omkring os. Regnen væltede ned fra en helt mørk himmel, og enorme bølger rejste sig over bådens ræling og vaskede hen over dækket. Besynderligt nok blev jeg ikke engang våd. Langsomt stilnede stormen og båden kom ind i smult vand, og jeg fandt atter roret i mine egne hænder. "Du kan overtage nu" sagde han. "Jeg passer bare på"

Manden, der stadig var Jesus, havde taget sin regnfrakke af, og lå mageligt henslængt iført shorts og åbentstående sommerskjorte. Vejret var blevet varmt og solrigt, vandet var roligt og båden nem at styre. Vi stod sammen ved roret og sludrede. Jeg lagde mærke til at han bar en guldkæde om halsen, med et lille ukendt guldsymbol i. Jeg tænkte at det måske var et hebraisk bogstav. Så huskede jeg noget.

"Jeg har en magen til" sagde jeg, og så på symbolet. Jeg har den faktisk på lige nu".
"Det ved jeg" sagde Manden smilende.
"Der er bare den forskel, at min går den anden vej" tilføjede jeg.
"Det ved jeg også godt" sagde Manden stadigt smilende. "Faktisk er denneher også din, ligesom den du har på. Jeg vil holde den for dig lidt endnu, men jeg lover at give dig den når du kan anvende den og den vil være til nytte."
De to symboler, der var spejlbilleder af hinanden, var så tydelige i mit sind, at jeg kopierede dem bagefter. Den ene gik fra venstre mod højre, den anden fra højre mod venstre. Bortset fra det var de ens. Nogen tid senere løb jeg ind i en ven der havde studeret hebraisk, og spurgte ham om han kendte dem. Først var han usikker, men genkendte til sidst symbolerne. Selvfølgelig" sagde han, "symbolet på omvendelsens mirakel". Han var nødt til at forklare mig, at da Moses kom ned fra Sinai bjerget, hvor Gud havde givet ham de ti bud, kunne ordene læses rigtigt enten fra forsiden eller fra bagsiden af tavlerne, selvom dette ikke var muligt med almindelige metoder.

En yderligere og parallel forklaring, som jeg gav Helen da hun fortalte mig historien, var, at når de blev anbragt ved siden af hinanden, viste symbolerne omridset af de to tavler. Tavlerne og de ti bud repræsenterede Guds pagt med det jødiske folk. Jeg følte, at i Helens vision repræsenterede de to symboler den pagt hun og Jesus havde indgået med hinanden om at nedskrive *Et Kursus i Mirakler*. Symbolerne mindede meget stærkt om det hebraiske bogstav "resh" ("r" på engelsk) og dets omvendte form. Her er hvordan de så ud, med resh til højre:

(Der er trykt et symbol, der minder om et stort M, bare rundt i formerne)

Helens beretning fortsætter:

Min reaktion på denne oplysning var mærkeligt blandet. På den ene side var jeg henrykt og dybt imponeret. Men på den anden side var jeg også irriteret og endda vred. Det ville være mere rigtigt at sige at jeg var bange. Jeg syntes stadig det var vanskeligt at tro, at mine billeder var andet og mere end urealistiske forsøg på ønskeopfyldelse, og jeg havde på en eller anden måde formået at afvise meget af det jeg allerede havde set og hørt på det grundlag. Jeg kunne ikke lide dette, og syntes det var meget vanskeligt at tro på det. Men dette var vanskeligere at bortforklare så let.
Måske var det mit ubehag der forsinkede resten af serien i nogen tid, og da den næste episode kom, tog den form af en drøm. På karakteristisk drømmemaner, var båden blevet til en bil. Jeg kørte over en bro i meget tæt trafik. Jeg ville dreje til højre, men var i den gale kørebane, og en anden bil blokerede vejen. Vi var begge låst fast, med biler foran og bagved. Situationen blev til en

trafikprop. Det så ud som om der ikke var nogen mulig måde jeg kunne dreje sikkert til højre på, selvom det var afgørende at jeg gjorde det.

"Hvis jeg forsøger at dreje, vil jeg køre ind i den bil ved siden af" tænkte jeg, "og hvis han drejer til højre, vil jeg ikke have tid til at følge efter ham, før hullet bliver lukket igen, og jeg atter vil være lukket inde."

Jeg led store kvaler, og blev ved med at forsøge at udtænke måder til at komme til at dreje på. Men de var alle uanvendelige, de fleste af dem farlige, og et par af dem ville formodentlig vise sig at være dødelige. Og så kom løsningen til mig.

"Vi vil gøre det sammen" tænkte jeg lykkeligt. "Det vil overhovedet ikke være vanskeligt". Og så drejede vores to biler til højre samtidigt. Det var meget let. "Det er sjovt at jeg aldrig har tænkt på det" sagde jeg til mig selv da billedet forsvandt.

Næste gang befandt jeg mig tilbage i båden alene, stadig i bevidstheden om at jeg havde taget den rigtige drejning. Båden sejlede ubesværet og langsomt ad en snæver, smuk kanal. Landskabet var meget smukt og meget fredeligt. Kanalen var kantet med skønne, gamle træer og grønne plæner, kantet med blomsterbede, og der var lige netop vind nok til at drive båden fremad.

"Gad vidst om der er begravet en skat her" tænkte jeg drømmende ved mig selv. "Det skulle ikke undre mig, det er lige stedet til det".

Så lagde jeg mærke til en lang stage med en krog for enden, der lå i bunden af båden. "Lige hvad jeg har brug for" tænkte jeg, og stak krogen ned i det stille vand, og stagen så langt ned jeg kunne. Krogen fik fat i noget tungt, og jeg trak det op med nogen vanskelighed. Det var en gammel skatkiste, og træet var slidt af vandet, men metalhjørnerne og låsen var stadig intakte. Bunden var dækket af tang. Jeg fik kisten ind i båden og åbnede den spændt.

Jeg blev dybt skuffet. Jeg havde ventet en begravet skat, sikkert juveler og mønter, men der var ikke noget i skrinet, undtagen en stor, sort bog. Indbindingen var ligesom de "springbind" der bruges til i en periode at holde sammen på store manuskripter eller mange papirer. På ryggen stod der trykt i guld det ene ord "Aesculapius". Da jeg slog det op opdagede jeg at det var navnet på den græske gud for helbredelse (her skriver Helen det med sin romerske stavemåde). Jeg så bogen igen nogle få nætter senere. Denne gang var der en perlekrans omkring den. Hverken Bill eller jeg havde den fjerneste anelse om hvad bogen betød, før en dag længe efter hvor vi pludselig indså, at indbindingen lignede det sorte ringbind vi havde sat det originale manuskript til kurset ind i, så det var i sikkerhed.

Helen fortalte mig senere om en anden oplevelse af "bogen", der kom i en drøm fra samme periode. Hun stod på jorden og så på en stork, der fløj i luften over hende. Hun spekulerede på hvad der var så specielt ved den, da den indre Stemme sagde: "Se på hvad det er storken bærer". Og da Helen så

nærmere efter så hun ikke det forventede spædbarn, men den sorte bog, denne gang med et guldkors på bindet. Og Stemmen sagde til hende: "Dette er din bog".

Der er brug for nogle kommentarer til denne vigtige serie, selvom dens hovedbetydning er tydelig. "Den store forladte båd" kan forstås som Soningsrejsen, som Helen endelig er parat til at starte ud på: "Den var tydeligvis forladt for flere år siden. På en eller anden måde vidste jeg, at jeg forventedes at få den flot igen, selvom bjærgning forekom alt andet end muligt." Men Helen indså at hun ikke kunne gøre det alene. Selve denne erkendelse - som er et udtryk for "den lille villighed" som *Et Kursus i Mirakler* understreger - giver hende en vellykket start på rejsen. Hun prøver alligevel på at få båden flot selv, men indser det nytteløse i sine anstrengelser: "Jeg vidste jeg umuligt kunne få båden fri uden hjælp, men jeg følte mig alligevel stærkt tilskyndet til at forsøge..... Jeg forstod betydningen af at få båden flot, men var også klar over min fuldstændige hjælpeløshed".

Det forklares for Helen, at den eneste måde at få båden flot på - at begynde rejsen - gik igennem det "meget kraftige modtage/sende udstyr". Det symboliserer hendes meget gamle evne til at "høre", eller til at opleve en nærhed til Jesus, der kun kan komme fra en beslutning om at forene sig i kærlighed. Men hun var ikke parat til at bruge den endu; som hun senere i serien fik at vide: "Du ville blot komme i vanskeligheder. Når du er parat til at bruge det vil jeg sige til." Men hun var i stand til at lade Jesus hjælpe sig med at få båden sat ud: "*sammen* klarede vi.....til sidst at få båden i vandet" (min kursivering). Hun vidste ikke hvilken kurs båden ville tage, men det gjorde Jesus, og derfor var hendes forståelse af det ikke nødvendig. Desuden kom han altid når der var brug for hjælp, og Helen begyndte at føle hans tilstedeværelse som noget naturligt.

Hændelsen med de parallelle guldsymboler understreger, selvom de er modsat hinanden, ideen om Helens forening med Jesus. Hvis min fortolkning er rigtig (se side) resulterer deres forening i fuldbyrdelsen af den pagt der er indgået imellem dem. Episoden med bilerne der drejer sammen, som er Helens forening med den anden bilist, afspejler så Helens forening med Bill. Fordi hun ikke længere ser deres interesser som forskellige, om ikke endda modsatte, erkender hun med glæde løsningen. "Vi vil klare det sammen". Og derfor drejer de to biler som en.

Afslutningen på rejsen kommer i kanalens stille vande, hvor bredderne er kantet med grønne plæner, og minder om Himlens plæner, der repræsenterer den virkelige verden, der er målet for vores rejse med Kurset. Og der finder Helen sin skat, som ikke er egoets skat, men hendes hjertes kærligheds skat: Manuskriptet til *Et Kursus i Mirakler*, der afspejler hendes kærlighed til Jesus, som er frugten af at hun har forenet sig med ham. Også denne oplevelse er meget betydningsfuld for Helen.

Helen var hverken interesseret i eller troede på psykiske fænomener, og derfor bragte disse serier, sammen med andre billeder der begyndte at vise sig for hende, hende helt ud af fatning. Billederne ledte i høj grad tankerne hen på det Helen omtalte som :"Tilbageblik på mig selv i andre tider og steder". Som før nævnt mente en del af Helen, at ideen om reinkarnation var "særlig frastødende", hvorfor hun senere valgte at tænke på dem som

strengt symbolske; det er de sædvanligt skiftende drømmesymboler, der er velkendte for kliniske psykologer. Jeg så på dem som en iagttager, selvom jeg kun nærede ringe tvivl om, at de var repræsentationer af mig selv.

Det var dog indlysende for hende, at der foregik ting det var vanskeligt at bortforklare.

Jeg havde det så besværligt med situationen at jeg forsøgte ikke at tænke på det overhovedet. Det hele var meget frustrerende.....De (de indre begivenheder) hang sammen, bestemt, og var meget velorganiserede. Alligevel troede jeg, eller mere præcist håbede, at det bare var forestillinger. Alt andet ville have gjort mig voldsomt bange.

Når man ser tilbage på det, er det klart at disse indre oplevelser, i det mindste delvist, var en forberedelse til noget der skulle følge efter, begivenheder der ville være "virkeligt vanskelige at forklare".
Hos Helens mand Louis fremkaldte det at høre om disse oplevelser stærk angst, så hun fortalte ham ikke ret meget. Bill derimod var stærkt interesseret i alle disse episoder, og Helen fortalte ham om dem efterhånden som de kom. Det var desuden noget der involverde dem begge - sammen. Som Helen, havde Bill ikke tidligere været interesseret i, eller haft noget kendskab til, psykiske fænomener. Men som disse episoder udfoldede sig begyndte han at udvikle alvorlig interesse for dem, fordi han var sikker på at de betød noget. Bill begyndt at anskaffe sig bøger om emnet, hvad der var begyndelsen på at han samlede sig et meget stort bibliotek, der efterhånden som *Et Kursus i Mirakler* blev åbenbaret, også kom til at omfatte en imponerende samling af bøger om spiritualitet og mysticisme, øst og vest. Bill antog klart et langt bredere og mere åbentsindet perspektiv på paranormale fænomener end Helen gjorde. Han blev især påvirket af viden der viste, at sind kan nå hinanden igennem oversanselige metoder, og forklarede Helen, at der var sket "nogle højst usædvanlige ting", der helt klart ikke kunne forklares på almindelig vis. Det kunne Helen ikke være uening i, på trods af sin store angst. Tidligt i forløbet, efter at den tredje serie af oplevleser var slut, læste Bill en bog om det store amerikanske medie Edgar Cayce, der var skrevet af dennes søn, Hugh Lynn Cayce. Den gjorde indtryk på Bill, og han forsøgte at tale med Helen om den, og hun

indvilgede i at læse den, men ikke uden betydelig ulyst, på trods af sin "beslutning om at forblive objektiv". Hun syntes bogen var interessant, men blev på samme tid

frastødt af hvad jeg betragtede som dens "spooky" og mere utrolige aspekter.....Bill var tydeligt påvirket af sine Caycestudier, men som jeg sagde til mig selv, var han tilbøjelig til at blive påvirket af snart sagt hvad som helst i den retning. Jeg syntes ikke det var mærkeligt at han troede på de højst besynderlige ting jeg fortalte ham, men det var noget andet.

Bills fortsatte forsøg på at få Helen til at interessere sig for dette felt, blev mødt med stærk modstand. Helen skrev:

Selvom Bill dog aldrig havde været den ondsindede ateist jeg var blevet til, læste han måske i desperation nogle få bøger om noget, som jeg ikke tøvede med overfor Louis at kalde "religionens skøre overdrev". Da Bill kort nævnede noget han læst om reinkarnation, var jeg overbevist om at han virkelig var ved at falde af på den.....jeg nægtede at læse de bøger han foreslog, og havde en tendens til at blive utilpas og vred når han bragte emnet på bane.

Helen blev således hårdnakket ved med at nægte at tage sådanne ting alvorligt, selvom min holdning kunne forekomme noget selvmodsigende. Sådan så jeg det ikke selv. Der skete nogen ting for mig der var vanskelige at forklare, og det var alt. Det berettigede ikke til at antage eksistensen af et eller andet besynderligt ekstrasensorisk nedenunder. Især ideen om reinkarnation var mig modbydelig. Jeg betragtede den som meningsløs.....jeg kunne også mærke at den gjorde mig meget bange.

Igen finder vi en fuldstændigt anderledes Helen i hendes breve til Bill, der daterer sig fra denne periode. Brevene, der ikke er censureret af den senere litterære og sociale bekymring der påvirkede hendes beretninger om disse oplevelser, røber på det mest markante hendes tro på reinkarnation. Disse breve er emnet for det næste kapitel.

Men disse "mærkelige" og "meningsløse" begivenheder blev ved med at indtræffe, og den næste serie af billeder begyndte med at Helen så en tynd, svagelig pige i en overdådig fransk salon. Tidspunktet forekom at være omkring midten af det attende århundrede, at dømme efter hendes kjole. Den var helt hvid, sad stramt ind i taljen, og nåede ned til gulvet, med mange flæser, sløjfer og kniplingsborder. Hun spillede på et musikinstrument, der mindede om et spinet, for en forsamling af smukt klædte damer og herrer, der syntes at være gæster ved et overdådigt socialt arrangement. Pigen var højst atten, og tydeligt syg. "Hun er for svag" sagde jeg imens jeg iagttog hende. "Hun lever ikke et år mere. Hun kan ikke gøre andet end bare sygne hen. Det er en

fejltagelse. Hun klarer det aldrig." En flot klædt tjener trådte frem og lukkede dagligstuedørene, meget på samme måde som man trækker tæppet for på et teater. Pigen var væk.

Kort efter kom der et endnu vagere billede af en anden pige, noget ældre end den første, der lå på et gulv dækket med halm, i et indestængt rum i et fængsel. Hendes arm var bundet stramt bag på ryggen, og hendes fødder var lænket til gulvet. Tiden syntes at være omkring det trettende eller fjortende århundrede, og stedet ukendt. Det kunne godt være Frankrig, men det var på ingen måde sikkert. Der var ingen særlig historie knyttet til pigen, selvom jeg havde en skrækkelig følelse af at hun sikkert blev slået ihjel til sidst. Jeg aner ikke hvorfor.

Efterfølgende kom der blandt andet billeder af en nonne, der sås på forskellige tider og steder, og hun var ikke altid kristen. Det klareste billede var fra Frankrig, hvor nonnen var en

ældre, gigtplaget og bitter kvinde, der var udslidt og tynd og syg efter et liv i streng askese, og hun var følelsesmæssigt forkvaklet og åndløs. Hun gik hen ad sidegangen på en stor, smuk kirke, der mindede slående om Notre Dame i Paris. Gangen var mørk, og det lys nonnen holdt anspændt i sin højre hånd hjalp næsten ikke. Imens hun gik lod hun sin venstre hånd løbe hen over den grå stenvæg hun gik langs med, som om hun søgte efter en dør, eller måske mere bogstaveligt en vej ud. Hun fandt den ikke. Hendes ansigts uhyggelige furer blev dybere imens jeg så på hende. "Hun ved ikke" tænkte jeg. "Hun forsøger, men hun ved ikke". Jeg blev frastødt af hendes hårde udtryk, men jeg følte en dyb sympati for hendes tabte sag.

Disse tre ulykkelige billeder, som alle var fra Frankrig, havde givet forbindelse med Helens mærkelige ambivalens overfor dette land. Hun talte perfekt fransk, og hun kunne synge dele af Debussy's store opera Pelleas et Melisande udenad, men hun hadede at benytte denne evne. Faktisk hørte jeg yderst sjældent Helen tale fransk overhovedet. Bill fortalte mig engang, at Helen, under en konference de deltog i i Frankrig, havde nægtet at tale fransk, hvilket var til meget stor ulempe for disse to amerikanere. Faktisk var Bill på et tidspunkt nødt til helt bogstaveligt at trygle hende om at bruge sit franske for at hjælpe dem ud af en trafikprop, hvor de mennesker de behøvede hjælp af ikke talte engelsk. Men det var også imens de var i sydfrankrig, at Helen havde den vidunderlige ekstatiske oplevelse af kærlighed vi omtalte i kapitel 1.

Det følgende billede af den unge pige er enestående, og det er det sidste i denne serie. Hendes uskyld finder praktisk taget intet modstykke i nogen af Helens oplevelser, med undtagelse af præstinden, og afspejler tydeligt det Selv, der nærmest slet ikke kom til udtryk i Helens liv.

I stærk kontrast til den uhyggelige skikkelse (nonnen fra Notre Dame) kom der med memmelmrum en anden, der stadig dukker op i mit sind en gang imellem. Hun var det eneste billede der blev ved med at komme tilbage i fuldstændigt uændret form. Det var et billede af en pige der lignede mig på mange måder, selvom hun ikke syntes at være over seksten. Hun lo lykkeligt, imens hun holdt

armene frem som for at byde hele verden velkommen. Hun var fuldkommen glad; bogstaveligt ude af stand til at føle sorg eller smerte. Hun stod på en lys, grøn plæne (læg igen mærke til dette symbol på den virkelige verden) og hun syntes nærmest ikke at berøre jorden i sin overstrømmende glæde. Hun var klædt i en løs blå kjole, der ikke hørte til i nogen bestemt tid eller noget sted, selvom der var en eller anden græsk følelse omkring billedet. Men der var intet ved hende der mindede om fortiden, og hun syntes heller ikke at bekymre sig om fremtiden overhovedet. Jeg tror faktisk ikke hun betragtede tiden på samme måde som vi gør.

Som med præstinden genkendte Helen sig selv i den unge, uskyldige pige. "Hun lo lykkeligt" og "hun var fuldkommen glad", og kendte intet til sorg og smerte. Der var desuden en tidløshed omkring hende, der lod formode at hun slet ikke var i verden, selvom det så sådan ud. Også dette var et billede af Selvet hinsides "Himlen og Helen".

Som disse billeder fortsatte havde Helen store vanskeligheder med at forklare dem, og var til sidst nødt til at indrømme, at hendes logiske sind og videnskabelige baggrund ikke var til nogen hjælp. Denne indrømmelse syntes at bane vejen for et nyt niveau af psykiske oplevelser, der gav yderligere bevis for, at hendes videnskabelige sind var alvorligt begrænset i sin evne til at forklare disse ting.

Den nye fase startede en dag da Bill og jeg arbejdede på en forskningsrapport, og jeg koncentrerede mig om den statistiske behandling af nogle data. Pludseligt og helt uventet lagde jeg papirerne fra mig, og sagde meget bestemt: "Hurtigt Bill! Din ven Joe i Chicago tænker på selvmord. Vi må sende ham en besked straks". Bill satte sig ned ved siden af mig, imens jeg "sendte" et indtrængende mentalt budskab til Joe. De ord jeg benyttede var: "Svaret er livet, ikke døden"." Bagefter sagde jeg til Bill: "Jeg vil vædde på at det var ingenting"", men jeg tog fejl. Bill ringede til sin ven om aftenen for at spørge ham om han havde det godt. Joe blev glad for at han ringede; han havde været meget deprimeret, og havde faktisk taget en pistol frem om eftermiddagen, men noget holdt ham tilbage. Han lagde pistolen fra sig.

Det kunne vanskeligt undgå at gøre indtryk, især fordi der blev ved med at ske overraskende ting i nogen tid. Bill var taget til at møde udenfor byen, og da han kom tilbage beskrev jeg det sted han havde været i detaljer, selvom jeg aldrig havde set det. Jeg fortalte ham også om nogle ting der var sket på mødet før han havde nogen chance for at fortælle mig om dem, og åbenbart var de ret præcise. (En af dem var at) Jeg havde set et tydeligt billede af ham på toppen af en trappe, hvor han havde stået meget tøvende, havde vendt sig og var gået ned ad trappen igen. Bill fortalte mig at han faktisk havde gjort dette. Han have ikke lagt mærke til hvor toilettet var, og troede det var ovenpå. Men da han kom op for enden af trappen, så han at der kun var lukkede og umarkerede døre på anden sal, og da han tænkte at han måske havde overset døren nedenunder, tøvede han for at blive sikker, hvorefter han vendte om og gik tilbage. Senere gav jeg ham en detaljeret beskrivelse af en

vens hus i et land hvor han opholdt sig en weekend, helt ned til farverne på væggene og møblerne. Endnu senere sendte jeg ham et "mentalt budskab" da han var bortrejst på ferie på Jomfruøerne, hvori jeg beskrev en nål jeg gerne ville have ham til at skaffe mig, en guldnål i florentinsk udførelse. Jeg lagde tilfældigvis mærke til, at klokken var ti om morgenen, da jeg kom i tanker om det. Bill overrakte mig nålen da han kom tilbage. Han havde været på vej ned ad gågaden omkring klokken ti efter at han var ankommet, og han var sammen med en ven (Chip) der også kendte mig. De gik forbi en juvelerbutik. Bill havde ikke noget ønske om at gå derind, men hans ven insisterede på det. Vennen valgte også en florentinsk guldnål, og overtalte Bill til at købe den til mig, og fortalte ham at det var lige hvad jeg ønskede mig.

Helen var meget ambivalent overfor disse oplevelser. En del af hende var stolt af disse evner, og nød endda de fantasier om magt og prestige, som denne psykiske evne kunne skaffe hende. Men en anden del af hende følte stor frygt, og forsøgte desperat at bortforklare episoderne, og "gik endda til absurde yderligerheder" i den hensigt. Denne ambivalente tiltrækning/frygt blev stærkere i nogen tid, og førte til mareridt hun ikke kunne huske. Selvom Helen ikke kunne huske drømmenes indhold, syntes hun det var vanskeligt at befri sig for associationerne om "heksekunster og ondskab".

Men stoltheden holdt trit med frygten, og selvom jeg havde en voksende følelse af fare, oplevede jeg også ved siden af en følelse af inflation.

Det var under det Helen kaldte sin "magiske fase", der skete noget der var en mærkelig blanding af virkelighed og fantasi, men som også pegede klart i en fremtidig retning. Episoden begyndte med tydeligt magiske overtoner, og fortsatte i en mere religiøs retning for at ende med en simpel dagligdags situation. Som det tydeligt vil fremgå af Helens beretning, var den en af de mest betydningsfulde oplevelser hun og Bil oplevede sammen. Dens "budskab" var en meget jordnær forudsigelse af Kursets budskab om at forene sig igennem at dele en andens interesse. Som Lærerhåndbogen senere sagde om Guds Læreren:

Hans kvalifikationer består ene og alene i dette: På en eller anden måde, et eller andet sted, har han truffet et omhyggeligt valg, hvor han ikke så sine egne interesser som adskilt fra en andens. (H-1:1.2)

Helens beretning fortsætter:

Hospitalet ønskede at Bill og jeg skulle tage til Mayo Klinikken for at undersøge deres psykologiske testprocedure. Aftenen (9 sept. 1965) før vi tog afsted, dukkede der et billede op i mit sind, der var så skarpt at jeg følte mig stærkt tilskyndet til at ringe til Bill og få ham til at skrive det

ned: "Vi vil tage til Mayo Klinikken den 10. Vi vil se en grå stenkirke, med et lidt mørkere gråt tårn i centrum, der er meget højt, og med to meget højere tårne, et på hver side. (Jeg syntes et kort øjeblik at der var kugler på de små spir, men afviste tanken som alt for tydeligt fallisk. Men måske er der ikke symboler involveret, hvis de blot er der). Der er et lille stenkors på toppen af det største spir. På hjørnet til venstre (når man står foran kirken) er der en affaldskurv at ståltrådsvæv under gadelygten. Først troede jeg kirken var katolsk, men den er formodentlig luteransk. Gaden bag ved gadelygten stiger stejlt opad. Den er lidt kroget. Der er vist en parkeringsplads eller en eller andens slags åben plads med grå sten på hjørnet overfor gadelygten. Der er små butikker på begge sider af højen, men ingen på den side ved kirken, eller overfor den. Jeg tror der bare er græs eller buske måske."

Detaljer fremstod med forbavsende tydelighed. Det forekom som om jeg så ned på den ovenfra, i en vinkel der antydede at jeg måske så den fra et lavtgående fly. Billedet var så tydeligt at jeg kastede alle forbehold over bord, og sagde til Bil at jeg var sikker på at vi ville se kirken når vi landede i Minnesota næste dag.

Jeg blev skuffet og vred da vi intet så af den art. Jeg havde vovet mig meget langt ud, og følte mig svigtet og flov. I et forsøg på at genoprette min tabte selvrespekt, prøvede jeg på at lyde langte mere sikker end jeg følte mig. Jeg sagde med stor overbevisning, at vi ville finde kirken et eller andet sted i Rochester. Vi ankom sent, og vi var trætte og havde aftalt et tidligt møde næste morgen. På hotellet slog jeg op i en kirkevejviser, og så at der var ganske mange kirker i forskellige dele af byen, og jeg troede stadig den kirke jeg søgte efter var luteransk, men jeg var nu meget lidt sikker på noget som helst om den. Vi tog et kort hvil på vore værelser, og aftalte at mødes til middag.

Jeg kunne ikke sove. Jeg måtte finde den kirke. Det var blevet ekstremt vigtigt for mig. Vi tog en taxa efter middagen og forsøgte at finde min kirke. Før vi startede valgte jeg adskillige kirker ud fra hotellets vejviser, der af den ene eller den anden grund så ud som om de kunne være mulige kandidater. Ingen af dem var den rigtige. Så beskrev jeg kirken for taxachaufføren, og spurgte ham om han kendte en der lignede den nogenlunde. Han lød ikke særlig forhåbningsfuld, selvom han foreslog et par muligheder mere. (Så vidt jeg husker Helens og Bills beretning, så de 24 ud af de 27 eller 28 kirker i Rochester, Minnesota) Til sidst insisterede Bill klogt nok på at vi tog tilbage til hotellet og glemte det hele. Jeg hadede at give op, men chaufføren var helt tydeligt nervøs for os, og ville have os ud af sin bil. Desuden var det blevet meget sent, og vi var begge meget trætte.

Jeg døsede hen ind imellem, men blev ved med at vågne med et sæt, midt i en lang serie af ubehagelige drømme. Da jeg mødte Bill næste morgen, var vi begge rødøjede og trætte. Vi havde næsten ikke sovet. På en aller anden måde kom vi igennem vores arbejdsdag, og kørte henimod

aften udmattede ud til lufthavnen. Bill gik hen til en butik med aviser, imens jeg satte mig ned og lukkede øjnene. Jeg var for træt til at se på noget. Jeg var lige ved at falde hen.....

"Og her er din kirke" sagde Bill, og holdt et billede fra en turistbrochure op for mig (se side ..... med et billede af Helens kirke)

"JA, JA, det er den!" sagde jeg, øjeblikkeligt lysvågen og glad. "Hvor er den?"

"Ingensteder" svarede Bill "Her, læs selv om den".

Bill havde ret. Kirken var faktisk ingensteder. Den havde tidligere stået på den grund Mayo Klinikken var bygget på, men var blevet revet ned, da hospitalet blev bygget.

"Så var det derfor jeg så ned på den" udbrød jeg. "Det er fordi den var i fortiden. Det havde intet med fly at gøre."

Så fik jeg en kuldegysning, og ønskede ikke længere at tale om kirken. Der var jo faktisk heller ikke meget at sige. Men episoden havde en højst uventet og meget virkelig slutning.

På hjemvejen måtte vi skifte fly (i Chicago) og ventede godt en time i en kold, næsten tom lufthavn. Krøbet sammen op ad en mur sad der en enlig ung kvinde. Jeg kunne føle den ene bølge efter den anden af sorg gå igennem hende. Jeg viste Bill hende, men han var imod at jeg talte til hende. Vi var begge udmattede, det var meget sent, og han var ikke til sinds at kontakte fremmede på det tidspunkt. Desuden kunne det være at det blot var noget jeg forestillede mig. Hun viste ingen ydre tegn på andet end at være søvnig. Men jeg kunne ikke undgå de følelser af sorg jeg modtog fra hende. Til sidst sagde jeg til Bill at jeg ikke kunne lade være, og gik hen for at tale med hende.

Hun hed Charlotte, og hun sagde hun var stiv a skræk. Hun havde aldrig været med en flyver før, og havde allerede været i luften mange timer på en meget hård tur. Hun var dybt rystet, og frygtelig bange for at flyve til New York, der var hendes bestemmelsessted. Om jeg ville sidde og holde hende lidt i hånden? "Ja selfølgelig" sagde jeg. "Det er bare sådan i begyndelsen. Efter nogen tid bliver man så vant til det, at man ikke tager sig af det".

Jeg tog Charlotte med over til Bill, og forklarede ham situationen, og foreslog at hun sad imellem os på flyet, så hun ville have en ven på hver side. Bill var naturligvis høflig, men jeg kunne mærke han var sur på mig. Han havde ikke haft nogen behagelig tur, og det var midt om natten. Han følte med en vis rimelighed, at vi kunne klare os med en fredelig tur hjem.

Charlotte rystede forfærdeligt da flyet lettede, men jeg klappede hendes hånd, og hun blev hurtigt roligere. Så ville hun snakke. Charlotte var nitten, og havde forladt sit hjem fordi hendes stedmoder hadede hende, og hendes far, som hun elskede, havde vendt sig imod hende. Hun ville finde sig et arbejde, og aldrig mere vende hjem. Men det viste sig, at hun havde gjort meget lidt ud af planlægningen, og ingen anelse havde om hvor hun skulle være i New York, og det var ikke faldet hende ind, at lufthavnen kunne ligge noget væk fra byen. Men hun var ikke bange, fordi hun havde 300 $ med sig. Desuden var hun luteraner, og hun var sikker på, at alt hvad hun behøvede at

gøre var at finde en luteransk kirke, så ville de med glæde tage sig af hende. Bill og jeg vekslede blikke. Budskabet var ikke svært at fatte. "Og dette" sagde Stemmen "er min virkelige kirke".

Bill var muligvis imod at tage kontakt med Charlotte fra starten, men nu bakkede han fuldstændigt op. Da vi nåede lufthavnen gik Charlotte ud på dametoilettet. Bill og jeg holdt et krisemøde imens hun var væk. Det var indlysende at hun ikke kunne klare sig alene i byen. Bill ringede til et hotel for kvinder (Barbizon) og bestilte et værelse til hende. Vi kørte hende dertil i vores taxa, og sagde til hende at jeg ville ringe til hende næste dag.

Da jeg ringede lød Charlotte glad og spændt. Hun skulle ud og se sig om og shoppe. Jeg gav hende min adresse og mit telefonnummer, og sagde hun skulle ringe eller komme hvis der var noget hun behøvede. Vi havde ingen vanskeligheder med at holde kontakt med hende. Den eftermiddag løb Bill tilfældigt på hende i et stormagasin (Bloomingdales) og den følgende aften kom hun forbi hos mig til middag. Hun var ved at løbe tør for penge, og hun spurgte om vi måske kunne finde et billigere sted til hende. Der var en luteransk kirke i nærheden, og efter middagen gik jeg med Charlotte derover. Der var overbelagt, og der var en lang venteliste (til værelser) men på en eller anden måde skaffede de plads til Charlotte. Stedet var rent, sikkert og billigt. Det syntes perfekt. Charlotte kom næsten hver dag hen til min lejlighed ved middagstid.

Charlotte blev i New York i omkring ti dage. Hun fandt et job, og annoncerede at hun endelig havde slået sig ned. Næste aften ringede hun lige før midnat. Hun lød desperat, og talte næsten usammenhængende. Hun sagde at hun var nødt til at tage hjem øjeblikkeligt, fordi hun havde ringet til sin far, og opdaget at han havde forsøgt at begå selvmord fordi hun var taget afsted. Hun fortalte at hun havde gået op og ned ad gaden i flere timer før hun havde bestemt sig. Hun havde ikke mange penge tilbage, men hun havde lige nok til an taxa til lufthavnen, og hun købte en returbillet med større forudseenhed end jeg havde forestillet mig hun kunne mønstre.

Charlottes historie lød mærkelig, men der var ingen tvivl om at hun var ude af sig selv. Hun sagde at flyet startede meget snart, og at hun ikke havde tid til at få sin bagage sendt med. Hun gav mig sin hjemadresse, og bad mig om at sørge for det. Jeg sagde hun skulle glemme alt om bagagen og se at komme afsted, fordi det var tydeligt at det var det hun ville gøre uanset. Næste dag ordnede jeg det fornødne, og sendte Charlotte en besked om at tingene var på vej. Kort efter fik jeg et langt brev fra hende. Hun sagde hun ønskede at fortælle mig sandheden, fordi hendes samvittighed plagede hende. Det så ud som om hun var en del ældre end hun havde fortalt mig. Hun var gift og havde tre børn, men de var "vanskelige" og hun og manden kom ikke godt ud af det sammen. Hun var blevet "frygtelig nervøs", og havde besluttet sig for at tage til New York og skabe sig et nyt liv for sig selv. Hun syntes at New York var en dejlig by, og at alle var så søde ved hende, så hun nu vidste at alle de dårlige ting folk sagde om store byer ikke var rigtige. Hun håbede at hun en dag ville komme tilbage og besøge mig.

Charlotte og jeg har korresponderet i flere år nu. Det ser ud som om hun har fået rettet op på tingene nu, selvom hun stadig har sine op- og nedture. Jeg synes altid det er dejligt at høre fra hende, især fordi jeg er hende meget takenemmelig. Jeg har en ide om at jeg måske aldrig havde fundet den rulle (se senere s.) uden hendes hjælp. Det er muligt at magien måtte ende i den konkrete kendsgerning der er Charlotte, før jeg kunne tage den endelige beslutning om at forkaste magi til fordel for noget langt mere ønskværdigt.

På den måde konkretiserede oplevelsen Helens beslutning om en gang for alle at forkaste fristelsen til at misbruge sit sinds evner (magi) og i stedet udnytte dem til fordel for Jesu kærlighed (miraklet) Som *Et Kursus i Mirakler* senere sagde om psykiske evner:

Helligånden behøver disse gaver, og de der tilbyder Ham dem, og Ham alene, går med Kristi taknemmelighed i deres hjerter, og med Hans hellige syn ikke langt bag sig. (H-25.6:9)

Helen talte altid med glæde om Charlotte, og jeg husker at hun modtog en opringning fra Charlotte imens jeg var der, og at de talte kort men meget varmt sammen. Charlotte på sin side forblev taknemmelig mod Helen og Bill for deres kærlige og omsorgsfulde hjælp. Med tiden forlod Charlotte manden, men fortalte at hun var lykkelig og havde fred med sig selv.
Helens "magiske fase" nåede en forbavsende slutning med en sidste "billedepisode", hvori hun vidste, at hun havde truffet "et uigenkaldeligt valg", nemlig at afvise enhver fristelse til at misbruge sit sinds evner. Det var et valg hun ganske åbenbart havde været meget ambivalent overfor, i det mindste for så vidt angår disse oplevelser fra om sommeren.
Jeg så mig selv gå ind i en hule i en klippeformation, på en øde, forblæst strandbred. 27) Nogen tid efter skrev Helen: "Da jeg rejste til Israel mange år senere, blev jeg forbavset over at se den samme strandbred ved Qumran, hvor dødehavsrullerne blev fundet". Se siderne .
Indgangen til hulen var lav, og hulen var ganske dyb. Alt hvad jeg fandt derinde var en meget gammel og stor pergamentrulle. Den var rullet op på to tunge stokke med gulddupper på enderne, og de var rullet sammen på midten af rullen og bundet sammen med et stykke pergament, der faldt af da mine fingre rørte ved det. Jeg løste enderne op og åbnede rullen lige tilstrækkeligt til at vise midterstykket, hvor der kun var skrevet to ord: "Gud er" og intet andet. Så rullede jeg langsomt mere af rullen op, og der begyndte at vise sig små, sorte bogstaver på begge sider af midterstykket. Stemmen forklarede situationen for mig:
"Hvis du ser på det venstre stykke, vil du kunne læse om alt hvad der er sket i fortiden, og hvis du ser på det højre stykke, vil du kunne læse om alt hvad der vil ske i fremtiden".

De små bogstaver på sidestykkerne begyndte at blive tydeligere, og i adskillige minutter var jeg fristet til at se på dem. Så tog jeg en beslutning. Jeg rullede rullen sammen, så alt undtagen midterstykket blev skjult.

"Jeg er ikke interesseret i fortiden eller i fremtiden" sagde jeg definitivt. "Jeg vil standse med dette".

Stemmen lød både beroliget og beroligende. Jeg blev forbavset over dybden i den takenemmelighed den på en eller anden måde røbede. "Tak" sagde den. "Du klarede det denne gang. Tak."

Og det var så det, så det ud til.

Ligesom med oplevelsen i undergrundsbanen mange år tidligere, fandt et aspekt at huleoplevelsen vej ind i Kurset. Arbejdsbogen siger: "Vi siger "Gud er", og så hører vi op med at tale, for i den viden er ord meningsløse. (A-dI.169.5:4). Det der er af Gud, og derfor forbliver hinsides verden, er derfor også udenfor ords muligheder for at beskrive dets sandhed. Lærerhåndbogen siger:

Gud forstår ikke ord, for de blev lavet af sind i adskillelsen, for at de kunne fastholde sig selv i illusionen om adskillelse..... Lad os imidlertid ikke glemme, at ord kun er symboler for symboler. De er således to gange fjernet fra virkeligheden. (H-21.1:7,9-10)

Huleoplevelsen og Mayo Klinik-episoden syntes at bringe denne periode til en heldig afslutning, og markerede også afslutningen på Helens forberedelse til at nedskrive *Et Kursus i Mirakler*. Uanset hvilke egoproblemer der måtte være tilbage for hende på et bevidst plan, havde hun på et langt dybere plan definitivt besluttet at lade sit sind være et klart instrument, som Jesu Kærlighed kunne passere igennem. Som hun som omtalt skrev ganske enkelt: "Og det var så det, så det ud til".

Denne usædvanlige og udmattende periode fra Juni til hen på slutningen af sommeren var nu slut, og Bill foreslog at det kunne være en god ide at tage nogle få dage fri, og tage til Virginia Beach og besøge "the Association for Research and Enlightenment", den organisation der var oprettet af Edgar Cayce. Som før omtalt var Bill blevet meget interesseret i Cayce og hans arbejde, og følte at et besøg kunne være nyttigt til at få belyst den forgangne sommers begivenheder. Som ventet følte Helen det ikke sådan, selvom hun tøvende accepterede at tage med.

Ideen forekom mig ikke tiltrækkende. Den slags ting gjorde mig stadig bange, og jeg ønskede ikke at de skulle være sande. Det var slemt nok at jeg ikke forstod hvad der skete med mig. Jeg ønskede mig især ikke nogen forværring af mine uheldige "magiske" anstrengelser, som jeg nu var mere end

villig til at opgive. Men ideen om en kort ferie lød godt, og min mand, der vidste at jeg var træt, opmuntrede mig til at tage afsted. Årstiden var perfekt til den tur, og han mente den ville gøre mig godt. Han og Bill var blevet venner, og selvom han syntes at Bill var ved at udvikle nogle temmelig mærkelige interesser, vidste han, at Bill ville passe på mig. Jeg tog afsted til Virginia Beach med bange anelser i visse henseender, men glædede mig til alt det andet.
Som det viste sig var turen alt andet end afslappende for mig. Folkene ved "The Association for Research and Enlightenment" var intelligente, oprigtige og helt klart fornuftige, og udgjorde på det tidspunkt kun en lille skare, der var opsat på at gøre Caycematerialet tilgængeligt for almenheden. Og den massive dokumentation var ikke noget man uden videre kunne affeje. Det gjorde stærkt indtryk, men jeg havde det dårligt. I takt med at Bills interesse voksede, voksede min angst. Bill læste mere om emnet den eftermiddag, og han købte nogle bøger han ville tage med hjem. Jeg bladrede igennem et bind, og lagde det pludseligt fra mig, i så stort ubehag at jeg var på grænsen til panik. Jeg var glad da turen var overstået. Hjemme så jeg på mange af de bøger Bill havde købt, men jeg kunne ikke læse dem. For mig syntes de kun at handle om "magi" igen.

Helen og Bill skulle komme til at vende tilbage til Virginia Beach igen kort efter at de var begyndt på Kurset, og i løbet af årene udviklede de et nyttigt venskab med Hugh Lynn Cayce, der støttede Helen helt usædvanligt. Helen og Bill lavede en kopi af det endnu ufærdige manuskript til ham, og det han læste gjorde tydeligvis indtryk på ham. Helen og Bill fortalte mig senere, at Hugh Lynn følte at hans fader Edgar havde noget at gøre med transmissionen af Kurset. Efter et af deres besøg på A.R.E, sagde Cayce til Helen imens han fulgte hende hen til døren i sit kontor: "Du må være en meget udviklet sjæl, men du ser sandelig ikke ud som sådan en". Helen skrev senere om sine oplevelser på A.R.E:

Efterhånden som min angst tog af og jeg blev mere kendt med A.R.E.s arbejde, blev dette upræcise billede heldigvis korrigeret. Jeg har været medlem i en del år nu, og har meget stor respekt for gruppen og dens mål. Jeg står i stor gæld til Hugh Lynn Cayce, fordi han har taget sig så meget tid til mit manuskript ud af sit meget travle liv, og for hans vedvarende venskab, tålmodighed og opmuntring.

Efter at nedskrivningen var fuldført, udarbejdede Helen og Bill en kopi til Hugh Lynn. Det var faktisk det første manuskript jeg så, og som Helen, Bill og jeg altid omtalte som "Hugh Lynn versionen". 28) Denne benævnelse skal ikke forstås på den måde, at der er andre versioner af Kurset; den henviser kun til den senest maskinskrevne udgave af manuskriptet.

Der var også nogle isolerede oplevelser den sommer, der alle var positive, og som er værd at omtale her. Et sæt oplevelser afspejler Helens voksende bevidsthed om at forene sig med andre, og dettes åbenlyse betydning for rejsen tilbage til gud. Men i øvrigt var denne art oplevelser, som Helen var ved at blive bedre og bedre kendt med, afgørende anderledes end Helens mere sædvanlige og stærke følelser af adskillelse.

Mange gange den sommer følte jeg noget der mindede om "undergrundsoplevelsen" der var kommet for år tilbage, men dog med langt mindre intensitet. Den kom almindeligvis når jeg var blandt mange mennesker, som jeg så følte et kort men stærkt slægtsskab med. Den ene kom en varm aften imens Louis og jeg gik langs med en menneskefyldt strandpromenade (I Atlantic City - se hendes brev til Bill s.). *En pludselig følelse af dyb emotionel nærhed til alle der var der fejede hen over mig, med en klar og sikker erkendelse af, at vi alle var i gang med den samme rejse sammen til et fælles mål.* En anden kom imens Bill, Louis og jeg sad i et mørkt teater. Imens jeg sad i mørket, mærkede jeg pludselig et intenst indre lys, der begyndte i brystet, voksede sig stadigt stærkere og mere omfattende, indtil det syntes at stråle igennem hele teatret, *og inkludere alle i det.* Min bevidsthed om lyset og den fred og glæde der ledsagede det, varede i lidt over ti minutter. Det var så stærkt at jeg næsten ikke kunne tro, at der ikke var andre der bemærkede det. (Mine kursiveringer)

En begivenhed næsten magen til fandt sted senere i sydfrankrig, og den har jeg allerede omtalt i kapitel 1.

Et helt anderledes sæt billeder indeholdt billeder af et bæger, der sommetider var af guld, sommetider af sølv, men der var altid et skinnende lys på det. I begyndelsen gjorde disse billeder mig bange, fordi jeg associerede dem med offer og tab, men jeg blev stille men fuldstændigt forsikret om, at de faktisk var symboler på stor glæde. Jeg oplevede nu ikke mange følelser i forbindelse med dem, men i det mindste holdt jeg op med at være bange for dem.

I *Et Kursus i Mirakler* anvendes bægeret som symbol på Soningen, der er Kursets betegnelse for Helligåndens korrektion af troen på adskillelsens synd. Betegnelsen (og derfor dens symbol bægeret) stilles bevidst op imod det traditionelle syn på soning, der er, at Gud kræver lidelse og ofre som tilbagebetaling for den synd vi har begået imod Ham. Bægeret der benyttes ved den sidste nadver, og Jesu formodede bøn under "dødskvalerne" i Gethsemane Have - at hans Fader skal "tage dette bæger" (som er hans offerdød på korset) fra ham (Luk.22:42) - har således for kristne i totusinde år repræsenteret Guds plan om lidelse og offer. Det var det Helens frygt betød. Helens interesse for bægeret dukkede op igen i løbet af sommeren 1973, og det vil blive omtalt i del III.

Der var en gang, da Helen huskede at bede specielt om en oplevelse der kunne opmuntre hende, da hun følte sig lidt trist.

Svaret kom i form af et billede af en planteskole, med meget små planter i nydelige rækker, omhyggeligt mærkede og øjensynligt passet meget omhyggeligt. Ved siden af planterne var der en stor vandkande. Der var intet ukrudt og ingen visne blade, og planterne var grønne og tydeligt sunde. Billedet havde ingen mening for mig, og jeg syntes det var lidt irriterende.
"Ja, det er meget godt" mumlede jeg, "Hvad er det der er så godt ved det?"
"Se hvor det er de vokser" sagde Stemmen, tålmodigt og venligt.
"Men hvad betyder det?" spurgte jeg stadig indigneret.
"Se --- hvor --- det --- vokser" gentog Stemmen, langsomt og tydeligt.
"Hm, ja ja" sagde jeg lidt vrantent. Så så jeg mere omhyggeligt på billedet. Planteskolen var fuldstændigt omgivet af trist, livløs ørken. Kun det lille område hvor planterne voksede var fugtigt og grønt.
"Og nu da det er begyndt vil du fortsætte med at vande det, ikke?" sagde Stemmen.
Jeg var helt slået ud, men jeg lovede at jeg ville prøve.

Ørkensymbolet der forandres til haver findes også i Kurset, især i afsnittet "Den Lille Have" (T-18.VIII), og i denne smukke passage far arbejdsbogen, der delvist er lånt fra Portias berømte tale i *Købmanden i Venedig*:

Mirakler falder som dråber af helbredende regn fra Himlen, på en udtørret og støvet verden, hvor udhungrede og tørstige væsener kommer for at dø. Nu har de vand. Nu er verden grøn. Og overalt springer tegnene på liv frem for at vise, at det der er født aldrig kan dø, for det der har liv har udødelighed. (A-dII.13.5)

Til sidst kom der en interessant og trøsterig oplevelse om det betydningsløse ved tidens verden:

"Der var også nogle korte perioder hvor skift i oplevelsen af tid fandt sted. Måske den mest overbevisende fandt sted en aften imens jeg børstede mit hår, og fandt ud af at jeg måtte klippes, og følte mig alt andet end inspireret. Pludselig så jeg min verden symboliseret ved en gylden linie, der strakte sig uendeligt forud og uendeligt bagud. Det tidsinterval der repræsenterede mit nuværende liv syntes så urtoligt lille, at det let kunne være blevet overset fuldstændigt, hvis man ikke så meget omhyggeligt efter det på linien. Så kunne man få øje på en ganske lille sænkning før linien fortsatte. Jeg klappede begejstret i hænderne.
"Hvad kan det overhovedet betyde hvad der sker i dette lille meningløse tidsrum, der er som et blink med øjet?" spurgte jeg mig selv, i lykkelig forbavselse. "Det forekommer så langt og betydningsfuldt så længe man er i det, men på mindre end et øjeblik er det som om det aldrig er

sket". Jeg var sikker på dette i adskillige minutter, og i den tid forekom det mig at en tung vægt var blevet løftet fra mit sind. Visheden var forsvundet da jeg fortalte Bill om det, selvom jeg stadig følte at "jeg så evigheden forleden aften".

Ideen om at alle vores oplevelser i verden ikke er andet end "en lille sænkning" ("så utroligt lille") på evighedens linie, dukkede op i Kurset med vendingen "Dette lille, ubetydelige øjeblik" (T-26.V. 3:5). En passage i Kurset der var magen til, og som blev der indtil Helen og jeg gennemgik det sammen sidste gang, blev taget ud efter instruktion fra Jesus. Jeg forstod aldrig helt hvorfor, og det gjorde Helen heller ikke, selvom hun var helt sikker på at det skulle ud. Det stod i det der nu er kapitel nitten i tekstbogen, i det afsnit der hedder "Syndens Uvirkelighed". Det stod imellem ordene "Og når korrektionen er fuldbyrdet, *er* tid evighed" og "Helligånden kan lære dig hvordan du skal se tiden på en anden måde". Her er den i sin helhed som Helen skrev den ned:

Tiden er som en nedadgående spiral, der synes at gå nedad fra en lang ubrudt linie, langs et andet plan, men som på ingen måde bryder linien, eller forstyrrer dens behagelige kontinuitet. På spiralen *forekommer* det som om linien *må* være blevet brudt, men på *linien*, er dens helhed åbenlys.
Alt hvad der ses fra spiralen misopfattes, men efterhånden som man nærmer sig linien, erkender man, at *den* overhovedet ikke blev påvirket af sænkningen ned i et andet plan. Men *fra* dette plan forekommer *linien* brudt. Og det er ikke andet end en fejlagtig opfattelse, der let kan korrigeres *i sindet*, selvom kroppens øjne ikke vil se nogen forandring. Øjet ser mange ting som sindet korrigerer, og *vi* reagerer, *ikke* på øjets illusioner, *men på sindets korrektioner*. Man ser linien som brudt, og når man skifter til andre aspekter af spiralen, ser linien anderledes ud. Men i sindet er der En (Helligånden) Der *ved* at den er ubrudt, og for evigt uforanderlig.

Før vi går videre til den faktiske nedskrivning af at *Et Kursus i Mirakler* vil vi først - i det næste kapitel - studere de breve Helen skrev til Bill i løbet af den sommer.

Kapitel 6

HELENS BREVE TIL BILL (SOMMEREN 1965)

I løbet af de syv et halvt år fra Bills "Der må være en anden måde"tale, til Kurset endeligt var nedskrevet, var der en periode hvor Helens og Bills forhold syntes at ændres til det bedre. En

række breve Helen skrev til Bill i sommeren 1965 har overlevet, sammen med nogle journalnotater Bill tog sent på sommeren og i det tidlige efterår i 1966. Af disse breve og journalnotater fremgår det klart hvor hårdt Helen og Bill arbejdede på at anvende de principper de blev undervist i af Jesus. Denne undervisning omfattede ikke blot lektionerne fra selve Kurset, men også den mere personlige undervisning de modtog af Jesus - som startede *forud* for begyndelsen på Kurset - og deres individuelle liv såvel som deres forhold til hinanden. Der var en fornemmelse af håb, som ikke fandtes hverken før eller efter, for ikke at nævne en parathed til oprigtigt at undersøge deres egne misopfattelser af sig selv og hinanden. I dette kapitel ser vi på Helens breve, og gemmer Bills journalnotater til kapitel 10.

Så godt som alle brevene er skrevet til Bill imens Helen og Louis holdt ferie i det sydlige New Jersey, eller imens Bill var ude af byen på ferie. Ingen af dem er dateret, og kun et par af dem så meget som nævner ugedagen. Det er således umuligt at placere dem rigtigt, eller at være sikker på deres rækkefølge. Men fra andre beviser forekommer det ret sikkert at de kan dateres til sommeren 1965. Jeg kan altså ikke garantere deres rigtige rækkefølge, men har anbragt som jeg bedst kunne, på grundlag af selve indholdet i brevene.

Læseren vil også i mange af brevene bemærke en autoritativ, men venlig og forsvarsløs tone. Den stammede helt klart fra "en Visdom, som ikke er ...(Helens) egen". (A-dI.135.11:2) I sin beskrivelse af hendes og Bills situation, for slet ikke at tale om de råd hun giver, lyder Helen i almindelighed mere som den Jesus der dikterer, hvis ord var så venligt indtrængende og hjælpsomme. I lighed med den praksis jeg har fulgt med at præsentere materiale fra den originale diktering af Kurset, og som vil blive beskrevet i kapitel 8, har jeg fjernet åbenlyst personligt materiale, såvel som Helens uvedkommende kommentarer om hendes skrivestil, slåfejl etc. For at lette læsning og henvisninger, har jeg udeladt paranteser der skulle fremhæve sådanne udeladelser, og har nummereret de ni breve.

En sidste bemærkning: Disse breve skrives i denne intense periode, og de er presset sammen indenfor de få, korte uger der gik umiddelbart forud for nedskrivningen af Kurset. Helens lejlighedsvise, hurtige skift fra et emne til et andet forstås bedre når de ses i lyset af denne intense selviagttagelse. Da vi ikke har adgang til de daglige indre og ydre begivenheder fra perioden, kan noget af det materiale der findes i brevene være vanskeligt at forstå. Jeg har tilføjet kommentarer om nødvendigt, i et forsøg på at forklare hvordan Helens sind arbejder.

Første Brev.

Vi begynder med et dokument, der ikke er et egentligt brev til Bill men Helens reflektioner over noget hun ikke havde diskuteret med Bill i en tidligere telefonsamtale. "Brevet" er ret langt, og er til tider på kanten af bevidsthedsstrøm. Efter nogen tid skifter reflektionerne til direkte kommunikation til Bill. Jeg bringer det meste af det her, fordi det giver nogle vidunderlige eksempler på Helens åbenhed i hendes forhold til Bill, Louis og andre. Det er tydeligt, at Helen i denne periode var yderst opmærksom på næsten alle de tanker der var i hendes sind, idet hun var loyal overfor Jesu bøn til hende og Bill, der senere blev fremsat i Kurset på denne måde:

Vær meget opmærksom, og se hvad det er du virkeligt beder om. Vær meget ærlig med dig selv i dette, for vi må intet skjule for hinanden. T-4.III.8.1-2)

Fra henvisningen i brevet til Helens fødselsdag (14 juli) ved vi at dette blev skrevet i juli. Vi kan også bestemme året sikkert til 1965, idet det var der billederne fra mars, som Helen taler om, blev sent tilbage til jorden.
Helen begyndte med at henvise til en samtale hun havde med Bill, hvor hun havde ændret et ord der havde forbindelse med Jean De'arc:

Jeg mente det var bedre at ændre ordet før jeg sagde det. Jeg følte mig fristet til at korrigere det mange gange, men afviste det som ligegyldigt.

Denne trang til at ændre på et aspekt af sandheden, uanset hvor ubetydeligt det er, var en integreret del af Helens magiske forsøg på at kontrollere sin verden, og holde Gud ude. Forsvaret virkede på denne måde i Helens system: Hvis sandheden ændres og kasseres, bliver den på den måde falsk og ikke eksisterende; Helens egen erstatning for den gøres derefter til sandhed, igennem hendes accept af den som hendes virkelighed. Den nye "sandhed" er nu underlagt hendes kontrol, og Guds sandhed er blevet erstattet. Vi vil komme til at se andre eksempler på denne trang senere, især når vi gennemgå redigeringen af Kurset, hvor Helens angst reduceredes ved at hun kun behøvede at lave meget små ændringer (som f.eks. at erstatte "der" med "som" og vice versa) eller at være den der "afgjorde" tegnsætning og hvad der skulle skrives med store bogstaver.
Derefter gå helen over til en omtale af en nær ven af Bill, som jeg her vil kalde S. Som det tydeligt vil fremgå af Helens udsagn, kunne hun ganske enkelt ikke lide ham, og var overbevist om at han havde en negativ indflydelse på Bill. Helen følte også at Bill ofte udnyttede S som et indirekte middel til at udtrykke vrede imod hende. Bills ven indtager en vigtig rolle, ikke kun i dette brev, men også i andre.

Et smerteligt symbol på de ting der blev fremprovokeret i Helen af S og hans venskab med Bill, var et hus i Watermill, der er en forstad til New York City ved stranden på Long Island. Det var et sted Bill ofte besøgte i sommerweekenderne. Han ejede halvdelen af huset, mens den anden halvdel ejedes af nogle andre af Bills vener, et gift par. Helen følte, at Bill brugte huset delvist som en måde at undgå hende på, og det var hun meget fortørnet over. Det lykkedes hende at overtale Bill og hans venner til at lade hende og Louis komme derud, hvilket de gjorde ret ofte. Men som det vil blive set, komme dette arrangement aldrig til at fungere, men syntes at blive til endnu en kile af skyld og angreb i hendes og Bills stormfulde forhold. Helens kommentarer om hendes forhold til S, som jeg bringer et uddrag af, viser både graden af hendes egos vrede, hendes oprigtige forsøg på at være ærlig overfor sig selv og Bill, og hendes anstrengelser for at ophæve sådanne egoprojektioner.

Da jeg nævnede S (for Bill) som jeg overhovedet ikke ønskede at diskutere, dukkede den tanke et kort øjeblik op i mit sind: "Gud, du mener at jeg skal elske ham også?" Dette irriterede mig i den grad, og jeg afviste det som dumt. Jeg synes stadig det er dumt, og jeg har ikke lyst til at elske S under nogen omstændigheder. Faktisk føler jeg mig yderst negativ overfor ham, og jeg vil absolut påstå, at han har en dårlig indflydelse på Bill (i en vis forstand tror jeg det faktisk), og jeg føler han er en virkelig trussel imod mig. Jeg huskede den gang, at S mange gange har nævnt (han var fuld, tror jeg) at jeg "gør ham nervøs". Han angav hver gang forskellige grunde til dette, og Bill sagde til mig, at det ikke var ualmindeligt; jeg "gøre mange mennesker nervøse". Det er latterligt, og primært Bills negative indstilling til mig. Bills holdning har ikke hjulpet mig til at betragte S med mere venlighed; det har gjort Bill blind for hans faktisk modvilje mod mig; og han har givet S en falsk følelse af sikkerhed igennem sin ubevidste opbakning. Der er sandelig en meget god grund til at jeg gør S "meget nervøs". Det taler heller ikke til hans fordel.

Denne sidste bemærkning er formodentlig en henvisning til at S i et tidligere liv hadefuldt havde mishandlet kvinder, delvist seksuelt, og hans frygt for modangreb, der var baseret på hans skyld. Helen troede uden tvivl at S havde valgt at være homoseksuel som et forsvar imod kvinder, på grund af hans "synder" imod dem, synder Helens ego tydeligt ønskede at holde ham ansvarlig for. Helen kommer tilbage til dette senere i brevet.

Det er også interessant her at bemærke, at det Helen tænker om andre i denne periode, ofte indeholder henvisninger til tidligere liv, i kontrast til hendes senere beretninger, hvilket delvist skyldes de forklaringer Jesus havde givet hende. Hendes modtagelighed for denne tankegang var grundlagt på et bestemt niveau, ved at Bill havde introduceret hende til Edgar Cayces skrifter, der er fyldt op af henvisninger til reinkarnation. Desuden havde Helen sandsynligvis på dette tidspunkt haft den serie visioner der er beskrevet i kapitel 5, som klart implicerer reinkarnation.

Vi fortsætter her med yderligere kommentarer angående Helens manglende tilgivelse af S:

Det følgende for igennem mit sind på forskellige tidspunkter i løbet af den næste dag, uden at jeg følte noget ved det overhovedet. Jeg tænkte på S, og de bemærkninger jeg havde skrevet dagen før om at han i høj grad behøver min tilgivelse, men han vil aldrig få den. Han ved ikke hvordan han skal bede om den. Det kunne jeg fortælle ham, men selvom han bad rigtigt, ville jeg alligevel ikke give ham den. Det mente jeg. Bortset fra det, glemte jeg det hele dengang. Intet relevant skete, før Bill fortalte mig, at han ville køre ud (til Watermill) tidligere end han havde regnet med "efter en pludselig indskydelse". Jeg tænkte et kort øjeblik på, at S som sædvanlig blandede sig på et tidspunkt hvor jeg havde stærkt brug for Bill. Det eneste jeg tænkte dengang var "Lad ham. Det er bare en ting mere."

Næste morgen var jeg glad for at Bill var taget afsted, for jeg troede han havde det bedre i Watermill, og jeg havde det meget bedre. Faktisk var jeg oprigtigt venlig, og helt bevidst befriet for et intenst had til mænd. Jeg var virkeligt konstruktiv da jeg opdagede, at han (Bill) havde efter køkkenet i et stort rod. Jeg talte til ham om det, men jeg var ikke vred. Jeg talte om det udelukkende som om han havde et virkeligt problem med dette, og at jeg mente han ville have det bedre hvis han fik det løst. Det var han enig i, og reagerede ikke med sin sædvanlige modvilje når den slags ting sker.

Om morgenen kom jeg til at tænke på S igen. Det forekom mig som om han var meget ivrig efter at give mig en gave, og specielt ønskede at gøre dette på min fødselsdag. (S nævnte faktisk "bastillie dagen da jeg talte med ham i telefonen fredag, men jeg kunne næsten ikke høre hvad han sagde fordi der var så støjende på det tidspunkt. Jeg bad ham ikke om at gentage det. Jeg kan ikke lide at tale med ham) Denne gang synes jeg han har al mulig grund til at ønske at give mig en gave på den dag, og specielt noget der skal hænge om halsen. Jeg kunne huske at da han oprindeligt spurgte mig om jeg kunne lide jade, fortalte jeg ham at det gør jeg ikke, og også at jeg synes det er en farve der slet ikke klæder mig. Han havde sagt at han havde et jadehalsbånd han kunne lide, og at han havde haft til hensigt at give mig det fra Bill. Jeg svarede at jeg ville foretrække noget andet - eller helst ingenting - og gentog at jeg ikke kunne lide jade. På det tidspunkt slog det mig, at det var underligt at han gav mig halsbåndet alligevel. Imens jeg takkede ham og forsikrede ham om at jeg vældig godt kunne lide det (hovedsagelig af høflighedsgrunde) 30) Helen opførte sig altid socialt set korrekt, på trods af at hun ofte havde lyst til det modsatte. kom jeg til at tænke på, at det så ud som han havde glemt mine gentagen forsikringer om at jeg ikke kunne lide jade. Det gjorde det til en underlig gave, syntes jeg. Jeg fik perlerne trukket på en anden snor, men jeg har aldrig båret dem. Først forsøgte jeg med forskellige acceptable begrundelser at give ham dem tilbage, men S syntes ikke at høre det.

S vil muligvis forsøge at give mig noget til min hals der virkelig er smukt. (Det er ikke mærkeligt i sig selv; Bill fortalte mig at S ønsker at give mig kæden) Da jeg først hørte om det var min umiddelbare reaktion "Det vil jeg ikke kunne klare" hvortil jeg tavst føjede: "og desuden vil jeg ikke". Nu kom jeg til at tænke på at gaven i virkeligheden er et reb, som S føler sig drevet til at give mig, og som han absolut må se mig bære. Det billede af rebet der for igennem mit hoved var mig yderst modbydeligt, og jeg vidste, at hvis jeg tog imod det ville det være et symbol på at jeg havde tilgivet ham, hvad han har så stærkt brug for. Min umiddelbare reaktion var at jeg nægtede at lade mig bestikke. Jeg har iøvrigt tabt min interesse for smykker lige pludseligt. Jeg har masser, og har ikke særlig meget brug for mere. Jeg tror egentlig at jeg har købt meget af næsten alt. (Da jeg gik på indkøb lørdag, købte jeg en sweater til Bill - Bill jeg vil godt bytte den hvis du ikke kan li' den) og nogle huer til Jonathan (Louis) Jeg havde ikke lyst til at købe noget til mig selv)
Da jeg igen kom tilbage til rebet tænkte jeg "men denne gang er det smukt". Måske gør det forskellen". Dette forekom som en god ide på det tidspunkt, og jeg tænkte ikke videre over sagen.

Disse kommentarer synes at referere til et tidligere liv, hvor S havde hængt Helen med et reb (eller var vidne til en sådan hængning). Han bad nu om tilgivelse ved at præsentere Helen for en smuk kæde, som "gør forskellen".
Helen fortsætter:

Dagen var meget smuk, selvom jeg ikke nød The Gondoliers (Helen elskede Gilbert og -sullivan) særlig meget, selvom opførelsen var udmærket på mange måder. Af en eller anden grund følte jeg mig drevet til at se en masse mangler ved den.
Jeg vågnede pludseligt omkring klokken 5 i morges, og oplevede et så intenst had til S at jeg var nødt til at stå op og lave kaffe og ryge et par cigaretter. Det var meget svært for mig at komme igennem det, og falde i søvn igen. Jeg forsøgte endog at bede (hvilket jeg syntes var meget skamfuldt, og hader at indrømme) (Jonathan sagde til mig, at jeg i virkeligheden er religiøs, og faktisk altid har været det, så hvorfor stritte imod? Det er et godt spørgsmål.)

På trods af at Louis var udelukket fra store dele af Helens liv, gjorde han ofte indsigtsfulde observationer om hende, sådan som den ovennævnte. Helen kom så tilbage til S:

Jeg kunne heller ikke komme bort fra den ide, at han bringer det værste frem i Bill (Bliv nu ikke vred Bill - men tror jeg faktisk ikke, at det at efterabe S, som du sommetider gør, er den bedste måde at bruge forholdet på. S' "overfladiskhed" er noget han må se at komme over. Der er bedre måder at klare depressioner på)

Efterhånden faldt jeg i søvn igen, og kom i nogen grad over mit had til S. Det var så voldsomt at det tog vejret fra mig så længe det varede.

Helen "tunede så ind" på en drøm Bill havde, og som hun klogt fortolkede som et ordspil over S' rigtige navn, og det betød at hun og Bill ville være i stand til at komme forbi blokeringen i deres forhold, symboliseret af S. Derefter fortsætter brevet med en vigtig iagttagelse angående Helens og Bills evne til at hjælpe hinanden, et punkt der tages op mange gange i disse breve, så vel som i det oprindelige diktat af Kurset.

Uden at det var min mening, undgik jeg den tanke, at hverken Jonathan (Louis) eller Chip (Bills bofælle) kan hjælpe hverken mig eller Bill ret meget lige i øjeblikket, men vi kan hjælpe dem begge to *rigtigt* meget. Dette vil ikke være gensidigt i nogen tid, men efterhånden vil det blive det. De to der er parat til at hjælpe hinanden nu, er Bill og jeg. Men der er nogle ting vi må få i orden først.

Lige efter dette skrev Helen en forblommet hentydning til fotografierne fra Mars, "som jeg tror er planlagt til at blive sendt tilbage til jorden den fjortende juli". Denne del af brevet slutter:

Og nu tror jeg dette er forbi. Hvad der er nok så godt, for jeg har en masse andre ting at gøre. Jeg er meget taknemmelig over at jeg ikke rigtigt kan huske hvad jeg har skrevet, og jeg foretrækker ikke at læse det.

Der er formodentlig en pause her i Helens fremstilling, men så fortsætter brevet nu henvendt direkte til Bill:

Bill, jeg er virkelig ked af at jeg fik dig ind i alt det her rod, selvom jeg er gemen nok til at sige at "det var dig der begyndte". Nå måske vil det vise sig at være til det bedste - siger hvem? Vær sød at se det her som mit livs anstrengelse, skønt jeg faktisk er bedre til at skrive forskningsplaner, og bestemt *meget* sikrere.
Jeg er overbevist om, at ingen mand nogensinde har elsket mig, selvom mange af dem har ønsket dette eller hint af mig. Når jeg nu er så givende, sød og i almindelighed elskelig (hiss) bliver de sædvanligvis ret glade for mig. Uimodståelig, det er mig! Bortset fra, at jeg nu er en million år gammel, og det bekymrer mig.
Jeg er meget jaloux på nogen der elsker. Jeg tror det er meningen de skal elske mig. Det har jeg været meget bevidst om, og derfor har jeg været omhyggelig med ikke at såre folk, og jeg har faktisk gjort meget med dette formål, for de mange mennesker der har betroet deres

kærlighedsproblemer til mig, og bedt mig om hjælp. Jeg er glad for at kunne sige, at de fleste af dem er det gået godt for. Det er kun mig der bliver tosset hver gang. Men det er en privat sag, og jeg lader det sandelig ikke få indflydelse på det jeg enten siger eller gør.

Vi har allerede set dette aspekt af Helens egopersonlighed, der troede at hun måtte ofre sin egen lykke i processen med at hjælpe andre. På et dybere plan gjorde hendes forpligtelse overfor Jesus det umuligt for hende *ikke* at hjælpe dem dar var i vanskeligheder. Og derfor befinder hun sig til stadighed i konflikt med sit Selv: ude af stand til ikke at udstrække sin Herres kærlige vilje, og alligvel ude af stand til at tage imod denne kærlighed til sit personlige selv. Vi kommer tilbage til dette emne i III del.
De følgende kommentarer til en drøm "jeg aldrig kom mig over" er virkeligt interessante, og handler om en

grøn og rød gummibold, der af sig selv viste sig i så mange drømme, indtil jeg endelig kom på sporet af den i en drøm jeg aldrig kom mig over. Den var i vuggen, i fodenden, og min fader kom frem i døren, og jeg lå meget lykkeligt og tænkte på hvor smuk jeg var, og hvor varm. Han stod bare der og så, og kom ikke ind, og jeg var meget lille og kunne derfor ikke stå op selv, og gå derover. I drømmen så jeg mig selv forandres fra en meget smuk lille pige til en meget grim lille pig, og han så bare på det, og gik.
Så jeg *forandrede* mig faktisk til en meget grim pige. Jeg var fed og forfærdelig, og alle drengene vendte mig ryggen. Min moder sagde jeg lignede en elefant, og hun kunne ikke holde det ud.

Mange år senere talte Helen med mig om sin far, og den grønne og røde bold, men sagde at det var en erindring om en faktisk hændelse, ikke en drøm. Det er interessant, når man tager i betragtning, at Helen måtte have været betydeligt yngre end et år, da hændelsen fandt sted. Da Helen fortalte mig om denne "hændelse", beskrev hun sin faders kolde objektivitet. Hvadenten det nu er en drøm eller en erindring, afspejler oplevelsen helt sikkert Helens meget bitre opfattelse af at faderen holdt hende på afstand. Brevet syntes at slutte:

Det var lige her du ringede. Siden du ved det fra dengang, vil jeg ikke gentage det. Sov godt. Kærlig hilsen Helen.

Her er der så en pause, men så følger et andet brev, også i siderækkefølge. Det er tydeligt, at Helen skrev dem imens Bill var væk, og så enten sendte ham dem allesammen på en gang, eller med større

sandsynlighed, gav ham dem når han vendte tilbage. De er således mere som Helens egen særlige form for journalnotater. Det næste notat begynder:

Kære Bill: Jeg er så glad for at du ringede lige på det tidspunkt. Det er skræmmende så meget der kan ske for mig, som jeg ikke engang bemærker. Så jeg forsøgte at bede (det er sandt), og jeg tror jeg gjorde det et meget lille stykke tid. Jeg kan ikke begribe det er så vanskeligt for mig. Jeg bad ham (Jesus) om at få mig tilbage på stigen, og jeg mente det, men det varede ikke ved. Jeg knæler almindeligvis ikke, for jeg synes det er en fjollet stilling der får en til at se latterlig ud. Men jeg forsøgte faktisk, og jeg begyndte at græde (hvilket jeg synes at gøre meget) men det var ikke slemt. Da jeg rejste mig sagde jeg helt uventet, men højt: "Og mange tak for at lade mig forsøge igen trods alt." *) Helen skriver: "And thank you very much for letting me try again after all" (I guess it should be a capital "Y") (Jeg tænker "you" burde være med stort "Y", som oversat bliver til Du med stort "D", formodentlig i respekt for Guds navn. Oversætterens fodnote). Jeg ville have bedt en bøn for min mor, som du foreslog, og jeg begyndte også på den, men den blev til noget lidt andet. Hvad jeg tror jeg sagde var: "Hjælp mig til aldrig nogensinde at såre nogen levende eller død". så var der en kort pause, og den sluttede: "i fortiden eller i nutiden eller i fremtiden". Jeg mente det.

Oprigtigheden i Helens følelser her er tydelig. En del af hende ønskede aldrig at såre nogen, og det kom også til udtryk i hendes villighed til at hjælpe hvemsomhelst der behøvede det, uanset hendes negative følelser for den pågældende, eller hendes oplevelse af bedrageri. På den måde var hendes præstinde-Selvs kærlighed i stand til at blive frigjort. Helen afspejler således sin accept af den forening der var meningen med hendes og Bills forhold, ligesom hun direkte opfordrer Bill til at ændre sig.

Bill, jeg er glad for een ting; meget glad tror jeg. Det er dejligt at gøre ting sammen, fordi det forventes at vi er sådan. Hvis du bygger din tro op (som forresten var meget mangelfuld) *må* du nødvendigvis komme ud af afbrydelsen. Måske er det alt hvad du behøver at gøre. Fordi hvis du *starter* med det, er det ikke nødvendigt at du går igennem alt dether rod for at få den. Jeg har altid været karakteriseret af en markant tendens til at begynde med slutningen, og arbejde mig tilbage til begyndelsen, og derved sommetider forkludre det på midten. Det er ikke den letteste måde, tro mig, og det var sikkert heller ikke nødvendigt. Men der er nogen af os, der ikke værdsætter værdien af at en lige linie er den korteste vej imellem to punkter. Men det er det.
Jeg er nødt til at holde op med at ryge uden cigaretrør. Jeg blev overrasket over, at jeg af en eller anden grund har røget uden det i lang tid nu (2 uger eller deromkring), og det gjorde ikke det

mindste ondt i øjnene. (Det er rigtigt). Men ideen var forkert. Det forventes ikke at man bruger styrke på den måde. Det er misbrug af det der kunne være en bedre form for udødelig. Kærlig hilsen - Helen.

Denne sidste kommentar, der kommer tidligt på sommeren 1965, foregriber Helens hulevision, hvor hun svor ikke at misbruge sit sinds magt. Helen var iøvrigt kæderyger, og røg i gennemsnit omkring fire pakker om dagen, indtil hun næsten hostede sig til døde under en rejse, en gang imens hun var ved at skrive Kurset. Hun opgav sin vane lige præcist dengang og der, og rørte aldrig en cigaret igen. Læg også mærke til Helens bekymring for sine øjne; det er et vigtigt tema vi skal komme tilbage til straks. Endelig henviser denne passage til det Jesus senere beskrev som den fejltagelse det er at forveksle sindets og kroppens niveauer (T-1.I.20, 23). Sygdom opstår på sindets niveau (selvom den hyppigt manifesteres på det kropslige), og derfor kan helbredelse kun komme af en forandring i tænkemåden. Forandringer på det fysiske niveau (som f.eks om Helen bruger eller ikke bruger et cigaretrør) i den hensigt at fremkalde en helbredelse af et symptom, er magi: "Det forventes ikke at man bruger magt på den måde". Det er ikke ondt eller syndigt i sig selv (T-2.IV. 4:4), men hvis magien tages alvorligt, kan den føre til den omtalte forveksling af planer, og derved hindre den egentlige helbredelse, der udelukkende følger af tilgivelse, som er hele Kursets pointe. Derefter tilføjer Helen følgende:

Jeg ville foretrække ikke at tilføje dette, men jeg tror jeg bør gøre det. Jeg siger det med en meget lille stemme, faktisk kun en hvisken, i håbet om at du ikke kan høre det. (Der synes at forekomme et let tilfælde af synæstesi 31) her) 31) Kombinationen af to sansemodaliteter, som at "høre" en farve, eller at "se" en lyd. Kombinationen er ikke helt tilfældet her, hvilket er grunden til at Helen bruger modifikationen "let") Du har ret Bill. Det har ingen mening at sige "Gud er på min side". Man er nødt til at sige: "Jeg er på Hans".

Dette forudser naturligvis det yderst vigtige tema i Et Kursus i Mirakler, der drejer sig om at bringe mørket til lyset, og ikke lyset til mørket; vi må gå derhen hvor Gud er, ved at forandre vores tænkemåde om Ham, og ikke forlange at han skal forene sig med os i vore vildledte sind: vi forener os med *Ham*.

Brev to

Det andet brev indeholder en visdom der integrerer en forfinet psykologi, med en højt udviklet, spirituel holdning (ligesom Kurset gør). Den konkrete sammenhæng er Helens vanskeligheder med Watermill huset, der er en vigtig lektion i tilgivelse for hende, som vi så i det foregående brev.

Kære Bill.

Det forekommer meget nødvendigt at skrive dette inden i morgen. Jeg håber du vil bære over med mig, for det kan være vigtigt for os begge. Men jeg vil forsøge at tage ansvar for det der mit, for det vil jeg have meget af. Det begynder med det vers jeg syntes var ret ejendommeligt men interessant, i en af de bøger du gav mig. Jeg ændrer det lidt, fordi det har universel betydning uanset, hvis det har nogen overhovedet:

Et barn ser et hus som et hus.

En voksen ser et hus som mange ting.

En vismand ser et hus som et hus.

Jeg tror jeg i sidste uge sagde lidt rapmundet, at jeg glædede mig til Watermill, fordi det på en måde altid er vigtigt at vende tilbage til "åstedet for forbrydelsen". Jeg sagde også (håber jeg) en del mere positive ting, og jeg er sikker på at det vil blive mere i den retning. Men måske må jeg hellere få det klaret inden jeg kommer. Det kunne være risikabelt.

Jeg havde faktisk ikke regnet med at Watermill ville komme til at representere en så alvorlig prøve. Vi har begge set det som "mange ting" og det er forkert at benytte sine personlige symboler på et sted, fordi dette på en måde øver vold mod den faktiske betydning eller eksistens af stedet i sig selv. Deraf følger tabet af den eneste form for forståelse der er helt sikker, og virkeligt udbytterig. Jeg tror jeg ville kunne gætte mig til dine symboler i den sammenhæng nogenlunde præcist, men det er ikke mit ærinde lige nu. Hvis du nogensinde har lyst til at gå ind i dette (og det har du muligvis), er det godt. Jeg tror jeg har noget at sige, selvom det måske kun er fordi jeg er mere kendt end du med at søge efter den rigtige ting på den forkerte måde, og på det forkerte tidspunkt. Indtil da vil jeg begrænse mig til kun at beskæftige mig med mine egne problemer, fordi jeg kunne få en masse vanskeligheder hvis jeg ikke lærer denne specielle lektie. Hvis jeg er virkeligt dygtig, kan jeg måske overindlære den, og skaffe mig varig beskyttelse i fremtiden.

Jeg har formodentlig hadet Watermill mere end noget andet sted på jorden. Uanset hvor meget jeg har prøvet på at forklare denne katastrofale tilstand fornuftsmæssigt, er det stadig mit ansvar at ophæve et symbol på så megen ondskab. Et hus er *ikke* mange ting, og det er egentlig ikke et symbol overhovedet. Der er formodentlig ingen del af det jeg ikke har udstyret med noget der ikke er der, og som det er overordentlig sandsynligt at jeg vil falde over eller glide på. Det er klart kun fordi jeg har gjort det farligt. Et sted er aldrig farligt, men det er mennesker sommetider, og så opstår der en masse forvirring. Jeg er meget bange for Watermill, fordi jeg tror det er en virkelig

trussel for mig. Siden jeg nu har gjort det til det, (eller troede jeg gjorde) kan jeg sikkert ophæve det, fordi sandheden er, at jeg ikke gjorde det i det hele taget. Det er et hus på en strand (og et meget smukt hus), og jeg havde intet at gøre med at skabe det eller hvor det blev placeret, fysisk eller menneskeligt.

Jeg afbryder Helens brev, for at understrege visdommen i hendes kommentarer, der er meget lig den pointe der er i lærerhåndbogen, hvor Jesus forklarer:

Måske vil det være nyttigt at huske, at ingen kan blive vred på en kendsgerning. Det er altid en fortolkning der vækker negative følelser, uanset at de synes at kunne retfærdiggøres af det der *forekommer* som kendsgerninger. (H-17.4:1-2)

Som det allerede er blevet sagt, og som vi vil vende tilbage til i III del, var der en visdom i Helen der ganske givet foregreb Et Kursus i Mirakler, og som hendes oplevelser med Jesus mindede hende om. Denne visdom, der tilhører præstinde-Selvet, der eksisterede hinsides "Himlen og Helen" afspejles her i hendes kommentarer til Bill, der stammer fra hendes bevidsthed om den illusoriske natur af form, der ikke er andet end et neutralt symbol, hvorpå sindet projicerer enten egoets synd, eller Helligåndens hellighed. Som den senere lektion i arbejdsbogen siger: "Min krop er en helt neutral ting" (A-dII.294) Watermill huset er altså neutralt, og Helen anerkender her, at hendes tanker om det kommer fra hende selv, og er fuldstændigt uafhængige af selve huset. Siden disse tanker er *hendes* tanker, kan hun altså forandre dem. Som jeg senere vil påpege igen, fremgår det tydeligt af kommentarer som den Helen kommer med her, at hun ikke behøvede *Et Kursus i Mirakler* til at lære sig dets visdom. Den var allerede til stede i den eenhed der eksisterede imellem hende og Jesus, *forud* for begyndelsen af nedskrivningen.
Brevet fortsætter:

Jeg havde håbet jeg havde kunnet hvile mig lidt derude denne gang, og det kan jeg måske alligevel. Jeg har virkelig bedt om, at jeg ikke må misforstå ting, og se dem forkert. Jeg tror det er særlig vigtigt for mig at huske, hvis jeg nogensinde bliver pludseligt vred (og det er jeg bange for jeg kan) at jeg næppe har været uskyldig i den sag, og jeg er virkelig heldig at få endnu en chance til at opfatte det bedre. Det er teknisk set ikke nødvendigt for mig at tage til Watermill for at gøre dette, naturligvis, men der en en vis målrettethed i at "vende tilbage til åstedet", forudsat at det gøres for at fjerne forbrydelsen fremfor at forstærke den. (Jeg har vanskeligheder med maskinskrivningen nu, men jeg tror det er bedre at få dether overstået nu, fremfor senere).

Jeg håber, at når jeg denne gang forlader Watermill, vil jeg gøre det med taknemmelighed og en oprigtig velsignelse af huset og alle der er i det. Jeg ved ikke om jeg virkelig er i stand til det, men jeg håber at jeg i det mindste vil anstrenge mig ordentligt. Jeg kunne så let ødelægge alt, men det ville være en meget uheldig fejltagelse, specielt for mig. Og jeg vil bringe hver eneste synd jeg ikke kan overvinde der ind i hvert eneste hus jeg går ind i, inklusive mit eget. Det ønsker jeg ikke at gøre, og jeg tror jeg kan vinde en masse, hvis jeg udnytter chancen rigtigt.

Slutningen af brevet var håndskrevet, som det forklares:

Skrivemaskinen gør knuder, så jeg vil standse. Hjælp mig Bill, du hjælper måske også dig selv.
God ferie til os allesammen.
Kærlig hilsen Helen.

Desværre var Helen ikke i stand til at praktisere den tilgivelse hun kunne skrive så bevægende om i dette brev. Hun gjorde faktisk forsøget, men år senere var hun stadig ikke i stand til at tale om Watermill uden bitterhed og vrede imod Bill. Men hun var dog i stand til at være klar over de principper der skulle læres, og dette brev viser tydeligt hendes villighed til at lære denne "anden måde" og til at tilgive. Det illustrerer også splittelsen i hendes sind: En del afspejler tydeligt Jesu visdom, en anden demonstrerer lige så tydeligt egoets stædige uretsindethed.

Brev tre.

Det næste brev indeholder en drøm, der viser sig at symbolisere at Jesus (manden) fordriver Helens ego, uden at hans budbringere sætter sig imod hende. Kvinden i drømmen synes at symbolisere Helligånden, og børnene - især den mørkhårede pige - kunne symbolisere Kristi uskyld.

Jeg indleder dette med drømmen fra i fredags, fordi du sagde jeg skulle skrive dem ned. Jeg gjorde det ikke da jeg havde den, men jeg tror jeg husker den ret godt; - det er svært at sige, fordi jeg vil skrive om det der skete lørdag, og om en masse andre ting.
Det forekom som om drømmen startede lige efter at jeg faldt i søvn, og jeg tror den kom i to identiske dele, men jeg var ikke parat til den, selvom den allerede var begyndt. I hvertfald tror jeg at jeg faktisk tænkte: "Senere, ikke nu". Den syntes at gentage sig lige før jeg vågnede. Dørklokken ringede, og da jeg åbnede døren kom en masse smukke børn farende ind i hallen og ind i alle værelserne. De blev ledet eller under opsyn af en smuk mørkhåret kvinde (jeg er ikke sikker på hvad hendes rolle egentlig var), og hendes sorte hår var skilt i midten, og hendes smukke, meget

mørke, brune øjne så enten ekstremt fredfyldte eller ekstremt udtryksløse ud. Det ser ud som om jeg hele tiden ændrer mening om det. Kvinden overrakte mig en masse ark papir, som jeg følte forklarede hvorfor hun kom med børnene. (Jeg var gået tilbage i sengen, og hun overrakte mig papirerne fra fodenden af sengen, hvor hun stod). På en eller anden måde forstod jeg af papirerne (hvoraf jeg faktisk ikke husker nogen) at børnene skulle bo i lejligheden (Jeg tror kvinden også skulle bo der, og på en eller anden måde overtage ledelsen).

Lige straks var det overhovedet ikke ubehageligt eller farligt på nogen måde. Fareelementet syntes at komme ind meget senere, efter at børnene havde rendt glade rundt, og kvinden havde stået stille og set på mig længe. Så gik det pludselig op for mig, at hele situationen ikke var hvad den så ud til at være. Jeg forstod pludseligt at jeg ville blive sat ud, og at denne fremmede familie var kommet for at finde et hjem, som den havde planlagt at drive mig ud af. Jeg rakte som en vanvittig ud efter telefonen og ringede til dig (Bill), og bad dig om at blive i røret fordi jeg var i en meget farlig situation, og kunne få stærkt brug for din hjælp. Du sagde at du ville blive, og jeg holdt telefonen til øret igennem hele den næste del af drømmen. Kvinden forsøgte ikke at gribe ind i at jeg ringede, og kommenterede det ikke. Hun kom slet ikke med nogen kommentarer om noget. Og hun skiftede heller ikke udtryk på noget tidspunkt.

Jeg sagde ret skarpt til hende, at hun og børnene var nødt til at forsvinde, ellers ville jeg tilkalde politiet. Jeg spurgte hende hvordan hun turde drist e sig til at komme her og se så madonnaagtig ud, når hun i virkeligheden var i "mandens" tjeneste. Engle burde ikke arbejde for djævlene, sagde jeg. Og hun havde ingen ret til at fordærve de smukke børn for at gøre dem til en del af en ond historie. Kvinden sagde ikke noget, men rakte hånden ud efter papirerne, som jeg gav hende tilbage, men øjeblikkeligt beklagede at jeg havde gjort. Jeg bad hende om at give en særlig side tilbage, så jeg kunne tjekke navnet på "manden". Hun rørte sig ikke for at give mig det, så jeg sagde med en tiltro jeg ikke følte:

"Jeg skal få politiet til at tage sig af ham, hvadenten du giver mig det papir eller ikke. Jeg vil komme i tanker om hans navn når jeg skal bruge det, og når jeg gør det vil jeg ikke glemme det. At skjule papiret vil ikke redde hverken dig eller ham." Kvinden sagde intet. Hun sammenaldte blot børnene, og gennede dem igennem døren og ud i hallen. Lige før døren lukkedes kom en lille pige med brune øjne og mørkt hår tilbage, og løbe over til min seng med åbne arme. Hun forekom meget spontan og uskyldig, og jeg tænkte ved migselv: "Jeg ville ønske at du var hvad du ser ud til. Men du er blevet trænet til at spille din rolle, og den rolle er ond. Det er virkelig en skam, for du kunne være så smuk. Men du er her ikke med noget godt formål, og de har allerede trænet dig grundigt til det du skal gøre." Den lille pige vendte sig og gik tilbage til kvinden, der holdt døren åben for hende længe nok til at hun kunne smutte igennem, og derefter lukkede den efter hende.

Så talte jeg i telefonen, og sagde: "Tak Bill. Nu er det i orden; de er væk, og vil ikke komme tilbage. Der er ingen fare nu. Men jeg kan ikke komme i tanke om "mandens" navn, og selvom jeg sagde jeg ville, kan jeg ikke. Jeg tror det er dig der må fortælle mig det."

Som nævnt i begyndelsen, ser det ud som om denne drøm symboliserer Helens frygt for Jesus ("manden"), der vil fortrænge hende fra hendes hjem i egoet; børnenes uskyld ville erstatte skylden i hendes sind. Det er interessant at lægge mærke til den fuldstændige forsvarsløshed hos kvinden, der ikke forsøger at gennemtvinge sin vilje, eller at presse Helen til at acceptere hende og børnenes tilstedeværelse. I den forstand ligner drømmen meget Helens tidligere drøm om "gentlemanden", der blev beskrevet i kapitel 3. Læseren kan måske huske den venlige forsvarsløse måde Gentlemanden, der repræsenterer Jesus, ganske enkelt præsenterer sin "sag" om en bedre, gladere verden, som Helen inviteres til.
Begge drømme afspejler et vigtigt tema i Et Kursus i Mirakler. Dette tema er specielt tydeligt i lektionerne 182 og 160 i arbejdsbogen, hvor Jesus gentagne gange indprenter sine studerende, at vi (som Kristus) i denne verden virkeligt er fremmede:

Denne verden, som du synes at leve i, er ikke dit hjem. Og et eller andet sted i dit sind ved du, at det er sandt. Et minde om dit hjem bliver ved med at forfølge dig, som om der var et sted der kaldte på dig for at få dig til at vende tilbage, selvom du ikke genkender stemmen, eller forstår hvad det er stemmen minder dig om. Men alligevel føler du dig som en fremmed her, fra et eller andet fuldstændigt ukendt sted. (A-dI.182.1:1-4)

I drømmen er Helen bange for, at hun vil blive fortrængt fra sit hjem af denne fremmede tilstedeværelse af Kristi uskyld. Men faktisk er det hendes ego der er den fremmede. Som lektion 60 siger angående frygt, der repræsenterer ego selvet:

Jeg er hjemme. Frygt er den fremmede her.

Frygt er en fremmed på kærlighedens veje. Identificer dig med frygt, og du vil blive en fremmed for dig selv. Og således bliver du ukendt for dig selv. Det der er dit Selv, bliver ved at være fremmed for den del af dig, som tror at den er virkelig, men anderledes end dig selv.....Der er en fremmed i vor midte, der kommer af en ide så fremmedartet for sandheden, at han taler et andet sprog, ser på en verden sandheden ikke kender, og forstår det sandheden betragter som meningsløst. Og endnu mere mærkværdigt, forstår han ikke hvem han kommer til, og påstår alligevel at hans

hjem tilhører ham, hvorimod han der er hjemme nu er fremmed.....Hvem er den fremmede? Er det frygten eller dig, der ikke passer til det hjem Gud gav Sin Søn? (A-dI.160.1:1-4; 2:1-2; 4:1-2)

På den måde har Helen på karakteristisk egofacon vendt virkeligheden på hovedet. Kristi uskyld, hendes Selv, bliver til den fremmede, der truer med at fortrænge hende, og beskrives som ond. Men i virkeligheden er det det fremmede egoselv der tror det har fortrængt Gud og Hans Søn.
Jeg skal måske også nævne, at en af Helens favoritbøger var Chestertons *Manden der var Torsdag*. I det meste af romanen forledes læseren til at tro, at han er midt i en smart spionhistorie, kun for at opdage, at konspiratorerne, der hver har fået et kodenavn efter en af ugens dage, i virkeligheden tjener Jesus: Søndag. Planen går ud på at "overtage" verden, uden at nogen lægger mærke til det.
Helens brev fortsætter herfra med et andet vigtigt tema:

Det jeg ikke ønskede at tale med dig om endnu, var en livslang frygt for at blive forladt, først af mor, og senere af Jonathan (Louis). Det er overordentligt usandsynligt at Jonathan forlader mig (hans trofasthed er blandt hans mange gode egenskaber, og de fleste af dem værdsætter jeg ikke endnu) men jeg har altid været bange for at han ville dø og forlade mig. Jeg kan ikke holde tanken om at være alene ud, og har altid følt at jeg hellere ville begå selvmord end at skulle være alene. Jeg kan mærke, at jeg stadig får det meget ubehageligt når jeg tænker på det. Jeg har i hvert fald indset, at dette er et emne hvor "din vilje ske" ikke holder for mig. Her vil det blive på min måde, om jeg så skal slå mig selv ihjel.
Det mærkelige, eller måske er "dårlige" et bedre ord, er, at i sin egenskab af "selskab" for mig, har jeg aldrig anset Jonathan (og måske heller ikke min mor) for at være et menneske i sig selv. Jeg har spøgt med det ved at sige: "Jeg er nødt til at beskytte min investering, som blot er et led i fremsynethed og intelligens". Ordet ""investering", som jeg virkeligt har brugt i denne sammenhæng, er selvfølgelig langt mere anvendeligt om en ting end om en person. Men på en eller anden måde er det alligevel sådan jeg føler. Den er min, og jeg insisterer på at beholde den. Jeg er ligeglad med om det er godt for Jonathan eller ej, eller endda om det i virkeligheden er godt for mig. Jeg har brug for den, og jeg har forpligtet mig til at beskytte den praktisk taget hele mit liv. Du ville blive overrasket over hvor mange underlige ting jeg har gjort for at beskytte min mor, (undtagen at være sød ved hende, naturligvis).

Man kunne ikke forlange en mere konkret beskrivelse af det specielle forholds forfærdelige natur, hvor vi i andre kun udsøger os det der er nødvendigt til vores egen frelse, sådan som vi forstår den. Den anden person ses aldrig som han eller hun virkeligt er, som Kristus, men kun som en skygge der er trukket frem fra fortiden, baseret på *vore* behov og forventninger. Noget af det Helen var

allermest bange for, og som stammede fra hendes barndom, var at blive alene og forladt, og derfor tjente andre - især hendes mor, Louis, Bill og jeg selv - hendes ego ved kun at være der *for hende*. Helens diskussion fortsætter, først om Louis (Jonathan) og derefter om et vigtigt besøg hos moderen.

Jeg forlader fortiden, og kommer tilbage til den aktuelle bustur. (Jeg troede) at Jonathan var ved at dø. Jeg troede at han var kommet så langt som han kunne denne gang, og at han bare ikke ville klare den, så han var parat til at give op og forlade mig meget snart. så tænkte jeg pludseligt: "Nej, der er ikke rigtigt endnu. Han vil være meget syg, men han vil ikke dø, medmindre jeg ønsker det. Jeg kan redde ham endnu, hvis jeg virkeligt ønsker det, og virkeligt hjælper ham til at blive en selvstændig person hvis jeg prøvede. Og jeg ønskede pludseligt at forsøge. Derfor forekom det mig, at han var maget syg, og på hospitalet, og på en eller anden måde lykkedes det mig at trække ham igennem. Den måde jeg gjorde det på, var at elske ham. Så så jeg på ham (han sov på det tidspunkt, hvilket sikkert er nok så godt).

Jeg elskede også alle i bussen i nogen tid. Jeg så på Jonathan, og tænkte at han faktisk kan klare det denne gang, og ikke er nødt til at vente. Det er lidt forsinket, men er vi ikke alle det. Han har virkelig muligheder, og hvis jeg hjælper ham (og du også, af meget overraskende grunde, som jeg kommer til om lidt) vil han udvikle målrettethed og styrke lige her og nu, og han vil ikke være fortabt mere. Denne inkarnations "hellige forbindelse" synes at være ret skiftende, men den *er* hellig på sin måde. Første gang jeg kom til at tænke på (de mærkeligste ting kommer til mig i meditation; det bekymrer mig lidt, men det er sikkert i orden) at mit formål denne gang er at lave en hellig forbindelse, tænkte jeg først på en med dig. Men denne gang tænkte jeg, er det måske Jonathan det skal være.

Vejret var alt i alt ikke godt i Asbury (Asbury Park, New Jersey) så om fredagen foreslog jeg at vi tog til Long Branch for at besøge Jonathans mor, så vi kunne få det overstået. Jonathan blev glad, fordi jeg altid har været lidt tarvelig (ved at undlade at gøre ting for hende) overfor hans mor, og det har gjort ham vred. Han sagde at jeg ikke var nødt til at tage af sted, og at han ville "dække" mig, selvom han indrømmede at hun ville elske at se mig. Hun er latterligt stolt af mig. Og jeg ved faktisk, at mit besøg hos hende ville betyde noget meget vigtigt for hende, selvom jeg tror hendes grunde er forkerte. Men hvorfor skulle jeg spekulere på andet end at give en gammel kone en glæde, uanset hendes grunde? Så jeg besluttede mig for at tage afsted. Og så fik jeg et ordentligt anfald. Jeg gik ovenpå for at tage en beroligende pille (jeg ville have taget mere end en, men jeg havde ikke flere), og jeg rystede bogstaveligt taget hele tiden imens jeg var der. Jonathan var meget sød, og endda meget deltagende. Han gjorde tingene så let som muligt for mig, og bad endog taxichaufføren om at vente, hvad der ikke ligner Jonathan. (det viste sig, at chaufføren ikke tog

betaling for ventetiden, men Jonathan gav ham rigeligt med drikkepenge, hvad der heller ikke ligner ham. Han har noget med drikkepenge, selvom han ellers er meget generøs).
Da vi kom hen til svigermor, gik alt meget godt. Der var skønt imellem træerne, og hvis chaufføren ikke havde ventet ville jeg have været glad for at blive lidt. Svigermor præsenterede mig stolt for en masse mennesker, men der var kun tid til at sidde i solen, og det var meget skønt og fredeligt. Jeg var også glad for at se svigermor. Selvom hendes grunde er forkvaklede, er der ikke mange tibage (hvis der nogensinde har været det) der ønsker at se mig så meget som hun. Du ville have troet at jeg ville have været taknemmelig for det tidligere, ikke sandt? Især mig, med dette intense behov for at være ønsket. Og så har hun været der hele tiden, og ønsket jeg skulle komme, og jeg ville ikke. En fejltagelse. Jeg er glad for at jeg fik en chance for at bøde lidt på det, og jeg ville ønske jeg kunne gøre det med min egen mor. En gang besøgte jeg ikke hende (eller far) i omkring to år. Det har noget at gøre mad analysen, tror jeg. Jeg kunne ikke være i stue med hende. Men jeg ringede faktisk til hende, og hun kom (for at besøge mig) før hun døde. Og jeg husker at jeg fortalte hende at jeg virkeligt elskede hende, og at jeg var glad for at hun kom.

Helens besøg hos sin svigermor og genforeningen med hendes egen mor, er eksempler på at korrigere gamle fejltagelser. Som Helen beskrev det i sin selvbiografi, var det en proces Helen og Bill indledte endda før nedskrivingen af Et Kursus i Mirakler. Sådanne åbenlyse udtryk for tilgivelse, var en integreret del af det tidlige træningsprogram Jesus underviste dem i.
Helen fortsætter med en diskussion af sit for hold til moderen, som er et andet godt eksempel på det specielle forhold, der senere beskrives detaljeret i Kurset:

Dengang jeg troede Jonathan ville blive indkaldt, spurgte jeg mor om jeg kunne komme og bo hos hende igen. De havde et ekstra soveværelse med bad, og desuden var de det eneste andet hjem jeg kendte, så jeg troede ikke på noget tidspunkt jeg ikke ville være velkommen. Jeg husker min mors overraskende svar. Hun sagde, at jeg kunne komme, naturligvis, (hendes accent var *så* engelsk), men jeg måtte gøre tingene på hendes måde, for hun havde fået sine vaner, og det ønskede hun ikke at lave om på. Hun mindede mig om, at jeg altid havde været vanskelig, og hun ønskede ikke at få problemer efter sit hjerteanfald. Jeg blev fuldstændigt lammet, men hun havde sikkert ret. Men Jonathan blev ikke indkaldt, og jeg er glad for at jeg inviterede hende igen før hun døde.

Denne sidste udtalelse er en henvisning til Helens tidligere kommentar om at invitere sin mor hjem til sig efter ikke at have set hende i to år. Jeg skulle måske nævne her, at Helen altid følte sig skyldig over at have forladt sin moder på hospitalet imens hun var på et kritisk stadium af sygdommen, og at hun derfor ikke var hos hende da hun døde.

Brevet fortsætter:

Den tidsmæssige rækkefølge her er helt i skoven, men jeg forsøger virkelig at skrive det som jeg husker det. Bill du ved at jeg gentagne gange har sagt at du kan nå ting symbolsk, ved hjælp af en vis villighed. Faktiske oplevelser er sommetider nødvendige, men hvis man på en eller anden måde kan lære den lektie oplevelsen ville have lært en, på en symbolsk måde, har dette lige så stærk effekt som man ville have fået ud af den virkelige begivenhed; man kan undgå den faktisk oplevelse af smerte i mange tilfælde.

Den Kursusstuderende er måske interesseret i en lignende diskussion i tekstbogen, hvor Jesus forklarer, at det ikke er nødvendigt for os bogstaveligt at gentage korsfæstelsen:

er i stand til at høre Helligånden i andre, lære af deres oplevelser, og høste fordel af dem uden at skulle opleve dem direkte selv..... Du bliver ikke bedt om at gentage mine oplevelser, fordi Helligånden, Som vi deler, gør dette unødvendigt. (T-6.I.10:5; 11:2)

Helen vender derefter tilbage til Louis (Jonathan):

Jeg tror ikke Jonathan vil blive syg overhovedet. Jeg var sikker på det dengang, og jeg var også sikker på han ville leve længe, for han har altid sagt, at han ikke har noget imod at blive gammel, hvis han har det godt nok til at nyde det. Han synes der er meget man kan gøre, og han har aldrig kunnet forstå min frygt for at blive gammel. Folk dør ikke før de ønsker det.

Igen vil den Kursusstuderende sikkert synes at disse lignende udsagn fra både tekstbogen og arbejdsbogen er interessante:

Ingen kan dø, medmindre han vælger døden. (T-19.IV-C.1:4)

Og ingen dør uden sit eget samtykke. (A-dI.152.1:4)

Vi fortsætter, og emnet er stadig Louis:

Det slog mig pludseligt, at han ikke ville have det vanskeligt når han blev gammel, og faktisk ville nyde det meget. Jeg tænkte “hans brok er forvundet nu” og der begik jeg en fejltagelse tror jeg. Det er ikke en af mine gaver at se fremtiden, undtagen symbolsk. Det er *dig* Bill, der har den

rigtige gave at kunne forudsige kendsgerninger. Det er derfor jeg er nødt til at bede dig om det. Jeg forstod bagefter, at dette kan se ud som om jeg ikke vil komme ud a busken, og det er det til en vis grad, men jeg mener virkeligt, at det er farligt for mig at forudsige kendsgerninger, for det kunne gøre mig stolt, og jeg har vanskeligheder med sådan noget allerede. Men du derimod *behøver* det.

Denne passage er vigtig, fordi den understreger den fare der er ved at Helen kommer med forudsigelser om kendsgerninger. Vi kommer tilbage til det i III del, når vi omtaler nogle af Helens fejltagelser med at høre, hvor det ikke gælder nedskrivningen af Kurset. Hendes brev fortsætter med det samme tema:

For to år siden kom jeg med nogle forudsigelser om dig og mig og Chip og (nogle andre). Jeg fortalte dig ikke om den jeg kom med om Jonathan, fordi den skræmte mig. Jeg tror jeg bare sagde at han ville blive syg, og rask igen. Jeg omtalte det i Harkness Pavilion (en del af Columbia-Presbyterian Medical Center) forleden dag, og sagde; "Ja, han har altså brok". Jeg forsøgte helt overtroisk at dække det jeg virkelig havde tænkt med brokken, og skjule det andet. Jeg troede dengang at han ville få kræft, og så tænkte jeg at det ville være prostatakræft, og ikke særlig alvorligt. Men det bekymrede mig meget. Derfor forsøgte jeg at nøjes med brok. Symbolsk set, tror jeg at det brokken stod for for mig dengang, *er* væk. Og jeg vil forsøge at hjælpe Jonathan med at finde tilfredshed i sin alderdom, fordi han vil gøre så god brug af den.
I bussen på tilbagevejen var der meget mere om Jonathans lykkelige alderdom. Jeg tror slet ikke han vil blive alvorligt syg. Det er helt forbi.
Jonathan har altid haft et hemmeligt ønske om at skrive en encyclopædi om New York, som er en by han elsker. På et tidspunkt gik han så langt som til at lave en kortkartotek over alle de henvisninger han faldt over, og holdt det ajour i nogen tid. Så opgav han det, fordi tanken om at skrive en bog slog ham som helt umulig for ham. Men på en eller anden måde tror jeg ikke den vil blive ved med at være umulig. Jeg tror, at når han bliver gammel, er det præcist hvad han vil gøre. Det har altid bekymret mig hvordan jeg skulle sørge for ham, men det har vi taget os af nu, og der skulle være sørget godt nok økonomisk for ham resten af livet, selvom det ikke er så detaljeret gjort. Måske vil du komme til at se bogen; jeg tror ikke rigtigt på at jeg vil. Men jeg er i hvertfald meget glad for den. Jeg kan ikke sige dig hvor glad jeg er.

Det er en kendsgerning, at Louis har nydt sine gamle dage meget. Imens dette skrives (1991) nærmer Louis sig sin 83' fødselsdag, og har overlevet Helen med mere end ti år. Stort set på grund af Helen er han blevet passet meget godt, og siden hendes død har Loios for første gang i sit liv følt sig økonomisk sikker. Han er ved godt helbred, og er meget aktiv, og ser venner og familie

konstant. Det eneste sikre tidspunkt jeg kan nå ham på på telefonen, er klokken syv om morgenen, for derefter er han ude, idet han begynder sin travle dag med at få morgenmad på et yndet lokalt spisested. Louis har iøvrigt aldrig været alvorligt syg. For en del år siden blev han opereret for sin brok, men det gik helt uden komplikationer. Helen omtaler igen Louis' bog i et senere brev, og derfor kommer vi ind på det igen lidt senere.
Derefter vender Helen tilbage til det med symbolerne.

Dette har stået på i evigheder, og jeg hader at gentage mig selv efter så meget. Men man *kan* gøre ting symbolsk, hvis man pludselig virkeligt forstår symbolerne. Jeg har aldrig haft de store erfaringer med livet, men en fordel jeg altid har haft (og jeg tror ikke det er et sprøgsmål om stolthed, så meget som det er en kendsgerning) er, at jeg altid har været god til at lære, når jeg har prøvet på det. Måske er det ikke et spørgsmål om stolthed men om en nådegave. Da jeg var lille, og endu ikke for optaget af stolthed (det kom senere tror jeg, efter at jeg blev fed og uvelkommen) kunne jeg altid forstå en stor del af hvad der kom bagefter uden at få det at vide. Min onkel (det er matematikeren) var ofte forbavset over mig i matematik, et fag jeg altid var så bange for at jeg ikke kom til timerne. Men det så ud som jeg kunne svare meget rigtigt, forudsat at jeg kunne forstå niveauet. Besynderligt nok syntes niveauet altid at have været meget højere end det ville have vidst, hvis jeg havde forstået læreren, hvad jeg almindeligvis ikke gjorde. Det var ret anstrengende, og var specielt ubehageligt til eksaminerne.

En stor del af sit liv havde Helen en læsefobi, og læste dårligt nok en bog, som jeg før har nævnt, undtagen Biblen og nogle digte. At hun ikke alene kom igennem universitetet, men også var den bedste i klassen, vidende derfor om hendes enorme indlæringsevne. Helen udviste altid en ekstraordinær sans for logik (en evne der for eksempel anvendtes til den logiske måde *Et Kursus i Mirakler* udvikler sin serie af ræsonnementer) Og derfor var hun i stand til at læse en paragraf eller to, og derefter udlede bogen grundlæggende tese, eller lytte til en forelæsning, og udlede hele tankesystemet i det kursus hun gik til af den lille bid. På samme måde kunne hun som psykolog forstå helheden i en persons egosystem ud fra nogle få holdepunkter, baseret på en tilsyneladende inkonsekvent udtalelse. det giver mening, når man tænker på at egoets tankesystem følger en rasende men sammenhængende logik. Når man altså forstår en stump af den, følger resten uundgåeligt hvis man er indstillet på den underliggende logik, hvad Helen bestemt var.
Helens brev slutter med et citat fra et stykke af den litteratur hun syntes allerbedst om, Hamlet:

Jeg synes citatet er et bemærkelsesværdigt præcist udsagn om symbolsk oplevelse, som på en måde er hovedtemaet her. Shakespeare brugte det om døden; måske er det også sandt om livet:

"If it be now, 'tis not to come;
if it be not to come, it will be now;
if it be not now, yet it will come;
the readiness is all."
(Hvis det sker nu, vil det ikke ske senere;
hvis det ikke vil ske senere, vil det ske nu;
hvis det ikke vil ske nu, vil det med sikkerhed komme;
paratheden er alt.)
hvortil jeg i al beskedenhed føjer: "og hvis du har paratheden, er du msåke ikke nødt til at udsættes for oplevelsen". Disse linjer har forresten altid været mine yndlingslinier. Jeg hader at befamle dem, men vi er blevet enige om, at stil ikke er pointen. Især da linierne slutter sådan:
"Since no man has aught of what he leaves,
what is it to leave betimes? Let be."
(
Og det vil jeg så. Men alligvel, jeg tror, at uanset hvad det var jeg skrev (jeg husker det faktisk ikke) er det sandt.

Vendingen "paratheden er alt" genfindes i øvrigt to gange i Et Kursus i Mirakler's vigtige lære: parathed betyder ikke at beherske (T-2.VII.7; H-4.IX.1:10). Man kan være *parat* til at tilgive, f.eks. uden at man *behersker* villigheden til at gøre det; en lille villighed er at hvad der er nødvendigt.

Vedføjede kommentarer (Manda eftermiddag)
Jeg glemte det om strandpromenaden. Vi gik en tur en aften, og Jonathan viste mig en hjerneskadet dreng, (omkring 12 år) der blev kørst afsted i en rullestol af sine forældre. Der var også andre krøblinge 32) Det engelske ord for retarderede; Helens kærlighed til England, der tydeligvis på et niveau var baseret på hendes identifikation med sin mor, afspejledes ofte i hendes tale. Imens vi gik fik jeg pludselig (og kortvarigt) en fornemmelse af at alle gik glade og rigtig meget sammen på den samme vej. Ligesom på stigen. Vi kan ikke alle gå alene endu, men vi vil komme hjem efterhånden. Sommetider elsker jeg alle virkelig meget.

Igen ser vi at Helen omtaler en gentagen oplevelse af alle mennesker forenet som een, og den store glæde denne erkendelse bragte hende.

Brev fire

Dette næste brev, som er kort, bringer Helens billede af præstinden tilbage, i indhold, om ikke nødvendigvis i form.

Kære Bill: Jeg ville egentlig ikke skrive om dette. Jeg har tænkt, at visse af de ting der sker mig, kun er for mig, mens andre ganske bestemt er for os begge. Jeg troede dette var en af de private ting, men det ser ikke sådan ud. Reglen (i øjeblikket) synes at være, at alt hvad der har med lys, syner eller klarhed at gøre, også er til dig. Det er sådan jeg bør skelne. Jeg er uvillig til at gøre dether, men det har helt bestemt med lys at gøre, så det tror jeg jeg bør.

Bill, jeg har ikke visioner, men der kommer nogle billeder til mig. De har hidtil været fuldstændigt stille, men nu synes de at indeholde meget mere handling. De er desuden blevet meget mere forbiundet med mig, i stedet for med en navnløs person, eller et sted, eller en ting standset i ubevægelighed. Denneher gik igennem mit sind imens jeg mediterede - noget du meget ønsker jeg skal gøre. I begyndelsen var det dødirriterende, men det er blevet meget roligt. Jeg synes ikke det er dumt længere, men jeg ved endnu ikke hvad det er.

Nå, det her skulle dreje sig om temaet "Din vilje ske" (Jeg tror det er en formaning, er det ordet? jeg er ikke sikker). Jeg udvælger ikke disse ting på forhånd, men ideen om det rigtige synes at komme lige før jeg lægger mig ned. Sådan gjorde jeg det. Det ledsagende billede var helt tydeligt og helt klart (så som sagt tilhører det os begge).

Jeg så ikke helt begyndelsen. Jeg kom ind der hvor knæler i en næsten japansk kowtow - jeg tror det er rigtigt, selvom det var siamesisk i *The King and I*. Når jeg nu tænker på det, er dette sidste en meget god association. Måske er dette det næste kapitel af Himlen og Helen. I hvert fald var jeg ved at knæle, og rørte gulvet med panden og armene, imens der var et meget stærkt lys foran mig. Det havde ingen form, og det rørte mig ikke. I hænderne holdt jeg laurbærkrans, der var et sejrssymbol for romerne og de fleste gamle kulturer, *tror* jeg. Der mangler noget her, men lad det være. Dether er kort.

Ideen syntes at være, at kransen ikke skulle være min, men tilhører lyset. Jeg tror den gik ind i lyset, og brændte op. Der mangler et led her, fordi overgangen mangler. Der skete noget, og kransen forsvandt.

Jeg tror tanken er, at det er ikke er os der laver sejren, men den laves for os. Det er meget skamfuldt for mig at skrive dette, men siden det også er til dig mente jeg jeg var nødt til det, jeg er bange for at du vil grine ad mig, men husk at jeg forsøgte.

Dette "næste kapitel af Himlen og Helen" som Helen omtaler i brevet, afspejler at hun har nået præstindens eetsindethed - transcenderingen af både hendes rette og urette sind - som jeg har introduceret kort tidligere i denne bog, og vil komme tilbage til i slutningen. Som Helen beskriver

her, er dette stadium karakteriseret ved det fuldstændige fravær af et personligt selv: ved at "kransen ikke skulle være min, men tilhører lyset. Jeg tror den gik ind i lyset, og brændte op." Det er ikke hendes og Bills "sejr", men sejren gives *til* dem. Som for alle de mange tidligere glimt (og nogle senere) ind i denne transcenderende eenhed, gjaldt det, at de ikke havde nogen synlig effekt på Helens daglige liv.

Brev fem

Konflikten imellem "Himlen og Helen" fortsatte, som det kan ses i dette næste brev, der synes skrevet den følgende dag. Henvisningen til "de mærkelige ting" der skete med Helen, refererer formodentlig til begivenhederne i sommeren 1965, og støtter derfor dateringen af disse breve fra den samme periode.

Kære Bill, jeg var meget glad en kort tid i går aftes, og følte mig meget rolig. Tingene begyndte at gå galt, men langsomt. Jeg er ikke kommet over det endnu. Jeg har været nødt til at være meget omhyggelig i dag, og ikke gøre noget før jeg er sikker på at det er rigtigt. Jeg føler virkelig at jeg bør skrive dette nu, men det jeg skrev i aftes er blevet revet i stykker (det forklarer muligvis hvorfor det overlevende brev - brev fire - er så kort). Måden det begyndte på er ok. men det er resten ikke. Så jeg vil begynde igen på samme måde.
Jeg tænkte: Ja, jeg ser faktisk visioner, og har altid gjort det. Kortvarigt syntes det virkeligt, og selvom jeg syntes det var en smule farligt i et sekund, kom jeg over det, og tænkte, at det er meget glædeligt, fordi det er en kilde til håb. Der var et billede af en djævel, som jeg så et glimt af i en bog, og jeg tænkte hvor er det *u*-skræmmende. Det der skete bagefter er vanskeligt at beskrive, men det begyndte da jeg tænkte, at det faktisk er ret besynderligt, med alle de mærkelige ting der sker med mig, og jeg tror virkelig ikke at der sker noget. Du gør, men jeg gør ikke. Det er højst besynderligt. Jeg vil vædde på, at hvis jeg spurgte folk om de syntes det var værd at bemærke eller ikke, ville de sandsynligvis sige ja. Ikke jeg. Du, ja. Jonathan, ja (selvom han ikke endnu ved hvad der faktisk foregår). Mig, nej.
Jeg blev slået af ligheden imellem det jeg læste for dig i telefonen og det jeg havde sagt tidligere. Og så - efter en kort periode hvor jeg var overbevist (det ord tror jeg jeg skulle lægge mærke til) tænkte jeg, nej, måske så jeg forud og husker det ikke. Folk bliver så let narret. (Som mirakler i Lourdes). Jeg troede jeg var sikker, men det var jeg ikke. En meget voldsom tvivl satte ind, og jeg forstod pludselig, at jeg formodentlig kunne forklare en masse af de ting der skete på andre måder, indenfor normale variationer af tilfældigheder, og hvordan kunne jeg nogensinde være så dum at falde for dette?

Læseren vil i disse ord se den samme tvivl som kommer til udtryk i hendes selvbiografiske beretninger fra denne periode. Men det er alligevel klart, som det vil fremgå, at en anden del af Helen faktisk troede på, eller i det mindste havde tillid nok til det der skete, til at lade oplevelserne fortsætte.

Så jeg sagde en bøn (som du sagde jeg skulle) og jeg kom til at tænke på, at jeg hellere bare måtte lade tingen vente. Faktisk tænkte jeg, at det endda kunne være farligt ikke at vente. Jeg forsøgte at skrive alt hvad jeg tænkte ud, men jeg vidste det var forkert. Jeg tror endda det var skadeligt, og det eneste jeg tror jeg burde skrive her, er en sjov fejlstavning af "primaeval", der blev til "prime evil". Jeg sov ikke meget selvom jeg var meget træt, og jeg håber virkelig jeg kan sove lidt inden for længe, for vi skal ud i aften.
I morges lovede jeg mig selv at jeg kun ville gøre det jeg følte var vigtigt; at være meget præcis, og holde mig tæt til sandheden selv i de mest uvigtige detaljer af hvad jeg siger. Jeg har forsøgt at gøre det.
Der dukkede en masse forfærdelige ting op i mit sind, og det meste af det jeg skrev (og har revet i stykker) var forfærdeligt. Det var noget om fordrejede mirakler. Det kan jeg glemme nu.
I morges blev jeg ved med at sige "jeg er en kanal" - på en måde uden at ville det, og det er holdt op nu, men det forekom som om det betød noget på det tidspunkt. Men kanalen blev stoppet til, så den ikke altid virker, undtagen når der kommer noget igennem forstoppelsen. Den er ikke åben endnu.

Denne sidste udtalelse er en henvisning til den samme ide der kommer til udtryk i visionen om bådsekvensen, hvor Helen endnu ikke var parat til at bruge "modtager- og sende udstyret". Vi kan derfor atter se Helens ærlighed i at iagttage begge sider af sit splittede sind: både kanalen og forstyrrelsen.
Helens næste kommentarer anvender en terminologi fra hendes store kærlighed, statistik. Men meningen er tydelig selv for lægmanden, når Helen taler om betydningen af sit forhold til Bill (en "klase"), der kunne tilvejebringe en yderst nødvendig balance for dem begge, og derved korrigere hver isærs fejltagelser angående specielheden, før de fortsætter på deres respektive rejser.

Bill, det jeg tror det er sikkert for mig at skrive nu er kun, at jeg tror mennesker kommer sammen i små klaser af lys i nogen tid, så længe den klase tjener bedst i syndromanalysen. 33) studiet af karaktkekristika eller variable der kan sammen. Men knudepunkterne 34) De isolerede eller fremtrædende punkter i klasen der observeres og studeres. forandres, og deres betydning forandres dermed også. I store dele af tiden bliver klaserne sammen længe, indtil balancen er stabiliseret og

alle lysene skinner ensartet. Så bliver en anden klase bedre for medlemmerne af den oprindelige klase, og formen skifter.

Jeg tror du og jeg hører til i den samme klase for en rum tid. Vi har et særligt balanceproblem i øjeblikket, der ikke blot behøver at blive bragt i orden, men som er meget vigtigt for det næste balanceproblem, som jeg også tror vi har brug for hinanden til. Vægtningssystemet har været dårligt, og det har tilsløret den virkelige betydning af kendsgerningerne. Vi har begge gjort nogle meget mærkelige ting for at korrigere det, men der er stadig brug for flere justeringer. Vi har allerede forandret nogle af navnene på dimensionerne i faktoranalysen 35) En kompliceret og avanceret form for analyse. og jeg tror en meget vigtig forandring var den forandring vi lavede for nogen tid siden ved at skifte polariteten fra passiv-aggressiv til passiv-kreativ. det var begyndelsen på en meget bedre forståelse af dimensionen, og alle navne der er tillagt klaserne er tilfældige, og kun baseret på det man tror faktorerne i dem betyder.

Denne beskrivelse foregriber den forklaring Jesus giver tidligt i dikteringen af Kurset, på forskellene imellem Helens og Bills egoer. Her stiller Helens forklaring til Bill hendes eget egos misbrug af hendes meget stærke vilje (som i den onde præstinde i hendes visioner) overfor Bills mere konstante fokus, som dog var blevet alvorligt svækket. Denne forklaring fortsætter nu, men anvender ordene “kreativ” (i stedet for “aggressiv”) og “modtagelig” (i stedet for “passiv”).

Jeg tror vi har rigtig meget brug for hinanden nu til at genoprette balancen på denne dimension. Jeg har misbrugt den kreative ekstremt, og du har misbrugt den modtagelige. Ingen af os har neutraliseret disse drifter godt, og derfor forstår vi ikke, at intet punkt på linien er farligt i sig selv. Vi har også mistet forståelsen af, at den virkelige kontrol ligger i en fornemmelse for proportioner, fordi vi er for meget ude a balance til at se det.

Det er mærkeligt at vi hver især har gjort meget for at opmuntre og hjælpe den anden i en retning vi næppe ville have forventet, og sandsynligvis meget imod hvad vi hver især ville have forudsagt for nogle år siden. I det mindste ville vi have forventet det, hvis vi havde været virkeligt ærlige dengang, hvad vi ikke var. Jeg forsøger af al magt at skubbe dig henimod at dominere, hvad du er meget bange for. Grunden til din frygt er, at du har defineret ekstremerne upræcist, og derfor er forvirret med hensyn til hvor fjendtlighed ligger. Den ligger *ingensteder* på den linje. Din ide om modtagelighed har været, at det er det samme som tyveri, og din private definition af kreativitet er mord. Så længe du tror det, kan du hverken tage imod eller skabe, på trods af at du har store evner til begge dele. Men foretag dig ikke noget endnu. Du er stadig for bundet af dine egne definitioner.

En betragtelig del af dikteringen de tidlige dele af Kurset bestod i, at Jesus hjalp Bill med netop det problem, at han forvekslede det at modtage med tyveri, og kreativitet med mord, et problem der blev klart da han skulle undervise et hold på Columbia Universitet. Som jeg vil komme nærmere ind på lidt senere, stammede Bills frygt for at tale offentligt og fremlægge et synspynkt, fra hans tidligere misbrug af sit sinds evner. Således satte han lighedstegn imellem kreativitet (eller undervisning) og mord. På den anden side, fremkaldte det at han ikke delte den kærlighed og sandhed hans sind indeholdt, skyld over hans selviske måde at puge dem sammen på, dvs. at han havde stjålet denne sandhed og beholdt den for sig selv. Alt dette foregriber direkte Kursets senere lære om specielle forhold, der gen-spiller den oprindelige tro på, at vi misbrugte vore sind til at *myrde* Gud og *stjæle* Hans magt. Disse definitioner af vores selv som morder og tyv erstatter Guds definition, som er, at vi er, og vil altid være, Hans uskyldige og elskede barn.
Helen går så over til sig selv, og til sine anklager imod sig selv for at skubbe andre fra sig, for ikke at tage imod kærlighed fra dem, eller for at holde deres kærlighed væk ved at manipulere med dem - "udnytte afhængigheden" - så de bliver hendes slaver.

Jeg kommer ind i dette med en anden art af fordrejning. Jeg har været meget bange for at tage imod, og vil end ikke lytte til Gud med et åbent sind. Ingen kan komme mig særlig nær, for det kunne være han kunne give mig noget, og siden jeg ønsker det så meget, kunne jeg blive fristet til at tage det og brænde op. Min ide om at tage imod er døden. Og derfor har jeg lukket kanalerne. Kreativitet er i de fordrejninger jeg har lavet i mit sind mere associeret med magt, og især med en form for fortryllelse der er særlig ondsindet. Jeg associerer ikke dette så meget med mord (jeg tror det er din fejltagelse) som med at gøre folk til slaver. Jeg bruger magi til at spinde kroge og fiskesnører, og de stakkels fisk går på krogen. Jeg mener ikke så meget magi, som kløgt. Jeg er i et mærkeligt dilemma, der på en måde er modsat dit, fordi jeg tror at mit valg står imellem døden (og det er en voldsom død endda) og at udnytte afhængigheden. Du kan ikke gøre noget fordi du tror du enten må stjæle eller myrde. Vi tager begge fejl.

Den der studerer *Et Kursus i Mirakler* vil her i Helens ord genkende forløbere for senere udlægninger af specielle forhold. I disse sindssyge og ondsindede forsvar imod sandheden, står valget altid imellem vores egen død og at bevare vores tilsyneladende liv igennem at sætte lokkemad for andre, og derved symbolsk slå dem ihjel. Kroppen er det middel egoet forsøger at nå sit mål med, og om det siger Kurset senere:

Hvorfor vil du frelse den (kroppen). For i det valg ligger både dens sundhed og dens skade. Frels den for at stille den til skue, som lokkemad for at fange en anden fisk, for at den kan huse din

specielhed mere stilfuldt, eller væve en ramme af skønhed omkring dit had, og du fordømmer den til forfald og død. (T-24.VII.4:4-6)

Helen fortsætter så, og lyder ligesom Jesu stemme, fordi hun formidler den samme blide visdom som er så karakteristisk for *Et Kursus i Mirakler*, og som atter en gang foregriber nedskrivningen af Kurset. På den måde kan vi se endu et bevis på den visdom der var til stede i Helen, på trods af hendes heldige forsøg på at skjule den. Især her taler hun om nødvendigheden af at hun og Bill ændrer deres selvopfattelser, og den vigtige rolle det at de har forenet sig - "vores nylige alliance" - spiller i denne omdefinering.

I vores nyligt indgåede alliance har du gjort meget for at ændre dine definitioner, men du kan ikke fatte omfanget af ændringen, fordi dine definitioner stadig ikke er rigtige, selvom de nu er ikke er begrænsede. Jeg kan ikke gøre meget endnu, fordi jeg stadig er bange for at åbne kanalen, og omdefinere begge ekstremer. Bill, denne dimension *er nødt til* at blive bragt i orden. Lysene i klasen er alle ude af balance.

Efter noget material som jeg har udeladt her, fortsætter brevet:

(Jeg kom til at huske at min bror smed mig i vandet - det var meget dybt, for jeg tror det var en sø, og han roede; han sagde at det var for at lære mig at svømme. Ved du hvad Bill, det er mærkeligt med dether liv og forsvar; Freud havde ret angående dem, bortset fra, at når du finder traumer i dig selv, er de også forsvar. Det er ikke det andre gjorde ved dig, der er årsag til tingene. Hvis det er det man ser efter, kan man anlysere for evigt, uden at der sker ret meget, selvom det muligvis er sandt. Og hvis man så belsutter sig for at hade sin bror *fordi* han smed een i vandet, er det dobbelt forkert.) 36 Den første fejltagelse er at hade en anden; den anden er at beskylde det der tilsyneladende blev *gjort ved dig* for hadet.

Helens vise kommentarer her er både i form og indhold magen til de tidligere, og udtrykker erkendelsen af at vi er oprørt, ikke på grund af hvad andre har gjort ved os i fortiden, men fordi vi vælger at blive oprørt lige nu: "Det er ikke det andre gjorde ved dig, der er årsag til tingene. Hvis det er det man ser efter, kan man anlysere for evigt....." I III del kommer jeg tilbage til dette tema om Helens visdom ved at citere tre eksempler fra hendes liv før Kurset, som illustrerer hendes intuitive forståelse af hvordan det ydre ikke har nogen virkning på hendes sindstilstand. Det er tydeligt at sådanne indsigter repræsenterer det totalt modsatte af Helens egotankesystem, der

beskyldte alt andet og alle andre for hendes egen sorg og elendighed. Disse breve understreger igen Helens skarpe bevidsthed om sit splittede sind.

Brev 6

Her følger et andet "brev", som Helen skrev til Bill imens hun var på Medical Center, og på sit kontor ventede på at han skulle komme tilbage til deres private kontorer i en anden bygning:

Det er min fornemmelse, at denne rapport er afgørende vigtig. Ikke for fortiden men for fremtiden. Spørgsmålene (og visionen) var til dig igennem mig. Og siden de tog deres begyndelse sidste nat, var du der ikke.
Det billede der kom til mig før jeg faldt i søvn, var en mørk himmel, med kun en stjerne. Stjernen var meget lys, men også meget langt væk. Men på trods af den afstand, var der een fuldkommen, uafbrudt stråle, der skinnede ud fra den, og ramte lige midt på din pande. Jeg bad (Jesus) om en forklaring på dette, og jeg tror vi begge har brug for den. Men forklaringer er i almindelighed ikke nødvendige, og bør stoppe før vi bliver trukket ned i fortiden. Hertil, og ikke længere.
Det tema der vil komme til at løbe hele vejen igennem her er ordet "een".

Den mørke himmel er egoets verden af frygt og skyld (definitionen på selvet), og den ene stjerne er Kristus, der er den sande definition på vort Selv. Dette Selv forekommer at være "meget langt væk", men der kan fås adgang til den på et øjeblik igennem den "uafbrudte stråle" der representerer Helligånden, eller erindringen om Guds Kærlighed i vore sind. Denne stråle forener os med vores virkelighed, selvom vi tror vi er her i denne verden.
Helens instruktioner til Bill fortsætter:

Den mærkelig paradoksale tråd i dit livs historie er meget slående. Det er i virkeligheden fordi du bogstavelig talt blev stjerne-korsfæstet. (På dette tidspunkt sagde jeg, at jeg ikke tror på stjernernes indflydelse. Med hensyn til det havde jeg ret. Men det der sker er ikke, at stjernerne selv har indflydelse, men et mennesker vælger en speciel stjernekonstellation, fordi den viser ham hvad sceneriet vil være. Han læser blot tegnene, som viser ham det rigtige sceneri. Indflydelsen kommer fra ham selv, men stjernerne viser ham hvor de mest passende indflydelser vil vise sig.)

Vendingen "stjerne-korsfæstet" henviser til Bills oplevelse af konflikten imellem hans forældre, som han stærkt følte sig som et offer for. Men Helen fortæller ham at konflikten var indre, og simpelt hen blev projiceret ud. Hende kommentarer om strologi er bemærkelsesværdige, for de

støtter hendes ide om at vi ikke gøres til ofre for kræfter udenfor vore sind. Helen siger grundlæggende, at stjernekonstellationerne ikke er *årsag* til nogen indflydelse i vores liv, men har indflydelse ved de sammenhænge de kan vise. Med andre ord ligger årsagen til vores adfærd i vore sind, fuldstændigt *hinsides* denne fysiske verden, og den beslutning der bestemmer vores adfærd, bestemmer også stjernernes konfiguration. At forstå det sceneri stjernerne (og planeterne) viser, kan hjælpe os til at forstå de valg vi har truffet - "den viser ham hvad sceneriet vil være" - men stjernerne selv bør ikke tillægges nogen evne til at være årsag.
Helen fortsætter, og henviser igen til Bill tro på at han var offer for sine forældre, og bringer diskussionen et skridt videre:

Mit spørgsmål om "din far var venstrehåndet" var ikke irrelevant, og jeg burde have fulgt det op, men med et mere åbent sind. Jeg kom dengang til at tænke på, at der er noget i dit arvegods der er korsfæstet, eller som forhindrer udvikling. En side syntes at komme fra din mor, og en side fra din far. Den fortolkning af arvegods, der i det grundlæggende er genetisk, var for bogstavelig. Du har måske valgt dem af den grund, men den faktiske konflikt ligger i en karmisk arv. Der var to lige stærke kræfter i din karmiske arv, som var totalt modstridende, og som i sig selv er uopløselige. først troede jeg, at den ene var ond, og den anden god, men det tror jeg ikke nu. Sagen er, at de var forskellige, og ikke kan bearbejdes samtidigt. Når de bringes sammen *må* de nødvendigvis fremkalde lammelse eller standsning. Når de tages en ad gangen, vil de begge føre til en bedre forening.
Det første skridt ud af dødvandet var nødt til at komme fra dig, ved at du måtte tage en virkelig beslutning om at holde fast ved den ene og fuldstændigt negligere tiltrækningen fra den anden. Det gjorde du da du pludseligt besluttede at hjælpe mig helhjertet. Det er mærkeligt, at det du så i mig, var det du var allermest bange for. Jeg har aldrig været stjerne-korsfæstet selv, men jeg arbejdede under indflydelse af begge sider af den samme stjerne.

Sådan beskriver Helen de forskellige former hendes og Bills konflikter manifesterer sig på: Helens, der i een stjerne, repræsenterer den uberegnelige men stærke målbevidste dragning mod Gud; Bills, imellem to stjerner ("stjerne-korsfæstet"), den konflikt der i høj grad svækker hans tiltrækning til Gud. Den "karmiske arv" i Helens forklaring, kan bedre forstås som en konflikt der er begravet dybt i Bills sind, imellem hans dragning mod Gud og hans frygt for aggressivt at gribe den hellige magt. Da tiden i sidste instans er ikke-lineær, er den såkaldte fortid simpelthen et symbol på en mere fortrængt tanke, der faktisk eksisterer side om side med de mere bevidste tanker, der opleves som at ske i nuet.

Bemærk i øvrigt igen styrken i Helens personlige tro på reinkarnation, der klart modsiger de langt senere udtalelser imod reinkarnation i hendes selvbiografi. Disse udtalelser afspejler formodentlig de overbevisninger hun havde i den samme periode før Kurset, som disse breve er fra. Denne forskel i Helens skrifter peger atter en gang på den lejlighedsvise upålidelig af det hun skriver. Udtalelserne i hendes selvbiografi, der er skrevet langt senere end de beskrevne begivenheder, står i en dramatisk kontrast til hendes faktiske oplevelser på det tidspunkt. Disse senere udtalelser tjjener således til at beskytte Helens officielle image som en rationel og videnskabelig gudsfornægter, for ikke at omtale at de også tjener et dramatisk, litterært formål.
Diskussionen fortsætter:

Du kunne ikke holde modsætningen ud (som du måske ved mere om end jeg) og du havde et kraftigt behov for at løse den. Resultatet var, at i mig kom stjernen (den ene stjerne) ind i det rigtige perspektiv. Men på samme tid opgav du indflydelsen fra den krydsende stjerne i dig selv, og gik skarpt (og meget rigtigt) i een retning.
Dette har jeg fået her til morgen. Jeg vågnede med en meget tydelig, men højst besynderlig sætning i sindet: "Undervurder aldrig fornægtelses magt". 37) Den fandt senere vej ind i Kurset i formen: Undervurder ikke egoets tro på det (angrebet på Gud) T-5.V.2:11 Jeg er ked af det her, men det der reddede situationen var, at jeg mente det venligt. Desværre fører det også til at mærkelig ineffektivitet i mig, og et virkeligt sammenbrud i forbindelsen imellem os. Det vil jeg gerne gøre godt igen. (Jeg vil ikke såre nogen længere, men jeg *løber* faktisk den konstante risiko ikke at hjælpe nær så meget som jeg skal og bør.)
Det er mit ansvar, (og det fik jeg af vide (af Jesus), og det meget strengt) at jeg skulle sørge for at du forstår, erkender, og fuldt ud accepterer den *kendsgerning*, at du ikke er stjerne-korsfæstet længere. Intet af det betyder noget nu. Den eneste grund til at jeg blve bedt om (og endda stærkt opfordret) at skrive dette, er at du må lære, at frotdien kun er nyttig i den grad den bidrager til de indlæringsbetingelser du fungerer i i nuet der skaber fremtiden. Og tag ikke fejl - du *skaber* den virkelig.

Dette sidste punkt var vigtigt for Bill, fordi han klart følte sig fanget af sin ulykkelige fortid, og havde en tendens til at beskylde den for sine aktuelle konflikter. Helen forsøgte at frigøre ham fra dette. Vi vil komme til at se de samme, blot mere detaljerede, forsøg fra Jesu side under hans diktering af Kurset, på at hjælpe Bill med dette problem. Læg også mærke til Helens klare beslutning om ikke at såre nogen længere, men læg også mærke til at hun stadig er ambivalent omkring det at hjælpe andre, hvilket klart forstyrrer den kærlige hjælp hun faktisk kunne tilbyde.
Helens rådgivning til Bill fortsætter:

Bill, du kan tænke på det på en hvilken som helst måde du ønsker; dit hus er rede; eller døren er åben: eller at der kun er en stjerne nu. Du *skal* høre på mig om den sag. Du er fuldstændigt fri nu. Det var du ikke , men du er det nu. Det vil måske tage lidt tid før det virkeligt bliver accepteret - besynderligt, men det har noget at gøre med den tid det tager stjernelys at nå jorden. Der kan være en virkelig tidsforskel her, og sommetider ser vi endog stjerner der ikke er der længere. Glem det, det er virkelig væk. Når det kommer tilbage, hvilket vil vare nogen tid, vil det også være det eneste."

Helen fortæller her Bill meget indtrængende, at han ikke længere er fange af sin fortid: "Du er fuldstændigt fri nu". Selvom det stadig ser ud som om fortiden er en bestemmende faktor i Bills liv, er sandheden, at fortiden er ophævet. Astronomer lærer os, at der er en tidsforskel imellem stjernelysets virkelighed, og det tidspunkt vi faktisk opfatter det. På samme måde opfatter vi måske en stjernes lys, imens stjernen i virkeligheden allerede er forsvundet. Bills konflikt med "stjerne-korsfæstelse" er forsvundet, på trods af hans stadige oplevelse af den. I Illusionens verden må der stadig gå nogen tid før afslutningen på denne konflikt opleves af Bill, og han kommer til at kende sit ene Selv: "det vil være det eneste".
Brevet slutter:

Det eneste der mangler at blive tilføjet her er en linje fra Wordsworth. Den var der også da jeg vågnede, eller måske lidt efter. Linjen er (du *må* høre efter) -
"Fair as a star when only *one* is shining in the sky." (Ren som en stjerne, når kun *en* lyser på himlen). Jeg har altid syntes, at det var en af hans bedre linjer. Telefonen har lige ringet, og jeg sagde til Joan (Helens sekretær) "Ja jeg vil gerne tale med Dr. Thetford", for dette er færdigt. Jeg kommer over med det samme.

Helen opfordrer altså Bill indtrængende til at opgive sin frygt for at forene sig med den eneste dragning imod Gud - den ene stjerne - fordi han på et andet niveau allerede har opgivet alle andre stjerner end denne. Han *er* med andre ord parat.

Brev 7

Her følger to vigtige breve, der er skrevet på et hotel i Morristown, New Jersey, hvor Helen og Louis åbenbart tilbragte weekenden. Det er muligt at Bill var på ferie på Watermill samtidigt. Dette brev afspejler tydeligt at Helen oplever Jesu autoritet som stærk, om ikke ligefrem barsk, og i

klar opposition til hendes eget egoselv. Men alligevel synes der ikke at være nogen tvivl om at hun vil "adlyde".

Kære Bill.
Jeg er ikke sikker på jeg ønsker at skrive dette, men jeg har en ide om at jeg adlyder en ordre. Disse ordrer er ret barske, og den mest fremtrædende følelse er, at jeg ville være bange for ikke at adlyde dem. Dette er den anden, og den første fik jeg torsdag morgen, da jeg var så overbevist om, at jeg *måtte* være sikker på at du ved, at du er fuldstændigt befriet og fuldkommen fri. Det forekommer som om jeg vågner op med visse meget bestemte instruktioner fra en stærk Autoritet, der *bestemt ikke* spøger.
Hjertet i denne ordre er kort fortalt, at nu, hvor du er befriet, er *du* afgjort den ledende i alt hvad der angår timing. Det gælder for os begge. Jeg ved ikke hvad jeg skal gøre i den sammenhæng, og har heller ingen mening om det. Du er i *langt* bedre balance i den henseende. Du vil være nødt til at overvinde din forsigtighed efterhånden, men i mellemtiden *må* du følge dine instruktioner i den dimension.

Siden Bill er blevet befriet for sin indre konflikt, som det blev omtalt i det foregående brev, fastslår Helen, at han er blevet indsat som leder (sandsynligvis som ham Jesus i et senere brev henviser til som "oversergenten") af timingen af visse beslutninger. Helens fortsættelse viser et skift i hendes egos holdning ved at hun siger, at det ikke at adlyde en "ordre" ikke medfører straf, men simpelthen at man mister sin sindsro.

Jeg vil ikke gribe ind i din fornemmelse af tempoet, og vil tabe meget hvis jeg gør det (her skulle oprindeligt have stået "vil blive alvorligt straffet", men nu synes det som om "vil tabe meget" er mere passende). Det er forbi med at lægge vægt på "straf", og det må vi begge to indse. Men at vælge udvikling i modsætning til stagnation synes stadig at være et problem. Du vil vinde efterhånden som du vælger at gå fremad, og jeg vil vinde når jeg vælger at følge dig rigtigt. Du er nødt til at tjene retten til at føre an, og jeg er nødt til at lære hvordan jeg skal følge efter.
I almindelighed skal jeg ikke fortælle dig meget om dig selv, medmindre *du* spørger. (Jeg tror jeg vil få flere ordrer angående dette fra tid til anden. Dem må jeg så adlyde, men ikke overskride) Men jeg tror, at der hver gang måske/vil komme en kort tilføjelse, som jeg så skal skrive eller fortælle dig om. Sidste gang skrev jeg det *ikke*, som jeg havde fået besked på, men efter nogen tøven og et meget omhyggeligt check med dig (som du måske husker) fortalte jeg dig om det.
Jeg har ikke besluttet mig desangående, og bliver med at svinge frem og tilbage. Men jeg tror der er mere ja end nej. Og jeg kan *ikke* lide ideen. Jeg tror det afhænger af, *hvorfor* jeg skriver det.

Når man studerer *Et Kursus i Mirakler* vil man genkende den sidste henvisning, der understreger formål som et kriterium for at vurdere meningen med noget som helst i livet. Se for eksempel:

....."Hvad tjener de til?". Det er det spørgsmål *du* må lære at stille i forbindelse med alt. Hvad er formålet ? Uanset hvad det er, vil det automatisk styre dine bestræbelser. (T-4.V.6:7-10)

Det første du må overveje i en hvilken som helst situation hvor du er usikker, er ganske enkelt dette: "Hvad ønsker jeg der skal komme ud af dette ? Hvad tjener den *til* ?" (T-17.VI.2:1-2)

Testen for alting på jorden er simpelthen denne: "Hvad *tjener* det til ?" Svaret gør det til det det er for dig. Det har ingen mening i sig selv, men du kan give det virkelighed, i overensstemmelse med det formål du tjener. (T-24.VII.6:1-3)

Det ovennævnte uddrag fortsætter Helens rådgivning til Bill, og til hende selv: Bill skal til at lære mere selvsikkerhed og accept af at være leder, hvorimod Helen skal lære det stik modsatte: lære at være mindre påståelig og mere accepterende overfor andres lederskab (Bills)
Brevet fortsætter:

Hvis jeg gør det (giver Bill råd) fordi jeg er stolt af hvor meget jeg ved, vil helvede uden tvivl bryde løs. Hvis jeg gør det fordi det kan sikre dig (og måske også mig) en bedre fremtid, vil jeg have det godt, og du vil høre det. Du synes at være på den sikre side i alle tilfælde, men hvis jeg gør det forkert, vil du måske ikke få noget ud af det. Det er kun mig der er i fare. Jeg vil sætte et minut eller sådan noget af til at sige en bøn om dette (Jeg kunne ikke lide at skrive dether, så jeg måtte gøre det hurtigt).
OK - dette er stadig en ordre, men det afgørende er indledningen. Jeg skulle til at begynde med "jeg tror at alle de ting jeg fortalte dig om var sande". Det ville have været en dødelig fejltagelse. (Mine øjne gør pludselig ondt, men jeg tænker det er i orden. Men jeg vil vente. Jeg *må* virkelig lære at være tålmodig).
Tingene blev lidt lettere. Den 38) Bemærk Helens anvendelse af det mindre truende "Den" i stedet for "Han". Vi vil senere komme tilbage til dette ordspils-forsvar imod Jesus. siger: "Åben dit hjerte for Guds gave, og *følg* den." Jeg vil forsøge, men jeg er *nødt til at være* forsigtig. Jeg tror det er sikkert at gå videre. Du har selfølgelig krav på en forklaring, men det var uforskammet af mig at bruge ordet "forklaring". Ordet skulle have været "afklaring", og det kommer *ikke* fra mig. (Det er heller ikke *til* mig).

Dette er en afvigelse fra hovedsagen, men det er en *vigtig* afvigelse, måske som en sikkerhedsforanstaltning for mig. I går troede jeg, at den indre sammenhæng imellem alle de mærkelige ting jeg sagde var forbavsende høj. Og derefter tænkte jeg (meget bydende) at indre sammenhæng på det niveau er Guds sag, *ikke* min. Grunden er at .inter-rater. overensstemmelse er umulig at afgøre, fordi der kun er een Rater. Men jeg tror nu også at Een er nok.

Disse statistisk henvisninger - "indre sammenhæng" og "inter-rater agreement" - understreger kløgtigt nok den pointe, at uanset hvor sammenhængende egoet er, og uanset hvor ofte det stemmer overens med sig selv, tager det alligvel fejl, fordi det ikke er Gud, der er den enste sande Rater.

(Jeg stoppede op her, fordi jeg desværre kom i tanker om, at dette sidste (den føromtalte henvisning til "den enste rater") er lidt sødt. Men selv det er ok, forudsat et jeg erkender at jeg omtaler en gave - eller måske endda et lån - som er virkelig nok, men *ikke må* misbruges. Mine øjne gør ondt igen - jeg vil vente)
Den siger "Gå bare videre, jeg *hjælper* dig". Jeg går ud fra det er i orden, Bill (og Helen) Så -
Det fornemmes som om jeg har brugt mange år på at svinge imellem at være en ondsindet præstinde med et oprigtigt religiøst anstrøg, og en ny eller en virkelig præstinde af en eller anden art, med et stadigt anstrøg af ondsind. 39) En tydelig henvisning til visionerne fra Helens tidligere liv, der kom i sommeren 1965, og blev presenteret i kapitel 5) Hverken den ene eller den anden måde lykkedes selvfølgelig. Dillemmaet er heller ikke fuldstændigt neutraliseret endnu, men vil blive det. Det er derfor jeg ikke kan føre an nu. Jeg er for stærkt tiltrukket af fare, og jeg er for upålidelig til at blive bedt om og at give virkelig, vedvarende hjælp.
Jeg er nødt til at stoppe *øjeblikkeligt*.

I dette brev, som i mange andre, er der gentagne afbrydelser, lavet af Helen selv. Hun kom med hyppige afvigende kommentarer til Bill om sin stil og sine typografiske fejl (der alle er korrigerede af mig. De afspejler hendes frygt for og ambivalens overfor at skrive disse breve til Bill, som hun selv kommenterer. Helens frygt står klart i forhold til den grad af ærlighed hun her udviser overfor Bill, og hendes villighed til det en senere lektion i arbejdsbogen ville kalde at "træde tilbage, og lade ham føre an på vejen" (A-dI.155). At følge Bills førerskab ville således her være symbol på at følge Jesus eller Helligånden.

Brev 8

I det næste brev kommenterer Helen også det at følge Jesu "ordrer". Det er dateret søndag, formodentlig den dag Helen og Louis skulle komme hjem, som det kan ses af henvisningen til hendes skrivemaskine i det første afsnit.

Kære Bill.
Dette er det *absolut* sidste jeg har lyst til at gøre nu, men det har været en meget mærkelig weekend, og jeg tor dether er en del af den. Jeg forsøgte at tage en lur efter morgenmaden, men jeg sov ikke, og jeg blev pludseligt meget stærkt bevidst om, at jeg havde noget arbejde at gøre (nemlig dette), og jeg skulle gøre det. Hvile er faktisk Guds fred. Vi prøver at få den i søvnen og i ferier og sådan noget, og det er klogt nok at gøre dette for øjeblikket. Men det er ikke det fuldstændige svar. Mærkeligt nok er man nødt til at arbejde virkelig hårdt for at kunne hvile rigtigt. Jeg bliver ved med at sige, at hvis jeg kunne vente på min skrivemaskine i aften, ville det kun tage den halve tid, eller endnu mindre. Ja, faktisk, men det er hele ideen. Det *skal* være anstrengende.

Atter kan vi iagttage Helens venlige visdom, denne gang om verdens syn på hvile kontra Guds sande hvile, og det "arbejde" der skal til for at opnå Hans fred. Derefter fortsætter Helen med sine kommentarer til den stadigt voksende rolle Jesus begynder at indtage i hendes liv.

Jeg er ikke vant til at være i hæren (måske er det i virkeligheden Herrens hær (frelsens hær?), og jeg har haft en vanskelig tid i den forløbne weekend. En Oversergeant (der siger, at det er det rigtige ord at bruge, og forkort det ikke, for OS har præcist de implikationer jeg specielt skal undgå) har bogstavelig talt givet ordrer der har været *meget* strenge, selvom overtrædelser dog ikke har villet medføre straf. Overvejende har jeg ikke taget det ilde op, men jeg *har* syntes at de var temmelig overtalende. At skrive dether, er en af dem, og det er en af de meget få jeg til en vis grad føler mig krænket over. Men jeg *vil* dog forsøge.

Oversergeanten er naturligvis Jesus, og det er vigtigt at bemærke, at Helens oplevelse af hans "ordrer" som *meget* strenge, afspejler netop det: Hendes *oplevelse*. Jesus er selvfølgelig ikke streng; men Helens frygt for hans kærlighed farvede, for ikke at sige, fordrejede, hendes oplelvelse af den. Det er det samme fænomen der berettes om af så mange af Jesu (eller Helligåndens) tilhængere. Jeg husker at Helen mange år senere fortalte mig, at hun vidste at det var Jesus der talte til hende, fordi han sagde præcist det modsatte af det hun ønskede at høre. Set i lyset af hendes oplevelse af sin indre konflikt - Himlen og Helen - var Jesu vilje og hendes altid adskilte. Men som det vil blive diskuteret i del III, er Jesu kærlighed abstrakt og ikke personlig, og fuldkomment forenet med vores virkelige Selv. Kærlighed kender ikke til specielhed, og derfor afspejler enhver

opfattelse af Jesus i personlige begreber - som f.eks. streng *eller* venlig - den enkeltes projektioner. Det er årsagen til at folk oplever Jesus på så mange forskellige måder.
Helens brev fortsætter:

Jeg vågnede i går med den faste overbevisning om, at jeg skulle træde tilbage, og gøre alt hvad Jonathan sagde, indtil andet blev bestemt. Jeg forsøgte, og mestendels med held, tror jeg. Det jeg først tænkte på var grunden til denne ordre var, at den var nyttig for mig. (Jeg har *altid* sat migselv først - det har været min store fejl). Til frokost sendte jeg på en måde en form for ansøgning af en kort indvending, og spurgte om jeg virkelig var nødt til at være helt så “”underdanig”. Svaret var bestemt og kom hurtigt: “Kun indtil du er i sikkerhed. Jeg har brug for dig.” (Denne oversergeant spøger *ikke*).
I dagens løb forstod ind imellem jeg, at jeg aldrig virkeligt har bekymret mig for nogen andens velbefindende, og at jeg faktisk ikke ved hvordan man gør. Intellektuelt, jo - følelsesmæssigt, nej. Fordi jeg intellektuelt *har* kunnet holde mig ydmyg og oprigtig, har det hjulpet mig til at holde mig ude af de værste vanskeligheder, for intellektuelt ville jeg aldrig have anset det for muligt at andre end jeg selv eksisterede.
Bill - jeg ved jeg skriver mest om mig selv denne gang. Det er en del af ordren denne gang, på grund af dit tempo. Men jeg tror ikke det vil ende med det.
Emotionel og ikke intellektuel arrogance har været min stadige synd, og dens omfang forfærder mig. (En sidebemærkning - som fortørner mig lige nu - “Herren er min hyrde” er en vending jeg er bange for, fordi jeg associerer den med begravelser. Men jeg er i sikkerhed selvom jeg gør dether, fordi jeg adlyder. Det gør en *enorm* forskel med hensyn til tryghed.)

Helens næsten bevidsthedsstrøm viser hendes villighed til at adlyde Jesus - “Herren er min hyrde” - endog selvom vendingen minder hende om døden. Hun har valgt at adlyde i forholdet til Bill og Louis (Jonathan). Hendes villighed til at tilsidesætte sin personlige vilje giver hende derfor sikkerhed og beskyttelse, for det stiller hende under den åndelige beskyttelse i hendes sind.
Den mere afgørende pointe i dette afsnit er Helens bevidsthed om forskellen imellem hendes intellektuelle forståelse af sandheden, og hendes manglende evne til at acceptere den følelsesmæssigt. Hun er korrekt citeret ved, henimod slutningen af sit liv, at have sagt om Kurset: “Jeg ved det er sandt. Jeg tror bare ikke på det.” Men denne udtalelse er blevet meget misforstået af Kursusstuderende i retning af, at hun ikke *troede* på Kurset. Det var lige modsat. Helen troede virkelig på sandheden i Kursets lære, for slet ikke at tale om eksistensen af dets forfatter. Men hun var ikke i stand til *følelsesmæssigt* at acceptere dets sandhed ind i sit eget personlige liv. Læg også

mærke til udvidelsen af lektien fra det foregående brev, om at lade Bill have lederrollen; nu omfatter den også Louis (Jonathan).
Brevet fortsætter med at Helen diskuterer intellektuel forståelse og værdien af den:

Intellektuel vilje er et stort gode så længe det er alt hvad man har. Så er man nødt til at bruge den. den vil aldrig føre til kærlighed, men den kan hjælpe med til at holde en ren - og gør det - indtil man lærer en bedre måde. 40) Dette er en tydelig henvisning til Bills "Der må være en anden måde" tale. Både Helen og Bill, for ikke at nævne Jesus, erstattede ofte ordet "bedre" med "en anden" når de omtalte Bills udtalelse. Den fører også til denne bedre måde hurtigere, fordi det er den menneskelige modpart i en andens vilje, der har den virkelige Autoritet. Den altoverskyggende forskel er at menneskelig vilje, der selvom den på sin måde er stærk, aldrig er retfærdig, og derfor kan dens retning være rigtig, men den er *altid* begrænset.
I går aftes spurgte jeg (helt genert) oversergeanten, om ikke jeg kunne få lov til at se en lille smule lys, måske - jeg syntes jeg have adlydt meget omhyggeligt. Du har ret Bill - der kan *ikke* forhandles. Han var stadig helt bestemt omkring det. Jeg vil formodentlig ikke se ret meget lys med det første - og det kan være længe, for når jeg ser det igen, må det være for evigt.

Dette viste sig at være sandt. Helen *syntes* ikke at se "ret meget lys" i den sidste tid af sit liv, og hun udviklede sig ikke skridt for skridt, som folk almindeligvis oplever det. Hen imod slutningen af Lærerhåndbogen siger Jesus:

Studieplanen er yderst individualiseret, og alle aspekter er under Helligåndens særlige omsorg og vejledning. (H-29.2:6)

Og som jeg vil komme ind på i slutningen af bogen, så det ud som om Helen fik den klare vision lige pludselig i det øjeblik hun døde. Den beslutning der lader en sådan vision komme, træffes på det niveau i sindet der eksisterer udenfor tid og rum, hvilket er en vigtig del af læren i Kurset, som jeg kommer tilbage til i kapitel 7. Som vi allerede har set var Helens beslutning blevet afspejlet i hendes tidligere drømme og visioner, som f.eks. i den der handlede om "Gud er" rullen.
Brevet slutter med nogle yderligere kommentarer om Louis (Jonathan) angående betydningen af, at Helen lader ham indtage en mere ledende rolle i deres forhold. Helen udtrykker sig også om vigtigheden af at hun opgiver sit behov for at kontrollere andre mennesker:

I dag fik jeg endelig en anelse om hvad det er Jonathan har brug for. Jeg blev virkeligt overrasket over, hvor naturligt han gled ind på førerpladsen da jeg selv forlod den. (Han redede også mit liv i trafikken i Morristown, som er fuldstændigt vanvittig).
Jonathan må lære at ønske sin frihed, og jeg må lære at give ham den. (Jeg tror stadig dette problem er vigtigt imellem du og jeg i form af karmisk skyld, men vi kan begge løbe ind i vanskeligheder hvis vi opbygger fremtidig skyld til andre) Efterhånden som vi får det løst sammen (og vi *er* kommet langt siden vores første voldsomme konfrontation, takket være en kombination af din vejledning og min vilje, men ingen af dem er tilstrækkelige længere) må vi rette alle vore andre forhold op samtidigt.

Pointen her er, at selvom *Et Kursus i Mirakler* lærer, at når vi sandt tilgiver et menneske vil alle mennesker blive tilgivet, betyder det ikke, at vi ikke alligevel arbejder på at helbrede alle forhold på samme tid. Helen og Bill havde helt klart de største vanskeligheder med at tilgive hinanden, men de blev stærkt opfordret af Jesus (og her af Helen selv) til også at tilgive alle deres andre forhold.
Helen fortsætter til Bill, og slutter brevet ganske pludseligt:

Jeg *må* ikke tale for dig her. Men for mig selv. Jeg vil kunne elske mennesker i samme grad som jeg kan gøre dem fri af mig. Det er især sandt om Jonathan. Han har en bog han skal skrive., og jeg skal hjælpe ham med at blive parat til at skrive den. (Jeg tvivler på at jeg vil være her når han skriver den, men jeg tror *du* vil. Vær sød at hjælpe ham. Det vil være godt for jer begge.) Han har brug for at min kraft er med ham i nogen tid, og han sagde at han ville dedikere bogen og hver enste side han skriver, til mig. Det var naturligvis hans spøg, og alligevel ikke, selvom han ikke ved det endnu.
Hans bog vil være et meget virkeligt skridt mod uafhængighed. Gud må tilgive mig for at have gjort ham svagere i stedet for stærkere (jeg græder lidt nu) og med Hans hjælp vil jeg hjælpe ham. (Nu græder jeg *meget*).

Louis kom desværre aldrig til at skrive den bog, for det ville virkeligt have gjort ham glad, og ville sandsynligvis også have været til stor glæde for alle New Yorkere. Han talte altid om at han ville skrive en bog om sin elskede New York City, der var det eneste sted han boede. Selvom det var svært for Helen at hjælpe Louis følelsesmæssigt igennem livet, kunne hun gøre det symbolsk efter sin død, igennem at have sørget for tilstrækkelige midler til hans underhold, som før omtalt. Desuden vendte hun sig i stigende til ham efter hjælp ved slutningen af sit liv, hvad jeg vil komme ind på i kapitel 18. I sine sidste uger råbte hun hele tiden på ham på en infantil og afhængig måde: "Lois. Louis". Selvom denne periode var ret krævende for Louis, følte han sig ikke destomindre

tilfreds med at Helen endelig havde brug for ham, en følelse han aldrig tidligere virkelig havde oplevet.

Brev ni

Det sidste brev er dateret søndag klokken elleve om formiddagen. Det at Virginia Beach er omtalt i andet afsnit er endnu et indicium på at disse breve er fra sommeren 1965, fordi Helen og Bill besøgte Hugh Lynn Cayce i september det år. Bland andet giver Helen her Bill nogle kloge råd om meditation, og fortæller ham i hovedsagen om forskellen imellem form og indhold. Som det allerede er set i nogle af de tidligere breve, fortsatte Bill med at opfordre Helen til at meditere. Også her finder vi en omtale af den betydning det har for Helen, at hun lader Bill træffe visse beslutninger for sig.

Kære Bill.
Dette er det rigtige tidspunkt at gøre dether på. Jeg har ventet indtil det var tilfældet. Jeg ville have gjort det i går aftes; vi kom hjem omkring klokken 23, og jeg tændte for Jean Shepard showet (som jeg godt kan lide), og jeg ville have gjort det dengang, men jeg bestemte mig til at jeg er meget sød og har ret til at høre noget jeg godt kan lide. Opofrelse som sådan betyder faktisk intet, og renser ikke. Den kan endog være en synd. (Hele emnet her er synd under alle omstændigheder).
Dether starter med en formaning til dig. Du er stadig lederen af dette projekt (med at finde "en anden måde") og vil formodentlig blive ved med at være det i nogen tid. Hele ideen med Virginia Beach er fuldstændigt i dine hænder, og jeg tror ikke jeg vil bringe det på bane selv, selvom jeg ikke er sikker. Uanset hvad du gør, er alle tidspunkter angående det emne din afgørelse.
Men jeg tror du tog fejl angående når og hvor du kan meditere. Svaret *er* hvor som helst og når som helst. Synd er mangel på perspektiv og proportioner. 41) Senere docerede *Et Kursus i Mirakler*, at "manglen på perspektiv" ligger i at se synd som noget der fortjener straf, som egoet vil have os til at tro, fremfor som en fejltagelse, der skal korrigeres af Helligånden. Jeg har gjort mig skyldig i at være for lidt opmærksom på ydre former, men du har gjort dig skyldig i at være for afhængig af dem. Prøv på at vænne dig til ideen om, at når du føler det er et godt tidspunkt (at meditere) så er det det. Det er ikke særlig afhængigt af at ske et kendt sted (det er bare noget du har), og det at være stille kan ske allevegne. Det er ikke den ydre larm der tæller. Jeg tror det var rigtigt at sige, at jeg huskede at min egen mest religiøse oplevelse fandt sted i undergrundsbanen, som jeg var meget bange for på det tidspunkt. Jeg tror at uanset hvor du er bange, er det sandsynligvis din bedste chance for at være stille. Det er en fejltagelse at tro at en iscenesættelse er det rigtige, ligesom jeg tog fejl i at tro at man slet ikke behøver nogen omgivelser overhovedet.

Grunden til at man ikke altid behøver sine egne omgivelser er, at meditation sommetider kan redde dig fra katastrofen.

Denne sidste kommentar refererer til den "katastrofe" der måske vil opleves ved at forsøge på at løse et problem eller klare en nødssituation alene, i stedet for med hjælp fra Jesus eller Helligånden. Det skal bemærkes at denne instruktion om den afgørende forskel imellem form og indhold - i diskussionen om ikke at behøve ydre omstændigheder for at meditere - kom *før* nedskrivningen af *Et Kursus i Mirakler* begyndte, hvor denne meget vigtige instruktion understreges. Den vigtigste egenskab ved specielle forhold, der kan opfattes som egoets vigtigste våben i dets krig imod Gud, er forvekslingen imellem form og indhold. Vores afhængighed af bønnens rituelle former - hvordan? hvor? hvornår? hvad? - der er en spejling af vores afhængighed i forhold - tilslører at indholdet er kærlighed, der *er* hjertet i bøn. Helen fortsætter:

Vær sød at bære over med mig nu, for jeg vil prøve på at være meget præcis, og uanset hvor jeg tager fejl nu, vil det blive korrigeret med tiden. Jeg føler jeg bør fortælle dig at jeg sikkert vil begå nogle fejltagelser her, men jeg tror at de overordnede ideer er rigtige.
Jeg vil gerne takke dig for at du redede mine øjne, som jeg var ved at miste. Det var *ikke* fordi jeg blev straffet; jeg tror ikke ideen om straf bør understreges for stærkt, fordi den aldrig er det vigtigste punkt.

Helens overdrevne bekymringer for sine øjne vil blive omtalt i forskellige sammenhænge senere. Jeg kender ikke den præcise grund til Helens bemærkning her til Bill om at "redde" hendes øjne, men det er vigtigt at bemærke hendes taknemmelighed overfor Bill for hans hjælp. Det er også interessant at se hvordan Helen bevæger sig væk fra ideen om straf, der spiller en så afgørende rolle i egoets sindssyge tankesystem om synd.
Temaet om Helens syn fortsættes her, i sammenhæng med den følgende hændelse. Vi finder også flere eksempler på Helens ønske om at hjælpe andre, og på hendes fortsatte forsøg på at være ærlig overfor Bill og sig selv om hendes ego.

Jeg kom ind i taxaen med blandede følelser, fordi jeg troede det forventedes at jeg mediterede fra 17.45 til 18.00, og at jeg så ringede til dig. Bagefter vidste jeg, at det ikke betød noget, fordi dit tog (fra Watermill) ville være forsinket, og at du ikke kunne være der til klokken 6 hvis afgangstiden var korrekt.
Sams kone forsinkede mig noget, og jeg ønskede virkeligt at hjælpe hende. Hun er meget sød, og meget køn, men der er noget fortvivlet over hende, og hun havde virkelig brug for at blive trøstet.

Hun var taknemmelig på en ynkelig måde, som hun ikke havde behøvet at være. Men jeg tror vi fandt frem til en mere fredelig og optimistisk indstilling. Så ønskede Charlotte at køre mig til stationen, og det tog en evighed (det er en overdrivelse, men det forekom næsten sådan dengang; jeg kan ikke fordrage at andre blander sig i mine planer, selvom jeg begynder at fatte at planer hjælper, men at de ikke kan bestemme, og det kan jeg heller ikke).

Taxaen, som vi ikke fik med det samme, var en evighed om at komme (ikke virkeligt). Da vi blev standset af trafikken, blev jeg kortvarigt helt vild. Så indså jeg, at man ikke altid kan bestemme tid og sted til at meditere, og jeg var forsinket fordi jeg havde forsøgt at hjælpe Gale (Sams kone), og det havde også været rart at vente på Charlotte. Den bedste forberedelse til meditation er at gøre dejlige ting, og da klokken var næsten 18 tænkte jeg: hvorfor ikke her. Det er jeg meget glad for at jeg gjorde.

Så jeg lukkede støjen ude, selvom jeg dog stadig hørte den, og jeg tænkte også på det du havde fortalt mig, om at "mine øjne har set stråleglansen", og alt det andet, og jeg begyndte at få det bedre, selvom mine øjne ikke holdt op med at gøre ondt. Jeg tænkte, at jeg måske skulle gøre det færdigt når jeg kom hjem, men jeg blev ved med at tænke: hvorfor vente? Så jeg blev ved med at komme tilbage til det. Da vi kom fri af trafikproppen og ind på motorvejen (FDR Motorvejen der løber rundt om den østlige side af Manhattan) lukkede jeg øjnene og tænkte meget.

Hør nu godt efter Bill - det næste er lige så vigtigt for dig som det er for mig. Det er faktisk til os begge to nu. Det første jeg tænkte var: "Jeg har været blind". Så tænkte jeg på "øjne har de, men de ser ikke". Jeg tænkte at Den ville være skøn at se (Jeg forstår ikke det store D i Den, men jeg vil ikke rette det), fordi den verden Gud har lavet er smuk, og en del af min retmæssige arv. Den blev lavet til mig og os alle, men jeg har nægtet at se den. Så jeg bad om at måtte blive i stand til at se den, og forene mig med den, så vi alle kunne gå videre sammen. Det var en dejlig følelse, som jeg virkelig nød.

Et Kursus i Mirakler lærer os selvfølgelig, at Gud ikke skabte det fysiske univers, men faktisk skabte en åndelig verden - Himlen - der består af Kristus og Ham Selv. Afspejlingen af Deres forening og kærlighed i den drøm der er verden, omtales i Kurset som den tidligere omtalte "virkelige verden", der er det splittede sinds tilstand af total uskyld, der er en spejling af Himlens virkelighed. Det var den verden Helen omtalte, selv uden at have hørt Jesu konkrete undervisning i Kurset. Og vi ser et udtryk for Helens glæde i den ide, at vi alle er i stand til at vende tilbage til Gud sammen, ved at hun forenes med det der oprindeligt opfattedes som udenfor hendes sind (se lektion 30 i arbejdsbogen, hvor der er en øvelse der præcist udtrykker denne oplevelse).

Brevet fortsætter med Helens taxatur hjem. Bilen fik motorvanskeligheder ikke langt fra Helens lejlighed, så hun måtte ud og hyre en anden. Vi genoptager historien her, hvor Helen stadig er meget bekymret for sit syn.

Bill, kære, der ville være sket en ulykke, hvis jeg ikke pludselig havde ønsket at se (hvorfor det er sådan, fremgår ikke af Helens brev). Jeg ville være blevet blind. Men det ville ikke være sket som en straf. Det ville blot have været fordi, hvis jeg var blind, ville det jeg ville have ønsket mest have været synet, som jeg bittert har forsømt. det har været en synd.
Det er tid at fortælle noget der kom tidligere, fordi det passer ind her. Imens vi var på dit kontor, og du forsøgte at hjælpe mig med smerten i mine øjne, tænkte jeg ganske kortvarigt på blindhed og brystkræft, og jeg tænkte ville jeg være villig til at få dem hvis det var bedre på den måde (jeg tror ikke at rygning vil skade mine øjne længere).
Så tænkte jeg kort på, at jeg ville være villig hvis det var nødvendigt, fordi det var virkelig venligt. Jeg havde det bedre efter det. Men jeg tror, at det at være villig kan være en virkelig erstatning for katastrofen, hvis man ikke gør det mere. Jeg har ikke afgjort det med brystkræft endnu, men jeg tror ikke jeg vil få det. På en eller anden måde synes jeg at have undgået det også, og det takker jeg dig for, men jeg er endnu ikke klar over hvordan. Det har noget at gøre med at misbruge kroppen, og at være stolt af den(?).
Så længe jeg virkeligt ønskede at se, behøver jeg ikke at blive blindet. Da jeg tænkte på at blive blind, og også på at være villig, forstod jeg, at næste gang (dvs. i næste liv; se Jesu kommentar til Helen senere på s.) vil min vision blive perfekt, og jeg vil være i stand til at benytte den rigtigt. Måske vil det nu blive bedre denne gang.

I *Et Kursus i Mirakler* forstås sygdom bland andet som en beslutning sindet tager for at sone for vores synder imod Gud. Af egoet opfattes Han som blodtørstig i Sit ønske om hævn, og vores lidelser forsøger at dæmpe hans vrede igennem at vi tager straffen i vore egne hænder.

.....sygdom er en form for magi. Det er måske bedre at sige, at det er en form for magisk løsning. Egoet tror, at det ved at straffe sig selv vil mindske guds straf. (T-5.V.5:4-6)

Men når vores skyld en gang er væk, igennem at vi forandrer vores tænkemåde og tilgiver andre og os selv, vil behovet for gengældelse også være forsvundet: "at være villig kan være en virkelig erstatning for katastrofen". Helens bekymring for at blive blind, og hendes frygt for at få brystkræft er således de uundgåelige virkninger af en sådan skyld. Disse bekymringer tjener også smukt

egoets mål, som er at bortlede Helens opmærksomhed fra Gud og hendes livs formål, der begge på et niveau var så skræmmende for hende.

Helen vendte så tilbage til et emne der var meget vigtigt for hende, fordi det drejede sig om et særligt karaktertræk, der var ganske vidunderligt til at opretholde konflikter: Ikke altid at fortælle sandheden, selvom det det ikke så sådan ud. Jeg har omtalt dette træk tidligere, og her er det igen:

Dette må du virkelig høre efter Bill, om aftenen fik jeg en meget ubehagelig tanke. (Jeg besluttede pludselig at ringe til dig her) Jeg huskede de små løgne jeg fortalte dig; eller omfortolkningerne af sandheden, så de kom til at understrege noget lidt andet. Jeg nævnede det for dig i går, og du sagde at du altid havde vidst det; her forsvarede jeg mig, men jeg tror ikke det har nogen betydning nu. Du blev også kortvarigt angrebslysten, men ingen af os var energiske nok til at det forstyrrede alvorligt. Jeg mener at det jeg fortalte dig var sandt. Det så faktisk ud som om du stod der som en uangribelig forhindring, der var uvillig til at ændre sig eller give eller forene sig. Derfor forsøgte jeg at krybe ind i dit hus af en hvilken som helst åben dør, der ikke allesammen var lige behagelig. Jeg troede jeg var nødt til at nå dig, men jeg glemte at målet ikke helliger midlet.

Der indså jeg, at fra det niveau jeg var på på det tidspunkt var jeg ikke uærlig, men graden af ærlighed var lav. Dertil kom, at jeg havde misbrugt virkeligheden og fået den til at passe med min ide om hvordan jeg ønskede virkeligheden skulle være, hvilket jeg ikke vidste dengang. Så jeg har ladet den være hvad den er, og passet mine ideer ind i den, fremfor at gøre det den anden vej rundt. Jeg er ikke nødt til at undgælde for fortiden, men jeg må forsøge ikke at gøre det mere. Det vil være tilstrækkeligt.

Helens beskrivelse af dette træk ved hende indeholder en beskrivelse af alles egotankesystem. vi forsøger alle at fkå virkeligheden til at være det *vi* ønsker, der minder om Kursets lære om starten på egoets eksistens: vores oprindelige tanke om adskillelsen fra Gud, hvor vi troede at vi virkelig kunne lave virkeligheden om. Derefter fortsætter Helen:

Så hele næste dag forsøgte jeg at sige alt så ærligt som muligt. Jeg udelod en del fuldstændigt uskyldige men unødvendige kommentarer til taxichaufføren den aften, ikke fordi de var slemme, men fordi de ville have været lettere upræcise. Det er ikke mig der skal beskrive eller skabe virkeligheden. Jeg burde blot se på den. Jeg fangede mig selv nogle gange med Phil og Mary (nogle gamle venner af Helen og Louis), og jeg er forbavset over hvor meget af mit liv det må have vpret sådan. Det er vanskeligt at korrigere, *men jeg ser det i det mindste*. (min kursivering).

Og det er faktisk alt hvad *Et Kursus i Mirakler* ville bede os om: Den lille villighed til i vore sind at kunne *se* det vi har tænkt og gjort, uden at bevare det med ikke-tilgivelse. Denne ikke-dømmende vision er nok til at lade Helligåndens kærlighed helbrede alle kilder til smerte og sorg. Med en vigtig sætning senere i dikteringen siger Jesus til Helen, at alt hvad man behøver at gøre for at undslippe lidelse af enhver art er at "se på problemet som det er, og ikke på den måde du har stillet det op" (T-27.VII.2:2), d.v.s igennem at projicere ansvaret over på ydre omstændigheder.
Helen går nu videre til en beretning om et skænderi hun havde med Louis (Jonathan), og demonstrerer igen den store åbenhed hun besad overfor at ændre sine opfattelser i denne præ-Kursus periode, og tage ansvaret for sine egne tanker og følelser.

Sent om aftenen havde jeg det dårligt (kortvarigt) sammen med Jonathan, men jeg *tror* det endte godt. Af grunde kun han selv kender havde han skiftet sokker (hans forklaring var fornuftig nok, men den dækkede ikke hvorfor han efterlod de andre på bordet i dagligstuen). Jeg blev fuldstændigt vild da jeg så dem, og råbte af ham (igen kortvarigt). Han fjernede dem øjeblikkeligt (selvom det var med noget jeg syntes var en lidt føjelig attitude).
Han angav også de mest latterlige grunde til at komme for sent hjem. Måske var der et gran af sandhed i dem, men alt i alt giver det ingen mening. Jeg blev ikke vred over det, (hvilket er meget usædvanligt for mig) men jeg tænkte at han ville være nødt til at ophæve sine egne bortforklaringer, hvad der ikke er nogen virkelig trussel for mig. Hvis jeg bliver ved med at angribe ham med begrundelsen at han ikke vil ændre på det før han gennemskuer dem, hjælper jeg ham ikke virkeligt, men forstærker mit eget had, hvilket er helt irrelevant for emnet. Desuden vil det kun medføre en stærkere forsvarsholdning hos ham, og jeg vil finde på en masse grunde som retfærdiggørelser, hellere end at se min egen uretfærdighed i fremtiden.

Diskussionen fortsatte nu om Louis tandbørstning:

Derefter brasede (det ord er virkelig uretfærdigt) han ind i badeværelset, hvor jeg havde været ved at vaske mig i ansigtet, og begyndte at børste tænder. Det var den længste tandbørstning jeg nogensinde har set. Mit indtryk var, at den tog omkring fem år. Så vendte hans sig og spurgte mig hvorfor jeg bare gik rundt omkring ham, og jeg eksploderede: "Du kom bare ind og overtog det hele; så du slet ikke mine ting? Jonathan svarede (faktisk korrekt) at jeg var ved at lave øvelser da han kom, og tilsyneladende havde afbrudt min vask. Hvordan kunne han vide andet? Det slog mig som rigtigt, så jeg ventede bare. Jonathan fortsatte med at børste tænder (han børster dem kun en gang om dagen, hvilket jeg tror er en fejltagelse, men når han gør det, tror jeg han forsøger at udligne udeladelserne) han sagde, at det var den måde jeg skulle lade ham børste dem på, fordi det

var sådan han ønskede at gøre det, og hvorfor blev jeg så vred, og så så rasende på ham? Jeg sagde at det var jeg ikke, hvad der ikke var sandt. Imens han stadig holdt tandbørsten i hånden, hvad der gjorde mig endnu mere rasende, sagde han, at hvis det ikke var raseri så var det had. Jeg forsøgte at komme igennem dette på en venlig måde og sagde derfor: "Du tager fejl, jeg så overhovedet ikke på dig." Han sagde: "Helt ærligt, hvis du kan snyde dig selv i den grad, hvad kan jeg så sige?"
Mit svar "Jeg så overhovedet ikke på dig" begyndte at gøre mig forskrækket her. Der er ingen tvivl om, at jeg *så* på ham, men jeg så ham helt sikkert ikke på den rigtige måde. Så jeg rettede det ved at sige: "Jeg så faktisk på dig, og jeg forsøger at se dig på en mere venlig måde. Jeg er ked af det had". (Det mente jeg)
Det er en synd ikke at se på folk (korrekt). Ikke alene hjælper man dem ikke, men man lukker dem ude. Det er ikke den rigtige måde. Vi har alle brug for hinanden.
Jeg vill gerne standse nu, men jeg tror lige jeg bør sammenfatte et tema, der synes at gå igennem alt dette. Hvis man er villig behøver man ikke at betale. Og det er meget bedre og lettere at være villig and at være korsfæstet. I hvert fald er det kun det der er nødt til at forsvinde, der overhovedet er nødt til at blive korsfæstet. Bill, mine øjne føles vidunderligt nu. Der er intet pres på dem, og jeg spekulerer på hvad jeg vil komme til at se. Det bliver dejligt.

Det Helen siger her afspejler hendes lille villighed til at se ærligt på sit ansvar for sine projektioner på andre. Det ophæver den skyld der *er* årsagen til frygten for afstraffelse og troen på nødvendigheden af ofre for at opnå Gus Kærlighed: "Hvis man er villig behøver man ikke betale". Helens diskussion her illustrerer således igen meget godt at hun vælger at se ufordømmende på sin "synd", som er at "se" med sit ego. Ved at forandre sin tænkemåde om Louis (d.v.s at se igennem Kristi vision, eller Helligåndens opfattelse) kunne hun så se ham som han var, i den uskyld Gud skabte ham med. Det er denne vision der lader os opleve vores eenhed med hele Guds skabning. Det er således ikke engang at "det er bedre for os når vi alle er sammen", som hun siger senere, men at vi aldrig *ikke* har været sammen. Da hendes indre vision blev helbredt, blev hendes øjne tilsvarende også helbredt, og hun kan glad fortælle at de "føles vidunderligt". Det pres der var i dem afspejlede det pres det var at modsætte sig Jesus og hans budskab om sand vision.
Brevet slutter med en kort omtale af at Helen ikke længere ønsker at lukke andre ude fra sit liv. Som et udtryk for hendes egos underliggende behov for at være adskilt, behøvede hun altid at holde sig selv beskyttet imod mennesker. Det opnåede hun enten ved faktisk isolation (f.eks, tillod hun kun meget få at komme hjem til sin lejlighed) eller ved igennem subtile psykologiske metoder omhyggeligt at kontrollere grænserne i hendes forhold. Men klart nok forhindrede dette ikke kun andre i at være sammen med hende, men også Jesus. Det er i denne periode at Helen begyndte at

fatte den store pris hun betalte for denne udelukkelse, og igen giver hun udtryk for at hun ikke længere ønsker at betale den.

Og Jonathan havde ret. Jeg hader ham, fordi det at han bor i mit hus forstyrrer mig, sådan som jeg planlagde huset. Planen var forkert. Der er masser af plads. Der er faktisk mange boliger. Jeg tror det er det hele.
Jeg har aldrig ønsket at passe ind, og jeg har udelukket alt hvad der ikke passede ind i mit. Jeg håber alle mine kære venner vil komme tilbage, så jeg kan indpasse mig med dem. Vi er alle bedre hjulpet sammen.

Dette fuldender serien af Helens breve til Bill. Kronologisk er vi nu ved slutningen af sommeren 1965, og nær ved den oktober aften hvor nedskrivningen af *Et Kursus i Mirakler* begyndte, som er emnet i næste kapitel.

Kapitel 7

STARTEN PÅ ET KURSUS I MIRAKLER (1965)

En dag hen på efteråret 1965, nævnede Helen for Bill at hun havde en fornemmelse af at hun ville "komme til at gøre noget højst uventet", noget der åbenbart var langt mere uventet end det der allerede var sket: "Jeg havde ingen anelse om hvad det var, men jeg vidste det ville ske ret snart." Lige siden sit besøg på Virginia Beach tidligere i september, havde Helen på Bills opfordring ført en "slags dagbog" over sine forskellige oplevelser, og nedskrevet sine egne tanker så vel som budskaber fra Jesus (eller sin indre Stemme, som hun sommetider foretrak at kalde ham) 42) Den notesbog hvori alle disse tanker og budskaber var skrevet er desværre blevet væk, hvis der overhovedet har været en speciel notesbog. Alt hvad der er tilbage fra denne "præ-kursus" periode af skriftligt materiale er et notat, der var skrevet på tre ark papir, og adskillige sider, der bleve skrevet de sidste tre dage umiddelbart før starten på nedskrivningen. Disse sider befinder sig i den samme notesblok som de indledende sider til Kurset.
Bill foreslog nu Helen, at hun nedskrev alt hvad der kom til hende i forbindelse med dette "uventede noget", fordi han følte at dette muligvis kunne hjælpe hende til at identificere hvad det var. Når Helen tænkte tilbage på det hun her skrev, nævnede hun senere at "der ikke kom meget ud af disse forsøg i første omgang", men hendes indledende noter synes at sige noget andet. Nedskrivningen af Kurset begyndte faktisk den 21 oktober om aftenen, men notaterne fra den 18,

19 og 20, og fra om morgenen den 21 er virkelig interessante, især fordi de vidner om Helens oplevelse af Jesus og hendes tillid til ham, *forud* for *Et Kursus i Mirakler*. Nogle af notaterne minder i tone og indhold om hendes tidligere breve til Bill, selvom det er Helen der skriver til sig selv, og nogle af notaterne kommer som en bevidsthedsstrøm. Jeg gengiver her nogle uddrag.

Det første notat er faktisk udateret, og blev fundet løst i Helens notesblok. Men på basis af det der står i det, kan det næsten med garanti placeres før notaterne fra 19 0g 20 oktober, der var dateret. Den væsentligste grund til at datere det til den 18 oktober er henvisningen til et bibelcitat: "Lige så meget som du gør dette imod den mindste af disse....." som må ligge forud for henvisningen til den verbale forveksling der findes i notatet fra den 19 oktober. På samme side som disse notater begynder, er der en liste over ting Helen skal gøre, som er magen til den liste der står før notaterne fra den 19, hvilket er begrundelsen for at datere disse indledende notater til den 18. En sidste kommentar. Ligesom i den indledende diktering af selve Kurset, skifter den talende i disse notater frem og tilbage imellem Jesus og Helen. Dette første notat begynder med at Jesu stemme taler om at Gud ikke involverer sig i sine børns problemer.

Grunden til at Gud ikke griber ind i menneskets frie vilje er, at det er det grundlæggende i respekt, og Gud *respekterer* virkelige sine skabninger, selvom Hans skabninger ikke respekterer Ham. Hvis Han greb ind i deres vilje, ville Han gøre dem til slaver, og Gud *gør ingen til slaver*.

Den mening der ligger under denne forklaring kommer til udtryk senere i Tekstbogen, hvor den ikke indgribende kraft er Jesus. Den kan findes i den fjerde paragraf i "Frygt og Konflikt" (kapitel to) og i den indledende paragraf i det følgende afsnit "Årsag og Virkning".
Forklaringer som den her givne blev udtrykt i en form Helen kunne forstå på det tidspunkt, som jeg vil omtale i III del. Ud fra det der kommer senere i *Et Kursus i Mirakler* er det klart, at Gud ikke kan involvere sig fordi Han end ikke kender noget til verden: Fordi den er udenfor Hans Sind, der er den eneste virkelighed, må hele adskillelsens verden være illusorisk, og kan derfor ikke eksistere. Hvordan skulle Gud så kunne involvere Sig i noget der ikke er der?
Notaterne fortsætter så med at Helen kommenterer en drøm hun havde glemt, men Jesus siger til hende, at drømmens betydning er: "Man må ikke glemme det man har ansvar for *her*". At Jesus overfor Helen understreger betydningen af at hun forbliver loyal overfor sine almindelige forpligtelser i verden (der omfatter både de personlige og de professionelle) er samstemmende med at han i Kurset understreger, at vi skal være opmærksomme på de former for klasseværelser vi har valgt, hvor vi lærer vore lektioner i tilgivelse. På trods af Kursets lære om verdens og kroppens

illusoriske natur, opfordres vi til stadighed indtrængende til ikke at springe over de trin det er at lære Helligåndens lektioner *her*, hvor vi tror vi er.
Derefter fortsætter Jesus med en besked i form af et ordspil til Bill:

Sig til Bill, at hvis han kan lære at erstatte "stædig" (head strong) med "effektiv undervisning" (teach strong) vil han få det godt.
Helen: Jeg vil påstå at det er et *meget* dårligt ordspil, og jeg sætter det også sammen med en ordre jeg ikke adlød, om at slå "teach" op som et ord i går aftes - alt hvad jeg husker er at jeg tænkte på et andet ord med "ea" - måske "head" eller "learn". Jeg slog det faktisk op her til formiddag, og det betyder blandt andet "videregive eller kommunkere viden".

Der mangler tydeligvis noget information her, men som det vil blive forklaret i det næste kapitel, var Jesu ordspil en måde han udtrykte kærlighed til Bill på, der selv var virkelig god til at finde på ordspil. Helens oprørskhed var selvfølgelig typisk for hendes kontakt med Jesus, og sammenstillingingen af "teaching" og "communicating knowledge" ville blive tydeligere for hende, når først nedskrivningen af Kurset begyndte: Igennem Helligånden bliver Guds lærere instrumenter til at kommunikere (eller afspejle) Himlens viden, igennem at anvende verdens symboler.
Jesus fortsætter her med at korrigere et berømt bibelcitat, på en måde Helen ville komme til at kende særdeles godt senere:

Korrektion: "lige så meget som du gør dette ved den mindste af disse ( ) gør du det ved Mig" er blevet fejlagtigt oversat. 43) Jeg vil sener kommentere Helens anvendelse af store bogstaver i ord og navneord der stod i forbindelse med Jesus.

Parantesen blev sat af Helen, der blev forvirret over hvad der kom bagefter - "mine brødre" eller "mine børn", eller slet ingenting - og, som nævnt før, blev dette diskuteret den følgende dag.
Jesus kommer her med sin nye betydning af citatet:

Det det virkeligt betød var "lige så meget som du giver mere til de der har mindre, giver du det til Mig."

Helen: Jeg syntes dette var meget sødt, og Han lo og sagde, at Han var glad for at jeg kunne lide det; Han havde lånt det fra en af mine egne taler angående rejsning af penge (til Shield Institute of Retarded Children) "Til den der har skal der gives". Dette forekommer uretfærdigt, hvis man ikke ser nærmere på det. Det betyder *ikke*, at man til ham der har mindst skal give endnu mindre. Men

hvis man tænker på det som en ordre om at give *mere* til dem der har mindre, bliver det til en måde at hjælpe alle til at blive frie og lige (som meget vel kan være den måde tingene blev skabt på)

Den næste paragraf er en besked til Bill, og temaet vil komme til at spille en vigtig rolle i den senere del af dikteringen:

Og sig til Bill at hans frygt for at undervise stammer fra hans frygt for at kontrollere sind. Han er forvirret om hvad der er hjerne og hvad der er sjæl, så han er bange for at gøre noget.

Helen: det er til os begge.

Jesus: Fejltagelsen er, at hvis hjerne er sind (hvad den ikke er) så *vov* ikke at røre den. Fejltagelse indlysende.

Pointen her er spidsfindig, men alligevel vigtig. Jesus forklarer Bill, at hans frygt for at undervise stammer fra en overbevisning, som han selv har fundet på, om, at han virkelig kan angribe andre sind. I overensstemmelse med en forklaring Jesus senere giver Helen, kommer dette på et niveau fra et tidligere (livs) misbrug af hans sind. Men intet sind kan angribe et andet, *medmindre* dette andet sind allerede har valgt at blive angrebet. Når denne fejltagelse først er gjort virkelig, og sindet er blevet gjort lig med hjernen (der tilsyneladende er i stand til at blive undervist af andre hjerner) er den indlysende beskyttelse imod at gøre fejltagelsen igen, at undlade at undervise ovehovedet. Bills frygt for at tale offentligt, som vi kommer tilbage til senere, skyldes den samme fejltagtige tænkemåde, der uundgåeligt fører til selvdestruktive forsvar, igennem at beskytte noget der faktisk ikke er der.
Det er iøvrigt vigtigt at påpege her, at antagelsen om at sindet er det samme som hjernen, er meget almindelig, og den deles af næsten alle forskere, for slet ikke at tale om lægfolk. Det skal blive en vigtig del af Kursets teori, at sindet *ikke* er i kroppen, selvom hjernen selvfølgelig er det. Både hjerne og krop er projektioner af den illusoriske tanke om adskillelse, der findes i det adskilte sind. Men det er sindet der er beslutningstageren; hjernen udfører blot dets direktiver.
Jesus vender nu tilbage til Helen. Den krone der omtales symboliserer Helens sande Identitet, der i hendes tidligere visioner var symboliseret af præstindefiguren:

Du *kan ikke* miste din krone: Måske må jeg holde den for dig *igen*, men det vil *altid* være fordi du har smidt den væk. Fri vilje bliver frygtelig misforstået, og folk bliver ved med at misforstå den på grund af projektion. De beskylder endda både sig selv og hinanden for Min korsfæstelse (sic), som

jeg forsikrer dig for skete ifølge Min fuldstændigt frie vilje. Du forventes at være fuldkommen ligesom din Fader i Himlen er fuldkommen: Han lavede dig sådan.

I *Et Kursus i Mirakler* ville Jesus have korrigeret det sidste udsagn så det lød: "Han *skabte* dig sådan".
Den sidste del af dette notat fra den 18 oktober, er en bøn fra Helen til hendes kollega David Diamond, der lå i koma, og var ved at dø. Jeg vil omtale Dave når vi taler om notaterne fra 20 oktober. Jeg præsenterer blot passagen nu, hvor Helen taler til Dave i sit sind:

Helen: Dave: Husk blot *ikke* at fordømme på nogen måde, og *hjælp* hvis du kan. X og Dave kunne ikke klare det denne gang, men det vil de.

Jesus: Vær taknemmelig for, at du og Bill er parate nu. Amen.

Vi går nu til notaterne fra den 19 oktober. Helen begynder:

Jeg *tror* der er en fejltagelse angående dette med ikke at lægge mærke til og ikke huske navne etc. Jeg tror ikke det kun eller endda først og fremmest er projektion. Det *kunne* mere være frygt for at involvere sig eller for gensidig påvirkning, der skyldes fortolkning af samvær i retning af at den ene er alene og den anden underdanig, eller at den ene får noget og den anden mister noget. Det undgår man hvis man ikke mødes. Eller bare ser.

Se senere - siderne for en mere indgående omtale af Helens misbrug af navne; husk også vores tidligere omtale på siderne af Helens (og egoets) princip om den ene eller den anden: En vinder, og en anden taber; en lever og en anden dør. Dette princip tjener også Helens tidligere nævnte behov for at holde sig isoleret og beskyttet imod en opfattet trussel fra andre.
Notaterne fortsætter, igen med Helen som den der taler:

Og "hvem har nogensinde hørt om mig"-syndromet, *synes* mig mere en måde at fornægte sine evner på. Selvom det *faktisk* tjener som begrundelse for at udnytte en anden, *kan* det også være en fornægtelse af min egen styrke, som er blevet misbrugt, er jeg bange for. Jeg har endda muligvis fortrængt en masse ved at misbruge den (du også, Bill).

Dette syndrom er et eksempel på egoets arrogance, der maskeres som ydmyghed, og som Kurset tager op senere, og ved hjælp af det fornægter vi en evne der er kommet af Guds Kærlighed, og tror

at vi ved bedre end Han gør. På den måde vil egoet arrogant have os til at tro, at vi har magt til at forandre det Gud har skabt. Denne tro er grundlaget for hele egotankesystemet om adskillelse og egenmægtig tilegnelse af Guds Magt. Mere konkret ville Jesus senere bede Helen og Bill om ikke at fornægte deres evner til at deltage i det "fælles projekt" med at bringe Kurset til verden. Helens sidste kommentar ovenfor refererer til egoets udnyttelse af det der forekommer som svaghed, som et middel til at manipulere en anden igennem skyld og medynk.
Helen omtaler så et yderst vigtigt tema, der er af samme slags som Jesu budskab til Bill i hendes notat fra den 18, om hans frygt for at undervise:

Vildfarelsen nu er, at hvis jeg ikke bruger noget af mit eget, vil jeg ikke såre nogen, og vil så ikke selv blive såret. Det indlysende svar er, at lammelse ikke vil føre dig nogen steder hen, hverken bogstaveligt eller i overført betydning.....

Notaterne fortsætter den følgende morgen, den 20 oktober.

Jeg tror, at under projektionerne og alt det andet, er der en skjult længsel efter sjælen. Vi ønsker den tilbage så vi kan identificere os med den, fordi det er det vi virkeligt *er*, og et eller andet sted ved vi det.....

Det afspejler noget der senere skulle blive et fundamentalt princip i Kursets lære, nemlig at hele egotankesystemet - "projektionerne og alt det andet" - er et forsvar imod vores underliggende længsel efter at vende tilbage til Gud - en skjult længsel efter sjælen - som vi på et eller andet niveau ved er der. Som Tekstbogen senere siger:

Under egoets mørke fundament er erindringen om Gud, og det er den du er virkeligt bange for..... Du erkender, at ved at fjerne den mørke sky som tilslører den, ville din kærlighed til din Fader drive dig til at besvare Hans kalden, og springe ind i Himlen.....For endnu dybere end egoets fundament, og meget stærkere end det nogensinde vil blive, er din intense og brændende kærlighed til Gud, og Hans til dig. Det er dette du i virkeligheden ønsker at skjule. (T-13.III.2:1,6,8-9)

Derefter fortsætter notaterne med den tidligere omtalte henvisning til bibelcitatet fra den foregående dag. Jesus opfodrer indtrængende Helen til at sige til Bill:

Jeg synes det er mærkeligt at jeg ikke kunne huske det rigtige citat "lige så meget som du gør dette imod den mindste af Mine børn/brødre....." Jeg bestemte mig først for, at citatet formodentlig

stoppede med "de mindste af disse", og at jeg bare var forvirret over en tilføjelse. Men jeg blev hængende i det der i virkeligheden *ikke* var der.

Dette afspejler selvfølgelig et vigtigt træk ved Helens ego, som blev nævnt ovenfor, og gentagne gange påpeget af Jesus såvel som af hende selv: At hun altid "blev hængende" i sine egne fortolkninger af situationer, der "faktisk ikke var der". Helen fortsætter:

Så kunne jeg ikke bestemme mig til om det var børn eller brødre, og jeg blev bedt om at spørge dig (Bill). Det *er* besynderligt at du tilsyneladende heller ikke kunne vælge imellem de samme to ord. Ordren (dvs. fra Jesus) er at være *sikker* på at du ved, at dette er vigtigt for os begge.
Notat: Jeg er bange for Cornell (et møde der skulle holdes på Cornell Universitets medicinske afdeling) i dag.....hvis jeg kan få min sjæl på plads, vil det dog være i orden.
Jeg var faktisk ret deprimeret her til formiddag, hvilket nu er *meget* usædvanligt (det var jeg hele tiden tidligere 44) Måske vil læseren huske, at dette var en af Helens begrundelser for at vende tilbage til universitetet) men Han siger "Vær glad for at Jeg har overvundet verden".
Jeg var meget glad for at du (Bill) ringede, selvom jeg ikke *tror* jeg var ude af den mere end et kort øjeblik. Jeg fik et kortvarigt og meget upassende chock da du sagde: "Dotty venter, og du kan komme ind i en taxa alene, kan du ikke? Der er *ingen som helst konkurrence* imellem Dotty og mig, og jeg tænkte at det var sandsynligt at hun *faktisk* behøvede dig mere på det tidspunkt. Jeg *ved* du aldrig vil svigte mig. Så taxaen ventede på hjørnet.

Ligesom i Helens breve finder vi her den samme ærlige iagttagelse af hendes ego i aktion, hvad der sætter hende i stand til hurtigt at bevæge sig forbi dets fortolkninger af at være ringeagtet og såret til sandheden. Anerkendelsen af Sønforholdets eenhed og sikkerheden i Guds altid tilstedeværende Kærlighed, forhindrer enhver egotanke i at udvikle styrke. Bevidstheden om dette var altid meget nærværende i Helens sind. Det var dog kun i denne periode hun var i stand til konstant at acceptere den. I sine senere år valgte hun oftere at fornægte denne sandhed end det modsatte, med det resultat at vrede og smerte var det hun i almindelighed oplevede.
Helens åbenhed overfor sig selv og Jesus fortsatte med disse notater, der afspejler accepten af hendes ønske om at være virkeligt hjælpsom imod andre, som er et vigtigt aspekt af det nye tankesystem *Et Kursus i Mirakler* snart ville tale for.

Der skete noget meget overraskende imens jeg mediterede efter din (Bills) opringning. Jeg sagde præcist hvad du foreslog: "Jeg er ret bedrøvet over noget, hvilket sandsynligvis er en fejlagtig opfattelse af noget fortidigt, og vil du (dvs. Jesus) være så venlig at bringe mig i orden".
Så sagde Han "Når du dør, lever du. Men vær sikker på at du forstår hvad det betyder." Jeg blev frygteligt bange fordi jeg troede at jeg måtte være ved at dø, men så indså jeg at det ikke er nogen dårlig måde at dø på, så bare slap af, og nyd det. Så jeg fandt mig bare tålmodigt i det og blev meget rolig.

Helen misforstod selfølgelig beskeden fra Jesus. Ved at forveksle form og indhold - de bogstavelige ord med deres betydning - forstod hun ikke her, at Jesus mente egoets død, ikke hendes fysiske selvs død. Nogle få uger inde i dikteringen af Kurset, klargjorde Jesus dette punkt for Helen i en passage der nu findes nær ved slutningen af kapitel 3 i Tekstbogen:

Efterhånden som du nærmer dig Begyndelsen mærker du frygten for ødelæggelsen af dit tankesystem komme over dig, som om det var dødsangst. Der er ingen død, men der *er* en tro på døden. (T-3.VII.5:10-11)

Helen fortsætter stadig optaget af tanker om sin fysiske død:

Og så skete det. Jeg indså pludseligt, at dette var meget selvisk, og så bestemte jeg.....at hvis jeg bare døde, ville du (Bill) blive frygtelig chokeret, og din udvikling ville måske endda gå i stå, og det endda efter at du var kommet så langt. Vær sød at lade mig blive og hjælpe ham lidt længere. Og Jonathan ville aldrig komme sig over det, for han er heller ikke parat endnu.....
Så jeg bad om at jeg måtte få lov at blive så længe jeg kunne være til hjælp, og ville det ikke være vidunderligt! Så kan jeg kun være rask. Det var jeg meget lykkelig over i nogen tid, og blev så bange.....

Drøm: Fordi jeg var meget træt og stresset, dopede jeg mig og gik i seng meget tidligt, men jeg bad Ham (Jesus) om at bede imens jeg slog mig selv ud i en kort pause.
I formiddags gik det op for mig, at jeg ingen ret havde til at lade noget gå til spilde - penge, klæder, eller mit liv, fordi alt er nødt til at blive brugt rigtigt. Det har altsammen en plads i Planen. Og man må *ikke* smide gaver væk. Livet er en gave man modtager for at hjælpe een til at vinde det evige liv. Det er den vigtigste måde Han kan hjælpe os på nu.

Livsforsikring - og det man *i virkeligheden* burde sige er, at man ønsker at leve så længe man kan være til hjælp for Ham, og så vil man bare gøre det. Og det kan der *kun* komme godt ud af for alle - Amen.

Så jeg besluttede at dø snart (dvs. før Jesu besked) hvilket jeg ville have gjort. Dette var ikke en beslutning jeg burde tage, fordi det *kunne* være et forfærdeligt spild, som jeg så skulle stå til regnskab for. Men man kan ændre forudsigelser hvis man ændrer sin tænkemåde, så måske burde jeg sige at jeg hellere vil lade Ham bestemme.

(Bill - jeg er urolig over dether, men jeg *ved* det er rigtigt)

Et vigtigt emne i disse indledende noter var David Diamond, Helens føromtalte kollega. (I øvrigt gengav Helen næsten altid personers navne korrekt i sine notesbøger, til forskel fra sin sædvanlige praksis med at glemme eller ændre navne). Dave var ved at dø, og Helen følte helt klart, at det var en "opgave" at bede for ham. Hun bad Dave om at tage imod Jesu hjælp (her oftest kaldet Kristus) og at tilgive en anden kollega, Harry Silver (mit pseudonym) som Dave havde såret. Disse notater er meget bevægende i deres udtryk for Helens brændende ønske om at være til hjælp, som var typisk for hvordan hun levede sit liv.

Taxachaufføren spurgte om jeg havde noget imod at han spillede musik, og jeg tænkte at det måske kunne hjælpe mig med at bede for Dave, så vi startede med en march, og jeg tænkte "Come on Dave, kom med, så kan vi allesammen marchere sammen", og så var det en ballet, og jeg tænkte "Come on Dave, Gud har også plads til lysere øjeblikke".

Dave, du skal ikke give op - du har virkelig en mission - tab ikke chancen - mirakler *er* den naturlige lov. Så bad jeg Kristus hjælpe Dave til at vide at *Han* var der og at kunne se Ham, og kende sandheden så han kunne blive fri....."Hvis blot to kommer sammen i Mit navn". 45) Det faktiske bibelcitat er som følger: "Thi hvor to eller tre er forsamlede om mit navn, der er jeg midt iblandt dem" (Math. 18.20) Dave *du* må være denne anden - vi har brug for dig - livet helbreder, ikke døden.....

Måske kan vore ubevidste sind nå Kristus imens Dave sover, og Han vil så forene os i bøn - "Vi kan gøre det Dave".

Dave stod en gang i vejen for Harry Silver, og forhindrede på en eller anden måde hans avancement. Silver ved at han må tilgive ham, og gøre alt hvad han kan for at slippe ham fri. Det er derfor Silver elskede Dave ved første blik, og tålmodigt har været ham hengiven. Silver er bange for at "lade Dave dø", fordi han ved dette er hans karmiske skyld. Dave er ikke i stand til at hjælpe på grund af det han gjorde mod Harry, og de er begge i fængsel.

Dave, hør nu på hvad jeg siger, og lad Kristus hjælpe dig - overlad det til Ham, og hvil dig. *Lad være* med at såre Harry igen ved at lade ham i stikken. Harry har brug for et mirakel til at lære sig, at det *ikke* er hjernen der er sædet for livet, men Gud. Han kan lære dette hvis du er villig til at blive og undervise ham. Hjælp med at frelse os alle, Dave. *Vær nu sød* og samarbejd - du fornægtede en gang sandheden overfor Harry Silver - vær nu sød, og befri både ham og dig selv nu. Du lærte ham noget forkert Dave, men husk hvor god du altid har været til at undervise de emotionelt forstyrrede, og lær ham det rigtige nu.

Kære Dave, vis Harry at ånden *ikke* bor i hjernen. Vend din påstand rigtigt, og *vid* at ånd kan helbrede hjernen, som den lavede. *Det er ikke* den anden vej. Befri børnene denne gang Dave - vær nu sød for Guds skyld, Amen.

Dave - husk din lille pige - hun var lydefri selvom hun blev undfanget ved et uheld i en livmoder man troede var steril, fordi den var så fyldt af fibroide svulster. De sagde det måtte fjernes. Men det var alligevel et midlertididgt hjem for et fuldkomment barn, imod alle odds for den menneskelige lægeverden. Vær sød Dave og lad være med at identificere dig med din hjerne. Vid at du er udødelig, og åben fængslet for Harry Silver. Hør nu efter Dave - du kan tilintetgøre dine fjender ved at gøre dem til dine venner. Du sårer Harry, men han elsker dig. Tak Gud for at du kan hjælpe ham nu - jeg beundrer din mission, og jeg beder til at jeg kan hjælpe Kristus til at hjælpe dig. Dave - før eller senere vil du være nødt til at få dether i orden, og du kan spare tusinder af år lige nu. Vi *må* kalde børnene tilbage. Kristus vil give dig det meste nu, hvis du vil tage imod det, for du har reduceret dig selv til det mindste. Tag imod det for Ham, der ønsker at give dig al magt i Himlen og på Jorden.

Dave, hjælp Kristus med at nå din ånd, og stol ikke på din hjerne. Hjælp os Dave, og hør Ham.....Dave, skift identitet fra Diamond til Pearl of Great Price, og tag din ret til tilgivelse *nu*. Din og min ånd *kan* forenes, og så *er* vi to kommet sammen i Kristi navn. Jesus lovede at være der Dave. Din hjerne har ingen betydning hvis du vil forstå livet som Jesus gjorde. Da Han sagde: "Fader, i Dine hænder befaler jeg Min Ånd" mente Han sin *opstandelse, ikke* Sin død. Husk og forså det, for det kan frelse dig nu. Den iltmangel Hans død forårsagde, skadede ikke Hans hjerne (dvs. sind). Vær nu sød Dave - hør Ham sige "Jeg er opstandelsen og livet, og hver den som tror på Mig, skal have evigt liv."

Dave det betyder noget at jeres navne er Diamond og Silver. Husk hvor dine virkelige skatte er. Silver har fået hele det Neurologiske Institut til at se på dig. Men de tror allesammen at livet er hjerne. Hjælp dem Dave - du er lærer. Dave, du kan stadig nå at høre råbet "Kom herud" - Lazarus var allerede død; det er du ikke.

Dette vigtige notat udtrykker fire temaer, der udgør hjertet i læren i *Et Kursus i Mirakler*, der skulle til at komme:

1) At forene sig med hinanden: "Come on Dave, kom med, så kan vi allesammen marchere sammen"; Helen formaner Dave til at forene sig med Harry, en forening der afspejler meningen med tilgivelse.

2) At forene sig med Jesus: Helen beder Dave om at lade Kristus (Jesus) hjælpe sig: "Hvis blot to kommer sammen i mit navn"; da Helen senere trygler Dave skriver hun: "Din og min ånd *kan* forenes, og så *er* vi to kommet sammen i Kristi navn."

3) miraklets rolle: "mirakler *er* den naturlige lov"; interessant nok blev dette skrevet to dage før dikteringen af mraikelprincipperne begyndte (se især princip nummer 6: "Mirakler er naturlige, Når de ikke finder sted, er noget gået galt." (T-1:I.6) Som det gælder for de indledende sider i Tekstbogen, synes miraklet her at blive associeret med kroppen, som der hvor Helen beder Dave om at leve, så Harry kan lære: " Harry har brug for et mirakel til at lære ham, at det *ikke* er hjernen der er sædet for livet, men Gud. Han kan lære dette hvis du er villig til at blive og undervise ham." Men senere i Kurset gør Jesus det klart, at mirakler kun indebærer et skift i tænkemåden, og at kroppen hverken er involveret i sygdom *eller* helbredelse. Tekstbogen siger f.eks.: "Miraklet er uanvendeligt hvis du kun lærer at kroppen kan helbredes, for det er ikke den lektion det blev sendt for at undervise i. Lektionen er, at det *sind* var sygt, der troede kroppen kunne være syg; at projicere skylden ud forårsagede intet, og havde ingen virkninger." (T-28.II.11:6-7)

4) sindets (her kaldet "åndens") magt over hjernen: Helen trygler Dave om at lære Harry, at "ånden *ikke* bor i hjernen. Vend din påstand rigtigt, og *vid* at ånd kan helbrede hjernen, som den lavede. *Det er ikke* den anden vej." Og derefter: "Dave, hjælp Kristus med at nå din ånd, og stol ikke på din hjerne." Efter en omtale af Jesu opstandelse beder Helen Dave om at undervise "hele det Neurologiske Insitut....(der) tror at livet er hjerne". Også her kan vi se, at Helen var andet og mere end en blot og bar kanal, som Jesus dikterede sit Kursus i Mirakler igennem. Når hun identificerede sig med sit helbredte sind, var hun selv Visdommens Stemme.

De følgende notater synes også at være skrevet den 20 oktober, og viser Jesu forsøg på at hjælpe Helen og Bill. Her er det mere konkret Jesus og Helen der prøver på at hjælpe Bill med at overvinde sin modstand imod Jesus og komme Ham nærmere:

Hvis man ikke får et svar, er det altid fordi man har en ukorrekt indstilling.

Helen: Jeg sagde at Han lovede at komme når der blev kaldt på Ham, og Bill beder og erkender ikke (Jesu tilstedeværelse), og har virkelig forsøgt at banke på, og der er ikke blevet åbnet for ham.

Jeg tror døren står lidt på klem, men jeg vil i hvert fald ikke kalde det meget åben. Er det i orden at jeg beder for ham (Bill) når han gerne vil have det?

Denne tanke, at Helen beder om hjælp for Bill (og andre) var til stadighed et vigtigt emne for hende, og vi kommer tilbage til det i del III.
Notaterne fortsætter derefter med Jesus i rollen som første person. Hovedemnet er stadig Bill:

Jeg kan ikke svare når han (Bill) spørger forkert. Når han spørger rigtigt, har jeg allerede svaret. Han har en tendens til at få en del af et svar, og så selv bestemme hvornår han vil afbryde. Han burde spørge om dette er alt. Da jeg ikke ved hvornår han vil ringe af, er jeg nødt til at svare meget kort og endog kryptisk. Det hakker beskedderne for meget i stykker.
Der kommer også forstyrrelser fra tre hovedområder:
1) Han har ikke megen virkelig tillid til at jeg vil komme igennem. Han fremsætter aldrig bare sine rettigheder. Han burde begynde med langt mere tillid. *Jeg* vil holde hvad jeg har lovet, men du (Helen) opfører dig ikke som om du virkeligt forventer at han gør det.....
2) Han er nødt til at lære at koncentrere sig bedre. Hans sind flyver for meget omkring til god kommunikation. Foreslå ham en meget kort sætning som "Her er jeg Herre", og tænk så ikke på *noget som helst* andet. 46 En anden gang gav Jesus Bill endnu en sætning der kunne hjælpe til at fokusere hans sind mere på Ham: "Jesus, min broder, vis mig din kærlighed". Bare træk dit sind langsomt væk fra alt andet, og koncentrer dig om diss ord. Dette vil også give ham (Bill) erkendelsen af at han virkeligt *er* her. Det er han ikke for sikker på.
3) Sig til ham, at han må være sikker på ikke at tage fejl af din (Helens) rolle. Hvis han overreagerer på dig eller overvurderer dig som person, vil I begge være i fare (dvs. fra deres egen skyld).

Helen: Han (Jesus) tror tiden er inde til nogle forklaringer, som vi formodentlig er parat til. Der er altid risici ved at forøge tempoet. Det hele blev startet fordi tingene er ved at komme bagud, fordi så mange mannesker til stadighed taber mere end de vinder. 47) Dette blev senere en del af en forklaring Helen fik om de indre begivenheder der skete. se senere s .

Det næste notat synes at være skrevet om morgenen den 21 oktober, den dag Kurset faktisk begyndte. Også det koncentrerer sig om Helens villighed til at hjælpe andre, såvel som om hendes modstand imod sådanne udvidelser af kærlighed.

Helen: Formiddag. I nat kom jeg til at tænke på, at der var sket noget meget forkert. Jeg blev vred fordi jeg ikke mente, at jeg skulle blive bedt om at bede (til Jesus) for dig (Bill), og at det var en form for udnyttelse (fra Bills side) der var meget farlig for mig, og som repræsenterer en undvigelsesmetode fra din side. Jeg syntes det hele var så farligt, at jeg ville være nødt til at bede dig om ikke at gøre det igen. Ganske kort tænkte jeg på (men helt uden følelsesmæssig reaktion, som *altid* er mistænkeligt) - at jeg bare kunne nægte at bede for nogen anden, fordi jeg foretrækker tanken om min"specielhed".

Kristus siger jeg kan regne med, at der er noget galt når som helst jeg får et "arrigt" svar - *tonen* er forkert.

Til morgen var det klart for mig, at i forbindelse med dig har jeg ikke gjort det rigtigt siden jeg spurgte dig om hvad *du* ønskede, så jeg faktisk kunne spørge *for dig*. Det var afgørende.....du har envher ret, faktisk *bør* du bede mig om at spørge for dig. Dette er *ikke* en egoistisk gave, og det *er* en virkelig gave. (Det gør mig også oprørt). Den skal bruges for andre, og *især* dig.

Jesus: Bed Bill være så rar at hjælpe dig med at komme over at være ondskabsfuld over det hurtigt.

Helen: Bemærk - I øjeblikket er jeg alvorligt i tvivl om alt. Det stopper alting.

Imens Helen nedskrev nogle af disse tanker om aftenen den 21 oktober, hørte hun den nu "mere eller mindre bekendte" indre Stemme begynde at give hende direkte instruktioner.

Selvom hun på dette tidspunkt var blevet vant til at tage imod budskaber, var hun bestemt ikke forberedt på det Stemmen sagde. Helen var i øvrigt meget bevidst om at Stemmen tilhørte Jesus, men hun gjorde i reglen sit bedste for at holde denne identitet i baggrunden af sit sind. Men med begyndelsen af dikteringen af *Et Kursus i Mirakler* kunne hun faktisk ikke længere gøre dette. I sin oprindelige selvbiografi, som hun dengang fuldt ud forventede ville blive offentliggjort, skrev hun om Ham på denne måde, hvor hun atter forsøgte at fornægte Jesu identitet ved at omtale ham som Stemmen. Men det var helt tydeligt klart at hun vidste hvem han var, som det kan ses af notaterne fra den 19 og 20, for slet ikke at omtale den serie af breve vi allerede har set. Helens ord herfra og til slutningen af dette kapitel er således hentet fra denne redigerede selvbiografi. Vi starte med hendes observationer om den indre Stemme.

Jeg forstod (ikke) den rolige, stærke autoritet, som Stemmen dikterede med. Det er hovedsagelig på grund af denne autoritets mærkeligt overbevisende væsen, at jeg straks refererede til Stemmen med

et stort "V". Den særlige kombination af sikkerhed, visdom, venlighed, klarhed og tålmodighed der karakteriserede Stemmen, gjorde, at den form for beskrivelse var fuldstændigt passende.

Da Helen og jeg år senere redigerede hendes selvbiografi, gjorde det at skrive om Jesus hende så bange, at hun valgte at slette det afsnit helt, såvel som andre henvisninger til forfatterskabet. Så hun overlod det til mig at beskrive hendes forhold til "Stemmen", som jeg har omtalt i forordet under formålet med denne bog.

Jesus begyndte dikteringen af Kurset på denne måde:

Dette er et kursus i mirakler, vær venlig at skrive ned.

Helen fortsatte med omkring en sides notater før hun ringede til Bill vildt opskræmt. Hun forklarede ham hvad der var ved at ske, og om sin fornemmelse af at Stemmen "synes at ønske at fortsætte.....jeg er sikker på at der er mere". Bill foreslog ganske klogt at Helen fortsatte som hun bedst kunne, og at de skulle mødes på kontoret tidligt om morgenen for at diskutere denne forbavsende vending i de indre begivenheder. Helen fortsatte et stykke tid endnu. Før præsentationen af det hun skrev, er der brug for en forklaring på de tydelige forskelle på det materiale Helen oprindeligt skrev ned og det offentliggjorte Kursus.
I løbet af den første måned eller deromkring, var Helens angst så stærk, at *formen* (ikke *indholdet*) af dikteringen blev påvirket i den forstand, at det skrevne var klodset og sommetider alt for kort. Adskillige gange korrigerede Jesus et fejlagtigt ord eller en vending en dag eller to efter at den var blevet skrevet, når Helens sind var åbent til at modtage korrektionen. Man kan benytte analogien med en ubenyttet vandhane, hvorfra der i begyndelsen kommer rustent vand. Når vandet har løbet i nogen tid forsvinder rusten, og vandet "vender tilbage" til at være klart. Forstyrrelsens "rust", der syntes at være resultatet af ikke at være benyttet i lang tid, skyldtes faktisk Helens frygt for sit sinds magt, og mere konkret hendes frygt for Jesu kærlighed, som hun i virkeligheden var så identificeret med.
Men endu større betydning for forskellen på de oprindelige og de publiserede sider fra begyndelsen af Kurset havde det, at Helens tidligste oplevelse af Jesus var, at han var sammen med hende som en ældre broder med sin søster, der talte venligt og kærligt til hende. Omkring det der nu er kapitel Fem i Tekstbogen, begynder tonen i det skrevne at skifte og blive stadigt mere flydende og objektiv, og det får mere karakter af forelæsning end af dialog. I begyndelsen var den faktiske undervisning (der grundlæggende er det der findes i de publiserede bøger) derfor blandet med personligt materiale, der var udformet til at hjælpe Helen og Bill med deres forhold, andre forhold og deres liv,

og med deres egne personlige problemer. Dertil kom, at der blev givet kommentarer til visse professionelle emner, for at støtte Helen og Bill i at slå bro over kløften immellem deres forståelse af almindelig psykologi og Kursets psykologi. Efter instruktion fra Jesus fjernede Helen og Bill disse passager, der lå udenfor Kursets egentlige lære, da de ikke var bestemt for den almindelige læser.

Jeg vil komme tilbage til det oprindelige manuskript og den påfølgende redigering af det i senere kapitler, hvor jeg vil præsentere noget af dette fjernede materiale ved at give en forestilling om den yderst personlige kontakt Helen havde med Jesus, og om hans kærlige interesse for hende og Bill.

Som vi lige har set, begyndte forklaringen på fremkomsten af *Et Kursus i Mirakler* endog før starten på nedskrivningen. Senere udtrykte Helen det i sin selvbiografi på denne måde:

Jeg fik en art mental "forklaring".....i form af en serie sammenhængende tanker, der gik igennem mit sind i hurtig rækkefølge, og udgjorde et rimeligt sammenhægnede hele. Ifølge denne "information" var verdenssituationen ved at blive værre med alarmerende hastighed. Mennesker var over hele verden ved at blive kaldt tilbage for at hjælpe, og var ved at udvikle det der for dem var højst uventede evner, der hver især ydede deres individuelle bidrag til en overordnet, forudarrangeret plan. Jeg havde tilsyneladende accepteret at nedskrive et kursus i mirakler, som Stemmen vkulle diktere til mig som en del af denne overenskomst, og det at jeg gjorde det, var faktisk min begrundelse for at komme. Det forudsatte ikke helt uventede evner, fordi jeg ville benytte evner jeg havde udviklet for meget længe siden, men som jeg ikke endnu var parat til at anvende igen (symboliseret ved "modtage og sende-udstyret" i bunden af båden i Helens vision). Og det var derfor jeg havde så store vanskeligheder ved at gøre det. Men menneskene havde nået et punkt hvor de mistede mere end de fik. På grund af denne akutte fare, blev den sædvanlige, langsomme, evolutionære spirituelle udviklingsproces overhalet af noget der kunne kaldes en "himmelsk acceleration". Jeg kunne fornemme den presserende nødvendighed der lå bag denne forklaring, uanset hvad jeg måtte tænke om indholdet, for ikke at nævne at jeg ikke forstod det. Følelsen af at tiden var ved at rinde ud blev tilkendegivet for mig.

Jeg vil omtale denne "forklaring" i III del, når jeg beskriver de forskellige niveauer i Helens forhold til Jesus.

Helen fortsatte derefter:

Jeg var ikke tilfreds. Selv i det usandsynlige tilfælde at dette var sandt, betragtede jeg ikke mig selv som en god kandidat til rollen som skriver. Jeg meddelte min modstand tavst, men stærkt.

"Hvorfor mig?" spurgte jeg. "Jeg er ikke engang religiøs. Jeg forstår ikke de ting der er sket med mig, og jeg kan ikke engang lide dem. Desuden gør de mig nervøs. Jeg er næsten det ringeste man kan vælge."
"Tværtimod" blev jeg roligt forsikret om. "Du er et glimrende valg, og det af en meget simpel grund. Du vil gøre det."
Det havde jeg ikke noget svar på, og trak mig overvundet tilbage. Stemmen havde ret. Jeg vidste jeg ville gøre det. Og sådan begyndte nedskrivningen af "kurset".

Svaret var typisk for mange af de svar Helen fik af Jesus. De var yderst praktiske og logiske, hvad der udelukkede enhver modsigelse fra hendes side. F.eks. var Helen allerede ved at nedskrive Kurset, og derfor kunne hun ikke så godt argumentere imod Jesus, når Han sagde "Du vil gøre det". Dertil kom naturligvis, at Helen på et andet niveau allerede havde accepteret at være skriver for Kurset, og derfor kunne hun ikke gå imod det hendes sind havde forpligtet hende til at gøre.
Helen omtalte nedskrivningen som "indre diktat". Det vil sige hun gik hverken ind i en ændre bevidsthedstilstand, trance eller brugte automatskrift. Hun var altid bevidst om hvad hun lavede, selvom hun valgte ikke at lægge mærke til det. Uanset hvordan hun havde det, fortsatte skrivningen.

Jeg følte når det ville komme, og det var næsten dagligt, og sommetider mere end en gang om dagen. Tidspunktet forstyrrede aldrig arbejde eller sociale aktiviteter, og det startede når jeg var såpas fri til at skrive uden at blive forstyrret. Jeg skrev i stenogafi på en blok jeg snart begyndte at bære med mig omkring, hvis det nu begyndte. Jeg kunne nægte at samarbejde, og gjorde det ofte, men jeg fik det øjeblikkeligt så dårligt, at jeg hurtigt opdagede at jeg ikke ville få fred før jeg gjorde det. Alligevel opretholdt jeg min "ret til at nægte" hele vejen igennem, og handlede ikke sjældent derefter i nogen tid. Sommetider skrev jeg ikke i over en måned, hvor jeg blot blev mere og mere deprimeret. Men der var aldrig noget som helst automatisk ved skrivningen. Den krævede altid min fulde og bevidste medvirken.
Det viste sig at aftnerne blev den foretrukne tid til at "tage diktat". Jeg protesterede af al magt imod dette, og gik ofte trodsigt i seng uden at have skrevet noget. Men så kunne jeg ikke sove, og stod så lidt senere op med en vis afsky, og skrev som der blev dikteret, som det mindste af to onder. Nogle gange var jeg så træt at jeg gik i seng igen efter kun at have skrevet nogle få paragraffer ned. (Disse tilfælde bekræftes af den uensartede kvalitet af linierne i Helens stenografi). Så blev jeg stærkt drevet til at fortsætte før morgenmad næste morgen, og måske afslutte afsnittet på vej til arbejde eller på besynderlige tidspunkter ind imellem de forskellige arbejdsprocesser i løbet af dagen. Når jeg startede på en sætning vidste jeg aldrig hvordan den ville slutte, og ideerne kom så hurtigt, at jeg

havde svært ved at følge med dem, selv med det system af stenografisymboler og forkortelser jeg havde udviklet efter i mange år at have taget notater i undervisningen og til terapisessioner.

Helens *oplevelse* af Jesu diktering, især efter de første uger, var, at det var som om hun havde en båndoptager i sit sind, som hun kunne tænde og slukke med vilje, uden at det havde indflydelse på selve materialet. I III del vil jeg iøvrigt komme ind på forskellen på Helens oplevelse af Jesus, og virkeligheden af hendes forhold til ham. Men det følgende er hendes egen beskrivelse af denne indre diktat:

Skrivningen kunne afbrydes når som helst. På kontoret kunne jeg lægge notesblokken fra mig og tage telefonen, tale til en patient, supervisere et yngre medlem af staben, eller deltage i et af vore utallige akuttilfælde, og vende tilbage til dikteringen uden ovehovedet at tjekke tilbage for at se hvor jeg var kommet til. Hjemme kunne jeg tale til Louis, sludre med en ven, besvare telefonopkald eller tage en lur, og genoptage skrivningen bagefter, uden at forstyrre den jævne strøm af ord det mindste. Det betød endog intet om jeg stoppede lige midt i en sætning, eller ved slutningen af en paragraf. Det var som om Stemmen bare ventede indtil jeg kom tilbage og så startede igen. Jeg skrev med samme lethed hjemme, på kontoret, på en bænk i en park, i en taxa eller en bus eller i undergrundsbanen. Tilstedeværelsen af andre mennesker forstyrrede ikke det mindste. Når tiden til at skrive kom, viste det sig at ydre omstædnigheder var uden betydning. Afbrydelserne kunne vare timer, dage, en gang imellem uger, uden noget tab i kontinuiteten.

At skrivningen " kunne afbrydes når som helst" gør endda større indtryk, når man betænker de mere poetiske afsnits høje kvalitet, med deres hyppigt komplicerede sætningsstruktur i fuldkomne iambiske pentametre.
Helen var en "barsk" redaktør, der næsten bogstaveligt angreb et manuskript med det mål at rense det for alle irrelevante ord, fraser, og tegnsætning, Hendes professionelle skrivestil var koncis, skarp og kortfattet, træk der var fuldkomment passende og respektable når det gælder videnskabelige skrifter. Men når det gjaldt *Et Kursus i Mirakler*s poetiske og metaforiske sprog, var Helens stil fudstændidigt ved siden af. Jeg vil vende mere detaljeret tilbage til dette aspekt af Helens skriftlige og redaktionelle stil, når jeg kommer til vores egen detaljerede gennemgang af manuskriptet i 1974. Men her er hendes egen beskrevne oplevelse af forsøgene på at forbedre Jesu diktering:

Især i begyndelsen blev jeg sommetider fristet til at ændre ord her og der, i det jeg tænkte var i sammenhængens interesse. I almindelighed var trangen til at bringe det tilbage til det oprindelige

dog så stærk, at jeg gjorde dette ret snart. Faktisk havde jeg en tendens til at føle mig ubehageligt tilpas indtil jeg gjorde det. Desuden blev det meget hurtigt klart, at ordene ikke blev valgt tilfældigt. Sommetider blev noget der forekom usammenhægnende når det blev skrevet, forklaret senere, og de oprindelige ord var nødvendige for at det følgende kunne blive klart. Andre gange blev ideer med specielle ord nævnt senere i sammenhænge jeg endnu ikke var klar over, så en hvilken som helst ændring jeg måtte lave sandsynligvis ville reducere sammenhængen fremfor at øge den.

I løbet af de 7 år det tog at neskrive Kurset mindskedes Helens første "akutte angst" betydeligt. Og selvom hun "aldrig virkeligt blev fortrolig med det", blev nedskrivningen en integreret del af hendes liv, så meeget at hun utvivlsomt savnede det da det stoppede. Sådan var det, selvom hendes almindelige opfattelse var, at skrivningen var "en stor og ofte yderst irriterende indgriben i mit liv". Gennem en af de førnævnte perioder, hvor hun standsede den løbende proces i omkring en måned, blev hun deprimeret og syg. Helens mand Louis, der altid støttede hende, selvom han med vilje undlod at involvere sig i det der skete, sagde til sidst til hende: "Hvorfor begynder du ikke på det du var ved igen; det ser ud som om du har det bedre når du gør det." Men det overraskende for Helen under hele forløbet var, at hun aldrig virkeligt tænkte på *ikke* at gøre det, som hun fortalte mig bagefter:

Men på trods af perioder med åbent oprør, tænkte jeg aldrig alvorligt på at opgive det.....

Men selv midt i denne følelse af at være pålagt arbejde, oplevede Helen øjeblikke hvor

(jeg) følte mig mærkværdigt henrykt imens jeg skrev. Ved sådanne lejligheder syntes ordene næsten at synge, og jeg havde en dyb følelse af tillid og glæde, og endda af at være begunstiget. Jeg opdagede bagefter, at disse sektioner viste sig at være de mere poetiske. Men det var kun korte, men lykkelige, perioder af henstand.

Nogle af disse henrykkende passager indbefattede Kursets version af the Lords Prayer i slutningen af kapitel seksten i Tekstbogen, sektionerne "Hellig Uge", "For De er kommet" og "Vælg Endnu Engang" (I Tekstbogens kapitler 20, 26 og 31 respektive) og den sidste paragraf i lektion 157 i Arbejdsbogen.

Langt vanskeligere end selve nedskrivningen, der selvom den var vanskelig gik relativt jævnt og let, var det at læse notaterne for Bill dagen efter. De var blevet enige om, at ved dagens slutning, eller når som helst de kunne afse tid i det der dengang var en meget travl arbejdsuge, skulle Helen

diktere det der var dikteret til hende den foregående dag til Bill. Så skrev Bill det på maskine, som han spøgende sagde senere: "med den ene hånd på Helen og den anden på skrive-maskinen".

Jeg hadede at høre det jeg havde skrevet. Jeg var sikker på at det var usammenhængende, fjollet og meningsløst. Men på den anden side blev jeg ofte uventet og stærkt bevæget, og brast pludselig i gråd. Jeg kunne aldrig på forhånd sige hvornår dette ville ske, og uvisheden forøgede min i forvejen stærke angst. Bill støttede mig fantastisk godt, især under de første arbejdssessioner, der var yderst vanskelige for os begge. Det tog mig lang tid - sommetider timer - at blive i stand til at læse forståeligt. Det var virkelig en præstation at få nedskrevet en enkelt side, og det var meget udmattende. Jeg kunne næsten ikke læse notaterne højt. Jeg begyndte at stamme, et problem jeg ikke har haft hverken før eller siden. Jeg fik også nogel akutte hosteanfald eller nogle lange gabeture, der gjorde det helt umuligt for mig at tale længe eller klart. Sommetider mistede jeg stemmen fuldstændigt.

Bill læste så det han lige havde skrevet højt for Helen, hvilket tjente til at rette mulige fejltagelser.

I begyndelsen skrev Bill bare fortløbende, bortset fra at han startede hver dag på en ny side, som han så daterede. Senere gennemlæste vi så det hele, og enedes om at denne metode syntes at bryde indholdet, og ikke afspejlede de mere naturlige pauser i materialet, der syntes at komme i naturlige afsnit. Derfor noterede vi det der forekom os at være de mere logiske underopdelinger, og indsatte endnu senere kapitelnavne og underoverskrifter, der ligesom selve materialet kom til mig meget hurtigt og let, når jeg først havde accepteret at sætte dem ind. Så maskinskrev jeg manuskiptet igen selv (Helen maskinskrev manuskriptet to gange) hvad der ikke var særlig vanskeligt for mig. Men jeg kunne ikke læse det bagefter uden stort ubehag, så Bill gik ind på at læse korrektur, og vi rettede mine typografiske fejl sammen. De eneste faktiske ændringer vi lavede i originalen var, at vi fjernede nogle meget personlige passager, der oprindeligt var kommet i begyndelsen. (som anført tidligere havde Jesus bedt Helen og Bill om dette) Senere blev formuleringerne mere upersonlige, og vi følte at materialet kunne reproduceres præcist som det var blevet noteret ned.

Det stod Helen klart, at selvom hun var den der hørte Jesu stemme, var nedskrivningen med Kursets egne ord "et samarbejdsprojekt" (T-4.VI.8:2). Som Helen skrev senere, "ligger meget af dets betydning i det, er jeg sikker på". Et overordnet tema i *Et Kursus i Mirakler* er jo tilgivelse, der blandt andet kan defineres som at to mennesker, der tidligere var adskilt af deres egoopfattelser, forener sig i en fælles interesse. Helens og Bills overenskomst om at hjælpe hinanden med at finde denne bedre måde at forholde sig til hinanden på, symboliserede denne forening, og Kurset

repræsenterer Jesu svar på deres bøn. Men Helen og Bill delte ikke kun deres ønske om en bedre måde, men også deres frygt for den.

Bill og jeg havde mange diskussioner om denne mærkelige form for double-bind jeg befandt mig i, og Bill selv var ikke fri for den samme slags konflikt. Han var nødt til at tage sig af sine egne problemer med tvivl, og med mine næsten konstante anfald af angst, der ganske givet var en nedslående kombination. Det gjorde det yderligere vanskeligt for ham at han erkendte, at jeg ikke kunne fortsætte uden hans støtte og aktive opmuntring, som det var svært at yde konstant, når han selv følte sig så usikker. Og alligevel tænke han lige så lidt alvorligt på at opgive det hele som jeg selv. Det forekom os, at vi opfyldte en fælles opgave, som vi begge mente det var vigtigt at fortsætte med, på trods af vore vildt modstridende følelser.

Bill henviste senere til denne fælles opgave som et "helligt betroet hverv", som han og Helen følte var blevet givet dem, og som de vidste de ville ære.
Men Helen befandt sig til stadighed i en paradoksal situation. Hun holdt bevidst fast ved sin offentligt erklærede, professionelle ateistiske holdning, men kunne absolut ikke benægte *hvad* og *hvem* der var involveret i hendes skrivning. Helen omtalte til sidst *Et Kursus i Mirakler* som sit livs arbejde, men befandt sig i den forvirrende og umulige situation, at hun måtte tilstå at hun ikke troede på det, "en situation der var lige så latterlig som den var pinagtig". Men som Bill engang påpegede for Helen med hensyn til Jesus: "Du må selvfølgelig tro på ham, om ikke andet så fordi du diskuterer så meget med ham".

Hvad mig selv angår kunne jeg hverken forklare mig eller forsone mine åbenlyst uforenelige holdninger. På den ene side betragtede jeg stadig offentligt mig selv som ateist, fornægtede det materiale jeg skrev ned, og havde en stærk trang til at angribe det, og påvise at det var fejlagtigt. På den anden side brugte jeg virkelig megen tid på at skrive det ned, og senere at diktere det til Bill, så det var indlysende at også jeg tog det meget alvorligt.

Men det fremgår tydeligt af Helens breve fra dette tidsrum, for ikke at nævne hendes notater forud for Kurset, at hendes tro var meget stærk, og at hendes tro på Jesus var helt følelig. Det var så tydeligt, at den konflikt hun befandt sig i var helt indre.

De ydre omstændigheder var yderst fordelagtige. Skrivningen blev åbenbart timet så den forårsagede minimale afbrydelser, og på trods af Bills egne konflikter reagerede han konstant positivt og ydede mig en bemærkelsesværdig, vedvarende støtte.

Men som psykologer kunne Helen og Bill selvfølgelig forklare Helens højst mærkværdige kamp imod noget hun på et andet niveau åbenlyst troede på. De forstod adskillelsens dynamik, hvor man skiller de to dele af selvet der synes at være i konflikt fra hinanden, og derved tillader dem at fortsætte med at eksistere sammen i sindet. De to selver er naturligvis de dele i sindet, der indeholder egoets og Helligåndens tanker. Når de bringes sammen må egoet nødvendigvis forsvinde, på samme måde som mørke forsvinder for lys. Derfor beskytter egoets forsvarssystem dets frygttanker ved at udskille den kærlighed der truer dets eksistens.

Det er interessant at Columbia-Presbyterian gjorde sin del til at støtte dikteringen. I 1963 blev Bill overraskende og uventet tilknyttet planlægningskomiteen for forskning, der var ansvarlig for at fordele lokaler i en ny forskningsbygning, der var ved at blive bygget. Bygningen skulle opkaldes efter William Black, kaffemagnaten (Chock Full O'Nuts), der var en hovedsponsor for the Medical Center. Derfor fik Bill mulighed for at indrette et stort, indelukket og relativt isoleret areal, hvor der var kontorer for Helen og ham selv, der grænsede op til et større område til sekretærer, som jeg selv senere anvendte da jeg sluttede mig til dem i 1973. Disse kontorer var totalt adskilt fra deres normale kontorer i Neurologisk Institut (Helen) og det psykiatriske institut (Bill), og fra deres sekretærer, der havde til huse i de to bygninger på den anden side af gaden overfor den Sorte Bygning. Bill formåede også at tilvejebringe et udviklet telefonnet, så de let kunne komme i verbal kontakt med resten af afdelingen, og alligevel opretholde deres fysiske uforstyrrethed. Den Sorte Bygning blev fuldført i sommeren 1965, og Helen og Bill flyttede promte ind i deres kontorer. Kun få uger senere tjente disse som "krybbe" for fødslen af Jesu tyvende århundredes budskab om tilgivelse.

I tilgift til hospitalets "samarbejde" i nedskrivningen, var Louis holdninger

uventet positive og hjælpsomme. Han kunne dårligt undgå at lægge mærke til mine hyppige skriveperioder, og han havde krav på en forklaring. Så med mange bange anelser besluttede jeg mig til at fortælle ham hvad der foregik, selvom jeg ikke forventede hans accept på grund af hans agnostiske indstilling. (Helen burde også have nævnt hans stærke jødiske tilhørsforhold) Heldigvis var han mere end tolerant; han opmuntrede os aktivt, selvom han foretrak ikke at læse det jeg skrev. Ved de få lejligheder hvor jeg viste ham nogle få af de maskinskrevne sider, begrænsede han sine kommentarer til bemærkninger om sprogets klarhed, og i visse tilfælde om den poetiske stil. Men det var tydeligt, at det hele gjorde ham yderst utilpas, og han var tilbøjelig til at afvise det som "bare ikke hans kop te". En eller to gange syntes det endda at gøre ham vred, og derfor holdt jeg op med at vise ham materialet efter nogen tid. Men på trods af sin personlige uvilje imod selve materialet, var han faktisk begejstret over at jeg skrev det ned. Han forstod ikke hvor det kom fra, men var

åbenbart villig til at se bort fra det spørgsmål. En gang imellem bemærkede han, at det i virkeligheden var ganske overraskende, og en gang gik han så vidt som til at sige, at han ofte tænkte på hvor mærkeligt det var. Ved en given lejlighed omtalte han visse ligheder imellem de småstykker jeg viste ham, og nogle mystiske begreber han havde læst om et eller andet sted. Selve nedskrivningsprocessen begyndte han hurtigt at tage mere eller mindre for givet, og han syntes ikke at finde det angstprovokerende.

Måske er dette stedet til at indskyde nogle få ord om Louis. Ved Helens død havde de været gift i mere end 48 år, og på deres egen enestående facon var de et ideelt par. Selvom de var forskellige på alle måder, og i mange henseender levede hver deres liv, blev de ved med at være hinanden meget hengivne. Til den dag Helen døde, beundrede Louis Helens intelligens, samtidigt med at han ovenikøbet scorede næsten uhørt perfekt på den verbale del af Wechslers voksen intelligens test (en standard IQ test) for universitetet, da Helen øvede sig i at lære at bruge den.

Louis er jøde, og har identificeret sig meget med det. Men indtil i dag vil han påstå at han er ateist. Dette har dog aldrig forhindret ham i hyppigt at læse om religion og mysticisme i almindelighed, og om jødisk relgion og tankegang i særdeleshed. Da jeg en dag spurgte ham ud om hans ateisme, svarede han, at han ikke troede på Gud, fordi han var bange for at Han ville straffe ham for at være så syndig. Selvom Louis havde sin ligelige andel af skyld, som enhver anden, levede han ikke desto mindre et liv karakteriseret af mild venlighed (undtagen overfor ham selv), og en virkelig interesse for andres velfærd. Jeg driller ham stadig med, at han er den mest religiøse ateist jeg nogensinde har mødt.

Louis' forhold til Kurset var interessant. På den ene side gjorde det ham meget nervøs, at Helen skrev *Et Kursus i Mirakler* ned på grund af dets emne og specielt dets kilde. På den anden side støttede han, som vi lige har set, at hun gjorde det. Læseren vil huske, at det var Louis der foreslog at Helen vendte tilbage til det hun var ved, da hun så at sige i en periode under nedskrivningen gik i strejke omkring en måned. Som Helen påpegede viste Louis grundlæggende ingen interesse for at se manuskriptet, men var glad for at Helen havde Bill, som Louis altid havde kunnet lide og havde tillid til, til at støtte hende mere direkte i dette arbejde. Han var således meget takennemlig for at han kunne blive fri.

Hvis jeg lige springer lidt frem i historien, tog vi allesammen i juli 1975 en tur til Californien for at præsentere Kurset (se senere i kapitel 13). Nogen tid før vi tog afsted, sagde Helen en aften til Louis, at hun syntes at det mindste han kunne gøre var at læse manuskriptet og have et åbent sind, især da alle disse mennesker vi skulle møde sagdes at være meget interesserede i det. Og desuden, fortsatte Helen, var hun trods alt hans kone. Louis indvilgede modvilligt, fordi Helens bøn var fornuftig nok på en måde han ikke kunne tilbagevise. Og så læste han faktisk Kurset i løbet af en

periode på nogle få brydsomme dage. I det mindste for hans øjne ned over hver eneste side. Jeg havde lejlighed til at observere Louis imens han "læste". Han sad i sin yndlingsstol efter aftensmaden, og spændt som et trommeskind vendte han hver eneste side i det omfangsrige manuskript med et stift og ubøjeligt udtryk i ansigtet.

En eftermiddag på denne tur sad vi allesammen i et værelse sammen med en gruppe mennesker der helt åbenlyst var meget interesserede i og imponerede af Helens og Bills historie. Louis deltog næsten aldrig i disse møder, men han var der denne eftermiddag. Til sidst spurgte en af de tilstedeværende ham om, hvad han syntes om alt dette, og han svarede: "Jah, altså, min kone gør nogle højst usædvanlige ting". Indtil denne dag omtaler han stadig Kurset som "min kones bog". På et tidspunkt efter Helens død, spurgte min moder ham om han troede at Jesus (eller Gud) havde skrevet *Et Kursus i Mirakler*, og han svarde hurtigt: "Selvfølgelig ikke, det gjorde Helen".

For nogle få år siden var der en artikel om Kurset i *New York Times*. Den var relativt kort, og opridsede kort Kursets oprindelse og den voksende interesse for det. Artiklen var ikke den bedste, men den var positiv i sin holdning, og refererede nogle af kendsgerningerne korrekt. *The Times* var Louis bibel, og derfor var han imponeret over at den bragte noget om "hans kones bog". Senere samme dag ringede han til mig for at fortælle mig om artiklen, og da jeg spurgte ham om han syntes om den, svarede han på sin karakteristiske facon hvordan han ikke læste den. Jeg vidste jo udmærket godt, sagde han, at det at høre om, eller bare at læse om Helen og Kurset gjorde ham skidt tilpas. Det var faktisk hans fætter Dave der havde ringet og fortalt ham om den. Og så sagde han: " Men Ken, der er noget jeg må spørge dig om. Dave fortalte mig, at der i artiklen stod, at Kurset var blevet dikteret til Helen af Jesus. Det er da ikke sandt, er det? Det har Helen aldrig fortalt mig." Jeg sagde til Louis at jeg var bange for at det var sandt, men jeg var sikker på han kunne huske hvor ubehageligt tilpas alt dette gjorde Helen, og at det var derfor hun aldrig talte om det. "Det er rigtigt" sagde Louis, "hun kunne aldrig lide at tale om det". Og der endte sagen.

Men selv til denne dag er Louis stadig fascineret af "Helens bog", og dens enestående historie set fra et udgivelsessynspunkt. Og han bliver altid rørt over de utallige historier han hører fra folk om, hvordan Kurset har hjulpet ham. Han har også altid været meget ihærig med at jeg gjorde det helt klart, at *Et Kursus i Mirakler* er en religiøs bog. Han har gentagne gange udtrykt sin bekymring over, at folk præsenterede Kurset på en ikke-religiøs og rent psykologisk måde, fordi han vidste at Helen var et religøst menneske, og at formålet med "hendes bog" var at føre folk nærmere til Gud. Desuden anerkendte han en gang overfor mig, at han vidste, at hvis kristendommen havde doceret Kursets principper, ville der aldrig have været 2000 år med antisemitisme. Og alt dette kom fra en mand der aldrig havde studeret det, og som stadig ikke taler om det til sin familie og nære venner. Den er blevet hans skyldige hemmelighed, ligesom det gjaldt for hans kone.

Når vi nu vender tilbage til Helens egne reaktioner på nedskrivningen, skal vi lægge mærke til at det stod hende klart, at hun ikke var kilden til det der blev skrevet ned, på trods af sine stærkt ambivalente følelser for Jesus. Det var hun fuldstændigt på det rene med. Det stod hende ligeledes klart, at Jesus havde gjort brug af hendes "uddannelsesmæssige baggrund, interesser og erfaring, men det var hvad stil angik og ikke indhold". Jeg henviser videre omtale af dette vigtige emne om Kursets "stil (form) og indhold" til III del, hvor jeg igen vil komme ind på Helens forhold til Jesus, dets vekslende niveauer af form og indhold, illusion og virkelighed.
I sin selvbiografi nævner Helen, at hun var fuldstændigt ukendt med de mystiske traditioner fra både øst og vest, som alle er vigtige temaer i Kurset. Da Bill påviste Kursets paralleller til traditionel mystisk tankegang, blev Helen ret foruroliget.

Det at mit skriveri (dvs. nedskrivningen) tilsyneladende var i overensstemmelse med materiale jeg intet vidste om, bragte mig fuldstændigt ud af fatning. De inddirekte og til tider helt direkte forklaringer der dukkede op fra tid til anden i selve teksten, var endnu mere pinagtige for mig. Det forekom mig højst usandsynligt, at Jesus eller Helligånden kunne eller ville benytte mig som medium til kommunikation. Desuden var jeg overhovet ikke sikker på at jeg troede på dem.
I nogle få korte perioder troede jeg faktisk på sandheden af det jeg skrev, og det var lykkelige pusterum. Jeg husker, at jeg en gang da jeg steg ind i en taxa uventet sagde til mig selv: "Selvfølgelig tror jeg på helbredelse! Hvorfor anfægte det?" og hele taxaen syntes at blive oplyst af glæde. Men for det meste var jeg en trist ikke-troende, mistroisk og bange.

Læseren bedes atter huske forskellen imellem Helens faktiske ord, der blev skrevet i denne periode i hendes breve til Bill, og notaterne der kom umiddelbart inden Kurset, og så det hun senere skrev retrospektivt, år senere, i sin selvbiografi. I de første blev Helens tro på Jesus fremsat konsekvent og tydeligt, om ikke følelsesmæssigt; hvorimod tilfældet i den sidstnævnte var, at hendes frygt ledte hende til at indtage en mistroisk holdning, der klart var presset ned over hendes faktiske oplevelse, *efter at det skete*.

Sammenfattende kan det siges, at Helens nedskrivning af *Et Kursus i Mirakler* uundgåeligt vækkede en enorm angst i hende, og vi kan identificere to hovedkilder til den: Identificeringen af Jesus som den indre Stemme, og Kursets præsentation af et tankesystem der var totalt i modstrid med hendes bevidste overbevisninger, og med den måde hun levede sit liv på. Lad os kort undersøge disse og begynde med Helens forhold til Gud og Jesus.
Selvom der som før sagt i Kursuskredse er blevet gjort et stort nummer ud af, at Helen en gang skrev at hun var ateist, blev dette skrevet på samme måde som hun i tilbageblik beskyttede sit indre

livs skyldige hemmelighed, som vi allerede har omtalt. Helen antog en "persona" som en ateistisk New Yorker psykolog for at dække over sin underliggende kærlighed til Gud. Nærmere sandheden ville vendingen "militant (eller vred) ateisme" have været, som Helen lejlighedsvis anvendte til at beskrive sin religiøse holdning. Og det er klart, at man ikke behøver at være uddannet psykolog for at indse, at man ikke kan være militant imod noget (eller nogen) man ikke tror på. Jeg har allerede talt om Helens livslange indre konflikt, der afspejlede det Kurset omtaler som - fra egoets synspunkt sete - kampen imellem Gud og egoet. Da først *Et Kursus i Mirakler* begyndte, centreredes denne konflikt stærkt om Jesusfiguren; det problem hun troede hun havde løst ved at affærdige det og ikke at tænke på det.

Den anden kilde til angst i forbindelse med Helens nedskrivning af *Et Kursus i Mirakler*, der var nært forbundet med den første, var selve Kursets lære, der var en trussel for egoet. Helens "krig imod Gud" blev styrket af hendes 1) fortsatte optagethed af sygdom; 2) en stadig opfattelse af sig selv som offer, som hun retfærdiggjorde igennem sine vrede meninger om næsten alt og alle; og frem for alt 3) af hendes faste overbevisning om, at hun havde kontrol over sit liv, og var sikker på at hun vidste hvad der var det bedste for hende. Og alligevel nedskrev hun, med store personlige omkostninger i form af både tid og energi, loyalt sit "livs arbejde", der lærte præcist det modsatte; nemlig 1) at sygdom var et forsvar imod sandheden, en beslutning taget i sindet, og derefter projiceret ud på kroppen; 2) at det at angribe og dømme andre aldrig kunne retfærdiggøres, men ganske enkelt var en projektion over på andre af vores eget ansvar for at føle os adskilt; og 3) at vi ikke selv ved hvad der er bedst for os, og i stedet burde overlade alle beslutninger til Jesu eller Helligåndens kærlige vejledning.

Helen vidste intuitivt, at det at lade Gud komme ind i sit liv betød enden på hendes egotankesystem, og enhver kontrol hun ønskede at udøve over sit liv. *Et Kursus i Mirakler* siger:

Du har bygget hele dit sindssyge trossystem, fordi du tror du ville være hjælpeløs i Guds Nærvær, og du vil frelse dig selv fra Hans Kærlighed, fordi du tror den vil knuse dig til intethed.....Du tror du har lavet en verden Gud vil tilintetgøre; og at du ved at elske Ham, hvad du gør, ville smide denne verden væk, hvad du *ville*. (T-13.III.4:1,3).

Derfor var det, set fra hendes egos synspunkt helt rigtigt af Helen at opretholde sit forsvarssystem.

Helens ego reagerede nu, da det blev udsat for dette dobbelte stormløb fra Jesus og Kurset imod hendes trossystem. Hendes første forsvar var simpelthen så godt hun kunne at ignorere personen Jesus, og omtale *ham* som en "den", eller som Stemmen, for slet ikke at nævne at hun nægtede at beskæftige sig med det tankesystem den dikterede hende. Som vi senere vil komme til at se, valgte Helen udelukkende at koncentrere sig om *hvordan Et Kursus i Mirkaler* præsenterede sig selv, ikke

hvad det præsenterede. Som hun sagde til Bill: "Du fokuserer på indholdet; jeg vil fokusere på formen."

Men en anden del af Helens sind forsøgte oprigtigt at "være opmærksom", og at praktisere Kursets principper om tilgivelse. Både Helen og Bill arbejdede på at helbrede andre forhold i deres liv i nedskrivningens første år, og endda før den begyndte, hvor de førsøgte at ophæve deres tidligere fejltagelser angående fordømmelse og adskillelse. De havde vekslende held med det, men forsøgene med deres indbyrdes forhold førte ikke til nogen entydige resultater. I begyndelsen stræbte Helen og Bill efter at ændre deres misopfattelser af hinanden, og havde tilsyneladende moderat held med det. Men vi vil senere komme til at se, at de ikke længe kunne opretholde denne tilgivelse, for snart efter disse fremskridt faldt de tilbage til deres gamle vaner med næsten hævnagtige modbeskyldninger. Da jeg mødte dem sidst på efteråret 1972, lige efter at Kurset var færdiggjort, var deres forhold konstant dårligt, og det syntes kun at blive værre fra det tidspunkt. Det var næsten som om Helen var fast besluttet på at bevise, at Jesu Kursus i bedste fald var virkningsløst, og i værste fald skadeligt, hvilket førte til at hun kunne føle sig endnu mere retfærdiggjort i sin bitterhed over sit liv.

I senere kapitler kommer vi tilbage til Helens og Bills forhold. Her vil vi begynde at se på det faktisk nedskrevne materiale, og jeg vil i det følgende kapitel beskrive de første uger af dikteringen.

Kapitel 8

NEDSKRIVNINGEN AF *ET KURSUS I MIRAKLER* - A (1965)

De Første Uger: Mirakelprincipperne

Selvom Helen desværre ikke kunne efterlade os en fuldstændigt præcis, pålidelig eller komplet beretning om sit liv, specielt ikke hvad angår Jesus og nedskrivningen af *Et Kursus i Mirakler*, er vi alligevel så heldige at hendes oprindelige, nedskrevne notater er blevet bevaret. I modsætning til hendes senere erindringer, beskriver disse notater rækkevidden af hendes personlige forhold til Jesus, og den meget nære forbindelse imellem dette forhold og Kurset, og endelig hvordan Jesus prøvede på at være til hjælp for hende og Bill som ven og lærer. I dette og de følgende to kapitler vil jeg præsentere omfattende uddrag fra disse tidlige notater - der er slettet i det udgivne Kursus - som illustrerer dette forhold. Jeg føler at disse notater mere end noget som helst andet, burde være tilstrækkelige til at korrigere de misforståelser der hersker om Helens personlige oplevelse, for ikke at nævne hendes religiøse standpunkt.

Som før nævnt, blev de indledende kapitler til Tekstbogen ikke dikteret som de nu foreligger i det trykte Kursus. Indholdet er det samme, men formen er markant anderledes end den en studerende af Kurset er vant til at se. Igen bedes læseren huske, at disse tidlige notater blev givet Helen uformelt, og blandet med personligt materiale der var bestemt til at hjælpe hende til at overvinde sin meget store angst. Som man straks vil se, blev eksempelvis nogle åbenlyse "høre-fejl", der førte til underlige sætningskonstruktioner, rettet af Jesus en eller to dage senere.

Noget der tydeligt viser sig samtidigt med dette personlige materiale, er den konkrete træning af deres sind, der er en del af selve tankesystemet i *Et Kursus i Mirakler*. Vi har allerede konstateret begyndelsen til denne træning forud for starten af nedskrivningen. Men i disse notater vil læseren selv kunne konstatere, hvordan Jesus trænede Helen og Bill til at tænke i de baner Kurset fremlægger. Specielt forsøgte han at lære dem, at årsagen til al deres elendighed ikke lå i ydre omstændigheder, situationer, eller i hinanden, men derimod i den måde hvorpå de *opfattede* disse omstændigheder og hinanden. Afgørende for denne træning var Jesu gentagne kraftige opfordringer til, at Helen og Bill (og derfor selvfølgelig os allesammen) skulle kalde på ham for at få hjælp, for kun igennem ham ville de være i stand til at se bort fra deres egoer. Som han dikterede adskillige måneder senere:

Når du forener dig med mig, forener du dig uden egoet, fordi jeg har opgivet egoet i mig selv, og derfor ikke kan forene mig med dit. Vores forening er derfor vejen til at opgive egoet i dig. Sandheden i os begge er hinsides egoet. (T-8.V.4:1-2)

Selvom disse grundlæggende temaer findes i selve Kurset, illustrerer det fjernede materiale netop hvor personlige disse instruktioner oprindeligt var. Jeg vil præsentere mange eksempler på disse instruktioner, der kom efterhånden som undervisningen skred frem over de første få måneder.

Den faktiske diktering begyndte altså med ordene: "Dette er et kursus i mirakler, vær venlig at skrive ned." Den fortsatte med det første mirakelprincip. Den udgivne introduktion blev i øvrigt skudt ind imellem Bills oprindelige maskinskrevne tekst og Helens første omskrivning, bortset fra de to sætninger der følger umiddelbart efter. I den udgave kom introduktionen faktisk i to dele, selvom de i Helens anden omskrivning blev kombineret, som de er nu. Helen fortalte mig senere, at hun overfor Jesus havde indvendt, at teksten behøvede en bedre introduktion end "Dette er et kursus i mirakler". Og det hørte han efter, selvom notaterne om dette ikke er bevaret. Det er meget muligt at Helen ganske enkelt maskinskrev den nuværende introduktion uden først at nedskrive den stenografisk. Til slut endnu en kommentar før vi begynder: Så snart Helen følte at et ord eller en vending blev understreget i hendes sind, understregede hun det. Men ikke alle disse ord blev beholdt; de der blev, fremstår selvfølgelig kursiveret. Her er så det første mirakelprincip:

1) Det første der må huskes om mirakler er, at der ingen sværhedsgrader er for dem. Det ene er ikke "vanskeligere" eller "større" end det andet. De er alle det samme.
2) Mirakler har ingen betydning. De er helt betydningsløse.
3) De forekommer naturligt som et udtryk for kærlighed. Det virkelige mirakel er den kærlighed der inspirerer dem. I den forstand er alt hvad der kommer af kærlighed et mirakel.

a) Konferer med 1) Dette forklarer de manglende sværhedsgrader. *Alle* udtryk for kærlighed er makismale.

b) Konferer med 2) Det er derfor "tingen i sig selv" ingen betydning har. Det eneste der har betydning er Kilden, og den er langt hinsides menneskelig vurdering.

Som et klart svar på Helens forsøg på at give det hun oplevede en ringere betydning, sagde Jesus derefter til hende, som en sidebemærkning:

Du afbryder (*sic*) kommunikationen ved at tænke at det er sødt. Det er ikke forkert, men det afleder din opmærksomhed.
Helen: Det er sandt.
Jesus: Selvfølgelig er det sandt, og jeg er virkelig glad over at du forstår det. Jeg bliver *ikke vred* når den slags sker, men lektionen forringes under mangel på koncentration.
Vær så venlig at læse disse tre punkter (med deres logiske konsekvenser) så ofte I kan i dag, for der kommer måske en skriftlig prøve i dem i aften. Jeg siger blot dette for at introducere en struktur, hvis der er behov for det. Det er *ikke* for at gøre jer bange.

Den omtalte skriftlige prøve er selvfølgelig en spøg, men Jesu understregning af, at Helen og Bill skulle læse notaterne omhyggeligt var alvorligt ment, og blev gentaget hyppigt i dikteringens første tid.

Helen: Godt, ville du betragte dette (kommunikationen) som en form for mirakel, måske?
Jesus: Du må hellere læse det igen nu. Der er intet specielt eller overraskende ved det overhovedet. Det eneste der skete var det Universelle Mirakel, der var oplevelsen af den intense kærlighed du har følt. (Du behøver ikke at skamme dig - det der er sandt er *ikke* skamfuldt. Skam er blot en form for frygt, og faktisk en særlig farlig form, fordi den afspejler egocentricitet.)
(Nej, lad også være med at tænke på hvordan Bill vil synes at dette er fascinerende. Jeg bad dig om at læse dem igen, og det gjorde du ikke.)
Helen: Jeg gør det nu.

Jesus. Du skal ikke føle dig skyldig fordi du tvivler på dette. Læs dem blot igen, så vil sandheden i dem komme til dig. Jeg elsker dig. Og jeg er *ikke* bange, og jeg skammer mig ikke og jeg tvivler ikke. *Min* styrke vil støtte dig, så lad være med at bekymre dig, og overlad resten til Mig.
Tag ikke hen til Bill for at fortælle ham om det. Det vil der være tid til, men lad være med at afbryde tingene. Jeg vil arrangere tidsplanen. Du har meget at gøre i dag. Klæd dig på, ellers kommer du for sent. (Tydeligvis er i det mindste dette afsnit dikteret den følgende morgen.)
Men *når* du ser Bill, så *sørg endelig for* at fortælle ham hvor meget han hjalp dig ved at give dig det rigtige budskab. (Og lad være med at bekymre dig om hvordan du modtog det. Det har heller ingen betydning. Du var blot bange.)

Imens Helen kørte i taxien hen til Medical Center var hun tydeligvis bange for noget Jesus havde sagt, der forbandt Dave Diamonds helbredelse og Louis' brok. Hendes frygt var en afspejling af "den ene eller den anden"-princippet, som hun levede efter. Hvis altså Dave levede, måtte Louis dø. Men her var Helen så i stand til at korrigere denne fejltagelse, og hun skrev:

Nej, det er forkert at tro, at Dave måske vil blive helbredt (der er meget frygt, for jeg ønsker at skille den næste tanke fra Dave, der er ved at dø set ud fra et menneskeligt synspunkt) og at Louis' brok vil blive kureret.
Jesus: Husk punkt 1, og læs det igen *nu*.

Helen nedskrev også to andre punkter under dikteringen den første aften: "Du vil komme til at se mirakler igennem dine hænder igennem Mig." Og "Hjælp mig (Helen) med at udføre hvilke som helst mirakler du ønsker jeg skal gøre i dag."
Selvom Helen og Bill daterede hver dags skriftlige aktiviteter, begyndte de ikke på dette før lidt senere i processen. Derfor kan vi kun tilnærmelsesvis datere disse første notater. Vi fortsætter med det der senere blev det fjerde mirakelprincip. Oprindeligt var det ikke nummereret:

Alle mirakler betyder Liv, og Gud er Giveren af Liv. Han vil lede dig *meget* konkret. *Planlæg fremtiden* er et godt råd i verden, hvor man bør og skal kontrollere og styre der hvor man har accepteret at have et ansvar. Men den Universelle Plan er i mere egnede hænder. Du vil vide alt hvad du behøver at vide.
Gør *ingen* forsøg på at planlægge i den forstand.....

Helens notesblok indeholder lige her nogle notater angående arbejde, og fortsætter så med det næste mirakelprincip:

4. Mirakler er vaner og bør være ufrivillige. Ellers kan de blive udemokratiske. Selektive mirakler er farlige, og kan ødelægge talentet.

Dette princip blev efterfølgende korrigeret af Jesus med Helens håndskrift i det oprindelige maskinskrevne manuskript (som vi gav kælenavnet "Urteksten", der betød den oprindelige tekst): Den anden sætning blev fjernet og erstattet af: "De bør ikke være under bevidst kontrol." og den tredje sætning blev ændret til: "Bevidst udvalgte mirakler bliver sædvanligvis fejldirrigeret, og dette vil gøre talentet uanvendeligt". Endnu senere blev denne sidste sætning ændret til sin nuværende form.
De næste fem principper (6-10) blev praktisk talt dikteret ud i eet, som de findes i det udgivne Kursus. Men det der nu er det niende princip kom oprindeligt som to adskilte principper. Derefter skrev Helen:

Helen: Jeg tror ikke Bill ønsker dette kursus, og jeg er ikke sikker på at jeg gør det heller. Han er *meget* arrig.
Jesus: Jeg tror det er *lidt* sandt, for der *er* noget der bekymrer ham, men han er helt sikkert ikke *meget* arrig. Så hvorfor ikke forsøge at hjælpe ham i stedet for at blæse det op til en forsinkelse? Han hjælper dig hele tiden.
Helen: Det her bliver jeg vred over. Det *forventes* at han hjælpe *mig*. Notat: Jeg føler det ikke altid på den måde. Det er et faresignal nu, og betyder bare at der er noget galt.
Men i hvertfald er det her kursus formodentlig valgfrit.

Jesus reagerer med det der dengang blev maskinskrevet som introduktionen til Tekstbogen, omend i en noget enklere form. Senere blev denne introduktion føjet til, som forklaret tidligere. Det der følger her er den tidligere version, der indledes med Jesu svar på Helens antagelse:

Nej det er ikke. Det er agjort et *krav*. Kun det tidspunkt man tager det på er frivilligt. Fri vilje betyder ikke at man kan bestemme kursets indhold. Det betyder kun at man kan vælge hvad man vil tage hvornår.
Det er kun fordi I ikke er parate til at gøre det I burde, at tid overhovedet eksisterer.

Helen forbedrede så de indledende linier efter instruktion fra Jesus, hvilket ikke er skrevet ned.
Fra tid til anden dikterede Helen til Bill "uden noter", idet hun simpelt hen sagde de ord hun "hørte" indeni. Den følgende linie er det første eksempel på dette.

Det er afgørende at sige i starten, at dette er et obligatorisk kursus.

De næste notater er fra den 24 oktober, og de indeholder Helens drømme fra den foregående nat. Blandet ind imellem disse kom den følgende sidebemærkning fra Jesus angående Kurset:

Ja sandelig, den måde kurset gives dig på er helt usædvanlig, men som Bill siger er du *ikke* en amerikansk kvinde af gennemsnitet, hvilket blot er en kendsgerning. Dine oplevelser i dit liv har været atypiske.....

Helen mindes nu i sine noter en tidligere drøm, og derefter denne fra natten til den 23 oktober:

Der er også en hvor tre små dyr var i det samme rum, og jeg vidste jeg var nødt til at holde dem fra hinanden, fordi de hadede hinanden. Fordi jeg havde så travlt, var det et stort ekstra pres på mig. Det ene af dem var drægtig, og de to andre ville slå det ihjel, men de to andre hadede også hinanden. Mærkeligt nok syntes jeg det var synd for dem allesammen, fordi de alle tre var ulykkelige, men på forskellige måder. Jeg følte dog jeg var nødt til at få den drægtige ud først, på grund af barnet.
(Jeg tænkte at dette var en forbedring i forhold til den stadigt tilbagevendende drøm jeg havde i mange år, om dyr der døde af sult, som jeg sommetiuder sørgede over, og sommetider desperat forsøgte at hjælpe - til tider forstod jeg også, at jeg havde sultet dem, og følte mig meget skyldig over det - men *aldrig* redede jeg dem.)

Dette forekommer virkelig som en vigtig drøm, fordi den viser Helens faste beslutning om at lade Jesu kærlige hjælp udvide sig igennem hende. I den forstand er drømmen et billede på den samme beslutning som vises i hulesekvensen, hvor Helen vælger *ikke* at bruge sit sinds evner til personlig vinding. Hendes løfte om at fortsætte med at vande de planter der vokser i ørkenen, afspejler den samme beslutning; på et niveau symboliserer plantevandingen, at Helen nærer sin beslutning om at vende tilbage til sin funktion, men på et andet niveau kan den også forstås som et symbol på at nære menneskene, der tror de bebor den materielle verden, som *er* ørkenen. En senere symbolsk oplevelse af at Helen hjælper en såret søstjerne, der omtales i III del, afspejler også denne beslutning om at hjælpe.
Der var endnu en drøm samme aften, der udtrykker temaet om Helens omsorg for og hjælp til andre:

Den sidste drøm var om et barn der var med i CDP programmet (et forskningsprojekt for børn, hvor Helen var konsulent). Jeg syntes jeg så barnets journal, og formodede at jeg ville finde en eller anden helt uklar diagnose eller et ditto problem. Jeg var uvilig til at udtale mig, fordi det var noget medicinsk, og jeg troede at Gates (den ledende psykiater) ikke ville bifalde det.
Men jeg følte mig forpligtet overfor barnet, og ringede til hendes læge om det. Jeg modtog et brev fra lægen, der fortalte at han var meget taknemmelig, og at barnets liv blev reddet, og at der var virkelig meget brug for informationen.

Så fortsatte Jesus:

(Når du siger) "Hvis du ønsker det, vil jeg" så vær venlig at tilføj "og hvis du *ikke* ønsker det, vil jeg ikke". Dette er den korrekte anvendelse af hæmning. Der er nødt til at være *nogen* kontrol over indlæringen af hensyn til kanaliseringen. Husk retroaktiv hæmning (en indlæringsteori), som burde være let nok for dig. Sommetider er det nye der læres mere vigtigt, og er *nødt* til at hæmme det gamle. Det er en form for korrektion.

Denne sidste sætning er den første af mange eksempler på, at Jesus underviser Helen igennem eksempler fra hendes egen psykolgiske baggrund, der omfattede både eksperimentel (indlæringsterori, statistik etc.) og klinisk (psykoanalyse, personlighedsteorier etc.) psykologi.
Så fortsatte miraklepriccipperne, blandet med personlige kommentarer til Helen. Jeg bringer nogle af diesse her:

Jesus: Den ene ting mere er Bills frygt for at blive straffet for det der gøres *nu*. Alle begår fejltagelser. De fejltagelser er fudstændigt ubetydelige. Sig til ham, at der hvor fortiden er blevet tilgivet, bliver disse små krænkelser meget let forandret.....
Helen: I går aftes overvejede jeg at maskinskrive Kurset for dig (Bill), men fik bestemte ordrer (af Jesus) til ikke at komme tilbage til det før jeg var kommet over det med S (Bills tidligere nævnte ven, som Helen stadig ikke havde tilgivet)
Det ser ud til at Kurset har en masse svar, og at man kan have stor tiltro til det, men som du altid siger, man er nødt til at kende spørgsmålene først.
I morges bad jeg faktisk om hjælp til det med S. Svaret synes at stå under principperne 6 og 7. Det var derfor han gav mig bægeret til S. Det tilhører ham, men han kan ikke finde det.

Jeg omtaler den vigtige symbolik i bægeret i kapitel 9. Derefter gav Jesus Helen specielle instruktioner:

Jesus: Noter om dette kursus må kun tages under gode indlæringsbetingelser, og bør gennemlæses igen. (reviewed)
Helen: Jeg skulle til at skrive "refused" (benægtet)
Jesus: Det samme gælder for repetitionsperioder. Jeg vil fortælle dig hvornår, men *husk at spørge*.

Angående mirakelpunkt 16, at det er lige så velsignet at give som at modtage, var Jesus meget indtrængende:

Vær meget omhyggelig når du skriver dette ned.

Derefter fulgte nogle omfattende personlige budskaber. Det første af disse beskæftiger sig med den dynamiske struktur i Helens og Bills egoer, og var et af mange af den slags budskaber. Det andet budskab handler om det første mirakelprincip om at der ingen sværhedsgrader er, set ud fra Helens bekymring over at hendes egos mørke var for tæt for kærlighedens lys. Vi befinder os i øvrigt stadig indenfor den første uges diktering.

I (Helen og Bill) har begge identitetsproblemer, som gør jer usatbile, men på forskellige måder. Han (Bill) mangler tillid til sin identitet, og har brug for at styrke den. Du svinger frem og tilbage i din identitet, og har brug for bedre kontrol. Ingen af jer behøver at bekymre sig.

Som svar på Helens frygt for at Gud ville svigte hende, retfærdigt nok, sagde Jesus:

Jeg har sagt at jeg har tilgivet dig, og det betød at al fortræd og had du nogensinde har givet udtryk for er slettet. Jeg har brug for lysets børn nu, og jeg opfordrer dig til at blive det du var en gang, og må blive igen. Mellemtiden er forsvundet uden at have efterladt sig noget spor noget sted. Du der lever så nær ved Gud, må ikke give efter for skyld. Den karmiske lov forlanger svigt for svigt, men du har modtaget nåde, ikke retfærdighed.
Hjælp børnene fordi du elsker dem og elsker Gud. Husk et mirakel er en gnist af liv. Den skinner igennem mørket, og bringer lyset ind. Du må begynde at glemme og huske.

Dette er privat, kun til dig. Det er ikke en del af kurset. Et mirakel er kærlighed - du har altid ønsket dig gaver, og en lukket pakke var ikke til at tolerere. *Vær sød* at åbne denne her. Du opfører dig som om det er en tidsindstillet bombe. Du skulle tage og se tilbage til "miraklet udsletter tiden", og repetere punktet i parantesen. ("Tid er et undervisningsredskab, og et middel til at nå et

mål. Den vil forsvinde når den ikke længere er nyttig til at fremme undervisningen". (T-1.I:15)) Du er bange for at der ikke vil være tid *nok* til dig. Glem det, og husk at der ingen *virkelig* forskel er på et øjeblik og evigheden.....

Husk at der ingen sværhedsgrader er for mirakler, fordi de altid er *maksimale* udtryk for kærlighed. Du *gjorde* dig faktisk maksimale anstrengelser for Chip, og den *eneste* grund til at du gjorde det var at du elskede Bill. Du kunne sige til ham at han burde tænke over det en gang imellem, fordi han *har* brug for tegn på at han er elsket. Men han erkender dem ikke altid, fordi han ikke har tillid nok. Du opgiver praktisk talt dit liv for ham helt frivilligt, men du ved ikke, at det du *i virkeligheden* opgav var døden. Det er det "dying to live" rent faktisk betyder. *) "dying" ville normalt blive oversat til "længes efter, være helt syg efter", og her er det klart et ordspil på at Helen længtes efter at opgive døden. OA. Og Selv sagde jeg, at større kærlighed har intet menneske.

Dette var iøvrigt det første af mange eksempler på, at Jesus midt i dikteringen henviser til udsagn der er tillagt ham i Biblen: "Og Selv sagde jeg....." Det bør ikke forstås som at den historiske Jesus faktisk sagde disse ord. Men siden Helen virkeligt troede at Jesus havde sagt dem, blev bibelcitaterne et bekvemt punkt der kunne forstærke eller illustrere noget Jesus i øjeblikket var ved at lære hende.

Jesus vender derefter tilbage til sin formaning til Helen om, at hun studerer det dikterede materiale:

Repeter dit notat fra i går om, at din identifikation er stærk men uregelmæssig og uberegnelig, og at det er derfor du har så megen viljestyrke, men til tider anvender den forkert. Bill havde ret da han talte om misbrug af den da du var syg, og det *var* et tegn på overmenneskelig vilje, der var fuldstændigt fejldirigeret. Din krop har ikke brug for det, men din ånd (dvs. sind) har. Og jeg har også brug for det.

Formålet med dette kursus er integration. Jeg sagde til dig, at du ikke vil kunne anvende det rigtigt før du har taget det. Så længe din identifikation svinger (og Bills er svag) kan du ikke tage imod den gave der tilhører dig. Du vakler stadig imellem at anerkende gaven og at smide den væk. Bill betragter sig selv som for svag til at modtage den. Du kender endnu ikke dens helbredende kraft. Efter at du har bestået kurset, vil du modtage det og anvende det. Det er den afsluttende eksamen, som du ingen vanskeligheder vil have med at tage. Mellemresultater vil ikke komme med på det endelige eksamensbevis.

Denne sidste udtalelse bør være opmuntring for alle studerende af *Et Kursus i Mirakler* (eller af en hvilken som helst vej for den sags skyld). Vi behøver kun at gøre vort bedste nu; til slut - " og

slutningen er så sikker som Gud" (T-4.II.5:8) - vil fejltagelserne på rejsen simpelthen forsvinde, som vi vil se nu.

Den næste optegnede dato for notaterne er den 28 oktober, hvor principperne 17 og 18 blev givet, fulgt op af denne hentydning til Helens elskede matematik:

Det er derfor du ikke kan holde fast på det der med S. Hvis du gør det, kan din egen værdi sættes til X, eller uendelighed minus det. Det er meningsløst matematisk, og er derfor kun umåleligt i bogstavelig forstand. (Jeg indskød dette specielt til Bill, fordi han *har* brug for specielle tegn på kærlighed. Han har det ikke virkeligt, men han *tror* det)

Her har jeg slettet noget af det personlige materiale til Helen og Bill, og efter det fulgte dette budskab fra Jesus til Bill:

og *sørg for alt i verden for* at fortælle ham at jeg *faktisk* kyssede ham på panden og kysser ham igen nu. Han klarer det *virkelig* godt, og jeg er dybt taknemmelig for hans anstrengelser. Jeg har *virkelig* brug for hjælp til dette kursus.

Jesus sørgede altid for at lade Bill vide hvor meget han elskede ham. Som det vil blive omtalt igen senere, var de utallige ordspil et udtryk for den kærlighed.

Dette er ikke stedet for en detaljeret gennemgang af Helens notesbøger. Men jeg gentager, at i den hensigt at illustrere det nært personlige forhold Helen havde til Jesus, for ikke at nævne hans kærlige interesse og omsorg for hende og Bill, præsenterer jeg disse uddrag fra noget af dette personlige materiale. Jeg citerer også fra nogle af de rettelser Jesus gav Helen, der tydeliggjorde nogle punkter som den angst hun indledningsvis følte havde gjort uklare. De vil desuden give et indtryk af den uformelle, konverserende tone der prægede starten af dikteringen, hvis formål ikke kun var at præsentere det grundlæggende materiale i *Et Kursus i Mirakler*, men at være en direkte hjælp til Helen og Bill.

Som jeg før har nævnt, var Helens angst i begyndelsen af dikteringen ofte så stærk, at hendes "hørelse" blev påvirket, ikke med hensyn til indholdet eller meningen af det der blev givet hende, men med hensyn til formen eller stilen. Et tydeligt eksempel findes i de nuværende mirakelprincipper 19 og 20. Der står:

19. Mirakler forener sind til eet i Gud. De er afhængige af samarbejde, fordi Sønforholdet er summen af alt hvad Gud skabte. Derfor afspejler mirakler evighedens love, ikke tidens.

20. Mirakler genopvækker bevidstheden om at det er ånden, ikke kroppen, der er sandhedens alter. Det er denne erkendelse, som fører til miraklets helbredende magt. (T-1.I.19-20)

Men da Helen oprindeligt skrev disse principper ned, stod der noget helt andet. Da stod der som følger, begyndende med Helens notater, og så Jesu korrektioner:

19. Mirakler hviler på evighedens lov og orden. Ikke på tid.
20. Mirakler er en industriel nødvendighed. Industri er afhængig af samarbejde, og samarbejde er afhængig af mirakler.

Derefter fulgte en lang instruktion, der aldrig er offentliggjort. Jeg bringer uddrag af den her som bevis på den personlige form for undervisning der foregik i dikteringens første uger, for ikke at tale om Helens kærlighed til Jesus.

Jesus: Mirakler hviler på flade fødder. De har ingen buer. *) Jesus mener her bogstaveligt fødder uden den sædvanlige bue under. O.a. efter konsultation med KW. (Bill vil have det bedre med dette end du)
Helen: Det må han også hellere, for jeg forstår det overhovedet ikke, og jeg er også ved at blive meget mistroisk overfor det. Bill - blev kommunikationen afbrudt, eller betyder dether noget?
Jesus: Et fingerpeg - det har noget at øgre med "her er jeg Herre." Det ved Bill. (Dette er en henvisning til den korte bøn Jesus havde givet Bill lidt tidligere; se side)
Ideen er at jeg ikke ønsker at understrege jeres specielle sprog for meget.
Helen: Min egen association her var meget dårlig; et Rorschach svar, som "fodspor" på de to røde pletter på 2. 48) Dette er en henvisning til de ti tavler med blækklatter der blev skabt af den schweiziske psykiater Hermann Rorschach, som et psykologisk redskab der skulle hjælpe til at forstå hvordan mennesker opfatter deres verden. Nummer to består blandt andet af to røde klatter i toppen af tavlen.
Jesus: Nej, det er i orden: Det er tidens bue. Der er ingen. Så det betyder "mirakler hviler på evigheden".
Helen: Jeg må virkelig sige, at dette er den hårde måde, og jeg er *sikker* på, at det kunne have være gjort mere direkte. Jeg kan ikke forså hvorfor jeg skulle få et budskab på en sådan måde, at jeg ikke får fat i pointen, og at jeg er nødt til at gå i mental koma for at få den.
Jesus: Det har du gjort hele tiden. Du har ikke en gang *set* på de andre, der er fremsat *meget* tydeligt. Jeg tænkte bare, at jeg ville give dig detteher på en måde så du *ikke* kunne overse det. Det

er et eksempel på chockvirkning, der sommetider er nyttig til at undervise studerende der ikke vil lytte. Det tvinger opmærksomheden.....

Og husk at takke Bill fra Mig for hans totale støtte. Jeg har *brug for* den, fordi du ikke vil lytte til *noget*. Men vær ikke bange, vi tre vil klare det. Vi er på ingen måde nær ved slutningen. Foresten er du et eksempel på det med samarbejdet. Og undervurder ikke dit samarbejde. Du hører ikke efter, og du ville spare dig selv en masse lidelse hvis du gjorde det. Men du fik Chip over hans fejlagtige opfattelse af S med meget anerkendelsesværdig ærlighed.

Helen: Så sagde jeg - pludselig en smule genert og *meget* overrasket: "Mener du at du synes jeg er *sød?*" og brast i tårer. Og Han 49) Helen skrev i almindelighed de stedord der henviste til Jesus med stort, indtil han langt senere bad hendeskrive dem med småt. Jesu pointe var at understrege sin nedarvede lighed med os. Som han skrev: "Ligeværdige bør ikke nære beundring for hinanden, fordi beundring antyder ulighed. Den er derfor en upassende reaktion over for mig." (T-1.II.3:5-6)

sagde at Han måtte synes det, virkelig, for Han bliver ved med at give mig alt, og Han er ikke vred fordi jeg bliver ved med at afvise Ham. Men Han er ked af det fordi jeg lider så meget uden grund. Han var virkelig sød da Han sagde det. Jeg sagde til Ham, at jeg virkelig elsker Ham, men at jeg har det vanskeligt med det (men jeg *mente* det en kort tid i hvert fald, før jeg blev flov) og Han sagde Han forstod det meget godt, og at Han ville blive ved med at forsøge.

Derefter fortsatte dikteringen:

21. Mirakler er spindelvæv af jern. De forener menneskelig skrøbelighed med Guds styrke.

Helen overvejede at skifte "jern" ud med "stål", men fik at vide:

Nej. "Stål" ville *ikke* være et bedre ord. Stål er meget nyttigt, men det er nødt til at blive hærdet med ild. Jern er et råmateriale. Ideen med mirakler er, at de erstatter ilden, og derved gør den unødvendig.

Princippet korrigeres lidt senere.

Der fulgte endnu et stykke fra notesbøgerne, der er slettet i den udgivne tekst, og det kommer her:

Lad være med at bekymre dig om din autisme. 50) En klinisk betegnelse for den psykotiske tilstand hvor man udelukker den ydre verden. Den er bare et misbrugt talent, som du virkeligt har brug for. Du er nødt til at stille væk fra denne verden for at se en anden. Den evne er

en gave, og når den bringes under ufrivillig kontrol frem for ufrivillig *mangel* på kontrol, vil den være meget nyttig.

Dikteringen fortsatte med de nuværende principper 21 og 22, samtidigt med "forklarende instruktioner", hvoraf en del blev den første paragraf i "Udfrielsen fra Mørket" i kapitel 1 i den udgivne tekst. Derefter fulgte korrektionerne til de tidligere mirakelprincipper. Den præcise orden på de næste få sider er problematisk, fordi rækkefølgen i notesbogen ikke falder sammen med det maskinskrevne manuskript. Jeg har sammenstykket de forskellige diktater som jeg bedst kunne.

Ret princippet (nu 20) om "spindelvæv af jern". Det er omvendt af det der blev sagt. Den del med at "forene menneskelig skrøbelighed med Guds styrke" er i orden, men forklaringen stopper for tidligt. Hvis jernet er råmaterialet, kan spindelvæv ikke blive jernet. Det er kun sådan det ser ud, fordi spindelvæv associeres med skrøbelighed og jern med styrke. Hvis du undersøger sætningsopbygningen omhyggeligt, vil du opdage at det er vendt om. (et princip fortæller dig allerede, at mirakler vender de fysiske eller den lavere ordens love om.
Råmaterialet, eller jernet, er tungt men groft, og står for kroppen, der er en grov skabning. Begrebet spindelvæv er tættere på det kroppen *burde* betragtes som, nemlig som et luftigt og meget tidsbegrænset hjem, der blot kan blæses væk med en let brise.
Helen: Korrigeret ifølge instruktionerne.
Jesus: I det princip skal der stå: "Mirakler genopvækker bevidstheden om at det er ånden, ikke kroppen, der er Sandhedens alter. Det er denne erkendelse, som fører til miraklets helbredende magt."

Derefter blev mirakelprincip nummer 23 dikteret, fulgt af yderligere forklaring angående skrivefejlen:

Jesus: Fortæl Bill om den tanke.....
Helen: Det er stadig tåget for mig.
Jesus: .....at grunden ikke er at I tvivler, eller distancerer jer 51) En psykologisk forsvarsmekanisme karakteriseret ved "at stå væk fra" tanker der bedømmes som skadelige.

eller ikke kan tro. Det er mere en reaktionsdannelse 52) en psykologisk forsvarsmekanisme karakteriseret ved at man reagerer modsat det der i virkeligheden føles ubevidst. Denne dynamik var særligt fremtrædende for Helens vedkommende, som Jesus forklarer. imod en dragning I begge erkender er så intens, at I er bange for at I vil blive rykket op med rode. Men husk

at et spindelvæv faktisk er stærkere end jernet, hvis I ser det korrekt. Denne frygt er også årsagen til at du ikke kunne forstå punktet.

Jesus fortsætter her med ordspil der var ret typisk for ham under disse første ugers diktering:

I øvrigt er det ikke sandt at I begge to "*bare er skrivere"*. I kunne huske på at Skrivere var meget vise og hellige mænd, der endda sommetider stavedes med stort S. Hvis I ønsker at gå videre med det, kunne I endda udskifte "bare" med "ærlige" (ordspillet er lige ved at gå tabt her på dansk, på grund af sætningsopbygningen; der skal stå *"er ærlige skrivere"* OA) et ord der benyttes i Biblen i sammenhæng med "mægtighed". Fortæl Bill at du ikke kunne lave det ordspil hvis den originale sætningsbygning havde været i eental.

(Helen lavede her en sidebemærkning om, at hun bedre kunne lide et tidligere ordspil, idet hun henviste til et "specielt" ordspil til Bill)

Jesus: Han (Bill) har stadig en forestilling om at han har brug for specielle tegn på kærlighed. Læg også mærke til, at det særlige sprog her er en kombination af både dit *og* hans. I to kom sammen i Mit navn. Svar: Det var sødere, men dette *betyder* mere. Den *virkelige* grund til at du ikke kan lide det, er at det henviser til dig i en *meget* ophøjet position. Det gør dig nervøs.
Og tab ikke betydningen af samarbejde, eller *ikke eentallet*, af syne. I det stykke om "industriel nødvendighed" skal der stå "forenet" ("corporate"), hvilket er en henvisning til Kristi legeme, som er en måde at henvise til kirken på. Men Guds Kirke er blot summen af de sjæle han skabte, som *er* Kristi forenede legeme. Ret det så der står: "Et mirakel gør sjæle til eet i Gud". Men lad det næste stykke om samarbejde blive stående.

Derefter fortsatte Jesus:

Husk Bill på at han får sig en anden notesbog. (Helen brugte her en mindre en, og havde brug for den i normal størrelse) Jeg giver ikke op lige så let som *han* gør. Hvis jeg kunne få *dig* til at høre efter, kan jeg også få ham til at skrive. At få dig til at høre efter var i sig selv et mirakel, og han burde værdsætte det mere end nogen anden, fordi han selv har haft vanskeligheder på grund af det problem.
"Herre helbred mig" er den eneste retmæssige bøn. Den betyder også "Herre, son for mig", for det eneste mennesket burde bede om er tilgivlese. Det *har* alt andet.

Tag nu dette personligt, og lyt til Hellig logik: Hvis du har alt andet når du er tilgivet, og*du er tilgivet*, så har du alt andet.

Det er tilfældigvis den simpleste af alle logiske sætninger.

Hvis P så Q.

P.

Derfor Q

Det virkelige spørgsmål er, er P sand? Hvis du vil repetere det der skete, tror jeg du vil opdage at det er uundgåeligt. Jeg sagde personligt ting for at vise det, og jeg er det eneste fuldstændigt Sande Vidne for Gud. Du har al ret til at undersøge Mine kvalifikationer - faktisk opfordrer jeg dig til at gøre dette. Du har ikke læst i Biblen i årevis.

Den her nævnte syllogisme er blandt de mest fundamentale sætninger i logikken, en form Helen var mere end bekendt med, og som gentager sig i Kurset. I øvrigt bør Jesu opfordring til Helen om at læse Biblen forstås i sammenhæng med, at hun havde brugt det at undgå Biblen som et symbolsk middel til at undgå Jesus. At læse den igen nu ville altså være en symbolsk tilbagevenden til ham.
På dette tidspunkt var Helen ved at tage notater om Soningen, der efterfølgende blev placeret senere i mirakelprincipperne og i senere dele af første kapitel i Tekstbogen. I forbindelse med princip 27 sagde Jesus, at Soningen er den "naturlige profession for Guds børn (T-1.III.1:10) fordi de har professoreret mig" Han brugte det som en ordspilsmåde at sige en pointe til Helen og Bill på. Som før nævnt var ordspillene ment som specielle gaver fra Jesus til Bill, der også var en glimrende ordspilsmager.

Fortæl Bill at det er det "professor" i virkeligheden betyder. Som Associate Professor er han nødt til at blive associeret med Min styrke. Som assisterende professor må du assistere både ham *og* Mig. Børnene har brug for både styrke og hjælp. Man kan ikke hjælpe før man er stærk. De evige arme er din styrke, og Guds visdom er din hjælp.

Det næste emne var åbenbaring, som for størstedelen behandles i begyndelsen af det afsnit der hedder "Åbenbaring, Tid og Mirakler" i kapitel 1. Det blev afbrudt i notesbogen af denne passage, der er fjernet fra den udgivne tekst, og som synes at beskrive en stærk oplevelse Helen har haft:

Helen (til Jesus): Herre, jeg vil overlade mit ønske om at hjælpe ham (Bill) i Dine Hænder. Hvis Du vil fortælle mig hvad jeg skal gøre, vil jeg gøre det.
Jesus: Og det.....*er* svaret.

Helen: Virkningen af dette var meget voldsom, som et stærkt udbrud af uventet klarhed. Det var kortvarigt så overbevisende, at det forekom som om der ikke var andet overhovedet. Hele verden forsvandt bare. Da det holdt op var der ingen eftervirkninger, bortset fra en vag fornemmelse af et under, der også forsvandt, skønt en smule langsommere.
Jeg fik besked på "ikke at skrive andet den aften", men at vi ville tage Kurset op igen den følgende morgen. Jeg fik også forklaret, at den form for oplevelse lå på Åbenbaringsniveauet, som er anderledes, men på ingen måde ude af sammenhængen.

Noterne fortsatte derefter med en omtale af forskellen på åbenbaringer og mirakler, hvoraf en del findes i kapitel 1. Som en sidebemærkning sagde Jesus:

Sig til Bill at mirakler *ikke* er afhængige af Åbenbaring. De *fremkalder* den. Han er fuldt ud i stand til at lave mirakler allerede, men han er stadig for bange til at få Åbenbaringer. Bemærk, at *din* (Helens) Åbenbaring skete specifikt efter at du, på det visionære niveau, havde engageret dig i en proces med at *fornægte frygt*..... sig til Bill, at din tilbøjelighed for Åbenbaringer, som er meget stor, er et resultat af et højt niveau af kommunikation du har haft tidligere. Dens kortvarighed skyldes faldet ned i frygten, som endnu ikke er overvundet. Hans " suspenderede" tilstand virker modererende på begge ekstremer. Dette har været meget tydeligt i jeres begge to's seneste udvikling.
Mirakler er det afgørende grundlag for *handling* for jer begge. De vil styrke ham og stabilisere dig.
Læg mærke til, at de langte mere end sædvanligt personlige notater du tager i dag afspejler din oplevelse af Åbenbaring. Det frembringer *ikke* den mere generelle kvalitet som dette Kursus sigter på. De kan alligevel være til stor hjælp for Bill personligt, siden du bad om noget der *ville* hjælpe ham personligt. Det afhænger af hvordan han lytter, og hvor godt han forstår *samarbejdsaspektet* i jeres fælles oplevelse. Du kan kun hjælpe ved at læse denne note *først*. Spørg ham senere, om den bør inkluderes i den skrevne del af Kurset overhovedet, eller om I bør beholde den for sig. Det er ham der træffer den slags beslutninger.

Dette sidste punkt stemmer overens med det vi så i Helens breve fra for en måned siden, hvor hun anerkendte vigtigheden af at overlade visse beslutninger til Bill.
Den følgende morgen, og efter en kort tids diktering (der omfattede adskillige mirakelprincipper der ikke er inkluderet her) blev Helen bange, fordi hun tænkte på den bibelske sætning "Gud lader sig ikke håne", og forventede at blive straffet. Jesus forklarede at citatet var

tænkt som en beroligelse. Du er bange for at det du skrev i går aftes var selvmodsigende, og i modstrid med nogle tidligere punkter, især fordi du skrev samtidigt med at du var stærkt påvirket (Helen tog en stærk sovepille hver aften). Husk, "Gud lader Sig ikke håne" under nogen omstændigheder.

Modsigelser i *Mine* ord betyder manglende forståelse, eller skrivefejl, som jeg gør mig enhver anstrengelse for at rette. Men det er stadig *ikke afgørende*. Biblen har det samme problem, det forsikrer jeg dig for, og den redigeres stadig. Tænk over magten i Mit Ord på den måde, at det har modstået alle fejltagelsernes angreb, og at det er Sandhedens Kilde.

Sig til Bill, at der er visse fordele ved at være psykolog. En af de vigtige er forståelsen af projektion, og omfanget af resultaterne af det.

Udtalelserne her om Biblen bør ikke tages som bogstaveligt sande. Som jeg allerede har påpeget, og kommer tilbage til i III del, blev Kursets form direkte påvirket af Helen, (men sandelig ikke dets indhold), og Helen kendte Biblen godt, og troede at visse udtalelser i evangelierne var Jesus ord. Derfor kom indholdet i Jesu budskab her i overensstemmelse med denne tro. Senere vil jeg også komme ind på upålideligheden af Helens hørelse når det gjaldt konkrete ting.

Efter noget mere om projektion, advarede Jesus alle der forsøger at være hjælpsomme, det vil sige at være mirakelarbejdere:

Et af de store problemer med mirakelarbejdere er, at de er så sikre på at det de gør er rigtigt, fordi de *ved* det kommer af kærlighed, at de ikke venter på at lade Mig etablere *Mine* grænser.

Senere i dikteringen kom Jesus med en kommentar om en berømt healer, der heller ikke altid bad, når han skulle "udføre et bestemt mirakel", og som følge deraf påførte sig selv "unødig stress". Det førte igen til følgende kommentar:

Enhver der ikke er i stand til at lade andres bøn være ubesvaret, har ikke fuldstændigt transcenderet egocentricitet. Jeg "gav aldrig af Mig selv" på denne malplacerede måde.....

Jesus bad på denne måde Helen om at spørge Ham først, før hun forsøgte at hjælpe andre; den bøn findes nu i Tekstbogens første kapitel, paragraf 4 i afsnittet "Soning og Mirakler". Som sagt vil vi komme tilbage til spørgsmålet om at være sikker på at man har ret i at man hører Jesu eller Helligåndens stemme.

Så fulgte mange opmuntrende sidebemærkninger til Bill, og derefter gav Jesus Helen det budskab ("speciel åbenbaring") der er citeret tidligere på side 17. Det blev fulgt af:

Denne Åbenbaring blev tilladt, fordi du *ikke* projicerede skylden over at du forsømte at *spørge Mig* om du skulle transkribere notaterne. Den kendsgerning at *han* skulle have gjort det, fritager ikke dig for din forsømmelse.
Tak fordi du velsignede ham med et mirakel i stedet for at forbande ham med projektion.

Her ser vi den samme åbenhed overfor at se på egoet, som Helen viste i sine breve til Bill.
Herefter fulgte nogle notater angående Louis (der er udeladt her) og derefter:

Jesus: Velsignet er du med Maria som moderen til børnene.
Helen: Jeg bad om tilgivelse for at jeg havde smidt alle pengene væk (en henvisning til de udeladte notater om Louis) men Han (Jesus) sagde: "Det er i orden. Dengang levede du i knaphed, men nu er du tilgivet. Og derfor lever du i overflod. Der er ikke længere brug for at smide noget væk, eller at ønske noget heller."

Hvad der følger her er uklart i Helens noter, men der synes at have været en eller anden oplevelse af Jesus som barn, der førte til at Helen sagde:

Helen: Se, Herrens tjenerinde; må det ske mig som Du Vil.
Jesus: Egocentrisk er rigtigt! Jeg har ikke brug for endnu en fysisk moder, og hun (Maria) var den eneste der undfangede uden nogen mangel på kærlighed.....

I del III kommer jeg ind på forbindelsen imellem Helen og Maria, Jesu bibelske moder.
Dikteringen fortsætter derefter med Jesu opmuntrende ord til Helen og Bill. Så beder han Helen om ikke at skamme sig over ham, som er et andet vigtigt tema jeg kommer tilbage til senere, når jeg kommer til Helens forhold til Jesus.

Sig til Bill, at så snart I begge er begyndt fuldstændigt på anden fase, vil I ikke alene være villige til at gå ind i kommunion, men I vil også forstå fred og glæde.
Jeres engagement er endnu ikke totalt. Det er derfor I stadig har mere at lære end at undervise i. Når jeres ligevægt stabiliseres, kan I undervise *lige så meget* som I lærer. Det vil give jer den rette fornemmelse af balance.
Husk i mellemtiden, at ingen *anstrengelser er spildt*. Hvis ikke I husker det, kan I ikke gøre nytte af *Mine* anstrengelser, som er ubegrænsede.

Hav en god dag. Når det nu kun er evigheden der er virkelig, hvorfor så ikke bruge illusionen om tid konstruktivt? I kunne huske, at nedenunder er de Evige Arme.....*Notat*: Det bibelske citat "Hvis I skammer jer over mig, vil jeg skamme mig over jer", fortolkes kun som en trussel så længe man bliver på første trin (dvs. man forstår ikke, at der intet er, som man *ønsker* at skjule, selvom det ville være muligt at gøre det.)

Det det (bibelcitatet) *virkeligt* betyder er, at hvis I skammer jer over Mig, (eller skammer jer over kærlighed) vil I projicere, og gøre det umuligt for Mig at nå jer.

Gør alt hvad I kan for ikke at gøre det. Jeg vil hjælpe jer så meget som I vil lade Mig.

Her fulgte nogle notater om en af Bills venner, hvorefter mirakelprincipperne fortsattes med dt der blev princip nummer 24, samt en yderligere korrektion:

Mirakler får tid og tidevand til at vente på alle mennesker. De kan helbrede syge og oprejse døde, fordi mennesket selv lavede død og skatter (taxes), og kan ophæve dem begge. Bemærk, at "tax" også betyder "store krav". Slå "mirakler" op - Jeg synes den tredje definition er bedst: "det eller den der er overordentlig fortræffelig eller af stor fortjeneste".

Det er rigtigt - DU er et mirakel. Gud skaber kun det eller den der er af overordentlig stor fortræffelighed eller fortjeneste." Mennesket har også evner til denne form for skabelse, fordi han er i lignelse af og et billede på sin Skaber. Alt andet er kun hans eget mareridt, og eksisterer ikke. Kun lysets skabninger er virkelige.

Der var det om de flade fødder forresten. Det er et slangudtryk for "politibetjente", eller vogterne af lov og orden. Det blev brugt først, *før* det stykke med "de har ingen buer"´. Ret det så der står: Mirakler hviler på evighedens lov og orden (Det blev rettet endnu en gang, så der, som før citeret, kom til at stå: "Mirakler afspejler derfor evighedens love, ikke tidens." - som en del af princip 19.

Så længe du tager præcise notater er hvert eneste ord meningsfuldt. Men jeg kan ikke altid komme igennem. Når som helst det er muligt, vil jeg rette det tilbageløbende. *Vær helt sikker på* at bemærke alle senere korrektioner. Det betyder at du er mere modtagelig end du var da jeg forsøgte tidligere.

Dikteringen af princip 25 fulgte derefter, hvilket Jesus illustrede ved at indblande en ven og kollega til Helen. Dele af denne illustration blev senere anvendt i kapitel 1, fordi de specielt henviste til Jesu evne til at udslette fejltagelser fordi han er "leder af Soningsprocessen" (T-1.III.1:1-4).

Derefter spurgte Helen om der var nogle korrektioner Jesus ønskede hun skulle udføre i notaterne. Han svarede:

Ja, at du ændrer ordet "synd" til "fravær af kærlighed". Synd er et menneskeskabt ord, der indeholder bibetydninger af trusler, som det selv har opfundet. Der er ingen *virkelige* trusler involveret nogen steder. Blot fordi "naturen afskyer et vakuum" - hvad der er sandt nok - følger det ikke deraf, at et vakuum er fyldt med helvedesild. Der vindes intet ved at skræmme dig selv, og det er meget destruktivt. Mirakler har brug for frihed fra frygt. En del af deres Soningsværdi indebærer præcist dette. Ordet "sone" betyder i virkeligheden "ophæve".

Det næste stykke i Helens notesbog blev aldrig skrevet ned, men senere dikteringer dækkede den samme ide om at vende sig til Jesus efter hjælp, og lade ham være vores vejleder i alt, stort som småt:

Grunden til at jeg styrer alt hvad der er uvigtigt er, at det er en måde at undgå at spilde *din* frie vilje på. Hvis du insisterer på at gøre det uvigtige på din måde, spilder du for meget tid og vilje på det. Vilje kan ikke være fri hvis den er bundet op i ligegyldigheder. Den kommer aldrig ud.
Jeg vil fortælle dig *nøjatigt* hvad du skal gøre i forbindelse med alt hvad der ingen betydning har. Det er ikke et område der bør investeres med valg. Der er en bedre måde at anvende tid på.
Du er nødt til at huske at bede Mig om at tage Mig af alle de mindste detaljer, så vil der blive sørget så godt og så hurtigt for dem, at du ikke kan køre fast i dem.
Det eneste problem der er tilbage med dette er, at du vil være uvillig til at bede om det, fordi du er bange for *ikke* at køre fast. Lad ikke dette holde os tilbage. Hvis du vil bede, kan *Jeg* arrangere disse ting selvom *du* ikke er alt for entusiastisk.
Bøn kan være meget konkret i småting. Hvis du har brug for en frakke, så spørg mig om hvor du skal finde en. Jeg kender din smag godt, og jeg ved også hvor den frakke er, som du med tiden ville købe under alle omstændigheder.
Hvis du ikke bryder dig om frakken bagefter, var det hvad der ville være sket alligevel. Jeg udvalgte *ikke* frakken for dig. Du sagde du ville have noget varmt, billigt, og noget der kunne tåle dårligt vejr. Jeg sagde du kunne få en Borgana, men jeg lod dig få en bedre, fordi buntmageren havde brug for dig.

Her henvises til en frakke Helen havde købt for nylig i Kleins stormagasin, på anbefaling af Jesus. Helen var vant til at gå på indkøb i nogle af byens finere forretninger, som for eksemple Lord and Taylor eller B.Altman. Klein's, som lå fem minutters gang fra Helens lejlighed, var kendt som en virkelig tilbudsforretning, og den var næppe et sted en kvinde med Helens smag ville have købt en vinterfrakke. Men Jesus havde sagt til Helen at hun skulle derhen. Ikke alene fandt Helen præcist den frakke hun ønskede, men den sælger der ventede hende havde meget stærkt brug for hendes

hjælp. Han havde et retarderet barn, og vidste ikke sine levende råd, og Helen var ekstremt nyttig for ham. Den pointe Jesus forsøgte at få igennem til Helen her var, at hun ved at konsultere hans "Højere Indkøbsservice" (se senere) ikke blot ville modtage det hun troede hun havde brug for, men at han desuden ville være i stand til at hjælpe andre igennem hende. Grundlæggende var det således en lektion i, hvordan miraklet sparer tid. Hans forklaring fortsætter:

Men læg mærke til at det er bedre ud fra de kriterier *du* stillede op. Jeg kunne gøre dette fordi *du* så frakken mere på den måde, end ud fra et bestemt materiale. Du tænkte selv på Kleins for nogle dage siden, og så besluttede du dig imod det fordi Borgana er prisfast. Så huskede du en frakke Grace (Louis søster) en gang fik, der var meget billigere, og syntes at være fuldstændigt den samme, og spurgte dig selv om det virkelig kunne være rigtigt, at den blev solgt under et bestemt varenavn igennem annoncering. Det åbnede dit sind.
Jeg kan ikke spare mere tid for dig end du vil lade Mig, men hvis du er villig til at prøve den Højere Indkøbsservice, som også omfatter alle nødvendigheder af lavere orden, og endog et betydeligt antal skøre påhit indenfor rimelige grænser, har jeg en meget god brug for den tid vi kunne spare.
Husk, det konkrete svar du får afhænger af det konkret spørgsmål du stiller. Jo færre begrænsninger du stiller op, jo bedre er det svar du vil få. Eksempelvis kunne du spørge hvor finder jeg en Borganafrakke?, eller hvor er den frakke jeg ønsker? eller hvor er den frakke jeg burde få? etc. Tankens form bestemmer skabeelsesniveauet.

Helen kunne aldrig rigtigt få dette princip ind i sit forhold til Jesus, især når det drejede sig om at hun skulle opgive de begrænsninger hun lagde på ham ved at bede om konkret hjælp. Se kapitel 17, hvor denne ide diskuteres mere detaljeret, og som kom mange år senere, da Helen tydeligt var mere åben for hele læren.
Noterne fortsætter her med det samme tema: At spare tid ved at vælge miraklet og Jesu hjælp, og Helen opfordres indtrængende til at tøjle sit behov for kontrol.

Mirakler er afhængige af timing, og det er grunden til at du ikke bør spilde tid. Jeg fortalte dig for nogen tid siden, at tiden vil ophøre når den ikke længere er nyttig som undervisningsredskab. Der er en metode til at sætte mere fart i dig. Og den består i at overlade Mig mere og mere tid. Så du kan vie den til mirakler.
Første del af det du skrev i går aftes er rigtig. Kontroller det nu. (Det korrigeres under vejledning).
Anden del 53) Jeg kan ikke med sikkerhed afgøre hvad der menes med disse to dele. blev sat ind af dig, fordi du ikke kunne lide den første. Det var et forsøg på at genetablere din egen kontrol over tiden. Husk at du ikke kan holde ud ikke at vide hvad klokken er.

Jeg *trænger Mig ikke ind* på din vilje, men Jeg *forsøger* faktisk at frigøre den. Jeg sagde til dig, at den næste del af kurset vil lægge stigende vægt på Soning, og det definerede jeg som "ophævelse". Du er udmærket klar over, at ændringer i indlæringsformerne kræver en ophævelse af de gamle. Den faktiske betydning af retroaktiv hæmning er ganske enkelt, at når to forskellige læresystemer eksisterer side om side, forstyrrer de hinanden.

Det næste korte notat udgør et fint eksempel på hvordan Jesus igen benytter Helens ydre interesser (statistik og eksperimentel psykologi) til at forstærke indholdet i sin undervisning, især budskabet i Soningen: At minimere og efterhånden ophæve egoets virkning på Helligåndens Tilstedeværelse.

Jesus: Det var klogt af dig at få William Rockford 54) Navnet henviser til William Rockwell, en af Helens vigtigste professorer på New Yorks Universitet, der er omtalt tidligere. Helens tilbøjelighed til at glemme eller forandre navne diskuteres indgående af Jesus senere (se siderne) Helen fortalte mig i øvrigt, at da hun en gang var til undervisning hos professor Rockwell, kaldte hun ham Dr. Rockhead (stenhoved) til at tillade, at både det gamle og det nyligt indlærte blev målt, hvad der medførte *forholdsmålinger*. Det hjalp jeg dig faktisk med.....
Helen: (afbryder) Det er jeg meget vred over.
Jesus: .....fordi de fleste undersøgelser kun måler indlærings formindskelse (tab), der er forårsaget af det sidst lærtes indflydelse på det gamle. Men vægten *burde* lægges på hvordan man minimerer det gamles indvirkning på det nye. Det er langt nyttigere at arbejde på den måde.....

Dikteringen vender så tilbage til den særlige undervisning i betydningen af Soningen og villigheden til at lære den.

Lad dig ikke køre fast i drømmene fra i nat. De afspejler gamle indlæringsformer. De kom fordi du ikke kunne lide det jeg sagde om at overlade de ubetydelige detaljer til Mig. De illustrerer blot din villighed til at køre fast fordi du er bange for kurset. Så brug dem ikke på den måde. Hvis du bliver fristet til at gøre det, så bed Bill om at stoppe dig. Dette kursus handler om villighed, *ikke* om uvillighed. Uvillighed må erstattes af villighed, fordi villighed er en del af parathed, uden hvilken der ikke kan ske nogen indlæring.
Gå hen og slå Soning op, og klæd dig så på. For at spare tid tager du *præcist* det på jeg ber dig om, og tager så afsted.

Helen skrev så ned hvad hun fandt i ordbogen, fulgt af Jesu kommentarer:

Soning - forældet - forkortelse for “gøre til een” og “forsone”, “at blive enig”. Det er klart, at før forsoning eller enighed er mulig, må uoverensstemmelsen eller det der er ude af harmoni ophæves. Det kan se ud som om mørke må fordrives *før* lyset kan komme ind, men sandheden er at mørke fordrives *af* lys.

Så fulgte dikteringen af flere mirakelprincipper, (vi er tilbage til notater der blev maskinskrevet af Bill) de nuværende numre 35 - 39, og der hvor der nu står “Helligånden”, blev vendingen “Det Åndelige Øje” brugt, som er et nyt eksempel på hvordan Helens frygt forstyrrede hendes evne til at høre på formniveauet. Det blev senere ændret til den rigtige betegnelse.
Det der nu er mirakelprincip 40, blev efterfulgt af:

Sig til Bill at dette er broderskabets virkelige “jordbær-mærke”. Det er bare et tegn på at han ligger os særligt på sinde, fordi han bliver ved med at bekymre sig om det.

Betegnelsen “jordbær-mærket” kommer fra Mozarts opera *Figaros Bryllup*, der var et af Bills yndlingsstykker. I tredje akt slipper Figaro ud af en vanskelig situation ved pludseligt at genfinde sin længe savnede moder ved hjælp af jordbærmærket på sin arm, som hun havde anbragt der. Henvisningen er således endnu et eksempel på Jesu personlige gaver til Bill, ved hjælp af hvilke han forsøgte at hjælpe Bill til at give slip på sin modstand imod kærligheden, som han opretholdt ved at holde fast ved sin følelse af værdiløshed. Disse “specielle” gaver (der som sagt også omfattede Kursets overflod af ordspil) var af Jesus ment som symboler på hans kærlighed til Bill.
Det er her interessant at sammenligne Helens og Bills meget forskelligartede primære forsvar - for Helens vedkommende projektion, og for Bills fornægtelse - som Jesus så det, fordi de var bange for hans kærlighed til dem, og for deres til ham. Helen sloges grundlæggende med Jesus, og projicerede sine egne svagheder over på ham, og forsøgte at gøre ham ansvarlig for sin følelse af at være ulykkelig. Bill forsøgte derimod hele tiden at fornægte personen Jesus, og syntes endog det var vanskeligt blot at sige hans navn, og foretrak J.C. i stedet for navnet “Jesus”. I sine senere år hævdede Bill både privat og offentligt sin overbevisning om, at kilden til Kurset var Kristussindet, eller Kristusbevidstheden, og fortsatte derved at undgå den personlige tilstedeværelse og kærligheden fra den, til hvis Kursus han så trofast viede sit liv. Denne fornægtelse var et særlig vigtigt forsvar for ham. 55) Som jeg vil komme tilbage til i del III kan man sige at Bill havde ret i at hævde, at *Et Kursus i Mirakler* kom fra det abstrakte “Kristussind”. Men den konkrete motivation bag Bills påstand viste sig at være hans fornægtelse af hans eget personlige forhold til Jesus *som* Bill. Det var således frygtens stemme der talte, ikke visdommens. Jesu hyppige forsøg i denne periode på at hjælpe Bill til at udvikle sit forhold til ham sigtede på at reducere denne frygt.

Jesus fortsatte, og de læsere der er bekendt med *Et Kursus i Mirakler* vil igen lægge mærke til at meget af det personlige materiale, der var bestemt for Helen og Bill, fandt vej ind i selve Kurset.

Du kan tilføje, at hans (Bills) falske ide om hans udelukkelse fra den universelle kærlighed er fejlagtig ud fra dit synspunkt, og arrogant ud fra hans. *Hans* virkelige specielhed stammer *ikke* fra udelukkelse, men fra indbefatning. *Alle* Mine brødre er specielle (T-1.V.3:5-6). Han bør holde op med at fortolke dette som "alle undtagen Bill". Det er latterligt!
Fortæl ham, at den antydede mangel på kærlighed som hans version indeholder, er langt fra målet (endnu et ordspil) og rammer fuldstændigt forbi niveauet for retsindet tænkning. Han *må* helbrede sin opfattelse i denne henseende. Han må udvirke et mirakel på sine egne vegne her.....fortæl Bill, at halvtreds millioner franskmænd *kan* tage fejl, fordi forestillingen er for fragmenteret. Det der *ikke* kan tage fejl er det universelle Sønforhold, som han er en del af.

Så følger nogle flere noter, der omfattede dem om Den Gyldne Regel (T-1.III.6), der nu findes i kapitel 1. Så gik Jesus over til et af Helens iøjnefaldende, om ikke ligefrem morsomme, forsvar: Hendes tilbøjelighed til at glemme navne, eller at forsøge at ændre dem. Den mest betydningsfulde af disse ændringer var, at hun brugte navnet Jonathan om sin mand Louis, som vi allerede har set. Og i det øjeblik hun skulle opgive sit navn til sin dåbsattest da hun var 13 år gammel, opgav hun "uforvarende" sin mors pigenavn, i stedet for sit efternavn. Jesus forklarede hende dette forsvarsfænomen sådan:

Jeg understreger igen, at din tendens til at glemme navne ikke er vrede, men frygt for at involvere dig eller for *genkendelse*. Du har misfortolket møder mellem mennesker som muligheder for magi, i stedet for for mirakler, og derfor har du forsøgt at *beskytte navnet*. Det er en maget gammel og primitiv måde at forsøge at beskytte en person.
Husk den meget gamle jødiske skik med at ændre navnet på en person der er meget syg, så når listen gives til dødens engel, vil personen med det navn ikke blive fundet.
Dette er et godt eksempel på den besynderligt bogstavelige regression der kan ske med meget begavede mennesker, når de bliver bange. Du og Bill gør det begge to. Det er faktisk et middel der er tæt forbundet med fobi, i den forstand at de begge indsnævrer frygten til et simpelt aspekt af et langt større problem, i den hensigt at sætte dem i stand til at undgå det.
Det er en lignende mekanisme der er i virksomhed, når du bliver rasende over en forholdsvis lille krænkelse fra nogen som du er ambivalent overfor. Din reaktion overfor Jonathan (Louis) er et godt eksempel. Han efterlader sig *rent faktisk* ting rundt omkring på meget mærkelige måder. Det gør han i virkeligheden fordi han tror, at han kan beskytte sin stabilitet igennem at være disorganiseret

på uvigtige områder. Jeg minder dig om, at du selv har gjort dette i årevis, og burde forstå det ganske godt. Dette burde mødes med stor barmhjertighed fremfor med stort raseri. Raseriet kommer af at du er bevidst om, at du ikke elsker Jonathan som du burde, og du indsnævrer din mangel på kærlighed ved at centrere dit had om ligegyldig adfærd, i et forsøg på at beskytte ham imod det (hadet). Du kalder ham også Jonathan af samme grund.
Husk at et navn er et menneskeligt symbol, der "står for" en person. Overtro angående navne er meget almindelig af netop den grund. Det er også derfor mennesker sommetider reagerer med vrede når deres navne staves eller udtales forkert. Den jødske overtro om at ændre navne, var faktisk en fordrejning af en Åbenbaring om at ændre eller afvende døden. Åbenbaringens rigtige indhold var, at "de der forandrer deres tænkemåde" (ikke navn) om tilintetgørelse (eller had) behøver ikke at dø. Døden er en menneskelig bekræftelse af troen på had. Det er derfor Biblen siger "Der er ingen død", og det var derfor jeg demonstrerede, at døden ikke eksisterer. Husk at jeg kom for at *fuldbyrde* loven ved at *genfortolke* den. Selve loven tilbyder kun mennesket beskyttelse, hvis den forstås rigtigt. De der endnu ikke har "forandret deres tænkemåde" har bragt ideen om "helvedesild" ind i den.

Lidt senere understreger Jesus igen det om at bede om hans råd og hjælp:

Grunden til at du er kommet for sent (på arbejde) på det sidste fordi du tog imod diktat, er kun, at du ikke huskede at bede Mig om at vi skulle stoppe. Det er et eksempel på det "planløse eller ukontrollerede" mirakelarbejde vi allerede har talt om. Det er velment men uklogt.....Bemærk også at du lukkede bogen og lagde den tilside *uden* at konsultere Mig. Spørg "er det alt?".....Skrivere *må* lære Kristuskontrol, at ændre deres tidligere vaner, som *rent faktisk* producerede knaphed i stedet for overflod. På grund af fejltagelser af denne art, *er* følelsen af afsavn uundgåelig, men den er meget let at korrigere.

Blandt andre emner fulgte så en indgående diskussion om pålidelighed, validitet og andre statistiske begreber der var meningsfulde for Helen. Midt i denne diskussion blev det følgende sagt i relation til Helens tidligere oplevelse af en ørken, et symbol der også senere fandt vej ind i selve Kurset, som før sagt:

En ørken er en ørken er en ørken. Man kan gøre hvad som helst man ønsker i den, men man kan *ikke* forandre den væk fra det den *er*. Den mangler stadig vand. Det er derfor den *er* en ørken. Det man skal gøre med en ørken er at *forlade* den.

Imens Helen var ved at skrive disse noter (lige i begyndelsen af notesbog nummer 4) ringede en ven for at fortælle, at Dave Diamond var død. Den præcise dato er uklar, men det er omkring begyndelsen af november 1965. Helen skrev så, at det måske var en måde at forlade ørkenen på. Hun skrev de følgende notater ned, hvoraf ingen er dikteret, da de er *Helens* refleksioner over Daves sidste dage, og hendes besøg hos ham. Jeg bringer nogle af dem her fordi de viser Helens sindstilstand, og hendes oprigtige forsøg på at forene sig med en anden i Jesu navn, og at hun bad om hans hjælp til, at hun måtte være til sand hjælp. Helen var også i stand til at overføre denne lektion til Louis.

Helen: Jeg gik ind i (hospitals)værelset (efter instruktion) og talte til Dave, der var meget groggy. Hver gang han åbnede øjnene sagde jeg: "Vi elsker dig allesammen, så vær ikke bange". Jeg bad om at vi måtte kunne elske alle til gengæld (dette skete også efter instruktion) (Helen havde tidligere henvist til nogle utilgivne forhold i sit liv), fordi jeg havde fået besked på (med Stor Autoritet *tror* jeg) at den eneste virkelige fare for ham kom af mangler i *denne* forbindelse.

Jeg besøgte ham ikke fredag, men jeg er sikker på at det var rigtigt, fordi jeg var *meget* omhyggelig med at spørge. Jeg ville også går derover efter timen, men fik at vide, at jeg ikke skulle gøre det. Måske var der ikke noget "behov for at vide".

Det er jeg ked af, og jeg holder op med at skrive i nogen tid. Jeg tror jeg hellere vil bede lige nu.

Esther (en ven) sagde at Terry (formodentlig Daves hustru) snakkede om at give babyen bort (formodentlig et adopteret barn). Jeg sluttede straks, at det blev antaget at jeg tog det, men det kan let være en vilkårlig mirakelimpuls. Jeg tror hellere jeg må stoppe nu.

Jeg bad for Dave, og sagde at et hvilket som helst mirakel jeg kunne gøre for ham selv nu, eller for nogen af hans familie, ville jeg ville at gøre (se senere på siderne angående en forklaring). Jeg bad også Jesus om at hjælpe Dave med kurset. Så blev jeg bedt om at gå hen og besøge ham sammen med Jonathan, og bede for ham, især hvis han sov, hvilket han gjorde. Det var det eneste tidspunkt indtil nu, hvor jeg bad *inderligt* for ham. Når det sker, er jeg mig *stærkt* bevidst at jeg ikke beder alene. *Vi* (dvs. Helen og Jesus) sagde til Jonathan, at han skulle glemme (sine fortidige synder).....og alt det andet, fordi det ingen betydning har. Han udviste megen kærlighed denne gang, og burde forlange sin tilgivelse. Han *behøver ikke* at såre sig selv, og *må* stoppe disse symptomer på uligevægt og tage sin frihed. Han vågnede, og sagde at han havde det bedre men var sulten.

Jeg ville vaske hår efter at have lavet hans aftensmad, men jeg blev bedt om at besøge hans mor. Det har jeg ikke alt for megen lyst til, men jeg går nu. 56) Læseren husker muligvis fra et af Helens breve til Bill hendes historie om at besøge Louis mor i New Jersey. Men hendes svigermors permanente opholdssted var New York City. Mens jeg stod og ventede på

elevatoren kom jeg til at tænke på, at jeg var glad for at jeg tog afsted, fordi det var en måde at sone overfor Jonathan på, for at jeg var så ubehagelig imod hende (han var *altid* glad for at jeg besøgte hans mor) og på en måde også at sone overfor Dave. Miraklers *upersonlige* natur kommer af at Soningen selv er *een*. Ved at være een forener den alle skabninger med deres Skaber.

De to sidste sætninger blev sandsynligvis dikteret af Jesus, for de førte både til fortsættelsen af dikteringen af mirakelprincipperne, og til materiale der kom efter principperne, men stadig i tekstdelens første kapitel. Meget af dette var kommentarer om nødvendigheden af at få Jesus til at kontrollere miraklernes udtryk, hvilket Helen åbenbart havde været i stand til at gøre, som det kan ses af disse kommentarer fra Jesus til hende:

Du klarede det overraskende godt i dag, efter en ret dårlig start. Faktisk hjalp Dave dig, men dette vil *ikke* blive forklaret. (Jeg blev meget bange for dette) Det er blot et eksempel på, hvordan intet mirakel nogensinde går tabt, og *altid* velsigner udøveren. Dette har *intet* med magi at gøre. Den Gyldne Regel er retfærdighedens lov, *ikke* en trylleformular. Det har vi været igennem allerede.

Noget senere skrev Helen, som et ekko af sin beslutning om ikke at udnytte sit sinds evner: "Jeg *ønsker ikke*, at der kommer for mange skrivefejl i kurset. Selvom jeg tror de vil blive rettet hvis det sker." Dette kommenterede Jesus med, at skrivere

har en særlig rolle i Soningens Plan, fordi de har evnen til at *opleve* Åbenbaringer selv, og også til at sætte tilstrækkelige ord på oplevelsen til at det kan tjene som grundlag for mirakler.

Dette viser hen til den oplevelse Helen havde, der er beskrevet på side ....., hvorefter hun skrev: "Hvis du vil fortælle mig hvad jeg skal gøre, vil jeg at gøre det". Hun vidste ikke, at ordet "at" blev indskudt, og havde blot villet skrive: "vil jeg gøre det". Denne erkendelse gjorde, som Helen sagde, et voldsomt indtryk, for den viste at hun havde truffet en aktiv beslutning om at gøre Jesu vilje, og bagefter sagde han til hende om denne oplevelse:

Det var derfor du *oplevede* den Åbenbaring om "jeg vil at gøre" *meget* personligt, men også *skrev* den. Det du skrev *kan* være nyttigt for andre mirakelarbejdere end dig. Vi (det første redaktionelle "vi") sagde før, at bøn er miraklers medium. Mirakelbønnen *er* det du skrev, nemlig: "Hvis du vil fortælle mig hvad jeg skal gøre, vil jeg at gøre det".*
Denne bøn er den dør der fører ud af ørkener for evigt. (En henvisning til det tidligere udsagn om at forlade ørkener)

*Helen: Rettelser næste dag.

Jesus: Dette er ikke et fuldstændigt udsagn, fordi det ikke udelukker det negative. Vi har allerede bedt dig om at tilføje: "og *ikke* at gøre hvad du ikke ønsker jeg skal gøre" i forbindelse med mirakler. Denne skelnen er også blevet lavet her imellem "mirakel-sindethed" som en *tilstand*, og "mirakel-udførelse" som dets udtryk.

Det første har brug for *din* omhyggelige beskyttelse, fordi det er en tilstand af mirakel-parathed. Det er det der i Biblen menes med de mange henvisninger til at "hold dig rede", og andre lignende påbud. Parathed her betyder hold din opfattelse retsindet (eller gyldig), så du *altid* vil være parat, villig og kapabel. Det er de grundlæggende betingelser for at "lytte, lære og gøre". Du må være *parat* til at lytte, villig til at lære, og i stand til at gøre det. Kun det sidste er ufrivilligt, fordi det er *anvendelsen* af mirakler der må være Kristus-kontrolleret. Men de to andre, som er de frivillige aspekter af mirakel-parathed, *påhviler* dig.

At kanalisere (tidligere omtalt) *har* faktisk en "indsnævrende" bibetydning, men dog *ikke* i en mangel-forstand. Den underliggende sindstilstand, eller Nåde, er fuldstændig hengivelse. Kun *handle* aspektet involverer kanalen overhovedet. Det er fordi handling altid er konkret.

Som Jack (Jack Cohen: en psykolgisk statistiker fra New Yorks Universitet) sagde: "Et pålideligt instrument må måle noget", men en kanal er også gyldig. Den må lære *kun* at gøre det den forventes at gøre. Lav bønnen om så der står: Hvis du vil fortælle mig hvad jeg skal gøre, vil jeg *kun* at gøre det.

Helen: Jeg protesterer imod den uregelmæssige tone i det, og jeg synes det er meget dårligt rent poetisk.

Jesus: Men det er vanskeligt at glemme.

Notaterne fortsatte med materiale der kan findes i kapitel 1 om åbenbaring, miraklet og Jesu rolle, og principperne 46 til 48, hvorefter Jesus kom tilbage til Helens og Bills forhold.

Sig til Bill, at det er rigtigt af ham at sørge for, at du vedvarende får den styrke du har brug for, og som han behøver at tilbyde. Din ustabilitet og hans svaghed skyldes dårlige karmiske valg, og jeres forhold *nu* er afgørende for fremtiden. I må begge to gøre alt hvad I kan for at komme tilbage til det det var før. I korrigerer begge to hvor I før har svigtet. Det har allerede medført at I har kunnet fuldbyrde en meget uventet rolle i jeres fælles frelse, foruden mange andre børns frelse, som jeg i stigende grad vil betro jer. De er på ingen måde valgt tilfældigt. Bill bør vide, at hans forberedelse ikke kun gælder det at han deler resultaterne af jeres bedre anvendelse af nogle højst usædvanlige talenter. Hans egen rolle, som han kommer til at forstå efter at hans forberedelse er fuldført, vil

være lige så overraskende. Han vil have brug for din hjælp på det tidspunkt, ligesom du har brug for hans styrke nu.

Helen og Bill, og senere os alle tre, brugte megen tid på at gruble over Bills senere "overraskende" rolle. Men den materialiseredes aldrig, hvad der også gjaldt for det der bestemt forekom som Jesu forventninger til Helens og Bills videre funktion, foruden den at skrive. Jeg vil komme tilbage til dette emne mere detaljeret i III del. Her fortsætter Jesu diktering om Helens og Bills forhold:

Bemærk at du (Helen) ikke behøver hans (Bills) hjælp som skriver, fordi du udviklede denne færdighed igennem dine egne anstrengelser, og til sidst stillede dem til *Min* disposition. Ved at du låner ham din styrke, styrker han sig selv. Når han har oparbejdet den igennem sine egne anstrengelser, vil han have brug for din hjælp på en meget uventet måde. Men det er blot endnu et eksempel på miraklers gensidige egenskaber.....
Du og Bill har virkeligt specielle talenter, som behøves til den Åndelige acceleration på dette tidspunkt. Men læg mærke til at ordet acceleration ikke har noget at gøre med at *transcendere* tiden. Når tiden er ophævet, og alle Guds sønner er kommet hjem, vil ingen specielle midler være nødvendige. Men undervurder ikke styrken i specielle hjælpemidler nu, eller det store behov der er for dem. Jeg hævder ikke at jeg er mere end det Selv. Ingen, der er i sit rette sind (en vending der bør lægges specielt mærke til) ønsker nogensinde hverken mere eller mindre end det. De der er kaldede til at vidne for Mig *nu*, vidner for alle mennesker, ligesom Jeg gør.
Præstindens rolle var tidligere at opleve Åbenbaringer og at udvirke mirakler. Formålet var at bringe de der endnu ikke var tilgængelige for direkte Åbenbaringer ind i det rette fokus til dem. Præstindens grundlæggende egenskab har altid været en mere ophøjet opfattelse.

Efter at *Et Kursus i Mirakler* var blevet offentliggjort, og Helens identitet som den skriver der hørte Jesu stemme blev kendt, blev hun ofte opsøgt af folk, der bad hende om at spørge Jesus til råds for dem. Ud fra præstindens visdom svarede hun dem, at hun ville være glad for at bede *sammen med* dem, og for at hjælpe dem med at fremme at de *selv* kunne høre svaret. Jeg hørte ofte Helen sige til andre, at der ikke var noget specielt ved det hun gjorde; de kunne høre selv. Det er unødvendigt at tilføje, at det var den holdning Jesus fremelskede i Kurset. Som han sagde: "Alle Mine brødre er specielle" (tidligere citeret, se s.....).
Derefter nedskrev Helen det følgende betydningsfulde notat, som klart gjorde det muligt for Jesus at komme med sin næste udtalelse til hende:

Helen: Her til morgen var det første gang jeg nogensinde sagde, at jeg ville være beæret hvis der var nogle notater Han ønskede jeg skulle tage. Det sagde Han at der var.
Jesus: Jeg fortalte dig, at du nu er genoprettet til din tidligere rolle I Soningsplanen. Men du må også vælge frivilligt at vie din arv til den større Genopretning. Så længe en eneste slave er tilbage på jorden, er den frigørelse ikke fuldstændig. Fuldstændig genopretning af Sønforholdet, er det eneste sande mål for den mirakelsindede.....
Dit tidligere store problem med at skrive ting ned, stammede fra at *langt* tidligere misbrug af meget store skriveevner. Disse blev vendt til en hemmelig fordel, i stedet for at blive delt med alle, hvilket berøvede dem deres mirakuløse potentiale, der ændredes til at det blev en besættelse.

I sin notesblok skrev Helen derefter en særlig åbenbaring, som ikke blev renskrevet af Bill. Den havde forbindelse til et i en serie af "tilbageblik" med Bill, hvor hun atter en gang var en forhistorisk præstinde, til hvem Bill bragte folk i nød. Men nu blev Bills rolle overtaget af Jesus, der sagde til Helen: "Præstinde, en broder har knælet ved din helligdom. Helbred ham igennem Mig." Derefter skrev Helen, fra sig selv:

Helen: Jeg har en ide om at "helligdommen" blot refererede til "det indre alter", som præstinden tjente. Jeg forestiller mig, at kommunikationen altid var direkte, og "broderen" altid navnløs. Jeg tror præstinden reagerede automatisk ved at bede direkte til Gud, imens hun stod med oprakte arme for at drage en velsignelse ned til sin broder, der knælede udenfor. Hendes reaktion var fuldstændigt automatisk og upersonlig. Hun aldrig så meget som tænkte på at kontrollere udfaldet, fordi der ingen tvivl *var*. Jeg tror der *stadig* ikke er nogen tvivl, faktisk. Bortset fra, at præstinden ikke kan bede alene. Oprindeligt var det "søster", ikke "præstinde" (angiveligt en henvisning til Jesu hilsen).

Denne beskrivelse har en bemærkelsesværdig lighed med Helens præstindeoplevelse tidligere den sommer med Bill, som jeg fortalte om i kapitel 5.
Helen stillede derefter Jesus et spørgsmål om tidligere erindringer, hvortil han svarede:

Så længe du *altid* husker, at du aldrig er blevet udsat for noget på grund af noget nogen *anden* gjorde, er det ikke farligt. Husk, at I der ønsker fred, kun kan finde den ved fuldstændig tilgivelse. Du har aldrig virkeligt *ønsket* fred før, så der var ingen ide i at vide hvordan du skulle få den. Dette er et eksempel på "nødvendigt at vide" princippet, som blev udformet af Soningsplanen længe før CIA.

Foruden den nuttede hentydning til The Central Intelligence Agency, og dets "nødvendigt at vide" princip, kan vi her se en kortfattet opsummering af Kursets lære om, at vores eneste *behov* er tilgivelse, eller accept af Soningen, der lader os *vide* (eller huske) den sandhed der altid har været indeni os, men som vi har glemt.

Noterne fortsætter her med materiale der nu findes nær slutningen af kapitel 1, og de to sidste mirakelprincipper. Dateringen her er upræcis, men vi er et eller andet sted i begyndelsen af november.

Kapitel 9

NEDSKRIVNINGEN AF *ET KURSUS I MIRAKLER* - B (1965)

Speciel Undervisning

Vi begynder kapitlet med et budskab til Helen og Bill, fra begyndelsen af november 1965. Jesus forklarer at deres forskellige men komplementære egodynamikker udgør et ideelt klasseværelse, hvor de begge kan blive helbredt, med den uudtalte forudsætning at de taknemmeligt accepterer lejligheden til at lære. I sine breve til Bill omtaler Helen også forskellen på deres egoer, og at disse forskelle tjener et nyttigt formål i forbindelse med helbredelsen af deres sind. Vi har allerede set beviser på den store betydning Jesus tillægger dette tema, fordi det direkte afspejler Kursets hovedbudskab om tilgivelse. Vi vil her gå mere i dybden med det.

Jesu omtale af Helens og Bills egoforsvar fokuserer hovedsagelig på to forhold, der hænger sammen: 1) Helens anvendelse af projektion og Bills af fornægtelse, og 2) Helens meget stærke, men lejlighedsvist fejldirigerede vilje, og Bills svagere men mere konstante vilje. Karakteristisk nok var Helen langt den stærkeste personlighed, som vi allerede har set: Hun havde et omskifteligt temparament og let til vrede. I modsætning til det havde Bill en tendens til at håndtere sin vrede på en mere passiv og spidsfindig måde, og var ofte ikke klar over sine følelsers sande natur. Helen var altid meget mere åben med sine følelser i forhold til Gud og Jesus, og projicerede sine egne tanker om afvisning over på Dem, og følte en retfærdig vrede over Deres tilsyneladende mangel på reaktion. Hvorimod Bill meget ofte fornægtede sine følelser i det hele taget, og derfor ikke var i kontakt med dem. Det var hans egos forsvar i form af fornægtelse, der førte til hans svage, men stabile identifikation med hans funktion. Bill var hele tiden loyal overfor sin funktion, selvom hans fornægtelse ikke tillod ham at opleve dens forhold til Jesus. At Helen projicerede korrelerede med hendes stærke vilje, men hendes omskiftelighed medførte stor inkonsekvens. Det var ikke desto

mindre tydeligt for Helen, at hendes arbejde blev gjort i et tæt forhold til Jesus, som var "oversergeanten" i hendes breve.

Når en situation med komplementære egoer, der består af projektion og fornægtelse, ikke accepteres som et klasseværelse hvor det er tilgivelse der skal læres, forvandles den desværre til en stormfuld slagmark, hvor egodoktrinen om "den ene eller den anden" hersker enerådende. Som årene gik var det slagmarken der blev virkeligheden for Helen og Bill. Men indtil videre var det hvedebrødsdagene der virkede. Vi kommer nu til en kort kommentar fra Jesus. Senere i dette kapitel så vel som i det næste, vil dette vigtige tema dukke op igen.

Du (Helen) er både mere mirakel-sindet, og mindre i stand til at erkende frygt på grund af din stærkere, men splittede, identificering. Bill er lige så karakteristisk mindre mirakel-sindet, men bedre i stand til at erkende frygt, fordi hans identificering mere konsekvent er rigtig, men svagere. De betingelser der er nødvendige til konstant mirakel-sindethed, som er den tilstand hvor frygt er blevet ophævet, kan særlig godt fremelskes når I er sammen. Faktisk *var* de allerede godt til stede tidligere.

Midt i en diktering om Soning (det der nu er i de første afsnit i kapitel 2) svarede Jesus på Helens tydelige ubehag:

Grunden til dit ubehag er, at Soning er en *total* forpligtelse. Du tror stadig dette er forbundet med tab. Det er den samme fejltagelse *alle* der lever i adskillelsen begår, på en eller anden måde. De kan ikke tro, at et forsvar, der *ikke kan* angribe, også *er* det bedste forsvar. Hvis det ikke var for den misopfattelse, *kunne* englene have hjulpet dem. Hvad tror du at "de sagtmodige skal arve jorden" *betyder?* De vil bogstaveligt talt overtage den som et resultat af deres styrke. Et tovejsforsvar er ifølge sin natur svagt; netop *fordi* det er to-ægget kan det uventet vendes imod een selv. Denne tendens *kan ikke* kontrolleres, *undtagen* af mirakler.

Miraklet vender Soningens forsvar til beskyttelse af det indre selv, der, efterhånden som det bliver mere trygt, påtager sig sit naturlige talent for at beskytte andre. Det indre selv kender sig selv som både en broder og en søn.

De ovenanførte notater blev skrevet ned under store vanskeligheder for Helen, og udgør de hidtil eneste notater indtil nu, der blev skrevet meget langsomt. Da Helen spurgte Jesus om det, blev hun svaret:

Du skal ikke bekymre dig om det du har skrevet. Det er rigtigt, men du er endnu ikke tilstrækkeligt Ret-Sindet til at skrive om Soningen uden ubehag. Men du vil komme til at skrive om den med glæde.

Med andre ord syntes egotankesystemet, som Helen var så identificeret med, at Soningsprincippet - adskillelsen fandt aldrig sted i virkeligheden - var for truende for dets eksistens. Det "tab" Jesus omtaler er tabet af egoet. Det er først når ens identitet skifter til Helligåndens tankesystem (ret-sindet tankegang), at Soningen kan accepteres med glæde i stedet for med rædsel.
Helen fortsatte med en interessant oplevelse, der satte lys på hendes ambivalente følelser for Jesus. Det er Helen selv der taler:

I går aftes følte jeg mig kortvarigt men voldsomt deprimeret, havde et stykke tid det indtryk, at jeg var blevet opgivet. Jeg forsøgte, men kunne overhovedet ikke komme igennem. Efter et stykke tid besluttede jeg at opgive det for nærværende, og så sagde Han "Du skal ikke være bekymret. Jeg vil aldrig forlade dig eller svigte dig." Jeg fik det lidt bedre, og besluttede at jeg faktisk ikke var syg, så jeg kunne vende tilbage til mine øvelser. Imens jeg var i gang med det, havde jeg en delvis visions-oplevelse, som jeg kun ind imellem syntes var lidt skræmmende, men til andre tider følte meget beroligende.
Jeg er ikke helt sikker på rækkefølgen, men det begyndte med en meget tydelig forsikring om at være elsket, og en lige så stor understregning af min store værdi, skønhed, og renhed. Derefter blev det lidt forvirret. Først fik jeg ideen om "Kristi brud", med svagt upassende "undertoner". Så kom der en gentagelse af "Kærlighedsbølgen", og en gentagelse af en tidligere oplevelse, men nu som om den var *fra* Ham *til* mig: "Se Herrens Tjenerinde; må det ske dig ifølge Hans Ord." (Dette bragte mig forrige gang i panik, men den gang blev det sagt mere præcist som det står i Bibelen: "Må det ske mig ifølge Hans Ord.") Denne gang følte jeg det lidt ubehageligt, men jeg huskede at jeg havde misforstået det forrige gang, og sandsynligvis stadig ikke så det rigtigt. Faktisk er det jo bare en erklæring om loyalitet overfor Den Hellige Tjeneste, som vel næppe kan være farligt.

Derefter fulgte der en "mærkelig sekvens", der involverede Jesus og nogle forvirrede seksuelle tanker, og dernæst følgende fra Helen:

Helen: Jeg tænkte *næsten* kort på, at Han (Jesus) blev til en djævel. Jeg blev bare en *lille* smule forskrækket, men syntes at det var så dumt, at der ikke er nogen ide i at tage det alvorligt.....57)
Et vigtigt tema i *Et Kursus i Mirakler* er den frygt for Guds Kælighed, der karakteriserer egoets

tankesystem, og som får os til at vende kærlighed til det modsatte: Frygt, had eller ondsind; i dette tilfælde bliver Jesus djævelen.

Her til morgen gennemgik vi hele episoden. Han (Jesus) sagde, at Han var *meget* glad for den *relative* mangel på frygt, og for at jeg var bevidst om, at den (djævlefantasien) var en misopfattelse. Det viste en langt større styrke, og en stærkt forøget ret-sindethed. Det kommer af at forsvarene nu anvendes langt bedre, til fordel for sandheden mere end for fejltagelserne, selvom det ikke er fuldkomment.

Den svagere anvendelse af mis-projektion (projektion) vises af min erkendelse af at den (djævlefantasien) ikke *virkeligt* kan være en sådan, hvilket blev muligt da fornægtelse blev anvendt imod fejltagelsen, *ikke imod* sandheden. Dette tillod en langt større bevidsthed om alternative fortolkninger. Det blev også forklaret (skiftet til den passive form i stedet for "*Han* forklarede også" bør bemærkes. Det er et udtryk for frygt).....

Dette skift var i øvrigt et tilbagevendende fænomen for Helen, der, som vi allerede har set, til stadighed søgte at indføre afstand imellem sig selv og Jesu personlige tilstedeværelse, med dette ubevidste forsvar i form af at beskrive hans stemme i den passive form, eller som en "den". I alle de år vi var sammen, drillede jeg hende ofte med denne tendens til at sige "Den sagde" i stedet for "Jesus sagde". Men det var en "vane" hun ikke let kunne slippe.

Helens ovennævnte oplevelse af Jesus udtrykker på en meget stærk måde intensiteten i hendes kærlighed, samt hans forsikring om, at hans kærlighed altid vil være til stede for hende. Hendes frygt, der også var til stede, tog form af at forveksle oplevelsen af kærlighed med seksuelle fantasier og djævle fantasier. I en passage tidligere i dikteringen, der blev redigeret og nu findes nær slutningen af første kapitel i Tekstbogen (T-1.VII.1) forklarede Jesus Helen:

Forvekslingen af mirakelimpulser med seksuelle impulser er en vigtig kilde til opfattelsesmæssig fordrejning, fordi den *fremkalder,* i stedet for at rette op på, den grundlæggende niveau-forveksling der ligger nedenunder, hos alle dem der søger glæde ved hjælp af verdens instrumenter.

Det var altså Helens frygt for kærligheden til Jesus (mirakelimpulsen) der førte til at hun forsvarede sig via seksuelle tanker. I øvrigt blev ændringen fra "seksuelle impulser" til "fysiske impulser", som der står nu, lavet af Helen og mig under vores senere redigering, med Jesu godkendelse. Det er endnu et eksempel på, hvordan en vending der oprindeligt specifikt var tiltænkt Helen blev ændret, så den kom til at passe til Kursets mere generelle lære: *alle* kropsimpulser er af egoet designet til at fordreje og skjule mirakelimpulser fra Helligånden. Begge former for "impulser" findes i det splittede sind, ligesom vores evne til at vælge imellem dem.

Efter et kort afsnit, der er udeladt her, fortsætter vi dikteringen:

Du har hidtil i hovedsagen opfattet den (Soningen) som *ydre*, og det er derfor din *oplevelse* af den har været minimal. Kalken er blevet *vist* dig mange gange, men du har ikke accepteret den *for dig selv*. Den vigtigste forkerte anvendelse af forsvar er nu stort set begrænset til eksternalisering. (At se noget udenfor, som er inden i) Du må virkelig værdsætte dine bemærkelsesværdige fremskridt i denne henseende. I begyndelsen opfattede du den som en beholder af en slags, med et usikkert formål. Men du *bemærkede* faktisk, at *indersiden* var af guld, og at *ydersiden* var af sølv, selvom den skinnede. Det var en erkendelse af, at den *indre* del er mere kostbar end den ydre, selvom de begge er strålende, men har forskellig værdi.

Læseren vil huske, at Helen nævner bægeret i et brev til Bill om S, Bills ven, som hun havde så store vanskeligheder med at tilgive. For hende forblev Soningens bæger et betydningsfuldt symbol på tilgivelse. I *Et Kursus i Mirakler* er "Kalken" endnu et eksempel på Jesu før omtalte korrektion af den traditionelle kristne association af Soning (og derfor også af det traditionelle bæger Jesus drak af) med lidelse og opofrelse, selvom det kun anvendes een gang i den publiserede udgave. Det eneste sted i den publiserede udgave af Kurset hvor det anvendes, er i en vigtig passage der blev skrevet kort før påske, og på den måde er dens vigtige budskab om tilgivelse indhyllet i påskesymbolikken:

Ved siden af dig er der en der tilbyder dig Soningens kalk, for Helligånden er i ham. Vil du bebrejde ham hans synder, eller tage imod hans gave til dig? Er denne frelsens giver din ven eller din fjende? Vælg hvad han er, og husk at du vil modtage af ham i overensstemmelse med dit valg. (T-19.IV-D.13:1-4)

Jesus fortsatte med dikteringen, med ord der kan findes i redigeret form i det publiserede Kursus:

Genfortolkning af forsvar er afgørende for åbning til det *indre* lys. Siden adskillelsen, har menneskets forsvar næsten udelukkende været anvendt til at forsvare sig *imod* Soningen, og derigennem opretholde deres adskillelse. De ser i almindelighed dette som et behov for at beskytte kroppen imod ydre indtrængen (eller påtrængenhed)...Den største fejltagelse, der gælder for dem begge, er troen på at kroppen kan anvendes som et middel til at opnå Soning.
At opfatte kroppen som templet, er kun det første skridt i retning af at korrigere denne form for fordrejning.(T-2.III.1:1-5)

Helen: Her skoldede jeg min hånd. Der var ikke noget smør i køleskabet, men jeg kom i tanker om, at Soningen var lægemidlet for uheldet.

Det viste sig at brandsåret var minimalt, og kun påførte Helen ganske lidt smerte. Og dette ego forsvar, i form af at angribe hendes hånd i et ret gennemskueligt forsøg på at forhindre skrivningen, blev hurtigt ophævet ved at Helen vendte sig til Soningen som forsvar. Dette gav hende et meget klart eksempel på, hvordan Soningen som forsvar kan ophæve egoets forsvar i form af angreb i det øjeblik det vælges.
Som svar på Helens bøn om et specielt budskab til Bill, sagde Jesus:

Sig til Bill, at hans forsinkelsestaktik holder ham tilbage. Han forstår ikke afsondring, reservation og tilbagetrækning ordentligt. Han fortolker dem som "at holde sig selv udenfor" Soningen.

Jesus henviser her til at han tidligere talte om den rette anvendelse af forsvar - "afsondring, reservation og tilbagetrækning"; nemlig at adskille sig fra egoet, istedet for fra Soningen. Når man adskiller sig fra Soningen, må en forøgelse af skyld nødvendigvis blive resultatet. Med hensyn til Soning og helbredelse, beskrev Jesus helbredelsens gensidighed i denne vigtige passage:

Du forstår ikke helbredelse på grund af din frygt. Jeg har hele vejen igennem antydet (og en gang sagt det meget direkte, fordi du ikke var bange på det tidspunkt) at du *må* helbrede andre. Grunden er, at deres helbredelse blot bekræfter din.

Endnu senere kom denne passage om helbredelse, og hvordan den i en tidsbegrænset periode forstyrres af Helens og Bills frygt:

Den helbreder der stoler på sin egen parathed sætter sin forståelse på spil. Han er i fuldkommen sikkerhed så længe han er fuldstændigt ubekymret om *sin* parathed, men opretholder en konsekvent tillid til *Min*. (Fejltagelser af denne art frembringer meget uforudsigelig opførsel, hvilket almindeligvis skyldes en underliggende modvilje imod at samarbejde. Læg mærke til, at Bill, ved at sætte karbonpapiret omvendt i, skabte en situation hvor to kopier ikke eksisterede. Det afspejlede to niveauer af mangel på tillid, det ene var Min parathed til at helbrede, og det andet hans parathed til at give). Disse fejltagelser indfører uundgåeligt ineffektivitet i mirakelarbejderens adfærd, og afbryder periodevis hans mirakelsindethed. Vi kunne komme med meget lignende kommentarer om din egen tilbageholdenhed imod overhovedet at modtage diktering. Det er kun en større fejltagelse fordi den resulterer i større ineffektivitet. Hvis du ikke siger noget, kan ingen bruge det, inklusive

Mig. Vi har indført det for alle korrektive processer, at det første skridt er vid at dette er frygt. Hvis ikke frygten var kommet ind, ville den korrektive proces aldrig være blevet nødvendig. Hvis din hang til mirakler ikke virker, er det altid fordi frygten er trængt ind på din retsindethed, og bogstaveligt talt har "upset it" (i.e. vendt den på hovedet).

Som det allerede har været klart længe, var Helens angst ret høj i denne periode, og hendes egos frygt for ophævelsen af sit tankesystem ekstrem. Som Jesus allerede har bemærket, var et af hendes forsvar at forsøge at undergrave hans autoritet. Det intensiverede blot splittelsen i hendes sind, fordi en anden del af hendes sind selvfølgelig accepterede hans autoritet og hans kærlighed. I den følgende passage, der er nedskrevet den 15 november 1965, finder vi et af Helens mere opfindsomme forsøg på at fange Jesus i en fejltagelse, især en gammatikalsk fejl. Hun forsøgte at bevise for sit frygtsomme sind, at hvis det faktisk kunne bevises at Jesus havde teget fejl, kunne han ikke være den han sagde han var; Kurset ville således være blevet ugyldiggjort, og hendes ego ville atter være i sikkerhed. Den konkrete fejl angik overensstemmelsen imellem et entalssubjekt og et flertalsverbum, hvor eentals "hverken" tilsyneladende blev parret med flertals "have".

Jesus: Alle oplever frygt, og ingen nyder det. Men det ville kræve meget lidt ret-tænkning at finde ud af hvorfor den opstår. Hverken du eller Bill *har* heller ikke tænkt ret meget over det.(min kursivering)

Helen: Jeg protesterer imod anvendelsen af et flertalsverbum med et rent entalssubjekt, og jeg husker at forrige gang vi havde en meget lignende sætning sagde Han det korrekt, og det bemærkede jeg med stor glæde. Denne virkelige grammatikalske fejl får mig til at tvivle på ægtheden af disse noter.

Jesus: Det det i virkeligheden viser er, at *du* ikke er særligt modtagelig. Grunden til at det kom på den måde er, at du projicerer (på den upassende måde) din vrede, som intet har at gøre med disse noter. Du lavede fejlen, fordi du ikke føler særlig megen kærlighed, og derfor ønsker du at jeg skal lyde dum, så du ikke behøver at høre efter. Faktisk prøver jeg på at komme igennem en betydelig modstand, fordi du ikke er særligt glad, og det ville jeg ønske du var. Jeg tænkte jeg vill tage en chance, selvom du gør så meget modstand, fordi det *kunne* være at jeg kunne få dig til at få det bedre. Du er muligvis ikke i stand til ikke at angribe overhovedet, men prøv dog også på at høre lidt efter, ...

Du og Bill har været bange for Gud, for Mig, for jer selv, og for praktisk taget alle I kender på et eller andet tidspunkt. Det kan kun være fordi I har misskabt os allesammen, og tror på det I har skabt. (Vi har brugt megen tid på det her før, men det har ikke hjulpet ret meget) Du ville aldrig

have gjort dether hvis ikke du var bange for dine egne tanker. Grundlæggende laver de sårbare misskabninger, fordi de misopfatter Skabelse.
Du og Bill er primært villige til at acceptere det der *ikke* forandrer jeres sind for meget, og giver jer frihed til at lade dem være helt ubeskyttede det meste af tiden. I bliver ved med at tro, at når I ikke bevidst iagttager jeres sind, er det ikke-åndeligt. Det er tid til at tænke over hele den ubevidste verden, eller det uiagttagede sind. Det vil gøre jer bange, fordi det er frygtens kilde. I kan se på det som en ny teori om den grundlæggende konflikt, hvis I ønsker det, hvilket ikke helt vil være en intellektuel tilgang, fordi jeg tvivler på at sandheden vil undgå jer fuldstændigt. Det uiagttagne sind er ansvarligt for hele indholdet i det ubevidste, som ligger over mirakelniveauet. Alle psykoanalytiske teoretikere har ydet deres bidrag til sandheden i denne sammenhæng, men ingen af dem *har* (min kursivering) set det sandt og fuldstændigt. (Den korrekte grammatik her er et tegn på dit bedre samarbejde. Tak for det)

Den "grundlæggende konflikt" der nævnes ovenfor, er en henvisning til dette vigtige tema i den psykoanalytiske teoribygning, hvor hver eneste teoretiker havde sin egen forståelse af hvori denne konflikt bestod. Imens Helen gik på universitetet skrev hun en opgave om emnet, som jeg nævnede i kapitel 4. Jesu pointe - hans "nye teori om den grundlæggende konflikt" - er, at egoet tror det er i krig med Gud, og at denne konflikt kun foregår i det splittede sinds drømmeverden.
I sin videre fremstilling af psykoanalytisk teori, som var designet til at hjælpe Helen og Bill til at se Freuds bidrag i et andet lys, sagde Jesus:

Psykens struktur udfolder sig efter retningslinierne i det særlige libidobegreb (den grundlæggende energi) teorietikeren går ind for, som du (Helen) meget korrekt selv bemærkede (i universitetsopgaven).

Helen protesterede så, fordi hun troede det faktisk var den anden vej rundt. Jesus gik imod hende, og afslørede hendes underliggende hensigt, som var at distrahere ham og dikteringen fra det formål der var nært forestående: At forandre hendes tænkemåde. Han sagde:

Denne forveksling kommer af at du *faktisk* ændrede rækkefølgen - adskillige gange. Men det gjorde i virkeligheden ikke noget, fordi de to begreber *kommer* virkelig af hinanden. Det var et *forfærdeligt* spild af tid, som jeg ikke er interesseret i at engagere mig i selv. *Please!*

Flere notater om Freud og psykoanalyse fulgte her, og dernæst et helt afsnit om frygt og konflikt, og Dommedag, som blev dikteret direkte til Helen af Jesus uden skriftlige noter (hun sagde ordene til Bill der skrev dem ud på maskine). Næsten alt dette materiale findes nu i tekstens kapitel 2.
De sidste to afsnit, der nu findes i slutningen af første kapitel, og handler om nødvendigheden af at studere Kurset for at nå dets erklærede mål om træning af sindet, fremkom oprindeligt midt i en diskussion, der kom på dette tidspunkt i dikteringen. Igen opfordrede Jesus specielt Helen og Bill til at studere det de havde skrevet, ligesom lærere opfordrer deres studerende til at læse det materiale de får udleveret i klassen.

Al indlæring kræver opmærksomhed og studier på et eller andet niveau. Dette kursus er et kursus i *træning af sindet*. Gode studerende afsætter studieperioder for sig selv. Men siden dette indlysende skridt ikke er gået op for *dig*, og siden vi samarbejder omkring detteher, vil jeg påtage mig denne indlysende opgave nu.
Bill er bedre til at forstå nødvendigheden af at studere notaterne end du er, men ingen af jer har forstået, at mange af de problemer I bliver ved med at løbe ind i, måske allerede *er* løst der. *Du* tænker ikke på notaterne på denne måde overhovedet. Det *gør* Bill fra tid til anden, men almindeligvis siger han: "Det står formodentlig i notaterne", men *ser ikke efter*. Han tror at de, selvom han læser dem igennem, ikke *virkeligt* kan hjælpe ham før de er færdige.
For det første kan han ikke være sikker på dette hvis han ikke prøver. For det andet ville de *blive* færdige hvis I begge to ville det.
Du ved uklart, at formålet med kurset er en eller andens slags forberedelse. Jeg kan kun sige at du ikke er forberedt.
Jeg morede mig dengang du mindede Bill om, at han også var ved at blive forberedt til noget helt uventet, og han sagde, at han overhovedet ikke var nysgerrig efter at vide hvad det var. Denne mangel på interesse er meget karakteristisk for ham når han er bange. Interesse og frygt går *ikke* sammen, som jeres respektive opførsel klart viser.

Derefter fulgt en kort gennemgang af mental retardering (der var Helens specielle professionelle interesse), der omfattede det at bruge det som et "selvdestruktivt forsvar", hvormed en intelligent person ubevidst "foregiver" ikke at forstå. Som Jesus påpeger, var Helen og Bill begge eksperter i denne særlige form for forsvar. Vi starter igen med denne henvisning, hvorefter Jesus vender tilbage til sin formaning til Helen og Bill om at studere hans materiale.

Dette frembringer "pseudo-retarderings-syndromet", der rimeligt nok er klassificeret som et psykiatrisk (eller forstyrret-niveau) symptom. I gør det begge to hele tiden. Bill opfører sig som

om han ikke forstår endog *sit eget* specielle sprog, for slet ikke at tale om Mit, og du kan ikke læse overhovedet. Dette repræsenterer et forenet angreb på både jerselv *og* Mig, fordi det svækker *dit* sind, og lader Mit være inkompetent. Husk at dette gør jer virkeligt frygtsomme. Hvis I ikke kan forstå hverken jeres eget sind *eller* Mit, ved I ikke hvad der er virkeligt villet. På den måde er det *umuligt* at undgå konflikt, som den blev defineret før, fordi selvom I handlede i *overensstemmelse* med viljen, ville I ikke vide det.

Den følgende del af dette kursus hviler for tungt på den første del, til ikke at *kræve* at den studeres. Uden det vil I blive alt for bange når det uventede *faktisk* sker til at gøre konstruktivt brug af det. Men efterhånden som I studerer notaterne, vil I opdage nogle af de indlysende implikationer, medmindre I stædigt bliver ved med at misbruge mental retardering som forsvar. Vær søde at huske, at den konstruktive anvendelse af det næppe er en *virkelig* del af jeres *virkelige* evner. Det er et specielt upassende forsvar sådan som I anvender det, og jeg kan kun stærkt opfordre jer til at undgå det.

Grunden til at et solidt fundament er nødvendigt på dette tidspunkt er den højst sandsynlige forveksling af "ærefrygt" med "ærbødighed", som de fleste mennesker ligger under for. Du vil huske, at vi en gang tidligere har sagt, at ærbødighed er upassende i forbindelse med Guds Sønner, fordi man ikke bør opleve ærbødighed når man er sammen med sine ligemænd. Men det *blev* understreget, at ærbødighed *er* Sjælens rette reaktion i nærværelse af sin Skaber. Hidtil har dette kursus kun indirekte søgt hjælp hos Gud, og omtaler Ham kun sjældent direkte. Jeg har gentagne gange understreget, at ærbødighed ikke er en passende reaktion i forbindelse med Mig, *på grund af* vores iboende lighed. Jeg har været omhyggelig med at tydeliggøre Min rolle i Soningen, uden hverken at over- eller underdrive den. Jeg har forsøgt at gøre præcist det samme i forbindelse med jeres.

Men det næste skridt *indebærer faktisk* en direkte tilnærmelse til Gud Selv. Det ville være højst uklogt at begynde på dette skridt overhovedet, uden meget omhyggelig forberedelse, ellers vil ærbødighed helt sikkert blive forvekslet med frygt, og oplevelsen vil blive mere traumatisk end velsignet.

I sidste instans er helbredelse af Gud. Midlerne bliver forklaret omhyggeligt i notaterne. Åbenbaring *har* lejlighedsvis vist dig slutningen, men for at nå den er midlerne nødvendige.

Disse vigtige ord bør læses og genlæses af studerende af *Et Kursus i Mirakler* som påmindelse om nødvendigheden af villighed, omhyggelighed, og frem for alt tålmodighed i arbejdet med og studiet af dette materiale.

Derefter dikterede Helen den første paragraf i den følgende passage til Bill uden at tage notater først. Resten af afsnittet blev modtaget af Helen og dikteret til Bill på den sædvanlige måde. Det er

et bemærkelsesværdigt budskab, for så vidt som det er det eneste sted i dikteringen, hvor Jesus systematisk underviste Helen og Bill ud fra deres umiddelbart forudgående adfærd, og anvendte den til at illustrere de principper han underviste dem i i Kurset. Indledningen er endda mere specifik i denne henseende, og jeg gengiver hele passagen uden afbrydelser.

Det følgende er den eneste detaljerede beskrivelse der behøver at blive skrevet ned om, hvordan fejltagelse griber forstyrrende ind i forberedelse. De hændelser der specielt omtales her kunne være hvilke hændelser som helst, og deres specielle virkning betyder intet. Det er processen der skal lægges mærke til her, og ikke dens resultater. De former for overbevisninger, og de fejlagtige præmisser der ligger under fejltænkning, eksemplificeres lige så godt her som andetsteds.
Der er intet af særlig interesse ved de hændelser der nu skal beskrives, *undtagen* deres typiske natur. Hvis dette er et sandt kursus i træning af sindet, hviler den egentlige værdi af dette afsnit *kun* på at vise jer hvad I *ikke* skal gøre. Det mere konstruktive ligger naturligvis i den positive indstilling. Iagttagelse af sindet ("Mind-watching") ville have forhindret hvad som helst af det i at ske, og vil gøre det så snart I tillader det.
Sig til Bill, at grunden til at han var så stresset i går var, at han tillod sig selv at have et antal frygtfremkaldende holdninger. De var flygtige nok til at være mere lygtemænd end alvorlige fejltagelser med vilje, men hvis han ikke er på vagt overfor den slags ting, *vil* han synes at notaterne er skræmmende, og, fordi jeg kender ham godt, ved jeg han vil distancere sig fra dem. Hans uprovokerede irritation var undskyldelig (interessant nok skrev Helen dette som *u*-undskyldelig, hvorved hun ubevidst afslørede sin manglende tilgivelse af Bill) *undtagen* af ham selv, og han valgte ikke at tilgive den. Det gjorde *du*, men jeg er bange for at du var under et vist pres for at gøre det. Det var uheldigt, og det svækkede din evne til at handle helbredende overfor Bill på det tidspunkt, og senere også overfor Louis, som begge *faktisk* opførte sig "dumt". (Her som andre steder i dette afsnit, afspejler Jesu anvendelse af ordet "dum" Helens egen fordømmende anvendelse af det i sine angrebstanker.) Men een "dumhed" ad gangen er i almindelighed nok. Du kommer selv for tæt på at misbruge mental retardering, når "dumhed" sætter ind alle vegne.
Bill, der allerede havde svækket sig selv, var meget u-mirakelsindet, først ved ikke at spørge D om hun ville køre med i taxaen, der skulle samme vej som hun. Selvom hun ikke havde ønsket det, ville hun have været i stand til at anvende tanken godt. Der er næppe nogen menneskelig fejltagelse der vækker mere frygt, end at møde en hvilken som helst fejltagelse med fejltagelse. Resultatet kan være særdeles eksplosivt. Ved at reagere på D's "dumhed" (Det er uklart i Helens noter hvori D's "dumhed" bestod.) med sin egen, blev alle de elementer, der så godt som sikkert vil vække frygt, bragt i spil.

Bill burde bemærke, at dette var en af de få gange han måtte vente på en taxa. Han troede han tog sig af det ved at holde døren til en taxa der faktisk kom efter den dame, men han blev vildledt i denne tro. (Tro er *tanker*, og den kommer således under Kristus-vejledning, *ikke* under kontrol) Ved at give denne taxa til hende, var han faktisk meget uvenlig imod dig. Det var helt tydeligt at du frøs meget, og at du var meget sent på den. Ideen om, at det at give hende taxaen ville sone for hans tidligere fejltagelser var overordentligt malplaceret, og bevidst beregnet på at føre til yderligere fejltagelser. Hvis han, i stedet for at forsøge at sone på sin egen måde, havde bedt om vejledning, ville der overhovedet ingen vanskeligheder have været i situationen med taxaerne. Det var ikke nødvendigt at nogen skulle have ventet overhovedet.

På grund af Bills behov for at komme hjem, som han opfattede det, forhindrede hans oprindelige fornærmelse af D ham i at drage fordel af miraklets tidsbesparende hjælp. Han ville være kommet hjem *meget* hurtigere hvis han havde taget sig tid til at anvende tiden på den rigtige måde (”properly”).

Du led stadig under stress (se ovenfor), og blev meget irriteret på pigen der stod ved siden af døren, på den side der blokerede for at den kunne åbnes. (Det er en henvisning til en af udgangene fra The Medical Center). Hendes tilstedeværelse der gjorde det nødvendigt at holde døren meget længere end nødvendigt hver gang den blev åbnet, og du blev vred fordi dette gjorde dig kold. Pigen tog sig faktisk af det mindre barn der stod udenfor, og de var begge to virkeligt mentalt retarderede. Hvis du vil huske det, spurgte den ældre pige dig meget usikkert om bussen, og du var meget bevidst om hendes ekstreme usikkerhed på det tidspunkt. Det ville have været langt klogere om du havde bygget hendes tillid op, i stedet for at associere dig med (“associating with” = kopiere? Helen var “dum” som gengældelse?)) hendes “dumhed”. Det reducerede din egen effektivitet, og det eneste der reddede dig dengang var, at du i taxaen *faktisk* huskede at spørge mig om noterne, i stedet for at tro at det var nødvendigt, at du arrangerede et møde dagen efter for at gennemgå dem. Bill var allerede blevet så vildledt, at det ikke gik op for ham, at hans egen vilje (dvs. hans sinds beslutnings-tagning) (som han retfærdiggjorde med indholdet af de sidste notater - et misbrug af sandheden der kun tilsyneladende var i dens interesse) kunne være tvivlsom. (Du tog selv nogle dårlige notater her, fordi du blev vred på ham ved at huske dette. Selvom du faktisk forsøgte at ville rigtigt i taxaen, havde du ikke helt held med dig. Fejltagelsen viser sig nu.)

Bill bragte på den måde sig selv i en tilstand, hvor han ville opleve en reaktion af frygt i stedet for en af kærlighed. (Helen bemærker her, at hun skulle til at skrive “en glimrende position” i stedet for “en tilstand”, men at hun ikke gjorde det) (Du havde ret angående misbruget af “glimrende” her, og vær venlig at strege det over. Du er *stadig* vred. En glimrende position til at misskabe, er ikke en meningsfuld indstilling til problemet) Det var virkelig uhøfligt (“virkelig” er *ikke* nødvendigt; det var din *egen* fejltagelse her; Jeg siger *ikke* dette med nogen som helst kritiske

overtoner. Jeg prøver bare på at skabe nogle bedre indlæringsbetingelser til studieperioderne. Vi ønsker så lidt forstyrrelse som muligt, af *meget* gode grunde.)

Nu, for at gå tilbage til Bill; han *var* uhøflig da han fortalte dig, at *han* ønskede at beholde de originale kopier af noterne, efter at have besluttet sig for at få dem kopieret efter sin egen vilje, og så at retfærdiggøre det med en meget ringeagtende misfortolkning af det *jeg* sagde om "nyttig for andre". Han vil læse citatet igen, og han vil opdage, at det faktisk betyder "nyttigt for *ham*". *Du* havde fortolket det på den måde, og ærligt talt var det ganske klart for Mig på det tidspunkt. Men den slags ting sker hele tiden. Men det bør bemærkes, at resultatet ikke kun var en betydelig og totalt unødvendig planlægning fra Bills side, men også mangel på at udnytte det der *var* tiltænkt ham, som en hjælp for *ham*. Og før *du* bliver for selvtilfreds vil jeg minde dig om, at du også gør dette hele tiden.

Bill handlede upassende imod *dig*, ved at sige at han ønskede at være *sikker* på, at originalerne ikke gik tabt eller blev snavsede. Det er bemærkelsesværdigt, at selvom han allerede havde besluttet hvad *han* ønskede at gøre, gik det aldrig op for ham, at det *er* muligt, at *han selv* kunne miste dem eller snavse dem til, især da han ikke havde betroet dem til Mig. Det er en form for arrogance han ville være meget lykkeligere foruden. Han burde også lægge mærke til, at dette formodentlig ikke ville være sket, hvis ikke han *allerede* bogstaveligt talt havde været "galt afmarcheret" ("off the beam"). *Sørg for* at fortælle ham, at dette ordspil skal forsikre ham om, at jeg ikke er vred. (Meningen med dette ordspil er ukendt for mig K.W) Hvis han ikke fatter det, eller ikke kan lide det, *ved* jeg det ikke er *særlig* godt. Grunden er, at *han* anbringer Mig i en position, hvor jeg faktisk kan give ham meget lidt i øjeblikket.

Men jeg ønsker han skal vide, at jeg er *helt* på det rene med de yderst få gange han nu begår fejltagelser af denne art. Han er kommet *meget* langt i denne henseende. Det synes en skam, at han lader sig selv lide under selv så lidt ubehag af det.

Jeg foreslår *dig* at vi beder (At "bede" har hverken her eller i Kurset bibetydningen af at bønfalde Gud om et ønsket resultat; det er imodsætning dertil at forene sig i tilgivelse og kærlighed) for ham, og *Jeg* beder for dit fulde samarbejde i dette. Det vil korrigere dine fejltagelser, og hjælpe ham til at reagere bedre på arbejdet med bogreolen, som ellers vil kunne misbruges til projektion. Der ville intet problem have været angående bogreolen, og måske endda overhovedet ikke nogen bogreol, hvis løsningen af opbevaringsproblemet var blevet overladt til Mig. Jeg har lovet at lede jer *ud* af problemer, og vil helt bestemt ikke skabe dem for jer. Men det betyder at I ikke påtager jer at løse dem selv. Et opbevaringsproblem er næppe vanskeligere at løse for Mig end et rumproblem (se kommentarer under specielle principper for mirakelarbejdere.)

Du begyndte godt med dit forsøg på at bede sammen med Mig for Bill, men sluttede dårligt. Det var fordi du allerede havde begået nogle fejltagelser tidligere. Det var forkert af dig at være tilfreds

med WG's kritk af T, og du burde ikke have nydt WG's beskrivelse af J's karikatur af hende. Du kunne have leet *med* Bill, men *ikke af* T. Det gør sand høflighed aldrig. Du burde vide, at alle Guds børn er fuldt ud værdige til *fuldkommen* høflighed. Du bør *aldrig* forene dig med nogen på nogen andens bekostning.

Da du ringede til Bill om at ledsage dig, G og A til frokost, burde *du* have ventet og spurgt *Mig*. Du skulle faktisk ikke en gang have fortalt A at du ville ringe. Så kunne du have spurgt Bill *først* om *han* havde lyst til at komme, og så ringet tilbage til A. Det er sandt at det var bedre at han kom, men det har intet at gøre med det virkelige problem. Der findes måder at behandle andre på, hvor *kun* konsekvent høflighed, selv i små ting, tilbydes. Det er en *meget helbredende* vane at erhverve.

Bills svar på din opringning, var en klar besked om hans bedrøveligt konfliktfyldte tilstand. Han sagde: "Jeg har ikke lyst til at komme, men det er modvilje, så jeg kommer". Når som helst *en hvilken som helst* invitation til at forene sig med andre på en elskværdig måde tilbydes, bør den *altid* mødes med respekt, selvom den ikke altid behøver at blive modtaget. Men hvis den *mødes* vrangvilligt, kan resultatet let blive en følelse af tvang. Dette er altid en splittet viljes reaktion. (Dette er en henvisning til en konflikt imellem det der senere bliver kaldt det rette og det u-rette sind.)

Bill løste ikke dette problem ved at *handle* venligt. Frokosten havde ikke behøvet at medføre hverken mental eller fysisk stress for ham, og der burde ikke være opstået noget "behov for at flygte". Det var en regression af den formålsløse slags. Bill vil fortsat opleve dette behov fra tid til anden, indtil han er villig til at forstå, at der intet er han har brug for eller ønsker at komme væk fra.

Det er meget vanskeligt at komme ud af den kæde af mis-skabninger, der kan opstå som følge af den simpleste fejl-tanke ("mis-thought"). For at låne en af dine egne vendinger: "Denne form for menneskelig tragedie er meget lettere at afværge end at ophæve".

I bliver begge to nødt til at lære ikke at lade denne slags kædereaktion *starte*. I vil *ikke* være i stand til at kontrollere den når den først er startet, fordi alt og alle vil blive trukket ind i fejl-projektionen, og derved blive misforstået. *Intet* er smukt for de ukærlige. Det er fordi de *skaber* grimhed.

Du Helen, handlede bestemt ikke ret-sindet ved at skrive disse notater lige for næsen af Jonathan. (Læg mærke til, at du skrev hans navn som "Jonathan" denne gang, selvom du tidligere i disse selvsamme notater omtalte ham som "Louis", og *med vilje* anvendte hans virkelige navn. Det er naturligvis ligemeget hvad du kalder ham, men *bemærk*, at du på det tidspunkt følte du *havde din frihed* til at *vælge* det navn *du* foretrak at bruge. Denne gang blev du *tvunget* til at kalde ham "Jonathan", fordi du *angreb* ham da du nedskrev notaterne lige foran ham, og nu falder tilbage til det magiske middel at "beskytte hans navn".)

Helen: Jeg havde tænkt meget ambivalent på at ringe til Bill, og havde rejst mig for at gøre det, men huskede at spørge. Svaret (fra Jesus) var at jeg skulle ringe kl. 8.30.

Jesus: Det ville være bedre hvis *han* ringede, men han vil muligvis beslutte sig for *ikke* at gøre det. Hvis han ikke gør det, skulle du (Helen) forsøge at komme igennem, og hvis han har besluttet sig for ikke at være der, så læg bare en besked om, at det ikke er vigtigt. Det er stadig en venlig gestus, og beskeden bør udformes på en venlig måde. (Bill ringede til Helen).

Lad os, uden at gå i flere detaljer, tænke over al den tid vi var nødt til at spilde i dag, og vi kunne sætte mange timer af til dette. Og alle de notater der kunne have været skrevet med et bedre formål end at ophæve spildet, og på den måde skabe mere spild. Der er også en bedre måde at anvende tid på. Jeg ville gerne have brugt noget tid på at korrigere de tidligere notater, som et vigtigt skridt før de repeteres. Der er et vigtigt punkt der nødvendigvis må opklares i forbindelse med vendingen "at erstatte had (eller frygt) med kærlighed".

(Nej, Helen; *lad være* med at kontrollere dette med den bøn Bill meget venligt maskinskrev for dig på kortet. Det *var* et høfligt tilbud fra ham, og *du* modtog det også høfligt dengang. Hvorfor skulle du berøve dig selv værdien af tilbudet ved at lade *ham* korrigere det først?)

Derefter kommenterede Jesus Helens vanskeligheder med at høre klart:

Notaterne fortsatte ikke på det tidspunkt, hvad der skyldtes det indlysende faktum, at Helen ikke var i sit rette sind. Men Bill foreslog senere, at "korrigere" eller "korrigere for" burde anvendes i stedet for "erstatte". Dengang var han helt sikker på det, og han havde fuldstændigt ret. Grunden til at det var afgørende at *han* lavede denne rettelse er, at ordet "erstatte" oprindeligt var hans valg, og afspejlede en tidsbegrænset misforståelse fra hans side. Men det var både venligt og nødvendigt at han ændrede dette selv, både som et tegn på hans bedre forståelse, og som en undgåelse af at den blev rettet af en anden, hvilket ville have været uhøfligt.

Disse notater illustrerer formodentlig mere end nogen andre, den meget personlige vejledning Helen og Bill modtag af Jesus. Det fortsatte i omkring endnu en måned, og den personlige undervisning kom spredt ind imellem den faktiske diktering af Kurset. Men Jesu kærlige omsorg for dem tog aldrig af. Ligesom vi finder det hele vejen igennem Kurset, blev en fast, autoritativ stemme kombineret med en kærlig mildhed, der altid var tålmodig og venlig. Man husker Jesu senere ord i Kurset om at tage ham som forbillede for hvad man vil lære. (T-5.II.9:6; 12:3; T-6.in.2:1). Selvom det oprindeligt var ment som hans forsvarsløse holdning overfor angreb, kan det at tage Jesus som forbillede også anvendes på vores opførsel overfor hinanden. Hans milde formaninger om Helens og Bills uvenlighed og mangel på høflighed angår det samme punkt.

Den 16 november 1965 fik Helen et specielt budskab i form af en bøn, som Bill kunne sige til Jesus:

Jeg (Bill) vil gerne bede om, at min vilje forenes med Din (Jesus'), i erkendelsen af, at Din fuldkomne kærlighed vil slå til (eller korrigere) for min ufuldkomne kærlighed. Jeg beder om, at jeg må acceptere Soningen med overbevisning, og erkende dens uundgåelige værdi, og min egen hellige værdi som en del af denne identifikation med Dig. Jeg beder for at min frygt må blive erstattet af en aktiv følelse af Din kærlighed, og af Din fortsatte villighed til at hjælpe mig med at overvinde splittelsen, eller den delte vilje, som er årsag til mine vanskeligheder med dette. Jeg accepterer helligheden af de budskaber vi har modtaget, og bekræfter min vilje til både at acceptere og handle i overensstemmelse med Soningsprincippet.
Her er jeg, Herre.

Jesus udvidede derefter indholdet af den ovennævnte bøn i et budskab til både Helen og Bill, hvor han atter understregede betydningen af at de vendte sig til ham efter hjælp, og identificerede sig med hans mål hellere end med egoets.

Det vigtigste problem som I begge har, er den fortsat splittede vilje (i.e. sind) som naturligvis griber forstyrrende ind i jeres sande identifikation. I den grad I holder fast ved denne splittelse, vil det tage længere tid at komme igennem, og *markant* forstyrre jeres integrationsbestræbelser. Der må fæstes lid til Mig, hvilket er tilstrækkeligt når I først gør det uden distancering eller splittet loyalitet. 65) Jesus opforder på denne måde stærkt Helen og Bill til ikke at trække sig længere væk fra ham, eller til at dele deres loyalitet imellem ham og deres egoer. Dette vil blive styrket igennem fortsatte bekræftelser af det mål I begge ønsker at nå, og af bevidstheden om det uundgåelige i det. På den måde vil I begge opfatte og vide (kende) jeres sande værdi, samt betydningen af at opretholde en *fuldstændig* identifikation.

I et udateret budskab, der kun identificeres som at det kommer tidligt i dikteringen, gav Jesus igen Bill nogle ord han kunne sige i bøn:

Jeg (Bill) har været uvillig til at erkende, at dette er en søgen efter glæde. I stedet for at reagere med vrede til tider, og en følelse af frustration og formålsløshed, vil jeg kun se mig selv som jeg virkeligt er. Intet andet *end dette* kan have betydning . Riget er helt fyldt af fred og glæde, og jeg er en afgørende del af det. Derfor må jeg være uvillig til at erkende det der allerede er åbenbart, selv i min tilstand af konflikt.
Jeg vil kun for Gud og Hans Rige. Det er det eneste budskab der er meningsfuldt, fordi det er min virkelighed. Alt andet er illusion. Jeg vil være til hjælp, når jeg tilbyder andre hjælp. Jeg vil kun kende mig selv når jeg erkender mit eneste sande forhold til alle mine brødre.

Derefter fulgte "Specielle principper for mirakelarbejdere", og de findes nu i kapitel 2 i Tekstbogen. De blev dikteret den 20 november. Det der nu er kapitel 3 begyndte den 22. Jeg skulle måske nævne, at *både* Helen og Bill i nogen tid konsekvent stavede "crucifixion" som "crucifiction" eller varianter af det.

Den 24 november havde Helen et "pludseligt glimt af indsigt", og ønskede meget at tilbyde en bøn for Bill, hvilket hun gjorde som følger: "Herre Jesus, hjælp mig til at se Bill som han virkeligt er, og på den måde befri både ham og mig". Hun tænkte senere: "Hver gang der er noget ukærligt der farer igennem ens sind, burde man øjeblikkeligt forstå, at man ikke ønsker at såre sin broder." Jesus kommenterede det derefter:

Du havde store vanskeligheder bagefter med ordene (som grundlæggende er irrelevante) dels fordi du var utilfreds med dig selv på det tidspunkt, men også fordi du er forvirret med hensyn til forskellen imellem opfattelse og kognition. Du vil lægge mærke til, at vi har sagt meget lidt om kognition (senere rettet til "viden") indtil nu. (En sidebemærkning: En af undtagelserne findes i korrektions-formularen for frygt, der begynder med "*vid* først".) Grunden er, at man er nødt til at få sine opfattelser rettet ud før man kan *vide* noget.

Dette understreger igen den grundlægende helbredelsesproces som *Et Kursus i Mirakler* underviser i: Vi skal ikke focusere på sandheden (dvs. viden) men derimod på ophævelsen af illusioner ved at korrigere vore mis-tanker eller misopfattelser. Det var for eksempel derfor Jesus brugte så megen tid på at hjælpe Helen og Bill med at forstå deres fejltagelser. Når de først var forstået som det de var, kunne de blive korrigeret af Jesus når Helen og Bill ville vende sig til ham for at få hjælp.

Notaterne til kapitel 3 fortsætter, hvorefter Jesus indskyder det følgende om Bill og Helen:

Opfattelse, mirakler og handling er nært forbundne. Viden er et resultat af Åbenbaring, og fremkalder kun tanke. 66) Det blev senere ændret til "oplevelse", fordi viden *er* tanke. Opfattelse involverer kroppen, selv i dens mest åndeliggjorte form. Viden kommer fra alteret indeni, og er tidløs fordi den er sikker. At opfatte sandheden er ikke det samme som at vide den. Det er derfor Bill har så store vanskeligheder med det han kalder at "integrere" notaterne. Hans forsøgsvise opfattelse er for usikker for viden, fordi viden er sikker. Din (Helen) opfattelse er så variabel, at du svinger fra pludselig men virkelig viden til fuldstændig erkendelsesmæssig opløsning. Det er derfor Bill har en større tendens til at blive irriteret, imens du er mere sårbar overfor raseri. Han er konstant *under* sit potentiale, hvorimod du når det sommetider, og så svinger meget langt væk fra målet.

Men disse forskelle har ingen betydning. Men jeg tænkte at I måske ville være glade for at høre, at det er meget bedre at I har *forskellige* opfattelsesmæssige problemer end hvis I havde den samme slags. Det sætter jer i stand til at *erkende* (og det er det rigtige ord her) at den andens misopfattelser er unødvendige. Det er fordi I ikke ved hvad I skal gøre ved det, at Bill reagerer på dine med irritation, og at du reagerer på hans med raseri.

Vi ser igen den vægt Jesus lægger på det store indlæringspotentiale der er i Helens og Bills forhold. Om Bills evne til at lave ordspil havde Jesus disse kærlige ord:

Det mennesket opfatter som dens (videns) angreb, er dets egen erkendelse af, at den altid kan *huskes*, fordi den aldrig er blevet tilintetgjort. Dette er ikke en bogstavelig husken så meget som en virkelig husken (Dether er mest til Bill. Jeg ville ønske at han ville beslutte at anvende det talent han har konstruktivt. Han har ingen ide om hvor stærkt det kunne være. Det kommer faktisk fra det ubevidste, og er i virkeligheden en forvrænget form for mirakuløs opfattelse, som han har reduceret til ordfordrejning. Selvom det kan være meget morsomt, er det stadig et stort spild. Måske ville han synes om at lade mig kontrollere det, og alligevel anvende det humoristisk selv. Han er ikke nødt til at beslutte sig for det ene *eller* det andet.)

Bills Undervisning

Derefter fulgte en meget lang diskussion, der primært var rettet til Bill, angående et hold han skulle undervise i anormal psykologi på Columbia University. Bill havde altid haft en sygelig frygt for at tale offentligt (selvom han faktisk var en glimrende taler), og han gik i panik ved tanken om denne kommende undervisning. Jesus forsøgte at hjælpe ham med problemet, og mange af notaterne blev senere en del af selve teksten (primært i kapitel 4). Bill var sidenhen ikke i stand til at undervise holdet selv, men Helen ledsagede ham, og de underviste sammen. En stor del af denne diktering er inkluderet her for, ligesom i de tidligere notater, at vise Jesu vedholdende og kærlige undervisning i dikteringens første uger. I øvrigt synes denne del af dikteringen at være skrevet uden stenografiske notater, men dikteret direkte til Bill af Helen. I det mindste har noterne ikke overlevet, hvis der var nogen. Det blev skrevet den 7 december 1965, og begyndte med en diskussion af Bills forhold til hans forældre:

Som du (Helen) så ofte har sagt, har ingen overtaget *alle* sine forældres holdninger som sine egne. I hvert eneste tilfælde har der været en lang proces med at vælge, hvor den enkelte er blevet fri fra

dem han selv har vetoet, og beholdt dem han stemte *for*. Bill har ikke beholdt sine forældres politiske anskuelser, på trods af den særlige art aviser, der udgjorde deres læsestof på det område. Grunden til at han kunne gøre dette var, at han troede han havde sin frihed her.
Det må nødvendigvis være nogle af *hans egne* voldsomme problemer der gør ham så ivrig efter at acceptere deres misopfattelse af hans værd. Denne tendens kan *altid* ses som straffende. Den kan ikke retfærdiggøres af forskellen i styrken imellem børn og forældre. Den er aldrig mere end tidsbegrænset, og er stort set et spørgsmål om modenhed og derfor fysisk forskel. Den varer ikke ved medmindre den fastholdes.

Dette er et yderst vigtigt punkt: Fortiden skal ikke ses som afgørende for nutidige problemer. Det er et afgørende tema i Kursets senere lære, hvis mål er at befri os fra fortidens lænker. Derfor lægges der afgørende vægt på sindets magt til at vælge i nuet. Som det antydes i den første sætning, blev dette princip anvendt af Helen i hendes tearpi som støtte til patienternes forståelse af, at de ikke behøver at være fanger af deres fortid. Fordi det er dem selv der selektivt (men ubevidst) har valgt hvilken af deres forældres holdninger de ville være bundet af, er det nu dem der kan vælge igen.
Ideen om i nuet at vælge at være bundet af fortiden, udvikles så af Jesus igennem beskrivelsen af Bills forhold til sin far.

Da Bills far kom til hans nye kontor og "ødelagde" det, er det ganske tydeligt, at Bill *må* have været villig til at lade det blive ødelagt. De mange gange han har kommenteret hændelsen, viser den stærke betydning af denne misopfattelse i hans forvredne tænkemåde. Hvorfor skulle nogen tillægge en klar fejlopfattelse så stor vægt? Der kan ikke være nogen virkelig berettigelse for den, fordi selv Bill erkendte det virkelige problem ved at sige: "Hvordan kunne han gøre det imod mig"? Svaret er, at *han* ikke gjorde det.
Bill har et meget alvorligt spørgsmål at stille sig selv i den forbindelse. Vi sagde før at formålet med Opstandelsen var at "demonstrere at ingen grad af fejlopfattelse har nogen som helst indflydelse på en Søn af Gud".

Dette udsagn går lige til hjertet af Kursets lære om tilgivelse; nemlig, at ingen har magt til at fjerne Guds fred fra os, uanset hvad de gør eller tænker. Senere sagde Jesus om sin korsfæstelse: "Fredsfyrsten blev født til at genoprette kærlighedens tilstand ved at lære, at kommunikationen forbliver ubrudt selvom kroppen tilintetgøres...." (T-15.XI.7:2)
Budskabet til Bill fortsætter:

Denne demonstration *frifinder* dem der misopfatter, ved at fastslå ud over enhver tvivl, at de *ikke* har såret nogen. Bills spørgsmål, som han må stille sig selv meget ærligt, er, om han er villig til at vise, at hans forældre ikke har såret ham. Med mindre han er villig til at gøre dette, har han *ikke* tilgivet dem.

Det grundlæggende mål for terapi er det samme som for viden. Ingen kan overleve uafhængigt, så længe han er villig til at se sig selv igennem andres øjne. Det vil altid sætte ham i en situation hvor han *nødvendigvis må* se sig selv i forskellige lys. Forældre skaber ikke billedet af deres børn, selvom de muligvis opfatter billeder som de skaber. 67) Med andre ord er det kun os selv der bestemmer vores selvbillede; andre vil muligvis forstærke det, men ansvaret ligger ikke desto mindre kun hos os selv. Men som vi allerede har sagt, er du ikke et billede. Hvis du *allierer* dig med billed-magere, er du blot afgudsdyrker.

Bill har ingen begrundelse for i det uendelige at beholde *noget* billede af sig selv overhovedet. Han er ikke et billede. Det der er sandt om ham er helt venligt. Det er afgørende at han *ved* dette om sig selv, men han kan ikke vide det, så længe han vælger at fortolke sig selv som sårbar nok til at *blive* såret. Det er en besynderlig form for arrogance, hvis narcissistiske indhold er fuldstændigt tydeligt. Det forlener opfatteren med tilstrækkelig uvirklig styrke til at lave ham om, og derefter anerkende opfatterens misskabning. Der er tidspunkter hvor denne mærkelige mangel på virkelig høflighed forekommer som en form for ydmyghed. Det er i virkeligheden aldrig andet end simpel ondskabsfuldhed.

Det der menes her er, at egoet først arrogant tror det kan ændre det Gud har skabt, og erstatte Selvet med dets billede, og dernæst "ydmygt" rakke ned på det lurvede selv det har lavet, som det tror er virkeligt.

Jesus fortsætter nu, direkte til Bill igennem Helen:

Bill, dine forældre opfattede dig faktisk forkert på mange måder, men deres evne til at opfatte var ret forkvaklet, og deres misforståelser stod i vejen for deres egen viden. Der er ingen grund til at de også skulle stå i vejen for din. Det er stadig sandt at du tror, at de *gjorde* noget mod dig. Den overbevisnsing er ekstremt farlig for din opfattelse, og helt ødelæggende for din viden. Dette er ikke kun sandt om dine holdninger overfor dine forældre, men også om dit misbrug af dine venner. Du tror stadig at du *er nødt* til at reagere på deres fejltagelser *som om* de var sande. Ved at reagere selv-destruktivt, *giver* du dem godkendelse af deres fejlopfattelser.

Ved at give andres angrebstanker magt over vore sind i kraft af at blive såret af dem, viser vi med andre ord at deres opfattelse er korrekt. Vi kunne ikke *føle* os sårbare og sårede hvis vi ikke først

troede, at vores synder fortjente en sådan straf. På den måde godkender vi andres angrebsopfattelser. Dette forstærker uundgåeligt deres skyld over at rumme sådanne tanke i forvejen. Lektionen fortsætter:

Ingen har ret til at forandre sig selv afhængigt af skiftende omstændigheder. 68) Anvendelsen af ordet "ret" her kan være forvirrende. Det der menes er, at det ikke er muligt at få vores selvbillede til at forandre sig på grund af ydre omstændigheder, som for eksempel forældres anerkendelse eller mangel på samme. Vi har friheden til at tro at dette kan ske, men det får det ikke til at ske i virkeligheden. Kun hans handlinger kan variere efter omstændighederne. Hans tro på sig selv er en konstant, medmindre den hviler på opfattelsesmæssig skarpsindighed fremfor viden om hvad han er.
Det er din *pligt* at fastslå ud over enhver tvivl, at du er fuldstændigt uvillig til at alliere dig med (identificere dig med) nogens fejlopfattelse af dig, inklusive din egen.

Denne vigtige diskussion om Bills forhold til sine forældre gælder helt klart for alle mennesker. Dens implikationer for psykoterapi er lige så vigtige, især for de former der fokuserer på fortiden. Problemer forårsages *aldrig* af fortidige hændelser, men derimod af en beslutning der tages *lige nu* om at klamre sig til fortiden. Det er ikke for at sige, at menneskers kroppe ikke sårer andre kroppe; som Jesus siger senere i Kurset: "Er tanker da farlige? For kroppe, ja." (T-21.VIII.1:1-2) Men pointen er, at vores sande natur som Kristus er fuldstændigt usårlig overfor andres tilsyneladende angreb. Som vi antydede før, var formålet med Jesu korsfæstelse selvfølgelig at lære os dette (se T-6.I). Dette princip bliver altså grundlaget for Kursets forståelse af tilgivelse; nemlig at vi tilgiver hinanden for det der *ikke* er blevet gjort imod os, ikke for det der er gjort. Og det er den implicitte lære i Jesu budskab til Bill her.
Jesus skifter her emne til Bills undervisning, og anvender den som endnu et eksempel til at illustrere meningen med tilgivelse, og til at hjælpe ham (og Helen) til at forstå, at det sande formål med alle situationer og forhold er at lære os den fundamentale lighed imellem *alle* medlemmer af Sønforholdet.

Hvis du lader dig optage af totalt irrelevante faktorer såsom klasseværelsets fysiske tilstand, antallet af studenter, kursets timeplan, og de mange elementer du kan udvælge som grundlag for fejlopfattelser, har du mistet din viden om, hvad et *hvilket som helst* mellemmenneskeligt forhold er til. Det er *ikke* sandt, at forskellen imellem elev og lærer er varig. De mødes *i den hensigt* at ophæve forskellen. Fordi vi stadig er i tiden, kommer de i begyndelsen sammen på basis af ulighed med henssyn til evner og erfaring. Lærerens mål er at give dem mere af det der tidsbegrænset er

hans. Denne proces indeholder alle betingelserne for mirakler som vi omtalte i begyndelsen. Læreren (eller mirakelarbejderen) giver mere til dem der har mindre, og bringer dem nærmere ligheden med ham, og vinder samtidigt noget for sig selv.

Forvirringen her skyldes kun, at de ikke vinder de samme ting, fordi de ikke *behøver* de samme ting. Hvis de gjorde det, ville deres respektive, men tidsbegrænsede, roller ikke bidrage til gensidig gevinst. Frihed fra frygt kan *kun* opnåes af *både* lærer og elev, hvis de ikke sammenligner enten deres behov eller deres position i forhold til hinanden i form af højere eller lavere.

Dette sidste punkt understreger, at *formen* - forskellene imelem lærer og elev - ikke bør få lov til at skjule det underliggende *indhold* - eenheden imellem alle Guds børn.

Det er givet, at børn er nødt til at lære af deres forældre. 69) I vores illusoriske verden er dette naturligvis sandt. Det børn lærer af forældre er blot af en anden rangorden. Grundlæggende er der ingen forskel på rangordner, men det gælder kun set ud fra viden. Hverken forældre eller børn kan siges at *have* viden, ellers ville deres forhold ikke eksistere *som om* de var på forskellige niveauer. Det samme gælder for læreren og eleven. Børn har *kun* et autoritetsproblem hvis de tror at deres billede påvirkes *af* autoriteten. Det er en viljesakt som de selv bestemmer, fordi de vælger at misopfatte autoriteten og *give* ham denne magt.

En *lærer* med et autoritetsproblem er blot en elev der nægter at undervise andre. Han ønsker at fastholde *sig selv* i en situation hvor han kan blive misbrugt og fejlopfattet. Det gør ham vred over at skulle undervise, på grund af det han insisterer på at dette har gjort ved ham.

Den *eneste* vej ud af dette særlige aspekt af ørkenen er stadig at forlade den. Måden at gøre det på, er at befri hver eneste der er involveret, ved *absolut at nægte* at indlade sig på nogen form for at udmærke fejltagelser. Hverken lærer eller elev indespærres af undervisning, medmindre de anvender den til angreb. Hvis de gør det, vil de blive spærret inde hvadenten de faktisk underviser eller lærer, eller nægter at engagere sig i processen ovehovedet.

En lærers rolle er, når den opfattes rigtigt, at lede hamselv og andre ud af ørkenen. Værdien af denne rolle kan næppe undervurderes, om ikke for andet så fordi jeg selv med stor glæde viede Mit eget liv til den. Jeg har mange gange bedt *Mine* elever følge Mig. Det betyder, at for at de kan være effektive lærere, *må* de fortolke undervisning sådan som jeg gør. Jeg har gjort mig *enhver* anstrengelse for at undervise dig *fuldstændigt* uden frygt. Hvis du ikke hører efter, vil du være ud af stand til at undgå den *meget* indlysende fejltagelse at opfatte undervisning som en trussel.

Det er næppe nødvendigt at sige, at undervisning er en proces hvis formål er at frembringe lærdom. Det grundlægende formål med *al* lærdom er at udslette frygt. Det er nødvendigt, så viden kan indfinde sig. Lærerens rolle er *ikke* Guds rolle. De roller forveksles alt for ofte, af forældre, lærere,

terapeuter og gejstlighed. Det er en virkelig misforstålse af både Gud og Hans mirakler. Enhver lærer, der tror at undervisning er skræmmende, *kan ikke* lære fordi han er paralyseret. Han kan heller ikke undervise rigtigt.

Bill havde helt ret i at påstå, at dette kursus er en forudsætning for hans. Men han sagde faktisk meget mere end det. Formålet med dette kursus *er* at forberede jer til viden. Det er det eneste virkelige formål med et *hvilket som helst* legitimt kursus. Alt hvad der kræves af jer som lærere er at følge Mig.

Når som helst en eller anden beslutter, at han kun kan fungere i *visse* roller, men ikke i andre, kan han ikke *undgå* at forsøge at lave et kompromis der ikke vil virke. Hvis Bill lider af den misforståelse, at han forholder sig til frygtproblemet ved at fungere som administrator og lærer for praktikanter, men *ikke* som lærer for studerende, vildleder han blot sig selv. Han skylder sig selv større respekt. Der findes intet så tragisk som forsøget på at vildlede sit selv, fordi det antyder, at man opfatter sig selv som så uværdig, at bedrag er mere passende for een end sandheden. Enten kan man fungere i alle de roller man egentlig har påtaget sig at udfylde, eller man kan ikke fungere effektivt i nogen af dem. Det *er* en alt eller intet beslutning. Man kan ikke lave malplacerede niveaudistinktioner i dette valg. Man er enten egnet eller ikke. Det betyder ikke, at man kan *gøre* alting, men det *betyder*, at man enten er totalt mirakelsindet eller ikke. Denne beslutning er ikke åben for *noget* kompromis overhovedet. Når Bill siger han ikke kan undervise, begår han den samme fejltagelse som vi talte om før, da han opførte sig som om universelle love (om kærlighed, glæde, fred) gjaldt for alle andre end ham. Det er ikke kun arrogant, men vitterligt usandt. Universelle love *må nødvendigvis* gælde for ham, medmindre han ikke eksisterer. Vi vil ikke have ulejlighed med at diskutere det.

Descartes engagerede sig i en meget interessant undervisningsmetode, som han selv lærte meget af. Han begyndte med at betvivle eksistensen af alt, undtagen sig selv. Han holdt på, at hans egen eksistens ikke var åben for tvivl, og opbyggede hele sit tankesystem på den ene præmis "jeg tænker, altså er jeg". Det er bemærkelsesværdigt, at han kom frem til at acceptere hele det system han oprindeligt tvivlede på, udelukkende på basis af denne ene stump viden. Men der fulgte et tydeligt skift i hans opfattelse. Han betvivlede ikke længere virkeligheden af det han opfattede, fordi han *vidste* at han var der.

Vi omtalte før, at Bill ikke er alt for sikker på dette, og det var derfor vi foreslog, at han koncentrerede sig om bønnen "Herre, her er jeg". Det er usandsynligt, at en lærer er effektiv hvis han ikke begynder med at være der. Bill, dette er faktisk ikke et åbent spørgsmål. Du vil miste al din frygt for at undervise og for forhold i enhver form, når du først ved hvem du er. Der er ingen som helst fornuft i at blive i det fængsel det er at tro, at det påhviler dig. Du eksisterer *ikke* i

forskellige lys. Det er troen på det, der har forvirret dig om din egen virkelighed. Hvorfor ønsker du at blive ved med at være så ukendt for dig selv?

Dette vigtige budskab til Bill (og tydeligvis til alle) understreger Kursets alt-eller-intet lære, hvis principper gælder for *alle* mennesker i *alle* sitautioner, uden undtagelser. Det er dette tilgivelsens altomfattende væsen der gør den til et så truende princip for egotankesystemet, der altid forsøger af skille ud og gøre undtagelser.
Dikteringen fortsatte derefter (dog stadig tilsyneladende uden stenografinoter) med materialet om Dommedag og autoritetsproblemet, der nu findes nær slutningen af kapitel 3 (T-3.VI). Og så kom dette personlige notat:

Det er afgørende, at hele autoritetsproblemet frivilligt opgives een gang for alle før hans (Bills) kursus. Ingen af jer forstår hvor vigtigt det er for jeres forstandighed. I er begge to helt sindssyge på det punkt. (Dette er ikke en dom; det er blot en kendsgerning. Nej, Helen, du *skulle* anvende ordet "kendsgerning" her. Dette er lige så meget en kendsgerning som Gud er. En kendsgerning er bogstavelig talt en "fremstilling" eller et udganspunkt. I starter faktisk fra dette punkt, og al jeres tænkning er vendt op og ned på grund af det.)

Dikteringen startede igen ved den sektion der nu afslutter kapitel 3. Det der nu er slutningen af den første paragraf i dette afsnit blev oprindeligt skrevet som følger:

Intet der er lavet af et Guds barn er uden magt. Det er absolut afgørende at I forstår det, fordi I ellers ikke vil kunne forstå hvorfor I har så store vanskeligheder med dette kursus, og vil være ude af stand til at undslippe fra de fængsler I har skabt for jer selv. (Dette *var* en fejl. Du skulle have sagt "lavet")

Denne sidste kommentar afspejler den vigtige skelnen Jesus foretager i Kurset imellem ordene "lave" og "skabe"; egoet laver, ved at projicerer sine egne illusioner, hvorimod ånden - vores sande virkelighed - kun kan skabe, og udvide den sandhed der er den selv.

Du og Bill tror stadig I er billeder I selv har skabt. I er splittede med jeres egne Sjæle (i.e. sind) på dette punkt, og der er *ingen* løsning, fordi I tror på den ene ting der bogstaveligt talt er *utænkelig*. Det er derfor I *ikke kan* skabe, og er bange for at lave eller producere. Du Helen, strides *konstant* om forfatterskabet til dette kursus. Det er *ikke* ydmyghed; det er et *virkeligt*

autoritetsproblem.....Du Bill, tror virkelig, at du ved at undervise påtager dig en dominerende eller fader rolle, og at den "fader figur" vil slå dig ihjel. Det er heller ikke ydmyghed.

Jesus kom tilbage til Bills undervisning på Columbia, og han dikterede følgende længere passage, der senere blev inkorporeret i kapitel 3, og så kapitel 4 i afsnittet om undervisning og indlæring. 70) Henvisningerne er følgende: T-3.VI.7; T-4.I.1; T-4.I.2,3,4; T-4.I.6,7; T-4.I.13. Passagen forklarer Bill hvad der ligger bag hans frygt for at undervise, og fortæller ham, at han har sin frihed til at vælge noget andet: At skifte fra at identificere sig med egotankesystemet om adskillelse og tab. Derfor er formålet med Bills undervisning, som Jesus understreger var "meget omhyggeligt valgt" for ham, og var en "opgave", at give ham en lejlighed til at ændre sin tænkemåde og acceptere sin virkelige funktion, og blive det Lærerhåndbogen senere ville kalde en "Guds lærer" i tilgivelse. 71) I virkeligheden vælger Jesus (eller Helligånden) naturligvis ikke for os, eller giver os opgaver. Det er vore sind der vælger og laver opgaver, enten sammen med egoet eller sammen med Helligånden som vores vejleder. Men siden vores oplevelse ofte er, at Helligånden er *udenfor* os, talte Jesus ofte sådan til Helen og Bill, og til os alle i Kurset. I de passager der her følger, har jeg udeladt det dikterede materiale der var uforandret, og står som det er i det publiserede Kursus.

Hvert eneste symptom egoet har lavet, indeholder en verbal selvmodsigelse. Det er fordi sindet er splittet imellem egoet og Sjælen, så *uanset* hvad egoet laver, er det ufuldstændigt og selvmodsigende. Prøv at tænke på hvad en "stum professor" betyder som ide, eller en "ikke-talende taler". Ulogiske holdninger som disse er resultatet af autoritetsproblemet, der, fordi det accepterer den eneste utænkelige tanke som sin præmis, kun kan frembringe ideer der er utænkelige. Bill vil muligvis påstå (og han har bestemt gjort det) at *professoratet* blev ham påtvunget. Det er ikke sandt. Han ønskede det stærkt, og han arbejdede også hårdt for at få det. Han ville heller ikke have været nødt til at arbejde så hårdt, hvis ikke han havde misforstået det. 72) Se ovenfor, side , om Bills helt anderledes fortolkning af omstændighederne omkring hans erhvervelse af professoratet. Ordet "profess" (fra latin: erklære sig (som kristen) (kyndig i noget)) bruges ofte i Biblen, men i en noget anden sammenhæng. At erklære sig, er at identificere sig med en ide, og tilbyde andre ideen, så den kan blive *deres*. Ideen bliver *ikke* ringere; den bliver stærkere. Læreren tydeliggør sine egne ideer, og styrker dem *ved* at undervise i dem. Lærer og elev, terapeut og patient er alle lige i lærerprocessen. De er i den *samme* indlæringsorden, og hvis de ikke *deler* deres lektioner vil de mangle overbevisning. Hvis en sælger må tro på det produkt han sælger, hvor meget mere må en lærer så ikke tro på de ideer han erklærer sig for. Men han har brug for endnu en forudsætning; han må også tro på de elever han tilbyder sine ideer.

Bill kunne ikke være bange for at undervise, hvis ikke han stadig troede, at interaktion betyder tab, og at indlæring betyder adskillelse. Han vogter sine egne ideer, fordi han ønsker at bevare sit tankesystem som det er, og indlæring *betyder* forandring. Forandring er altid skræmmende for de adskilte, fordi de ikke kan tænke sig den som en forandring henimod en *helbredelse* af adskillelsen. De opfatter den *altid* som en forandring imod mere adskillelse, fordi adskillelse *var* deres første oplevelse af forandring.

Bill, al din frygt for at undervise er kun et eksempel på din intense angst for adskillelsen, som du har mødt med den sædvanlige række af forskellige forsvar, i en kombination af angreb på sandheden og forsvar for fejltagelsen, som karakteriserer *al* egotænkning. Du insisterer på, at hvis du ikke tillader nogen forandring at komme ind i dit *ego*, vil din *Sjæl* finde fred. Denne dybtgående forveksling er kun mulig hvis man påstår, at det *samme* tankesystem kan stå på to forskellige fundamenter.

Min lektion var ligesom din, og fordi jeg lærte den, kan jeg undervise i den. Jeg angriber aldrig jeres egoer (på trods af Helens mærkelige overbevisning om det modsatte) men jeg *prøver* faktisk at lære dem, hvordan deres tankesystemer er opstået. Når jeg minder jer om jeres *sande* Skabelse, kan jeres egoer *kun* reagere med frygt.

Bill, undervisning og indlæring er dine stærkeste evner nu, fordi du *må* ændre tænkemåde, og hjælpe andre med at ændre deres. Det er meningsløst at nægte at tolerere forandring, eller at forandre sig fordi du tror at du derved kan bevise, at adskillelsen aldrig fandt sted. Den drømmer der betvivler virkeligheden af sin drøm imens han stadig drømmer, helbreder ikke virkeligt niveau-splittelsen....

Al adskillelsesangst er et symptom på en fortsat vilje til at forblive adskilt. Det kan ikke gentages for tit, for du har *ikke* lært det. Bill, du er *kun* bange for at undervise fordi du er bange for det indtryk dit billede af dig selv vil gøre *på andre billeder*. Du tror, at deres *godkendelse* af dit billede vil hæve det til skyerne, men også at din adskillelsesangst vil blive forøget. Du tror også, at deres *misbilligelse* af det vil mindske adskillelsesangsten, men på beksotning af depression.....

Bill, hvis du vil være en hengiven lærer frem for en egocentrisk lærer, vil du ikke være bange. Undervisningssituationen *er* frygtbetonet hvis den misbruges til egoets fordel. Hvis du bliver bange, er det *fordi* du anvender den på den måde. Men den hengivne lærer opfatter situationen *som den er*, og *ikke* som *han* vil den. Han ser den ikke som farlig, fordi *han* ikke udnytter den.....

Jeg har brug for hengivne lærere (i.e.Bill) lige så meget som jeg har brug for hengivne præstinder (i.e.Helen). De helbreder begge sindet, og det er altid Mit eget mål. Sjælen (dvs. ånden) 73) Helen blev senere bedt om at ændre ordet "sjæl" til ånd, for at undgå enhver teologisk forvirring om dets betydning. (se B-1.3:2-3) er langt hinsides behovet for din beskyttelse *eller*

Min. Bibelcitatet burde hedde: "I denne verden behøver du *ikke* at have trængsler *fordi* jeg har overvundet verden". Det er derfor du bør "være ved godt mod".
Bills kursus blev meget omhyggeligt udvalgt, fordi "anormal psykologi" *er* egopsykologi. Det er præcist den form for indhold der aldrig bør undervises i *fra* egoet, hvis anormalitet burde mindskes ved undervisning, ikke forøges. Du (Bill) er specielt egnet til at opfatte denne forskel, og kan derfor undervise i dette kursus som det bør gøres. De fleste lærere har desværre en tendens til at undervise anormalt i *kurset*, og mange af de studerende er tilbøjelige til at fordreje deres opfattelser af det betydeligt, på grund af deres autoritetsproblemer.

Ved at anvende vendingen "at undervise anormalt i kurset" henviser Jesus til lærere, der gør egoets fejltagelser virkelige: Ved at undervise i adskillelsens anormale psykologi igennem at se sig selv som adskilt fra deres studerende. Det forstærker de studerendes egen overbevisning om virkeligheden af deres adskillelse fra hinanden, fra deres lærere og fra Gud. Jesus beder på den måde Bill om at undervise på en anden måde, så han kan lære en anden lektion for sig selv.

Din undervisningsopgave (og jeg forsikrer dig for, at det *er* en opgave) vil være at præsentere opfattelsesmæssige fordrejninger uden hverken at engagere dig selv i dem, eller at opmuntre dine studerende til at gøre det. Denne fortolkning af både din og deres rolle er for næstekærlig til at indgyde frygt. Hvis du holder dig til den rolle, vil du både vække og opleve håb, og du vil inspirere de fremtidige lærere og terapeuter jeg betror dig, frem for at gøre dem forstemte. Jeg lover at være der selv, og du bør i det mindste tiltro Mig nogen pålidelighed med hensyn til at holde Mine egen løfter. Jeg giver dem aldrig let, fordi jeg kender det behov Mine brødre har for tillid.

Her synes at være en pause i dikteringen, som afsluttede drøftelsen af Bills undervisning.

Mere Specifik Undervisning

Vi er nu i et nyt afsnit (T-4.II.1:1-3:5), og Jesus begynder med at kommentere et spørgsmål Bill har stillet, som er et spørgsmål der på et eller andet tidspunkt stilles af næsten hver eneste studerende af *Et Kursus i Mirakler*.

Bill spurgte for nylig hvordan sindet nogensinde kunne lave egoet. Det er et fuldstændig forståeligt spørgsmål; faktisk det bedste spørgsmål en af jer kunne stille. Der er ingen mening i at give et historisk svar, fordi fortiden ingen betydning har for menneskets vilkår 74) Med andre ord er det kun *tilsyneladende* at fortiden har en virkning på menneskers liv. og der ville ikke

eksistere historie, hvis ikke den samme fejltagelse blev gentaget i nutiden. Bill har ofte sagt til dig (Helen) at din tankegang til tider er for abstrakt, og han har ret. Abstraktion *gælder sandelig* for viden, fordi viden er fuldstændigt upersonlig, og eksempler er irrelevante for forståelse af den. Opfattelse derimod er altid specifik, og derfor helt konkret.....

Din egen (Helens) nuværende tilstand er det bedste konkrete eksempel Bill kunne få på, hvordan sindet kunne lave egoet. Du *har* faktisk virkelig viden til tider, men når du kaster den bort, er det som om du aldrig har haft den. Det forsætlige i det er så tydeligt, at Bill blot behøver at opfatte det for at se at det *faktisk* sker. Hvis det kan ske på den måde lige nu, hvorfor skulle han så blive overrasket over, at det skete på den måde i fortiden? Al psykologi hviler på princippet om adfærdskontinuitet. Overraskelse er en rimelig reaktion på det ukendte, men næppe på noget der er sket med en sådan vedholdenhed. 75) For yderligere belysning af dette emne, og et svar givet på et andet niveau, se B-in.4; B-2.

Derefter går Jesus over til at sammenligne og modstille Helen og Bill igen. Det er en typisk drøftelse under denne fase af dikteringen, hvor Jesus præsenterer Helen og Bill som eksempler på dynamikken i egoets tankesystem, som han underviser dem i. Han henviser også til Helens syn, hvilket vil blive endnu mere meningsfuldt for os i III del, når jeg kommer til hvordan Helens visuelle problemer symboliserer hendes forsvar imod Jesus og hans budskab i Kurset.

Et ekstremt eksempel er en god støtte for undervisningen, ikke fordi det er typisk, men fordi det er tydeligt. Jo mere komplekst materialet er, jo tydeligere bør eksemplerne være, af hensyn til undervisningen. (Bill, husk dette i dit eget kursus, og undgå ikke det dramatiske. Det fastholder de studerendes interesse netop fordi det er så indlysende, at det *kan* opfattes hurtigt.) Men som vi før har sagt, er målet med alle undervisningsmidler i hænderne på gode lærere, at gøre dem selv overflødige. Derfor vil jeg gerne bruge din (Helen) nuværende tilstand som et eksempel på, hvordan sindet kan virke, forudsat at I begge fuldt ud forstår, at det ikke behøver at virke på den måde. Jeg glemmer *aldrig* Selv dette, og en god lærer deler sine ideer, som han selv tror på. Ellers kan han ikke virkeligt "erklære" dem, som vi anvendte ordet før.

Med den fulde forståelse af dets kortvarige natur (en forståelse Jeg håber I begge deler) frembyder Helen et meget godt undervisningseksempel på svingningerne imellem Sjælen (ånden) og egoet, med ledsagende variationer af fred og raserianfald. For at svare på Bills spørgsmål, er det fuldstændigt tydeligt, at når hun er domineret af sit ego, *kender hun ikke* sin Sjæl. Hendes abstrakte evner, som er fuldstændigt ægte, og faktisk stammer fra viden, kan ikke hjælpe hende, fordi hun har vendt sig til det konkrete, som hun ikke kan håndtere abstrakt. Da hun er ude af stand til den rette konkrethed opfattelsesmæssigt, fordi hendes ego ikke er hendes naturlige hjem, lider hun under dets

indtrængen, men *ikke* under fuldstændig mangel på viden. Resultatet er en form for "dobbelt-syn", der ville have frembragt en virkelig dyplopia 76) en øjen defekt, hvor objekter ses to gange. hvis hun ikke havde bestemt sig for nærsynethed. Dette var et forsøg på at se det konkrete tydeligere gennem egoets øjne, uden "forstyrrelser" fra den længere rækkevidde. Hendes faktiske mangel på astigmatisme 77) en øjendefekt hvor objekter ses utydeligt. skyldes hendes virkeligt store anstrengelser for at være objektiv og retfærdig. Det har hun ikke opnået, ellers ville hun ikke være nærsynet. Men hun har forsøgt på at være retfærdig med hensyn til hvad hun har tilladt sig selv at se.....

Denne sidste drøftelse forbinder Helens fysiske syn med hendes indre vision, hvori de forstyrrelser hendes sind frembringer afspejles i hendes synsmæssige forstyrrelser. Hendes nærsynethed repræsenterer således et kompromis-forsøg på at se tingene klart og retfærdigt, men uden gevinsten i form af det "vidtrækkende" eller spirituelle perspektiv, der ville komme af hendes indre visdom. Jesus fortsætter så med at udvikle analogien imellem indre og ydre opfattelse, ved at stille Helens og Bills vision overfor hinanden.

Troen på, at der er en anden måde, er den mest ophøjede ide egoet kan præstere. Det er fordi den indeholder en antydning af erkendelsen af, at egoet *ikke* er Selvet. 78) Disse to første sætninger findes i T-4.II.4:10-11. Helen har altid haft denne ide, men den har blot forvirret hende. Bill, du var bedre i stand til at åbne et vidtrækkende perspektiv, og det er derfor dit syn er godt. Men du var villig til at se fordi du benyttede dømmekraft imod det du så. Det gav dig en klarere opfattelse end Helen, men afskar det kognitive niveau (dvs. videns-niveauet eller Gud) dybere. Det er derfor du tror du aldrig har haft viden. Fortrængning *har* været en stærkere mekanisme i dit egoforsvar, og det er grunden til at du har så svært ved at tolerere hendes skift. Egenrådighed er mere karakteristisk for hende, og det er derfor hun har mindre sund fornuft end du. Det er yderst heldigt i en tidsbegrænset periode, at de særlige evner I begge to i sidste ende vil udvikle og benytte, er nøjagtigt dem den anden må bibringe jer hver især. Du (Bill) der vil være Guds styrke, er ganske svag, og du (Helen) der vil være Guds hjælp, har tydeligvis selv behov for hjælp. Hvilken bedre plan kunne være udtænkt til at forhindre egoets arrogance i at trænge ind i resultatet?

Igen understreger Jesus hvordan Helens og Bills egoer supplerer hinanden, hvilket ideelt set fremmer helbredelsen af deres sind, når de forener sig, et punkt han nu fortsætter med: 79) se T-4.II.5

Undermineringen af grundlaget for et egos tankesystem *må nødvendigvis* blive opfattet som smertefuldt, selvom dette er alt andet end sandt. Småbørn skriger af raseri hvis man fjerner en kniv eller en saks, selvom de meget vel kan skade sig selv hvis man ikke gør det. Accellerationen har anbragt jer begge i den samme situation.

I er *ikke* på nogen måde forberedte, og i den forstand *er* i småbørn. I har ingen fornemmelse for virkelig selvbeskyttelse, og vil højst sandsynligt beslutte at I har brug for nøjagtigt det der vil såre jer mest. Men hvadenten I ved det eller ikke, *har* I begge to villet samarbejde i en fælles og meget prisværdig anstrengelse for at blive både harm*løse* og hjælp*somme*, som er to egenskaber der *må* gå sammen. Jeres holdninger, selv til dette, er nødvendigvis modstridende, fordi *alle* holdninger er egobaserede.

Det vil ikke vare ved. Vær tålmodige en stund, og husk hvad vi har sagt en gang tidligere: Udfaldet er så sikkert som Gud!

Efter en stor mængde materiale, hvoraf det meste er i det udgivne kursus, fortsatte Jesus:

Du Helen, har været mere ærlig end Bill med virkeligt at forsøge at se hvem dit ego har såret, og også med at prøve på at forandre din tænkemåde om dem.

Helen afbrød her for at udtrykke sin tvivl om dette sidste udsagn var skrevet rigtigt ned, fordi det blev skrevet på et tidspunkt hvor hun var meget vred. Derefter fortsatte Jesus:

Jeg er ikke uopmærksom på dine anstrengelser, men du har stadig alt, alt for meget energi investeret i dit ego. *Det behøver ikke at være sådan*. Vogt dit sind overfor egoets fristelser, og lad dig ikke vildlede af det. Vid det intet tilbyder dig. 80) se T-4.IV.5:6; 6:1-2

Du Bill, har ikke gjort dig konsekvente anstrengelser for at ændre din tænkemåde, undtagen igennem at anvende gamle vaneformer på nye ideer. Men du har lært, og lært det bedre end Helen, at dit sind får kontrol over *sig selv* når du oprigtigt styrer det mod at opfatte *en anden* sandt.

Helen udtrykte igen sin tvivl om sin præcision i nedskrivningen. Hendes bekymring her såvel som i den ovennævnte paragraf om, at hendes vrede greb forstyrrende ind i hendes "skrive-præcision" afspejler Helens bevidste forsøg på at være egofri i sin skrivning. Men i lyset af Jesu lignende bemærkninger andetsteds i dikteringen om, at Bill havde en større tendens til at fornægte end Helen, er det usandsynligt, at hendes vrede her havde forurenet hendes hørelse. Disse sidste to paragraffer synes ikke at være uvenlige i tonen, og kan derfor være endnu et eksempel på, hvordan Helen var i stand til at tilsidesætte sine ego-følelser til fordel for sin "opgave" med at skrive Kurset.

Jesu bemærkninger til Bill fortsætter:

Din mangel på vitalitet skyldes dine tidligere markante anstrengelser for at løse problemet med din unødvendige depression og angst igennem uinteresserethed. Fordi dit ego *blev* beskyttet af disse uheldige, negative holdninger, er du bange for at opgive dem.

Lidt længere fremme opmuntrer Jesus atter en gang Helen og Bill:

Jeg tog ikke fejl. Jeres sind *vil* vælge at forene sig med Mit, og sammen er vi uovervindelige. I to vil komme sammen i Mit navn uanset, og jeres forstandighed vil blive genoprettet. (T-4.IV.11:4-6)

Som det gælder for andre lignende af Jesu kommentarer, må denne sidste forstås ud fra tanken om sindets eksistens udenfor tid og rum. Der har foreningen af Helen og Bill med Jesus *allerede* fundet sted, og afventer blot at blive accepteret. Læseren vil huske Helens diskussion med Bill i hendes brev fra den foregående sommer, hvor hun sammenlignede den tilsyneladende forsinkelse af Bills helbredelse med den tid det tager en stjernes lys at blive opfanget på jorden.
I spørgsmålet om egoets udslettelse af sindets forsøg på at stille meningsfulde spørgsmål (T-4.V. 4:9-10) omtaler Jesus her Helens drøm "Båndoptageren", der blev præsenteret tidligere i kapitel 3. Han fortsætter her med at modstille Helen og Bill, især Helens kaotiske forsøg på at forsvare sig imod at lære Kurset, med Bills mere konsekvente villighed. Men de er begge ikke desto mindre svage i deres overordnede ønske om at identificere sig med målet at lære. Den studerendes motivation for at lære er og bliver den primære faktor i effektiv undervisning, og Helens og Bills tilgivelse af sig selv og hinanden var og blev det primære middel til at ophæve blokeringerne for deres indlæring.

Hvis du husker din drøm om båndoptageren, var den bemærkelsesværdigt præcis på nogle måder, fordi den delvist kom af viden, der var undertrykt af egoet; det virkelige problem blev korrekt fremsat som "hvad er spørgsmålet?", for som du meget vel vidste, *kunne* svaret findes, hvis spørgsmålet blev erkendt. Måske kan du huske, at du forsøgte dig med et antal løsninger, der alle var egobaserede, ikke fordi du troede de faktisk ville virke, men fordi selve *spørgsmålet* var uklart.
Når Biblen siger: "Søg og I skal finde" mener den *ikke*, at I bør søge blindt og desparat efter noget I ikke ville genkende. Meningsfuld søgen foretages bevidst, organiseres bevidst og styres bevidst. Bills vigtigste bidrag til jeres fælles projekt er, at han har insisteret på at målet blev formuleret klart, og husket.

Du Helen er ikke god til at gøre dette. Du søger stadig efter mange mål samtidigt, og denne forvirring angående mål *må*, når en meget stærk vilje er involveret, frembringe kaotisk adfærd. Bills adfærd er ikke kaotisk, fordi han er ikke så meget splittet angående målet som han er ikke-mål-*orienteret*. Hvor Helen har overinvesteret i mange mål, har Bill underinvesteret i *alle* mål. Han har en fordel ved *potentielt* større frihed fra at blive distraheret, men han er ikke altid omhyggelig nok med at anvende den. Helen har en fordel ved at kunne anstrenge sig meget, men hun taber målet af syne.

Bill har meget klogt foreslået, at I begge to burde sætte jer det mål virkeligt at studere dette kursus. Der kan ingen tvivl være om visdommen i den beslutning for en hvilken som helst studerende, der ønsker at tage det. Men som en der kender jeres individuelle svagheder som elever, og som en lærer med en vis erfaring, må jeg minde jer om, at det at lære og at ønske at lære er uadskilleligt.....

Da jeg bad Bill om at koncentrere sig om bønnen "Her er jeg Herre" mente jeg ikke "i denne verden" med "Her". Jeg ønskede at han skulle tænke på sig selv som en særlig bevidsthed (i.e. et særligt væsen) med evne til at kommunikere direkte med Skaberen af den bevidsthed. Også han *må* begynde at tænke på sig selv som en meget stærk "modtage og sende kanal", som er en beskrivelse jeg gav dig en gang meget tydeligt, men symbolsk. Husk at *han* forstod det før du gjorde, fordi du er mere dissociativ (i.e. afspaltet) og mindre undertrykt.

Jeres store gæld til hinanden er noget I aldrig burde glemme. Det er præcist den samme gæld I står i til Mig.

Lidst senere i dikteringen forstærker Jesus sin tidligere opmuntring til Helen og Bill, og minder dem om deres betydningsfulde roller, for ikke at tale om hans egen. Den der studerer *Et Kursus i Mirakler* kan her se den oprindeligt personlige natur af denne vigtige passage, der findes i den trykte tekst nær slutningen af kapitel 4 (T-4.VI.6-7). Som det tidligere er blevet forklaret, skal Jesu udsagn om hans tillid til at "vælge" Helen og Bill forstås som, at han taler til dem i et sprog de kan acceptere og forstå. Jeg vil komme tilbage til dette punkt i kapitel 17.

Min tillid til jer er større end jeres til mig i øjeblikket, men det vil ikke altid være sådan. Jeres mission er meget enkel. I er blevet valgt til at leve sådan, at I demonstrerer at *I ikke* er egoer. Jeg gentager at jeg vælger ikke Guds kanaler forkert. Den Hellige deler Min tillid, og accepterer Mine Soningsbeslutninger, fordi min vilje aldrig er ude af harmoni med Hans. Jeg har fortalt jer mange gange, at jeg leder hele Soningen. Det er kun fordi jeg fuldførte min del af den som et menneske, og nu kan fuldføre den igennem andre mennesker. Mine valgte modtage og sendekanaler (Helen og Bill) kan ikke svigte, fordi jeg vil låne dem *Min* styrke, så længe deres mangler. Jeg vil gå med jer

til Den Hellige, og igennem *Min* opfattelse kan *Han* slå bro over den lille kløft. Jeres taknemmelighed overfor *hinanden* er den eneste gave jeg ønsker. Jeg vil bringe den til Gud for jer, fordi jeg ved at det at kende din broder er at kende Gud.

Kort efter kommer Jesus tilbage til specielt at henvende sig til Helen og Bill, og igen sammenligne og modstille deres egoers forsvarssystemer. Henimod slutningen af denne passage, vender Jesus tilbage til sine forsøg på at korrigere Bills markante tendens til at trække sig væk fra andre (distancering), som er et tema der ligner det der findes i hans drøftelse af Bills undervisning på Columbia.

Fordi I er hele Guds Rige, kan jeg føre jer tilbage til jeres egne skabninger, som I ikke kender andnu. Gud har bevaret dem meget sikkert i *Sin* viden, imens jeres bevidsthed har vandret omkring. Bill gav dig (Helen) en meget vigtig ide, da han fortalte dig, at det der er blevet fraspaltet *stadig er der*.

Med andre ord er Guds Kærlighed, som er blevet fraspaltet, ikke forsvundet fra sindet; den er blot blevet skjult af egoets frygt for den. Tidligere havde Jesus sagt disse opmuntrende ord til Helen:

Du har ikke tilranet dig Guds magt, men du *har* mistet den. Heldigvis betyder det at miste noget ikke, at det er væk. Det betyder blot at du ikke husker hvor det er. Dets eksistens er ikke afhængig af din evne til at identificere det, eller endog til at placere det. (T-3.VI.9:2-5)

Jesus fortsætter ved at takke Bill for at minde Helen om denne nyttige ide:

Det er Jeg taknemmelig for, og Jeg håber at han vil beslutte, at det ikke kun er sandt for dig. Selvom dissociation er langt tydeligere i dig, og fortrængning er meget tydeligere i ham, benytter I dem begge begge to.
Visdom vil altid diktere, at en terapeut gennemarbejder *svagere* forsvar først. Det er derfor jeg foreslog Bill, at han skulle overtale dig til at tage dig af *fortrængning* først. Vi er kun lige netop nået det punkt hvor dissociation har nogen mening for jer, fordi det er så vigtigt for jeres fejlagtige overbevisninger. Bill ville gøre vel i - og du kunne hjælpe ham her - at koncentrere sig mere om *sine* tendenser til afstandtagen, og ikke forsøge at tage sig af fortrængning endnu. Jeg antydede det, da jeg bemærkede hans vane med at fjerne sig, og da jeg talte til ham om reserverthed og afsondrethed. Disse er alle afarter af fraspaltning, og disse svagere former har altid været tydeligere i ham end i dig. Det er fordi fraspaltning var så ekstrem i dit tilfælde at du ikke var nødt til at skjule

det, fordi du ikke var bevidst om at det var der. Bill derimod fraspalter *mere* end han tror, og det er derfor han ikke kan lytte. Han har ikke brug for at gå igennem det kursus i fortrængning som du har taget, fordi han vil opgive sit hovedforsvar *efter* at han har befriet sig for de mindre.

Du skal ikke bekymre dig om fortrængning Bill, men *træn* virkeligt dig selv i at være årvågen overfor enhver tendens til at trække dig tilbage fra dine brødre. Tilbagetrækning er frygtprovokerende, og du erkender ikke alle de former det tager i dig. Helen har ret i, at hun vil opleve ting der vil gå på tværs af alle hendes opfattelser på grund af deres forbavsende viden. Du havde ret i, at dette vil ske når hun lærer at erkende det hun *allerede* ved og har fraspaltet.

Du Bill, vil lære på en noget anden måde, fordi du er bange for overhovedet at involvere dig fuldstændigt, og tror at det gør *dig* mindre. Du har lært at blive så meget mere klarsynet angående dette, at du burde være parat til at imødegå det i dig selv *relativt* let. Når du kommer nærmere til en broder, *kommer* du nærmere til mig, og når du trækker dig tilbage fra ham, bliver jeg fjern for dig.

Dit gigantiske skridt fremad var at *insistere* på et samarbejdsprojekt. Dette går ikke imod den sande ånd i meditation overhovedet. Det er *iboende* meditation. Meditation er et samarbejdsprojekt med Gud. Det kan ikke udføres tilfredsstillende af dem der afsondrer sig fra Sønforholdet, fordi de ved at gøre det afsondrer sig fra Mig.

Omkring dette tidspunkt nedskrev Helen et langt budskab til hende og Bill, der aldrig blev maskinskrevet. Atter finder vi et billede på det personlige forhold immellem Helen og Jesus, så vel som på de særlige måder han forsøgte at hjælpe hende og Bill på. Hovedpunktet i dette budskab var Jesu stærke opfordring til Helen og Bill om at konsultere ham mere i deres daglige beslutninger. For at gøre det klart, giver han dem nogle konkrete eksempler på hvordan de undlod at bede om hans hjælp, og derfor på hvordan de ulykkelige konsekvenser blev uundgåelige. Her følger nu det fulde budskab:

Grunden til frygtreaktionen er meget tydelig. Du har endnu ikke kunnet *suspendere* dømmekraften, men har blot haft held til at slække din *kontrol* over den. Siden du har en uheldig tendens til at straffe dig selv, tror du at kontrol over dømmekraften er en selv-*bevarende* funktion, og at du derfor har brug for den som et *nødvendigt* forsvar for dig selv. At svække dette forsvar opfattes derfor som en farlig sårbarhed, som gør dig bange.

Denne ret sofistikerede forklaring angår Helens forsøg på at kontrollere sin dømmekraft selv ("slække" kontrollen) i stedet for at tillade Jesus at kontrollere den for hende (at "suspendere" dømmekraften). På den måde "tillader" Helens ego hende tilsyneladende at afskaffe dømmekraften ved at kontrollere den i det ydre, alt imens de fordømmende tanker forbliver skjult i hendes sind, og

på den måde beskytter hendes ego-selv. Uden dømmekraften som et forsvar bliver egoets indbyggede sårbarhed mere tydelig, og oplevelsen af frygt forstærkes. Jesu budskab fortsætter:

Bill havde ret i at du burde spørge før du prøver på det igen. 81) Jeg kender ikke betydningen af denne henvisning. Det ville være særdeles uklogt at forsøge på det før *vi kan gøre det sammen*, som jeg sagde til dig i aftes. Jeg forsikrer dig for at jeg vil være årvågen overfor at identificere det rette tidspunkt, og som jeg sagde til dig meget tydeligt, vil vi gøre det *sammen* næste gang. Jeg fortalte dig *ikke* hvornår det vil være, fordi jeg ikke ved det. Du vil fortælle Mig det, men vil muligvis ikke forstå, at du har gjort det. Det er derfor du har brug for Mig til at sende dit eget budskab tilbage til dig. Når I *begge* to er parat, vil det ikke være skræmmende.

Som svar på Bills spørgsmål om, hvorfor han har så store vanskeligheder med kommunikation, havde du ret i det du sagde i taxaen, og Bill kunne ikke høre det. Men han synes at være i stand til at lytte meget omhyggeligt til disse noter. Vær sød at bede ham om at lytte *meget* omhyggeligt til dem.

Hvis du spørger Mig om råd, *har* du tilkendegivet din villighed til at overgive din kontrol, i det mindste i nogen grad. Din hyppige vægring ved overhovedet at spørge, antyder at på sådanne tidspunkter er du ikke villig til at gå blot så langt. Men når du i det mindste spørger, handler du på en samarbejds-*tanke*, selvom du muligvis ikke er uden ambivalens. Du har derfor ret til et specifikt svar, men hvis du ikke følger det uden at dømme det, vil du være i forsvarsposition angående de næste skridt du vil tage.

Hvad der helt konkret følger her er ikke klart, men den generelle ide var, at Helen havde bedt Jesus om hjælp - som hun kraftigt blev opfordret til af ham - til at få at vide hvad tid hun skulle hentes af taxachaufføren. Bill reagerede uvenligt. Helen gjorde gengæld, og deres egoer var på vej igen. Her er Jesu kommentar.

Du spurgte blot om hvad du skulle gøre nu. Svaret var at bede Jack (Helens taxachauffør) om at hente dig klokken 3. Bills reaktion på dette var uheldig, og din var langt mere konstruktiv, hvilket gjorde det særlig uheldigt at Bill accepterede din meget korrekte reaktion på hans irriterede reaktion. Men dette var uundgåeligt, fordi han *allerede* havde givet efter for frygt. Så reagerede *du* på *hans* fejltagelse med irritation, og vi mistede kommunikationen i nogen tid. Lad os forsøge at genetablere vores kommunikation nu.

Det var uklogt af Bill for sig selv at beslutte, at medmindre du tog til hans lejlihged, ville Jack være i vanskeligheder. Denne sammenkædning betød, at han kun så *et* alternativ, og ikke var i stand til at

bevare et åbent sind. Han burde sandelig være helt sikker på, at en hvilken som helst vejledning der kommer fra *Mig* ikke vil skade nogen.

Det bør også bemærkes, at han projicerede sin fejlopfattelse over på *dig*, og antog at du ville forlade dig på magi for at få Jack til at køre dig hjem på trods af trafikken, og ikke erkende situationen som den var. Jeg kunne godt tænke mig at fortælle ham for dig, at dette var hans fejlopfattelse, og selvom du til tider har gjort dette tidligere (fejlopfattet) gjorde du det *ikke* der.

Som du meget rigtigt sagde, afgav du blot et budskab du havde bedt om, og dømte ikke udfaldet, men Bill kunne ikke lytte på det tidspunkt. *Bill* dømte udfaldet. Hvis du kan fortsætte med ikke at vurdere Mine budskaber, men blot følge dem, vil de lede til godt for alle. Siden det er de samme vanskeligheder der er årsag til vanskeligheder med meditaiton, er øvelse i det *afgørende*.

Jeg ved endnu ikke hvilke beslutninger, de der er involverede i det der sker senere i dag, vil træffe, men Jeg forsikrer jer for, og det med en tillid Jeg stærkt opfordrer jer til at dele, at *uanset* hvad der kommer ud af det, kan det udnyttes til noget godt, hvis I vil lade det være. Hvorfor ikke slippe denne byrde af et ansvar, som I *ikke* kan påtager jer, og vie jerselv i fred til de mange andre som I kan fritages fra *uden* pres? Det *er* jeres ansvar at lære forskellen at kende. Enhver forveksling i denne henseende er arrogance. Bemærk også, og Jeg som svar på dit spørgsmål i morges specielt fortalte dig, at der burde tilbydes mirakler både til Art (en kollega) og til din broder (Helens broder Adolph). Der er stærkt brug for dem til *jer* (Helen og Bill), selvom dette ikke er den ånd I skulle udføre dem i. I har såret jer selv og har brug for helbredelse. Det har ingen betydning om de mennesker I *tror* har såret jer, virkeligt har tænkt sårende. Det har I. Vi må ophæve dette, og jeres forsøg vil med sikkerhed blive velsignet.

Siden I begge to har bedt mig om at gøre opmærksom på fejltagelser i opfattelserne, ville jeg foreslå at Bill omhyggeligt gennemtænker sine reaktioner på dit forslag om, at du gennemgår sagen fra Neuro (Neurologisk Institut). Selvom du ikke spurgte, hvilket var en fejl, vurderede Bill øjeblikkeligt forslaget ud fra sin egen bekvemmelighed, hvad der var endnu en fejltagelse. Dine reaktioner var ikke ubarmhjertige, selvom din vægring ved at bede om vejledning var et tegn på frygt. Du troede at Art ville kunne forstå at Bill skulle på hospitalet, hvorimod han (Bill) *ikke* kunne forstå din tilstedeværelse på P.I. (Psykiatrisk Institut).

I Bills reaktion var der ikke overvejelser om alternative muligheder, hvilket er et af hans største problemer. Han bør også øve sig i at lære, at alternative muligheder helst ikke *skal overlades til ham*. *Når som helst* han reagerer som om de *skal*, *vil* han få vanskeligheder.

Hvis *du* havde spurgt om hvor I skulle tage hen, og Bill havde været villig til at afstå fra at kontrollere beslutningen, ville *hvad som helst* I havde gjort *kun* have været godt. Kunne vi fortsætte dagen i den ånd? Hvis du ønsker at hjælpe Bill med at overvinde sin irritation, der er totalt uberettiget uagtet hans misopfattelse, vil du ikke kun hjælpe ham, men sætte os begge (Jesus og

Bill) i stand til at hjælpe dig. Det vil indføre den kæde af hjælpsomhed og harmløshed, der altid fører til Soningen, og bliver en magtfuld del af dens godgørenhed.
Jeg tilbyder langt mere end delvis vejledning, selvom I ikke beder om mere. Den vekslende kvalitet af din evne til både at bede om og følge Min vejledning, skyldes de skift du oplever imellem ego- og mirakelorienteret opfattelse. Dette *er* stress, men heldigvis en form der kan overvindes sammen med resten. Der vil aldrig komme en tid hvor jeg ikke vil at forsøge igen. Det vil måske glæde dig at huske det.

Vi læser således igen Jesu bøn til Helen og Bill om at benytte sig af det fulde omfang af hans kærlighed *for deres egen skyld*. De ville have det meget bedre ved at bede om og acceptere hans kærlige vejledning, end ved at handle på egen hånd. Med ord der ville komme langt senere i teksten, og som jeg allerede har refereret til, spørger Jesus dem i virkeligheden her: "Foretækker I at få ret eller at være lykkelige?" (T-29.VII.1:9) Lad mig få ret for jer, opfordrer Jesus dem til, og jeg garanterer for at I vil blive lykkelige.

Kapitel 10

NEDSKRIVNINGEN AF *ET KURSUS I MIRAKLER* - C
(1965 - 1972)

Specielle Budskaber

Den 14 december 1965 blev Helen og Bill i et vigtigt budskab bedt om at bede Helligånden om speciel assistance til at hjælpe en ven. I III del vil jeg komme tilbage til spørgsmålet om at bede om bestemte ting, og dets plads i Soningsvejen. Når vi knytter an til undervisningen fra slutningen af forrige kapitel, er det afgørende tema her, at Helen og Bill ikke holder noget som helst tilbage fra Helligånden. Desuden understreger Jesus nødvendigheden af at Helen og Bill beder om hjælp *sammen*. I øvrigt begynder budskabet med endnu et udtalt ønske fra Jesus om, at alt personligt materiale bliver fjernet fra det publiserede Kursus.

Intet der har forbindelse med et *konkret* forhold hører til i notaterne. Men I *har* fået at vide, at hvis I beder Helligånden om *konkret* vejledning i en *bestemt* situation, vil Han give jer den meget konkret. Når du og Bill er parate til *sammen* at spørge Ham om, hvad I kan gøre for M (en af Bills

venner) vil han fortælle jer det, hvis I *intet* forsøg gør på at svare *for* ham. Døm ikke Hans svar på forhånd, for gør I det, vil I *ikke høre det*. Men vær sikker på dette:
Helligånden vil *aldrig* lære jer at *afbryde* kommunikation, men vær helt villige til at lade Ham *opretholde* den på *Sin* måde. M er ulykkelig og bange, fordi han tror at kommunikation *igennem kroppen* kan søges og *findes*. Det er ikke vanskeligere for Helligånden at lære ham, at kommunikation er af sindet, og *ikke* af kroppen, end det er for Ham at lære jer det. Helligånden vil ingen vanskeligheder have, men megen glæde, hvis I *tillader* ham at lære M dette *igennem* jer. Men sørg endelig for at I er villige til at lære det *sammen* med ham, ellers vil I *uundgåeligt* forstyrre det Helligånden vil have ham til at lære sammen med *jer*.

Der findes et omfattende sæt af notater der blev skrevet på separate ark og stukket ind i Helens notesbøger, (på dette tidspunkt ved jeg ikke i hvilken de oprindeligt blev placeret) og som ikke blev maskinskrevet. Den præcise dato for nedskrivningen er ukendt, men disse notater kan næsten med sikkerhed placeres i denne tidsperiode. De synes at være skrevet i et samlet forløb, selvom de omhandler forskellige emner.
Budskabet begynder med at Jesus kommenterer Helens skrivning, især med at bemærke den mangel på virkning Helens ego havde på det der blev dikteret. Dette er et vidnesbyrd både om den del af Helens splittede sind, der identificerede sig med hendes ego, og om den del der identificerede sig med en dybere forpligtelse til hendes funktion.

Du vil bemærke at der anvendes en masse ord i begyndelsen, der senere tydeliggøres. Grunden er, at begyndelsen blev skrevet af en uvillig Skriver, hvis ego dominerede stærkt, og hvis Sjæl var adskilt det meste af tiden. Du kan muligvis ikke erkende hvilket stærkt vidnesbyrd om sandheden disse notater er, uden at huske dette.
Den stejle stigning opad i tænkemåde, som udviklingen i disse notater viser, skyldes kun eet tegn på samtykke, og det er set ud fra menneskelige begreber forbavsende hvor stabilt de udvikler sig henimod eenhed. Jeg bad hende (Helen) om at tage notater, og det gjorde hun.
Der har været meget få virkelige fejl, og måske kan jeg foreslå, at den første notesbog gennemgås igen ud fra hendes notater, som hun ikke læste korrekt allesammen. Nogle af ændringerne vil kunne ses umiddelbart, og hun vil sandsynligvis huske de fleste af de andre. Lad være med at bekymre jer nu - der er blevet fjernet en masse under alle omstændigheder.

Den sidste sætning er en henvisning til de personlige notater der allerede var taget ud ifølge instruktion fra Jesus. Helen og Bill gennemgik iøvrigt det nedskrevne materiale meget omhyggeligt for at rette mulige fejltagelser, og opfangede åbenbart fejlene. Jeg har også kontrolleret de første

notesbøger og sammenholdt dem med den første maskinskrevne tekst, og ikke fundet nogen "virkelige fejl". På dette tidspunkt i dikteringen (vi er allerede godt inde i den tredje måned, og i det nuværende femte kapitel i Tekstbogen) var det peronlige materiale der blev givet, ikke så sammenvævet med selve kursets undervisningsmateriale, som det jeg allerede har omtalt. Dette parret med Helens aftagende angst, minimerede i høj grad mulighederne for skrivefejl.
Budskabet fortsætter med en drøftelse af karma, et emne der var af betydelig interesse for Helen og Bill i dennne periode, og konklusionen viser den indflydelse Edgar Cayces arbejde har haft på Helen.

Angående spørgsmålet om karma - de fleste teorier om reinkarnation er grundlæggende magiske, og det er ikke nødvendigt for religionen at beskæftige sig med problemet overhovedet. Begrebets vigtigste værdi ligger i dets nytte som en modvægt til ideen om helvede, en ide det er vanskeligt for egoet af opgive. Egoet kan ikke undgå skyldfølelser som symbolet på adskillelsen, og frygten for straf er uundgåelig. Ophold jer ikke ved disse skrækindjagende tanker.
En af de største farer ved karmiske teorier er den tendens de fremelsker, til at lade sig optage af vildfarelsen om arvelighed, og derved overse det *virkeligt* religiøse faktum, at nu er den eneste tid.

Vi har allerede talt om den interesse Helen nærede for emnet reinkarnation, på trods af at hun senere protesterede imod dette. Her advarer Jesus imod at smide barnet ud med badevandet. Selvom begrebet grundlæggende er en illusion, kan troen på reinkarnation tjene et nyttigt formål for nogle mennesker. Men i sidste instans må en tro på karma og reinkarnation som virkelige, anvendelige begreber nødvendigvis kasseres, fordi de stadig klart er forbundet med et lineært syn på tid, som er et af egoets magiske tricks til at skjule at evigheden er virkelig. "Vildfarelsen om arvelighed", som er en tro egoet ivrigt understøtter, indskrænker al almindelig adfærd og følelse til noget fortidigt, så de enten kan tillægges tidligere liv, genetisk udrustning, eller tidlige udviklingsmæssige oplevelser. Sandheden er naturligvis, at alt hvad vi gør, tænker eller føler kun kommer af en beslutning der træffes af sindet i nuet: "Nu er den eneste tid".
Jesus vender derefter tilbage til præcisionen i Helens notater, og tænker nu på de breve og notater der gik forud for nedskrivningen af Kurset, som vi drøftede i kapitlerne 6 og 7.

Som svar på noget af det Bill nævnede, er nogle af de ting Helen sagde før notaterne startede sande, nogle af dem kendsgerninger og andre symbolske. Lejlighedsvis projicerede hun, og adskillige gange manipulerede hun blot, selvom det var meget sjældent og aldrig blev forsøgt bevidst. Hun forsøgte også virkeligt at være ærlig om det, selvom det gjorde hendes ego meget bange for at "blive forkastet".

Denne sidste udtalelelse drejer sig om den frygt Helens ego havde for, at Bill ville forlade hende hvis hun afslørede sine manipulationer, der altid tjente til at fastholde den specielle person bundet til hende.
Derefter beroliger Jesus hende med, at Kurset altid er fuldkomment sikkert:

Jeg sagde til dig, at Jeg ville redigere notaterne sammen med dig, når dette var nyttigt. I øjeblikket er det ikke nødvendigt, men når vi er sikre på hvad vi skal gøre med tingene, kan vi overveje det igen. (De afgørende overvejelser om redigeringen afventede min entre på scenen, som vi vil komme til at drøfte i del III.) Jeg har allerede i forbindelse med (Edgar) Cacey (sic) fortalt dig, at af respekt for hans store anstrengelser på Mine vegne ville jeg ikke lade hans livsværk føre til noget som helst andet end sandhed til slut. (Notaterne om Cacey, som jeg har udeladt, blev nedskrevet sidst i november 1965) Disse notater er en del af *dit* livsværk, og jeg vil behandle dem med samme respekt.

Jesus vender nu tilbage til "vildfarelsen om arvelighed", som er et begreb der er så væsentligt for Freudiansk (og neo-freudiansk) psykologi, at både Helen og Bill tilsluttede sig det og identificerede sig med det. Her, som andre steder i notaterne, underviser Jesus dem i sin nye psykologi.

Det er sandt, at dette vil føre til noget helt andet, fordi de (notaterne) kun peger mod fremtiden. De fører til en fremtid som *du* vil kende. Der *var* en fortid, men det har ingen betydning. Den *forklarer ikke* nutiden eller tegner fremtiden. I har begge to været igennem jeres barndom temmelig detaljeret, og til betydelige udgifter, og dette opmuntrede jer blot til større tolerance overfor jeres egoer. Jeg ville næppe ønske at I gentog den fejltagelse.

Dette er en henvisning til Helens og Bills tidligere oplevelser som psykoanalytiske patienter. Senere viser Jesus specifikt de fejltagelser der er indlejret i de tradtionelle psykoterapeutiske tankesystemer, i et afsnit med overskriften "Den Uhelbredte Helbreder", som findes i kapitel 9 i Tekstbogen. Helens universitetsopgaver afslører i øvrigt en lejlighedsvis sympati for den ikke-traditionelle, ikke-reduktionistiske holdning.
Budskabet går nu videre til et af Kursets nøglebegreber: Erindringen om Gud (viden) kan kun erhverves ved at lære, at vi ikke har nogen interesser der er adskilte fra et andet menneskes. At lære det, som er meningen med tilgivelse, ophæver egoets hjørnesten, der er adskillelse og udelukkelse, og det baner vejen for en tilbagevenden til bevidstheden om vores fundamentale eenhed med alle mennesker som Guds ene(ste) Søn. Jesus understreger således en vigtig pointe her. Vi har ikke

brug for andre mennesker for at vende hjem, men vi har helt sikkert brug for vores tilgivelse af dem, for at fjerne de blokeringer der forhindrer vores hjemkomst. Som vi ofte mindes om af Jesus, er dette ikke et Kursus i kærlighed, men i de mirakler der fjerner "blokeringerne for bevidstheden om kærlighedens tilstedeværelse" (T-in.1:7) Ved ikke længere at se Bill som sin fjende, men som een hun skal hjælpe, "gen-erhverver" Helen sin funktion. Husk Helens indre reaktion på at se Bill første gang: "Og der er han. Han er den jeg forventes at hjælpe", og så igen nogle få dage senere: "Selvfølgelig vil jeg gå derhen, Fader. Han er låst fast, og har brug for hjælp."

Viden erhverves ikke igennem nysgerrighed, som er en egoegenskab. Viden kan kun findes hvis den søges for at *give den til en anden*. Det betyder nemlig, at du er parat til at værdsætte dens virkelige værdi, og *allerede har* accepteret dens værdi for digselv. Det var det jeg mente da jeg sagde til dig, at du ikke kan gå til Gud med Bill, men du *kan* gå *for* ham og bringe viden tilbage *til* ham.
Den sidste sætning er en henvsining til Helens sande Selv som præstinde, der står så nær ved Gud, at hun kan slå bro over køften for andre.
Derefter kommer Jesus med nogle flere kommentarer om tomheden i at studere fortiden:

Hvis dette ligger ud i fremtiden (at Helen går til Gud) hvorfor vil du så overhovedet beskæftige dig med fortiden, undtagen i den grad dit ego modsætter sig din rette bestemmelse? Er du interesseret i at helbrede sindssyge, eller i at studere dens fortid? Det er kun rimeligt hvis du tror at noget der kunne helbrede den skete i fortiden. Selv *Min* personlige historie er ikke af nogen værdi, *undtagen* derved at den lærer dig, at jeg kan hjælpe dig *nu*. Men ingen historie om uforenelige synspunkter er nogen nytte til for at fastslå hvad der er sandt. Sjælen (.i.e. ånden) har ingen historie, fordi den er den samme i dag, som den var i går, og altid vil være. Et splittet sinds historie, er ikke et konstruktivt fokus for de der bliver trænet i et integreret og sandt begreb om sig selv.
Jeg er fuldkommen villig til at tage dit spørgsmål op igen, når det ikke længere er af nogen interesse for jeres egoer, og hvis det kan være til hjælp for nogen anden. 82) Det henviser til spørgsmålet om fortiden. Se de tidligere notater på side . Men ellers ville det være meget bedre at vie jer til at komme til at kende Gud. Jeg fortalte jer en gang, at Soningen ikke vil være fuldstændig før alle Guds Børn er kommet hjem. Vi spekulerer ikke på hvor de har været eller hvad de har gjort. Vi ønsker ikke at *vurdere* deres fortid mere end vi ønsker at vurdere *dem*.

Med andre ord er fortiden totalt irrelevant - hvor folk "har været eller hvad de har gjort" - for Soningens helbredende kraft. Jesus fortsætter i denne retning, idet han henviser til Cacey:

Det er så godt som umuligt for sindet at se på Caceys (*sic*) beretninger fra fortiden fuldstændigt uden at dømme *overhovedet*. Det var derfor han selv i almindelighed relaterede fortiden til en kropslig tilstand, selvom han vidste at sindet var bygmesteren. Han lagde stor vægt på vinding og tab, men det skal du ikke gøre. Disse begreber er vurderende, og er derfor i strid med målene i dit kursus.

Som jeg vil komme ind på i del III, hjælper denne vigtige udtalelse om at undgå diskussionen om "vinding og tab" os i øvrigt til bedre at forstå den sammenhæng, hvori den tidligere "forklaring" om den "åndelige acceleration" blev givet til Helen. Siden den specielt drejer sig om at mennesker vinder og taber, bør den ikke tages alt for alvorligt som en sand forklaring.
Budskabet slutter med at Jesus igen understreger betydningen af at opgive fortiden som en forudsætning for at lære dette Kursus. Vores evne til at dømme skal *kun* anvendes til at dømme egoets system som falsk, og Helligåndens som sandt.

Vi har drøftet Adskillelsen i visse detaljer, ligesom vi også har beskæftiget os med helbredelsen af den. Mellemtiden har ingen betydning. Din dømmekraft er et virkeligt forsvar (i.e. Helligåndens), der er uden noget angreb på sandheden, bortset fra(?) når den vurderer Adskillelsen og dens symboler som det de er, og nyder tilbagetrækningen af din tro på dem. Jeg ville virkligt være en ringe lærer, hvis jeg tillod nogen indblanding i udviklingen af en evne, som du på ingen måde har behersket.

I januar 1966 blev Bill af The Medical Centers administration bedt om at deltage i en konference om de grundlæggende principper for rehabilitering, på Princeton, New Jersey, og sponsoreret af New York Academy of Sciences. Han havde ikke lyst til det, men følte at det forventedes af ham, hvilket bekræftes i det følgende diktat, som var beregnet til at hjælpe Bill til at acceptere denne "opgave". Budskabet var ikke bestemt for *Et Kursus i Mirakler*, men den afsluttende bøn, der sammenfatter budskabets tema, var klart bestemt til at blive medtaget, ligesom de to indledende linier, der nu er de to sidste linier i Tekstbogens kapitel 4. Det har siden vist sig, at denne bøn er en af de mere populære passager i materialet, og den findes nu i en lettere varieret udgave i kapitel 2, hvor den afslutter afsnittet: "Specielle principper for mirakelarbejdere". Her er budskabet i sin helhed:

De sandt hjælpsomme er Guds mirakelarbejdere, som jeg vil lede indtil vi alle er forenede i gudsrigets glæde. Jeg vil lede dig derhen hvor du kan være virkeligt nyttig, og til hvemsomhelst der kan følge Min vejledning igennem dig. Jeg sørgede for, 83) se side fodnote 71) hvor der er en

forklaring på betydningen af ord som "at vælge" "give opgaver" eller "sørge for" i forbindelse med Jesus eller Hellligånden. at Bill kunne deltage i rehabiliteringsmøderne af meget gode grunde, og jeg vil gerne have han kender dem, så vi kan dele vores mål der.

Strengt taget har ethvert sind der er splittet, brug for reabilitering. Den medicinske orientering lægger vægt på kroppen, og den faglige orientering stresser egoet. Teamarbejdet leder i almindelighed mere til forvirring end til noget som helst andet, fordi det for ofte misbruges som et middel til at dele egoets dominans med andre egoer, i stedet for som et virkeligt eksperiment i samarbejde imellem sind.

Grunden til at Bill har brug for denne erfaring er, at han selv har brug for rehabilitering. Hvor ofte har jeg svaret "hjælp ham", når du bad Mig om at hjælpe dig? Han har også bedt om hjælp, og han er blevet hjulpet når som helst han var til virkelig hjælp for dig. Han har også fået i det samme omfang som han har kunnet give. Han vil hjælpe *dig* mere virkeligt ved at deltage, hvis han hele tiden imens han er der kan huske, at den *eneste* grund til at han er der, er *at representere Mig*.

Rehabilitering som en bevægelse, er en forbedring i forhold til åbenlys forsømmelse, men det er ofte kun lidt mere end de haltes pinagtige forsøg på at lede de blinde. Bill, det vil du konstatere ved hvert eneste møde. Men det er ikke derfor du blev valgt til at deltage. Du har en frygt for lemlæstede kroppe, fordi dit ego ikke kan tolerere dem. Dit ego kan heller ikke tolerere egosvaghed uden ambivalens, fordi det er bange for sin egen svaghed, og sit valgte hjems svaghed.

Det er i virkeligheden derfor du viger tilbage fra de afhængiges krav, og fra synet af en lemlæstet krop. Dit ego føler sig truet, og blokerer din naturlige impuls til at hjælpe, og sætter dig under pres fra en delt vilje. Du trækker dig tilbage for at tillade dit ego at komme sig, så det kan genvinde styrke nok til at være hjælpsomt igen, på et grundlag der er begrænset nok til *ikke* at true dit ego, men også for begrænset til at give *dig* glæde.

Dem med lemlæstede eller vanskabte kroppe bliver ofte set ned på af egoet, på grund af dets tro på, at intet andet end en fuldkommen krop er værdig som dets *eget* tempel. Et sind der viger tilbage fra en såret krop, har selv et stort behov for rehabilitering. En beskadiget hjerne er næppe heller en fare. *Alle* symptomer på at være såret har brug for virkelig hjælpsomhed, og når som helst de mødes med det, helbreder det sind der møder dem sådan *sig selv*.

Mennesker der viger tilbage fra andres lemlæstelser viser deres eget behov for helbredelse, siden de med nogle ord fra senere hen i Kurset, gør fejltagelsen virkelig. Sygdom er kun af sindet, og er dets forsvar imod virkeligheden af Kristi fuldkommenhed som Guds Søn. Den er altså illusorisk, som Arbejdsbogen senere siger:

Smerte er kun et vidnesbyrd om Sønnens fejltagelser om hvad han tror han er..... Smerte er et tegn på at illusioner hersker i stedet for sandhed....Hvis Gud er virkelig, er der ingen smerte. Hvis smerte er virkelig, er der ingen Gud. (A-dI.190.2:3; 3:1;3-4)

At se forbi illusioner til sandheden er den eneste virkeligt hjælpsomme reaktion overfor en anden, fordi det helbreder både det sind der er sygt, og det sind der opfatter en anden som syg. Da adskillelse er den eneste årsag til sygdom, kan helbredelsen af den kun finde sted igennem forening. Budskabet til Bill fortsætter:

Rehabilitering er lovprisning af Gud sådan som Han Selv kender lovprisning. 84) Anvendelsen af ordet "lovprisning" her afspejler naturligvis ikke dets generelle betydning. Det anvendes snarere som et udtryk for Guds Kærlighed, som forener os med Ham i ånden, og derved transcenderer alle tanker om kroppe - syge såvel som raske. Sygdom symboliserer vores adskillelse fra Gud ved at rodfæste os i vores kroppe, og rehabilitering (helbredelse) afspejler den ændrede tænkemåde, der i sidste instans genforener os med Ham: "Lovpriser Gud som Han Selv kender lovprisning."

Han tilbyder dig lovprisning, og du må tilbyde andre den. De virkelige begrænsninger for klinisk psykologi som den anskues af sine tilhængere i øjeblikket, består ikke i psykiaternes holdninger, eller i de medicinske kommisioners eller hospitalsadministratorers holdninger, selvom de fleste af dem selv har sørgeligt brug for rehabilitering. Klinikernes virkelige handicap ligger i deres holdninger overfor dem deres egoer opfatter som svækkede eller sårede. Igennem disse vurderinger har de svækket og såret deres egen hjælpsomhed, og har på den måde sat deres egen rehabilitering tilbage. Rehabilitering beskæftiger sig *ikke* med egoets kamp for kontrol, eller med egoets behov for at undgå, eller at trække sig tilbage.
Bill du kan gøre meget for din egen rehabilitering og for Helens, *og* meget mere universelt også, hvis du tænker på Princetonmødet på denne måde:
Jeg er her *kun* for at være sandt hjælpsom.
Jeg er her for at repræsentere Kristus, som sendte mig.
Jeg behøver ikke at bekymre mig om hvad jeg skal sige eller gøre, fordi Den der sendte mig vil lede mig.
Jeg er tilfreds med at være hvorsomhelst han ønsker, fordi jeg ved han går med mig.
Jeg vil blive helbredt imens jeg lader Ham lære mig at helbrede.

"Føreren til Frelse" var oprindeligt delvist tiltænkt Bill. I de originale notater står der:

Bill, der har ydet en del vigtige bidrag til vort fælles projekt, kom med et for nogen tid siden, som han selv ikke satte pris på eller endog forstod. Hvis vi ser på dets værdi sammen, vil vi være i stand til at anvende det sammen, fordi det var en *ide*, og derfor må den deles for at blive fastholdt.
Da Bill sagde, at han var fast besluttet på "*ikke* at se dig på den måde" talte han negativt. Hvis han ville fremsætte den samme ide *positivt*, vil han se *styrken* i det han sagde. Han havde forstået, at der er to måder at se dig på, og at de var diametralt modsat hinanden. Disse to måde må nødvendigvis være i *hans* sind, fordi han omtalte *sig selv* som opfatteren. De må også være i *dig*, fordi han opfattede *dig*.

I adskillelsens verden indeholder hvert eneste menneskes sind begge måder at se på: Egoets skyld og angreb, og Helligåndens tilgivelse og eenhed. Og i denne illusoriske verden sikrer Bills opfattelse af Helen, at hun også er der. På den anden side lærer *Et Kursus i Mirakler* os på det metafysiske plan, at ingen er udenfor vore sind overhovedet.

Det han faktisk sagde var, at han *ikke* ønskede at se dig igennem *sit* ego, eller at opfatte *dit* ego i dig. Fremsat positivt, ønskede han at se dig igennem Helligånden i *sit* sind, og at opfatte den i *dit*. Det du anerkender i din broder, anerkender du *faktisk* i dig selv. Det I deler *styrker* I. Helligåndens Stemme *er* svag i jer. Det er derfor I *må* dele den, for den må *forøges* i styrke før *du* kan høre den. Det er umuligt at høre den i dig selv, så længe den er så svag i dit *eget* sind. Den er *ikke* svag i Sig Selv; men den *bliver* begrænset af din uvillighed til at høre den.
Selve viljen er en ide, og den styrkes derfor ved at blive delt. Du har begået den fejl at se efter Helligånden i dig selv, og det er grunden til at dine meditationer har skræmt dig. Ved at overtage egoets synsmåde, har du foretaget en ego-fremmed rejse med egoet som fører. Dette *måtte nødvendigvis* frembringe frygt. Bills bedre ide behøver at blive styrket i jer *begge* to. Siden den var *hans*, kan han forstærke den ved at give den til dig.
Jeg foreslår, at *han* kunne påtage sig at tale til dig om den, og måske endda lader dig tage notater for sig. Han har meget at undervise i igennem Helligånden, og dette kunne være en god måde at begynde på.

Lidt senere kom det næste om Helen, i en passage vi skal komme tilbage til i III del, når vi beskæftiger os med hende mere detaljeret, især hendes behov for at holde sig adskilt fra andre:

Du må have lagt mærke til hvor ofte jeg har anvendt dine egne ideer til at hjælpe *dig* med. Bill har ret når han siger, at du har lært at være en kærlig, klog og meget forstående terapeut, undtagen for dig selv. Denne undtagelse har givet dig mere end opfattelse af andre, på grund af det du har set i

dem, men mindre end viden om dit virkelige forhold *til* dem, fordi du *ikke* har gjort dem til en del *af* dig selv. Forståelse *er* hinsides opfattelse, fordi den indfører mening. Men den er under viden, selvom den kan vokse mod den. Det er med store anstrengelser muligt at forstå en anden, og at være til hjælp for ham, men anstrengelserne gives en forkert retning. Denne forkerte retning er ganske åbenlys. De dirigeres *væk* fra dig.

Det betyder *ikke*, at de er tabt for dig, men det *betyder faktisk*, at du ikke er bevidst om dem. Jeg har reddet alle dine venligheder og hver eneste kærlig tanke du har haft, og jeg forsikrer dig for, at du har haft mange. Jeg har renset dem for de fejltagelser der skjulte deres lys, og har opbevaret dem for dig i deres fuldkomne stråleglans. De er hinsides tilintetgørelse og hinsides skyld. De kom fra Helligånden i *dig*, og vi ved at det Gud skaber er evigt.

Størstedelen af denne sidste paragraf blev senere sat sammen med et andet budskab til Helen, og de blev anbragt sammen i det der nu er en meget bevægende passage der findes i afslutningen af afsnittet "Undervisning og Helbredelse" i kapitel 5.

Jesus vender nu tilbage til sin psykologiske modstilling af Helen og Bill. Det var tydeligvis en form for undervisning de begge kunne forholde sig til med et minimum af modstand, som de drevne kliniske psykologer de begge to var.

Bill talte en gang om Riget på denne måde, fordi han længes efter det han har undertrykt. Du er langt mere bange for det, fordi fraspaltning er mere skræmmende. Bills bedre kontakt har givet ham styrken til at fastholde frygten i bevidstheden, og tage sin tilflugt til forskydning, som han lærer at overvinde ved *din* hjælp. Det sker fordi du ikke opfatter *ham* som fraspaltet, og *kan* hjælpe ham med hans fortrængning, som *ikke* skræmmer dig. Modsat har han ingen vanskeligheder med at se *dig* fraspalte, og *er ikke* nødt til at forholde sig til fortrængning i dig, hvilket *ville* frembringe frygt i ham.

At forene sig i Soningen, som jeg gentagne gange har bedt jer om at gøre, er *altid* en vej *ud* af frygt. Det betyder ikke, at I med sikkerhed kan undlade at anerkende noget der er sandt, men Helligånden vil ikke undlade at hjælpe jer med at genfortolke *alt* hvad I opfatter som frygtindgydende, og lære jer om, at *kun* det der er kærligt *er* sandt. Det er udenfor jeres rækkevidde at tilintetgøre det, men fuldstændigt indenfor jeres muligheder for at forstå. Det *tilhører* jer fordi *I* skabte det. Det er jeres fordi det er en del af jer, ligesom I er en del af Gud fordi Han skabte jer.

Og senere kommer der en passage til Bill, hvor han stærkt opfordres til at forene sig; denne gang med *sigselv* såvel som med Helen, fordi det er måden han forener sig med Jesus på. På den måde lærer Bill (og alle vi andre), at det ikke er muligt at forene sig med een uden den anden, siden

virkeligheden er, at vi alle er en del af Kristus. At adskille sig fra eet aspekt af Sønforholdet, adskiller os fra alle; på samme måde vil sand forening med een, *uden illusioner*, forene os med alle. I sandhed er vi, som vi skal se sidenhen, både totalt forenet i vort Selv, og forenet med hele Kristus: "både een og "eenhed".

Der er tid til forsinkelse, men det behøves ikke. Gud græder ved Sine børns offer, som tror de er tabt for Ham. Den "ene ting mere" Bill er nødt til at lære er blot, at han *ikke* er den ene mere. Han er både een og eenhed. Hvis han vil lære dette *nu*, vil han være villig i harmoni med dommedag, der i virkeligheden blot er den bibelske påmindelse om den uundgåelige selv-*indbefatning*. Det er det "Læge, helbred dig selv" faktisk betyder. Bill har ofte for *sig selv* observeret, at dette er vanskeligt at gøre. Men han har været fuldkommen bevidst om *præcist* hvad *du* burde gøre for det. Du kunne spørge ham for Mig, om han ikke tror han adskiller *sig selv* fra sin egen bevidsthed, siden han så tydeligt kender hjælpemidlet til *dig*. Du kunne også minde ham om, at i den grad han skiller sig selv fra dig, adskiller han sig fra *Mig*. Dette er et fælles projekt. Lad Mig derfor give hans egne ideer tilbage til ham, så I kan dele dem, og på den måde hjælpe hverandre til at hjælpe Mig.

Kort efter skrev Helen om sig selv, med Jesu korrektioner:

Helen: Jeg.....bad Helligånden i mig om at lytte, for det tilfælde at vores broder (Jesus) ønskede at dele nogle af Sine tanker med mig, og jeg ville være beæret hvis Han ønskede det. Svaret var, at det ikke var en god begyndelse, fordi Han *altid* ønsker at dele dem.

Med andre ord: Det er ikke sådan at Jesu kærlighed kommer og går. Hans kærlige tanker er altid til stede i vore sind, og venter tålmodigt på at vi byder dem velkommen. Det er os der forlader dem, og derved får hans kærlighed til at forekomme ustadig, hvilket er en projektion af vores egen ustadige kærlighed. At vi adskiller os fra disse tanker er derfor vort eget ansvar, og derfor er det os der har behov for at vende tilbage til deres konstante tilstedeværelse.
I et budskab til Helen og Bill, forklarer Jesus i det der nu er introduktionen til Tekstbogens kapitel 6, hvordan han, til fordel for Soningen, kan anvende sindets magt, der en gang var blevet dirigeret mod egoet:

I er blevet valgt til at undervise i Soningen præcist *fordi* I har været ekstreme eksempler på loyalitet overfor jeres tankesystemer, og derfor har udviklet evnen *til* loyalitet. Den er sandelig blevet fejlplaceret. Bill var blevet et fremstående eksempel på loyalitet overfor apati, og du er blevet et strålende eksempel på troskab overfor variation. Men dette *er* en form for tro, som I selv med tiden

er blevet villige til at omdirigere. I kan ikke betvivle *styrken* i jeres hengivenhed, når I betænker hvor trofast i overholdt den. Det var helt tydeligt, at I *allerede* havde udviklet evnen til at følge en bedre model, hvis I kunne *acceptere* den.

Og til Bill, der troede at undervisning var et martyrium, giver Jesus lidt senere denne kommentar om Bills undervisning, i samme ånd som tidligere:

Bill er et fremragende eksempel på denne forveksling, og har bogstaveligt talt i årevis troet at undervisning *er* et martyrium. Det er fordi han troede, og til tider stadig tror, at undervisning fører til korsfæstelse fremfor til gen-opvågning. At denne association er vendt op og ned er så indlysende, at han kun kunne have lavet den *fordi* han følte sig skyldig.

Senere kommenterede Jesus igen forskellene imellem Helen og Bill, her i Helligåndens Lektioner, der nu findes i slutningen af kapitel 6. Efter at de første tre skridt var beskrevet - For at Du Kan Have, Må Du Give Alt til Alle - sagde Jesus:

Du Helen, havde taget dette (første) skridt, og fordi du troede på det, underviste du Bill i det, der stadig troede på søvnens løsning (i.e. tilbagetrækning og passivitet). Du var ikke konsekvent i din undervisning af det, men du gjorde det tilstrækkeligt ofte, til at sætte ham i stand til at lære det. Da *han* først havde lært det, kunne han lære *dig* hvordan du skulle blive mere konsekvent vågen, og på den måde begynde at vække *sig selv*. Dette satte også ham i spidsen for rejsen. Hans erkendelse af den retning den nødvenedigvis må tage, blev perfekt fremsat den gang han insisterede på samarbejde. Du Helen, havde taget et gigantisk skridt ind i konflikt, men Bill vendte jer begge i retning mod vejen ud. Jo mere han underviser i dette, jo mere vil han lære det.

Midt i beskrivelsen af det andet trin, kom Jesus med følgende kommentar:

I mellemtiden gør Helligåndens Stemmes stigende klarhed det umuligt for eleven *ikke at lytte*. I nogen tid *modtager* han altså modstridende budskaber og *accepterer dem begge*. Det er den klassiske "double-bind" i kommunikation, som du selv skrev om for nylig, og med gode eksempler. Det er interessant at Helen på det tidspunkt påstod, at hun aldrig havde hørt om det, og ikke forstod det. Jeg tror det kunne hjælpe jer begge to hvis I blev opfordret til at skrive om det sammen. I ville måske huske, at vores broder (Bill) insisterede på at det skulle med. Du syntes han var blevet ret krævende på det punkt, men det var meget stærkt indprentet i *hans* sind, og derfor ønskede han at undervise i det i sin tekst. Det var selvfølgelig en meget god måde for *dig* at lære det på.

Lidt senere i dikteringen, midt i materiale der nu findes i kapitel 7 i Tekstbogen, kom Jesus med nogle specifikke kommentarer om Helen, for at illustrere det generelle princip i hans undervisning, om hvordan Helligånden anvender evner, der oprindeligt blev lavet til at tjene egoets formål. Vi kan således her se endnu et eksempel på det meget personlige forhold i Jesu undervisning i de indledende faser af nedskrivningen. I øvrigt vil jeg komme tilbage til denne passage igen i III del, hvor jeg vil drøfte Helens nedskrivning af Kurset.

Helligånden lærer *dig* at anvende det egoet har lavet, til at *undervise* i det modsatte af det egoet har *lært*. *Hvad* der læres er lige så irrelevant som den særlige evne der blev anvendt *til* at lære det med. Du kunne ikke finde et bedre eksempel på Helligåndens forenede formål end dette kursus. Helligånden har taget meget forskelligartede dele af *din* hidtidige lærdom, og anvendt dem til en forenet kursusplan. Den kendsgerning, at dette *ikke* var egoets begrundelse for at lære dem, er helt irrelevant. *Du* anstrengte dig for at lære, og Helligånden har et forenet mål for *alle* anstrengelser. Han *tilpasser* egoets muligheder for at overgå til et potentiale for at *gøre lige*. Dette gør dem *uanvendelige* til egoets formål, men *meget* anvendelige til Hans.
Hvis forskelligartede evner længe nok anvendes til eet *mål*, bliver *selve evnerne* forenede. Grunden er at de kanaliseres i en retning, eller på en *måde*. I sidste instans bidrager de på den måde til *eet resultat*, og derved fremhæves deres *enshed* i stedet for deres forskelle. Man kan *overgå* på mange *forskellige* måder, men man kan kun *gøre lige* på *een måde*. Lighed er per definition *ikke* en varierende tilstand. Det er derfor vi en gang sagde, at det vil være let at skrive artikler, når I har lært *dette* kursus. For egoet ser der ikke ud til at være nogen forbindelse, fordi *egoet* er usammenhængende. Men Helligånden underviser i een lektion, og anvender den overfor *alle* mennesker i *alle* situationer. Da Han er konfliktfri, maksimerer Han *alle* anstrengelser og *alle* resultater. Ved at undervise i selve Guds Riges Magt, lærer Han jer, at *al magt er jeres*. Hvordan den anvendes er uden betydning. Den er *altid* makismal. Jeres årvågenhed gør den *ikke* til jeres, men den sætter jer *faktisk* i stand til at anvende den *altid* og på *alle måder*.

Med hensyn til dikteringen af selve Kurset, var nedskrivningen let, som vi har set: Helen og Bill forenede sig virkeligt med Jesus i at nedskrive "denne bedre måde". Men Helens og Bills erfaringer med alle andre skriftlige "opgaver" var fuldstændigt anderledes. De store vanskeligheder de oplevede i samarbejdet omkring professionelle manuskripter, afspejlede de vanskeligheder de havde med hinanden. En af mine første oplevelser med denne vanskelighed kom i løbet af den sommer jeg tilbragte sammen med Helen og Bill i 1973, og den vil jeg fortælle om i kapitel 11.

Den 13 og 14 juni 1966 nedskrev Helen to korte budskaber på løse ark, som aldrig blev maskinskrevet. De kom i øvrigt imens Helen var ved at nedskrive de notater, der senere kom enten i slutningen af kapitel otte i Tekstbogen, eller i begyndelsen af kapitel ni (dateringen er upræcis her). Det første budskab er om Bill og den tendens - som vi allerede har hørt om - han havde til at lukke sig selv ude fra Sønforholdet, der her især betegnes ved sin fuldstædnige usårlighed. Jesu henvisning til det første mirakelprincip understreger atter dets væsentlige betydning for Kursets tankesystem:

Bill kender ikke sin helhed. Han tror at der er en central kerne af hamselv der *er* usårlig, men han inkluderer ikke *hele sig selv* i den. Han er en mærkelig selvopfattelse nu, fordi han ændrer det han tror om sig selv, men har endnu ikke gjort det fuldstændigt. Som følge deraf tror han på *grader af usårlighed*, et begreb der ikke virkeligt *betyder* noget.
Usårlighed er det modsatte af sårbarhed, og den er total. Han troede en gang at han var helt sårbar. Nu tror han, at han er delvist *u*sårlig og delvist sårbar. Det har begrænset hans angst betydeligt, men det har endnu ikke befriet ham for den.
Det kommer grundlæggende af hans vedholdende tro på at der *findes* sværhedsgrader for mirakler. Det synes han er lettere at sige end at tro, men når han *tror* at der ingen sværhedsgrader er i at følge *alt* hvad jeg lærer ham, vil han inkludere *hele* sig selv i Min undervisning.

Det næste budskab er kort, og rettes til Helen, og taler om hende i tredje person. Helen havde tydeligt været oprørt, hvilket satte Bill i oprør, hvad der var en hyppig foreteelse, som vil blive omtalt i næste afsnit. Jesus lærer Helen og Bill, at løsningen er kun at fokusere på hvad der kan gøres ved situationen i nuet, og opgive forsøgene på at analysere fortiden. Jesus viser igen hvordan Helen anvender projektion - hendes hovedforsvar - hvorved en indre splittelse ses som eksisterende udenfor hendes sind, karakteristisk nok imellem hende og Bill.

Der er noget *meget* galt med Helen, som Bill reagerer meget dårligt på, *fordi det også forstyrrer ham*. Dette noget er virkelig intet, og jeg vil ikke opholde Mig så meget ved hvad det er, som ved hvordan I kommer over det.
Der har været en voldsom stigning i konkurrence, som i virkeligheden kun er et forsøg på at projicere den ene side af den indre konflikt på praktisk taget enhver ydre situation hun (Helen) ser. Dette er regressivt, fordi det er en tilbagevenden til en tidligere form for problemløsning.

Endnu senere i dikteringen svarede Jesus på Helens beklagelser over, at Kurset ikke hjalp hende. Der findes en forkortet udgave af svaret nær slutningen af kapitel 11 i teksbogen, "Problemet og Svaret". Den oprindelige tekst lød:

Du beklager dig over, at dette Kursus ikke er tilstrækkelig præcist til at du kan forstå det *og anvende det*. Men det har været *meget* præcist, og *du har ikke gjort hvad det præcist taler for*. Det er ikke et kursus i at *lege* med ideer, men i at *anvende dem i praksis*. Intet kan være mere præcist end at få at vide, meget tydeligt, at hvis du beder *vil* du modtage.

Den 13 og 14 september 1966 talte Jesus helt specielt til Helen og Bill om det had der var i deres forhold, og den andel det havde i at skjule den kærlighed der virkelig var der. Det skete i den periode, hvor de begge stadigt var oprigtigt indstillede på at se på deres forhold med åbenhed og ærlighed. Det var denne lille villighed fra deres side, der tydeligvis lod Helen få lov til at høre disse to korte budskaber.

Du har ingen anelse om intensiteten i jeres ønske om at blive fri for hinanden. Det betyder *ikke*, at I ikke er stærkt drevet *mod* hinanden, men det *betyder* faktisk, at *kærlighed ikke er den eneste følelse*. Fordi du er blevet mere bevidst om kærligheden kan konflikten ikke længere "klares" ved hjælp af dine tidligere forsøg på at *minimere* frygten. Kærligheden gør angreb ulogiske, *men du føler stadig frygten*. I stedet for at forsøge at løse den direkte, har du en stærk tendens til at *forsøge at undslippe kærligheden*. Men det er det *sidste* du ønsker at *undslippe* fra. Og selvom du gjorde, kan du undslippe alt *andet*, men ikke den. Vær virkelig glad for, at det *ikke* er muligt at undslippe frelsen.
I erkender ikke hvor meget I hader hinanden. I vil ikke komme fri af det før I *faktisk* erkender det, for *indtil da*, vil I tro I ønsker at blive fri for *hinanden*, og *beholde hadet*. Men hvis I er hinandens frelse, hvad kan så dette betyde andet end at I *foretrækker* angreb for frelse?
Vær glad for, at hverken jeres virkelighed eller jeres frelse afhænger af hvad I foretrækker, for I *har* megen årsag til glæde. Men at årsagen ikke er noget I har lavet er gangske givet indlysende. I hader og frygter faktisk hinanden, og jeres kærlighed, som er meget virkelig, er *totalt* skjult af det. Hvordan kan i kende kærlighedens mening, *medmindre* den er total?
Dette vil være en meget vanskelig perode for jer, men det vil ikke være sådan længe. I er i fare, men I *vil* blive hjulpet, og der vil intet ske. Men I kan ikke blive i mørke, og dette vil *være* vejen ud. Se så roligt I kan på hadet, for hvis vi skal fornægte fornægtelsen af sandheden, må vi først *erkende* at vi fornægter. Husk at viden *står over* fornægtelse, og at adskillelsen var en nedstigning fra storhed til lidenhed. Og derfor er tilbagevejen at gå samme vej tilbage til storhed.

Jeres had er ikke virkeligt, men det *er* virkeligt for jer. *Det skjuler det I virkeligt ønsker*. I er uden tvivl villige til at se på det I *ikke* ønsker uden frygt, *selvom det gør jer bange*, hvis I derved kan blive fri for det? For I *kan ikke* undgå frelse, og I *vil* ikke undslippe frygten før I *ønsker* frelse. Vær ikke bange for denne rejse ind i frygt, for den er ikke jeres rejses mål. Og vi vil gå igennem den i sikkerhed, for freden er ikke langt borte, og I vil blive ledet i dens lys.

Det er klart, at dette budskab er meget vigtigt, og ikke kun bestemt for Helen og Bill. Det rammer lige i centrum af Jesu budskab i *Et Kursus i Mirakler* til os allesammen: At vi skal være villige til - *sammen med ham* - at se på vore egotanker - uden skyld og uden frygt. Kun på den måde kan deres mørke bringes til hans lys, og derigennem blive opløst for evigt. Siden vi har gjort disse hadtanker virkelige, og derefter fornægtet dem, må vi først blive i stand til at se på det vi har skjult, før vi kan erkende dets fundamentale *mangel* på virkelighed, og derved modtage den kærlighed der alene er virkelig. Det var yderst vanskeligt for Helen og Bill at gøre dette, som det er for alle seriøse studerende af Kurset. Og det at de ikke virkeligt var i stand til at bringe det Kurset senere kaldte deres "skjulte had" og "hemmelige synder" til Jesus, havde til følge, at de ikke bevidst kom til at opleve nogen virkelig fred eller helbredelse imellem sig. Dette vil jeg komme tilbage til i III del.
Den 16 september dikterede Jesus dette specielle budskab til Bill, som svar på Helens spørgsmål, og det ligner hans tidligere budskaber angående Bills behov for at acceptere den han i virkeligheden er, nemlig en Søn af Gud:

Spm: Hvorfor er Bill mere deprimeret end sædvanligt?
Sv: Han befinder sig i en meget dyb søvn, og er langt mere modvillig til at vågne end du. Det vigtigste problem er, at hans modstand er *passiv*, hvilket indebærer en opgiven af at bruge vilje. Dette medfører altid en tilstand af resignation og derfor af depression. Fortæl ham, at ingen kan trække sig tilbage fra Sønforholdet, fordi medlemsskab ikke er frivilligt. Han har været på udkig efter nogen der ville *fjerne hans vilje*, fordi han troede at *den* var årsag til hans vanskeligheder. Fordi kurset så vedholdende lægger vægt *på* vilje, og *fordi han er enig i denne understregning*, trues hans tidligere tilpasning. *Det er grunden til at han ikke kunne sove*. Hans fortid kom for at "plage" ham *fordi* han er ved at opgive troen på spøgelser.
Sig til ham igen, at han ikke skal være bange for spøgelser, og mind ham om, at han igen fortid *har*. Det han ønsker er at få sin vilje tilbage. Ingen anden end han selv kan acceptere den.

To måneder senere, den 15 november, nedskrev Helen følgende notat fra Jesus til hende selv. Det hjalp hende til at forstå, at hendes angreb på Bill ikke kunne holdes adskilt fra andre. Hendes overbevisning om at de kunne det, tjente smukt egoets formål, med troen på at had kan

retfærdiggøres i visse tilfælde, og derfor kan begrænses. Som vi allerede har set, er det at hade en del af Sønforholdet at hade alle delene, inklusive een selv.

Bill havde ret i ikke at betragte dette som et særskilt problem: Det brutale problem om personlig afvisning. Der er ingen frygt i fuldkommen kærlighed. Du ønsker ikke at han skal føle sig skyldfri, men afvist. Dette område er det eneste hvor du ønsker det skal blive ved at være sådan, men du vil ikke være i stand til at begrænse det. Du vil ikke se hans renhed, før du opgiver afvisning som et våben imod ham *eller* imod hvem som helst ellers. Du tror disse er de eneste alternativer. Sørg for at du tænker over hvorfor du ønsker at fastholde denne situation. Bill vil hjælpe dig med det.

Som det blev nævnt i begyndelsen af kapitel 6, førte Bill en personlig journal over den næsten to månedersperiode der spændte over august og september 1966. Journalnotaterne falder i den kronologiske orden vi har fulgt hidtil i dette kapitel, og illustrerer atter en gang det valg Helen og Bill havde truffet om at arbejde sammen på at finde den bedre måde at forholde sig til hinanden på. Jeg afbryder således gengivelsen af Helens nedskrivning af Kurset for at præsentere denne journal.

Bill's Journal

Bill's journalnotater går fra den 11 august til den 28 september 1966. Jeg er temmelig sikker på, at han delte dem med Helen, fordi det ville have været højst atypisk for ham ikke at gøre det, men jeg kan ikke være absolut sikker. Ligesom Helens breve fra det foregående år, afspejler notaterne en usædvanlig villighed og åbenhed til at se på egoet uden at projicere noget af ansvaret for det. Dertil kommer at de viser den store vægt Bill lagde på Helens reaktioner. Dette store behov Bill havde for, at Helen skulle være anderledes end hendes ego, forlod ham aldrig for alvor, og det blev Bills vigtigste begrundelse for at deres forhold aldrig kunne blive virkeligt helbredt, og heller ikke hans eget sind for den sags skyld.

Helen følte altid, at der var visse aspekter af Kurset Bill ikke virkeligt forstod, og hans fastholden af, at Helens ændring af tænkemåde var en forudsætning for hans egen, peger på eet aspekt af denne misforståelse. Man vil derfor i disse notater se Bills stadige henvisninger til Helens sindstilstand, og anvendelsen af "vi" og "os" til at angive deres fælles fremskridt eller mangel på samme. Han så helt klart deres respektive veje til frelse, som ikke kun sammenvævede men også som indbyrdes afhængige. Han troede således, at deres frelse beroede på den *andens* ændring af tænkemåden. Jeg vil her blot citere eet eksempel fra journalen, som Bill skrev den 11 september, om hans egen reaktion på Helens konstante skift frem og tilbage imellem egoets mål, der er skyld og illusioner, og Kursets mål, der er tilgivelse og sandhed:

(Jeg) ved at Helen prøver, men finder det vanskeligt ikke at reagere på min opfattelse af svingninger i hvilken retning målet har.

Som det derfor også vil kunne ses var Bill altid optaget af andre menneskers fremskridt, og dem oplevede han på en måde som afgørende for sine egne. Men tilgivelse, der er *Et Kursus i Miraklers* centrale lære, kan kun finde sted i ens individuelle sind, selvom denne helbredelsesproces uvægerligt vil foregå *i sammenhæng* med et forhold til en anden. Skylden i Helens og Bills individuelle sind skyldtes beslutninger de tog hver især om at holde fast ved den. Men denne beslutning for skyld og adskillelse blev ikke accepteret af dem som noget de var personligt ansvarlige for, idet de begge projicerede den over på den anden. For at ægte helbredelse skulle kunne finde sted, måtte projektionen være blevet ophævet, og de måtte hver især have påtaget sig ansvaret for deres egen elendighed. Til Helens ros forstod hun altid dette intellektuelt, selvom hun aldrig bevdst var i stand til at anvende dette princip på sig selv.
Her er Bills første notat:

11 august 1966
Erindringer om hændelser fra 10 august.
Da jeg mødte Helen omkring 13.30 (for første gang den dag) forekom hun mig særlig strålende. Det er forbavsende så meget hendes fremtoning skifter når hun er "med det". Denne udstråling fortsatte hele eftermiddagen, selvom der var en relativt kort periode hvor hun "blev tåget", og udviste en markant frygt, som kortvarigt ændrede hendes fremtoning. Men hun kom tilbage meget hurtigt. Problemet havde noget at gøre med meditaiton og "at bede", som fulgte efter at hun havde skrevet et brev til Chips mor. Jeg kunne mærke at jeg var lidt oprørt imens vi gjorde det, men også at jeg var glad for at have en lejlighed til at tage del i dette "mirakel". Forandringerne i Chips mor er mirakuløse, og viser meget stærkt virkningerne af kærlighed. Men jeg syntes at reagere forkert på det jeg opfattede som Helens ambivalens med hensyn til at skrive brevet. Jeg foreslog at vi tilføjede en sætning til sidst om hendes (Chips mors) ønske om i øjeblikket at blive på hospitalet, som hun stadig betragter som sit hjem (se mine kommentarer senere).
I meditation spurgte jeg om, hvorfor jeg havde en konfliktfyldt reaktion, og modtag svaret. "Du er bange for udfrielse af fangenskab, som er det du beskrev i brevet om Mrs. P (Chips mor)" Det giver god mening, og der er ingen tvivl om, at jeg er bange for befrielse, selvom det bevidst ofte forekommer anderledes. Det er tydeligt at jeg stadig tror egoet har noget at tilbyde.
Helen understregede vigtigheden af at gøre alle de ting vi har udsat, men som stadig ligger skjult i vore sind. Der vil blive lavet en mere detaljeret liste senere, og så *action*.

Helen ringede om aftenen og nævnede en korrektion i de notater der var maskinskrevet tidligere på dagen. Jeg var ved at se præcist på den side hvor korrektionen fra "bevis" til "sandhed" var angivet. Faktisk skulle jeg lige til at læse den paragraf da Helen ringede og sagde, at hun troede jeg var ved at læse de sider. Hun havde ret.

Bill var i øvrigt yderst imponeret af psykiske evner, hans egne så vel som andres. Og som vi har set var Helen sædvanligvis i stand til at byde på talrige eksempler på sådanne paranormale fænomener. Afsnittet om brug (og misbrug) af psykiske evner i Læreråndbogen (H-25) er muligvis delvist dikteret til Bill. Pointen i dette afsnit er, at sådanne evner kan være nyttige for Helligånden til at demonstrere manglen på grænser for kommunikation, men de samme evner kan være fristelser, hvis de ses som "stærke" evner, der kan gøre visse mennesker specielle. Helens uigenkaldelige beslutning om ikke at udnytte sådanne evner, men hellere kun beskæftige sig med den *levende* Gud, som hun tog i den symbolske hule, blev det fuldkomne eksempel på at vende sig bort fra sådanne fristelser. Bills kommentar om, at han stadig tror, at "egoet har noget at tilbyde", er, selvom den ikke handler om lige netop den fristelse, helt sikkert også myntet på den.

Som nævnt i introduktionen til disse journalnotater, kan Bills optagethed af Helens fremskridt (eller regressioner) ses i denne første kommentar. "Udfrielsen af Fangenskabet", som var det svar Bill fik i meditation, ville være kommet i det øjeblik han var i stand til at udfri Helen fra hendes rolle som frelser, som gav hende magt til at påvirke hans åndelige fremskridt, og enten frelse eller indespærre ham.

Den betydning andres positive forandringer havde for Bill, kom også frem i disse notater med hensyn til Chips mor. Chip og hans mor havde været skilt fra hinanden i mange år, og han havde ingen anelse om hvor hun opholdt sig. Til sidst fandt Helen hende på et statshospital for sindslidende udenfor New York City. Det var en hjertevarmende historie, og Chip, Helens patient, var resten af sit liv taknemmelig over de kærlige anstrengelser hun havde gjort sig for hans skyld.

I denne kommentar finder vi også beviser på Bills ærlighed med hensyn til at se på sig selv, og anerkende *sit* ansvar for de negative reaktioner han udviste overfor Helen. ("Men jeg syntes at reagere forkert.....")

Bills journalnotater fortsætter med flere notater der viser hans tiltro til andre menneskers fremskridt, og hans åbenhed overfor at iagttage sine "selv-påtvungne begrænsninger på freden". Vi skal måske desuden bemærke hvor betydningsfuldt det er for Helen og Bill, at de får bekræftet deres "høring" for hinanden. Dette behov forlod dem aldrig helt, og jeg vil komme ind på implikationerne af dette i kapitel 17.

Erindringer fra 11 august.
Betydelig tilbagegang i dag, med de sædvanlige konflikter og selvpåtvungne begrænsninger på freden. Var meget positivt overrasket over C's (en af Bills venner) evne til i løbet af natten at løse sine konflikter fra weekenden. (Jeg) Har også hjulpet R (en anden ven) hvis tillid til sin præstegerning var blevet slemt rystet. Som sædvanlig en overbevisende demonstration af, at fred og hvile ikke kommer af at sove, men af at vågne.

Denne sidste kommentar baserer sig på noget Jesus havde sagt tidligere, og som nu findes nær slutningen af kapitel 8 i Tekstbogen:

"Hvil i fred" er en velsignelse til de levende, ikke til de døde, for hvile kommer af at være vågen, ikke af at sove. (T-8.IX.3:5)

Bills journalnotater fortsætter:

Jeg kunne mærke at Helen havde det svært, men jeg reagerede ikke på den mest hjælpsomme måde på det. Jeg faldt tilbage til egoorienterede opfattelser. Dette fremkalder altid de samme resultater, ligesom den modsatte reaktion uundgåeligt virker i overensstemmelse med de mål vi deler. Alt det sædvanlige, såsom nedtrykthed, at ofre sig for at hjælpe mennesker, forvirring om snart sagt alt, venskeligheder med både at spørge og at lytte, udmattelse, manglende sammenhæng og ulogiske udtalelser om problemer, deltes af *både* Helen og mig.
Helen var meget oprørt over ikke at have givet mig besked om JL (Bills ven fra Chicago; se side) den foregående aften omkring kl. 23, da hun huskede at jeg skulle ringe til ham. Jeg havde også vagt tænkt på det samme på samme tidspunkt (kl. 23), men havde ikke været opmærksom nok. Beslutning om at ringe til ham om aftenen den 11. Vi fik begge to den samme tid vi skulle ringe, nemlig 21.30 (En henvisning til at Helen og Bill spurgte Jesus eller Helligånden hvornår de skulle ringe. Se kapitel 17 om en gennemdrøftelse af emnet "at spørge"). Da jeg talte med ham (på slaget naturligvis), spurgte jeg ham om han havde været urolig okring klokken ti chicagotid den foregående aften, og om han havde ønsket at tale med mig på det tidspunkt. Svaret var ja til begge spørgsmål. Selvom han ikke følte sig fri til at sige for meget under vores samtale, var det den samme slags problem, og han fik det bedre under vores samtale. Jeg understregede vigtigheden af stilhedsmeditation for ham, hvor han skulle gøre sit sind så tomt som muligt på samme tid hver dag. Det har han lovet at gøre, og vi vil følge det op i næste uge.

Så ringede jeg til Helen og fortalte hende alt dette, hvilket syntes at foranledige den samme form for forbavselse som hun ofte udviser, når der har været en bekræftelse på det vi hører. Hun var meget glad, og var enig i at vi skulle begynde på en frisk i dag.

Det næste notat kommer først en måned senere, og er et tilbageblik på weekenden 10 - 11 september.

Søndag den 11 september.
Søndag formiddag gik jeg til et møde i det internationale parapsykologiske selskab sammen med Helen. Mødets indhold var ret skuffende, men jeg talte med GM (en mig ukendt person) om en mulig artikkel til bladet. 85) I denne periode var Bill medredaktør af det ansete blad der blev udgivet af den ameriaknske psykologforening: The Journal of Abnormal and Social Psychology. Helen assisterede ham i dette arbejde. Jeg følte mig mærkelig til mode og ikke godt tilpas i denne sammenhæng, der ikke synes at have noget egentlig forhold til kursets mål. Men måske vil en interesse for området åbne for mere relevante betydninger, i modsætning til de i øjeblikket fremherskende mekanistiske modeller indenfor psykologien. Helen var meget forstyrret imens hun var der. Hun var faldet og havde slået begge knæ. Betydelige indikationer på omverdensmæssig distraktion etc. Vi spadserede igennem Central Park og tilbage til lejligheden, hvor vi snakkede til omkring kl. 16. Nogen forbedring i den almindelige tilstand efter det. Jeg ved at Helen forsøger, men finder det vanskeligt ikke at reagere på min opfattelse af svingninger angående målet.

Bill håbede konstant på, at han kunne etablere forbindelser imellem professionel/akademisk psykologi og Kurset, ligesom han forsøgte at hjælpe Helen med personligt at slå bro over kløften imellem hendes oplevelser og verden, navnlig den såkaldte new age eller parapsykologiske verden. Især forsøget på det sidste syntes aldrig rigtigt at så an, fordi Helen altid følte sig fremmed overfor medier og healere, som hun troede ikke virkeligt forstod *Et Kursus i Miraklers* dybtgående natur, som efter hvad hun troede kun var for ganske få, og bestemt ikke for masserne. Dette emne vil blive taget op igen i forskellige sammenhænge i III del.
Bills notat for den dag fortsætter og henviser til Cal (Hatcher). Cal var hospitalsadministrator, med hvem Helen og Bill delte Kurset helt fra begyndelsen. Deres forhold begyndte på en ret interessant måde. Omkring et år før nedskrivningen begyndte, henvendte Cal sig til Bill for at spørge ham om han måtte tale med ham om nogle religiøse oplevelser han havde haft (de omfattede visioner af lys, som Cal syntes var skræmmende 86)) Henvisningen i lektion 15 (A-dI.15.3:1,3) til "lysepisoder" blev indsat af Jesus for at lette Cals frygt: "Vær ikke bange for dem." Bill svarede,

at han ikke var den rette person, da han intet kendskab havde til det, eller interesse for noget som helst religiøst. Men kort efter at nedskrivningen begyndte (måske endda tidligere) kom Bill tilbage til Cal, og ændrede sit svar. Cal var straks interesseret, og mødte ofte Bill på hans kontor tidligt om morgenen, for at gennemlæse de sidst nedskrevne notater.

Vi vender nu tilbage til journalen, og endnu et tilfælde, hvor Bills humør skiftede som resultat af en andens fremskridt:

Den almindelige tilstand var mild depression, som lettede betydeligt om aftenen. Cal kom før 7 og gik efter 11. Jeg blev yderst imponeret over, hvor meget han har lært ved direkte anvendelse af kurset. Der har bogstavelig talt være hundreder af episoder i hans liv, hvor han har oplevet øjeblikkelige og forbavsende resultater. Forholdet til J (en af Cals venner) har ændret sig næsten totalt fra fortiden. Som et vidnesbyrd er Cal overbevisende i enhver henseende. Gik i seng omkring kl. 12 og følte mig meget bedre tilpas end jeg har gjort i nogen tid.

Søndag formiddag. Stod op omkring 7, og forsøgte at koncentrere mig om notater til kl.1, hvor Helen kom. I løbet af den periode følte jeg det ekstremt vigtigt at kunne materialet, men stadig med en følelse af at det er uvirkeligt til tider. Egoet er vanskeligt at se for det det er.

Da Helen kom kunne jeg mærke at hun gjorde sig store anstrengelser for at hjælpe mig, ved at udvise et dramatisk skift fra om lørdagen. Hun forekom strålende til tider, men med en let understrøm af depression og stress. Men hendes anstrengelser for at være hjælpsom var imponerende, og jeg følte mig på en måde bedre tilpas. Men der var stadig en fornemmelse af ikke at være totalt engageret.

Om aftenen følte jeg mig deprimeret. Samtale med Helen hvor hun igen anstrengte sig for at være hjælpsom. Bevidst om, at det kun er mit ansvar hvad og hvordan jeg opfatter. Men jeg har stadig vanskeligheder med dette. Men Helens motivation må, hvis den fastholdes, være meget opmuntrende for os begge.

Påtog mig at skrive en daglig redegørelse, og en liste over ufuldførte opgaver.....

Her følger en liste over 9 sager, (der ikke medtages her) hvoraf fem involverede mennesker. Helen og Bill talte ofte om andre som om de var "opgaver", og de var i almindelighed redelige i at være til hvilken hjælp de nu måtte kunne, på trods af den i alt væsentligt negative reaktion begge deres egoer udviste overfor det tilsyneladende ekstraarbejde. Lejlighedsvis kom Bill i sin maskinskrivning af det oprindelige manuskript til efter Helens diktat at skrive "you and your bother" i stedet for"you and your brother" ("du og din plage" i stedet for "du og din broder"). Denne humoristiske, "freudianske fortalelse" afspejlede udmærket Helens og Bills egotanker, men naturligvis ikke den anden del af deres sind, der forblev loyal overfor deres løfte om at være hjælpsomme.

Det næste notat gentager nogle af de temaer vi allerede har set:

Tirsd. den 13 sept.
Store vanskeligheder med at komme op, en følelse af almindelig udmattelse etc. som en fortsættelse af foregående depression. Fandt det vanskeligt at ændre denne følelsesmæssige tilstand, men gjorde fremskridt efterhånden som dagen skred frem. Diskuterede problemet med Helen, der helt tydeligt reagerede fobisk, men (jeg) var også imponeret af hendes meget oprigtige forsøg på at se på dette problem som det er, og at opgive troen på fantasitilfredsstillelse som meningsfuld (i.e. de forskellige former for specielhed). Meget markante skridt henimod kursets mål. Hvis hun også kunne opgive troen på at angribe sig selv som en forsøgt løsning på konfliktsituationer, ved jeg at hun ville få det enormt meget bedre.....
Forsøgte at koncentrere mig om journalpapirerne om eftermiddagen (den tidligere nævnte Journal of Abnormal and Social Psychology). Har følt mig noget deprimeret over at få korrespondancen ud. Men skrev faktisk breve og disposition til omkring 12 artikler om eftermiddagen. Det er helt sikkert en rekord for mig med hensyn til at behndle den form for problem. Tilbragte derefter en halv time med Helen i lejligheden, i forsøg på at hjælpe os med at komme i fokus. Vi gik igennem det sædvanlige med at være for træt, for sent etc. men Helen reagerde relativt godt på denne korte tid, og (jeg) forlod hende med følelsen af at vi havde gjort virkelige fremskridt.
Tilbragte omkring en time med en telefonsamtale med B.N. (en anden af Bills venner) (Burde jeg forsøge at besøge ham på onsdag eftermiddag?) Han befinder sig i en yderst vanskelig situation, men følte, at det at tale med ham hjalp os begge. Hvis jeg virkeligt troede, at der ingen sværhedsgrader var etc. (en henvisning til det meget vigtige første mirakelsprincip: Der er ingen sværhedsgrader for mirakler) ville jeg føle langt mere optimisme med hensyn til at J (BN's kone) var i stand til at forandre sin tænkemåde. Hun er tydeligvis frygtelig bange, men engagerer sig i næsten enhver mulig fordrejning for at undgå bevidsthed om denne frygt. Det må være vigtigt for mig at yde en direkte indsats her.
Talte med Helen to gange om eftermiddagen. Bad hende om at ringe tilbage til mig efter den første samtale, hvilket hun gjorde. Forbedring mærkbar anden gang. Søgte tydeligvis at modvirke selvdestruktivt ønske om øvelser etc., hvilket hun accepterede (men uden den entusiasme hun havde i starten). Vi gør fremskridt, men vore op- og nedture er så store, at det sommetider er vanskeligt at se det tydeligt.

Jeg nævner igen, at Bills ego desværre lokkede ham i en fælde, på grund af den betydning dette havde for de sidste pinefulde år i Helens og Bills forhold, som jeg vil komme tilbage til i III del.

Ved at placere midlet til sin frelse på Helen, forstærkede han det specielle forholds afhængighed, igennem hvilken ens lykke bliver direkte forbundet med en andens valg. Den manglende evne til at vise nogen vedvarende forandring Helen med tiden demonstrerede, markerede afslutningen på ethvert håb Bill havde om at "tage" Kurset. Hans "fiasko" blev altså tilskrevet Helens "fiasko", og berrettigede derved hans vrede imod hende. Parantetisk betød min entre på scenen i 1973, på et tidspunkt hvor deres forhold var i en så dårlig forfatning, og det at jeg udviklede et nært venskab med Helen, for Bill på eet niveau, at hans fiasko nu blev permanent.

De næste to dage blev dækket i det følgende notat, der blev skrevet den 15 september, og det er fuldt af optimisme angående de fremskridt der var opnået i Helens og Bills personlige og professionelle liv.

Notater om 13 og 14 september.

Det har været nogle turbulente dage, og afgørende, i henseende til at anvende kurset. På mange måder har de ikke været anderledes end de fleste dage i de sidste få måneder eller år, men lige nu *føler* jeg faktisk at vi har gjort nogle meget vigtige fremskridt. Når vi nu har gjort det, er det værste der kunne ske, en tidsbegrænset tilbagegang og fornægtelse af noget der er blevet *overbevisende* virkeligt.

Tirsdag og onsdag eftermiddage blev udelukkende brugt til forsøg på at konfrontere og forstå frygt og gensidig vrede. Helen var i en tilstand af stor panik på grund af det, og syntes at *alt* hvad der var associeret med vores samarbjede var stærkt ladet med frygt og fare. Men den vigtigste forandring har været den meget klare erkendelse af, at Helen *ikke længere så noget som helst angstprovokerende ved de allersidste notater*, hvilket hun gav udtryk for i telefonen i går aftes. Det er tydeligt for os begge, at det udtrykkeligt at sætte ord på et problem, nemlig vores ambivalente holdning til hinanden, kun kan føre til en konstruktiv løsning på denne langvarige konflikt. Helen så med stor klarhed i går aftes, at kærlighedens glød fuldstændigt opløser frygt, og hun følte sig helt strålende da hun ringede. Hun erkendte også noget andet, som jeg betragter som meget vigtigt, fordi det indlysende i det ikke kan fornægtes. Nemlig at hendes fysiske fremtræden er fuldstændigt forandret når hun er ude af konflikt, og kun tor på kærlighedens virkelighed. Det har været *meget* tydeligt for enhver der har set hende indenfor det sidste år. Hendes *egen* erkendelse af denne indlysende kendsgerning burde være meget forstærkende for os begge.

Som sædvanlig var Helens forudsigelser om mig helt præcise. Jeg gik faktisk hjem og sov meget godt før jeg så WC (jeg kender ikke denne person). Dette er første gang jeg har taget en lur i denne uge. (Bills mangel på energi, nødvendiggjorde almindeligvis en eftermiddagslur). Selvom jeg stadig var noget groggy da jeg vågnede, følte jeg mig mere frisk, og følte mig meget befriet efter den ovennævnte samtale (telefon) (med Helen). Jeg sov ikke videre godt om natten; en vag

bevidsthed fra tid til anden om, at en masse ubevidst materiale var ved at blive vækket. Måske handler det om en begyndende befrielse fra fortrængning.

Andre vigtige hændelser den 14: Om eftermiddagen modtog jeg en opringning fra P (den sædvanligvis vrede psykiater, hvis forskningsprojekt om børns udvikling Helen og Bill var tilknyttet) hvis eneste formål var at indikere nogle meget positive holdninger til psykologi, der var baseret på en medicinsk bekræftelse af en psykologisk forudsigelse om et visuelt problem hos et barn for to år siden. P understregede meget venligt, at hun ønskede at vise, at hun kunne foretage en opringning der ikke var en beklagelse men en kompliment. Det burde være meget slående for os begge (Helen og Bill) at hendes holdninger har ændret sig totalt, efterhånden som vore egne opfattelser har ændret sig henimod virkeligheden. Et godt eksempel på at "der ikke er nogen sværhedsgrader".

Også mine holdninger overfor DF (sekretæren) og vikaren for N (medlem af den psykologiske stab) er bemærkelsesværdige. Så længe jeg blev ved med at fornægte sandheden i DF's sind, havde vi vanskeligheder med den beslutning. I løbet af to telefonsamtaler om eftermiddagen kom der et markant skift. Under den første samtale gjorde jeg mig virkeligt anstrengelser for ikke at blive vred, men var alligevel noget fordømmende og utålmodig med hensyn til at ansætte en på grund af personlig charme etc., fremfor på grund af færdigheder i maskinskrivning. Jeg opfordrede stærkt D til at indkalde anbefalinger for den kvindelige ansøger, som vi havde mødt tirsdag. D ringede så tilbage kort før 16 for at fortælle om den yderst varme anbefaling hun havde modtaget angående denne ansøger, og at hun ville få hende til at komme på mandag, for at møde HH. (lederen af afdelingen)

Det vigtige ved ovennævnte er, at imellem disse to samtaler, forsøgte jeg igen at se med større bevidsthed om virkeligheden på DF, og at forandringen der afspejledes i hendes senere holdninger *må* have forbindelse med ændringen i mine egne opfattelser.

Hvornår vil vi holde op med at fornægte den kendsgerning, at disse eksempler er typiske for hvad der sker med os hver gang vi er villige til at se efter sandheden og ikke efter fejltagelserne? Det er virkelig ganske forbavsende, men jeg er bevidst om mine faktiske vanskeligheder med at huske på det uden tvivl eller udflugter. *Når jeg ikke længere fornægter virkeligheden af min oplevelse, vil alle disse problemer svinde bort.....*

Det var fordi forventningerne til en virkelig forandring var så høje i denne periode, at den senere skuffelse - der syntes at udvikle sig gradvist - viste sig at være så pinefuld. Bills fejltagelse, som han begik på trods af sine helt oprigtige anstrengelser for at praktisere Kursets principper, bestod i, at han gik ind i egoets listige spindelvæv af at forveksle form og indhold, og forventede at forandringerne skulle være ydre, og var på udkig efter efter sådanne forandringer som bevis på det

indre skift, som *er* Kursets hovedvægt og mål. Bills næsten euforiske optimisme, der var baseret på positive ydre hændelser uden det tilsvarende indre skift, endte med at blive en egofælde, som han gik i uden at vide det.

Det næste notat, der kommer næsten tre uger senere, er det sidste der er bevaret, hvis der overhovedet har været andre. Det tvivler jeg dog på at der har; som før nævnt var det at skrive dagbog ikke en aktivitet Bill normalt ville hengive sig til. Og jeg har en mistanke om, at efterhånden som skuffelser i hans forhold til Helen blev reglen, er hans motivation til at fortsætte blevet reduceret. Dertil kommer, at det tidlige efterår, hvor Bill tilsyneladende har stoppet sine notater, betød en tilbagevenden til den travle periode på The Medical Center, hvilket typisk betød at Bill var totalt udmattet ved dagens slutning.

Dette notat er som det foregående ganske optimistisk angående fremtiden og Helens og Bills evner til at lære Kurset. Det indledes med at Bill igen nævner den betydning det har for ham, at han lærer Kurset sammen med Cal Hatcher under deres tidlige morgenmøder.

Sept.28, 66

Betydelig afbrydelse i den daglige nedskrivning, delvist på grund af at det mest gunstige tidspunkt for at gøre det (som jeg ser det nu) er tidligt om morgenen. Har mødtes regelmæssigt med Cal Hatcher imellem 8 og 9 hver morgen siden sidste uge. Han kom ikke her til morgen, hvilket er i overensstemmelse med vores aftale. Nemlig ingen tvang angående dette. For min egen undervisnings skyld tror jeg det er en fordel at jeg er her klokken 8 uanset Cal. Men (jeg) oplevede faktisk en svag skuffelse da han ikke kom. Den gensidige interaktion i forsøget på at lære materialet er en lettelse for mig, men forsøgte at repetere notaterne alene. Det er nyttigt, men ikke så meget som hvis det gøres sammen, enten med Helen eller med Cal.

I går var bemærkelsesværdig ved, at både Helen og jeg i højere grad gør en fælles indsats for at se på det problem vi har, og oplever mere succes med at gøre det. Den åbenlyse ulogik i at vi svinger hele tiden bliver stadig tydeligere, og forhåbentlig stadig mere uacceptabel. Lige så snart vi vakler, fornægter vi virkeligheden af vores erfaringer når vi er i vore rette sind. Det der altid virker når vi tænker i overensstemmelse med det kan næppe vakle. Kun vore egne opfattelser, beslutninger og villighed til at lære, at *der kun er een ting vi ønsker at lære,* er problemet. Alt andet, som vi skyder ind imellem som blokering for indlæringen, er helt evident frygtreaktioner, der hviler på troen på at sandhed og kærlighed er destruktive. Dette er *absurd*. Selvom jeg stadig har vanskeligt ved at huske dette konsekvent, er situationens logik eller ulogik, afhængigt af hvilken lærer vi vælger, vanskelig at overse.

Var glad for at Helen og jeg gav en præsentation som jeg tror var ret god i går for neurodeltagerne (Neurologisk Institut). Vi var begge nervøse for det, på trods af at Helen meget omhyggeligt havde

forberedt det relevante illustrationsmateriale til lejligheden. Jeg følte, at det på en eller anden måde var nødvendigt ved denne lejlighed at demonstrere, at vi ikke beøvede denne stramme struktur, der ofte menes at være vigtig til en *hvilken som helst* præsentation. Selvom jeg oplevede en betydelig forventningsangst, forsøgte jeg at huske, at den der sendte mig ville fortælle mig hvad jeg skulle gøre og hvad jeg skulle sige. (dette er naturligvis en henvisning til budskabet til Bill om Princetonkonferencen, se side....., der sluttedemed bønnen "Jeg er kun her for at være sandt hjælpsom.....") *For første gang i min erfaring med denne slags professioinelle tale*, besluttede jeg, at det ikke var nødvendigt at have notater, eller en oversigt, og at jeg ganske enkelt ville følge hvad den siger. Set ud fra om jeg er overbevist, burde dette være meget overbevisende for mig, fordi jeg talte i 20 eller 24 minutter uden vanskeligheder, og jeg tror der var en rimelig sammenhæng, der dækkede de vigtigste orienterinspunkter som var nødvendige. Det vill sandsynligvis være meget vanskeligt for mig at rekonstruere hvad jeg faktisk sagde, men jeg kunne på tilhørernes reaktioner måle at det forekom at være i den rigtige retning.

Da jeg gav ordet til Helen på et tidspunkt der syntes passende, præsenterede også hun materialet meget klart og meget godt. Hvis vi kunne få det ind i vore hoveder, at alt kan håndteres med lethed på en lignende måde, ville det være enormt befriende og overbevisnede for os begge.

Jeg føler mig meget opmuntret ved at vi gør betydelige fremskridt nu, og langt mere end nogen af os erkender. Helen er begyndt at se, at der i virkeligheden kun er to følelser, frygt og kærlighed. Det er fuldstændig klart for mig fordi jeg ser hende hver dag. Når hun forsøger at fornægte kærligheden, bliver hun faktisk bange og forventer katastrofer. Den aktuelle kolde episode illustrerer dette virkelig godt. Men det modsatte er blevet rigeligt demonstreret mange gange, og hun er i fred, lykkelig, strålende, og fri for frygt når hun anerkender, at der kun er een ting der er virkelig, og kun een ting hun ønsker.

Når vi fortsat ser dette klart og med overbevisning, burde vi ikke have nogen problemer med kurset, som er meget eksplicit på dette punkt.

Hermed slutter Bills journal. På grundlag af senere diskussioner med Helen og Bill var det tydeligt, at denne periode med oprigtige forsøg på tilgivelse og forsoning, for ikke at nævne den personlige ærlighed de åbent delte med hinanden, var ret kort. På et tidspunkt faldt de begge tilbage til deres egoselver, og vendte tilbage til deres præ-Kursus tilstand med projektion og fornægtelse, og gensidige angreb på hinanden. Den tilbagevendte animositet og åbenlyse fiasko i deres forhold set i Kursets perspektiv, blev nu udelukkende den andens ansvar: "Hvis blot du var anderledes, ville jeg være anderledes og meget gladere."

Dertil kom, at både Helen og Bill syntes at føle at *Et Kursus i Mirakler* havde svigtet dem, og selvfølgelig på et andet niveau, at de havde svigtet Kurset. Helens frygt for at opgive konflikten i

sit forhold til Jesus forstærkede blot Bills ambivalens. Som jeg allerede har vist, tillod Helens tilsyneladende mangel på udvikling i Kursets taneksystem Bill at føle sig berettiget til at holde sin tilbage. Hans vrede på Helen styrkede blot hendes forsvarsholdning overfor ham, og derfor blev de begge fanget i denne onde cirkel af skyld og modbeskyldninger. Så ved den tid jeg mødte dem i efteråret 1972, var deres forhold som allerede nævnt med deres egne ord på "fuldtids-minus". Det forbedredes ikke synligt fra det tidspunkt; om noget blev det stadigt ringere, selvom min tilstedeværelse syntes at opbløde de direkte udtryk for den bitterhed der fandtes imellem dem. Mere om det i III del; Vi vender nu tilbage til nedskrivningen af Kurset.

Fortsættelse og Afslutning af Kurset

Slutningen af kapitel 15 blev skrevet ved juletid 1966, og udgør et interessant eksempel på, hvordan Jesus kunne væve et ydre tema ind i sin præsentation af kursets kursusplan, i dette tilfælde specielle forhold, opofrelse og det hellige øjeblik. Kapitlet slutte endog med et smukt nytårsbudskab. Den 30 december dikterede Jesus et særligt budskab om sand versus falsk indføling. Det blev placeret i Tekstbogen nøjagtigt hvor det kom i dikteringen, og blev tydeligvis dikteret af Helen til Bill uden nogen notater. Budskabet er gengivet næsten ord for ord i begyndelsen af kapitel 16, i afsnittet "Sand Indføling".

Helens angst for Kurset fortsatte hele vejen igennem dikteringen, og en gang imellem flammede den op i hævnfølelse. Et sådant tilfælde havde et overraksende klimaks. Her er Helens beskrivelse, taget fra hendes selvbiografi:

Næsten indtil selve afslutningen af Tekstbogen fortsatte jeg med at forvente, at alvorlige fejltagelser ville komme frem i lyset i mine notater, når jeg læste dem for Bill. Han mindede mig ofte om, at jeg forventede en stærk mangel på indre sammenhæng, som jeg aldrig fandt, men jeg syntes at være bogstaveligt talt umulig at berolige på det punkt. Der var en meget slående episode der faktisk havde held til at gøre indtryk på mig i nogen tid, selvom dens venlige påvirkning ikke varede så længe at den beroligede mig permanent. En aften startede jeg sent, og jeg skrev imens jeg var temmelig fortørnet. Imens jeg skrev blev jeg opmærksom på et pludseligt skift i stil og tid, og jeg var sikker på, at den mangel på sammenhæng jeg så længe havde frygtet endelig var indtruffet. Jeg tøvede med at gå videre.
"Skriv blot som det dukker op for dig" sagde den tavse Stemme, meget tydeligt. (Bemærk igen at Helen i denne selvbiografiske beskrivelse undgår af anvende Jesu navn) "Du vil forstå det senere".

"Men det er løbet af sporet" protesterede jeg. "Det har jeg altid vidst det ville før eller senere, og nu er det sket."

"Skriv det nu bare ned" sagde Stemmen beroligende. "Du klarer det meget fint. Og du vil forstå det senere."

Jeg skrev videre indtil afsnittet sluttede, og ringede så til Bill vildt ophidset.

"Det er sket" råbte jeg dramatisk. "Det er helt ude af kontrol. Det giver overhovedet ingen mening".

"Det tvivler jeg nu på" sagde Bill, der havde været igennem dette mange gange før. "Men så længe du er så ophidset over det, er det bedre at du prøver at glemme det nu, og så vil vi gennemgå det i morgen tidlig som det første".

Næste morgen kom jeg tidligt, med notesbogen i hånden og helt sikker på en katastrofe. Jeg læste notaterne for Bill, og blev mere og mere nervøs efterhånden som jeg kom nærmere den del hvor jeg havde mærket skiftet. Da jeg begyndte at læse det op, holdt jeg inde et øjeblik, og brast så i tårer. Stemmen havde haft ret. Jeg forstod det. Det var en version af Herrens Bøn. Det tog mig nogen tid at komme så meget til hægterne, at vi kunne gå i gang med arbejdet.

Her er "den", årsagen til Helens tårer, som det kan læses i slutningen af kapitel 16 i Tekstbogen. Det blev dikteret den 10 januar 1967:

Tilgiv os vore illusioner Fader, og hjælp os at acceptere vores sande forhold til Dig, hvor der ingen illusioner er, og hvor ingen nogensinde kan komme ind. Vor hellighed er Din. Hvad kan der være i os som behøver tilgivelse, når Din er fuldkommen? Glemslens søvn er kun uvillighed til at huske Din tilgivelse og Din Kærlighed. Lad os ikke fare vild i fristelse, for Guds Søns fristelse er ikke Din Vilje. Og lad os kun modtage det Du har givet, og kun acceptere det ind i vore sind, som Du skabte og som Du elsker. Amen.

Den 31 maj 1967 var Helen midt i endnu en krise, og Jesu svar til hende var et specielt budskab, der heller ikke findes i notesbøgerne. Enten dikterede Helen det til Bill direkte fra det hun hørte inden i sig, eller også har hun skrevet det ned på et specielt ark papir der ikke eksisterer længere. Det blev oprindeligt anbragt i sin rette tidmæssige sammenhæng i det afsnit der nu hedder "Svaghed og Forsvar" imellem sætningerne "Og al usikkerhed er tvivl på digslev" og ""Hvor svag frygt er". Det blev senere indsat i kapitel 18 som det afsnit der kaldes "Jeg behøver intet gøre", hvor budskabet er gengivet næsten ord for ord.

Helens krise, der på det ydre plan bogstaveligt talt var en ikke-hændelse, udspilledes omkring en varslet fagforeningsstrejke, der ville have omfattet elevatorførerne i Helens bygning. Hun og Louis

boede på 16 etage, og Helen var bange for at strejken ville starte på et tidspunkt hvor hun og Louis ville være adskilt fra hinanden, den ene i lejligheden og den anden udenfor. Da Helen troede, at et øjeblikkeligt hjertestop ville være resultatet af at skulle gå op eller ned af de seksten etager, for enten hende selv eller Louis, var hun ude af sig selv over den overhængende trussel om adskillelse. Efter at hun på den måde havde defineret problemet var hendes løsning indlysende og logisk: Hun og Louis skulle flytte hen på det nærmeste hotel. Det gjorde de, og de blev der en uge, og de vidste slet intet om, at strejken blev afblæst endog før den begyndte.

Jesu budskab var delvist et forsøg på at hjælpe Helen til at erkende, at hun intet behøver at gøre ved noget opfattet problem, siden der faktisk ikke er noget virkeligt problem "derude". Det eneste problem der eksisterer er vores tro på at vi er adskilt fra Gud, og denne grundlæggende misopfattelse må nødvendigvis uundgåeligt resultere i misopfattelser af alt og alle. (I øvrigt betyder dette ikke, at man ikke bør gøre noget adfærdsmæssigt, men derimod at vi ikke bør handle på egen hånd, uden Helligåndens hjælp). I dette særlige tilfælde var der heller ikke noget virkeligt ydre problem, da elevatorerne havde fortsat med at køre normalt.

Budskabet indeholdt også nyttig information om forholdet imellem *Et Kursus i Mirakler* og andre spirituelle veje, som den interesserede læser måske vil vælge at læse om i Tekstbogen. En del af budskabet var denne vigtige besked til Helen om at undgå at dømme andre åndelige retninger, og samtidigt blive ved den der var hendes: Du anvender ikke dette kursus, hvis du insisterer på at anvende metoder som har tjent andre godt, og derved ser bort fra det som er lavet til *dig*. (T-18.VII. 6:5) Den besked ville blive givet til Helen igen år senere i en anden form, som vi vil komme til at se i III del.

Den 11 marts 1968 nedskrev Helen et andet særligt budskab, men omstændighederne omkring det er mig ukendt. Det blev oprindeligt sat ind i midten af det afsnit der kaldes "Alternativet til Drømme om Frygt", imellem sætningerne "må være en drøm og kan ikke være sandheden" og "Du har optænkt en lille kløft". Det blev senere indsat i kapitel 22, som de første to paragraffer i "Vejen deler Sig". Det står bogstaveligt i den trykte tekst som det blev givet til Helen.

Den 19 juni 1968, kort før Tekstbogen var fuldført, nedskrev Helen dette budskab til hende selv, om betydningen af ikke at dømme i hendes funktion som psykolog:

Som du ser ham vil du se dig selv. Hvadenten dette sker igennem anvendelsen af psykologiske tests, eller ved at bedømme ham på anden måde, vil virkningen stadig være den samme. Når som helst du har dømt nogen, er det umuligt for dig ikke også at dømme dig selv på samme måde. Hvis du ser en af dine brødre, der tilfældigvis er patient, som at han udviser tegn på tankeforstyrrelser, så

vil du opleve denne samme forstyrrelse i din egen opfattelse. For uanset hvad din tanke om *hvemsomhelst* måtte være, bestemmer det hvordan du vil reagere overfor dig selv og alle andre rundt omkring dig. Pas på når I opfordres til at udføre jeres funktion som lærere, at I underviser i sandheden om Guds Søn. Den eneste måde I kan opleve nogen som helst fred på, så længe denne uheldige nødvendighed af at fortolke illusioner stadig eksisterer, er at erkende at I *kun taler om illusioner*, og at dette ingen virkelig mening har overhovedet. Prøv på at sige en bøn for jeres brødre imens I gør dette, og I vil fremkalde og opleve et mirakel i stedet.

Dette betyder betemt ikke at psykologer bør stoppe deres verdslige funktion, men at de bør fortsætte deres arbejde uden at tage deres professionelle former alvorligt. Jesus bad altså ikke Helen og Bill om at ophøre med deres arbejde, men ganske enkelt at være bevidst om, at de "kun talte om illusioner". På den måde skulle de anvende illusionen om psykologiske teorier som et middel til at undervise i sandhedens indhold. Med andre ord siger Jesus til os alle, at det er vore *tanker* om vores arbejde der må ændres, ikke nødvendigvis selve arbejdet. Som Arbejdsbogen senere råder os angående det at bringe sandhedens lys ind i mørkets verden:

Og gå så tilbage til mørket (fra lyset), ikke fordi du tror det er virkeligt, men kun for at forkynde dets uvirkelighed med ord, som stadig har mening i den verden mørket behersker. (A-dI.184.10:3).

Derfor ophører vi ikke med at udøve de personlige eller professionelle bedømmelser og domme der er relevante for vores funktion i verden. Men vi ufører dem uden fordømmelse og angreb. Med evangeliets ord, som Jesus hyppigt hentyder til i Kurset, undervises vi i hvordan vi skal være *i* verden, og altid huske at vi ikke er *af* den.

Som dikteringen af *Et Kursus i Mirakler* fortsatte, begyndte Helen at spekulere over hvornår (eller måske om) det nogensinde ville slutte. Her er hendes tanker om det fra selvbiografien:

Mange gange før afslutningen sagde jeg til Bill at det var ved at slutte, men jeg tog fejl. Så begyndte jeg at spekulere over hvordan jeg kunne vide hvornår det faktisk blev afsluttet. Jeg fik svaret. Jeg ville vide det når ordet "amen" blev brugt. Jeg følte dog alligevel det var forbi før ordet faktisk belv brugt (Jeg husker at Helen fortalte mig, at et sådant tidspunkt kom i begyndelsen af det der ville blive til det sidste afsnit af Tekstbogen, ved ordene: "For Han *er* kommet, og Han *beder* dig om dette"), men det var først ved den paragraf der begynder med "Og nu siger vi Amen", at jeg vidste Tekstbogen var slut.

Det tog næsten tre år at fuldende Tekstbogen, og det sluttede den 10 oktober 1968. Den sidste paragraf, der er blandt de mest inspirerende passager i materialet, om ikke i hele den spirituelle litteratur, lyder som følger:

Og nu siger vi "Amen". For Kristus er kommet for at bo i den bolig Du byggede for Ham, før tidens begyndelse, i den rolige evighed. Rejsen slutter på det sted hvor den begyndte. Intet spor af den bliver tilbage. Ikke een eneste illusion tillægges tro, og ikke en eneste plet af mørke bliver tilbage til at skjule Kristi ansigt for nogen. Din Vilje er sket, fuldstændigt og fuldkomment, og hele skabningen erkender Dig, og kender Dig som den eneste Kilde den har. Klart, i Din lignelse, skinner Lyset fra alt hvad der lever og rører sig i Dig. For vi er nået dertil hvor vi alle er eet, og vi er hjemme hvor Du vil have os til at være. (T-31.VIII.12)

På det tidspunkt blev der selvfølgelig intet sagt til Helen om, at der var mere til Kurset, og derfor havde hun og Bill ingen forestilling om, at der ville følge to bind endnu. Det ville vare lidt før Arbejdsbogen ville begynde.

Og nu, hvor de havde fået overladt dette digre værk, startede de ud med forsøget på at ordne teksten på en eller anden måde. Som tidligere nævnt omskrev Helen selv manuskriptet to gange, og gradvist brød hun og Bill materialet op i afsnit og kapitler, som de navngav undervejs. Som oftest faldt opdelingerne naturligt, fordi dikteringen tit standsede for dagen efter en af disse naturlige pauser. I sin selvbiografi beskrev Helen den indledende redigeringsperiode sådan:

Så begyndte det lange og kedsommelige arbejde med at korrigere typografiske fejl, og at omskrive. For at kunne komme igennem dette med et minimum af følelsesmæssige forstyrrelser, påtog jeg mig en redaktørs rolle, hvis funktion kun er at tage sig af formen, og se så meget som muligt bort fra indholdet. Vi opdagede en del skrivefejl, som jeg markerede på korrekt redaktionsfacon, og angav side for side på min trykfejlsliste. Bill holdt stejlt på at modsætte sig nogen ændringer overhovedet, bortset far at fjerne de to personlige og tidlige beskedder, og korrigere faktiske skrivefejl. Jeg ønskede at lave om på nært sagt det hele, men jeg vidste at Bill havde ret. En hvilken som helst forandring jeg lavede var altid forkert i det lange løb, og måtte føres tilbage til det oprindelige. Denne strengt redaktionelle indstilling ikke alene hjalp mig med at komme igennem et langt og vanskeligt arbejde, men viste sig også at være yderst nyttigt med hensyn til selve materialet. Det havde en måde med at vide hvad det gjorde, og det var meget bedre at lade det være præcist som det var.

Da maskinskrivningen endelig var forbi, lagde jeg dækkenet på skrivemaskinen, og sukkede befriet, og sagde lykkeligt til migselv: "Og lyden af skrivemaskinen høres ikke mere". Jeg nød min "befrielse" i cirka en uge. Så begyndte jeg at føle mig sært formålsløs. Der var masser af arbejde at gøre, men på en eller anden måde udfyldte det ikke tomrummet i mit liv, som blev stadigt større og mere tyngende. Omkring seks måneder senere var jeg åndeligt deprimeret og fysisk syg en stor del af tiden. Jeg tænkte, næsten underbevidst, at der måske var noget mere jeg forventedes at gøre. Jeg nævnede en gang denne mulighed for Bill, og skyndte mig at skifte emne. Det var faktisk min mand der endelig kom ud med det.

"Måske er du ikke færdig med at skrive" sagde han, helt roligt og med tydelig oprigtighed.

"Lad være med at sige det" svarede jeg vredt. "Det er lige det der mangler".

"Men måske er det sandt" fortsatte han. Jeg svarede ikke. Men adskillige uger senere nævnede jeg for Bill, med en anstrengt tilfældig stemme, at jeg havde en ide om, at det var meningen at en Arbejdsbog skulle følge Tekstbogen. Han svarede at det forekom som en meget god ide. Jeg bragte ikke emnet op igen i de næste seks uger, hvor jeg fik det værre og værre. Det viste sig at en arbejdsbog faktisk var meningen, og på det rette tidspunkt begyndte jeg at skrive den ned. Den var ikke så vanskelig at skrive som Tekstbogen havde været. For det første kunne jeg lide den almindelige form, selvom jeg syntes de første få "lektioner" var ret trivielle (Dette var i øvrigt en mening Helen aldrig rigtigt opgav, og deres tilsyneladende enkelhed gjorde hende altid en smule utilpas. Hun blev aldrig i stand til at gå ud over *formen* i disse første lektioner, til deres dybtgående underliggende *indhold*.) Men jeg syntes de ret hurtigt bevægede sig henimod en god stil, og til meget acceptable blankvers (ved lektion 99), hvilket var en erkendelse der hjalp mig temmelig meget. Og selve skriveprocessen var ikke længere specielt mærkelig for mig. Endelig kunne jeg godt lide den præcise opsætning af Arbejdsbogen. Ved begyndelsen sagde den præcist hvad den ville gøre, og gjorde det så. Selv slutningen var forud fastlagt. Den sagde ved begyndelsen, at der ville være en lektion om dagen i et år, og det var nøjagtigt hvad der viste sig at være tilfældet.

Angående Arbejdsbogen og Helens optagethed af form og stil, fortalte hun mig senere, at hun overfor Jesus havde insisteret på, at de enkelt-sætnings-introduktioner der var til alle de individuelle repetitions lektioner skulle være forskellige (i.e. i introduktionen til lektion 51 og 52 står der: "repetitionen for i dag dækker de følgende ideer" og "Dagens repetition dækker disse ideer:") Det samme krav til Jesus gjaldt også for den anden repetition)

Nedskrivningen af "Arbejdsbog for Studerende" og "Håndbog for Lærere" foregik relativt let og uden uheld. Arbejdsbogen blev skrevet fra den 26 maj 1969 til den 18 februar 1971. Håndbogen begyndte lidt mere end et år senere den 12 april 1972, og afsluttedes i midten af september 1972

(den nøjagtige dato er ukendt). Jeg skulle måske nævne, at ligesom i Tekstbogen inspireredes visse passager i Arbejdsbogen af jul og påske (se A-dI.135.25-26; A-dI.151.16; A-dII.303).

DEL III

ÅRENE DER FULGTE
ET KURSUS I MIRAKLER

INTRODUKTION TIL DEL III

Vi vender nu tilbage til mit møde med Helen og Bill sidst på efteråret i 1972, og begyndelsen på min forbindelse med dem. Som jeg antydede i Introduktionen, havde jeg den skæbnesvangre novemberaften helt sikkert ingen mulighed for at vide, hvad det var for en situation jeg faktisk kom ind i. Selvom der havde været visse forbedringer i Helens og Bills forhold i løbet af de første måneder af dikteringen, var der, som jeg nævnte nær afslutningen af del II, ifølge det de selv fortalte sket en betydelig forværring i deres personlige situation. Den første tilsyneladende succes med at anvende kursets principper på deres forhold varede ikke længe, og de første forsøg på at overse fejltagelser - kun at se udtryk for kærlighed eller en bøn om kærlighed i hinanden - veg snart for de gamle former med beskyldninger og selv-beskyldninger. Både Helen og Bill var fast overbeviste om, at den anden - nu mere end nogensinde - var årsag til alle problemer og fejltagelser: Fortidige, nutidige og fremtidige. Det blev dog ikke virkelig klart for mig før mange måneder senere. Først kom hvedebrødsdagene.

III del begynder med et kapitel om udviklingen af mit forhold til Helen og Bill, og fortsætter med vores redigering af kurset, reflektioner over Helens og Bills forværrede forhold til hinanden, og derfor også til *Et Kursus i Mirakler*, tilføjelser til Kurset, og en dybtgående gennemgang af Helens forhold til Jesus, og endelig Helens sidste måneder og død.

Kapitel 11

SOMMEREN 1973: HULEN

For lige kort at rekapitulere hvad jeg nævnede i bogens introduktion, tog jeg, efter den første efterårsaften i Bills lejlighed, som planlagt til Israel, hvor jeg uventet blev i omkring fire måneder, og boede i to forskellige klostre. Imens tænkte jeg lejlighedsvis på "Helens Bog", og et af formålene med at vende tilbage til Staterne i maj 1973 var at besøge Helen og Bill, og se på denne bog. Det gorde jeg naturligvis, og da jeg begyndte at læse manuskriptet og tilbringe tiden med mine to nye venner, erkendte jeg relativt snart derefter, at jeg var nødt til at blive i New York: Jeg havde fundet mit livs formål og arbejde.

Jeg tilbragte ti uger i Staterne (som jeg vil forklare senere, vendte jeg tilbage til Israel for en kortere periode), og en stor del af den tid var jeg sammen med Helen og Bill, og imens fortalte jeg ret detaljeret om mit eget livs rejse, som de forekom interesserede i. Jeg var også meget sammen med dem hver for sig. Min erindring om denne periode er ret vag, selvom jeg ikke tror at jeg bevidst erkendte nogen virkelige vanskeligheder i situationen. Dels var jeg for indviklet i auraen omkring *Et Kursus i Mirakler*, og dels var jeg sammen med disse to bemærkelsesværdige mennesker, for slet ikke at nævne de forandringer der skete ret hurtigt i mit liv. Og det var ikke den mindste af disse forandringer, for at sige det mildt, at jeg pludseligt var bevidst om Jesu tilstedeværelse i mit liv. Det er nødvendigt at indskyde et par bemærkninger her angående mit forhold til Jesus.

Som Helen havde påpeget for mig var jeg en meget løjerlig kristen. Jeg var blevet døbt romersk katolsk den foregående september måned (dog, som jeg tidligere har nævnt, uden at identificere mig med kirken eller dens lære), og jeg var stærkt tiltrukket af livet som trapistmunk, men alligevel var jeg underligt uengageret i Jesus. Dette var så meget mere bemærkelsesværdigt når man betænker, at jeg i denne periode i Israel, når jeg ikke var i et eller andet kloster tilbragte næsten al min tid på steder der var associeret med Jesus, og havde meget stærke oplevelser af Guds nærvær imens jeg var der. Jeg havde endda haft en meget stærk drøm om, at Jesus kom til mig natten før jeg tog til Jerusalem første gang. Men på trods af alt dette tænkte jeg ikke en eneste gang bevidst på den skikkelse der var associeret med disse steder, for slet ikke at omtale hans centrale position i det klosterliv jeg søgte ind i. Imens jeg var tilbage i Staterne denne sommer i 1973, planlagde jeg at besøge Gethsemaneklostret, det trappistkloster jeg oprindeligt havde søgt ind i, og hvor jeg var blevet gode venner med mange af munkene. Jeg havde også lovet en af munkene i Lavra Netofa i Israel at besøge hans familie i St. Louis, som ikke var så langt væk fra trappistklostret i Kentucky.

Jeg havde bestemt mig til at tage en bus fra New York til klostret, men i sidste minut opfordrede Helen mig kraftigt til at flyve, idet hun sagde at jeg skulle spare tid. Jeg troede på hendes råd, og da jeg skulle til at tage afsted til lufthavnen, gav Bill mig et kort hvorpå der var trykt en af Arbejdsbogens lektioner. Jeg ankom sent til Louisville den aften, og nåede frem til klostret næste morgen, kristi himmelfartsdag (den katolske helligdag til minde om Jesu opstigning til Faderen, fyrre dage efter påskeopstandelsen), i tide til at tage del i slutningen af Abbattaivelsignelsen, der højtideligtholdt indsættelsen af fader Timothy Kelly som den nye abbed. Helen havde haft ret - det var godt at jeg havde "sparet tid" og besluttet at flyve.

Det endte med at jeg tilbragte en uge i klostret, hvor Jesus endelig "viste sig" for mig. Det skete meget tidligt søndag morgen. Jeg var oppe en time før munkenes første morgenbøn, der skulle begynde klokken 3 om morgenen, og fortsatte på min første gennemlæsning af manuskriptet til Kurset. Den morgen læste jeg de sidste sider af Tekstbogen. Da jeg begyndte på de paragraffer der begynder med ordene "nægt mig ikke den lille gave jeg beder om", gik det pludselig op for den bevidste, ikke-intellektuelle del af mit sind, *hvem* den første person i Kurset i virkeligheden var. Det havde jeg naturligvis vidst, men ikke virkeligt. Og nu vidste jeg det pludseligt rent faktisk. Tårerne vældede op indeni mig imens jeg gik afsted på vej hen til kirken til morgenmesse.

Abbeden havde givet mig en korstol midt imellem munkene, for at jeg kunne deltage direkte sammen med dem under bønnen, og da gudstjenesten sluttede blev jeg i den mørke og stille kirke imens munkene gik ud til deres periode med privat bøn. Der var omkring to timer til den næste gudstjeneste begyndte, og jeg glædede mig til at være alene i kirken. Efter nogen tid begyndte jeg at høre det der nu var ved at blive en kendt indre stemme, som jeg altid havde identificeret som Gud. Men nu, lige pludseligt, gik det op for mig i et øjeblik jeg aldrig vil glemme, at stemmen var mere personlig end jeg nogensinde før havde oplevet det, og at personen var Jesus, den selvsamme Jesus, hvis milde kærlige og autoritative stemme var kilden til *Et Kursus i Mirakler*. Jeg kunne ikke tilbageholde tårerne der flød ned ad mine kinder, eller den indre glæde jeg følte. Det var helt klart, og er det stadig, den centrale oplevelse i min eksistens her på jorden.

Jeg blev i klostret endnu nogle dage, og solede mig i det varme skær fra dette nye venskab med min meget gamle ven, hvis navn jeg havde kendt al tid. Den dag jeg skulle forlade klostret stod jeg i gæstemodtagelsen, og ventede på den munk der skulle køre mig til lufthavnen. Jeg stak hånden i jakkelommen, og opdagede det kort Bill havde givet mig. Jeg kunne næsten ikke tro det jeg læste, som var fra lektion 303, der oprindeligt blev skrevet til julen 1970.

Den hellige Kristus fødes i mig i dag.

Våg med mig, engle, våg med mig i dag. Lad alle Guds hellige Tanker omgive mig, og være stille sammen med mig, imens Himlens Søn bliver født. Lad jordiske lyde være stille, og de ting jeg plejer at se forsvinde. Lad Kristus blive modtaget her hvor Han har hjemme. Og lad Ham høre de lyde Han forstår, og kun se det der viser Hans Faders Kærlighed. Lad Ham ikke længere være en fremmed her, for Han fødes igen i mig i dag.

Imens jeg fortsatte med den anden del af lektionen, vidste jeg i hjertet af hjerter, at jeg endelig havde modtaget den Guds Søn der er kendt som Jesus og som mit sande Selv. To selver her, men eet Selv i virkeligheden.

Din Søn er velkommen, Fader. Han er kommet for at frelse mig fra det onde selv jeg lavede. Han er det Selv Du har givet mig. Han er kun det jeg virkeligt er i sandhed. Han er den Søn Du elsker over alt. Han er mit Selv som Du skabte mig. Det er ikke Kristus Som kan blive korsfæstet. Lad mig, i sikkerhed i Dine Arme, modtage Din Søn.

Jeg gjorde resten af min "opgave" færdig derude, og måtte straks tilbage til New York for at fortælle Helen og Bill alt hvad der var sket. Isr Helen syntes mere end glad for min "rapport", næsten som om hun havde ventet på at denne indre begivenhed skulle ske. Så begyndte jeg at tilbringe mere og mere tid på Medical Center, når jeg ikke rejste rundt og besøgte forskellige mennesker, og stadigt mere tid sammen med Helen; vi nærmede os tydeligvis hinanden mere og mere.
Et vigtigt projekt der optog Helens og Bills tid dengang, var fuldførelsen af et kapitel om "Andre Psykologiske Personligheds-teorier" til den anden udgave af The comprehensive Textbook of Psychiatry, der var en prestigefyldt publikation. Det var ikke nogen let opgave. Den krævede at Helen og Bill arbejdede nært sammen (professionelt), en oplevelse der tidligere, som før omtalt, var præget af en meget stærk gensidig fjendtlighed, selvom det færdige resultat altid var meget godt.
Selvom dette ikke var tydeligt for mig i begyndelsen, forstår jeg når jeg ser tilbage på det hvordan Helen og Bill dårligt nok kunne gøre noget sammen (bortset fra arbejdet på Kurset), uden at alle deres beklagelser over hinanden kom op til overfladen meget voldsomt (bogstaveligt!) Og denne artikkel var sandelig ikke nogen undtagelse. Bill skrev, hvorefter Helen redigerede, og sådan gik det frem og tilbage. Spændingen var så tyk at man kunne skære i den med en kniv. Jeg forsøgte at mægle til en vis grad, idet jeg kendte det område de skrev om, og selv besad visse færdigheder i at skrive og redigere. Mine anstrengelser for at hjælpe gjorde ingen skade, men de gjorde på den anden side kun lidt til at løsne den stærkt anspændte atmosfære i kontoret.
Men spændingen tog altid af i de perioder hvor Helen og Bill lyttede opmærksomt til min historie, eller når vi talte sammen om Kurset. Det var en yderst mærkelig periode for mig, for at sige det

mildt. På den ene side kom jeg tættere og tættere på de to mennesker, der var ansvarlige for den mest bemærkelsesværdige bog jeg nogensinde havde set. På den anden iagttog jeg hvordan disse to mennesker var fanget i et frygteligt forhold, der klart var langt, langt under den åndelige storhed der var til stede i dem begge. Set fra et objektivt synspunkt gav det ingen mening, og det var formodentlig mit første møde med de bogstaveligt talt meningsløse omstændigheder jeg nu var ved at gøre til mit hjem, og det meget lykkeligt om ikke også desorienteret.

For det meste tror jeg, at jeg affærdigede størstedelen af modsætningerne imellem de to skrivere, der sloges som børn. Eller i det mindste fejede jeg modsætningerne af banen i lyset af den tydelige hellighed der var i dem begge. Som ugerne gik, blev modsætningerne tydeligere for mig, som jeg vil fortælle om lidt senere, og snart blev jeg i stand til at acceptere begge aspekter af deres forhold - dets specielle og hellige egenskaber 87) se evt. appendikset for en kort beskrivelse af Kursets forståelse af specielle og hellige forhold - som kendsgerninger.

På et andet niveau, var noget af det der optog os alle tre stadig mere, en hule der befandt sig ved toppen af et bjerg i Israel (Mt.Netofa tror jeg det kaldtes), som var hjemsted for det kloster i det nedre Galilæa, som jeg havde tænkt mig at vende tilbage til efter mine "tre eller fire uger" i Staterne.

Det var en hule der var blevet gravet ud af klostrets beboere - som jeg havde sluttet mig til under de to sidste måneders arbejde - og som skulle benyttes som deres kapel. Lige før jeg forlod Israel kom biskoppen faktisk for at celebrere messen og indvie kapellet. Hvad der var meget ukarakteristisk for mig (som næsten aldrig tiltrækkes af steder) følte jeg en besynderlig forbindelse med hulen fra det første øjeblik jeg så den. Og denne tiltrækning fortsatte under de to måneders arbejde med at splitte og flytte tunge klippestykker, grave jord væk etc., for at forberede den til biskoppens besøg. Jeg tilbragte mange timer i ensomhed med at sidde roligt i hulens indre, og jeg blev især tiltrukket af hulens laveste, venstre hjørne, der var gjort utilgængeligt med tunge sten.

Tidligt i mine samtaler med Helen og Bill nævnede jeg denne hule i forbifarten. Straks "tunede Helen ind" og begyndte i bemærkelsesværdigt præcise detaljer at beskrive hulens fysiske karakteristika. Før jeg havde en chance til at sige noget sagde hun også, at hun følte, at der var noget af stor værdi i dette venstre hjørne. Dette emne voksede til at blive næsten en tvngstanke, især fordi Helen følte at dette "noget" meget vel kunne være bægeret fra den sidste nadver. Selvom Bill var lidt mere tilbageholdende, især i begyndelsen, blev også han indfanget af dette "speleologiske mischagass" (som vi efterhånden begyndte at tænke på episoden som senere; iøvrigt henviser "speleologi" til udforskningen eller studiet af huler, og "mischagass" er et yiddish ord der betyder præcist det det lyder som). Han tænkte at der måske skulle findes en vigtig skriftrulle der, begravet i en cylinder.

Jeg fandt senere ud af at nogle historikere troede, at dette område (det sydlige Galilæa) var et skjulested for de nye kristne der flygtede for autoriteterne, og ledte efter hemmelige steder hvor de kunne mødes efter Jesu død. Derfor tænkte vi, at det var muligt at nogle af Jesu disciple måske havde været i selve denne hule.

Endelig var der Freddi, en ung radiolog, der stod på en god fod med Helen og Bill, og som også var hospitalets "medium". Han troede også at noget af stor værdi skulle findes i hulen. Jeg selv havde ikke nogen egentlige ideer om hvad der var der, men følte virkelig at der var noget helt unikt og specielt ved denne hule. Og derfor besluttede vi at jeg skulle gøre noget for at udforske det indre af hulen når jeg kom tilbage.

Selvom det på daværende tidspunkt var klart for mig, at jeg ville blive permanent sammen med Helen og Bill i New York, følte jeg ikke desto mindre af flere grunde, at jeg kortvarigt burde vende tilbage til klostret; der boede en ung mand som var i vanskeligheder, og som jeg havde lovet at hjælpe; jeg ønskede personligt at fortælle munkene, at jeg ikke ville gå ind i deres fælleskab; og nu var der denne hule at udforske. Derfor blev der lagt planer om at jeg skulle vende tilbage til Israel i midten af juli, sammen med Helen, Louis og Bill, og om at Chip skulle komme i slutningen af sommeren for at se hulen, og rejse rundt i Israel sammen med mig. Derefter skulle vi allesammen rejse tilbage til New York sammen. I det mindste syntes det at stå *mig* klart, at Helen og Bill skulle komme derover. Som vi snart skal se tog det nogen tid for dem at acceptere og fuldende planerne.

I øvrigt var det fortrinsvis Bill der insisterede på rejsen. Helen hadede at rejse, og jeg tror hun på et plan var en smule nervøs ved tanken om en tur til mellemøsten, og den mindst væsentlige grund var ikke sommervarmen. Men på et andet plan følte jeg, at hun var virkeligt bange på grund af associationerne til Jesus. Louis derimod havde altid ønsket at besøge Israel. Det var deres ønske, parret med at Bill insisterede på at det var det mindste de kunne gøre, når de nu havde opmuntret mig til at søge i hulen, der overbeviste Helen så hun til sidst gav efter.

I hovedtrækkene foregik rejsen som planlagt, selvom det ikke skete uden anvendelsen af en masse tid, energi, korrsponderen og telefonsamtaler angående dette speleologiske æventyr. Alle detaljer om det bør måske vente til en anden bog, her vil jeg blot give et kort resume' over min oplevelse med hulen. Interessant nok begyndte hulen og dens mulige indhold at antage samme betydning for Helen, som oplevelsen med Mayoklinikken 8 år tidligere, og der var også nogle paralleller som vi skal se.

Der var en indre indgang i selve hulen, og vi håbede at den førte til det sted hvor dette ukendte objekt var begravet. Abbeden havde planlagt at forsejle denne indgang, som så ville blive til tabernaklet og hjem for det velsignede sakramente. Men jeg overtalte ham til at udsætte denne forsejling et par uger, så jeg kunne lave mine undersøgelser. Han gav venligt sit samtykke, og derefter begyndte jeg på en fire dages "udgravning" (9 - 12 august). Under forberedelserne til den

skæbnesvangre dag - torsdag - hvor jeg skulle begynde, var der en næsten daglig korrespondance imellem New York og Israel. (Jeg vil citere derfra om lidt) Og for at kunne give en mere øjeblikkelig rapport over mine fremskridt, ringede jeg også en gang om ugen på telefonen til Helen og Bill.

Men jeg havde intet fundet efter tre dage, undtagen nogle gamle mønter og potteskår, som næppe var usædvanlige fund i den del af landet. Den laveste, venstre del af hulen, som var der hvor vi allesammen troede der var noget vigtigt, var komplet utilgængelig. Der var ingen måde at kravle ned i den på, undtagen bogstavelig talt at sprænge sig igennem klippen, hvilket med sikkerhed ville have revet hulens vægge ned og tilintetgjort kappellet. Alligevel var selve processen yderst meningsfuld for mig; min bevidsthed om Jesu tilstedeværelse tiltog efterhånden som jeg gravede mig dybere ind i hulens indre, hvad der tydeligvis var et symbol på at gå dybere ind i mit sind.

Om lørdagen, udgravningens tredje dag, besluttede jeg mig til, at jeg om søndagen ville gøre mit sidste forsøg, uanset hvad jeg måtte finde eller ikke finde. Og som vi havde arrangeret det forud ville jeg ringe til Helen og Bill om mandagen. Jeg vågnede tidligt søndag morgen fra en meget lykkelig drøm, hvor en lille pige, der var niece til en af munkene, og som for tiden boede i klostret sammen med sin mor, glad hoppede op og ned på mit bryst, og sammen sang vi Walt Disneysangen "Zippity Doo Da", hvis højdepunkt er: "Alting er tilfredsstillende". Så gik jeg op ad det lille bjerg til hulen. Solen var lige ved at stå op, og i dens jomfruelige lys kunne jeg næsten se den opstandne Jesus, og følte den stigende glæde fra hans opstandne liv i mig. Jeg vidste denne morgen ville bringe noget.

Jeg gik ind i hulens indre for sidste gang, og ikke længe efter fandt jeg, imens jeg gravede i et område hvor jeg allerede havde været, en ring udhugget i sten. Der var raderinger på den, som jeg hverken kunne tyde eller genkende, men den forekom virkelig gammel. Jeg følte en stor glæde, selvom dette ganske givet *ikke* var det Helen og Bill havde set for sig. Men dengang følte jeg at ringen symboliserede en gave fra Jesus til mig, der symboliserede et bryllup imellem vores to selver. For mig var det kulminationen på sommeren, der indledtes med min Gethsemaneoplevelse. Jeg forlod hulen kort efter, opfyldt af taknemmelighed for min vidunderlige gave.

Jeg ringede til Helen og Bill den følgende dag, og selvom især Helen syntes skuffet, tror jeg hun på et andet plan var lettet over at der intet var kommet ud af dette kortvarige ophold i magiens rige. Jeg tror også at min entusiasme omkring oplevelsen hjalp til at opmuntre hende, på trods af det "negative" udfald. Derefter begyndte vi at fuldføre planerne for deres rejse. Men før jeg fortsætter med den beretning, vil jeg omtale den før nævnte korrespondance imellem mig og Helen og Bill. Bl.a illustrerer Helens breve hendes humoristiske sans, og hendes vedvarende kamp med tillid til en Jesus hun selvfølgelig troede på, på trods af hendes påstand om det modsatte. Det var også tydeligt at hun havde accepteret nogle valg hun allerede havde truffet på et andet plan, men som ingen

mening gav for hendes rationelle, logiske sind. Jeg citerer nogle uddrag fra Helens breve til mig, og fra nogle af Bills, selvom han ikke var den samme brevskriver som hun.

17 juli

Ken dear

Det er undøvendigt at sige, at jeg har det meget dårligt med alt dette (med hulen), og meget hellere ville lade det være, især fordi jeg er den nervøse type. Jeg foreslår også *meget indtrængende* at du tjekker det med Ham 88) se side , fodnote 49 for en forklaring på Helens anvendelse af store bogstaver på stedord der har forbindelse med Jesus. for jeg ønsker ikke at tingene glider os af hænde, hvormed jeg mener Hans. Hvad mig angår synes alt dette en smule skørt.

Ken, kære, det var vidunderligt at have dig hos os, selvom jeg er meget forvirret i øjeblikket. Jeg håber at alt dette går i orden på en eller anden måde, og jeg antager jeg ikke behøver at vide hvordan. Din vished var en stor lettelse for Bill og mig, og jeg savner den rigtig meget. Nå - måske finder du noget, selvom det kun er Sandhed.

20 juli.

Ken dear.

Vi havde en dejlig tid sammen (de ti uger der gik forud for min tilbagevenden til Israel), synes du ikke? Jeg kan ikke lade være med at spekulere på hvor vi går hen herfra. Jeg tror at jeg har læst noget om tillid et eller andet sted, men det er jeg ikke for god til endnu. Vi laver dog vore lektioner, og jeg tror de hjælper. Jeg kan især godt lide 11:15neren sammen med dig (Helen Bill og jeg havde aftalt at meditere på den daglige arbejdsbogslektion hver dag kl. 11.15 New York tid). Følelsen af at forenes er meget opmuntrende, og jeg er så glad over at vores gruppe endelig kom i gang (se senere, brevet af 31 juli).

23 juli

Ken, dear.

Det var virkelig dejligt at tale med dig her til morgen, og det gik tydeligere igennem end en lokalsamtale. Vi venter utåmodigt på at få breve, fordi vi forstår at der et sket noget glædeligt. Det var som om jeg sank ned i en mose efter at du rejste, og Bill og jeg savner din muntre entusiasme, som - er jeg bange for - ikke karakteriserer nogen af os særligt. Poes ravn, måske, omgivet af gestaltpsykologi (en henvisning til kapitlet om personlighedsteorier, som Helen og Bill var ved at skrive). Jeg tror ikke vi nogensinde bliver færdige med det kapitel, og hvis vi nogensinde gør det, vil jeg ikke kunne lide det.

Jeg håber så meget, at der virkelig er noget i hulen. Det ville være svært at ignorere det tror jeg, selvom Bill siger at jeg sikkert kunne. Jonathan (Louis) siger, at vi allesammen er tossede, men meget elskværdigt. Han kan faktisk lide dig, og beder mig endda specielt om at hilse dig. Det synes faktisk besynderligt at Freddie (den hospitalsradiolog jeg nævnede tidligere) var så konkret, og synes at have set den samme ting som vi gjorde. Jeg ville ønske jeg vidste om det var en virkelig ting eller et symbol, eller måske begge dele. Jeg har meget svært ved at vente, især på sådan noget som dette. Jeg formoder der er en svag mulighed for at Jonathan har ret trods alt. Alligevel, måske ikke.

Men det om båden var dejligt. Pludseligt genkendte jeg den, og jeg er nu overrasket over at jeg ikke gjorde det før. Selv den vinkel jeg ser den i, er præcist den samme som da jeg så den første gang, med ankeret dybt nede i sandet. Den skiftede form adskillige gange i den lange række æventyr den var ude for, og dette er den eneste gang den ser nøjagtigt ud som i begyndelsen. Men denne gang er vandet meget roligt, og ankeret er meget sikkert. Jeg tvivler på at det kan trækkes op igen. Faktisk her Jesus forsikret mig om, at det vil det ikke blive. Trods alt er der en side af mig der tror på alt dette. Forvirrende, ikke sandt?

Dette er selvfølgelig en henvisning til båden i Helens række af visioner, der kulminerede i at hun opdagede den sorte bog i skattekisten. Helen refererer her til, at hun har set den med et flag i masten, der indeholdt en ring af stjerner. Hun havde set dette flag ved to lejligheder; ved den ene indeholdt det seks stjerner, og ved den anden ti. "Sekseren" kom af Helens tro på, at der ville være en indre kernegruppe på fem eller seks mennesker, der virkeligt ville forstå *Et Kursus i Mirakler* (se nedenfor), og som ville udgøre dens centrale fokus i verden. "Tieren" var mere utydelig, og vi havde en teori om, at det kunne være en henvsining til Israels ti fortabte stammer, som symbolsk havde en forbindelse med at vi "blev fundet", og nu kom sammen igen en gang. Bill og jeg drillede en gang imellem Helen med tieren, og sagde at hun havde forhøjet "det magiske tal" fra seks.

25 juli

Dear ken.

Jeg mødte Freddie i hallen til frokost - pludseligt møder jeg ham hver dag, efter ikke at have set ham i måneder. Jeg kan ikke lide at nævne det her, men han ønsker *rigtig mget* at jeg sørger for at sige til dig, at du ikke må smide nogen knogler væk overhovedet hvis du finder nogle. Han er sikker på at de vil have særlig historisk værdi - bibelsk faktisk. Mig - jeg er tilfreds hvis du bare finder *noget*. Og måske endda hvad vi tænkte på. Det ville være vidunderligt, synes du ikke? Jeg er bange for at det er svært nok for mig at tro, selv når jeg har set. Som jeg hele tiden fortæller mig selv, er kurset trods alt *helt* synligt.

I årene der fulgte mindede jeg til stadighed Helen om denne udtalelse, som jeg vil omtale lidt senere.

28 juli.
Ken dear
....og især takker jeg dig for at du bad for mig ved jomfur Marias alter. Jeg kunne helt sikkert bruge det.

Helen følte sig særligt tiltrukket af Maria Magdalena, hvilket også gjaldt Jesu moder Maria. Jeg havde skrevet til Helen at jeg huskede hende, imens jeg stod foran alteret for Magdalena i Den Hellige Gravs Kirke i Jerusalem.
Brevet fortsætter:

Bill og jeg fik frokost, og sad lidt i parken, og så fik jeg en voldsom trang til at gå i kirke. Så jeg gik til messe i St. Francis Xavier's. Helt ærligt, ikke meget, hvis overhovedet det.
Jeg er bange for at jeg har fået det lidt dårligt med at tage til Israel, og med hele historien om bægeret. Det ser ud til at jeg ikke vil blive særligt glad uanset hvad der kommer ud af det. Og tro synes stort set at være en følgevirkning. Jeg tror ideen er at du følger Vejledningen, og tilliden til den kommer fordi du gjorde det. Det er stort set det du gør, ikke?
I hvert fald er jeg så glad for at Han (Jesus) holder et øje med dig. Han vil formodentlig komme omkring til os allesammen i tidens løb. I mellemtiden tænker vi meget på dig, og glæder os til dine breve. Der er så meget håb i dem, at en lille smule endda hænger ved mine fingre.
Kærlig hilsen, Helen.

30 juli
Kære Ken
Der er noget jeg godt vil fortælle dig om hulen. Bill mente jeg kunne vente, men jeg tror det er fordi jeg fik et virkeligt anfald da det skete. Freddie (jeg mærker at jeg stadig har et anfald, men et relativt lille et) fortalte mig i sidste uge, at han troede at Maria Magdalena er begravet der. Lad nu være med at besvime. Det har jeg allerede gjort. Jeg sværger på at jeg aldrig nævnede navnet, og kom end ikke med antydninger om noget som helst du og jeg har sagt om hende. Som du også allerede ved, gør det hele mig desuden så nervøs, at jeg næppe ville bringe det op hvis det ikke var nødvendigt. Han sagde det bare, og det var så det. Han sagde også, at Tingen i hulen på en eller anden måde vil forklare hvad der skete med hende. Den del forstår jeg ikke. Faktisk forstår jeg

ikke noget af det. Men jeg tror virkelig det er rimeligt at nævne det. Forresten siger Bill, at det bare kunne være et eksempel på mental telepati, som han synes er mere "bare" end jeg gør. Han siger at Freddie er en mester i at opfange ting fra mennesker, og det kan være derfra han har det. Det er en forklaring? Forresten fortalte Freddie mig, at du ville gå ind i hulen næste torsdag (det var korrekt). Det tænker jeg nok han har ret i.

Det eneste jeg kan sige er, at det her altid har været en meget respektabel psykologisk afdeling, og at der aldrig skete noget sjovt. Det har sikkert været en smule kedeligt, men det var usandsynligt at noget uventet skulle komme og ryste folk meget alvorligt. Jeg besvimede næsten over det Freddie sagde, men Bill synes at tænke at det er noget af det mere almindelige af det der er sket for nylig. Hvad mener du?

Men jeg ved ikke hvad noget som helst betyder, og det er nok ikke lige min foretrukne livsstil. Jeg forsøger at vænne mig til det, men jeg synes det er virkelig svært. Bill vil også gerne skrive et par linier, og jeg vil ikke lukke ham ude (Helen var næsten nederst på siden) så - kærlig hilsen - Helen.

Kære Ken Det var så godt at snakke med dig i dag, og senere at modtage 3 breve fra dig på mit kontor....hvis blot jeg havde din overbevisning om vejledningen hele tiden! Speleology vil aldrig mere blive det samme! Kærlig hilsen - Bill.

Det følgende brev er vigtigt, fordi Helen her taler om den afgørende forskel på indhold og form ("kendsgerning og allegori") og de paralleller Bill havde trukket imellem hulen og deres tidligere oplevelser omkring besøget på Mayo klinikken.

Ken dear.

Dette er et brev jeg føler bare er nødt til at blive skrevet, og skrevet så snart som muligt. Det drejer sig om kendsgerning og allegori, og den noget usikre grænse imellem dem. Vi har tænkt på bægeret og hulen og alt det meget bogstaveligt, og jeg tror det var rigtigt. Selvfølgelig ved jeg ikke hvordan det vil falde ud, og måske er de mere bogstavelige aspekter der virkeligt. Freddie forstår ikke symbolik; den kære dreng kan ikke en gang forstå hvordan en ting kan stå for noget andet. Bill talte med ham om det, men alt hvad han kunne begribe var, at hvis man ser noget, er det der. Det er ikke at han er dum, det ved Himlen, men det ser bare ikke ud til at han kan bevæge sig ud over kendsgerninger, så han kan tage fejl bare på grund af det.

Jeg vil gerne give dig resten af hans besked først, før jeg går videre til mine egne bekymringer. Han kom lige forbi i dag, og bad mig sørge for at sige til dig, at den første og den anden og endda den tredje gang du forsøger vil ikke være nok. Han tror at bægeret (hvis det er sådan et) er meget dybt begravet af tid. Det mener vi forskelligt om, husker du. Han vil også have at jeg fortæller dig, at han tror det er noget ganske småt, og at han er bange for at du ikke finder det fordi du søger efter

noget større. Han ved ikke at du spørger En Anden om hvad du skal gøre, og jeg vil alligevel tro mere på Ham end på dether, som alt for let kan slå fejl. Det kan Den Anden ikke.
Her til aften ringede jeg til Bill, og spurgte ham hvad vi skulle gøre hvis der intet er i hulen; eller hvis du ikke finder noget der. Han kom med et svar vi måske begge skulle tænke over. Det trøstede mig endda lidt, hvad der virkeligt skal noget til. Han sagde, at vi måske skulle huske alt det ballade om Mayo klinikken - den kirke var der heller ikke længere, men der var ingen tvivl om at billedet og stedet betød noget endnu mere vigtigt. Jeg tror ideen er ikke at tillade sig den luksus, at blive skuffet. Jeg er sikker på vi altid kan spørge om hvad det er vi skal lære, og der er nødt til at være et svar, uanset hvad der rent faktisk kommer ud af det. Hvis du får den tanke at jeg skriver mere til migselv end til dig, har du sikkert ret.
Tingene har været ret triste her, bortset fra at kapitlet næsten er færdigt. Blot en dag eller to mere. Nå, jeg kommer i tanker om at der var eet lyspunkt; pludselig følte jeg en ekstrem glæde og jeg sagde til migselv: "Vi er endelig sammen igen allesammen. Og hvilke vidunderlige ting vil vi ikke gøre i Dit Navn!".

I det vi senere fandt ud af var en oplevelse vi havde samtidigt, læste jeg i Kurset en eftermiddag i klostret, men forlod de sider jeg var ved, og fandt i stedet frem til afsnittet "For De er Kommet", som var både Helens og mit foretrukne afsnit. Jeg græd fuldstændigt overvældet imens jeg læste den "overjordiske" tekst, og tænkte specielt på Helen, Bill og mig selv, og på at vi var mødtes.
Helens brev fortsætter:

Jeg blev meget spændt på dette, og ikke forstyrret af at jeg ikke havde den fjerneste ide om hvad det betød. Men det varede ikke ved. Det ser ud til at jeg ikke har din vedholdenhed i den slags sager. Som du ser kan jeg faktisk dårligt huske hele episoden. Nå, betydningen af den vil sikkert dukke op, da tiden jo er det den er. Så nu har jeg sagt det jeg tror forventedes, og vil gå i seng. Jeg ville *ønske* alt det med hulen var i orden på en eller anden måde.
Kærlig hilsen Helen
P.S. Bill sender *altid* sine kærlige hilsner også.

2 august.
Kære Ken
Med hensyn til din anden opgave vil Kurset sandsynligvis vinde ved nærmere bekendtskab, og det forekommer rigtigt, at du bliver godt bekendt med det. Det er ganske komprimeret i sin stil, og siger sommetider overordentlig meget i en enkelt sætning eller to. Siden du nu synes at have det bedre med det end vi, kan din entusiasme, som jeg håber du stadig har, måske være et lys for os.

3 august (fra Bill)

Kære Ken

Dine breve er fortsat det mest overbevisende vidnesbyrd for Kurset, dets Kilde, og dets anvendelighed overfor de myriader af tilsyneladende problemer vi møder dagligt. Jeg ville ønske, at jeg efter disse mange års delvise anstrengelser kunne opleve den grad af overbevisning der gennemtrænger alle dele af dit liv. Men delvise anstrengelser kan kun give delvise resultater, og jeg ved at din hjælp er en afgørende del af planen for os alle. Det ser virkeligt ud som om vi langt hurtigere end jeg troede det muligt, er ved at nærme os en løsning på mange problemer. Til tider forekommer det både spændende og overraskende, fordi Ariadne på visse dage kan rede det hele ud meget hurtigt. 89) En henvisning til den græske myte om Ariadne, der gav Theseus en tråd der muliggjorde hans flugt fra labyrinten. Men uanset hvordan det nye mønster bliver vævet, søger vi alle efter det, og vi er nødt til at finde det der hvor stabilitet og fred vil erstatte disse hurtige skift imellem to verdener.

Med hensyn til speleologi og de specielle problemer der knytter sig til det, synes vi at være omgivet af ekspertvejledning til alt det konkrete. Hvis i det mindste een af Platons fanger fandt vej ud af hulen, er jeg sikker på at du ville finde den rigtige vej ind. I øvrigt er visse betydningsfulde arkæologiske opdagelser gjort af "amatører", og jeg tvivler på, at mange af dem stillede op udstyret med næsten en liter gummicement.

Noget Freddie anbefalede var, at jeg medbragte noget gummicement, så jeg kunne tage et aftryk af det jeg måtte finde. Jeg forsøgte faktisk at anvende det til den ring jeg fandt, men aftrykket blev ikke i cementen.

Bills brev slutter:

Rejsebrochuren om Israel er meget nyttig og fascinerende. Men det vigtigste af alt er at vi dagligt er vidne til dit stadigt voksende vovestykke i tro, og den ivrighed du udviser for at dele det med os.

Fred og Kærlighed

Bill

Den 5 august skrev Helen:

Kære Ken.

Forresten, det kom på en måde til mig, at det godt kunne være en skriftrulle. Det har Bill også en gang tænkt at det kunne være. Jeg kan ikke sige noget rigtigt om det. Jeg har det efterhånden sådan, at jeg ville være tilfreds med næsten hvad som helst.
Vi fik nogle rejsebøger om Israel, bare for tilfældet. Jeg hader virkelig denne usikkerhed. Efter en pludselig religiøs indskydelse, gik jeg ned til St. Johns (en kapuchinerkirke overfor Pennsylvania Station i New York City) for at gå til messe. Jeg mente at det også var en god ide for Bill, og han gik med. Det gjorde ikke mig noget - men det gjorde Bill noget - faktisk sendte det Bill lige ud af kirken. Jeg tvivler på at vi vil finde det (svaret) der. Bill sagde det var ok. hvis man tror man scorer points på det, men på en eller anden måde så han det ikke sådan. Det gjorde jeg heller ikke. Ærgerligt ikke? Det ville være så let på den måde.

Jeg var virkelig skuffet over .....kirken. Jeg tror jeg bliver ved med at håbe på, at der vil ske noget andet, men det ser bare ikke sådan ud. Og jeg har ikke din glade måde at se på tingene som lektioner, selvom vi er blevet forsikret om, at det er de, og det gentagne gange. Hvad tror du der er i vejen? Jeg ved det ikke er noget ydre, men kunne det ikke ske, at noget indre blev sat i gang på en eller anden måde? Det synes aldrig at virke. Måske kan du finde på noget bedre.....

Helens sidste kommentarer handler om egoets magiske håb om at det ydre bestemmer det indre, så tro på Gud kunne fremkaldes af ydre ting, såsom at gå til messe. Brevet slutter:

Dette skyldes den Store Uge (hvor jeg skulle gå ind i hulen) tror jeg. Her er håbet, men jeg ved ikke på hvad. I det mindste syntes tingene at være bedre, dengang jeg troede jeg vidste hvad jeg gjorde. Og du?
Kærlig hilsen Helen

Næste dag skrev Helen igen

6 eller 7 august
Kære Ken
Som det fremgår er jeg ikke helt sikker på hvad dato det er. Men det jeg *ved* er, at vi går ind i Hule Ugen, hvilket jeg stadig synes er ret foruroligende. Bill tror at jeg er rystende nervøs, og jeg tror selv det er meget alvorligt, og der findes endnu ingen kur for det. Det er fordi det er meget sjældent, og der er ikke lavet meget forskning om det. Faktsik har så godt som ingen noget om det. Som du kan se er selv min maskinskrivning uheldigt påvirket.....

Det er stadig ubehageligt at være så usikre på om vi skal flyve. Man kan ikke gå stabilt med den ene fod over jorden, og det er virkelig svært at vide hvad vi skal gøre med den anden på dette tidspunkt. Hidtil har der kun været dødsstilhed fra Oven, eller måske skulle jeg sige indefra. Måske er kablerne krydsede i øjeblikket. Det er muligvis delvist fordi jeg har været meget tilbageholdende med at gå tilbage til det om lyden (se kapitel 14), fordi jeg ikke helt er kommet mig ovenpå det kapitel. Måske måden at komme sig over kapitlet på *er* at gå tilbage til det med lyden, men jeg kan ikke se det på den måde endnu. Det ser ikke ud til at du har de problemer med opgaver som jeg har.

Vi møder stadig Freddie næsten hver eneste dag, selvom vi ellers hidtil kun har set ham meget sjældent. Det er ved at blive sådan, at vi endda ved hvornår han vil dukke op, og hvor. Jeg forstår ikke hvad hans andel er i alt dette (læg lige mærke til, at jeg ikke sagde i alt dette rod, men det var helt klart i mine tanker) men det ser ud som om han har noget md det at gøre. Måske skulle jeg nævne igen, at han var ivrig med at du skulle huske, at der måske skulle adskillige forsøg til før du finder den der.....den 90) Helens udeladelser hvem ved hvad.

Jeg er begyndt at se tilbage på de gode gamle dage med nostalgi, hvor jeg bare var deprimeret og bange, men havde den generelle følelse af at jeg vidste hvad jeg gjorde. Tingne var meget bedre dengang. Men det siger Bill de ikke var. Jeg antager, at det er dette sidste skridt der forsinker udvklingen. Det er en vanskelig situation for de fleste af os. Hvordan har du nogensinde klaret den?

Tænk bare! Nu har du været i hulen og alting. Jeg holder vejret. Og i mellemtiden vil Bill gerne sige goddag. Så kærlig hilsen Helen.

Kære Ken - Freddie og Angel (hans ven) kommer og besøger mig i min lejlighed på torsdag. Måske vil de "stille ind" på dine fremskridt i dag. På en eller anden måde tror jeg, at i dag må have været vigtig for dig, men det får vi snart at vide.....Som altid er dine breve en kilde til stor glæde.

Kærlig hilsen Bill.

I det næste brev nævner Helen, efter en kort henvisning til hulen, mine forældre, der var noget urolige over deres søns (for dem) meget underlige opførsel, derved at han ville være katolik og tænkte på at gå i kloster.

9 august.

Kære Ken,

Dette er C-dag, som jeg er temmelig urolig for. Ikke fordi jeg tror du får vanskeligheder, men jeg ved ikke hvad eller hvis, eller endnog hvis.....91) Helens prikker Det er kedeligt at du ikke har hørt fra dine forældre, og jeg mere end forstår dine bekymringer. Jeg tænkte kortvarigt

på, om jeg kunne hjælpe (det gjorde Helen, se senere i kapitel 16) men jeg vil intet gøre medmindre du accepterer det. Og måske har du hørt fra dem allerede, og ved at alt er i orden. Jeg ved det tager hårdt på dig, især din moder, der synes at have en selvdestruktiv livsindstilling. Desværre tror hun muligvis stadig at den vil virke.

Du har den lykkeligste evne til at overlade alt til Chaufføren, så jeg tænker at du bedre end jeg ved hvordan du skal forholde dig til dine forældre. Jeg tror det samme gælder for hvad der end sker i hulen (eller udenfor den for den sags skyld).....Tror du det er noget bestemt der dukker op? Måske er hulen blot en lille del af noget større, som du så klogt antyder muligheden af.

Vi laver en særlig god lektion i dag, sammen med dig ("Lyset er kommet"). Den synes særligt god til hule-dag, uanset hvad der kommer ud af det.....Og jeg er taknemmelig for, at du ikke let mister modet. Det er en forudsætning for alt.....Jeg sender dig mine kærligste hilsner igen. Helen.

Helens brev af 10 august, som var min anden dag i hulen, indeholder en henvisning til "the troubled young man", som jeg nævnede før, som jeg var ved at hjælpe med at arbejde sig igennem et psykotisk sammenbrud. Jeg havde diskuteret ham med Helen og Bill i mine breve. Jeg har glemt den særlige parallel Helen hentyder til i sine kommentarer.

10 august.

Kære Ken

Nu er det efter hule dag 1, og jeg ville ønske vi kunne høre nolge nyheder. Jeg mere end forstår det telefonproblem du beskriver, som Bill forventede. Og måske er der intet at fortælle os. Men måske med tiden.

Du synes at have et ganske helligt æventyr deroppe på bjerget. Jeg tvivler dog på at det virkeligt er stedsrelateret. Faktisk tror jeg der er bibelske vidnesbyrd om det modsatte. Og jeg tænker der virkelig er noget meget aktiv, praktisk hjælp der kræves af dig selv der. Det kan være at der slet ikke er nogen fredelige, isolerede bjergtoppe mere, hvis der nogensinde har været det.

Det er interessant at du er løbet ind i en ung mand, hvis problem forekommer så meget lig dem i familien her(i.e. Helen og Bill). Måske er det noget specielt for dig. Hvem ved hvor vi allesammen vil ende, eller hvad vi vil lave der? Jeg er dog sikker på, at vi kan være til stor hjælp for hinanden med det.

Jeg prøver virkeligt på at være tålmodig med hensyn til hulenyt, men jeg er bange for jeg er ganske utilstrækkelig i den henseende. Jeg får ikke en gang 13 for anstrengelse. "Men det rækker til at dagen vil ende", hvilket i det mindste er en meget god linie. Og så - kærlig hilsen for idag også- Helen.

11 august

Kære Ken.

Og vi venter stadig på nyheder. Det er under alle omstændigheder så dejligt at få dine breve, jeg beklager mig på ingen måde over det. Jeg tænker, at hvis jeg havde din smukke, glade måde at se tingene på, ville jeg sige, at det er så vidunderligt at høre fra dig, og få så åndeligt opløftende breve, at det er positivt utaknemmeligt at behøve mere. Jeg prøver at praktisere det, men du ved jeg ikke er typen (endnu). Jeg forsikrer dig for, at dine breve stadig er meget velkomne hos os begge to. Jeg tænker hulen bare venter.

Vi tager hen på det israelske rejseburau på mandag, bare for at være parate. Det hele forekommer mig ret så drømmeagtigt. Bill er mere realistisk. Som du siger han: "man tager bare afsted". Mig - jeg ser problemer. Mere øvelse indikeret.

Jeg håber virkelig du har hørt fra dine forældre nu, og er blevet beroliget med hensyn til dem. Langdistance bekymringer er specielt pinagtige. Din Ven kunne måske hjælpe - men jeg er sikker på du har spurgt ham. Jeres venskab synes at vokse, gør det ikke?

Kærlig hilsen for nu - Helen.

Den mandag jeg ville ringe til Helen og Bill, skrev Bill et brev til mig, hovedsageligt om vores fælles ven fader Michael. De dele er taget ud.

13 august

Kære Ken

Imens jeg sad ved mit skrivebord i morges tænkte jeg på dig, og på den mulighed at vi måske ville modtage en uplanlagt opringning. Når jeg tænker på alle de vanskeligheder der er ved at ringe op (selvom din vej bliver jævnet) er jeg ikke sikker på at det ville være den bedste anvendelse af din tid. Men måske kan dette tjene som en del af vores forsøg på at forbedre frekvensen af vores korrespondance. Denne gang tænte jeg, at Helen måske ville tilføje noget til slut, fordi hun har repræsenteret os begge så trofast.

Helen og jeg har planlagt, at vi i eftermiddag vil tage hen på det israelske turistburau for at få fat i den relevante information. Men nu er det tid til at Helen fortæller resten - kærlig hilsen Bill

Ken dear, der er ikke meget plads (nederst på siden) til resten, men der er faktisk ingen. Vi er på en måde ude af drift, og det føles lidt underligt. Det ville være rart at høre noget definitivt - men måske det sker snart. Du får sikkert breve fra os nu (postgangen havde været uregelmæssig). Vi skriver en masse. Mange kærlig hilsener - Helen

Helens sidste to breve blev skrevet efter min telefonopringning om hulen, og drejede sig hovedsagelig om den kommende tur, som Helen og Bill endelig kunne lægge fast.

16 august

Kære Ken

Det er mærkeligt at skrive om alt dette, for når du får dether brev vil du vide alt om det. Vi har arrangeret to nætter i Tel Aviv efter råd (fra Jesus) og det er sikkert en god ide.....

Freddie er stadig sikker på at der er noget bag nogle løse sten bagest i hulen. Han er sikker på, at stedet derfor er særlig helligt. Jeg tror han tænker på noget fra fortiden, som dit brev om områdets historie også antyder.

Så vi vil snart være der. Jeg tror ikke vi vil komme til at skrive efter denne uges udgang, for så kan vi lige så godt medbringe brevene personligt. Så du synes at få ret om vores ferie trods alt. Det vil blive dejligt at se dig, selvom min egen sikkerhed standser her.

Kærlig hilsen Helen

Bill tilføjede det følgende

Kære Ken

Vi modtog tre breve her til morgen, som vikrkeligt har gjort vores dag lysere - når vi først forstår ideen om, at "der er ingen sværhedsgrader for mirakler", burde Helen og jeg være godt på vej til at acceptere den fred og glæde der stråler ud fra dine breve. Vi vil have meget at tale om, og meget snart, siden vi formodentlig vil ankomme kort efter at du modtager dette. På kærligt og snarligt gensyn, Bill.

17 august

Kære Ken

Dette burde ankomme så godt som samtidigt med os. Nu da vi har taget beslutningen og endda har betalt for billetterne, er det langsomt ved at gå op for mig, at vi sandsynligvis tager afsted. En af de mere træsterige tanker for mig, der har bekymringer som bibeskæftigelse, er, at alle de ulykker jeg dystert forventer vil ske på vejen umuligt kan finde sted. Der vil ikke være tid nok. Men tanken er ikke til nogen stor trøst.

På den anden side er der jo også muligheden for at at det bliver en vidunderlig tur - endda en meget vigtig tur. I hvertfald ved jeg een ting sikkert - at det vil blive dejligt at se dig igen. Og vi ønsker også at se dit bjerg, og forhåbentlig den smukke statue ved Latroun (se side 342-43) Så måske er der en mulighed for at alt vil blive godt. Men var du virkelig nødt til at tage så langt væk?

Jeg tænker det var en helt uundgåelig tur, som du også selv har antydet. Den ligesom nærmede sig fra alle sider, ikke? Vi undlader stadig mere eller mindre at lægge planer, selvom der er en masse vi godt kunne tænke os at se. Jeg kan lige høre dig sige: "Der er masser af tid". Jeg håber du har hørt fra din anden familie nu, og at nyhederne er gode.
Det er mærkeligt at sige "vi ses snart", men sådan er det.
Kærlig hilsen Helen - også lidt fra Bill.

Gruppen fra New York ankom som planlagt den 29 august, og jeg mødte dem i Tel Avivs lufthavn. Vi lejede en bil og jeg optrådte som chauffør og guide i de to uger vi var sammen. Jeg husker, at en af de første ting jeg gjorde efter deres ankomst, var at barbere mit "israelske" skæg af for Helen.
Efter at have tilbragt to nætter i Tel Aviv kørte vi nordpå til Haifa. Vi efterlod Louis for den dag, fordi han ikke nærede ønske om at klatre i bjerge, for slet ikke at udforske huler, og Helen, Bill, Chip og jeg kørte til den arabiske landsby Deir Hanna, ved foden af bjerget.
Jeg troede jeg havde planlagt transporten op ad bjerget i alle detaljer (at gå op, hvilket var fællesskabets hyppigst anvendte "transportform", var udelukket for Helen) men en lokal skoleferie havde væltet disse planer. Men jeg formåede at overtale et medlem af en arabisk familie jeg kendte til at køre os op på sin traktor. Og sådan begyndte opstigningen på bjerget, med Helen og jeg siddende tæt sammen bag på traktoren, imens hun var bange for at hun skulle falde af, men endnu mere bange for at at bumpene skulle løsne hendes nethinde. Og Bill og Chip kørte bumpende med i anhængeren, op ad denne næsten halvanden kilometer støvede og meget hullede vej til klostret.
Efter en dejlig frokost med de to munke og nogle flere medlemmer af fællesskabet - som alle må have syntes at der var noget meget mærkeligt ved os, for ikke at nævne denne besynderlige interesse i hulen - førte jeg Helen og Bill op til hulen. Der er et foto af os tre, der står der. (se side)Uudsletteligt i min hukommelse står billedet af Helen, indsvøbt i min regnfrakke til beskyttelse af hendes klæder, balancerende på et fremspring i den indre indgang til hulen, ikke langt fra hvor jeg fandt ringen. Helen og Bill var i øvrigt enige med mig i, at jeg ikke skulle beholde ringen, men hellere skulle efterlade den i Israel. Den sande gave var jo den mening ringen havde for mig, ikke selve objektet: Indholdet, ikke formen. Vi besøgte senere et museum i Jerusalem, hvor ringen blev dateret til en periode før Jesu tid. Til sidst efterlod vi ringen hos abbeden, og jeg ved ikke hvad der siden skete med den.
Vi vendte alle tilbage til Haifa, og tog så vejen tilbage over Galilæa, hvor vi besøgte de forskellige hellige steder, hvorefter vi kørte ned langs Jordanfloden til Jerusalem. På vejen standsede jeg bilen ved et lidet kendt muslimsk alter, der hvor det antages at Maria Magdalenas grav ligger, og Helen og jeg tilbragte nogle minutter i bøn der. Så opholdt vi os adskillige dage i Jerusalem, hvor vi besøgte de forskellige kristne og jødiske hellige steder. Helen og jeg tog også til klostret i Latroun,

det trappistkloster hvor jeg havde tilbragt tre måneder. I kirken var der en virkelig smuk statue af jomfru Maria (se side), som jeg følte mig stærkt tiltrukket af, og som Helen meget stærkt ønskede at se. Jeg vil i kapitel 16 komme tilbage til den tiltrækning Maria havde for Helen.

På et tidspunkt imens vi var i Jerusalem insisterede Bill på, at vi besøgte Qumran udenfor Jericho, som er det sted hvor dødehavsrullerne blev fundet. De var blevet begravet i umiddelbar nærhed af Essenernes hjemsted. Nogle få måneder tidligere var jeg sammen med nogle venner kørt forbi stedet, og beslutningen om at stoppe blev overladt til mig. Men jeg følte ikke vi skulle stoppe; måske ville jeg tage dertil en anden gang, tænkte jeg ved mig selv, men ikke da. Denne "anden gang" var åbenbart kommet, og derfor tog vi alle til Qumran. Resultatet var fuldstændigt uventet, og ligesom med episoden med Mayo klinikken år tidligere - som Bill meget passende var kommet i tanker om i løbet af sommeren - (se Helens brev af 31 juli) - fik sommerens mærkelige begivenheder endelig deres forklaring, som jeg nu skal fortælle.

Næsten fra det øjeblik vi ankom til Qumran, var Helen tydeligt bevæget, hvad der var højst ukarakteristisk for hende. Som vi stod på stedet hvor dette gamle fællesskab havde boet, så vi henover et afspærret område på en række huler, der omfattede den hvor rullerne var blevet fundet i cylindre, der ikke var ulig den Bill havde tænkt sig måtte være i "min" hule. På et tidspunkt brast Helen i tårer, og fortalte os, at hulen foran hende var præcist den hule hun havde set i sin vision med "Gud er" rullen. Hun udbrød derefter, at hun stod på det helligste sted på jorden.

Da Helen vendte sig om og så på det Døde Hav, der lå ikke langt fra Qumran, bemærkede hun, at vandstanden var for lav, og at den burde være betydeligt højere. Bill konsulterede sin guide, der bekræftede at vandstanden to tusinde år tidligere faktisk havde været meget højere. Derefter gik Helen og jeg henimod nogle ruiner, og hun fortalte mig, at hun havde en meget stærk trang til at gå hen til det område Essenerne have brugt til kirkegård. Men så følte hun en lige så stærk impuls fra Jesus til ikke at gøre det, og hun hørte ham sige til sig: "Lad de døde begrave de døde". Og derfor blev Helen væk fra det hun næsten sikkert følte var hendes eget gravsted, for 1900 år siden

Helen, Bill og jeg diskuterede senere denne meget følelsesladede formiddag, og det gik op for os allesammen, at det var denne hule i Qumran, og det den repræsenterede for Helen, der var det egentlige mål for det der havde optaget os så meget i sommerens løb. Den optagethed var blevet forskudt til hulen ved klostret. På samme måde som med Helens og Bills oplevelse med Mayo klinikken, var ikke kun *indholdet* forkert, men også *formen*.

På et andet plan tror jeg, at Bills fornemmelser om en rulle der var begravet i en cylinder, var blevet forskudt fra hulen i Qumran til hulen på Mt.Netofa. Helens tanker om et bæger - der er et så helligt symbol både i kristendommen, i legenderne om Kong Arthur og i *Et Kursus i Mirakler*, hvor det som vi har set identificeres med Soningen - blev på samme måde forskudt fra hendes oplevelse i Qumran, "det helligste sted på jorden". Jeg selv føler stadig der er noget af værdi i hulen, men det

var måske kun af personlig betydning, en betydning der blev mere end opfyldt af min oplevelse med at finde ringen. Vi vil aldrig komme til at vide noget om et bæger, en rulle eller havd der i øvrigt kunne være begravet der. Hulens indre er forseglet, og sådan synes det at skulle være. Lad de døde begrave de døde så at sige. Fortiden - formen - er forbi; kærlighedens indhold er stadig tilbage.

Således var oplevelsen alt i alt en øvelse i tro, i det at have tillid uden at bekymre sig om udfaldet. Og om ikke andet havde huleepisoden bundet Helen, Bill og mig endnu tættere sammen.

Vi forlod Israel med kurs mod New York i september. Som det viste sig, var det en meget betimelig afrejse, idet det kun var nogle få dage før Yom Kippur krigen brød ud. Jeg ankom til New York uden et sted at bo, for slet ikke at tale om arbejde. I de første få dage boede jeg i Bills lejlighed, indtil fader Michael ordnede det så jeg kunne bo i Leo House, et katolsk hotel på 23 gade på Manhattan. Der skulle jeg blive i næsten et år. Et stillingsstop på Presbytarian Hospital gjorde det umuligt for mig at få arbejde der, men da penge ikke var noget umiddelbart problem, kunne jeg være der *som om* jeg havde en fuldtidsstilling. Det varede endnu et halvt år før jeg kunne få en halvtidsstilling, og den kunne så give mig den indkomst jeg behøvede. I mellemtiden var fader Michael begyndt at henvise nogle få nonner og præster til mig til terapi, og før jeg viste af det havde jeg en regulær praksis. Michael arrangerede også at nogle psykolgiske prøver skulle tages af os, på kandidater til religiøse ordner. Helen, Bill og jeg samarbejdede om disse, og de penge der kom ind betalte udgifterne til den sidste renskrivning af manuskriptet til Kurset (faktisk var det kun Tekstbogen der behøvede renskrivning) og til kopiering.

Men jeg kommer foran historien, som afventer endnu et kapitel. Jeg husker, at da vi landede i New York følte jeg, at jeg var ved at sætte ud på en rejse hvis retning jeg ikke kunne begynde at forstå, og som ville føre mig til steder jeg på det tidspunkt nok ville være bedst tjent med ikke at kende. I Israel havde jeg antydningsvis fornemmet Helens og Bills ambivalente forhold, for slet ikke at tale om i de ti uger sidst på foråret og først på sommeren, hvor jeg var i New York, men det var først nu, hvor vi var sammen næsten hele tiden, at det fulde omfang af denne ambivalens kom til at stå klart for mig. Jeg kommer tilbage til Helens og Bills specielle og hellige forhold i kapitel 13, efter det følgende kapitel, der handler om Helens og min redigering af Kurset.

Kapitel 12

REDIGERINGEN

Jeg fuldførte den første gennemlæsning af *Et Kursus i Mirakler* i de første ti uger efter at jeg var tilbage i staterne i 1973. Jeg læste en kopi af Helens anden maskinskrevne udgave (i hvertfald af Tekstbogen), der blev vist til Hugh Lynn Cayce, og derfor kaldte vi den som tidligere omtalt "Hugh Lyn versionen". Teksten var iøvrigt dengang delt i fire bind, der svarede til de fire ringbind Bill havde købt til at indeholde manuskriptet. Jeg læste Tekstbogen, Arbejdsbogen og Håndbog for Lærere ud i et stræk, og begyndte så på Tekstbogen igen da jeg vendte tilbage til Israel. Helen, Bill og jeg enedes om at tage Arbejdsbogen sammen, men kun på Helens betingelse, at vi startede med lektion 51, begyndelsen af repetitionen af de første 50 lektioner. Helen kunne ikke lide de første 50 lektioner, som det blev omtalt i II del. Jeg fuldførte min anden gennemlæsning af de tre bøger, meget langsommere denne gang, nogen tid efter vores tilbagevenden til New York. Kort efter begyndte jeg igen, delvist for at forberede et glosarindeks, noget jeg antog ville være nyttigt. Men det viste sig, at jeg ikke begyndte at arbejde alvorligt på det før i 1977, da vi allesammen var i England, og endda skulle det ikke blive fuldført før fem år senere.

I hvert tilfælde læste jeg Tekstbogen igen, og meget omhyggeligt på det tidspunkt. Jeg sagde til Helen og Bill, at jeg mente manuskriptet behøvede endnu en del redigering. Noget af det personlige og professionelle materiale var der stadig, og det forekom mig malplaceret i en offentliggjort udgave. De første fire kapitler virkede ikke gode, for en stor del fordi det fjernede personlige materiale efterlod huller i teksten, og dette krævede mindre tilføjelser af ord for at lette overgangen. Og nogle af opdelingerne i materialet forekom mig tilfældige, og mange af afsnit- og kapitelnavnene hang ikke ordentligt sammen med materialet. (Jeg erfarede senere, at Helens sædvanlige metode var at uddrage afnittets navn af de første linier, selvom den følgende tekst gik i en anden retning) Endelig var paragrafinddelingen, tengsætningen og anvendelsen af store bogstaver ikke blot særpræget, men vitterligt inkonsekvent.

Helen og Bill var enige i, at det behøvede en sidste gennemgang. Da Bill manglede den tålodighed og opmærksomhed om detaljer der skulle til, besluttede vi, at Helen og jeg skulle gennemgå det sammen. Og det gjorde vi så, uden på noget tidspunkt at fatte hvor lang tid det ville tage os at fuldføre redigeringen. Jeg har tidligere citeret Helens udtalelse om, at hun var kommet til at tænke på *Et Kursus i Mirakler* som sit livs arbejde, og hun startede virkelig engageret på redigeringsarbejdet. Hun og jeg tog omhyggeligt hvert eneste ord op, for at være sikre på at det endelige manuskript var korrekt.

Helen var en tvangspræget redaktør, dog var hun var særdeles god til det. Men hun redigerede i virkeligheden ikke et manuskript, hun angreb det. Selvom hun afgjort havde en skriveblokering, som jeg tidligere har omtalt, eksisterede der ikke en sådan blokering når det kom til at redigere noget der var skrevet tidligere. En dag forlod jeg kontoret for at gå til en frokostaftale, samtidigt med at Helen talte i telefon. Jeg kradsede et par linier ned for at fortælle hende at jeg gik og ville

komme tilbage senere. Uden at vippe med et øjenbryn, eller tabe tråden i sin telefonsamtale, tog Helen tog en blyant og begyndte at redigere min meddelelse. Jeg har siden beklaget, at jeg ikke beholdt den bagefter. Derfor var det så meget mere bemærkelsesværdigt, at hun var i stand til at modstå den store fristelse, for ikke at kalde det et tvangsmæssigt behov, til at redigere Kurset og "forbedre det". Det var givet at en vis grad af redigering var nødvendig i de første kapitler, og Helen følte, at Jesus hjalp hende med det. Men bortset fra det kunne hun lade manuskriptet være som det var.

Redigeringen var ikke uden humoristiske øjeblikke - på trods af Helens åbenlyse ubehag - og der var en hel del af dem. Helens nu legendariske frygt i forbindelse med Kurset var formodentlig aldrig større. Selvom hun helt bestemt ønskede at vi skulle gøre redigeringen færdig, fandt hun ikke desto mindre på enhver tænkelig undskyldning for at distrahere os fra at sætte os ned og gøre det. Projektet tog betydeligt længere tid end nødvendigt på grund af disse forsinkelser, hvilket var temmelig meget lig selve dikteringen af *Et Kursus i Mirakler*, som klart nok ikke havde behøvet at tage syv fulde år.

Vi foretog den største del af redigeringen enten på Helens kontor på det Neuroligske Institut i den Sorte Bygning, i min lejlighed, eller i Helens lejlighed, som var det sted Helen helst ville være. Derfor sad vi ofte sammen i sofaen i hendes dagligstue og arbejdede. Men uvægerligt begyndte Helen at falde i søvn. Vi sad og redigerede, og pludseligt så jeg til venstre, og der sad Helen og slumrede i hjørnet af sofaen, og hendes sædvanligvis meget vågne øjne var næsten lukkede. Meget ofte blev søvnigheden ledsaget at tydelige gabeanfald, der gjorde tale næsten umulig. Og så var der tidspunkter hvor Helen samtidigt begyndte at hoste, som om hun forsøgte at udstøde et fremmedlegeme der var stukket ned i hendes hals. På sådanne tidspunkter begyndte Helen at le over det åbenlyse ved sit egos forsvar, imens tårer strømmede ned ad hendes kinder som akkompagnement til denne særdeles vel orekstrerede fuga af gab, hoste og latter. Så kunne jeg ikke lade være med at tænke på Wagners indledning til Mestersangerne, hvor tre temaer kombineres til et mesterstykke af et muntert, kontrapunktisk stykke musik. Godhjertetheden i Wagners musik blev for mig afspejlet i den venlige humor i Helens egoafledninger, i det mindste i dette aspekt af dem.

Og så var der dengang vi kom tilbage fra the Medical Center, og gik ned ad 14' gade fra 8' til 3' avenue, på vej hjem for at forstætte redigeringen. Vi var helt bogstaveligt midt på 6' avenue, da jeg kom med et spørgsmål om redigeringen. Jeg fik ikke noget svar og vendte mig om, kun for at finde Helen liggende på gaden imens hun igen lo hjerteligt af sig selv. Der var hverken huller eller sprækker i vejbanen der kunne have fået hende til at falde, men der var disse indre huller af frygt, der i perioder viste deres væmmelige hoveder for at spænde ben for hende. I dette tilfælde var det eneste virkelige offer Helens strømper, der blev revet i stykker i faldet.

En meget vigtig del af vores arbejde var de første kapitler i Tekstbogen. Vi var igennem mindst to fuldtsændige redigeringer af dem, og mange, mange delvise. Som jeg antydede i II del, var de første uger af dikteringen karakteriserede ikke blot af Helens ekstreme angst og frygt, men også af Jesu uformelle diktering. Den stemning af selskabelig konversation der var under disse sessioner, parret med det personlige materiale der var vævet ind i den faktiske undervisning, gjorde redigeringen meget vanskelig. Som det kort er blevet nævnt før, opstod der stilistiske huller der hvor det personlige materiale blev taget ud. Faktisk kom de mirakelprincipper der indleder Tekstbogen ikke punkt for punkt, men var blevet blandet med store mængder andet materiale, som det fremgår af de uddrag der er citeret tidligere i kapitel 8.

Jeg husker at jeg på et tidspunkt halvt i spøg bad Helen om at foreslå Jesus, at han måske kunne gendiktere de første kapitler, men det var tydeligt, at dette ikke ville ske. Vi gjorde så det bedste vi kunne for at reorgnisere materialet til sammenhængende afsnit og kapitler, der ville passe ind i teksten som en helhed. Den skarpsindige læser kan fornemme forskellen i tone og stil som teksten fortsætter. I det store og hele markerer det nuværende femte kapitel en sådan skillelinje, hvorefter hvilken teksten stort set blev dikteret som den forefindes nu. Personligt materiale der kom efter det, udgjorde ikke det samme redigeringsproblem, som jeg sagde før, fordi det ikke blev indvævet i selve teksten.

Den normale procedure var, at jeg tidligt om morgenen gennemlæste det materiale vi ville arbejde med senere på dagen, eller genlæste den foregående dags arbejde. Så skrev jeg med kuglepen de rettelser og ændringer jeg fandt nødvendige. Derefter gennemlæste Helen og jeg disse sammen, hvorefter jeg gennemgik det vi havde lavet, og præsenterede det for Helen. Denne procedure gik frem og tilbage i disse første kapitler, indtil vi følte at det var som Jesus ønskede det. Vi følte begge, at han med sin nærværelse ledte os igennem dette arbejde, og det var for det meste tydeligt, at vore personlige preferencer og bekymringer ikke spillede nogen væsentlig rolle i disse beslutninger. Jeg tilføjede denne afsvækkende vending "for det meste", fordi Helen følte, at Jesus gav hende tilladelse til at foretage mindre ændringer i formen, så længe selve indholdet ikke blev påvirket. Denne tilladelse angik kun spørgsmål om tegnsætning, paragrafinddeling, store eller små bogstaver, og mindre ændringer (som at ændre "den" til "hvilken" og omvendt; se mere senere) men aldrig til at indføje eller udelukke vigtigt materiale.

Adskillige gange under redigeringen genkendte Helen et ord hun havde forandret fra den oprindelige diktering, og som hun og Bill ikke havde opfanget under deres indledende redigering. Så forandrede vi disse ord tilbage til det oprindelige. Jeg blev til stadighed imponeret af den integritet Helen foretog redigeringen med. Jeg har allerede talt om den voldsomhed hun lagde for dagen når det drejede sig om professionelle ting, men alligevel var hun i stand til at modstå denne tvang under redigeringen af Kurset. Enhver ændring vi foretog i materialets rækkefølge viste vi

Bill (jeg har tidligere antydet hvordan visse paragraffer blev flyttet omkring), der som Helen udviste den samme integritet og loyalitet overfor den oprindelige diktering.

Bill var sædvanligvis mest interesseret i form, men jeg husker to stærke undtagelser. Helen fortalte mig, hvor stærkt han insisterede på at den sidste paragraf i Tekstbogen - "Og nu siger vi Amen" - ikke blev brudt op, og at hele paragraffen stod på een side. Han fortsatte med at insistere på dette i den publiserede udgave, selvom det faldt naturligt sådan under maskinskrivningen. Det andet var, at Bill insisterede på at der skulle være *halvtreds* mirakelprincipper, selvom der i den originale diktering kun var 43, der senere blev ændret til 53 i de to omskrivninger Helen foretog. Som sagt var det usædvanligt for Bill at insistere på den måde. I øvrigt blev der ikke ved disse numeriske ændringer ændret ved teksten; intet blev tilføjet eller slettet. Materialet blev simpelthen reorganiseret.

Et sjovt men mærkeligt aspekt ved vores redigeringsproces dukkede op en gang imellem, når Helen efter at have læst en særligt vanskelig passage leende vendte sig til mig og udbrød, at hun ikke havde den fjerneste ide om hvad ordene betød. Så kom jeg i den usædvanlige situation, at jeg forklarede Kurset til den person, der på et andet niveau forstod hvad det sagde klarere end nogen anden på nogen mulig måde kunne. På den måde begyndte mine første erfaringer med at undervise i dette materiale.

Det var interessant, at når vi var sammen med andre der forsøgte at forklare Kurset, var Helen hurtig til at opdage unøjagtigheder i forklaringerne; på samme måde var hun ekspert i at hjælpe andre til at forstå hvordan de skulle anvende kursets principper i personlige situationer, sædvanligvis i en terapeutisk sammenhæng. Men hun forklarede meget sjældent andre hvad Kurset sagde, hverken direkte eller indirekte, bortset fra to tilfælde, som jeg husker. I det ene prøvede Helen på at hjælpe een til at forstå, hvordan Gud ikke kunne have skabt det vidunderlige sølandskab vi var i på det tidspunkt, og den betydning metafysisk undervisning som den netop givne havde, for at man kunne værdsætte Kursets budskab; det andet var et forsøg fra Helens side på at forklare sine meget jødiske slægtninge betydningen af ikke at dømme Hitler og nazisterne, under et middagsselskab i Louis' søters hjem. Men det var relativt sjældne eksempler, for i almindelighed fik Helens angst for tankesystemet i *Et Kursus i Mirakler* hende til at overlade de nødvendige forklaringer om det til mig.

Paragrafinddelingen, tegnsætningen og de store bogstaver, som sjældent havde nogen indflydelse på selve indholdet af undervisningen, blev ikke desto mindre meget betydningsfulde i vores arbejde, og en indlysende grund var den distraktionsværdi dette havde for Helen.

Under sine to renskrivninger af teksten påtvang Helen manuskriptet sin besynderlige idiosynkrasi, der bestod i at de fleste paragraffer skulle være på ni linier, næsten altid uanset indholdet af materialet. Helen modsatte sig taknemmeligt ikke at vi korrigerede dette. Mere end een læser har

kommenteret Kursets anvedelse af semicoloner, som ofte benyttedes i stedet for det mere korrekte kolon. Også det var Helens foretrukne ide. Og da vi begyndte at gennemgå teksten opdagede jeg, at Helen havde to kommafilosofier: en umådeholden og en minimal. Jeg kan ikke huske (fornægtelse tjener sommetider et barmhjertigt formål) hvor tit jeg var nødt til at gå tilbage til betgyndelsen af manuskriptet for at ændre kommaer, efter at Helen pludseligt besluttede sig for at skifte kommafilosofi godt inde i redigeringen. Til sidste kom vi frem til en beslutning om at bruge for mange kommaer, i håbet om at dette ville være til størst hjælp for læseren, som i forvejen skulle slås med Kursets vanskelige begreber, for ikke at nævne dets ofte komplicerede sætningsstruktur. Jeg er til dato ikke sikker på hvor konsekvente vi var; (der er stadig forandringer jeg føler mig fristet til at foretage, ligeom jeg er sikker på mange studerende gør); men Kursets indhold blev aldrig sat på spil som følge af vores redigering.

Helen fik ofte anfald over brugen af sætnings-sammenstillinger, eller ufuldstændige sætninger, men hun vidste at disse var en vigtig del af den måde Kurset blev præsenteret på, og at de tjente det stilistiske formål at understrege ting. Vi bevarede dem alle, på trods af Helens "bedre" dømekraft, selvom vi på kraftig opfordring af en ven, der var professor i lingvistik, i de senere udgaver ændrede nogle af de mere skærende, iøjnefaldende tillægsformer.

Endelig var der de store bogstaver. Man kan se en "evolution" i Helens stil, når man studerer Kurset i dets oprindelige form i notesbøgerne, over Bills første renskrivning til Helens følgende renskrivninger. Processen kulminerede i at Helen følte, at hvert eneste ord, der blot i mindste måde (en let, men kun let, overdrivelse fra min side) stod i forbindelse med Gud, skulle være med stort, også hvad angik stedord, og relative stedord. Jeg bør nævne, at selvom Jesus også her overlod til Helen at gøre som hun ønskede, gjorde han visse undtagelser. Ifølge hans specifikke instruktion, skulle alle stedord der henviste til ham, være med små bogstaver (i de første manuskripter havde Helen altid skrevet dem med store bogstaver, som vi har set) for at afspejle hans eenhed med os (mere om det senere). Jesus gav Helen pålæg om altid at skrive vendingen "Guds Søn" med stort, for at understrege at vi allesammen er en del af Guds ene Søn, i modsætning til den traditionelle kristne *ude*lukkelse af alle undtagen Jesus, fra Guds specielle Sønforhold. Men stedord der refererede til Sønnen skulle skrives med små bogstaver, for at understrege vores adskilthed. Undtagelsen var naturligvis, når "Guds Søn" refererede til vores sande Identitet som Kristus, hvor stedordene skulle med stort. Jesus bad ligeledes Helen om at skrive alle stedord der refererede til Treenigheden - Gud, Kristus, og Helligånden - med stort, idet læseren ellers ikke altid kunne finde ud af hvem (eller Hvem) der blev henvist til.

I "Hugh Lynn versionen" som vi redigerede i, var Helens anvendelse af store bogstaver fuldstændigt inkonsekvent. Selvom jeg oprindeligt forsøgte at tale hende fra hvad jeg mente var en overdreven stilistisk understregning af Guds hellighed, opgav jeg snart dette frugtesløse forsøg, og

endte med at sige til Helen, at jeg ville skrive Kursets ord med store bogstaver på en hvilken som helst måde hun ville have det, men at det blot skulle være konsekvent. Det appellerede klart til hendes logiske sans, og derfor påtog vi os at nedskrive reglerne for den anvendelse af store bogstaver vi ville følge, og overholdt dem som vi bedst kunne.

Alt i alt var denne del af redigeringen en meget værdifuld øvelse i at praktisere et meget vigtigt princip i Kurset, som er at forstå forskellen imellem form og indhold: Nemlig at det er formålet eller meningen der giver formen dens betydning, ikke selve formen. I dette tilfælde blev indholdet af kærlighed udtrykt i forståelsen af, at disse mindre manipulationer med form ingen betydning havde, i forhold til den værdi det havde at forene sig med Helen. Som der står i teksten:

Erkend hvad der ingen betydning har, og hvis din broder beder dig om at gøre noget "vanvittigt", så gør det *fordi* det ingen betydning har. Nægt, og din modvilje fortæller, at det har betydning for dig. (T-12.III.4:1-2)

Jeg vil senere komme tilbage til dette vigtige princip i sammenhæng med Helens forhold til Jesus.

Helen følte sig også fri til at foretage de før nævnte ændringer af *det* til *hvilket* og omvendt, et foretagende der tog en hel del tid, og var endnu et billede på Helens tydelige forsøg på at kontrollere sin angst for *indholdet* i Kurset, ved at forkusere på at manipulere med dets *form*. Der var også den opgave Helen bad mig om at udføre, da hun opdagede at ordet "vide" mange gange i Kurset var anvendt på den populære måde, fremfor at Jesus strengt havde holdt fast ved ordets mere tekniske betydning, som synonym med Himlens tilstand. F.eks. docerer Kurset at ånden ved, hvorimod egoet opfatter. Helen bad mig altså om at ændre alle de "populære" "vedder" til andre ord, og at reservere "vide" til den tekniske anvendelse. Jeg forsøgte at gøre som Helen bad mig om, hvilket ikke gav nogen problemer i mindst den første halvdel af teksten. "Vide" blev skiftevis "erkende", "opfatte", "forstå" etc. Men da så teksten blev mere poetisk, og passagerne gled frem og tilbage i blankvers, blev sådanne ændringer umulige uden totalt at ødelægge rytmen, hvilket var en kardinalsynd i Helens religion. Derfor stoppede jeg det jeg var i færd med, og diskuterede situationen med Helen, der løste konflikten ved at skifte holdning, og bede mig om at forandre mange af ordene tilbage til deres oprindelige "vide". Een side af Helens forsvarssystem - hendes behov for at være strengt konsekvent - gav således efter for en anden, for hvem poesien var hellig.

Jeg har allerede kort omtalt, at imens Helen skrev Jesu ord ned, understregede hun alle dem der forekom hende at have en større betydning. I det maskinskrevne manuskript blev alle disse ord skrevet med store bogstaver for lettelsens skyld, men deres antal var tydeligt overdrevet. Således bestod en anden del af vores arbejde i kun at beholde de ord eller vendinger, der syntes at behøve yderligere understregning. Det er de ord der er kursiveret i de publiserede udgaver.

Arbejdsbogen og Håndbogen behøvede meget lidt redigeringsarbejde. Vi behøvede kun at læse dem igennem for at sikre os, at alt var korrekt. Kun tegnsætningen, pargrafinddelingen og de evindelige store bogstaver blev rettet, for ikke lige at nævne "det"erne og "hvilke"derne.

Mange gange under redigeringen blev Helen tydeligt bevæget af det vi læste, selvom disse øjeblikke var langt færre end man skulle have troet; Helens forsvar blev altid opretholdt med stor årvågenhed. Da vi havde færdiggjort afsnittene om specielhed i kapitel fireogtyve - grundlæggende den sidste omtale i teksten af dette emne, selvom principperne i det selvfølgelig kommer til udtryk hele vejen igennem - fortalte Helen mig, at da hun oprindeligt havde afsluttet nedskrivningen af dem, følte hun Jesu taknemmelighed over at hun havde gjort dem færdige. Betydningen af det var, at hun på et andet niveau - husk Kursets lære om, at tid er en illusion; alting *er allerede* sket - havde prøvet på det, uden at være i stand til at komme igennem materialet om specielle forhold. Helens "vigtigste" forsvar imod bevidst, lige for næsen af sig, at skulle erkende skylden, frygten og angrebene i sin egen specielheds tankesystem, var simpelthen at nægte at skrive materialet ned. Men nu gjorde hun det som følge af sin *beslutning* om at nedskrive Jesu Kursus, men uden at lægge mærke til hvad det sagde, men i stedet fokusere på stilens form, og så godt hun kunne ignorere Kursets indhold og mening. Og det var også hendes almindelige strategi under redigeringen.

Selvom Helen og jeg sjældent diskuterede dette, *var* det tydeligt for hende, at Jesu beskrivelse af specielle forhold, som er hjertet i egoets tankesystem, næsten ord for ord var en beskrivelse af hendes eget sind. Hun skrev således ord der beskrev hendes egoselv. Vi deler selvfølgelig alle det samme egotankesystem, men Helens sind indeholdt grove og ekstreme udtryk for dynamikken i specielle forhold. Som et resultat heraf var Helens daglige liv faktisk et levende mareridt, der var fyldt med angst, fobier og angrebstanker, der let kunne have været et emne for enhver standardtekst om neuroser, for ikke at sige at det kunne være model til Jesu beskrivelse af egoet. Men på den anden side indeholdt Helens sind naturligvis også det ekstreme udtryk for Guds Kærlighed, som repræsenteredes af den postive side af hendes forhold til Jesus.

Redigeringen tog mere end et år. Som jeg husker det begyndte vi nær slutningen af 1973, og fuldførte vores arbejde tidligt i 1975. Teksten måtte derefter renskrives forfra, og det tog også tid. Vi fandt en ældre Maryknoll Søster, som følte det som et privilegium at skrive manuskriptet rent for os, selvom hun syntes at nogle af begreberne var tarvelige. Men en lyksaliggørende oplevelse som hun havde imens hun skrev kapitel femten - som blandt andre ting handler om det hellige øjeblik - gjorde ende på al hendes tvivl, og hun kunne færdiggøre skrivningen på ret kort tid og i meget godt humør. Nær slutningen begyndte både jeg selv og Bill og Helen at føle en stærk trang til at få afsluttet værket, og derfor var der en form for "forcering" for at få det gjort. Endelig havde vi i det tidlige forår i 1975 et fuldendt manuskript til *Et Kursus i Mirakler*, som ventede på vi-vidste-ikke-hvad (eller hvem).

Vi fandt ud af "hvem" den 29 maj, da vi mødte Judith Skutch, og jeg vil overlade denne del af historien til det næste kapitel.

Kapitel 13

HELEN OG BILL:
DET SPECIELLE OG HELLIGE FORHOLD,
OG DERES LIV EFTER *ET KURSUS I MIRAKLER*.

Før jeg fortsætter historien, vil jeg kort gå tilbage til fuldførelsen af redigeringen af Kurset, til mit forhold til Helen og Bill efter vores hjemkomst fra Israel i september 1973.

Helen, Bill og jeg

Jeg behøver vist ikke sige, at de første uger i New York efter hjemkomsten var meget interessante, og nødvendiggjorde en yderst vigtig tilpasning af min indstilling. Som jeg allerede har antydet befandt jeg mig midt i Helens og Bills meget specielle forhold. De beklagede sig hver især til mig over den anden, og mere end een gang mindedes jeg den buddhistiske historie om to disciple, der går hen til deres mester hver for sig for at beklage sig over den anden, og hvor så mesteren til dem hver især siger: "du har ret". En tredje discippel overhører scenen og siger til mesteren: "Du har hørt to modsatte synspunkter, og har givet dem begge ret", hvortil mesteren siger: "Du har også ret". Både Helen og Bill havde ret på det "objektive" niveau, hvor de opregnede den andens egodynamik. Men det de ikke havde ret i var at gøre denne dynamik ansvarlig for deres egen elendighed.

Til tider så det næsten ud som om både Helen og Bill kappedes om min opmærksomhed, hvad der blot forværrede situationen. Det var umuligt at vælge side, fordi både Helen og Bill havde ret fra hver deres synspunkt, ligesom i den buddhistiske historie. Men ingen af dem kunne vælge at se forholdet på en anden måde. Selvom jeg endnu ikke havde læst det personlige materiale der var i den oprindelige version (hvoraf meget blev fremlagt i II del), hvor Jesus gentagne gange talte meget specifikt om situationen, gik det hurtigt op for mig, at der faktisk var en meget tydelig forskel på Helens og Bills egoer: Den ene projicerede og den anden fornægtede. Dette gjorde det lettere at diskutere situationen med Helen, der aldrig forsøgte at fornægte sine vrede opfattelser af Bill (eller af nogen anden for den sags skyld); hun ville bare ikke slippe dem. Bill derimod syntes ikke at være sig det fulde omfang af sin vrede imod Helen bevidst. Han syntes overbevist om, at hvis blot Helen havde været anderledes, ville det have lettet deres næsten umulige situation meget, en

overbevisning der kommer frem i de journalnotater jeg citerede i II del. Som sagt var det Bill sagde om Helen helt sikkert sandt, hvilket han og jeg ofte enedes om. Men han blev aldrig i stand til at tage ansvar for sine *reaktioner* på Helen.

En morgen sad vi tre i Helens kontor, i en atmosfære der var fyldt med den sædvanlige spænding, som vi allesammen var blevet meget vant til. Jeg sad forresten bogstaveligt talt i midten. Helen sad bag ved sit skrivebord ved vinduet, jeg sad i min sædvanlige stol på den anden side af skrivebordet nær døren, og Bill sad ved døråbningen, så røgen fra hans cigaretter ikke kom ind i Helens kontor. En typisk vred ordveksling fulgte imellem Helen og Bill, hvor de begge to forenede sig i lige meget vrede. Så vendte de sig begge to til mig for at dokumentere deres holdninger, og i det øjeblik havde jeg ikke andre muligheder end at sige, at det så ud som om *både* Helen og Bill angreb den anden. Bill blev indigneret over min påstand om at han var lige så vred som Helen, og gik vredt ud af døren og ind i sit eget, tilstødende kontor. Helen vendte sig til mig, og det hun sagde var: "der ser du hvad jeg er oppe imod!"

Jeg husker, at jeg en gang under en af vore ture til Californien (se senere) talte direkte til Bill om hans forhold til Helen. Bill og jeg stod i øvrigt begge tidligt op om morgenen, hvilket Louis og Helen ikke gjorde, og derfor tilbragte vi praktisk taget hver eneste morgen hele måneden sammen, imens vi ventede på at Helen og Louis skulle stå op og begynde deres dag. Jeg omtalte Bills egen vidunderlige og bevægende historie om helbredelsen af et forhold under de første dage af dikteringen af kurset, hvor Bill havde sat al sin energi ind på at overse en kollegas vrede. Med tiden ændredes kollegaens holdning til Bill markant, og til sidst blev de gode venner, hvad de blev ved med at være. Jeg spurgte Bill om han ikke kunne gøre den samme indsats nu med Helen, men han svarede næsten skarpt, at situationen var anderledes. Jeg vidste så, at jeg ikke skulle bringe emnet på bane igen. Senere på turen bad Bill mig om at gøre fælles sag med ham og konfrontere Helen med hendes specielheds krav. Det nægtede jeg, ikke fordi Helens krav ikke var baseret på specielhed, men fordi det møde Bill foreslog ikke forekom mig kærligt, og jeg tænkte, at det ikke ville være særlig nyttigt.

Bill var således aldrig i stand til at acceptere Kursets lære om, at vore problemer lå i den beslutning *vi* tog om at søge efter beklagelser over andre, i den hensigt at undgå at tage ansvar for vort eget ønske om at være adskilt og derfor ulykkelige. Som Jesus forklarer i Kurset:

Vrede involverer altid projektion af adskillelsen, som i sidste instans på accepteres som ens eget ansvar, fremfor at andre beskyldes for den. (T-6.in.1:2)

Derfor kan der aldrig komme fred før folk beslutter sig for ikke at *ønske* konflikt, og forstår at fred er alt hvad de faktisk ønsker. Dette er betydningen af Kursets grundlæggende budskab om tilgivelse, der oprindeligt var bestemt for Helen og Bill.

Helen, der var helt bevidst om sin vrede, kunne (eller ville) ikke slippe sine beklagelser over Bill. Igen og igen diskuterede hun og jeg dem. Jeg skrev endda små tilgivelsesdigte til hende, og bønner hun kunne sige til Jesus, for at bede om hans hjælp til at tilgive. Jeg bad også meget ofte sammen med Helen, og bad Jesus i hendes navn om hjælp til at se Bill på en anden måde. Men på trods af at hun var bevidst om sin vrede, og om den modsigelse hendes holdning viste i forhold til Kurset, var hendes forståelse til ingen nytte. Det var næsten som om Helen intuitivt vidste, at hun ikke kunne (eller ville) opgive disse forsvar, og hun forblev tilfreds med bevidstheden om dette. En hændelse er frem for alle andre uudsletteligt præget i min hukommelse. Den indbefattede ikke specielt Bill, men hændelsen illustrerer ikke desto mindre Helens behov for vreden, imod Bill eller en hvilken som helst anden.

Det var en regntung lørdag, og Helen og jeg kunne ikke gå ud, som vi ellers gjorde. Denne særlige eftermiddag var Helen opbragt over een hun i almindelighed ikke kunne lide, men denne gang mere end sædvanligt. Hendes vrede blev ved og ved, og intet jeg sagde eller gjorde kunne få hende til at holde op. Som dagen gik syntes hendes vrede faktisk at tage til. Men endelig efter aftensmaden, dæmpedes Helens raseri nok til at tillade mig at foreslå en mulig løsning. Jeg lånte et forestillingsbillede fra Helens oplevelse med Jesus i Elohimvisionen, og bad hende om at forestille sig, at hun knælede foran altret med Jesus på den ene side, og denne person på den anden. Hun samtykkede tøvende, og var så i stand til lidt efter lidt at lade Jesu nærværelse opløse vreden, og hun følte sig atter i fred. Jeg tog afsked for at tage hjem kort efter.

Da jeg den følgende dag kom hjem til Helen mødte hun mig i døren med et iskoldt raseri, som jeg ikke ofte har set i hende, og bestemt så godt som aldrig rettet mod mig. "Det gør du aldrig imod mig mere", sagde hun skarpt. Jeg havde ingen anelse om hvad hun mente, men hun forklarede straks, at efter at hun var gået i seng med fred i sindet, var hun vågnet op midt om natten i et raseri, der var næsten lige så voldsomt som det hun oplevede i London mange år tidligere. Hvis dette objekt for hendes ikke-tilgivelse havde været til stede, havde hun sikkert bogstavelig talt revet ham i stumper og stykker lem for lem. Hendes raseri var så altopslugende, at hun ikke mere kunne falde i søvn, og hun oplevede endnu virkningerne af dennne øvelse i tilgivelse. Jeg forsikrede hende om, at jeg aldrig ville "gøre det imod hende igen". Det var tydeligt, at Helens vrede var nødvendig for at "beskytte" hende imod Guds fred, der stadig var så truende, og jeg kom efterhånden til at respektere dette behov i hende.

Mange havde vanskeligheder med at lære at respektere Helens ego, fordi de der kendte hende altid følte en stor fristelse til at prøve på at lave hende om, og at "frelse" hende fra hendes eget ego. Jeg

husker, at i et af de sidste år af Helens liv, pressede nogle af hendes velmenende Kursusvenner hende til at tage til Californien, i et forsøg på at ryste hende ud af hendes tilbagetrukne og depressive tilstand. De insisterede på at hun tog afstede, fik fat i nogen til at tage sig af hende, og anbragte hende endda i en bil, hvor hun sad foran rattet (hun havde ikke kørt selv i temmelig lang tid). At påtvinge et menneske ydre forandringer er en uforvarende nedvurdering af den magt sindet har til at kunne vælge anderledes, som er den *eneste* magt der virkelig kan hjælpe nogen. Helen tog turen sammen med Louis (jeg kunne ikke tage afsted), og selvom hun overlevede de gode hensigter, overlevede hendes ego også særdeles vel forsøgene på at frelse hende.

Selvom der ikke var nogen som helst tvivl om, at Helens fordømmende holdning og fobiske bekymringer ikke gav hende nogen fred, var denne tilstand at foretrække - *for hende* - fremfor den kærlighed der lå bag hendes forsvar. Jeg husker at Helen en gang tidligt i vores bekendtskab citerede nogle linier af Yeats for mig: "Træd varsomt på mine drømme. De er drømme. Men de *er* mine drømme" 92) Helen huskede ikke disse linier helt præcist. De er fra Yeats: "Aedh wishes for the cloths of Heaven", og hele digtet lyder som følger: "Om jeg ejede Himlens broderede klæder, indvævet med gyldent og sølvernt lys, De blå og de tågede og de mørke klæder, Af nat og dag og halvlys, ville jeg sprede klæderne ud under dine fødder. Men da jeg er fattig, har jeg kun mine drømme, jeg har spredt mine drømme under dine fødder. Træd varsomt, for du træder på mine drømme".

Jeg glemte aldrig denne lektie, og senere vil jeg gå mere i dybden med hvordan Jesus behandlede Helen i denne henseende: Kærligheden er stærk, når den *tillader* den elskede at være svag, og den stilles overfor sindets fornægtelse af dets egen styrke. Stærk kærlighed, som Kurset siger om Helligånden (T-5.II.7:1-4), kræver ikke, kommanderer ikke, og søger ikke kontrol. Med sin venlighed minder den ganske enkelt sindet om Kristi styrke, som det både har og er. På den måde forstærkes sindets magt til at vælge igen, når som helst det ønsker det, fordi det ved at sandheden vil være det sikre resultat. Det er den fundamentale betydning af tålmodighed, en af de ti egenskaber en Guds Lærer har, som er omtalt i Håndbog for Lærere (H-4.VIII).

Igennem Helens sidste år, syntes jeg stadigt mere at komme i rollen som hendes terapeut, fordi hun havde mere tillid til mig end til nogen anden. Men det var blevet klart for mig efter at vi havde kendt hinanden i et par år, at Helen ikke ville skifte tænkemåde, og det skulle hun heller ikke. Min rolle blev derfor mere og mere støttende og trøstende, og min kærlighed til hende udtrykte sig ved at jeg lod hende vælge som hun gjorde, i dyb respekt for den større visdom jeg vidste var kilden til hendes liv her, på trods af egosiden af hendes oplevelse.

Og på den måde kom jeg efterhånden til at acceptere deres forholds uhelbredte tilstand, fordi jeg elskede dem begge to. Mine forsøg på at hjælpe dem til en forandring der var i overensstemmelse med tanekgangen i *Et Kursus i Mirakler* - der trods alt var blevet givet for at hjælpe med til at

indføre en sådan forandring - udviklede sig til venlige påmindelser. Selvom jeg personligt klart ville have foretrukket at de havde tilgivet hinanden i formens verden, blev den tilsyneladende mangel på tilgivelse på et dybere plan irrelevant for den helbredelse der allerede var sket i det øjeblik de forenede sig i juni 1965.

Et forsonende træk ved hele denne periode var iøvrigt den stærke sans for humor vi alle havde. På trods af den stadige, underliggende spænding lo vi meget. Vores latter kunne ofte udtrykke det grundlæggende formål med at vi var sammen, en kærlighed der ofte modsagdes af de personlige kævlerier. Når jeg ser tilbage på den tid, er det tydeligt at der aldrig var nogen tvivl hos nogen af os om rigtigheden af at vi var gået sammen. Den erkendelse gjorde altid, at Helen og Bill kunne bevæge sig ud over den manglende tilgivelse til kærligheden og engagementet, der var det egentlige bånd imellem os. Og det var dette engagement og den loyalitet der gjorde deres forhold virkelig helligt.

Jeg vender nu tilbage til vores beretning i foråret 1975, da vi mødte Judith Skutch.

Judith Skutch og årene inden udgivelsen.

Efterhånden som Helens og Bills forhold forværredes, skrumpede det håb vi havde haft om at leve og undervise i Kurset sammen, ind. Fordi Kursets liv for Helen og Bill var så uløseligt forbundet med deres eget forhold - deres forening var trods alt dets fødested - sagde det sig selv, at deres forværrede forhold ville have en negativ indflydelse på deres forhold til Kurset, som de ellers begge, næsten paradoksalt, var så loyalt hengivne. Det var derfor klart, at vores fremtidige samarbejde som lærere ikke ville være muligt, og så længe vi ikke vidste hvad fremtiden ville bringe, forstod vi med sikkerhed, at den ikke indbefattede os tre sammen. Og så mødte vi Judith Skutch. 93) Historien om vores møde, og detaljerne om de følgende begivenheder der førte til oprettelsen af Foundation for Inner Peace og udgivelsen af Kurset, kan findes i Robert Skutchs "Journey without distance" (Berkeley, CA: Celestial Arts, 1984)

Med ankomsten af Judith Skutch forbedredes situationen på mange måder, idet mindste i det ydre. På en måde var det det samme som ved min entre på scenen to år tidligere, som havde taget noget af presset ud af intensiteten i Helens og Bills specielle forhold. Judith blev et klart ydre fokuspunkt, der tjente som afledning fra de indre spændigner og frustrationer. F.eks. mødtes vi regelmæssigt to eller tre eftermiddage om ugen i Judiths lejlighed, og på Judiths initiativ arbejdede vi med Arbejdsbogen sammen i et år (som var tredje omgang for Helen og Bill). Og Judith foranstaltede den direkte stimulus til at få Helen og Bill til at komme "ud af skabet" så at sige. Judiths smittende begejstring for Kurset, og det store antal venner hun havde i new agekredse (Bill bemærkede en

gang spøgende, at vi skulle med til et møde for at møde fem tusinde af Judiths nærmeste venner) førte til, at Helen og Bill samtykkede i at mødes med grupper af mennesker for at fortælle deres historie og præsentere Kurset. Men i begyndelsen skulle disse møder ikke blive afholdt i New York, men fire tusinde km. væk i Californien.

Omkring en måned eller to efter vort første møde arrangerede Judith, at vi (Louis inkluderet naturligvis) skulle tilbringe en måned i the Bay area ved San Francisko (på det tidspunkt Judiths andet hjem, og nu hendes permanente opholdssted). Der mødte vi store skarer af meget interesserede mennesker, der dog til tider syntes mere interesserede i historien om Kursets tilblivelse end i selve materialet. Denne fascintion af de tilsyneladende psykiske elementer ved historien blegnede efterhånden, og mange af disse mennesker tabte interessen i selve Kurset efter en tid, især efter at de forstod hvad det faktisk sagde. Kursets dybsindige, filosofiske fundament - "Der er ingen verden! Det er den centrale tanke kurset forsøger at undervise i" (A-dI.132.6:2-3) - og åndelig commitment - "At lære dette kursus kræver villighed til at sætte spørgsmålstegn ved hver eneste værdi du har" (T-24.in.2:1) - var helt sikkert et langt spring fra de mere verdslige og mindre krævende nutidige new ageideer.

Der blev således arranget adskillige møder under vort ophold. Min rolle i det vi spøgende kaldte vores vaudevillerutine med at præsentere Kurset, blev efterhånden, efter at Helen og Bill havde fuldført deres historier og beskrivelser af omstændighederne omkring Kursets neskrivning, at skulle sige: "I bør alle vide, at den indre stemme der er blevet refereret til, var Jesu stemme". Det var yderst vanskeligt, om ikke så godt som umuligt, for både Helen og Bill at nævne denne åbenlyse kendsgerning med hensyn til Jesus og hans rolle i Kursets tilblivelse. Vi gentog Californiaturen det følgende år, igen i en måned.

Selvom Helen tilsyneladende nød den forandring i tempoet som Judith førte med sig, som ændrede hendes relativt isolerede New Yorker tilværelse, forøgedes den angst hun havde i forbindelse med hendes rolle i Kurset. I øvrigt troede Helen og Bill ikke, at de skulle have nogen officiel del i Kursets offentlige liv. Før Judith mødte os, havde hun sammen med sin daværende mand oprettet Foundation for Parasensory Investigation, hvis formål var at undersøge og skaffe midler til forskning i paranormale fænomener, healing etc. Denne organisation forblev intakt som en juridisk realitet, men dens navn blev ændret til the Foundation for Inner Peace, som er den nuværende indehaver af copyrighten til Kurset. 94) I marts 1999 blev copyrighten overført til Foundation for A Course in Miracles. Judith beholdt stillingen som formand, og Bob sin som næstformand, og Helen Bill og jeg blev konsulenter. Senere blev jeg det tredje medlem af bestyrelsen, sammen med Judith og Bob. I begyndelsen opsatte Judith beslutninger så de kunne træffes af Helen og Bill, men efterhånden som de trak sig væk fra ansvaret for Kursets offentlige

liv, udfyldte Judith tomrummet. Og med tiden mistede især Helen interessen for hvad verden gjorde (eller ikke gjorde) med de tre bøger.

I sommeren 1977 blev vi i New York, men i foråret arrangerede Judith at vi rejste til London i to uger, for at møde mennesker der var interesseret i Kurset. Det var ikke nogen vellykket tur, for at sige det mildt, især ikke set fra Helens synspunkt. På trods af at hun havde været anglofil siden sin barndom, ønskede hun faktisk aldrig at rejse derover. Judith insisterede, og da det så ud som om vi intet havde at tabe - situationen i New York blev i hvert fald ikke bedre - tog vi afsted. Helens sædvanlige frygt for at rejse steg særlig meget, og den blev ikke mindre da vi først var landet.

Helen, Louis og jeg boede på et hotel i hjertet af byen, og Bill og Judith boede i et hus der tilhørte en af Judiths venner. Det var meste Judith og Bill der mødte folk, imens min opgave for det meste bestod i at være sammen med Helen og Louis. Louis, for hvem London var den anden favoritby i verden (New York var selvfølgelig den første) nød virkelig sit ophold, og tog ofte og glad rundt alene. Imens gjorde Helen og jeg vores sædvanlige ting sammen, vi gik i butikker, gik ture, og i kirke. Men sædvanligvis mødtes vi med Bill og Judith på et eller andet tidspunkt senere på eftermiddagen. For afvekslingens skyld tilbragte vi alle en dag sammen på en tur ud på landet, hvor der var meget smukt, og på et besøg hos Ina Twigg, et æret medlem i de britiske, psykiske kredse. Men det var helt klart, at Helen ikke ønskede at møde mennesker for at diskutere Kurset, og gjorde det heller ikke, med meget få undtagelser. Jeg tror, at Helen på et niveau intuitivt vidste, at de fleste af disse mennesker ikke virkeligt var interesserede i Kursets budskab, og på et andet niveau afspejlede hendes næsten antisociale opførsel hendes gradvise og stigende tilbagetrækning fra verden.

Det skulle blive vores sidste tur sammen, og den markerede et vendepunkt med hensyn til Helens engagement i Kurset. Herefter fortsatte hun med at trække sig tilbage fra mennesker, der erklærede deres interesse for de tre bøger. Hun mødtes med nogle en gang imellem, men de større møder overlod hun til Judith og Bill, der efterhånden identificeree sig mere og mere med Judith, og hendes måde at præsentere Kurset på.

For at gøre slemt til værre, blev Helen af Columbia-Presbytarians obligatoriske pensionsregler tvunget til at forlade the Medical Center. Helen var blevet 65 i 1974, og var nødt til at gå på pension. Men fordi Helens fødselsdag faldt i juli, kunne Bill forhandle sig til endnu et år for hende, som officielt medlem af afdelingen. Derefter fortsatte hun i endnu to år som frivillig konsulent, hvilket tillod hende at komme hen til Medical Center hver dag som tidligere. Men til sidst, en gang i midten af 1977, skete det uomgængelige, og Helen forlod Columbia-Presbytarian for aldrig at vende tilbage. Et år senere gik Bill på pension, og flyttede nogen tid derefter permanent til Californien.

Således var den forbedring af situationen imellem Helen og Bill, der syntes at være efter Judiths indtræden på scenen, og deres tiltagende offentlige forhold til Kurset, kortvarig. Selv den angivelige ændring i den aktive interesse var et toægget sværd, fordi de underliggende spændinger blot intensiveredes og gjorde kløften endnu større. Som *Et Kursus i Mirakler* gentagne gange siger, virker det aldrig at søge efter løsninger igennem ydre omstændigheder, og Guds fred findes ikke udenfor os. På den måde blev de underliggende, uforløste konflikter imellem Helen og Bill forstærket, på trods af alle de velmente hensigter.

Helens forværrede tilstand og hendes tilbagetrækning, som allerede langsomt havde været tiltagende, fortsatte ubønhørligt med tiden. Det der startede som en næsten umærkelig forandring, blev i stigende grad tydeligere som månederne gik, og det tomrum der opstod ved at Helen og Bill tog stadigt mindre del i ledelsen, blev i tiltagende grad udfyldt af Judith. Det var næsten som om, at med Judiths komme, frasagde Helen (og i mindre grad Bill) sig ansvaret for Kursets liv i verden. Helen følte bestemt ikke, at det var en del af hendes "opgave" at demonstrere Kursets principper, eller at lede dets offentlige rejse. F.eks. overvågede Helen meget nøje den første trykning af Kurset, især bogens farve og design, men det gjorde hun ikke senere med nogen af de følgende optryk. Med fraværet af Helens overvågning og vejledning i begyndelsen af sit offentlige liv, har Kurset således udviklet sig i en langt mindre fokuseret retning end det ellers ville have gjort. Jeg tror, at Judith repræsenterede en alternativ "plan" for Kursets fremkomst i verden, en plan der medførte at det blev meget populært, med omkring 700.000 solgte eksemplarer i september 1991. 95) Ca 1.4 millioner solgte eksemplarer i juli 1999.

Som jeg allerede har nævnt talte Helen, Bill og jeg i de første år af vores samvær om, en dag at leve sammen og have en skole eller et center, hvor der kunne undervises i *Et Kursus i Mirakler*. Faktisk havde Helen for sit indre øje set et stort landligt hus nær ved noget vand, som hun troede ville blive et sådant sted. På et symbolsk niveau så Helen dette center som et hvidt tempel med et guldkors på toppen, som repræsenterede personen Jesus og hans budskab. Helen påstod altid, at Kurset var for meget få, de "fem eller seks" der tidligere er nævnt. Uanset det faktiske antal, var det Helen klart gav udtryk for, og som jeg iøvrigt altid har været enig i, at *Et Kursus i Mirakler* ikke var for masserne, i det mindste ikke lige nu. Det var klart for os, at omfanget af dets tankesystem udelukkede, at Kurset i sin fuldstændige form ville have let ved at blive accepteret af den brede offentlighed. Desuden var en af de særlige vejledninger Helen modtog fra Jesus angående Kurset, at de tre bøger - Tekstbogen, Arbejdsbogen og Håndbogen - aldrig burde sælges hver for sig, og at de ikke burde forkortes på nogen som helst måde. Det forkom os således klart, at uanset hvad verden måtte gøre med de tre bøger, måtte Kurset ikke forandres i sin form, eller dets budskab blive udvandet. Og derfor tænkte vi os en "hard core" gruppe ("hård kerne gruppe") (det var Helens

udtryk for denne lille kreds, indtil vi opdagede, at det var et udtryk der almindeligvis forbindes med pornografi), som ville være sammen.

Det så derfor ud som om, at på een måde i det mindste, ventede Helen og Bill på dette øjeblik hvor de ville møde Judith. Selvom det var næsten umuligt at vide på det tidspunkt, havde, som vi har set, både Helen og Bill besluttet, at ved at de havde modtaget *Et Kursus i Mirakler*, og forberedt dets endelige form, havde de fuldført opgaven og opfyldt deres del af "aftalen" med Jesus. Bortset fra at tage nogle relativt små diktater (kun små i sammenligning med det monumentale Kursus), gjorde Helen intet eller noget andet med *Et Kursus i Mirakler* efter dets offentliggørelse et år senere i 1976.

Bill blev derimod, efter at have forladt sin ganske isolerede tilværelse i New York og var flyttet til Californien, i langt højere grad assimileret i "kredsen" af kursusstuderende på vestkysten, for slet ikke at nævne i den uformelle livsstil i Californien. Det blev ved med at chokere mig lettere at se Bill i gummisko og cowboybukser, fordi han i New York så godt som altid var iført jakke og slips. Bill døde den 4 juli 1988, og i sine sidste år syntes han at have langt mere fred i sindet, efter at han havde færdiggjort nedskrivningen og havde forladt Helen og New York. Men også Bill valgte ikke at fungere i nogen form for lederrolle med hensyn til Kurset. Som jeg påviste i del II, var Bill en glimrende taler, der ikke desto mindre syntes at det at tale offentligt var ekstremt angstprovokerende (husk noget af det første materiale i Kurset, der omhandler Bills frygt for at bekende sig til det han vidste). Derfor talte han kun sjældent; og da kun for at fortælle sin historie, men ikke for at undervise i eller "bekende sig til" principperne i Kurset. Hen deltog i ugentlige eller endog daglige grupper om *Et Kursus i Mirakler*, både i San Francisco (Tiburon) og San Diego (La Jolla), de to byer på vestkysten hvor han boede. Heller ikke i disse møder påtog han sig nogen form for undervisnings-funktion, da det jo var en rolle han aldrig følte sig personligt tilpas ved.

Ved mere end een lejlighed betroede Bill mig, at han følte at han og Helen havde fuldført deres opgave - den "hellige betroede opgave" jeg har nævnt tidligere - da de gav Kurset videre til Judith. Konklusionen om, at de havde fuldendt deres "opgave" nåede Helen og Bill til uden at spørge Jesus først. Her tænker jeg ikke på den konkrete beslutning om at få Judith og Foundation for Inner Peace til at udgive Kurset, men på den indre og ikke altid bevidste beslutning om, at de så godt som tilendebragte deres beskæftigelse med Kursets ydre liv.

Det at Helen og Bill ikke kunne tilgive hinanden, for slet ikke at tale om at de ikke identificerede sig med *Et Kursus i Mirakler*, umuliggjorde en sådan lederolle. Og det på trods af de gentagne forsikringer Jesus kom med, om de vigtige roller de begge to ville spille, ud over det at nedskrive Kurset. Læseren vil huske Jesu ord til Helen om, at ligesom hun havde gjort noget uventet, ville Bill ligeledes gøre noget lige så uventet. Som jeg allerede har antydet pegede disse tidligere og nutidige meddelelser på endog større roller til dem begge, som bestemt indebar mere af en

undervisnings-funktion, og dem begge i en eller anden form for lederskab. Angående Bills nye funktion antydede Jesus, at Helen ville være lige så nyttig for ham med hans, som han var for hende med hendes skrivefunktion. I forbindelse med denne"nye funktion" så Helen et mentalt billede af Bill med hovedtelefoner på. Fra tid til anden spekulerede vi tre på meningen med dette billede, men der kom tydeligvis aldrig noget ud af det.
Det forekom også klart at der var mere Helen skulle gøre, som det kan ses af adskillige uformelle beskedder til Helen fra Jesus. En af dem, der er dateret den 22 juli 1978, sagde:

Der er ingen grund til frygt. Træf ingen beslutninger nu. Der er en plan for fremtiden der ikke er som I forventer. Gud ved hvori den består, og det gør I ikke. Prøv ikke på at regne den ud.

I dette mere formelle budskab fra den 14 januar 1978 (der senere blev en del af "Guds Gaver") sagde Jesus til Helen:

Du er stadig behøvet i verden, til at høre Hans Stemme, og dele Hans budskaber om kærlighed med dem der påkalder sorgen (*Guds Gaver*, p. 127).

Jeg husker, at Helen og jeg diskuterede denne specielle passage, og at hun eftertrykkeligt sagde til mig, at der *intet* mere var for hende at gøre. Jeg svarede med hvad jeg mente at hun (og Bill) kunne gøre for at hjælpe andre med Kurset, og med deres forhold til Jesus. Om ikke andet, sage jeg til hende, troede jeg der var flere "skrifter, der ventede på at blive født". Men Helen var ubøjelig, og jeg vidste at hun havde besluttet sig. Hun "gjorde" faktisk ikke mere, i det mindste ikke noget der kunne observeres på dether plan. Ved slutningen af sit liv trak hun sig mere og mere tilbage fra sin skriverolle, og fra Jesus, der repræsentrede hendes sande Selv, og havde en tendens til at nedvurdere betydningen af det hun havde gjort. Men Jesus følte det helt anderledes, for i det samme budskab fra den 14 januar sagde han også til hende:

Vær taknemmelig for Hans Kærlighed og Hans omsorg, for i denne verden er det givet få, at give en gave til Gud som du har gjort. Men kun få er behøvet. De er tilstrækkelige for hele resten, og de giver tak til dig sammen med deres Skaber og med din. (*Guds Gaver*, p 128).

Sammenfattende kan det siges, at Helens og Bills forening var afgørende for denne fremtidige funktion, ligesom den var for nedskrivningen af *Et Kursus i Mirakler*, men disse to bemærkelsesværdigt loyale og hengivne mennesker valgte anderledes. De forblev således

fremmede for hinanden til det sidste, og derfor forblev det der kunne have været i mulighedens rige, og blev ikke aktualiseret.

Helens Forhold til *Et Kursus i Mirakler*

Det er virkelig vanskeligt at beskrive Helens forhold til *Et Kursus i Mirakler*. Det siger sig selv, at det vækkede en enorm angst i hende, og at hun kæmpede imod det med næb og klør, og til sidst målbevidst valgte ikke at praktisere dets lære, var også for hende smerteligt sandt. Alligevel var der stadig en del af Helens sind, der nærede dyb omsorg for Kurset, og for hvad der skete med det. Faktisk kom en del af Helens ubehag ikke kun af hendes sædvanlige frygt for Kursets budskab og dets ophavsmand, men også af en mere berettiget opfattelse af, at Kurset ikke rigtigt blev placeret i sit rette hjem, og nåede sit virkelige publikum. F.eks. blev den første offentliggjorte artikel om et *Kursus i Mirakler* planlagt til at komme i et new age blad der kaldtes "Psychic" i 1977, med Helens billigelse. Men Helen var ubøjelig med, at der ikke måtte skrives om *Et Kursus i Mirakler* i et tidsskrift, der efter hendes mening havde et så uværdigt navn. Bill fandt så på navnet *New Realities*, som var mere passende, og redaktøren og udgiveren James Bolen accepterede venligt at ændre navnet.

Der var således et moderligt aspekt i Helens forhold til Kurset i denne periode, og hun vogtede over dets fødsel og babytid med den samme bekymring som en mor har for sit barn. Jeg husker en dag kort efter Kursets udgivelse, hvor vi diskuterede den uundgåelige popularisering og forvanskning der allerede var begyndt at vise sig. Helen skjulte ansigtet i hænderne og hviskede klagende: "Mit stakkels Kursus, mit stakkels Kursus". Hun mente det helt sikkert ikke i den forstand at *Et Kursus i Mirakler* var *hendes*, men hendes klage viste den samme bekymring som en mor ville føle for et barn, hvis liv synes at gå skævt.

Selvom hun klart indrømmede - både for sig selv og andre - at hun ikke var i stand til at integrere læren i sit eget liv, var hendes ego meget lidt tolerant overfor andres hykleri, når de troede de havde forstået og bemestrede Kursets dybtgående budskab, eller når de præsenterede dets inspirerede lære på en overfladisk måde. Da Helen som vi har set, troede at *Et Kursus i Mirakler* var for de meget få, der virkelig ville være i stand til at forstå dets budskab og have held til at integrere dets lære i deres liv, kendte hun til de store vanskeligheder materialet ville præsentere verden for. Det stod hende klart, at folks bange egoer ville forsøge at forhindre accept af Kursets radikale budkskab om tilgivelse og sandhed. Det gjorde derfor Helen ondt i de allertidligste år efter udgivelsen, at overvære hvad der skete med Kurset. På den anden side var hun dog, som vi har set, ikke i stand til at indtage rollen som åndelig leder.

Men på trods af det kolossalt høje angstniveau, som førte til at hun stædigt holdt fast ved egoets tankesystem, og ved sit had til sig selv over ikke at kunne vælge igen - for Gud i stedet for egoet - lod hendes underliggende integritet hende blive ved med at være tro mod Kurset og sin funktion, omend det var på hendes egen "skæve" måde (husk at den blå-grå absolut skulle være centrum) Hendes dominerende og uhyre fængslende personlighed gjorde det praktisk talt umuligt for folk *ikke* at reagere stærkt på hendes nærværelse, positivt eller negativt. Hun var ikke et menneske andre havde let ved at overse. En del af Helens sind erkendte, at en sådan situation i forbindelse med *Et Kursus i Mirakler* ville have været katastrofal, for den ville have flyttet folks opmærksomhed fra den indre Lærer til en ydre figur, som var et specilhedsfænomen der var direkte i modstrid med Kursets budskab om lighed og eenhed. Hun var altid klar over, at den centrale skikkelse i Kurset var Jesus (eller Helligånden) og både hun og Bill var loyale overfor dette ved ikke at påtage sig en gururolle. På en måde tror jeg de vidste at de gjorde sig til eksempel for andre, som uundgåeligt ville følge efter. Faktisk er der allerede dukket mennesker op, som har givet efter for fristelsen til at sætte sig selv op som guruskikkelser.

Da det således ikke syntes muligt for hende at blive ved med at være involveret i Kurset *uden* sit ego, tror jeg, at hun på et andet niveau gik af vejen for Kurset, hellere end at "forurene" det med sit egos behov for at dominere. At hun efterhånden forværredes fysisk og emotionelt var det endelige udtryk for denne "gåen af vejen". For at parafrasere en allerede citeret linie fra Kurset (T-2.IV. 5:4-5) var det ikke det højeste problemløsningsniveau hun var i stand til at præstere. Men det var det højeste niveau hun var i stand til at præstere *dengang*.

Vi har allerede set hvordan Helen ikke kunne undgå at føle sig bittert fortørnet over et Kursus, som en del af hendes sind troede havde ødelagt hendes meget lovende professionelle karriere, og det var heller ikke let for hende ikke at være vred på Jesus, over det der blev opfattet som at han ikke holdt sine løfter til hende. Men i en anden del af sit sind var hun i stand til at forblive tro mod det hun betragtede som sit livs værk, og mod Jesus, som hun elskede mere end nogen anden. Helen demonstrerede altså til det sidste så godt hun kunne, en bemærkelsesværdig integritet ved at bevare renheden i *Et Kursus i Mirakler*, og sin rolle i forbindelse med det.

Sammenfattende kan det altså siges, at nedskrivningen af *Et Kursus i Mirakler* bragte Helens grundlæggende konflikt for dagens lys. Ligesom med hendes drøm om den blå-grå fugl, der end ikke var sikker på at den *var* en fugl, kunne Helen aldrig på et bevidst plan helt identificere med hvem hun virkeligt var: Hun svingede altid imellem at være et barn af Gud og et barn af egoet. Hendes meget stærke indentifikation med egoet, og hendes kamp for at forekomme normal i verdens øjne, var meget stærke forsvar imod at acceptere hendes sande, åndelige Selv. Men da først Kurset begyndte, blev denne fortrængte konflikt imellem hendes to selver afdækket, fordi Jesus selvfølgelig kun kunne have talt igennem hendes åndelige side. På den måde blev Helen tvunget til

at forholde sig til problemet, og hendes forskellige og modstridende måder at gøre det på, var karakteristiske for hendes egos meget virkningsløse og ineffektive problemløsningsinitiativer.

Dertil kom, at Helens ego ikke accepterede ansvaret for hendes situationen, som hun bittert opfattede som meget elendig, og som pålagt hende, om ikke ligefrem som forfølgelse. I den tilstand følte hun sig kun krænket og som offer, det præcist modsatte af de få øjeblikke af glæde og taknemmelighed nedskrivningen af *Et Kursus i Mirakler* gav hende. Som Bill senere sagde om Helens splittede sind: "Den samme dissociationsproces der satte Helen i stand til at nedskrive Kurset, gjorde det også bogstaveligt talt umuligt for hende at lære det." Sådanne konflikter bliver ubærlige, og de førte til Helens evindelige forsøg på *ikke* at forholde sig til de frygtelige kvaler der kom af den manglende løsning på dem.

I foråret 1968, imens Kurset stadig var ved at komme igennem Helen, tog Bill hende med til Eileen Garret, der var amerikas ledende medium på det tidspunkt. Helen og Bill trådte ind i lokalet hvor hun skulle tale, og så snart de kom ind lagde Garret mærke til dem, og var umiddelbart imponeret af Helen. Hun kaldte dem over til sig, og uden at noget som helst var blevet sagt om Kurset, sagde hun til Helen at hun vidste, at hun (Helen) havde skrevet noget meget vigtigt, og på grund af det lys hun så rundt om (eller inden i) hende, ville hendes organisation udgive bogen, hvis Helen og Bill gerne vill have det. (Men sådanne planer gik med tiden i vasken). Så sagde Garret disse meget profetiske ord til Helen: "Hvis du følger det du har skrevet ned, vil du blive det lykkeligste menneske på jorden. Men hvis du går imod det, vil du blive syg og ulykkelig resten af dit liv."

Det er interessant, at folk har benyttet Helens personlige liv og kamp med Kurset som vidnesbyrd for *og* imod dets ægthed. Det positive synspunkt var, at Helens ego var så dominerende, at hun på ingen måde selv kunne have skrevet *Et Kursus i Mirakler*, og derfor må en anden have gjort det. Modsat kunne andre i overensstemmelse med et mere traditionelt kristent synspunkt hævde, at hvis Helens oplevelse af Jesus virkeligt var ægte, ville hendes liv helt sikkert have forandret sig. At det ikke gjorde det, ugydliggjorde oplevelserne, og understregede deres egooprindelse. Jeg brugte faktisk selv en gang imellem den ide overfor Helen, selvom det ikke var med det formål at diskreditere hendes oplevelser. Når Helen beklagede sig over, at der aldrig nogensinde skete noget for hende, og at Jesus virkelig svigtede hende, mindede jeg hende først om selve Kurset, og derefter om, at hvis nogen havde haft en tusindedel af hendes oplevelser med Jesus og Guds Kærlighed, ville deres liv være blevet forandret for evigt. Hun kunne naturligvis ikke være uenig med mig.

Det er altid lærerigt, og især når man betragter Helens liv, at huske de linier i Tekstbogen der henviser til Helligåndens Sonings- (eller tilgivelses)plan

Gør ikke dig selv til leder af dette, for du kan ikke skelne imellem fremskridt og tilbageskridt. Nogle af dine største fremskridt har du dømt som fiaskoer, og nogle af dine værste tilbageskridt har du vurderet som succes. (T-18.V.1:5-6)

Det kunne således se ud som om Helens personlige liv var en fiasko: "Selvom hun følte sig "ude af harmoni" i sin oplevelse i verden, endte hun alligevel med også at føle sig "ude af harmoni" i sit "ikke-verdslige" liv, i det mindste hvis man skal dømme efter ydre tegn. Desuden blev hendes forhold til Bill, der var den umiddelbare igangsætter af nedskrivningen af Kurset, ikke helbredt af Jesu budskab, efter alle ydre kendemærker at dømme.
Men det var ikke tilfældet, at Helens ego sejrede over Jesus til sidst, og denne kendsgerning er hovedindholdet i denne bogs slutresultat. Men før jeg udvikler dette tema, vil jeg bruge de næste to kapitler til en omtale af resten af det materiale Helen skrev ned for Jesus. Derefter vil jeg gå over til en dybtgående behandling af Helens specielle og hellige forhold til Jesus, og hendes underliggende identifikation med hans virkelighed, der transcenderede hendes splittede sinds ambivalente verden.

Kapitel 14

ANDET NEDSKREVET MATERIALE - A

"NOTATER OM LYD" PSYKOTERAPI; "BEGREBSAFKLARING" BØNNENS LOVSANG; SPECIELLE BUDSKABER

Helens forhold til Jesus var ikke begrænset til kun at nedskrive Et Kursus i Mirakler. Som de tidligere kapitler har vist, blev hendes forhold til ham stadigt mere omfattende livet igennem, og blev mere nært og personligt i de uger der gik forud for den faktiske begyndelse på dikteringen af Kurset. Og dette fortsatte i adskillige år efter fuldførelsen af nedskrivningen. Og Et Kursus i Mirakler var heller ikke det eneste materiale Jesus dikterede til Helen, selvom det så langt var det mest omfangsrige. Den eneste undtagelse fra disse diktater, er "Notaterne om Lyd", der omtales nedenfor. I dette kapitel vil jeg omtale disse andre diktater kronologisk, og vente med digtene til et følgende kapitel, fordi disse så at sige udgør en særlig kategori, for så vidt som Helen var mere personligt involveret i dikteringen af dem.

"Notater om Lyd" (1972, 1977)

I oktober 1972, relativt kort efter at nedskrivningen af Et Kursus i Mirakler var afsluttet, begyndte Bill at udvikle en interesse for Kirlianfotografering. Det var den russiske teknik til fotografering af auraer, som er det elektromagnetiske felt der er omkring alt levende. Han bad Helen om at spørge om, om dette var et vigtigt område at udforske. Igen fungerede et spørgsmål fra Bill som stimulus for Helen, men denne gang med et fuldstændigt anderledes resultat, samtidigt med at Helen var klar over, at kilden til dikteringen ikke var Jesus.

Svaret på Bills spørgsmål var i det væsentlige: Nej, lys var ikke et vigtigt fænomen; det var lyd. Det der fulgte var en yderst teknisk afhandling om konstruktionen af et redskab der kunne måle de fysiske virkninger af helbredelse (det var ikke et redskab til helbredelse, som man sommetider fejlagtigt har troet). Dette redskab fungerede efter principper der konverterede lysbølger til lydbølger. Dikteringen fortsatte i omkring to måneder, og bestod af 27 sider.

Som det var tilfældet med Et Kursus i Mirakler, var der ingen måde på hvorpå Helen kunne have skrevet disse "Notater om Lyd", som vi kaldte dette dokument. Men hvad der var anderledes end Kurset var, som vi skal se i kapitel 17, at notaterne drejede sig om et emne der var fuldstændigt fremmed for Helens ego. Helen vidste end ikke hvordan man skifter en pære, for slet ikke at tale om noget så sofistikeret og kompliceret som dette redskab. Videnskabsfolk, som senere har set dokumentet, var ganske imponerede, især af sætninger som denne: "Dette er et aspekt af gruppering af metaller, der endnu ikke er kendt". Dette udsagn viste sig senere at være sandt. Adskillige år efter at Helen havde skrevet det, blev det ukendte aspekt forstået. Men det var også klart, at informationen ikke var komplet. Mange videnskabsfolk har forsøgt at konstruere redskabet, men til ingen nytte. Der mangler ganske enkelt information. I 1977 overtalte nogle interesserede mennesker Helen til at skrive noget mere ned. Helen var ret modvillig, men forsøgte at gøre det alligvel, og i april kom der yderligere ca. to sider, men det var heller ikke nok, og alle følgende forsøg på at få hende til at fuldføre skriftet slog fejl. Som Schuberts store ufuldendte symfoni er "Notaterne om Lyd" stadig ufuldendte.

Hvor kom de fra? Bortset fra en kort passage, er tonen i "Notaterne" tydeligt helt anderledes end Kurset og Helens andre nedskrevne materialer, for slet ikke at nævne indholdet.

F.eks. gør Et Kursus i Mirakler det helt klart, at helbredelse kun er af sindet, og intet overhovedet har at gøre med kroppen, og alligevl er der her en maskine, hvis formål det er at måle helbredelse af kroppen. Bill havde en teori han en gang omtalte for mig, nemlig at kilden til dette materiale meget vel kunne være Helens far, der var en glimrende metallurg imens han var i live. Helen havde aldrig helbredt sit forhold til sin far, og som jeg nævnede i kapitel 1 blev hun altid vred over sin fars lidt fjerne og næsten skånselsløst objektive retfærdighed (i det mindste set fra hendes perspektiv). Set sådan gav det mening at deres forening i denne diktering på et andet plan kunne være et udtryk for

tilgivelse. Jeg ventede nogen tid før jeg omtalte denne tanke for Helen, da jeg kendte hendes følelser for faderen. Men en dag følte jeg at det rette tidspunkt var inde, og blev behageligt overrasket over at Helen modtog ideen som næsten en kendsgerning, for hun syntes også der var mening i den, og måske var det trods alt sandt.
Som jeg nævnede før, er der intet i det materiale der viser, at den samme skriver der modtog Et Kursus i Mirakler også modtog dette, bortset fra denne meget atypiske passage fra dokumentet:

Men det er muligt at patienten udvikler andre symptomer, idet fysisk helbredelse repræsenterer en reorganisering af grundlæggende lokale (dvs. fysiske) kræfter og ikke den totale sammenhæng (dvs. selve sindet). Det er fordi de stadig foregår i tiden, og derfor indeholder selve tidens illusoriske kvalitet.....Det har ingen betydning i hvilken del af kroppen helbredelsen finder sted, eller ved hvilke midler den fremkaldes. Teoretisk kan det siges, at helbredelse kun kan være et resultat af en ændret tænkemåde hos een, der nu accepterer helbredelse, hvor han tidligere accepterede sygdom. Ændringen i tænkemåden ændrer tankefeltet rundt om patienten, der synes at repræsentere det sted hvor han er. Disse forandringer kan ikke være forskellige for helbredelse der tilsyneladende frembringes igennem medicinering, kirurgi eller tro. Helbredelse kan kun være troshelbredelse, for sygdom kan kun være tro på sygdom.

Det kunne se ud som om Helen her, som hun selv senere var enig i, havde "indstillet på" Jesus i denne korte passage, så studerende af Et Kursus i Mirakler ikke ville blive ledt på afveje af "Notaterne"s midlertidige ophold i kroppens "fjerne land".

Psykoterapi: Formål, Proces og Praksis
(1973, 1975)

En dag i efteråret 1973 spurgte jeg Helen om der var andet hun havde skrevet ned. "Åh ja" sagde hun henkastet, "der er nogle sider om psykoterapi". Så erfarede jeg, at disse notater var blevet modtaget fra Jesus i januar 1973, på samme måde som Et Kursus i Mirakler". De var tydeligvis ufærdige, idet de kun var skrevet til afsnittet "Definition af Helbredelse" i det udgivne hæfte Psykoterapi: Formål,Proces og Praksis. 96) I marts 1996 blev dette hæfte, sammen med Bønnens Lovsang udgivet sammen i en lille bog med titlen "Tilføjelser til Et Kursus i Mirakler". Udgivet af Viking, der er et forlag under Penguin i USA.

Jeg glædede mig virkelig meget til at læse disse notater, og da jeg havde gjort det sagde jeg meget skuffet til Helen: "Men dether er ligesom Kurset", og lagde slet ikke mærke til hvad jeg sagde. Hvad ville jeg ellers have troet at det var? Jeg forventede formodentlig noget mere konkret, men efter at have læst lidt mere blev det klart for mig, hvor perfekt hæftet var, selv i sin ufærdige form, fordi det afspejlede anvendelsen af Kursets principper om helbredelse i psykoterapi.

Fra tid til anden mindede jeg Helen om det ufærdige manuskript, men uden held. Og så i januar 1975, hvor vi var ved at færdiggøre redigeringen af Et Kursus i Mirakler, faldt Bill over en notits i Nyhedsbredet fra The Association of Transpersonal Psychology. Den var indrykket af Jon Mundy, en ikke-traditionel metodistpræst, som Helen og Bill havde hørt tale nogle få år før ved en Spiritual Frontiers Fellowship Conference der blev afholdt nede sydpå. Jon var en ung mand, hvis entusiastiske, åndelige inderlighed havde gjort indtryk på Helen og Bill. I sin annonce i nyhedsbrevet fortalte Jon, at han var ved at lave en doktorafhandling om åndelig psykoterapi, og han spurgte efter artikler, bøger eller information fra folk der beskæftigede sig med sådant, der kunne være relevante for hans afhandling.

Bill gjorde os straks opmærksomme på annoncen, og jeg tror det var mig der sagde til Helen, at dette ville være en vidunderlig chance til, med Bills udtryk, at "stene to fugle". Med andre ord var det den nødvendige igangsætter til at færdiggøre hæftet om psykoterapi, og til at besvare en bøn om hjælp. Så Helen ringede til Jon, der boede i New York City, og lavede en aftale med ham om at mødes med os en aften i min lejlighed. Helen fortalte ham, at hun mente hun havde noget der ville interessere ham.

Mødet fandt sted som planlagt, og vi fik fader Michael til at komme også, for han var interesseret i at se hvordan vi ville præsentere Kurset for andre, hvilket på det tidspunkt meget sjældent var tilfældet.

Op til i dag er jeg ikke sikker på at Jon er kommet sig helt over den skæbnesvangre aften. Stakkels mand! Jon og jeg blev efterhånden venner, og han har ofte sagt til mig, at han ingen ide havde om hvad han kunne forvente af det møde, og bestemt ikke havde nogen anelse om den indflydelse den aften ville få på hans liv. Der var jo naturligvis ingen måde Jon kunne have forventet det han fik. Interessant nok vidste han overhovedet ikke hvorfor Helen havde ringet ham op, fordi han fuldstændigt havde glemt sin annonce, som han havde indrykket måneder tidligere; og desuden havde han ingen planer for nærværende om at arbejde på sin afhandling om spirituel psykologi.

Alligevel gav Jons annonce Helen den nødvendige inspiration, og hun genoptog dikteringen af det ufærdige manuskript der hvor hun havde afbrudt den to år før, og afsluttede det endeligt i marts måned. Hæftet er et vidunderligt sammendrag af Kursets principper om helbredelse, specielt anvendt i psykoterapeutisk praksis, der grundlæggende består i at to mennesker forener sig i Kristi navn. Som jeg husker det følte Helen kun lidt forbindelse til hæftet, i modsætning til mig selv. Jeg

troede på, at dets opfordring til en "særlig træning" for terapeuter (P-3.II.2:2) var noget jeg ville reagere på en gang i fremtiden.

"Begrebsafklaring" (1975)

Lejlighedsvis diskuterede Helen og jeg muligheden for at lave et glossarium, der kunne definere nogle af de begreber der anvendtes i Et Kursus i Mirakler, men der kom aldrig noget ud af vores diskussioner. Så bragte Judith Schutch ideen op igen, fordi hun følte at det ville være en stor hjælp for hende såvel som for andre, specielt i lyset af Kursets meget ikke-traditionelle anvendelse af kristen terminologi; Judith identificerede i høj grad sig selv som jøde, og hendes far var en kendt skikkelse i amerikanske og internationale jødiske kredse.

Helen og jeg satte os så ned og skrev en liste over begreber, som vi mente ville være nyttige, selvom vi var fuldkomment klare over at dette glosarium, der senere ville blive kaldt "Begrebsafklaring", ikke ville blive skrevet på den måde. Og det blev det naturligvis ikke. Helen modtog det i tidsrummet september til begyndelsen af december 1975, i god tid til at det kunne blive indlemmet i de trykte bøger. Som Jesus bad os om at gøre, anbragte vi det som et appendiks til Lærerhåndbogen. Dets smukke slutpassage blev i øvrigt skrevet i begyndelsen af adventstiden, og arfspejlede således julens tema. Den "Morgenstjerne" der refereres til i slutningen, er taget fra de sidste vers i Johannes Åbenbaring, og er traditionelt blevet til et symbol på Jesus. Dette korte stykke på seksten sider er en poetisk perle, samtidigt med at det giver nogen nyttig information til studerende af Kurset. Men dets afklaring vil sandsynligvis ikke være særligt nyttig for folk der ikke allerede har noget kendskab til Et Kursus i Mirakler.

Der er en sød historie i forbindelse med Helens nedskrivning af "Begrebsafklaringen", der også heldigvis har en lykkelig slutning. En eftermiddag hvor vi allesammen var på Medical Center, beklagede Helen sig igen over Jesus og hans diktering, og fremkom endda med sine sidste "brokker" over, hvordan Et Kursus i Mirakler havde påtvunget sig selv hendes liv. Hun var ikke i den tilstand af bitterhed som jeg havde set hende i til andre tider, og derfor tog jeg hendes notesblok, som jeg havde foran mig, og hvorpå hun var ved at skrive "Afklaringen", op i mine hænder. Og med noget der mindede om mine drengedages basketballdage smed jeg den med usvigelig sikkerhed igennem kontoret og ned i papirkurven. Min hukommelse er ikke alt for god, men jeg tror jeg udbrød noget i retning af: "Så meget for Jesus og hans fordømte Kursus!" Og det var det. Jeg tror Bill kom ind lige på det tidspunkt, og Helen fortalte ham leende hvad der lige var sket. Min erindring er igen en smule vag, men jeg ved at vi blev afbrudt der af noget der distraherede os fuldstændigt fra notesblokken og Helens beklagelser. Kort efter forlod vi kontoret for den dag.

Tidligt næste morgen ringede Helen mig op i panik, og spurgte mig om jeg vidste hvor hendes notesblok var, og vi havde begge to glemt den foregående aftens basketballskud. Det var ikke ualmindeligt at Helen forlagde sin notesblok, og da jeg i almindelighed var god til at finde den, forsikrede jeg Helen om, at jeg ville komme derover lige efter min første morgenklient, og finde den for hende. Min patient kom lige efter, og midt i sessionen huskede jeg pludseligt hvad der var sket. Men før jeg havde en chance for at ringe Helen op, var hun selv kommet i tanker om det, og havde allerede ringet til Bill, der var styrtet afsted til Medical Center i en taxi, og håbede at han ville ankomme før folkene der tømte papirkurvene på kontorerne. Men han kom for sent. Affaldet var allerede samlet sammen, og notesblokken lå nu i een ud af to eller tre dusin store plastiksække, der snart ville blive brændt. I øvrigt indeholdt mange af sækkene indvolde fra dyr der var kasserede til eksperimenter (læseren må huske, at det var en bygning der var hjemsted for videnskabelige undersøgelser). Bill overtalte viceværten til at lade ham komme ind i det rum hvor sækkene var samlet, og han blev heldigvis ledet til den rigtige sæk næsten med det samme, og fandt notesblokken intakt og i sikkerhed begravet under en masse papir.

Bønnens Lovsang (1977)

Det andet og sidste hæfte der blev modtaget af Helen er Bønnens Lovsang: "Bøn, Tilgivelse, Helbredelse", som blev skrevet ned i månederne september, oktober og november 1977. Det er en smuk opsumeri ng af Et Kursus i Miraklers lære om tilgivelse og helbredelse set i lyset af bøn. Selvom det ikke indeholder nogen nye ideer, indfører det faktisk en anden terminologi, især "tilgivelse-for-at-ødelægge". Det er den falske tilgivelse verden får os til at tilbyde hinanden, og som er beskrevet adskillige steder i selve Kurset, men aldrig benævnt sådan. Men endu vigtigere er, at hæftet drejer sig om meningen med bøn, som også omfatter emnet at bede Helligånden om noget, og hvad vi i virkeligheden burde bede om. Det var dette emne der var udløseren til at hæftet blev skrevet, og det var også direkte relevant for Helens forhold til Jesus. Derfor vil jeg vente med yderligere omtale af omstændighederne ved hæftets tilblivelse og dets indhold til kapitel 17, hvor jeg vil gå mere i dybden med Jesusskikkelsen, og Helens forhold til ham.

Specielle Budskaber (1975-1978)

Der er også den gruppe af små budskaber, som Helen modtog igennem en periode, og som vi kom til at omtale som "særlige budskaber". I hovedsagen indeholdt de "celestial pep talks" (åndelige inspirations taler), hvor Jesus tilbød os opmuntring ved at garantere et lykkeligt udfald af alle ting. Nogle af dem blev endda helt konkrete med hensyn til hvornår denne succes måtte eller ville

komme. Men ingen af disse forudsigelser gik i opfyldelse, og på et hvilket som helst observerbart eller erfaringmæssigt plan, kom ingen af de positive og mere generelle forudsigelser til at ske heller. Læseren vil måske her huske Helens udtalelse i et brev til Bill om erkendelsen af, at det ikke var godt for hende at blive optaget af konkrete hændelser i fremtiden.

Helens sande Selv, hvor hun forenede sig med Jesus, eksisterede i en dimension der er hinsides tid og rum. Det var fra det Selv, hvor kærligheden forener sig med sig selv, Et Kursus i Mirakler udgik. I den Sindstilstand kan der ikke være nogen optagethed af spcifikke resultater, eller de tidspunkter hvor disse hændelser sker. Det er derfor der ikke i Et Kursus i Mirakler selv nævnes noget om specifikke resultater, som er de former hvori indholdet af tilgivelse vil blive udtrykt. Det siger faktisk om sig selv: "Dette er et Kursus i årsag (indhold) og ikke i virkning (form)" (T-21.VII. 7:8) Sådanne specifikke resultater er irrelevante for Soningen, der består af kun et resultat, der er "så sikkert som Gud" (T-4.II.5:8). Selvom disse budskaber altså delvist var inspirerede, var de forurenede af Helens andet selv, der forsøgte at hjælpe i en form hun besluttede ville være nyttig. Det var derfor Jesus lærte: " Stol ikke på dine gode hensigter. De er ikke tilstrækkelige." (T-18.IV. 2:1-2), og derfor han i de første uger af dikteringen stærkt opfordrede Helen til at spørge ham først, før hun besluttede sig for at hjælpe andre.

Derfor kom Bill og jeg til at føle, at disse budskaber var stærkt påvirkede af Helens eget behov for opmuntring, og hendes behov for at opmuntre andere. Dette syntes især at være tilfældet når som helst budskabet blev konkret med hensyn til tid, sted eller person. Vi følte derfor, at størstedelen af disse budskaber ikke havde den samme ægthed eller autencitet som Et Kursus i Mirakler eller hæfterne, hvor det aldrig var tilfældet at Helens ego havde forurenet informationen på nogen måde. Vi erkendte, at det samme ikke kunne siges om disse budskaber, og derfor er de aldrig blevet udgivet. For at låne et kirkeligt udtryk følte vi ikke, at de skulle føjes til de kanoniserede skrifter. Det er i øvrigt vigtigt i denne sammenhæng at bemærke, at alle disse budskaber dateres fra Judith Schutchs entre på scenen, og vore diskussioner om udgivelse etc. Som jeg vil komme tilbage til i kapitel 17, var det den periode hvor vi lagde stor vægt på at modtage svar på specifikke spørgsmål, hvilket uundgåeligt førte til bekymring for hvad der ville komme til at ske i fremtiden. Denne læggen vægt på og bekymring var stort set fraværende tidligere, og vi vil senere komme til at se hvordan dette på en uheldig måde kom til at påvirke Helens evne til at høre.

Alligevel synes Jesu autentiske stemme ganske klar i nogle af disse budskaber, når de var mere abstrakte. Vi kan her finde endnu andre eksempler på Jesu forsøg på ikke kun at lindre Helens frygt - hvilket altid var et fuldtidsjob - men også på at hjælpe hende med konkrete råd om tilgivelse, på samme måde som under den oprindelige diktering i 1965. Jeg vil citere nogle af disse budskaber her.

Det første ligger to år forud for det konkrete budskab om at spørge, der blev Helens introduktion til Bønnens Lovsang, som vi som sagt vil komme tilbage til i et senere kapitel. Det første budskab advarer Helen - men selvfølgelig også hele verden - imod at tro, at vores simple ønske om at høre er tilstrækkeligt til at høre virkeligt. Som vi lige har set: "Tro ikke dine gode hensigter. De er ikke tilstrækkelige" (T-18.IV.2:1-2).

5 oktober, 1975

For Gud er alle ting mulige, men du må kun bede Ham Selv om Hans svar.

Det tror du måske du gør, men vær sikker på, at hvis du gjorde det, ville du være rolig nu, og fuldstændigt uden frygt for noget som helst. Forsøg ikke at gætte Hans Vilje for dig. Antag ikke at du har ret fordi et svar synes at kome fra Ham. Vær sikker på at du spørger, og vær så stille, og lad Ham tale. Der er intet problem Han ikke kan løse, for det er aldrig Ham Der holder nogle spørgsmål væk, for at de skal besvares af nogle andre. Du kan ikke dele verden med Ham, og gøre halvdelen af den til Hans, og halvdelen af den til din. Sandheden indgår ingen kompromisser. At holde lidt adskilt, er at holde det hele adskilt. Dit liv, fuldstændigt og helt, tilhører Gud, eller intet af det er Hans. Der er ingen tanke i hele verden, der forekommer frygteligere.

Men det er kun når denne tanke kommer til syne i fuldkommen klarhed, at der er håb i fred, og sikkerhed for sindet, der så længe har været holdt i mørke og været fordrejet for at undgå lyset. Dette er lyset. Træd tilbage, og ophold dig ikke ved de former der synes at holde dig bundet. Du vil fuldbyrde din funktion. Og vil få hvad end du behøver. Gud svigter ikke. Men læg ikke nogen begrænsninger på det du vil give Ham for at få det løst. For Han kan ikke tilbyde tusind svar, når der kun er eet. Modtag det eene af Ham, og ikke eet spørgsmål vil der blive tilbage at stille.

Glem ikke, at hvis du prøver på at løse et problem, har du bedømt det for dig selv, og sådan har du svigtet din sande rolle.

Jeg afbryder budskabet, for at minde læseren om Helens meget ineffektive måde at løse det ikke eksisterende problem om elevatorstrejken på, der var igangsætteren af det vigtige budskab "Jeg behøver intet gøre". Det er et vidunderligt eksempel på det princip Jesus lærer hende her, og som han nu fortsætter med:

Storhed, som kommer fra Gud, medfører at det er umuligt for dig at dømme. Men storhedsvanvid insisterer på at du dømmer, og bringer alle de problemer du har dertil. Og hvad er resultatet? Se omhyggeligt på dit liv, og lad det tale for dig.....

Hvad har du beholdt af det du fik af Gud, som du vil skjule bag din dømmekraft? Hvad har du skjult under venlighedens og omsorgens kappe? Udnyt ingen for at tilfredsstille dine behov, for det er "synd", og du vil betale skyldens straf.

Jeg afbryder igen for at påpege, at dette sidste udsagn direkte afspejler Kursets lære om specielle forhold. Budskabet slutter sådan:

Husk du behøver intet, men du har et uendeligt lager af kærlige gaver at give. Men lær kun dig selv denne lektion. Din broder vil ikke lære den af dine ord eller af de domme du har lagt på ham. Du behøver end ikke sige et ord til ham. Du kan ikke spørge: "Hvad skal jeg sige til ham?" og høre Guds svar. Bed hellere i stedet: "Hjælp mig til at se denne broder igennem sandhedens øjne, og ikke igennem at dømme", og Guds og alle Hans engles hjælp vil svare.
For kun her hviler vi. Vi bortkaster vore små domme og vore ubetydelige ord; vore små problemer og vore falske bekymringer. Vi har prøvet på at blive herre over vor egen skæbne, og troede det var der freden lå. At være fri og at dømme er umuligt. Men ved din side er der Een Der kender vejen. Træd tilbage for Ham, og lad Ham føre dig til hvilen og stilheden i Guds Ord.

Dette sidste udsagn er en direkte henvisning til lektion 155 "Jeg vil træde tilbage og lade Ham vise vejen" (A-dI.155)
I den sidste del af budskabet opfordrer Jesus stærkt Helen til ikke at fokusere på svaret, uanset hvad det måtte være, men hellere, for at bruge ordene fra introduktionen til Tekstbogen, på at fjerne blokeringerne for bevidstheden om kærlighedens visdom - "Guds og alle Hans engles hjælp" der er symboliseret for os ved Helligåndens tilstedeværelse i vore adskilte sind, "Den Eene der kender vejen". som sagt kommer vi i kapitel 17 tilbage til det meget vigtige emne der blev rejst ved hans budskab, og derfor forlader vi det for nærværende.

Det følgende, der blev skrevet til Helens nytårsbudskab (men dog med stærke overtoner af jul) minder om de parallelle henvisninger i en del digte til jomfru Maria, Jesu moder:

1 januar 1978
Du tror at Barnet er dødfødt, og nu sørger du over det. Du forstår ikke hvad der skete, eller de tegn der stadig omgiver Dets fødsel. Stjernen er der, og alle forsøg på at kalde den noget andet vil svinde bort med tiden. For sådan var det før, og vil blive igen. Vi kan ikke vide hvornår sandheden er kommet, fordi det er vanskeligt at se Himlen der hvor der står en krybbe. Men når sandheden er kommet, er der et lys der endelig skinner igennem.

Moderen venter. Barnet er kommet, og er blevet født igen. Det er ikke dødt. Det er tegnet på livet, Guds gave, Fredsfyrsten, Kongen over hele verden, Sønnen af mennesket og dig. Der er et lys der omgiver dig, som du vil se når du er ophørt med at frygte for at se på Ham, Der kom for at frelse dig, og verden igennem dig. Hvordan kan du tvivle på, at jeg vil komme og fortælle dig lige præcist hvad du behøver at gøre for at lade din funktion blive fuldbragt? I hele verden, hvordan kan det være dig der tvivler?
Der er ingen plan uden at du har del i den, og den vil blive åbenbaret så snart du kan se at livet er der, og er blevet født til dig. Vær tålmodig moder, for afslutningen er ikke det du tror. Jeg kommer i herlighed til den der fødte mig, og jeg vil blive og vente i tålmodighed på at du vågner. Når du ser mig, vil du forstå. Indtil da venter vi sammen, du og jeg.

Helen var naturligvis Jesu "moder", i den forstand at hun fødte hans Kursus. I kapitel 16 vil jeg omtale Helens forhold til jomfru Maria, og Jesu andre henvisninger til hende i den forbindelse.

En uge senere kom dette budskab, som taler til Helen direkte om hendes rolle: "Du er blevet givet lederskabet af en vej til Gud" (min kursivering) Det er uklart hvor gyldigt dette budskab er; dvs. om det faktisk kom fra Jesus eller fra Helen selv - mine diskussioner med Helen har muligvis påvirket hende. Ikke desto mindre tror jeg, som jeg diskuterede i det foregående kapitel, at Helen havde en potentiel lederrolle i Kursets liv i verden, en rolle hun afstod fra.

7 januar 1978.
Der er noget meget presserende der kalder på dig. Du har en funktion. Udsæt den ikke. Du er givet lederskabet af en vej til Gud. Den er direkte, sikker og sand, og der er brug for den. Du vil blive vist hvordan der er brug for den, hvornår den skal bruges, og hvor der skal undervises i den, så den kan fortsætte.

Et meget specielt budskab kom den 2 oktober 1976. På grund af dets særlige natur, præsenterer jeg det udenfor dets egentlige kronologiske sammenhæng. Helen og jeg sad på hendes sofa, og hun spurgte mig om jeg troede på Jesu fysiske opstandelse. Jeg svarede, ikke virkeligt, for hvis kroppen ikke var virkelig og levende,, hvordan kunne den så opstå? Desuden er den definition af opstandelsen der gives i Kurset, at det er en opvågning fra drømmen om død, som er en proces der foregår i sindet, ikke i kroppen, fordi det kun er sindet der sover. Men, fortsatte jeg, det var helt sikkert muligt, at Jesu disciple kunne have oplevet denne opvågning som et fysisk fænomen, når man tænker på deres forståelsesniveau, hvor de forvekslede form og indhold. Så foreslog jeg

Helen, at hun spurgte "bossen" selv, fordi hvem kunne bedre end Jesus svare på hendes spørgsmål. Så kom det følgende svar:

Var der en fysisk opstandelse?

Min krop forsvandt, fordi jeg ikke havde nogen illsusioner om den. Den sidste var forsvundet. Jeg blev lagt i en grav, men der var intet tilbage at begrave. Den disintegrerede ikke, fordi det uvirkelige kan ikke dø. Den blev blot det den altid havde været. Og det er det "at rulle stenen væk" betyder. Kroppen forsvinder, og skjuler ikke længere det der ligger hinsides. Den hører blot op med at stå i vejen for vision. At rulle stenen væk, er at se hinsides graven, hinsides døden, og at forstå kroppens intethed. Det der forstås som intet må nødvendigvis forsvinde.

Jeg antog faktisk en menneskelig form med menneskelige egenskaber bagefter, for at tale til dem der skulle bevise kroppens værdiløshed for verden. Dette er blevet meget misforstået. Jeg kom for at fortælle dem at døden er en illusion, og at sindet der lavede kroppen kan lave en anden, fordi form selv er illusion. De forstod ikke. Men nu taler jeg til jer, og giver jer det samme budskab. En illusions død betyder intet. Den forsvinder når du vågner, og beslutter dig til ikke at drømme mere. Og I har stadig magten til at træffe denne beslutning ligesom jeg havde.

Gud rækker Sin hånd frem imod Sin Søn for at hjælpe ham med at rejse sig, og vende hjem til Sig. Jeg kan hjælpe fordi verden er illusion, og jeg har overvundet verden. Se forbi graven, kroppen, illusionen. Tro ikke på andet end ånden og den vejledning Gud giver jer. Han kunne ikke have skabt kroppen, fordi den er en begrænsning. Han må have skabt ånden fordi den er udødelig. Kan de der er skabt som Han være begrænsede? Kroppen er symbolet på verden. Lad den bag jer. Den kan ikke gå ind i Himlen. Men jeg kan bringe jer derhen når som helst i vælger det. Sammen kan vi iagttage verden forsvinde, og dens symbol svinde bort imens det sker. Og så, og så - det kan jeg ikke tale om.

En krop kan ikke blive ved at være uden illusion, og den sidste der vil blive overvundet er døden. Det er korsfæstelsens budskab: Der er ingen rangorden for mirakler. Dette er opstandelsens budskab: Illusioner er illusioner. Sandheden er sand. Illusioner svinder bort. Kun sandheden bliver tilbage.

Kun een gang var der brug for undervisning i disse lektioner, for når dødens sten er rullet bort, hvad kan så ses andet end en tom grav? Og det er det der ses af jer, som følger mig ind i solskinnet og væk fra døden, forbi illusioner, og videre til Himlens port, hvor Gud Selv vil komme for at tage jer med hjem.

For at studerende af Et Kursus i Mirakler ikke skal blive forvirrede, bør det forstås, at dette budskab kom til Helen med ord hun kunne forstå på det tispunkt. Hendes sind var allerede i en tilstand af frygt, ellers ville hun ikke have bedt mig om en forklaring i stedet for Jesus. Og svaret bærer den bibetydning med sig, at Jesus faktisk "vendte tilbage" i en form: "Jeg antog faktisk en menneskelig form.....". Men en omhyggelig gennemlæsning af budskabet hjælper os til at forstå, at det at tale om en sådan tilbagevenden overser målet, fordi den altoverskyggende vægt her ligger på kroppens iboende illusoriske natur. Og derfor har vi atter et eksempel på, at Jesus taler til Helen på en måde (formen) hun kunne acceptere uden for megen frygt, og på samme tid anbringer sandheden (indholdet) inden i selve ordene.

Kapitel 15

ANDRE SKRIFTER - B

GUDS GAVER: HELENS DIGTE

Nedskrivningen af digtene

Jeg nævnte i det foregående kapitel, at jeg i 1973 spurgte Helen, om der var andet hun havde skrevet, og at hun viste mig den første del af det der senere skulle blive den lille bog om psykoterapi. Og det var så det. Nogen tid efter - formodentlig en gang sent på efteråret - nævnede Bill tilfældigt under en almindelig samtale vi tre havde, nogle digte Helen havde skrevet ned i 1971, sikker på at Helen havde vist mig dem. Jeg blev lutter øren da han nævnede disse digte, og sagde:"Helen, hvilke digte?". Helen blev helt rød i hovedet af skam, og indrømmede at der fandtes sådan nogle digte, men hun ville ikke vise mig dem.

Jeg syntes det var mærkeligt at Helen følte det så ubehageligt, og at hun ikke ville vise mig digtene, når jeg tænkte på vores nære venskabsforhold, så meget mere som at hun vidste at jeg elskede poesi lige så meget som hun selv, og især Shakespear, der var hendes favorit. Hver gang jeg omtalte digtene, hvilket jeg ikke kunne modstå at gøre fra tid til anden, rødmede hun igen af skam, men viste dem stadig ikke til mig. Til sidste fortalte hun mig grunden: "De er ikke særligt gode, og jeg tror ikke du vil kunne lide dem". Men jeg blev ved, og var sikker på at digtene var meget gode, især efter at Helen havde fortalt mig, at de var kommet til hende ligesom Kurset, og indeholdt de samme grundtemaer. "Helen, du ved, at de i det mindste er hæderlige" sagde jeg til hende.

Vore diskussioner fortsatte i nogen tid, og endelig, da julen nærmede sig, gav hun efter, og lovede at hun juleaften ville lade mig se digtene, hendes "skyldige hemmelighed" - iøvrigt den første af mange juleaftener vi kom til at tilbringe sammen. For mig var det yderst interessant, at Helen følte det så enormt ubehageligt. Så pinagtigt *Et Kursus i Mirakler* end fik hende til at føle, var det intet i sammenligning med den angst der blev udløst af disse digte. Efter nogen tid var det relativt let for hende at vise visse mennesker nogle af de mere poetisk og smukt skrevne afsnit af Kurset. Faktisk var hun ret stolt af dem, selvom det var klart for hende, at hun ikke var forfatteren. Men digtene var noget andet.

Det store øjeblik kom efter julemiddagen. Helen tog digtene frem, og de var allesammen smukt maskinskrevet, og opbevaret i et chartek der havde været begravet i en skuffe. Jeg begyndte at læse dem imens jeg sad der sammen med Helen ved middagsbordet, og ikke overraskende kunne jeg særdeles godt lide dem. Der var 58 digte i alt. Det første der kom hed "Julens gaver", og var skrevet ned juledag 1969, imens Helen var ved at skrive Arbejdsbogen. Jeg havde faktisk set digtet før, fordi Bill havde placeret det i det ringbind, der indeholdt den første del af manuskriptet til Arbejdsbogen. Det næste digt "Det syngende tagrør" var skrevet i marts 1971, og de resterende 56 var alle skrevet over en tomåneders periode i efteråret 1971. Selvom det ikke er stor digtekunst, som jeg tror mange af de senere digte er, er disse første digte, der alle er meget objektive i deres tone, meget smukke, små udtryk for mange af de temaer der findes i *Et Kursus i Mirakler*. De var helt sikkert ikke noget Helen burde skamme sig over. Men det var naturligvis i virkeligheden ikke digtene Helen skammede sig sådan over, men det de sagde om hende. Jeg skal forklare dette om lidt.

Imens Jeg læste digtene, betragtede Helen mig med tilbageholdt åndedræt for at se min reaktion, og hun blev tilsyneladende meget lettet da jeg helt klart kunne lide dem. Så talte Helen lidt om digtene, hvordan hun havde nedskrevet dem etc., og jeg talte igen om hvor smukke de var. Jeg tilføjede, at vi måske skulle gøre noget for at publicere dem, og gøre dem tilgængelige for andre. Men Helen ønskede ikke at digtene, hverken de tidlige eller de mere sofistikerede der kom senere, skulle udgives imens hun levede, og relativt få mennesker kendte overhovedet til dem. Et år efter hendes død offentliggjorde Foundation for Inner Peace dem under navnet "Guds Gaver". (Foundation for Inner Peace, Mill Valley, CA, 1982; New York, NY: Viking Penguin, 1996.)

Det var en skøn juleaften, og jeg gik hjem kort efter at jeg havde læst digtene igennem anden gang. Jeg besøgte Helen dagen efter, og hun mødte mig i døren med de 58 digte som en gave, som hun havde omskrevet på maskine for mig efter at jeg var gået. Men ikke kun det, hun havde også skrevet tre eller fire andre digte, som hun nu også viste mig. To af dem var juledigte, "Kristi Fødsel" og "Julens Hellighed". Det var begyndelsen på den anden fase af Helens digtskrivning. Der fulgte adskillige digte, og imellem juleaften og nytårsaften nedskrev Helen ti digte i alt. Hun

fortsatte med at skrive digte ind i mellem i de næste fem år, og det sidste digt "Den Anden Påske" blev skrevet til påsken i 1978. Prosadigtet med titlen "Guds Gaver", som jeg vil omtale nærmere nedenfor, blev færdiggjort kort efter. Og det markerede i alt væsentligt afslutningen på Helens dikterede skrivning.

Før jeg går videre vil jeg kort omtale den faktiske nedskrivning af poesien. På en måde nedskrev Helen digtene ligesom hun havde skrevet *Et Kursus i Mirakler*, og derfor kan vi sige at poesien var dikteret. Men i en anden forstand mente Helen, at digtene også delvist var hendes, og det var naturligvis kilden til hendes skamfølelse. Fordi hun altid følte, at hendes stemme spillede en rolle i deres tilblivelse, kunne man beskrive nedskrivningsprocessen som en inspiration hun delte med Jesus, et fælles projekt så at sige.

Mange af digtene er skrevet i første person, hvor Jesus tydeligvis er stemmen. I nogle af dem, især i påskedigtene, taler han om sin korsfæstelse og opstandelse, og stemmen er helt klart den meget kærlige og milde stemme fra Kurset. Men i adskillige af digtene er første person Helen selv, selvom det helt tydeligt ikke er den person hun selv oplevede at hun var. Det var derimod en stemme der kom fra en del af hendes selv, som hun med held havde adskilt sig fra, men som brød igennem hendes forsvarssystem. En gang imellem er denne stemme fuld at lidelse, som vi skal se nogle eksempler på, og giver udtryk for Helens bitterhed og skuffelse over det hun oplevede som at Jesus ikke holdt sine løfter. I andre digte er stemmen fuld at kærlighed og taknemmelighed, som f.eks. i en trilogi af kærlighedsdigte: "Valentins dag".

Digtene gav således stemme til en del af Helen, som hun slet ikke var i kontakt med, og en del, som helt sikkert ikke fandt udtryk i hendes personlige liv. I den forstand er mange af disse senere digte således klart personlige, i modsætning til *Et Kursus i Mirakler*. Det er interessant at lægge mærke til, at Helen altid elskede poesi, især de navnkundige engelske digtere, og som det tidligere er blevet nævnt havde hun på et tidspunkt aspirationer i retning af selv at blive en verdensberømt digter. Så til forskel fra *Et Kursus i Mirakler*, der blev nedskrevet direkte efter Jesu stemme, en proces der af Helen blev betegnet som indre diktat, kunne vi ganske enkelt beskrive digtenes skriveproces som inspireret.

Digtene kom til snart sagt enhver tid og alle steder, og Helen havde faktisk ikke bevidst kontrol over dem. Hun kunne begynde på et digt i en bus, i en taxi, imens hun gik på gaden, eller når hun var alene i sin lejlighed. Hun skriblede sædvanligvis minimum en eller to linier ned i sin notesblok, hvis den var for hånden, og hvis ikke så på et eller andet stykke papir hun kunne få fat i. Og det "redede" digtet. Så kunne hun færdiggøre det senere, selvom "senere" var måneder ude i fremtiden, som det skete enkelte gange.

Men en anden vigtig forskel på nedskrivningen af *Et Kursus I Mirakler* og digtene var, at Kurset kom igennem uden nogen forhindringer overhovedet. Der var ingen vanskeligheder med Helens

evne til at "høre", og Kursusmaterialet flød bare igennem hende - især efter den første måned eller deromkring. Som vi har set havde Helens angst ingen indflydelse på dikteringens flow. Det var ikke tilfældet med digtene, i det mindste ikke med de senere. Så vidt jeg kan forstå, både på grund af den lethed og hastighed hvormed de blev skrevet, og Helens egne erindringer om det, som hun har fortalt mig om, kom de første digte ret hurtigt. Men mange af de digte der kom efter den juleaften i 1973, blev skrevet med store vanskeligheder - vers blev spejlvendt, linier var ude af rytmen etc. Sommetider kunne Helen ikke høre tydeligt forskel på to vendinger, og så skrev hun dem begge to ned, og besluttede så senere hvilken af dem der skulle bruges. Der var også en ret stor modstand imod mange af digtene, som vi kommer ind på senere, når vi kommer til Helens personlige forhold til dem.

Selvom Helen modstod fristelsen til at redigere i Kurset, og endda var fristet til at gøre dette mange gange, følte hun ikke at hun var nødt til at modstå denne fristelse med hensyn til digtene. Hun følte snarere at hun havde ret til at gøre digtene bedre, og meget ofte ændrede hun ord eller vendinger, selvom det bestemt ikke var i nogen væsentlig udstrækning. Det var derfor tydeligt at hun havde et personligt forhold til digtene, som hun ikke mente hun havde til Kurset.

Som jeg allerede har fortalt, gik processen med at nedskrive digtene ikke nær så let som med *Et Kursus i Mirakler*. Helen havde altid stenogramblokke indenfor rækkevidde, som hun nedskrev Kurset på, og en af notesblokkene indeholder nogle af digtene. Men for størstedelens vedkommende blev digtene nedskrevet på hvad som helst der var for hånden: Bagsiden af kuverter, små notesblokke o.l. En af mine opgaver blev at redde disse små stykker papir, som ellers meget let kunne være blevet tabt for evigt i Helens lommebog, skrivebordsskuffe, eller simpelthen være blevet smidt ud. Helens angst førte ofte til at hun blev distræt, og hun forlagde altid ting. Imens hun var ved at nedskrive Kurset, efterlod hun en gang en notesblok i en taxi, kun for at få chaufføren til at løbe efter hende for at levere den tilbage. Maskinskrevne sider af manuskriptet til Kurset endte på en eller anden måde i psykologiske rapporter, for senere at blive fundet af en skamfuld sekretær og leveret tilbage til hende. Så så snart Helen havde skrevet noget ned, tog jeg det hurtigt fra hende for at opbevare det i sikkerhed.

Sommetider blev digte skrevet ned over en periode på nogle dage. Til andre tider skrev Helen fragmenter af linier, der ganske enkelt lå og flød rundt omkring, som det allerede er blevet nævnt. Jeg opbevarede sådanne i en mappe, og en gang imellem tog jeg dem frem og sagde til Helen: "Her er et digt du ikke har gjort færdigt. Hvorfor tager du ikke imod resten?". Helen havde en meget stærk vilje, og det var umuligt at få hende til at gøre noget hun virkeligt ikke ville, men der var tidspunkter hvor hun protesterede og begyndte at skændes på en måde jeg vidste var overfladisk. Efter nogen tid kunne jeg kende forskel ret godt. Når jeg så følte at en del af hende var åben for at fortsætte et digt, eller endda at modtage et nyt, opfordrede jeg hende til det. Det havde jeg størst

held med omkring jul og påske, hvilket er grunden til at der er mange af dem, og på min fødselsdag. Andre lejligheder der syntes at byde sig til ville også blive forsøgt. Nogle af de digte der kom ud af disse anstrengelser, og omstændighederne derved, vil jeg beskrive lidt senere. Lejlighedsvist var jeg "snedig", som når jeg lagde notesblokken under hendes hovedpude, så hun ville få et vink når hun gik i seng. En gang skrev jeg endda et digt til Helen, og bad hende om at skrive et specielt digt til mig.

På den ene side var digtene selvfølgelig ikke nær så vigtige som *Et Kursus i Mirakler*. Men på den anden side havde de en betydningsfuld om ikke speciel plads i Helens sind, især de senere, personlige digte, fordi de som sagt bevirkede at hun fik adgang til en del af sit sind hun ellers havde afskåret fra sin bevidsthed. Jeg tror det var derfor, at hun på trods af sine lejlighedsvise protester, var stolt af digtene, og indvilgede i at lade mig "plage" hende om at skrive dem ned. Dertil kom at digtene havde en tydelig værdi ved at de hjalp mange mennesker til at forholde sig til deres spirituelle oplevelser, og endda mere specielt til deres ambivalente forhold til Jesus. Jesus satte selvfølgelig også stor pris på dem. En morgen skulle vi afsted til Medical Center, og Helen havde sin notesblok med sig, fordi hun var midt i at skrive et digt ned. Vi var næsten ude af døren da hun stoppede op og gav udtryk for sin bekymring over, at hun ikke havde medbragt den psykologiske rapport hun arbejdede på. Jesus svarede hende: "Det er ikke det du vil efterlade dig", idet han henviste til den vigtige arv hendes poesi var (for ikke at nævne *Et Kursus i Mirakler* selv) og *ikke* hendes professionelle arbejde, som hendes ego naturligvis regnede for meget værdifuldt.

Kun een gang blev et fragment af et digt ved med at modstå alle mine anstrengelser for at overtale Helen til at gøre det færdigt. Alle de andre fragmenter fandt med tiden et hjem i et digt, men på en eller anden måde kunne Helen aldrig færdiggøre dette. Linierne forekom særligt interessante, for ikke at sige dybe, men mine anstrengelser var allesammen forgæves. Til sidste, efter mange mange måneder med dette, sagde Helen til mig, at dette fragment slet ikke var et digt, men hørte til i Kurset. Det var dateret den 15 juni 1971, hvor Helen var ved at nedskrive Arbejdsbogen, og kort før den periode hvor hun nedskrev en sværm af de "små" digte. Men dette fragment afspejlede et langt mere sofistikeret niveau end disse tidlige digte, og passede virkeligt også langt bedre til *Et Kursus i Mirakler*. Og derfor sagde Helen til mig: "Find stedet til det".

Og det gjorde jeg så, selvfølgelig med en masse hjælp. Den udfordring det var at finde det rigtige sted skulle tage hensyn til *både* form og indhold. Fragmentet var på blankvers, og derfor skulle det passe ind i poesien, og naturligvis måtte fragmentet passe til temaet i den paragraf hvor det skulle placeres. Der hvor det helt tydeligt hører til er slutningen af kapitel 27, i den tiende paragraf i afsnittet "Drømmeren af Drømmen". Fragmentet passer virkeligt uden problemer ind i midten af paragraffen. De otte linier Helen oprindeligt skrev var:

Der er en risiko for at tro at død er fred, fordi verden sætter kroppen lig med det Selv Gud skabte. Men en ting kan aldrig være sin egen modsætning. Og død er en modsætning til fred, fordi den er det modsatte af liv. Og liv er fred. Vågn op, og glem alle tanker om død, og du vil opdage at du har Guds fred.

Jeg bør også nævne, at næsten alle Helens digte er skrevet i iambiske pentametre, som var Shakespears stil. Den eneste undtagelse herfra i de senere digte er "Invitationen", hvor fire linier er kortere end fem metre (eller mål). Og selvfølgelig er store dele af *Et Kursus i Mirakler* som sagt skrevet i de samme blankvers. Faktisk regnede Helen ikke et ametrisk digt for et digt. Jeg skrev selv et stort antal digte, mange af dem til Helen, som jeg vil komme ind på lidt senere. Et af dem var ikke i metre, og Helen sagde ringeagtende efter at have kastet et hurtigt blik på det: "Det er ikke et digt". Vi har allerede set hvordan Helen var yderst omhyggelig med Kursets form og stil, og hvor glad hun var for sprogets høje, poetiske standard. Derfor regnede hun denne poesi for Jesu gave til hende.

Digtene

En serie af digtene, der kaldes "De personlige Digte" i samlingen, handler om Helens forhold til Jesus. Noget af det der gør denne særlige gruppe af digte så værdifuld, er de klare udsagn om dybden og intensiteten i Helens forhold til Jesus - både de positive og de negative sider. Som det nu vil være klart for læseren, var Helen ikke en ubevidst og uvidende kanal, som Jesu ord flød igennem. Hendes forhold til ham var meget virkeligt, og ikke uden en stor del emotioner.
De personlige digte udviser således en stor variation af følelser. Først er der en trilogi af kærlighedsdigte, skrevet til Valentines dag på min opfordring. Jeg antydede for Helen hvor dejligt det ville være for hende, at fortælle Jesus hvor meget hun elskede ham, og disse digte var resultatet: "Kærlighedssang" (Min Herre, min Kærlighed, mit Liv, jeg lever i dig") "Hvilestedet" ("Mine arme er åbne. Kom min Herre, til mig og hvil på mit hjerte. Det slår for dig, og synger af glæde over dit komme") og "Fødsel" ("Jeg går i glæde, for du går ved min side") Og i den anden ende af skalaen er der de digte der viser den bitre skuffelse, som i "Bøn for et hus", der slutter med disse fire linier:

Dette skulle have været et tempel bygget for dig, der sagde at alteret ville være tændt for evigt. Og jeg troede du havde sagt, at et helligt alter ikke kan være en grav. (Guds gaver, p. 49)

Hele digtet kan findes i næste kapitel.

Disse digte afslører derfor de ubevidste dybder af hendes kærlighed for og længsel efter Jesus, parret med den vrede og håbløshed hun følte over det hun opfattede som hans svigtede løfter. Efter at de personlige digte begyndte at komme blev det snart klart for mig, præcist hvorfor Helen var så flov over de første: De pegede i retning af dette større udtryk for følelser, der var så dybe, at hun forsvarede sig stærkt imod dem hele livet igennem. Man kan således sige, at hvor *Et Kursus i Mirakler* i sin helhed er et budskab fra Jesus til Helen, var mange af digtene faktisk et direkte budskab fra Helen til hende selv. Som få andre ting der angik hende afslørede de denne dybe splittelse, som hendes forhold til Jesus repræsenterede. Denne splittelse har været et af de vigtige temaer i nærværende bog, og vi kommer tilbage til det i næste kapitel, hvor jeg vil gennemgå adskillige af Jesusdigtene.

Der knytter sig interessante historier til mange af digtene. Påske og juledigtene blev af indlysende årsager stimuleret af den liturgiske kalender, og da først disse digte var begyndt at komme, var det blevet en vane for Helen at skrive digte op til disse to ferier. Jeg er ikke i tvivl om, at påskedigtene er blandt de fineste i samlingen, og dertil er blandt de fineste i nogen religiøs digtning jeg har set. Påsketemaet repræsenterer naturligvis det splittede sinds fulde omfang, fra egoets skyld og frygt for korsfæstelse, til håbet om opstandelse ved Helligåndens budskab om Soning igennem Jesus.

Et sådant digt er "Opstandelsens Sted", der er skrevet i 1974, næsten en måned før påske. Palmesøndag, som det år faldt sammen med den anden dag i påskefesten, var Helen og jeg til middag hos fader Michael på Lower East Side sammen med to meget kære venner, søstrene Regina og Mercy. De to nonner havde forladt deres meget smukke og stille hjem i Maryknoll i Westchester, for at oprette et sted hvor man kunne bede blandt de fattige. Helen og Bill var blevet præsenteret for dem af Michael, og Helen holdt stærkt på, at jeg skulle møde dem den første sommer efter at vi kom tilbage fra Israel. Det gjorde jeg, og vi blev hurtigt gode venner. Da søstrene ikke boede mere end en 15 - 20 minutters gang fra Helens lejlighed, besøgte hun og jeg dem lejlighedsvist, fordi Helen godt kunne lide at bede sammen med dem. Denne palmesøndag havde vi planlagt at spise sammen ved et Seder-måltid, som jeg ville lede, efterfulgt af at Michael celebrerede messen for os i søstrenes kapel. Få præster jeg har kendt fremsagde messen så meningsfuldt og oprigtigt som Michael, og han holdt ofte messe for os og søstrene.

Jeg medbragte også "Opstandelsens Sted", som jeg tænkte det ville være dejligt at læse op på et eller andet tidspunkt i dagens løb. På det tidspunkt kendte søstrene intet til *Et Kursus i Mirakler*, men de nærede en dyb kærlighed og respekt for Helen, som helt og fuldt var gengældt. Jeg vidste de ville elske digtet, ligesom Michael, der selvfølgelig kendte til Kurset, og var en stor elsker af Helens poesi. En af os læste digtet efter maden (jeg har glemt om det var mig eller Helen) og derefter skete noget overraskende. Spontant faldt vi ind i en dyb stilhed, og jeg tror at vi alle følte Jesu kærlige og tidløse tilstedeværelse, der blev afspejlet i digtets slutlinier:

Og lærer foran en tom grav at se, at Han der blev korsfæstet ikke er død. (Guds gaver. p 99)

Lidt efter lidt "kom vi tilbage" til rummet, og gik stille ind i kapellet til Michaels messe.
På vejen hjem mindedes Helen og jeg det tidløse øjeblik, og da jeg altid var på udkig efter en lejlighed til at få endnu et digt, foreslog jeg Helen at skrive et digt om hvad der var sket. Jeg kunne almindeligvis føle hvornår Helen var gravid med et nyt digt, og agerede så at sige som jordmor. Og ganske rigtigt præsenterede Helen mig dagen efter for "Transformation", der efter min mening er et af de fineste digte. Det begynder sådan:

Det sker pludseligt. Der er en Stemme, Der siger eet ord, og alt er forandret.

Og slutter med et andet påsketema:

Ved graven, står englen med et strålende håb, for at give budskabet om frelse: "Vær du fri, og bliv ikke her. Gå videre til Galilæa". (Guds gaver p. 64)

To andre digte havde forbindelse til søstrene Regina og Mercy. Et år efter at de havde boet på Lower East Side, foreslog jeg Helen, at et årsdagsdigt ville være en kærlig og meningsfuld gave til dem. Vi skulle tilbringe en del af dagen sammen med søstrene, og Helen viste sig imødekommende med et sødt lille digt, der begyndte: "Et år er kort. Men givet til mig, varer det for evigt". Det andet digt blev også skrevet i 1974, da søster Reginas moder døde. Da vi hørte nyheden om hendes død, opfordrede jeg Helen til at skrive et digt til Regina, og et kærligt "Requiem" blev resultatet. Jeg kan huske at jeg den gang følte, og dette også ville blive Helens Requiem til hende selv.
Der var et stort antal digte Helen havde skrevet til mig, og til nogle af dem knytter der sig oså interessante historier. Jeg vil begynde med det første, "Vågn i Stilhed", der blev skrevet i januar 1974. Det blev indirekte associeret med begyndelsen på vores redigering. Jeg har allerede talt om de begivenheder der førte til Helens og min endelige redigering af manuskriptet til Kurset. Jeg husker ikke om vi faktisk var begyndt på redigeringen, men det tror jeg vi havde, men det er sikkert, at omkring det tidspunkt sagde Helen en aften til mig, at der var et mørkt sted i mit sind, der måtte helbredes. Det var første, og jeg tror den eneste, gang hun nogensinde talte sådan til mig. Hun sagde at det var meget presserende, hvilket var højst atypisk for Helen i forhold til mig. Det hun kommunikerede, om ikke direkte, så i hvertfald indirekte, var, at denne blokering ville forstyrre, ikke kun vores redigering, men det arbejde jeg ville komme til at gøre i fremtiden. Den allersidste paragraf i tekstbogen siger, at: . "Ikke een eneste illusion tillægges tro, og ikke en eneste plet af

mørke bliver tilbage til at skjule Kristi ansigt for nogen." (T-31.VIII.12:5) Helen sagde, at intet måtte forstyrre vores samarbejde, eller mit arbejde senere, og nu var det tidspunktet, lige i begyndelsen, til at fjerne alle sådanne "mørke pletter".

Jeg svarede, at jeg ikke vidste hvad denne "plet" var, men jeg var bestemt parat til at gå videre med at afdække den. Det tog ikke ret lang tid for mørket at komme op til overfladen, og det havde at gøre med min bedstefars død, da jeg var seks år gammel. Jeg stod ham meget nær, på det tidspunkt sikkert nærmere end mine forældre, og jeg var blevet helt sønderknust ved hans meget pludselige død på hospitalet, af komplikationer opstået efter et relativt rutinemæssigt kirurgisk indgreb. Hændelsen var dukket op i min bevidsthed tre år tidligere i en ikke-udgivet novelle jeg havde skrevet, og igen, højst uventet, det foregående år imens jeg var i trappistklostret i Israel. En tidlig morgen, da jeg var i klosterkirken, genoplevede jeg hans død i mit sind, og græd næsten ukontrollabelt.

Derfor talte Helen og jeg om det, og begyndte spontant en slags visualiseringsproces. Det var ikke noget jeg plejede at gøre, og har heller ikke gjort det siden, men Helen var meget visuelt sensitiv, som vi allerede har set i den række af de oplevelser hun havde forud for Kursets komme, og almindeligvis kunne jeg "stille ind på" Helens symbolik. Således kunne vi næsten dele billederne i hinandens sind. Jeg vil senere i bogen komme tilbage til et andet eksempel.

Sådan begyndte en række billeder at vise sig for mig, og de strakte sig over nogle dage. Hver aften efter middagsmaden, delte Helen og jeg udviklingen af denne billedrække, og Helen førte mig igennem den imens hun selv iagttog den. Den begyndte i et mørkt værelse med en kiste i et hjørne, som min bedstefar lå i. Langsomt rejste han sig, stod op, og gik med mig over til det modsatte hjørne, og imens jeg langsomt var i stand til at lade ham gå, forsvandt han ind i det mørke hjørne. Så begyndte rummet pludselig at blive lyst og fyldt med lys. Vinduer og vægge forsvandt, og rummet åbnede sig ud imod en enorm og åben slette. Det blev klart for os, at min bedstefar var et symbol på Jesus, og oplevelsen repræsenterede min opstandelse, som Kurset forstår som at vågne af drømmen om dødens virkelighed.

Den lysfyldte stemning af glæde og opstandelse afsluttede oplevelsen, som selvfølgelig var virkelig betydningsfuld for mig, og som jeg altid har været Helen meget taknemmelig for. Det var også den eneste gang Helen var i stand til at være til direkte hjælp for mig, hvilket jeg kommer tilbage til i kapitel 16.

Efter at jeg var gået den aften, skrev Helen dette digt til mig: "Vågn i Stilhed". Hun gav mig det næste morgen.

Fred dækker dig, indre og ydre det samme, i skinnende stilhed og fred så dyb, kan ingen drøm om synd og ondskab komme nær dit rolige sind. Og vågn i stilhed. Først er der stilhed; så opvågning.

Nu er det tid for at høre op med at drømme. Stands den vugge du kom i for at blive genfødt. Kristus vågner i det hjem Han har valgt som sit. Hans vision hviler på dine øjne, og snart vil du se Hans ansigt, og glemme de fantasier der syntes at være så virkelige, til stilheden kom. Guds Søn er kommet for at forene sig med dig nu. Hans lysende hånd ligger på din skulder. Og Guds stille Stemme taler uophørligt om Himlen. Du vil høre Hans eneste budskab kalde på Hans Egne, fra det sted hvor Han hviler, for at vågne i Gud. (Guds Gaver p. 73)

Mine fødselsdage, den 22 februar, var indlysende lejligheder til at lave digte, og det lykkedes mig at overbevise Helen om, at jeg havde en hengiven og kærlig moder, der var mere end lykkelig for at give mig materielle gaver til min fødselsdag, men at jeg ikke havde en moder, der kunne skrive digte til mig. (I øvrigt kunne jeg nogen tid efter gøre gengæld, og skrev digte til Helen til hendes fødselsdag, moders dag og til jul) Jeg husker en gang jeg var med min familie på besøg hos min onkel og tante på Long Island, for at fejre seder anden påskedag (Helen og Louis kom gerne hos mine forældre første påskedag) og Helen var i sin sædvanlige tilstand af panik, fordi hun troede jeg ville komme ud for en eller anden uhyggelig katastrofe, og ikke komme tilbage. Jeg ringede til hende fra Long Island for at fortælle hende at jeg var kommet sikkert frem, og så fortalte hun, at Jesus havde sagt til hende, at hun ikke var min moder på den måde, og at hun ikke behøvede at føle sig ansvarlig for min fysiske tilstand. Helen fortalte mig en gang, at hun kunne huske at hun på et tidspunkt havde været i St. Francis kirke i New York City, da en gammel excentrisk kvinde var kommet hen til hende nede bagest i kirken, og havde sagt til hende, at hun skulle have en søn. Helen afviste naturligvis dette som opspind hos en forstyrret person, men nu tænkte hun på, at dette skete omkring min fødselsdag i 1942.

Så selvom Helen på den ene side vidste, at det at hun forholdt sig til mig som om jeg faktisk var hendes søn, ikke var rigtigt, forhindrede dette hende ikke i at købe sko, livremme, sweatre etc. til mig, og fik hende bestemt heller ikke til at holde op med at bekymre sig, men det førte næsten altid til et digt til min fødselsdag. En sådan tilsyneladende rolleforvirring, kan bedst forstås som endnu et eksempel på at Helen forvekslede form og indhold, hvor indholdet var at jeg var hendes åndelige søn - derved at jeg stod for en fortsættelse af *Et Kursus i Mirakler* - og at det fejlagtigt blev oversat til at hendes rolle var at være min materielle moder.

"Fødselsdag" og "Navnedag" var to specielle fødselsdagsdigte skrevet til mig, og de to andre hang sammen med nogle interessante omstændigheder, som jeg nu vil fortælle. Da min fødselsdag i 1976 begyndte at nærme sig, begyndte jeg at "præparere" Helen for at få et digt, specielt om Jesus. Bortset fra mit indlysende ønske om et sådant digt, tænkte jeg også, at det var på tide at Helen blev lidt mere åbenhjertig omkring ham. Hun afvist ikke ideen totalt når som helst jeg bragte den frem, men det gjorde hende tydeligvis utilpas. Jeg følte dog at hun var enig med mig på et andet plan, så

jeg fortsatte mine anstrengelser. Som jeg allerede har nævnt, kunne ingen, inklusive Jesus og migselv, få Helen til at gøre noget hun ikke allerede havde accepteret at gøre. Men jeg kunne føle, at digtet allerede var i hendes sind. Så en aften fik jeg den tanke, at det der ville fungere som en stimulering til at få digtet født, ville være at jeg skrev et digt til Helen. Og derfor skrev jeg noget der næppe vil gå over i den litterære historie som et poetisk mesterstykke, men som ikke desto mindre satte Helen i stand til at skabe et af sine finere digte. Det digt jeg præsenterede Helen for næste dag kaldte jeg "Et Fødselsdags Ønske".

Du spørger hvad du kan gøre for mig, en gave til min fødselsdag, der kommer snart, som ville gøre dagen fuldkommen, og for mig være som en særlig nydelse.
At være med Ham er mit ønske, for hvem kan blive træt af Hans nærvær? Det er alene Ham der helbreder os, jeg ville elske et digt til vores Jesus:
Et digt der fortæller om alt hvad Han har gjort, for at lære os at vi er Guds Søn, der taler til Ham om alt hvad vi føler, i kærlighed og taknemmelighed så virkelige.
Jesus, Jesus, vi bekendtgør, at alt hvad vi gør er i dit navn. Du er vort håb, vort liv vor kærlighed. Vores ældre broder oppefra.
Alt det, vil det digt jer ber dig om at skrive, sige til Ham, Der er vort lys; For Ham er det Der fører os hjem, Vær sød, kære moder, et Jesus digt.

Nogle få dage senere modtog jeg "En Jesus Bøn", hvis sidste vers taler for os alle, idet det slutter med den vidunderlige linie der er taget fra kardinal Newman, og som ville en bøn for enhver der elsker Jesus:

Et perfekt billede af hvad jeg kan være, viser du mig, så jeg kan hjælpe til at forny din broders svigtende syn. Når de ser op, lad dem så ikke se på mig, men kun på dig. (Guds Gaver p. 83)

Den historie der knytter sig til det andet fødselsdagsdigt "Himlens Gave" er længere. Da jeg først mødte Helen havde hun givet mig en gave, der var en medalje med Helligånden, som hun havde ejet i mange, mange år. Jeg gik med den i nogen tid, og tog den så af, fordi jeg ikke rigtigt var vant til at gå med medaljer, og lagde den i en skuffe. Nogen tid derefter var der indbrud i min lejlighed, imens jeg var på Medical Center, men selvom skufferne var taget ud, syntes der intet at mangle, bortset fra en smule kontanter og nogle frimærker. Jeg ryddede op, og tænkte ikke mere på indbruddet.
Nogen tid efter, kort før min fødselsdag, ledte jeg efter noget i den skuffe hvor jeg havde lagt Helens medalje, og imens jeg søgte opdagede jeg, at medaljen var væk. Jeg kom i tanker om

indbruddet, og tænkte at medaljen var blevet stjålet, og jeg blev bange for at Helen ville blive ked af det. Men da jeg fortalte hende det næste dag, så det ikke ud som om hun blev berørt, og tog mig samme eftermiddag med til en katolsk gavebutik, og købte en anden Helligåndsmedalje (som jeg har gået med siden), og skrev så dette digt. Det fik oprindeligt tilen "En Fødselsdagsgave", men da digtet ikke indeholder noget om fødselsdage, gav jeg det et andet navn før offentliggørelsen. Digtet er således endnu en illustration af, hvordan specielle omstændigheder kan fungere som en udløser for et digt (eller, som vi har set, for et stykke til *Et Kursus i Mirakler*) og dernæst for en større lektion. I dette tilfælde var lektionen at det er umuligt at miste, som det ses af disse linier fra digtet: "Ingen kan røve uendelighed.....Ingen kan tage noget væk fra alting.....Ingen kan formindske kærlighed.....Himlen kan kun give. Det er tegnet på at det er umuligt at miste". (Guds Gaver p. 80).

"Med Taknemmelighed" var et digt skrevet i taknemmelighed til mig, imens "Gaven" kom ved juletid, da jeg atter overtalte hende til ikke at købe en gave til mig, men at skrive et digt til mig i stedet. Og endelig var der "Continuity" ("Sammenhæng", "Kontinuitet"). Jeg har glemt de præcise omstændigheder, men jeg tror det kom som et resultat af nogle diskusioner Helen og jeg havde om *Et Kursus i Miraklers* liv i verden, det som Bill sommetider omtalte som "mirakel mischagass". Selvom det havde været trykt i mindre end et år, var det, som jeg tidligere har omtalt, allerede tydeligt hvordan folk tog Kurset for sig selv, og brugte det som et middel til at gøre sig selv større, både psykologisk og økonomisk. Faktisk begyndte mange studerende at sætte sig selv op som lærere, udgav sig for at repæsentere Kursets hellighed og visdom, uden nogen virkelig forståelse for hvad Kurset sagde. Intet af dette behagede Helen, selvom hun ikke kunne gøre noget ved det, som jeg nævnede før. Jeg husker at jeg af Jesus blev bedt om at citere fra "Apostlenes Gerninger" for Helen. Fra scenen hvor nogle jøder beklager sig til rabbi Gamaliel over Peters og de andre disciples forkyndelse og mirakler. Gamaliel, den kendte rabbi der var Paulus lærer, svarede vist på deres bekymringer:

Hold jer fra disse mennesker og lad dem være, thi hvis dette forehavende eller dette værk er af mennesker, falder det fra hinanden ; men er det af Gud, kan I ikke fælde dem. Vogt jer, at det ikke skal vise sig, at I kæmper mod Gud" (AG. 5.38-39)

Ideen var at berolige Helen med, at det der skete med Kurset var "af mennesker" ikke "af Gud", og derfor behøvede Helen ikke at bekymre sig om det. Fuldbyrdelsen af Kursets rolle i verden blev garanteret af Jesus.

For øvrigt har det, der i disse tidlige år begyndte som en tendens, nu næsten femten år efter udgivelsen i 1976 taget fastere form og er mere udbredt. Det var en trøst for Helen at vide at jeg

var der, og ville være der i nogen tid, så jeg kunne sikre at Kursets budskab ville blive behandlet med loyalitet, og at dets liv i verden ville være værdigt og kærligt. "Kontinuitet" var en afspejling af sådanne følelser. Det begynder sådan:

Dit liv er som en juvel i en krone. Det glødende lys Jesus lovede mig, når mit eget lille lys lægges bort. Hvis ikke det var for dit lys, ville min krone være en tidens ting, der ville ende som alle ting må, uden ekko i evigheden.

Senere siges det:

Du er det lys der bliver tilbage en stund, for at bringe Hans stilhed og Hans fred til alle, der leder sorgfuldt efter Ham.....

Og slutter med et pludseligt skift i tid og stemning, fra tid til tidløshed:

Han venter på mig, som jeg vil vente på dig, og stå sammen med Ham. For dit rene syn vil verden forsvinde. Nu bøjer Han Sig ned til dig, og løfter dig op til dit hjem. Se hvor lys den krone er, han har til dig. Kom nu, mit barn, og forsvind sammen med mig ind i Hans lys. (Guds Gaver, p. 78)

Et andet digt der er værd at nævne er "Broder Swan", der blev skrevet til Gerald Jampolsky, som vi havde mødt i 1975 igennem Judy Skutch. I sine bøger og foredrag har Jerry fortalt om sin pludselige omvendelse igennem *Et Kursus i Mirakler*, fra alkoholisme, kroniske rygproblemer og at være en i almindelighed ulykkelig person. Digtet henviser naturligvis til historien om den grimme ælling, der forvandles til en svane.
Det meste besynderlige af alle digtene er "Glory Train", delvist fordi jeg ikke tror det virkelig var tænkt som et digt. Som jeg nævnte i kapitel 2 elskede Helen negro spirituals, lige fra den gang hun var en lille pige, og kom i Georgias babtiskirke. Der var faktisk i 1970erne et populært broadway stykke, der hed "Dine arme er for korte til at bokse med Gud", en gospel musical, der var fyldt med spirituals. Jeg tog Helen med hen for at se det, og hun tilbragte en vidundelig aften med at lytte til den form for musik hun elskede så meget. Gospel musik var bestemt ikke en interesse man normalt ville have forbundet med Helen (hvis store kærlighed var Gilbert og Sullivan, som jeg allerede har omtalt). Når man tænker på Helens personlighed som en objektiv intellektuel, var en sådan interesse i den emotionelle gospel musik virkelig overraskende. Efter at Helen havde skrevet digtet ned, følte vi at det passede mere til en sang, som det vil kunne ses af det første vers.

(Jeg kan ikke oversætte dette digt, så det bringes i originalsproget)
The glory train goes riding by, Hallelujah! A golden streaking in the sky, A gleam and whistling rising high, Above all souls that thought to die, Hallelujah!

Der var faktisk en der tilbød at sætte musik til det, men det kom der ikke noget ud af. Helen ville have gjort oprør imod at nogen af hendes digte blev sat i musik, fordi et digt har sin egen metriske rytme, som musik ville forstyrre. Men Helen accepterede at "Glory Train" var en undtagelse. Jeg har allerede nævnt jule- og påskedigtene, og de taler for sig selv. "Julens Håb" blev specielt skrevet som en gave til Fader Michael, som Helen syntes virkelig godt om.
Der var eet digt, der ikke kom med i den samling der blev udgivet.
Det var et kort lille stykke, der på min indtrængende opfordring blev skrevet til trykkeren og hans personale, der havde arbejdet meget hårdt på det første tryk af Kurset, for at nå det til den tid vi havde bestemt som vores sommerdeadline. det hedder "I takemmelighed"

Den tid du brugte gives tilbage til dig. I skinnende timer og rolig fred. Den omsrog du gav til Gud, bevarer han for dig med kærlig venlighed så dine sorger forsvinder.
Din tålmodighed er Hans, og kommer til dig når du har brug for den. Men se blot på Hans smil, og du vil forstå hvor rigtig meget Han takker dig for Sin bog.

Omkring to år før Helens død, talte vi om digtenes skæbne. Det syntes klart, at digtfasen var slut, og at Helen faktisk ikke ville komme til at skrive mere materiale. Hun havde gjort det ganske klart hvad hun ønskede, nemlig at hun, som jeg før har nævnt, ikke ønskede digtene udgivet i sin levetid. Derfor sagde jeg, i samme ånd som tidligere om hendes selvbiografi, til hende, at når hun døde var jeg ansvarlig for digtene, og da jeg vidste at der var visse ord og linier hun ønskede at lave om, ville det være bedst hvis hun ville gennemgå dem sammen med mig. Jeg sagde, at jeg grundlæggende vidste hvad hun ønskede, og at jeg helt bestemt ville lave alle sådanne ændringer, men at jeg langt ville foretrække at lave dem sammen med hende. Hun var modvillig, men til sidst overbeviste jeg hende om, at dette ville være en god ting.
Og så begyndte vi, men efter kun nogle få digte erkendte jeg, at dette redigeringsprojekt var en fejltagelse. Helens tvangsagtige redigering tog over, ofte på bekostning af digtene. Jeg tror at Helen også erkendte det, og hun accepterede med glæde at vi stoppede. Jeg undskyldte overfor hende, og lovede aldrig at bringe emnet på bane igen. Det forekom som om hun følte sig godt tilpas med den uudtalte kendsgerning, at digtene ville blive udgivet efter hendes død, og at jeg ville overvåge processen. Som jeg allerede har sagt vidner digtene på vidunderlig vis om begge sider af

Helens splittede sind, samtidigt med at de er en så smuk samling af nutidig, åndelig poesi, som man overhovedet kan finde.

"Guds Gaver"

Endelig kommer vi til det prosadigt der kaldes "Guds Gaver", som kræver nogen forklaring. Selvom det ikke blev skrevet *til* mig, var jeg helt bestemt den direkte igangsætter af det. Dette vidunderlige stykke poesi illustrer formodentlig mere end noget andet af det nedskrevne materiale, hvordan noget meget smukt og inspirerende kan komme af en næsten håbløs ego- situation. Omstændighederne omkring tilblivelsen var sådan her: En gang om måneden tog jeg en tidlig søndag morgen med toget til Ossining i det nordlige Westchester County, for at tilbringe halvanden dag i Maryknoll kloster. Her boede et lille samfund af nonner, som jeg mødtes med både individuelt og som gruppe. Jeg var altid tilbage i New York tidligt mandag eftermiddag. Vejrudsigten for denne specielle søndag (den 8 februar 1978) havde lovet snestorm hen på formiddagen, som ville vare ved hele dagen til om aftenen. Jeg har allerede omtalt Helens afhængighed af mig, som blev slemt forværret når som helst jeg var væk fra min lejlighed, og ikke var sammen med hende. For at lindre hendes angst og stadigt tilbagevendende frygt for at jeg aldrig ville komme tilbage, ringede jeg regelmæssigt til hende, og gav hende desuden de telefonnumre hun kunne nå mig på undervejs.

Derfor blev Helen helt ude af sig selv, fordi hun regnede det for næsten sikkert, at jeg ville omkomme i snestormen, og hun bad mig om ikke at tage afsted. Men da jeg også havde aflyst den forrige weekend fordi Helen bad mig om det, følte jeg ikke at jeg kunne gøre det igen. Jeg forsøgte at overbevise hende om, at siden stormen ikke forventedes at ramme New York før *efter* at jeg var ankommet til Maryknoll, var der intet at frygte. Der ville blive passet godt på mig, og jeg ville bestemt komme sikkert tilbage om mandagen. Dette syntes at gøre Helens angst noget mindre, i det mindste for en tid. Men senere hen på formiddagen begyndte sneen som forudsagt at falde og falde og falde. Helens angst syntes at vokse ud over hendes ellers betydeligt udviddede grænser, og jeg ringede ofte i løbet af dagen og aftenen, og Helen ringede ind imellem til mig. Hun var fuldstændigt ude af sig selv af bekymring. Jeg forsikrede hende til stadighed om, at søstrene tog sig virkelig godt af mig, jeg havde masser at spise, klostret var varmt, og jeg ville komme hjem dagen efter. Men til ingen nytte. Og for så at gøre situationen værre, lukkede omstillingsbordet klokken 22, hvilket betød at ingen kommunikation var mulig imellem os før om morgenen.

Jeg kan kun forestille mig Helens angst på dette tidspunkt, men da den sikkert har været på sit højeste, var der åbenbart en anden del af hendes sind der bad om hjælp, og tillod en anden slags budskab fra Jesus at komme igennem hende. På et tidspunkt sent den aften begyndte "Guds

Gaver", som grundlæggende modstiller egoets gaver af frygt og Guds gaver af kærlighed. Den første del er "Drømmen om Frygt" (jeg tilføjede navne og afsnit senere), der næste morgen blev fulgt af "De to Gaver". De var begge personlige budskaber fra Jesus, der især sigtede på at hjælpe Helen med at vælge imod sin frygt, og siger i virkeligheden: "Overgiv mig alle *dine* gaver af frygt - dine angstdrømme - og jeg vil bytte dem med Guds fred, *Hans* gaver". Desværre havde disse vidunderlige budskaber ingen synlig effekt på Helen. Jeg forlod Maryknoll senere mandag formiddag, og det tog mig mere end 7 timer at komme tilbage, fordi togdriften var blevet alvorligt påvirket af stormen. Da jeg kom til Helens lejlighed omkring kl. 19 var hun et nervøst vrag, men blev tydeligt lettet over at se mig, og straks helt oplivet.

Krisen var ovre, men to dage senere genoptog Helen skrivningen hvor hun var stoppet, og "Afslutningen på Drømmen" blev dikteret til hende. Det er et meget effektfuldt sammendrag af egoets verden, og udgør sammen med resten af stykket en miniatureversion af *Et Kursus i Mirakler*. Vi finder her en forklaring på egoet, på hvordan det opstod, formålet med skyld, frygt og selve den fysiske verden, og fredens og kærlighedens virkning når vi forandrer tænkemåde, og overgiver egoets tankesystem til Jesus.

Det næste stykke "Vores Gave til Gud" blev skrevet i den første uge i marts, og den smukke og inspirerende sidste del, "Faderens Kærlighed", kom den 11 april, og er faktisk det sidste helt autentiske skrift Helen lavede. Det slutter med denne bevægende bøn til os fra Gud, vor Fader:

Glem ikke. Glem ikke, mit barn. Åben døren til det skjulte sted, og lad Mig lyse strålende på en verden, der er gjort glad i en pludselig ekstase. Jeg kommer, jeg kommer. Se Mig. Jeg er her for jeg er dig; i Kristus, for Kristus, Min Egen elskede Søn, det uendeliges herlighed, Himlens glæde og jordens hellige fred, givet tilbage til Kristus og fra Hans hånd til Mig. Sig nu Amen, min Søn, for det er fuldbragt. Det hemmelige sted er nu endelig åbnet. Glem alle ting undtagen Min uforanderlige Kærlighed. Glem alle ting undtagen at Jeg er her. (Guds gaver p. 128)

Midt i dette stykke indsatte jeg forresten et andet stykke, hvilket også kræver en forklaring. Tidligere på året, den 14 januar, havde Helen nedskrevet et smukt og trøsterigt specielt budskab, der, selvom vi ikke havde nogen mulighed for at vide det dengang, var et forvarsel om "Guds Gaver", der ville komme mindre end en måned senere. Det forekom helt klart anderledes end Helens andre "specielle budskaber". Da jeg besøgte Bill i hans lejlighed i Californien sommeren efter Helens død i 1981, og vi disksuterede udgivelsen af Helens digte, og hvad vi skulle gøre med "Guds Gaver", mindede jeg ham om dette budskab, og spurgte ham hvad han syntes vi skulle gøre med det. Han svarede med næsten de samme ord som Helen havde benyttet mange år før om linien: "Der er en risiko ved at tænke at død er fred". Bill sagde: "Find en plads til det" (i.e. i "Guds

Gaver"). Og det gjorde jeg så, efter den første paragraf på side 127, og foran den anden paragraf på side 128. Den indskudte passage begynder med: "Natten er mørk, men den har ende", og slutter med: "Du kan være sikker på, at en moder ikke svigter den søn hun elsker, ligesom en fader ikke smider Sit barn ud".

Da det var klart at "Guds Gaver" var komplet i 1978, vidste vi ikke hvad vi skulle gøre med det. Først kunne vi end ikke være sikre på, at det hele hørte sammen, selvom det efter nogen tid blev tydeligt, at det gjorde det. Jeg husker at jeg diskuterede det med Helen, og at jeg sagde, at det virkelig burde udgives fordi det var så smukt, og at folk ville synes at det var til trøst og hjælp. Men det var alligevel ikke omfattende nok til at blive udgivet særskilt som et hæfte, som f.eks. Psykoterapi og Bønnens Lovsang. Så vi holdt det simpelthen tilbage. Men da vi var ved at planlægge udgivelsen af digtene efter Helens død, forekom det os, at netop "Guds Gaver" var det perfekte sted for dem. Det er interessant at lægge mærke til, at de konkrete og personlige omstændigheder omkring skriftets begyndelse slet ikke forekommer i det. Det var klart at det grundlæggende var bestemt for verden som helhed, ligesom *Et Kursus i Mirakler* 12 år tidligere.

Som før sagt, er "Gud Gaver" et vidunderligt vidnesbyrd om, at der kan laves silke (Jesu gave, som er hans kærlige budskab) af et griseøre (Helens "gave" af frygt). Den er også endnu et eksempel på splittelsen i Helens sind: Hun var i stand til at få sit ego af vejen i tilstrækkelig grad til at få nedskrevet dette budskab, men hun var ikke i stand til at integrere sit sind nok til også at kunne få glæde af det. Jeg kan igen mindes Bills indsigtsfulde ord: "Den samme splittelsesproces der gjorde det muligt for Helen af modtage og nedskrive Kurset, gjorde det også bogstaveligt talt umuligt for hende at lære det". Eller med Polonius fra Hamlet's højtravende ord (II,ii):

det er sandt det er en skam, og en skam er det, at det er sandt.

Kapitel 16

JESUS: VEJEN, SANDHEDEN OG LIVET

De næste to kapitler handler specielt - men ikke nødvendigvis kronologisk - om arten af Helens forhold til Jesus. I det første vil jeg fokusere på Helens *oplevelse* af Jesus, og her trække på min personlige oplevelse af hende med hensyn til Jesus, som illustrerer de forskellige facetter af hendes forhold til ham. I det følgende kapitel vil jeg omtale Jesu' sande natur - indholdet bag formen - og hans virkelighed i hendes sind.

Titlen på dette kapitel stammer naturligvis fra det berømte udsagn der tillægges Jesus i Johannes-evangeliet (14:6) om, at han er vejen, sandheden og livet. Det var et citat Helen holdt særlig meget af, og der henvises til det fire gange i Kurset (T-6.I.10:3; T-7.III.1:9; AdI.rII.5:1; AdII.SL.(SIDSTE LEKTIONER) IN.4:4), en gang i Psykoterapi (P-1.2:3) og to gange i "Guds Gaver" (pp. 47,54). Jeg skulle måske nævne, at Helen ofte skrev vendingen forkert, og skrev "lyset" i stedet for "Livet". For Helen var Jesus helt klart vejen, sandheden og livet; og alligevel kæmpede hun, som vi har set, bittert imod ham. Denne ambivalens gik fra åben vrede, passiv indifference og total afvisning på den ene side, og til på den anden en hengivenhed, et engagement og en kærlighed der var lige så intens som vreden.

Selvom det ofte var vanskeligt for Helen at tale direkte om sit ego, var hun alligevel i stand til at give udtryk for sin længsel efter at have et positivt forhold til Jesus. Vi bad sammen helt regelmæssigt, og jeg sagde højt til Jesus hvad jeg vidste om Helens tanker. Det gjorde vi almindeligvis ved afslutningen af en lang dag, enten på Medical Center, eller mere karakteristisk efter en eftermiddags indkøbstur. Helens sind blev så efterhånden stille, og blev mere og mere modtageligt, så hun kunne mærke sin Herres kærlige trøst, som var den måde hun omtalte ham på i sine digte. Det var en side af Helen der sjældent sås af andre, ja formodentlig slet ikke, men en side der var i kontakt med en anden del af hendes sind, der var upåvirket af de voldsomme manøvrer fra hendes ego, der var fast besluttet på at opretholde hendes konflikt. Ofte græd Helen under disse stille øjeblikke, og tillod sig selv at opleve taknemmeligheden overfor Jesus, for ikke at nævne at hun også kunne mærke hans for hende.

Helens forhold til Jesus var meget stærkt påvirket af hendes ambivalens overfor den romersk-katolske kirke, så derfor begynder jeg dette kapitel med Helens livsvarige had-kærlighedsforhold til kirken.

Katolicisme - Maria

Selvom Helen aldrig tilsluttede sig den romersk-katolske kirkes dogmer og doktriner (eller nogen anden formel religions for den sags skyld), opgav hun aldrig sin fascination af den. Det så ud som om hun fandt en mærkelig trøst i nogle af dens ritualer, især messen og rosenkransen. Det var faktisk Helen der først lærte mig at bede rosenkransen, og når hun var særligt bange syntes hun at det at vi bad rosenkransen sammen trøstede hende, hviket også gjaldt hendes deltagelse i messen. Meget ofte kunne hun høre nyttige budskaber fra Jesus imens hun var i kirken, i perioder hvor hun ellers i øvrigt var blokeret i sin evne til at høre. Interessant nok bad Louis mig lige efter hendes død

om at fjerne to poser, der bugnede af katolske medaljer og rosenkranse, sammen med Kurset, noget der var samlet sammen af Helen igennem mange år, og "skjult" i en kommodeskuffe.

Helen og jeg gik ofte til messe sammen, og en af hendes yndlingskirker var den førnævnte St. Francis, der lå et stykke nede ad gaden fra Pennsylvania Station midt på Manhattan. Når vejret var godt om lørdagen, var en del af vores eftermiddagsritual at gå til højmesse i St. Francis, som kunne gøre det ud for den obligatoriske søndagsmesse for katolikker. Men den allerede omtalte mærkelige tiltrækning den romersk-katolske kirke have haft på Helen siden hendes barndom, var ikke uden skarpe kanter, for Helen hadede også kirken, dels fordi den ikke kunne give hende den fred hun så desperat ønskede, og dels fordi den fordrejede personen Jesus og hans lære. På en anden måde erkendte Helen også det nytteløse i at søge frelse udenfor sig selv, men hun forsøgte konstant at fornægte dette faktum, ved at beskylde kirken for den uundgåelige skuffelse hun oplevede. Denne følelse af nytteløshed kan ses i et at de breve jeg fik fra hende, da jeg var i Israel. (se ovenfor s)

Jeg har allerede fortalt om, hvor tidligt i Helens liv hendes interesse for den romersk-katolske kirke begyndte at udvikle sig. Selvom denne tiltrækning helt klart tjente det defensive formål at distrahere hendes sind, som jeg allerede har nævnt, var der bestemt mange andre former i verden hun kunne have valgt. Derfor ville det være uklogt at afvise Helens interesse som simpelthen en del af hendes nerotiske karakterpanser. Kirken var et godt middel til at blive ved med at være nær ved *indholdet* i hendes sind - kærligheden og hengivenheden for Jesus - og til på samme tid at give hende de *former,* igennem hvilke hun paradoksalt nok kunne forsvare sig imod denne kærlighed, og undgå at identificere sig med den.

Helen gik meget ofte i kirke i hele sit liv, og i visse perioder deltog hun dagligt i messen, gennemgik Novenas (en række på ni daglige rosenkrans-recitationer med et specielt sigte for en bøn) samt bad sin rosenkrans. Hun gik endog med en "lomme-rosenkrans" i sin pung, som gjorde det muligt for hende at bede rosenkransen imens hun gik, eller kørte i bus eller taxa, selv når Louis var sammen med hende, for man kunne ikke se hvad hun gjorde med sine hænder i lommerne; det var en anden af de hemmeligheder hun havde for verden.

Desuden kendte Helen Biblen særdeles godt, og hun kunne citere passager fra den næsten lige så godt som fra Shakespeare. Hun var naturligvis bedst kendt med Det Ny Testamente, men følte sig også hjemme i de mere kendte bøger og vers fra det gamle, især Esajas og salmerne. Som man kunne forvente, skyldtes Biblens tiltrækning for Helen for en dels vedkommende det smukke elisabethanske sprog i King James versionen, som var den eneste oversættelse hun kendte. Men også at Biblen - Det Gamle Testamentes profetier formodentlig om Jesus, og Det Ny Testamente - var det såkaldte vidnesbyrd, der berettede historier om Jesus, og også heri lå der en skjult tiltrækning. Og samtidigt blev hendes had-kærlighedsforhold til Jesus, for slet ikke at omtale hendes forhold til traditionel kristendom, selvfølgelig projiceret ud på bøger om emnet. Så for

Helen var Biblen både et litterært mesterstykke og en symbolsk påmindelse om Jesus, og den blev derved genstand for den samme ambivalens som hun følte for ham.

Den negative side af hendes ambivalens overfor Biblen og kristendommen, eller den romerske katolicisme viste sig ikke altid åbenlyst. Men jeg husker een gang hvor den *virkeligt* gjorde det. Helen hjalp mig med at redigere mit lille skrift *Kristen Psykologi i Et Kursus i Mirakler*. Dette skrift blev skrevet i 1977 for at hjælpe kristne med at slå bro over kløften imellem deres religiøse forståelse og Kurset. Der var således mange citater fra Biblen i forklaringerne af Kursets principper, og mange henvisninger til nogle af de traditionelle kristne dogmer.

Et af snit i skriftet var en undersøgelse af citater fra Det Ny Testamente i lyset af Kursets lære. Sjældent har jeg set Helen så vred. Læsningen af disse afsnit bragte så megen vrede op i hende, at det endda gjorde indtryk på mig, der ellers allerede hyppigt havde set Helen når hun var "værst". Al den fortrængte vrede over kirken - som foregav at lære os Jesu evangelium, men rent faktisk forrådte det - blussede op. Det ver ikke et emne Helen normalt beskæftigede sig med, men det er klart at det eksisterede for hende. Endnu dybere var naturligvis hendes egen skyld, der stammede fra hendes anklager imod sig selv over heller ikke at have været loyal overfor Jesus. Skuffelsen, raseriet og hadet imod Jesus for hans "brudte løfter", som Helen altsammen i almindelighed gemte under overfladen (selvom det kun var med nød og næppe) eksploderede pludseligt, og hun langede ud efter ham for ikke at holde ord. På samme måde modtog kirken sin del af grovhederne, selvom det til en vis grad var underordnet, for sin forveksling af form og indhold, der fangede tilhængerne i et spindelvæv af ritualer og dogmer. De følelser hun her gav udtryk for overfor Jesus, var ikke så meget anderledes end dem der findes i nogle af hendes digte, som jeg vil omtale senere i dette kapitel, selvom de manglede det mere kontrollerede udtryk der findes i poesien. Denne gang holdt hendes raseri hende oppe hele natten, fortalte hun mig senere, fordi hun ikke kunne berolige sit sårede og hævngerrige sind.

Alligevel var Helens bevidste forhold til kirken for det meste positivt. Jeg har allerede beskrevet Helens følelser for fader Michael, som vi alle delte. Igennem en vis periode hentede Michael Bill i hans lejlighed en gang om ugen, tidligt om morgenen, og kørte til Medical Center, hvor Helen og jeg mødtes med dem. Så holdt Michael messe i Helens kontor for os fire. Selvom Bill var den der syntes mindst om religiøse ritualer af enhver art, for slet ikke at tale om den katolske messe, nød han sammen med Helen og mig det nære samvær i denne fredelige time. I øvrigt afveg Micael noget fra den traditionelle facon, ved at få mig til at vælge messe teksterne, i stedet for at følge den daglige rutine i den kirkelige liturgi. "Epistlen" kom således fra Kurset , og det udvalgte evangelium indeholdt det samme tema som det valgte sted fra Kurset. En gang imellem samledes vi i min lejlighed til messe, der efterfulgtes af en let aftensmad (som Louis i almindelighed deltog i - *efter* messen). Michaels åbenlyse oprigtighed og hengivenhed for Gud var det indhold der

forenede os, siden vi ikke tilsluttede os det katolske dogme at brødet og vinen bogstaveligt blev Jesu krop og blod. 98) I den oprindelige diktering af Kurset, kom Jesus med fire forskellige kommentarer til Helen om eucharist, hvoraf to findes i den anden udgave. "Ideen om kanibalisme i forbindelse med (det velsignede) sakramentet afspejler et forvredent syn på at dele. Jeg fortalte dig før, at ordet "tørst" i forbindelse med ånden blev anvendt i Biblen på grund af den begrænsede forståelse hos dem jeg talte til. Jeg bad dig også om ikke at benytte det.....Jeg ønsker ikke at dele min krop i kommunionen, fordi det er at dele intet. Ville jeg forsøge på at dele en illusion med de mest hellige børn af den mest hellige Fader? Men jeg ønsker at dele mit sind med jer (T-7.V. 10:7-9).....Men ville jeg tilbyde jer min krop, jer som jeg elsker, *i fuld bevidsthed* om dens lidenhed? Eller ville jeg lære jer, at kroppe ikke kan holde os adskildt? Min var ikke af større værdi end jeres (T-19.IV-A.17:5-7).....Kommunion kommer med fred, og fred må nødvendigvis overskride kroppen." Helen spøgte ofte med Michael om dette, og sagde: "Mike, brød er trods alt brød". Men jeg bad hende om ikke at drille ham på den måde, fordi messen var en ganske alvorlig og virkelig ting for ham.

Michael var en nær ven af Mother Theresa, og når som helst hun kom til New York, kørte han hende omkring på kardinalens anmodning. Ved en del lejligheder arangerede han møder for os med hende, een gang endda på vores kontor på Medical Center, og hun og Helen nød en gensidig respekt. Mother Theresa var særligt imponeret af Helens arbejde med retarderede børn, og en vinter sagde hun kategorisk til Helen, at hun (Helen) næste år ville være i Indien, og anvende sine talenter til fordel for de fattige børn. Mother Theresa har muligvis fået biskopper til at skælve når hun kom til deres bispedømmer, og tilmed havde Jesus ved sin side, men end ikke hun kunne få Helen til at gøre noget hun valgte ikke at gøre; det kunne Jesus heller ikke, som vi har set. Således kan selv helgener tage fejl!

I overensstemmelse med at Helen psykologisk identificerede sig med katolicismen, havde hun en ophøjet mening om præster og nonner, og troede magisk på at de var mere spirituelt avancerede end andre, simpelthen på grund af deres hverv. Hendes erfaringer med denne gruppe tilbød hende mange muligheder for at se det modsatte, men i det mindste på een måde opgav hun i virkeligheden aldrig denne naive holdning. Når man betænker Helens store kendskab til verden (for ikke at nævne den anden verden), giver denne ellers afvigende indstilling mening i lyset af, at Helen erstattede indhold med form: Det religøse livs *form* erstattede *indholdet*, som er Guds Kærlighed. Derfor kunne hun lide at møde mange af de nonner og præster jeg arbejdede med, og hvoraf mange gav udtryk for den hengivelse og forpligtelse overfor Gud, som den form deres liv tog afspejlede. Sommetider ledsagede Helen mig til et og andet convent, hvor jeg skulle holde foredrag og rådgive nonner, og hun nød helt tydeligt at være sammen med mennesker, som hun mente havde påtaget sig en forpligtelse hun på det bevidste plan var for bange for at påtage sig.

På den måde var Helen meget en skabskristen. Læseren vil huske Helens "skyldige-hemmelighed"s attitude, der allerede var fremherskende i hendes barndom, da hun sneg sig ud sammen med sin katolske barnepige for at gå i kirke om søndagen. Senere, som gift, var hun igen inde i en periode, hvor hun sneg sig ud af huset - om natten imens hendes mand sov - for at gå hen i St.Patricks Domkirke for at tage del i den sene aftengudstjeneste. Hun var så gudelig, i det mindste på eet plan, at Michael var sikker på at hun i sit dødsøjeblik ville bede ham om at døbe hende. Og som jeg omtalte i første del var Louis' største skræk, at han ville vågne op en morgen og opdage at Helen var blevet katolik. Han vidste helt klart hvad vi lavede i min lejlighed før han kom hen til Helen, Bill, Michael og mig for at spise til aften, men karakteristisk for ham valgte han ikke at lægge mærke til det, men i stedet at acceptere Helens mangelfulde forklaring om at vi "bad sammen".

Så var der Helens åndsbeslægtethed med Maria, der af den katolske kirke kaldes Den Velsignede Moder. Helen holdt sig aldrig tilbage for at tale om sine vrede følelser overfor Jesus eller endda overfor Gud, men jeg hørte hende ikke een eneste gang sige noget negativt om Maria. Faktisk talte hun næsten aldrig om hende. Men der var alligevel ingen tvivl om, at hun underliggende havde en stærk tiltrækning til Jesu moder, der af katolikker betragtes som "den helligste af kvinder". Denne tiltrækning kan spores så langt tilbage som til Helens oplevelser som lille pige, der ledsagede sin barnepige til en katolsk kirke, hvor hun måtte vente i våbenhuset, og i skjul betragtede den "vidunderlige kvinde klædt i blåt". Oplevelsen af "Guds Mirakel" da hun var 12 år gammel, fandt sted i Lourdes, det sted hvor Maria viste sig for lille Bernadette i 1858.

Det er i øvrigt interessant, at en af mine allerførste alvorlige samtaler med Helen drejede sig om Maria. Den fandt sted i sommeren 1973, hvor Helen og jeg først blev bekendt med hinanden. Vi tilbragte dagen i Bronx zoo, og jeg husker at Helen spurgte mig ud om Maria, og om mine følelser for hende. Jeg fornemmede at spørgsmålene var vigtige for Helen, og jeg svarede med at fortælle hende om mine oplevelser i trappist klostret i Latroun i Israel, hvor jeg følte en meget dyb samhørighed med Maria, igennem den smukke statue munkene havde anbragt i kapellet. Det var en samhørighed jeg selv syntes var ret mærkelig, fordi jeg var vokset op som jøde, og ikke havde nogen baggrund for hengivenhed for Maria. Faktisk var den bedste del af hver dag i klostret dens slutning, hvor det sidste munkene gjorde før de trak sig tilbage, var at synge den uforglemmeligt smukke gregorianske trappist hymne "Salve Regina" ("Hil Dig Hellige Dronning"). Alle knælede vi ned i den aftendunkle kirke, hvor det eneste synlige lys kom fra den større end legemsstore statue af Maria. Det var altid et specielt øjeblik for mig.

Jeg fortalte Helen om disse oplevelser, og hun blev fascineret af det altsammen. Men fordi Jesus altid var det specifikke mål for mine åndelige oplevelser, og ikke Maria, diskuterede vi aldrig rigtigt emnet igen. Desuden syntes Helens ambivalente forhold til Jesus at kræve større opmærksomhed. Hvis jeg havde forfulgt emnet Maria, er jeg sikker på at Helen ville have talt mere om sine egne

følelser og oplevelser med hende, og formodentlig ville disse diskussioner have stimuleret hende til at skrive flere digte med temaer om Maria end hun gjorde.

Der var såedes i Helen, på et plan, den sædvanlige katolske mentalitet med at ære Maria, især igennem at bede rosenkransen, men der var også et dybere plan i hende. Under nedskrivningen af *Et Kursus i Mirakler* refererede Jesus lejlighedsvist til Maria, og sammenlignede Helen med hende ud fra et funktionsperspektiv - Maria frembragte personen Jesus, Helen frembragte hans budskab igennem *Et Kursus i Mirakler* - med antydninger af den samme grad af hellighed. I et kort, specielt budksab til Helen, der formodentlig er dikteret i 1978, begyndte Jesus med ordene "Fred, Moder". Men Helen var i øvrigt fuldkomment klar over, at hun på ingen måde var en inkarnation af Maria; hun vidste at Jesus hentydede til *indhold*, og ikke til *form*. Der var således som nævnt antydninger af, at Helen havde den samme indre udstråling og renhed som Maria, og at Helen var lige så nært forbundet med Jesus som Maria. Og derfor kan vi sige, at Mariafiguren, Jesu moder, ikke kun er sammenlignelig men i *indholdet* identisk med den forhistoriske præstinde i Helens vision. Guds Søns sind er eet, og derfor bærer hver enkelt af os inden i sig denne Tanke om Kristi absolutte renhed, som Jesu og Marias historiske skikkelser repræsenterer. I de forskellige budskaber og indre oplevelser Helen havde, hjalp Jesus hende med atter at identificere sig med den kærlighed der var hendes sande Selv.

En ekstremt stærk og vigtig vision af Maria Helen havde, afspejler den store respekt, om ikke kærlighed, hun nærede for denne kvinde, der på enhver måde er Jesu lige. Det var en vision af Michelangelo's storartede statue "Pieta", der viser Maria, der holder sin søns sammenfaldne og døde krop. Helen så denne Mariaskikkelse foran sig, og hørte hende sige; "Dette har ingen mening". Man kan forestille sig dybden af den kærlighed og åndelige bevidsthed, der kan få en moder til sige disse ord, og *mene dem fuldstændigt*. Mariaskikkelsen repræsenterede det samme indhold for Helen som præstinden i hendes tidligere vision, for ikke at omtale det billede af helen fra et "tidligere liv" af en forhistorisk præstinde, der næten ikke var i verden, men blev på "kanten" af den, imens hun helbredte dem der blev bragt frem for hende. Jeg mener man med sikkerhed kan sige, at for Helen repræsenterede Maria et væsen, der har det samme forfinede sind som Jesus, og hun var formodentlig en af de meget, meget få der virkeligt forstod hans budskab. Som jeg vil omtale i epilogen er det et sind, som Helen på et andet niveau også delte.

En del af digtene refererer også til Maria, selvom det må indrømmes at det er nogle mærkelige henvisninger, for at sige det mildt. Det første - "Verdens Moder" - blev skrevet den 23 februar 1974 sammen med to andre digte om Jesus. Helen kaldte oprindeligt digtet "Jordens Moder", men senere fandt vi ud af, at de hedenske bibetydninger ved dette navn passede dårligt til digtet, så vi ændrede det først til "Hellig Moder", og til sidst til dets nuværedne navn. Her er det i sin helhed:

Fred er en kvinde, der er moder til verden, som Gud har sendt for at hun kan lægge sin milde hånd over tusinde børns febersyge pande. I dens kølige sikkerhed er der ingen frygt, og fra hendes bryster kommer der en stilhed, som de kan støtte sig til og være stille.
Hun bringer et budskab til deres bange hjerter fra Ham Der sendte hende. Lyt nu til hende, Der er din moder i din Faders Navn: "Hør ikke på verdens stemmer. Prøv ikke på igen at korsfæste min førstefødte Søn, der stadig er broder til dig.
Himlen er i hendes øjne, fordi hun så på denne Søn, Der var den første. Og nu stoler hun på dig, og på at du vil finde ham igen. Nægt ikke verdens moder det eneste hun ønsker at se. For det er alt hvad du nogensinde ønsker at finde. (Guds Gaver, p. 84)

Efter det indledende vers' omtale af en næsten arketypisk moder, er det andet og tredje vers klare henvisninger til Maria, Jesu moder. I disse vers indeholdes også en brændende appel til at lytte til moderens opfordring til fred, og til at vi frygtsomme børn bliver som Jesus, hendes "første-fødte Søn".
Et af Helens sidste digte, som blev skrevet nytårsdag 1978, er "Opstandelsen og Livet". Det er virkelig et mærkeligt digt, og det kombinerer jule- og nytårsbudskabet. Det har syv vers, og på en måde er det to digte, og Helen bad specielt om at kun de første fire vers blev trykt som det egentlige digt. (Digtet blev desværre trykt i sin helhed). Helen havde faktisk bedt mig om at tegne en linie imellem de to digte (versene 1-4 og 5-7) på de ark vi oprindeligt skrev dem på, som skulle vise den tydelige forskel hun så på de to. Men strukturelt er de ens, idet hvert vers har det samme antal linier og det samme rytmeskema: abcbdb. Dette "første digt" er et smukt jule- og påskebudskab, som det kan ses i det andet vers:

Så stille var fødslen, at du ikke forstod hvem der kom til dig. For dine forskrækkede øjne ser det ud som om lysets og livets herre svigter sine løfter om Himlens nåde, og dør for evigt på et kors. Og du kan heller ikke se håbets barn, der ligger i en krybbe. (Guds Gaver p. 100)

Og det slutter med denne formaning til Helen om at se på Jesu opstandne liv:

Se så igen på Ham, og foren dig med hans velsignelse "Det er fuldbragt" (Guds Gaver p. 100)

Det andet digt ikke alene kombinerer jul og påske, men føjer yderligere billeder af Helen, Maria, Jesus og Kristus til.

Han holdt dig i sine arme, da han opstod, og døden blev overvundet. Men du havde fæstnet dit blik på dødens bjerg, som det syntes for evigt. Nu venter du indtil du ser ud over den afslutning du troede du så, og ser det barn, der stadig er din førstefødte.

Tænk på det barn Der kommer igen. Det er den Søn Der syntes at dø. Han tilbyder dig det moderskab, som skyggen af et kors syntes at fjerne. Men rundt omkring det voksede genfødelsens lilier. Modtag igen Den udødelige, Den hellige Søn du kendte.

Se ikke en afslutning der hvor der er begyndelse, eller mørke i solskinnet. Du der kom for at sørge, husk nu den gamle sang om fødsel, og læg sorgens symboler bort, der bæres af barnløse mødre. Løft dit hjerte op til Ham, for endnu en gang er et barn født til dig. (Guds Gaver, p. 100 - 101)

Dette digt gjorde Helen yderst utilpas, ligesom dets følgesvend "Verdens Moder". Det var en utilpashed født af egoets frygt for Selvet hinsides både "Himlen og Helen", det Selv der var identisk med den ældgamle præstinde, og her med Maria. Digtet anråber Helen om at identificere sig med dette Selv, og huske, at i hendes hellige sind var det hellige Kristusbarn faktisk genfødt. Hendes funktion som skriver for Jesus, der førte til at hans kursus blev født, var blot en afspejling af denne mere abstrakte genfødsel af Kristi tilstedeværelse i hendes sind. Påskebudskabet om opstandelse og genfødsel forstås i *Et Kursus i Mirakler* som det at vågne op fra drømmen om døden, til sandheden om Kristi stadige fødsel i vort sind. Som der står i lektion 303: "Den Hellige Kristus fødes i mig i dag".

To andre digte - "Stabat Mater" og "Venten" - indeholder en fortolkning af Maria som *moderen* (Maria), der i Johannesevangeliet *står* bedrøvet under korset, et tema der er udødeliggjort i den vidunderlige kirkehymne "Stabat Mater". Her ses Maria som et egosymbol på håbløshed og fortvivlelse. Helens "Stabat Mater" gengiver håbløsheden i at tro, at Guds Kærlighed virkelig er blevet tilintetgjort af egoets had og frygt. Digtet begynder og slutter sådan:

Den der står ved siden af et kors, er helt alene, for en sorg som denne kan ikke deles..... hun står på tærsklen til æoner uden håb. Her er for evigt. Her er tidløshed. Hvem kan tro at dødens tid hører op? (Guds Gaver, p. 92)

Efter at Helen skrev dette digt (det bør bemærkes - også ved juletid) skrev jeg et lignende digt med en anden slutning, "Stabat Mater II".

Mere end en måned tidligere havde Helen skrevet "Ventende", der selvom det ikke specielt refererer til korset, helt sikkert formidler den samme fornemmelse af venten. Men hendes tro sejrer over det næsten håløse håb om, at Guds Ord til sidst er sandt, og egoets falsk. Det er et vigtigt digt, fordi det er en afspejling af Helens indre rejse, og i det fjerde vers er der en direkte henvisning til den del af

Helens sind der ikke tror, og som på et andet "tidspunkt" - der i virkeligheden betyder en anden del af hendes sind - havde valgt illusioner fremfor sandheden. Det kan også være en henvisning til en erindring Helen havde om da hun faktisk flygtede fra scenen i Calvary - "da jeg flygtede". Sammenfattende peger "Venten" frem mod Helens opstandelse, og afslutningen på hendes drøm om døden, som det vil blive omtalt senere i bogen. Her er digtet i sin helhed:

At vente er frygteligt. Men jeg ved at jeg har ventet mange gange før. Forgæves og håbløs går jeg fra mørk til mørkere og til den mørkeste dør.
Og dog er der en forskel. For jeg hører en anden stemme, stadig svagt, måske, der synger en ældgammel melodi. Angstskrigene blødgøres lidt af vingesus.
Måske er der en afslutning på venten. Ham der lovede at komme tilbage vil måske stå op fra det der så ud som hans død. Han er måske stadig det der aldrig blev begyndt og aldrig dør.
Måske var der en tid, for så længe siden at det end ikke huskes halvt, da jeg flygtede for hurtigt til at se frygtens skygger forsvinde, og til at se på det levende, ikke de døde.
Lad mig ikke miste den lille glød af tillid, der sprang pludseligt til live, og blev født for nylig. Måske blev det levende aldrig til støv. Måske var der aldrig brug for at sørge.
Lad mig huske. For det er måske alligevel ikke som jeg troede. De døde stod op, og måske så jeg i mit hastværk ikke, at en cirkel der ikke er begyndt, ikke behøver at lukkes. (Guds Gaver, p. 52)

Dette ville være det rigtige sted kort at omtale et emne, der for tiden hyppigt rejses af feministiske studerende af *Et Kursus i Mirakler*: Dets maskuline sprog. I selve Kurset forekommer der ikke een eneste henvisning til hunkøn (den eneste undtagelse forekommer i Kursets appendiks "Begrebsafklaring", hvor der laves en sammenligning imellem mirklets blidhed og en "kærlig moder (der) synger sit barn til ro" (B-2.8:2) De tre manifestationer af tre-enigheden er i overensstemmelse med traditionel kristen brug maskuline, ligesom de stedord der henviser til dem. I overensstemmelse med de gramatikalske vedtægter, er stedord der henviser til den neutrale "person" eller til "een" hankøn.
Endelig er der vendingen "Guds Søn", der anvendes til at betegne alle os tilsyneladende fragmenter af den forenede Kristus. Begrebet er i Kurset blevet specielt anvendt til at understrege enheden imellem os og Jesus, som det tidligere er omtalt. Ned igennem kristendommens totusindårige historie, blev "Guds Søn" udelukkende anvendt om Jesus, "Guds eneste eenbårne Søn". Resten af menneskeheden blev (af Paulus, Gal. 4.5) betegnet som adopterede sønner. (Den danske Bibel indeholder ikke ordet "adopterede sønner", som King James versionen, men anvender ordet "barnekår" o.a.). Siden *Et Kursus i Mirakler* er meget kategorisk med hensyn til at vores sande

identitet er ånd, og ikke krop, har det klart ingen betydning hvilket køn man anvender for ordet "Søn" og de dertil hørende stedord.

Det er i øverigt vigtigt at lægge mærke til, at kønsspørgsmålet ingen betydning havde for Helen, der aldrig udtrykte nogen spørgsmål om eller interesse for det. Faktisk blev vi alle ganske overraskede, da folk efter at Kurset var udgivet, begyndte at gøre indsigelser imod sproget. Ingen af os havde skænket det en tanke at sproget kunne være et problem.

Vi vender os nu mod nogle specielle aspekter af Helens ambivalente forhold til Jesus. Det følgende afsnit fokuserer på mine personlige oplevelser med Helen, der vil tjene som illustrationer til det der nu vil være velkendte temaer for læseren.

Helens ambivalens overfor Jesus

1. Rejsen hjem til Jesus

En aften imens Helen og jeg var ved at bede, fortalte hun mig at hun så et billede af os to, der stod midt i nogle ruiner og stenbrokker, og hun var klædt i nogle lasede, hvide klæder, og jeg var en lille dreng. Forholdet kunne være mor-søn, eller, hvis ikke bogstaveligt, så i hvert fald åndeligt. Beskrivelsen og Helens følelser omkring det antydede meget stærkt Qumran, i den tid der fulgte umiddelbart efter romernes tilintetgørelse af Essenersamfundet i år 70 e.k. Men dette var tydeligt symbolsk, i modsætning til den oplevlese læseren måske kan huske Helen havde i Qumran, hvor hun tydeligt følte at hun (i et tidligere liv) var blevet begravet.

Jeg kunne også se dette billede af mig selv stå der sammen med Helen, og så startede en symbolsk række af indre hændelser, der syntes at afspejle en proces i Helens sind. Hun og jeg startede på en rejse nordpå mod Galilæa, langs med Jordanfloden. Jeg husker ikke alle hændelserne, men især een af dem, og så den sidste i rækken, vil jeg aldrig glemme.

Da vi gik langs bredden, som på det tidspunkt mere lignede en søbred eller strandbred, og ikke Jordan, standsede Helen foran tre objekter: en konkylie, en urne og en søstjerne. Søstjernen tiltrak sig hendes opmærksomhed fordi en af dens arme var brækket, og den stadig var helt levende. Men Helen vidste at den med sikkerhed ville dø, hvis den blev meget længere på stranden. Derfor løftede hun forsigtigt den sårede søstjerne op og bar den ud i vandet, hvor den glad svømmede væk. Helen følte det var betydningsfuldt, og hun kunne næsten høre Jesus takke hende fordi hun frelste det lille væsens liv.

Temaet i denne del af serien syntes ikke meget forskelligt fra nogle af Helens tidligere drømme, hvor hun forsøgte at frelse hjælpeløse dyr. At redde eller hjælpe børn var en kærlighedstråd, der løb igennem Helens liv. I det første, nu slettede materiale fra *Et Kursus i Mirakler*, havde Jesus mange

gange omtalt det at hjælpe børn, og som det er omtalt tidligere, var Helens store professionelle kærlighed at hjælpe retarderede børns familier. Som sagt var hun altid parat til at hjælpe andre, uanset sine egne personlige (i.e. ego) følelser for dem. Dertil kom, at på det dybeste niveau var hendes villighed til at skrive Kurset ned, et udtryk for denne samme villighed til at være til hjælp for alle, der vandrer "usikre og ensomme omkring i verden i konstant frygt." (T-31.VIII.7:1)
Nogle dage efter at vi havde haft denne oplevelse kørte jeg en aften hjem med undergrundsbanen, og tænkte på Helen og søstjernen, og den vidunderlige gave hun gav verden. Jeg tænkte på hvor dejligt det ville være hvis nogen kunne skrive et digt til *hende* i taknemmelighed for det alt det hun havde givet andre, især nu, med de digte hun var ved at skrive. Jeg tænkte at det var noget jeg skulle gøre for Helen, men jeg så ikke mig selv som digter. Så pludselig imens jeg sad i toget dukkede det følgende digt op i mit sind. Jeg er ikke sikker på om mange af de andre ting jeg har gjort, har givet mig så megen glæde som dette digt. Faktisk blev det det første af mange jeg med tiden skrev til hende.

Søstjernen

Kristus kommer til os, ligesom vi kommer til ham; en afbrækket stump af livet, der skylles op på bredden. Vi synes at lide smerte, og kæmpe med døden, som en døende søstjerne i sandet.

Og dog skinner Hans lys fra hver eneste stump. Hans kærlighed til os fornægter det øjnene ser, når de blændede af illusionernes frygtelige greb, er i lænker, som tilgivelse blidt løser op.

Din milde hånd er bøjet ned for at velsigne og helbrede, to itubrudte stumper, der er forenede som een. Hvor døden en gang stod, står nu et opstandent liv. Det arbejde tilgivelse kom for at gøre, er fuldbragt.

Søstjernen velsigner dig i taknemmelighed over din vidunderlige gave af kærlighed, der erstatter synd. Søstjernen i dig forener sig i velsignelsen af dig, for det der var to er forenet i Gud igen.

Helen have en tilbagevendende oplevelse, der indeholdt det samme tema. Hun fortalte mig det som om det var en drøm, men for mig er det langt mere sandsynligt, at oplevelsen kom som et udtryk for en anden del af hendes sind - det sted hvor præstinden havde hjemme - og som hun sædvanligvis havde held til at undertrykke. Helen så sig selv stå ved en port, hvor en stor og åben slette hørte op. Der kom en stadig strøm af mennesker til porten, og hun sagde til hver enkelt: "I kristi navn, gå gennem porten i fred." Læsere der er bekendt med *Et Kursus i Mirakler* vil genkende symbolikken

med den virkelige verdens græsplæner, der leder op til Himlens port: Fordi Kursets mål er at lede folk til porten "hvorefter der ikke kan læres mere," (T-18.IX.11:3), "hvorved Gud bøjer Sig ned over os og løfter os op," (A-dI.168.3:2).

Efter oplevelsen med søstjernen, fortsatte den række der afbildede denne rejse nordpå med en hel del forskellige hændelser, som jeg i det store og hele har glemt, men rækken kulminerede med, at Helen og jeg nåede vort mål, en lille lund i det der forekom som det nedre Galilæa, det bibelske hjemsted for Jesu barndom og en stor del af hans gerning. Sjældent har jeg set Helen så bevæget. Hun begyndte at græde ved synet af denne lund, og sagde: "Jeg troede aldrig jeg skulle se de træer igen". Imellem træerne kunne vi skimte Jesu skikkelse, og vi vidste med stor glæde at vi havde nået målet for vores rejse, og at vi snart ville være sammen med ham igen.

Serien syntes symbolsk at repræsentere den åndelige rejse, der begyndte med den tilintetgørelse der er egoets verden (Qumran) og fortsatte igennem det at lære betydningen af tilgivelse og uselviske interesser (søstjernen), for til sidst at kulminere i opnåelsen af den virkelige verden (tilbagekomsten til Jesus i Galilæa). For Helen personligt syntes den at repræsentere den samme tilstand der afspejles i mange af hendes digte: Den tilsyneladende tilintetgørelse af og afslutning på hendes liv og håb, at hendes drømme bristede, og så den pludselige opfyldelse af Jesu løfter. Vi vil senere i dette kapitel vende tilbage til disse digte, der taler så udtryksfuldt om Helens forhold til Jesus.

2. Modstand og skam.

Men tydeligt nok var der også var en anden side af Helens forhold til Jesus, der var karakteriseret af åbenlys modstand og skam.

En eftermiddag - jeg var ikke sammen med hende på det tidspunkt - passerede Helen 14' gade på vej hjem, og kom forbi Mays, et billigt stormagasin, der var kendt som et sted hvor man kunne slå en handel af. Helen og jeg gik sommetider derind efter tilfældige småting. Imens Helen stod foran døren og tænkte på at hun ville gå derind for at købe noget undertøj, hørte hun tydeligt Jesus sige til hende, at hun ikke skulle gå derind. Opbragt over at han var fræk nok til at fortælle hende hvad *hun* skulle gøre, hvæsede hun ad Jesus: "Hvad ved du om kvinders undertøj?", og gik lige ind, sandsynligvis mere i trods end af nødvendighed.

Ganske kort efter opdagede hun, at hendes lommebog var blevet stjålet, hvilket forresten var noget Helen konstant var bange og bekymret for, fordi hun *altid* forlagde dette vigtige symbol på hendes selv. Rasende anklagede hun Jesus for ikke at beskytte hende. Men hun hørte hans milde røst trøste hende med de ord, at hun ville få *alt* tilbage. Det gjorde hende endnu mere rasende, og da jeg mødtes med hende senere på dagen var hun helt ude af sig selv, mere af vrede på Jesus end over tabet. Men han havde ret. I løbet af nogle få timer blev Helens lommebog leveret tilbage, med alt indhold intakt, undtagen de kontanter hun altid gik rundt med. Men Helen var ikke tilfreds, fordi

hun atter følte at Jesus løj for hende, fordi ikke *alt* var kommet tilbage. Men da hun så fortalte historien (dog *ikke* den del om Jesus)til en ven nogle få dage senere, sagde han, at hun skulle undersøge sin forsikringspolice, fordi hun muligvis var forsikret imod et sådant tyveri. Og det var hun faktisk, og på den måde fik hun virkelig alt tilbage, sådan som Jesus havde lovet det ville ske.

Det ville have været dejligt at kunne fortælle, at denne oplevelse styrkede hendes tillid til Jesus, men bortset fra en kortvarig følelse af taknemmelighed, syntes hændelsen ikke at have nogen virkning. Det var når jeg hørte om sådanne ting, at jeg en gang imellem kom med den tidligere nævnte kommentar til Helen, imens jeg pegede hen på boghylden hvor Kurset stod, om, at hvis andre havde haft bare en splint af hendes oplevelser, ville de være blevet forandret for evigt. Så lo hun, og sagde at hun ikke kunne modsige det der var så åbenlyst sandt. Men det var en kendsgerning, at Helens liv ikke ændredes til det bedre som et resultat af hendes forhold til Jesus, i det mindste set fra den fordelagtige position hun oplevede fra sit ego.

En anden gang under de første måneders nedskrivning af Kurset, smed Helen alle hæmninger i sine forsøg på at angribe og rakke ned på Jesus. Hun beherskede sig overhovedet ikke, og anklagede ham direkte for at have alle de psykologiske problemer hun bare kunne komme i tanker om, og sagde i virkeligheden: "Hvilken autoritet har du? Du er en paranoid skizofren, der er fuld af hallucinationer om storhed, af tanker om religiøs forfølgelse, og din psykoseksuelle udvikling er tvivlsom."

"Åh, det ved jeg nu ikke rigtigt" svarede Jesus hende venligt. "Trods alt blev al magt i Himlen og på jorden givet mig".

Helen kunne intet sige til dette, og trak sig tilbage i overvældet men ydmyg tavshed.

Og jeg husker en anden lejlighed, hvor Helen var helt ude af sig selv af raseri over Jesus, og noget han bad hende om, som hun stædigt satte sig imod. På et tidspnkt midt i sin svada, kunne hun dog høre hans tydelige men venlige svar: "Dether er en krig du aldrig vil vinde". Og en anden gang, imens vi var ved at redigere kapitel 23 i Tekstbogen, mindede Helen mig om dengang hun blev vred efter at Jesus havde beskrevet egoets sindssyge tankesystem, og så sagde: "Og Gud tænker på en anden måde" (T-23.I.2:7) Helens vrede var en afspejling af hendes holdning: "Hvem tror Han Han er!" Dette var et egoforsvar, som det almindeligvis var meget vanskeligt for Helen at tilsidesætte.

Kort efter at vi begyndte at redigere Kurset sammen, kom Helen og jeg til den linie der nu findes i den tredje paragraf i "Åbenbaring, Tid og Mirakler" i kapitel 1. Der står som følger i "Hugh Lynn versionen":

En ældre broder (Helen skrev i øvrigt disse to ord med stort i sine notater) er berettiget til respekt for sin større erfaring, og til at blive adlydt *i rimelig grad* på grund af sin større visdom. (min kursivering).

Jeg sagde til Helen at det afsvækkende "i rimelig grad" ikke forekom helt rigtigt; man ville jo enten adlyde Jesus eller ikke. Helen rødmede, og tilstod leende, at hun oprindeligt kun havde hørt ordet "adlyde"; men hun kunne ikke få sig selv til at skrive det ord i sin notesblok, uden først at afsvække den overgivelse til Jesus det repræsenterede. Hun vidste naturligvis at det ikke skulle stå der, og derfor accepterede hun fornøjet at fjerne vendingen. Man kunne ikke bede om et tydeligere eksempel på Helens modstand imod at tilbageholde noget som helst for sin Herre. Jesus omtalte forholdet lidt senere med disse ord, der nu findes i den ottende paragraf i "Kærlighed uden Konflikt" i kapitel 4:

Vær meget opmærksom, og se hvad det er du virkeligt beder om. Vær meget ærlig med dig selv i dette, for vi må intet skjule for hinanden. (T-4.III.8:1-2)

En bevægende oplevelse (for Helen og mig) illustrede stærkt hendes indre konflikt med Jesus. Den viste direkte hendes skam over kærligheden til ham, og flyttede "slagmarken" til et niveau dybere end hendes vrede. Det var en eftermiddag hvor vi sad i hendes sofa i dagligstuen, og grundede over hendes ganske usædvanlige liv. Lige netop den dag var Helen i et usædvanligt ondt lune, bitter over det hun - med betydelig berettigelse set fra hendes synspunkt - følte som det uretfærdige i, at hun havde holdt sit løfte om at gøre Jesu arbejde for ham, hvorimod han ikke havde holdt sit løfte om at hjælpe hende. Helen tænkte helt konkret på Jesu forsikringer om at hun ville finde fred, som hun hyppigt hørte ham sige til hende. Helen blev ved og ved den eftermiddag, med et voldsomt udfald over Jesu forræderi med sit løfte om at hjælpe hende, og hun brugte et sprog der syntes højst *u*sømmeligt for en skriver af *Et Kursus i Mirakler*.

Til sidst foreslog jeg Helen, at hun måske kunne forbedre situationen hvis hun konfronterede Jesus dirkte med sin vrede, i stedet for at benytte mig som mellemmand. Det accepterede hun omsider, og beroligede så sit sind tilstrækkeligt til at spørge Jesus meget konkret: "Hvorfor har du ikke hjulpet mig mere?". Hans svar var også meget direkte, og næppe hvad hun havde ventet: "Jeg kan ikke hjælpe dig mere, fordi du skammer dig sådan over mig". Fordi hun erkendte sandheden i hans ord, brød hun grædende sammen. Hun indså, at hun i virkeligheden aldrig havde bedt ham om hjælp til at ophæve sin grundlæggende konflikt, men altid bestræbt sig på at begrænse hans assistance til upersonlige eller ydre ting.

Skam er naturligvis et aspekt af skyld; en skyld der delvist opstod af disse vedholdende forsøg på at udelukke Jesus fra sit liv, så hun kunne være den der bestemte. Som før nævnt var Helen nødt til at have kontrol, og foretrak at have ret ud fra sit ego fremfor at være lykkelig med Gud.

Hendes forhold til Jesus var virkeligt en skyldbetynget hemmelighed for Helen, på samme måde som *Et Kursus i Mirakler* var det, en hemmelighed praktisk talt ingen vidste noget om. Op til i dag ved mindre end en håndfuld mennesker på Medical Center noget om, at Bill nedskrev de notater til Kurset Helen havde modtaget den foreågende dag, selvom det var noget der foregik næsten dagligt bag låste kontordøre. Så godt som ingen af Helens venner, kolleger eller familie vidste noget om Kurset eller hendes "andet liv".

Et morsomt, men på det tidspunkt for Helen et meget skamfuldt tilfælde, fandt sted imens vi var i Israel. Et par, som Helen og Louis havde været venner med i mange år, var flyttet til Jerusalem en del år tidligere, og de havde vedligeholdt kontakten igennem en lejlighedsvis brevveksling. Men det sidste Helen ønskede i verden var at møde dem, og derfor havde hun ikke gjort dem opmærksom på vores besøg. Hvordan skulle hun på nogen mulig måde forklare hvad vi allesammen lavede der? Vi havde endog spøgt med den mulighed, fordi Helen havde udtrykt sin skyldfølelse over ikke at fortælle dem om vores tur. Og selvfølgelig rendte vi ind i dem en aften, da vi gik ind i en restaurant nær hotel Kong David.

Jeg har aldrig set Helen mere forfjamsket, hun der ellers altid var så fuldkomment fattet i offentlige sammenhænge. Hun anede ikke hvad hun skulle sige, da hendes venner mildt bebrejdede hende, at hun ikke havde fortalt dem om turen. Helen mumlede hastigt noget om at det var et slags tophemmeligt projekt, og antydede en forbindelse med regeringens hemmelige efterretningstjenester. Derfor kunne hun ikke afsløre arten af turen, men hun kunne tale mere om den ved en senere lejlighed. Parret havde en aftale, og kunne heldigvis for Helen ikke blive længere. Derefter fulgte et af de morsomste øjeblikke i mit liv. Vi satte os allesammen ned for at spise, hvorefter Bill og jeg begyndte at drille Helen med at hun ikke fortalte sine venner sandheden. Og så fortalte vi den *sande* historie om hvorfor vi var i Israel, og begyndte med Helens visioner og oplevleser, nedskrivningen af Kurset og fortsatte så videre med episoden i hulen. Kontrasten imellem alt det vi sagde, som var absolut sandt, og den måde vi vidste det ville lyde på for et "normalt"menneske, der også omfattede Helens personlige og professionelle bekendte, var yderst og højrøstet morsom.

Denne kreds af "ukendte" omfattede også mine forældre, i det mindste i begyndelsen. Helen og min mor udviklede et ganske nært venskab, i det mindste set fra min mors side, hvad der var overraskende fordi de var så forskellige. Min mor følte virkelig en forbindelse med Helen, og respekterede og troede på Helen næsten fra deres første møde, som var en middag i mine forældres lejlighed, hvor både Louis og Bill var tilstede. At hun var min mor var helt sikkert også afgørende. Som Helens ego tænkte, var det at være tæt på min mor simpelthen en anden måde at holde sig tæt ved mig på.

Så mine to mødre spiste en gang imellem frokost sammen, og som før nævnt blev Helen og Louis senere regelmæssige gæster ved vores families påskemiddag. Men selvfølgelig sagde Helen aldrig noget om et *Kursus i Mirakler*, og bestemt ikke noget om nedskrivningen af det. På dette tidspunkt i deres bekendtskab var Kurset endnu ikke udgivet, og alt hvad mine forældre vidste var, at jeg var dybt involveret i denne åndelige bog, som Helen og Bill havde "skrevet". Som jeg allerede har nævnt, havde Helen bedt mig om aldrig at omtale Kursets sande væsen, hvis ikke hun følte sig fuldstændigt fortrolig med de aktuelle omstændigheder.

Men som månederne gik, og mine forældre på sædvanlig vis spurgte om hvad jeg lavede, og mere specifikt om bogen, blev det stadigt vanskeligere for mig at holde samtalen på et generelt niveau. Jeg talte med Helen om det, og forklarede hende hvordan situationen begyndte at lyde lidt mærkelig og en smule mystisk, som om der var noget jeg forsøgte at skjule, hvilket jeg vidste Helen ikke ønskede i sit forhold til min mor, for slet ikke at ale om det til mig. Derfor accepterede hun, at det ville være bedst at fortælle min mor historien, og at det på min opfordring var hende der skulle fortælle den.

Endelig kom den store dag, og Helen var forberedt på at fortælle min mor historien ved en frokost de skulle have sammen på Manhattan. Jeg ville besøge mine forældre samme aften i Brooklyn, og derfor ventede jeg på at Helen skulle komme tilbage fra frokosten, så jeg kunne finde ud af hvordan det gik før jeg tog til Brooklyn. Men Helen fortalte mig imens hun skammede sig meget, at hun simpelthen ikke kunne sige noget til min mor. Ordene ville ikke komme ud. Forskellen imellem hendes offentlige persona som en almindelig psykolog, og hendes skjulte liv som skriver for Jesus, var ganske enkelt mere end hun kunne gabe over. Og derfor sagde hun intet. Hun var enig i, at jeg på nuværende tidspunkt selv skulle fortælle mine forældre det. Helen var ikke i stand til selv at ophæve splittelsen i sit sind. Den skyldbetyngede hemmelighed, som det var for hende, fortsatte med at være det.

Selvom Helen var ekstremt beskyttende overfor *Et Kursus i Mirakler* igennem den periode der gik forud for dets udgivelse, og i almindelighed ønskede at Bill og jeg ikke fortalte nogen om det, gjorde hun en gang imellem en undtagelse, hvis hun følte at en eller anden accepterede det. Således fik nogle af mine venner "lov" til at se manuskriptet, selvom nogle få af dem allerede havde hørt om mange af ideerne, dog i en noget modificeret form. Og selv efter udgivelsen, da Helen selv kunne tale til kursusstuderende om materialet, omtalte hun næsten ikke Jesus, medmindre hun følte at de pågældende også havde et forhold til ham.

For praktisk talt alle der kendte hende, var Helen således en brillant forskningspsykolog, morsom i selskabelig sammenhæng, en ven der var ivrig efter at være til professionel hjælp for nødlidende, en ulasteligt klædt kvinde, tilbøjelig til overdrevne indkøb (med en svaghed for juveler og sko), og en noget neurotisk person, der var stærkt optaget af sygdom og truslen om barskt vejr; men næppe en

person hvis indre liv var centreret omkring en religiøsitet, der direkte involverede Jesus. Det var virkelig en velbevaret hemmelighed.

3. Tvivl og Ustadighed

En anden form Helen manifesterede sit ambivalente forhold til Jesus i, var oplevelsen af tvivl. Tvivl var naturligvis, ligesom vrede og angst, simpelthen Helens forsvar imod sikkerheden i den kærlighed der forenede hende og Jesus, og som hun *kendte* som virkelig. Jeg tror, at en af mine vigtige funktioner sammen med Helen var, at indgive hende den vedvarende sikkerhed ved Jesu tilstedeværelse, som mildnede den angst der opstod af hendes anvendelse af tvivl som et forsvar. Et eksempel illustrerer smukt Helens behov for "bevis" på, at der var en Jesus, og at det hun "hørte" ikke var et produkt af hendes fantasi.

En søndag eftermiddag havde jeg aftalt med Helen at komme over, efter at mine middagsgæster var gået. Kort før jeg skulle gå begyndte det at sne, ikke voldsomt, men nok til at gøre New Yorks gader snavsede og sjappede. Jeg forlod min lejlighed og var på vej til elevatoren, da den tanke at jeg skulle gå tilbage og tage mine galocher på, kom til mig meget tydeligt. Jeg vidste dette var Jesu ide, og ikke min, fordi jeg så godt som aldrig brugte galocher, og forstod derfor at det var for Helens skyld, der altid, altid var bekymret for mig.

Jeg tænkte ikke mere på det, men tog mine galocher på, og gik den korte tur til det hus Helen boede i. Da hun åbnede entredøren, ikke så meget som hilste hun på mig, men så øjeblikkeligt ned på mine fødder. Det så ud som om hun var lige ved at græde da hun takkede mig, og fortalte mig, at Jesus havde lovet hende, at jeg ville have mine galocher på. Den kendsgerning at jeg virkelig havde dem på, var næsten som om Jesus havde klaret en eksamen for Helen. Og hvis han holdt sit løfte med mine galocher, kunne hun måske tro på at han holdt sine løfter om andre ting også.

En tredje form Helens angst manifesterede sig i, var den store ustadighed hvormed hun sprang frem og tilbage imellem sine uretsindede og retsindede selver. Bill kommenterede ofte dette forvirrende fænomen, og der var ingen tvivl om at han havde ret. Selvom Helens ego sædvanligvis udspillede sig ret iøjnefaldende, kunne man aldrig fra det ene minut til det næste vide, hvornår det ville være frygtens eller visdommens stemme der talte, egoet eller Jesus. Og når det tydeligvis var hans stemme der talte igennem hende, og hendes ord afspejlede en sandhed der ikke kunne fornægtes, kunne hun lige så hurtigt - på et sekund eller to - skifte tilbage til sit ego. Det ene minut kunne man diskutere et vigtigt spørgsmål vedrørende Kurset med hende, eller en eller anden situation der krævede alvorlig opmærksomhed, og det næste kunne Helen være tilbage i sin egotilstand, og bekymre sig om en temperaturforandring, Louis' sidste forkølelse eller lignende.

Denne mærkelige inkonsekvens (eller måske er "ustabilitet" et bedre ord) manifesterede sig også på nogle sjove måder. Den jeg syntes bedst om var Helens måde at gå på, en aktivitet vi tilbragte

mange, mange timer med. Imens vi gik hen ad New Yorks fortove, fulgte Helens skridt aldrig en lige linie, fordi hun hele tiden skiftede kurs, og sommetider lignede en markspiller på et fodboldhold, der forsøgte at undgå at blive taklet. Vi spadserede normalt roligt afsted, og ofte forsøgte mange newyorkere i deres voldsomhed at passere os. Men deres forsøg blev tit hindret og modarbejdet af Helens måde at sno sig afsted på. Så tog jeg Helens arm og holdt hende, indtil personen heldigt var sluppet forbi. Jeg sagde til Helen, at mit største bidrag til verden måske blev ydet til Manhattans fodgængere, selvom det var ubemærket, og som jeg til stadighed frelste fra hendes groteske markspilsøvelser.

4. Indkøb

Jeg har allerede nævnt Helens anvendelse af at gå på indkøb som et forsvar imod Jesus, og vi har set Jesus hentyde til det i de første uger af dikteringen. Det var et mesterligt forsvar, for det optog Helen næsten fuldstændigt, og hun havde held med sit formål, som var at holde Jesus sikkert væk fra sin bevidsthed. I årene før jeg trådt ind på scenen, var juveler det Helen mest gik på indkøb efter, og hver weekend føjede hun endnu et par ørenringe til sin samling. Sko spillede også en hovedrolle i denne forsvarsplan, og dette fortsatte i de år hvor vi gik på indkøb sammen. Vi gik ofte ned ad femte avenue, og startede i Lord og Taylor's på 38' gade, og besøgte alle skobutikkerne indtil vi kom til 34' gade, hvorefter morskaben begyndte. Det føltes som om der var den ene skobutik ved siden af den anden, i de to blokke der ligger imellem femte og syvende avenue. Tidligere købte Helen ofte sko der ikke passede, hvilket nødvendiggjorde endnu en tur for at bytte dem, og hele processen begyndte forfra. Dette særlige nummer var stort set stoppet i de år vi købte ind sammen, selvom det forekom nu og da.

Det var meget lærerigt for mig at iagttage Helens oplevelse af, hvor venligt Jesus forholdt sig til hendes forsvar. Hun følte ikke på noget tidspunkt hans kritik eller misbilligelse, og langt hyppigere end det modsatte følte hun, at Jesus aktivt hjalp hende med at finde det hun søgte efter. Selvfølgelig spurgte hun ham ikke altid, for havde hun gjort det, ville den tid hun tilbragte med indkøbene være blevet nedbragt betydeligt, men det ville deres værdi som forsvar igennem at distrahere hende fra hans fred og kærlighed også. Alligevel ved jeg, at det betød temmelig meget for hende, at hun oplevede at Jesus ledsagede hende på hendes indkøbsture. Det var et vidunderligt eksempel på hans vigtige læresætning i Kurset, der allerede er citeret tidligere:

Erkend hvad der ingen betydning har, og hvis dine brødre beder dig om noget "uhyrligt", gør det *fordi* det ingen betydning har. (T-12.III.4:1).

Og så nogle hundrede sider senere:

Jeg har sagt, at hvis en broder beder dig om at gøre noget tåbeligt, så gør det. 5. Men vær sikker på at det ikke betyder, at gøre noget tåbeligt som vil skade enten ham eller dig, for det som vil skade den ene, vil også skade den anden. (T-16.I.6:4-5)

En eftermiddag, da Helen og jeg var ved at forlade Medical Center, spurgte jeg hende hvilke stormagasiner hun ønskede at gå til (Lord and Taylor og B.Altman var blandt hendes foretrukne), men hun fortalte mig at Jesus havde sagt, at hun ikke skulle gå på indkøb mere (selvfølgelig gjaldt dette ikke de nødvendige ting), fordi det nu ville vise sig at være skadeligt for hende. Helen accepterede dette uden den mindste antydning af modstand. Så foreslog jeg hende, at nu hvor vi havde resten af eftermiddagen for os, havde hun måske lyst til at besøge vores venner Maryknollsøstrene, på Lower East Side. Det syntes Helen var en god ide, og vi tog afsted. På samme tid besøgte en anden af vores kære venner, Doris Yokelson, søstrene. Imens vi var der, gav Doris helt spontant Helen et guldarmbånd fra Indien, som Helen beundrede meget. Dette armbånd havde stor personlig værdi og desuden en åndelig betydning for Doris, men nu gav hun Helen det som en gave. I øvrigt vidste jeg, at Helen havde til hensigt at levere det tilbage, så efter hendes død gav jeg det tilbage til Doris. Synkroniciteten i at Helen fik denne gave, og at hun så uforbeholdent havde accepteret Jesu bøn om at hun holdt op med at gå på indkøb, undgik hverken Helens eller min opmærksomhed. Derfor tog hun imod gaven med samme kærlighed som den blev tilbudt, og da vi bad sammen bagefter, takkede hun også Jesus i sit hjerte.

Forsvar imod Jesus og imod Kærligheden:
Specielt had (at dømme) og speciel kærlighed

Fordi Helen var fanget i et morads af modsatrettede følelser hun aldrig bevidst kunne blive fri for, troede hun i sine første år på Medical Center, at det endeligt var lykkedes hende at forvise denne "indbryder" Jesus fra sit liv. Og så, lige pludseligt var Jesus der igen, udløst af at hun forenede sig med Bill i at finde "en anden måde": "Jeg var en fremmed og du lod mig komme ind uden at vide hvem jeg var." (T-20.I.4:3) Nu vi er ved den, var denne linie en af de få i Kurset, der altid bragte tårerne frem i Helens øjne.

Processen med at nedskrive *Et Kursus i Mirakler*, for slet ikke at tale om selve læren, var det ubestridelige bevis på, at Helens forsvar imod Jesus og hans kærlighed i sidste ende ville bryde sammen. Alligevel holdt hun stædigt fast ved dem. Et af hendes egos vigtigste forsvar var at dømme (et udtryk for det Kurset omtaler som specielt had), og jeg har sjældent været sammen med nogen der i den grad var kritisk som Helen. Hendes frygt - det egentlige forsvar imod kærlighed -

blev støttet af en forstærket opfattelse af den ydre verden, der så praktisk taget alt og alle som en trussel (og derigennem gjorde frygten berettiget). Dette var grundlaget for alle hendes fordømmelser, hvadenten det nu var i form af en næsten umærkelig ændring i temperaturen, der medførte hendes fysiske ubehag, eller det var langt mere direkte i form af hendes fordømmelse af andre, der nødvendiggjorde hendes "selvforsvar" i form af vrede eller kritik. Dette holdt med held den opfattede trussel på afstand, og selvfølgelig holdt mennesker sig væk fra hende.
Adskillelse var også resultatet selv når hun mente sine domme hjælpsomt og venligt, som når Helen fungerede som terapeut. Denne skarpsindige bevidsthed om hvad der foregik omkring hende og i andre menneskers sind, gjorde Helen til en meget indsigtsfuld og klog terapeut, selvom hendes terapeutiske holdninger forstærkede tanker om adskillelse. Intuitivt kendte hun sandheden om hvad der skete i andres sind, uanset hvad der blev sagt eller gjort. Helens terapi var derfor ikke en sand forening, som den omtales i den lille bog om psykoterapi, men derimod påpegede hun hvad det var der gik galt i et menneskes liv, og gav så meget specifikke råd om hvad der skulle gøres ved det. I teksten kommenterede Jesus denne terapiform, som Helen anvendte, og her gjorde han det som undervisning. Han sagde til hende:

Du har måske undervist godt, og alligevel har du ikke lært hvordan du skal *tage imod* trøsten i din undervisning.....Du *har* undervist i frihed, men du har *ikke* lært hvordan du skal være fri.....Viser den kendsgerning, at du *ikke* selv har lært det du *har* undervist i, ikke, at du *ikke* opfatter Sønforholdet som eet? Og viser det dig ikke ligeledes, at du ikke betragter *dig selv* som een?.....Du har *undervist* i det du er, men har *ikke* ladet det du er undervise *dig*. (den originale tekst er let redigeret; passagen findes nu i Tekstbogen: T-16.III.1:2; 2:1; 3:1-2; 4:2)

Læseren vil muligvis også huske den tidligere citerede sætning til Helen i det oprindeligt dikterede materiale, der understreger det samme punkt om at forstærke adskillelsen.
Bill havde ret da han sagde, at du har lært at være en kærlig, klog og meget forstående terapeut, undtagen for dig selv. Den undtagelse har givet dig mere end opfattelse af andre, på grund af det du har set i dem, men mindre end viden om dine virkelige forhold *til* dem, fordi du *ikke* gjorde dem til en del *af* dig.....Det er med store anstrengelser muligt at forstå en anden og at være til hjælp for ham, men anstrengelsen er fejldirigeret. Denne fejldirigering er ganske tydelig. Den dirigeres *væk* fra dig.

Jeg var sammen med Helen mange gange når hun arbejdede som terapeut, og hendes råd, der altid var helt præcise, var fuldstændigt baserede på Kursets principper, og meget relevante for hendes egen personlige situation, vidste jeg. Jeg tænkte, hvor nyttigt det ville være for Helen, hvis hun

kunne høre efter hvad hun selv sagde. Når klienten var gået og vi var alene, spurgte jeg Helen om hun tilfældigvis huskede sine egne ord, eller blot lagde mærke til dem. Så lo hun skamfuldt, og tilstod, at hun ikke havde lyttet til noget af det hun havde sagt. Og jeg vidste at det var sandt. Men jeg forsøgte aldrig at presse hendes egen indre visdom ned over hende selv, for jeg forstod, at hun på et andet niveau *vidste* hvad hun gjorde, selvom resultaterne *forekom* at være så pinagtige for hende.

Helens kritiske indstilling udvidedes også på vegne af Jesus og hans Kursus. På trods af alle sine ambivalente følelser, var hun, som vi har set, Kurset og dets forfatter inderligt hengiven. I nogle af de forrige kapitler har jeg berettet om Helens bemærkninger om Kursusstuderende. Hun vidste hvad *Et Kursus i Mirakler* sagde, og hvem det var der sagde det, og hendes ego blev til tider intolerant overfor alle dem der foregav at kende det. Helen kunne se lige igennem sådanne studerende, og de blev mål for hendes foragt og vrede, selvom hun så godt som aldrig lod dette komme til udtryk direkte overfor dem, hvis ikke hun kendte dem godt. Hendes overbevisning om, at *Et Kursus i Mirakler* kun var for "fem eller seks" var født - symbolsk om ikke bogstaveligt - af hendes indre viden om hvor dybt det var, og hvem der var ophavsmanden. Det var som om Helen havde et indre barometer, der kunne måle hvor folk var i forhold til denne dybde. Som vi har set, havde Helen vanskeligheder med at tale om Kurset, for slet ikke at nævne med at forklare det for andre, men hun forstod det. Derfor påtog hun sig meget sjældent rollen som lærer i Kurset for nogen. Som sagt gik Helen ikke af vejen for sommetider at give folk råd hvis de bad hende om det, men hun "underviste" faktisk aldrig i kursets principper *som sådan*. Sommetider talte folk om Helens værdi for dem som lærer, men almindeligvis mente de dermed - og det ikke særlig kærligt - værdien af at iagttage hendes ego i aktion, og forsøge at se ud over det. Det var selvfølgelig et eksempel på den falske tilgivelse, der er benævnt "tilgivelse-for-at-ødelægge" i den førnævnte "Bønnens Lovsang". Der er processen tydeligt beskrevet, hvor synden og egoet først gøres virkelige, og dernæst overses og "tilgives".

Så selvom Helens kritik af andre var baseret på sandheden, var hendes ringeagtende holdninger det bestemt ikke. En eftermiddag hvor hun i sit sind rasede og regerede over en eller anden der gik en anden åndelig vej, som hun mente var uaftentisk, hørte hun pludseligt Jesu ikke fordømmende stemme sige til sig:"Tag ikke en andens spirituelle vej som din, men fordøm den heller ikke". Overfor hans kærlige og venlige korrektion af hendes fordømmelse forsvandt Helens vrede hurtigt. Som vi allerede har set nær slutningen af II del, var Jesu udtalelse her i øvrigt parallel til et meget tidligere budskab til hende, der nu findes i afsnittet med navnet "Jeg Behøver Intet Gøre" i Tekstbogen.

I øvrigt var jeg næsten aldrig uenig i Helens objektive bedømmelse af andre menneskers forhold til Kurset, og deres forståelse og påskønnelse af det, eller mangel på samme. Men i de fleste tilfælde

var det vanskeligt at hjælpe hende med at slippe vreden. Når hun først "vejrede" folks uægte "hengivenhed" for Kurset, og deres "hyklede" kærlighed til det, blev hun i den grad utilgivende. Helen vidste altid hvad der skulle til for at en eller anden skulle følge *Et Kursus i Mirakler*, fordi hun forstod dets kald til uselvisk hengivelse til Jesus og til dybden i hans lære om tilgivelse. Og som sagt til hendes fordel foregav hun aldrig for nogen at være et eksempel på hvad det sagde. I virkeligheden var det hun sagde: "Gør det jeg *skrev*, ikke det jeg *gør*".

På den anden side gjorde hendes kritiske skarpsindighed det også umuligt for hende at komme tættere på andre. Jeg var sikkert den person hun tillod sig selv at blive bedst kendt med; den fra hvem hun tillod sig selv at modtage hengivenhed og kærlighed, og som hun kunne tilbyde det. Men hendes specielheds behov tjente også som en vigtig forsvarslinie imod denne kærlighed. Helen var blevet så afhængig af mig, at det psykologisk set var blevet umuligt for hende at kunne hjælpe mig, med den ene undtagelse der gjaldt oplevelsen med min bedstefar, som jeg fortalte om i kapitel 15. Helens ego ræssonerede: Hvis hun hjalp *mig*, hvem ville der så være til at hjælpe *hende*.

Jeg husker en gang da jeg kom hjem fra et besøg hos mine forældre, og fortalte Helen om hvor syg jeg syntes min far så ud. Han havde dårligt hjerte, og selvom hans tilstand efterhånden forbedredes, og han levede betydeligt længere end lægerne havde forudsagt, syntes hans tilstand ikke på det tidspunkt at tyde på et langt liv. Helens umiddelbare reaktion, som praktisk talt busede ud af hendes mund, var: "Hvad så med mig?". Med andre ord sprang hendes sind hurtigt til min fars død, og at jeg så var nødt til at tilbringe mere tid sammen med min mor, og derfor mindre tid sammen med hende.

Så selvom Helen kunne være, og faktisk var, ekstraordinært hjælpsom overfor mange, mange mennesker, var hun ikke i stand til at give af sig selv til mig på den måde. Faktisk begræd hun en eftermiddag denne situation, og undskyldte for at være så selvcentreret, og for at hun ikke kunne være til mere hjælp for mig i mit arbejde. Jeg forsikrede hende om, at jeg ikke havde brug for den form hjælp på det tidspunkt, men senere, efter at hun var død, ville jeg få brug for hendes hjælp til alt hvad jeg ville komme til at gøre, sagde jeg, og tog forskud på en fremtid jeg ikke var mig fuldstændigt bevidst på det punkt. Jeg fortalte derfor Helen at jeg på daværende tidspunkt vidste, at hun efter sin død ville være mere til rådighed for mig. Og igennem disse forløbne år har jeg helt bestemt følt Helens kærlige tilstedeværelse, ligesom min kone Gloria har. Vi har begge oplevet Helens venlige og vejledende støtte i alt hvad vi har gjort med Foundation for *A Course in Miracles* og dets akademi og retreatcenter i Roscoe, New York.

Den form Helens specielle kærlighed til mig tog, var et mor-søn forhold, som jeg tidligere har nævnt. Jeg var virkelig den søn Helen aldrig fik. I sin egoform forekom Helens moderlige bekymring for mig selvfølgelig ret neurotisk, og på det niveau vidste hun helt sikkert ikke hvordan hun skulle elske. Jeg syntes altid, at det var en velsignelse at hun og Louis ikke fik børn. Hun

kunne f.eks. aldrig holde planter i huset, men vandede dem altid til døde, fordi hun neurotisk bekymrede sig om hvorvidt de havde vand nok. I sine senere år fik Helen lejlighedsvis planter som gaver, og hun lod gladeligt mig "redde" dem ved at lade mig tage dem med hjem. Helen og jeg tænkte ofte leende på hvad hun ville have gjort med et barn hun selv havde fået. I den forbindelse sagde jeg til Helen hvor heldigt det var at jeg kom til hende som voksen, som ved Venus' fødsel. Men når det virkelige kærlige indhold fik lov at være sig selv, var vi faktisk hinanden hengivne, hvad der afspejlede vores hengivenhed for Jesus, og mere specifikt for *Et Kursus i Mirakler*. De digte der blev skrevet til mig, og som er omtalt tidligere, kom fra den kærlighed.

Helen var mere end bevidst om de specielle aspekter ved sit forhold til mig, og alligevel valgte hun at klamre sig til dem. En gang var jeg taget afsted for at besøge nogen på Manhattan, og jeg vidste at jeg ville vende tilbage sent om aftenen. Helen bad mig næsten altid om at tage en vogn hjem i stedet for undergrundsbanen, som var mit almindelige transportmiddel, og hun insisterede endda på at give mig penge til turen. Så ringede jeg naturligvis til hende så snart jeg kom hjem, så hun kunne vide jeg var hel og rask. Da jeg talte med hende lige netop den aften efter at jeg kom hjem, fortalte hun mig at hun havde indset hvilken frygtelig ting det var hun gjorde, både ved sig selv og mig. Hvad nu hvis jeg var kommet ind i en taxa på grund af at hun havde bedt mig om det, og chaufføren så slog mig ned eller endda slog mig ihjel. Så ville det være hendes skyld. Og til det føjede jeg, at selve den kendsgerning at hun havde sådanne tanker afspejlede et underliggende ønske om at dræbe mig, fordi mord var det grundlæggende mål for specielheden. Men som det så ofte skete med sådanne diskussioner, forlod vi emnet, og det havde ingen som helst indflydelse på Helens fremtidige angst og "uhyrlige bøn". Vi forstod begge i tavshed, at dette var den måde forholdet ville være på, og at dets meget korte varighed her ikke ville have nogen virkning på kærlighedens evige væsen, der aldrig ville kunne forandres, eller blive formindsket af specielheden.

Så på trods af de sjældne gange Helen sænkede specielhedens og fordømmelsens parader, var hendes forsvar næsten altid intakte og optimalt virkende. Alle hendes specielle kærligheds- og hadforld var kun en afspejling af hendes forsvarsprægede indstilling overfor Jesus. Men ligesom hun lejlighedsvist lod barriererne falde imellem os, faldt de også imellem hende og hendes "elskede Livets Herre", som digtene så gribende viser. Dem vender vi os til nu.

Jesusdigtene

Ingen steder kommer Helens ambivalens angående kærlighed tydeligere til udtryk end i poesien, hvori læseren får lov til at kigge dybt ind i Helens splittede sind, som det kort omtaltes i det forrige kapitel. Her finder man kærligheden til og frygten for (hadet til) Jesus, som Helen ikke ofte lod komme ind i sin almindelige bevidsthed. Således udtrykker disse digte, på en måde få andre ting

angående Helen kan, dybden i hendes kærlighed til Jesus, modvirket af had, skuffelse og raseri, der var forsvar imod den intense identifikation med ham som Guds uskyldige og elskede Søn. Vi skal se på nogle af disse digte her.

I "Bright Stranger" beskrives Jesus som en "ubuden gæst, der tager min fred", og hvis gaver ikke blev opfattet: "Jeg forsøgte at lukke Ham ude med låse og nøgler, der blot faldt bort når Han kom" 99) Jeg skulle måske nævne, at de store bogstaver der anvendes i poesien anvendes anderledes end i Kurset. Jesus havde bedt Helen om i Kurset ikke at skrive stedord der henviste til ham med stort, i den hensigt at understrege sin iboende lighed med os, men i de oprindelige notetesbøger og det maskinskrevne materiale var stedordene med stort. I digtene derimod følte Helen sig fri til at skrive med stort som hun ønskede, og derfor er alle ord der har forbindelse med Jesus skrevet med stort. Disse låse og nøgler kan forstås som Helens forsvarssystem, der omfattede hendes frygt og had, som det ses i "Den Anden Chance". Selvom det ikke er et af Helens bedste digte, bringer jeg det alligevel i sin helhed, på grund af den klare udtalelse om den rolle Helens had spillede i at holde Jesu kærlighed væk fra hende. I øvrigt vil læseren bemærke anvendelsen af stjernesymbolikken i andet vers, som var et vigtigt symbol for Helen. Som tidligere nævnt repræsenterede stjernen også Jesus for Helen, foruden at den i Kurset blev brugt til at betegne Kristus, eller Guds lysfyldte nærvær. Faktisk var Helen af Jesus blevet bedt om at gå hen til en juvelbutik i New York, hvor hun ville finde en guldstjerne han ønskede hun skulle have. Det var ikke den butik hun personligt ville have valgt, men hun fulgte hans instruktioner, og fandt også lige præcist det hun ønskede sig. Stjernen betød en hel del for Helen, og hun bar den ofte i en kæde, ligesom jeg gør nu sammen med den Helligåndsmedalje Helen købte til mig. Her er digtet:

Jeg har forrådt min Gud på mange måder, igennem alle de bitre nætter og hemmelige dage. Mit had gik dybt ned i mit sind, og bortrev den smule kærlighed jeg havde tilbage. Jeg så den forsvinde uden beklagelse, for jeg opfattede ikke hvor meget jeg tabte derved. Med hadet som min ven, frygtede jeg ikke for at miste den, for en gud som var mig mere kær. For nu syntes jeg i sikkerhed, holdt fast af had, og følte endelig jeg var i sikkerhed for kærligheden.

Kristi øjne så hele tiden på mig, som om Han ikke så mit hemmelige had. Jeg omfavnede det tæt, og skjulte det i mit hjerte, og stadig holdt jeg det væk fra Hans kærlighed. Indtil en dag mine øjne mødte Hans, og så Åbnede mine fingre sig, og mit hjerte. Og da Jeg så bort, var der en stjerne i min hånd; en anden i mit hjerte. Jeg lyttede, og Hans stemme sagde stille til mig, "Gå nu, og had ikke mere." Og jeg sagde "Lad det så´ være". (Guds Gaver p. 45)

Frygten i Helens sind, der ville "beskytte" hende imod Jesu kærlighed fandt et fuldendt udtryk i "En fremmed på vejen", der måske var hendes mest bevægende digt. Her ser vi mere end noget andet sted i digtene, hvordan Jesu tilstedeværelse repræsenterede ophævelsen af hendes egos tankesystem om skyld, sorg og død. Helen klyngede sig til denne sorg med den samme vildskab som et menneske der falder klynger sig til en gren, eller som en døende der forsøger at få sit svigtende åndedræt igang igen, og desperat prøver på at afværge den uundgåelige afslutning. Digtet beskriver Helens kamp for *ikke* at tro på den genopstandne Jesus, som en måde at bevare sit eget egoliv på. Baggrunden er taget fra den berømte historie i Lukasevangeliet (24.13 - 35), hvor to disciple, der er på vej til Emmaus (en landsby udenfor Jerusalem) møder en fremmed, som de ikke genkender som Jesus. De fortæller ham de seneste begivenheder om korsfæstelsen og den tomme grav. Først da den fremmede bryder brødet sammen med dem og velsigner det, genkender de ham. Og så forsvinder han lige så hurtigt som han var kommet: "Da åbnedes deres øjne, og de kendte ham; men så blev han usynlig for dem." (v 31)

"Stranger on the Road" er Helens længste digt, og var langt det sværeste at skrive ned for hende, fordi versene kom i en anden rækkefølge end i det trykte digt. Tre vers blev slettet, fordi Helen og jeg enedes om at de ganske klart var overflødige, og forringede digtets stærke indre sammenhæng. Så vidt jeg husker tog det nogen tid at få skrevet digtet færdigt, fordi Helen skrev et vers eller to, og så lagde pennen fra sig. Og derefter tog det nogen tid før "puslespillet" var færdigt. Jeg gengiver her nogle relevante linier fra det i prosaform:

De døde er døde. De står ikke op igen. Og alligevel ser jeg i Dig noget jeg kendte en gang i En der for nyligt blev til intet.....Jeg vil ikke løfte mine øjne, for frygten har grebet mit hjerte, og frygt kender jeg - det skjold der holder mig i sikkerhed imod et stigende håb; den ven, der stadig bevarer Dig som en fremmed for mig.....Forstyr mig ikke nu. Jeg er tilfreds med døden.....Nu går jeg i sikkerhed, for døden er helt sikkert kommet. Forstyr ikke afslutningen.....Opvæk ikke de døde.....mine øjne er forseglede imod den spinkle stråle af håb, der baner sig vej ind i min rolige håbløshed. Åh, lad mig gå! (Guds Gaver, ss. 103 - 104)

Men det var en kamp Helen vidste hun ville tabe til sidst, som hun havde erkendt mange år tidligere, da hun i vrede havde forladt kirken da hun hørte Gud "fortælle" hende, at hun ikke ville modtage de gaver *hun* ønskede.

Således afspejler digtet *Et Kursus i Mirakler*s fremtrædende tema om, at vi i virkeligheden ikke er bange for korsfæstelse, men for befrielse. (T-13.III.1:10-11) Det "jeg" der kender frygten er egoet, og dets eksistens er garanteret så længe vi er bange. Guds Kærlighed, der *er* vores befrielse, er det egoet frygter mest, og en trussel det må forsvare sig imod. At opgive vores frygt hænger således

direkte sammen med beslutningen om at acceptere Jesu kærlighed til os. Denne beslutning tilkendegives i vores valg af tilgivelse, og derfor sagde Jesus til Helen palmesøndag, hvilket er citeret tidligere: "Jeg var en fremmed, og du tog imod mig, selvom du ikke vidste hvem jeg var. Men på grund af din liljegave (i.e. tilgivelse) vil du komme til at vide det". (T-20.I.4:3-4) Med den gave forsvinder egoet, og al dets frygt og had sammen med det. Dette skift symboliseres i Kurset, ligesom i dette digt, med valget imellem at acceptere korsfæstelse eller opstandelse, døden eller livet, egoet eller Gud. John Dunne, der er en nulevende teolog, skrev en linie hvis oprindelse jeg ikke kan spore: "Ved du ikke, at det der døde på korset var frygt?". Og derfor slutter dette vidunderlige digt med disse tre vers, der indeholder de nu velkomne gode nyheder om opstandelsen:

Herre, Holdt Du virkelig dit vidunderlige Ord? Tog jeg fejl? Opstod Du igen? Og var det mig der svigtede i stedet for Dig? Er du vendt tilbage for at frelse mig fra de døde?

Kære Fremmede, lad mig genkende Dit ansigt, og al min tvivl er borte. Den er død hvis Du lever. Lad mig se igen, og håb vil blive forvandlet til vished.

De døde er døde, men de opstår virkeligt igen. Lad mig kun huske det. Det var resten der var en drøm. Lyset er kommet. Mine øjne åbner sig for at se på Dig. (Guds Gaver pp. 104 105)

Andre digte fokuserer mere på den håbløse og bitre fortvivlelse der fulgte efter den tilsyneladende kendsgerning at Jesus var død, som igen symboliserede egoets "kendsgerning" om adskillelsen fra Gud og tilintetgørelsen af Himlens fred. I "The Ancient Love" læser vi:

Kærlighed, du er stille. Ikke eet lysende ord er nået mit hjerte i en evighed, i venten og i tårer.....
Sommetider tror jeg, at jeg kendte Dig en gang. Og så alligevel tænker jeg også, Du var en drøm jeg en gang troede var virkelig.
Er stilhed det Du gav, med et gyldent løfte som Guds Søn? Du lovede at Du altid vil svare. Men, Kærlighed, Du er stille. (Guds Gaver, p. 44)

Hvor mange mennesker har følt, at vores bøn om hjælp kun er blevet mødt med stilhed? En gang da Helen beklagede sig over at Jesus aldrig virkeligt hjalp hende, eller besvarede hendes fortvivlede bønner, eller at der aldrig skete noget i hendes liv, pegede jeg igen hen på boghylden i hendes dagligstue hvor Kurset stod, og spurgte: "Er du sikker?" Nu vi er ved det indeholder det ovennævnte digt en interessant linie: "Sommetider tror jeg at jeg kendte Dig en gang". Selvom dets faktiske mening handler om en tidløs oplevelse i Helens sind, ligesom i digtet "Venter", der

omtaltes tidligere i dette kapitel, kunne linien også fortolkes som en afspejling af en erindring fra et tidligere liv. Som jeg allerede har omtalt fortalte en engelsk clairvoyant en gang Helen, at hun aldrig var kommet over korsfæstelsen. Og selvom Helen aldrig indrømmede at hun troede på reinkarnation 100) *Et Kursus i Mirakler* tager ikke selv stilling til problemet, fordi troen på begrebet er irrelevant for frelsen, da tid under alle omstændigheder er en illusion. Men mange passager i Kurset, der afspejler *vores* oplevelse af tid, antyder reinkarnation. Desuden henviste Jesus i mange af sine personlige budskaber til Helen til andre liv, og hertil kommer de henvisninger til Helens tidligere liv der kom til hende i den sommer der gik forud for begyndelsen af Kurset. i den periode der fulgte på Kursets nedskrivning, tydede hendes oplevelse af Jesus - for slet ikke at nævne hendes udfald imod ham - helt bestemt på en tidligere og nær forbindelse med ham. I hendes breve til Bill fra 1965 har vi allerede set, at Helen helt sikkert troede på tidligere liv, og den hjælp de kunne yde i at forklare visse nutidige problemer eller konflikter, i det mindste på et niveau. Det trøstesløse ved livet uden Jesus kommer bevægende, om ikke smerteligt, til udtryk i to digte, der blev skrevet i løbet af få dage, i maj 1974. Det at de evnede at vække denne håbløse tilstand af tomhed, får mig til at citere dem begge i deres helhed. Det første digt, "En bøn for et Hus" havde faktisk sin oprindelse i Bills flytning fra een lejlighed på Manhattan til en anden. Jeg foreslog Helen at hun måske skulle skrive et digt til lejligheden. Resultatet var dette "mørke nat" digt, om en håbløshed, der intet bogstaveligt havde at gøre med Bills flytning, men med livet i et hus (i.e. sindet) hvor kærligheden ikke var tilstede. Jeg citerede de sidste linier i det forrige kapitel. Her er hele digtet:

Træd ind i mit hus. Dets hellighed er Din, og det må vente på Dig, Der er hjem for Helligheden Selv. Dets alter står endnu formørket, men åbent for det lys Du vil bringe. Jeg har glemt gløden i diamanters og gulds glitren, som jeg en gang troede ville oplyse mørket og bringe mig trøst. Forsølvede druer er væk, og gulvene er uden de tunge tæpper, der en gang skjulte deres tomhed med design, som østens hænder havde vævet omhyggeligt i et tæt mørke. Deres tomhed er et tegn på, at den Gæst der skulle komme endnu ikke er rede til at vise sig, og bringe den fred Han har lovet dem, der bor sammen med Ham. Mine ringløse fingre holder en lampe, der gik ud for længe siden, og blev kold. Vinden synger bittert en frygtens melodi, der genlyder imellem væggene, og uophørligt går ind i mit hjerte.

Dette skulle have været et tempel bygget for Dig, Der sagde at alteret ville være tændt for evigt. Og jeg troede Du havde sagt, at et helligt alter ikke kan være en grav. Guds Gaver, p. 49)

Helen, der indlysende repræsenterer os alle sammen, tænker her over bitterheden i at have opgivet verdens tilbud ("Jeg har glemt diamanters glød....") og alligevel blive efterladt med bare gulve, der symboliserer Jesu tilsyneladende tomme løfter. "Hellig Lørdag", der blev skrevet adskillige måneder senere som en del af påsketrilogien, beskriver det samme trøstesløse humør efter at dødens mørke har sejret over livets lys. Det ender med disse ord rettet til Jesus:

Du sagde du ville befri verden. Men jeg kan kun se et kors. Opstandelsen synes at være en drøm. (Guds Gaver, p. 108).

Det andet af disse digte, fra maj 1974 er "The Wayside Cross" (Korset ved Vejkanten), som igen beskriver håbløsheden ved det der opfattes som et svigtet løfte, og slutter med nogle gribende citater fra salmerne 13 og 89.

Jeg venter ved vejkanten. Hjemløs vender jeg hver aften tilbage til et tomt hus, for kun at vågne og vende tilbage hver dag, for at vente igen i stilhed og fortvivlelse. Oh Herre, hvor længe forordnede Du at jeg skulle bo i et spøgelseshus? Skygger kommer og falder over mine øjne om natten, for at give mig en parodi på søvnen. Om dagen går jeg i en illusion om at jeg er vågen, omkring i min fastlagte bitre runde. Bægeret jeg drikker af er tomt. Og de krummer der er tildelt mig vil ikke opretholde mit lille liv ret længe. Jeg opretholder et håb så skrøbeligt, at det kvæles i støvet, af at vente ved en gammel vej der ikke synes at føre nogen steder hen. Jeg har ikke glemt Dit løfte. Jeg vil vente til Du kommer. Men jeg må vente i sorg, med sangen om død rundt omkring mig på vejen, som jeg står ved og venter på at Du kommer tilbage. Hvor længe, O kære livets Herre, hvor længe?

Helen talte lejlighedsvis med mig om sin bitterhed over at være i det hun oplevede som en "catch 22"situation med Jesus. På den ene side fik hun at vide, at den måde hun kunne komme til at kende hans kærlighed på, var at opgive sin frygt og holde op med at dømme. På den anden side kunne hun ikke opgive sit ego uden hans kærlighed. På en lignende måde kan vi sige, at Jesus venter på vores invitation, og alligevel er det hans tilstedeværelse der sætter os i stand til at invitere. "Invitationen" udtrykker denne tilsyneladende paradoksale proces, men altså i en positiv sammenhæng. Digtet er i øvrigt et af de meget få i samlingen der er holdt i en strengt iambisk pentameter, som jeg kort nævnede før. Her er det Jesus der taler: (Digtet bringes først på originalsproget, både for at læseren kan få et direkte indtryk af Jesu sproglige behandling i digtet, men også fordi det meste af Kursets indhold på i alt godt 1200 sider er skrevet i præcist samme stil. o.a.)

I came to you. I saw your tears and knew That you were ready. You had asked me in The instant that you understood that sin Is an illusion. You were poor indeed. I saw your grasping hands and watched them bleed From golden nails; a heavy jewelled crown Around your head, as sacred as My own.

I needed you As much. Yet till you grew In understanding, I could only wait In silent patience beyond Heavens gate. My Fathers house stood empty. For as we Are part of Him, so are you part of Me. We enter in together. We are one. And so I finnish what I have begun.

(En oversættelse)
Jeg kom til dig. Jeg så dine tårer og vidste At du var rede. Du havde inviteret Mig indenfor i det øjeblik du forstod, at synd er illusion. Du var virkelig fattig. Jeg så dine grådige hænder, og så dem bløde fra gyldne negle; en krone tung af juveler på dit hoved, der er så helligt som Mit eget.

Jeg havde lige så meget brug for dig. Men indtil du voksede i forståelse, kunne jeg kun vente i stille tålmod udenfor Himlens port. Min Faders hus stod tomt. For som vi er en del af Ham, er du en del af Mig. Vi går ind sammen. Vi er een. Og derfor færdiggør jeg det jeg havde begyndt. (Guds Gaver, p. 90)

Vi har allerede set den anden side af denne ambivalens i kærlighedsdigtene. For selvom Helen kunne føle had imod Jesus fordi han svigtede sine løfter, blev hun endnu mere rasende på andre der talte negativt om ham. Det var som om hendes intime forhold til Jesus gav hende forretten og friheden til at råbe ad ham, på samme måde som det af og til sker i forhold, hvor to mennesker er meget nært forbundne, men skændes konstant. Men lad en "udenforstående" tale ilde om den anden, og hurtigt fejer den underliggende kærlighed det mere overfladiske had til side. Jeg slutter meget behørigt dette kapitel om Helens forhold til Jesus - hendes vej, sandhed og liv - med et af hendes smukke valentin kærligheds digte til ham:

Hvilestedet
Mine arme er åbne. Kom min Herre til mig Og hvil i mit hjerte. Det slår for Dig Og synger en glædelig velkomst. Hvad er jeg, Andet end Dit hvilested og Din fred?

Din hvile er min. Uden Dig er jeg fortabt i sanseløse vandringer, der ingen ende har, Intet mål og ingen mening, på en vej der fordrejet bugter sig afsted mod intethed.

Kom nu min Elskede, og frels mig fra håbløshed. Vejen, Sandheden, Livet er med mig så. Rejsen glemmes i den endeløse stilheds glæde, og Dit fredens kys. (Guds Gaver, p. 54)

Kapitel 17

DEN VIRKELIGE JESUS; IND I KRISTUS

Helen, *som* Helen, oplevede altid Jesus som adskilt fra sig selv, som en person der kunne elskes, hades eller overses. Det var kun når hun var i den sindstilstand der var symboliseret af præstinden, at hun kunne overskride ambivalensen i sit forhold til Jesus, og blive eet med den kærlighed, som var den identitet de delte. Helens oplevelse af præstinden i sommeren 1965 begyndte som vi har set, med en oplevelse af adskillelse, men med den tydelige erkendelse af den essentielle eenhed, som virkeligt var der. Således udspillede den konflikt, som Helen sædvanligvis oplevede sit liv som, sig omkring at hade og elske Jesus; den endelige løsning kom igennem at overskride ambivalensen fuldstændigt, og blive eet med ham. I det sprog den indledende tekst blev skrevet i, korrigerede retsindetheden u-retsindetheden, og lod kun Kristi Eet-sindethed tilbage.

Det forrige kapitel fokuserede på Helens ambivalente forhold til Jesus. Her vil jeg beskæftige mig med Jesus, og Helens forhold til ham ud fra præstindens perspektiv, det vil sige fra et sted i Helens sind der er hinsides "Himlen og Helen". Det er fra dette punkt vi er i stand til at identificere Jesus, ikke som en person med en bestemt personlighed, der taler til os, eller specifikt vejleder os i vores liv, men som symbolet i vores adskilte sind på Kristi abstrakte og universelle kærlighed. Den lille bog "Bønnens Lovsang" tager i sin behandling af hvad bøn er emnet om Jesus som virkelighed og symbol op. Derfor begynder vi med denne bog, og de interessante og betydningsfulde omstændigheder omkring dens tilblivelse.

Bønnens Lovsang. Specielt Budskab

Oprindelsen til *Bønnens Lovsang* i efteråret 1977 angår direkte de forskellige niveauer hvorpå man kan forholde sig til Jesus, hvilket berettiger til en omtale af den, før vi tager fat på bogens egentlige undervisning.

I nogen tid havde jeg haft det mindre godt med vores måde at "bede" på. Dette ubehag kom først og fremmest af at Helen og Bill mediterede, og bad Jesus eller Helligånden om meget konkret hjælp til f.eks. mødetider, hvilke gadehjørner man kunne stå på for at få en vogn, om man skulle gå til visse møder o.lign. 101) Som før omtalt kom Bill aldrig over sit ubehag med personen Jesus, og

foretrak at tale om ham som “JC”, om Helligånden som “HÅen”, men endnu oftere brugte han simpelthen det mere upersonlige ord “Vejledning”.

Dengang jeg sluttede mig til Helen og Bill, deltog jeg naturligvis også i denne aktivitet med at bede, på trods af at jeg som sagt aldrig rigtigt kunne finde mig til rette med det.

Efter at vi mødte Judy fortsatte denne praksis med at bede om konkrete ting, og om noget forekom det som om den forøgedes i og med alle de praktiske beslutninger vi var nødt til at træffe. Ret ofte under vore eftermiddagsmøder i Judys lejlighed, sad vi fire stille og “spurgte” konkret om hvad vi skulle gøre med hensyn til Kurset. Selvom vi hyppigt modtog svar, og ofte de samme (sind *er* trods alt forenede) fortsatte jeg med at føle et ubehag ved processen. Det forekom altsammen så magisk, og selvom jeg ikke troede at fænomenet i og for sig nødvendigvis var ugyldigt, syntes det faktsik at være noget mindre end hvad vi var i stand til at gøre, især Helen. Møderne syntes at forfejle det egentlige mål, som var at udvikle et meningsfuldt forhold til Jesus, for det at forholde sig til ham involverede åbenlyst langt mere end simpelt hen at stille meget konkrete spørgsmål. Jeg følte i stigende grad, at et eller andet selvbedrag var involveret, for så vidt som at det ikke forekom mig, at denne bedeaktivitet virkeligt var hvad den gav sig ud for. Jeg følte dette specielt omkring det jeg mente var forvekslingen imellem psykiske evner og sand spiritualitet. Der manglede virkelig noget i alt dette, og det havde noget at gøre med fraværelsen af Jesu kærlighed og fred.

Jeg vidste at Helen forstod mig, og derfor delte jeg fra tid til anden mine tanker med hende. Helen var ikke uenig med mig, men da hun allerede var begyndt at trække sig ud af aktivt arbejde med Kurset, indså jeg at der ikke var meget at gøre i henseende til at ændre vores praksis. Desuden forstod jeg godt de konsekvenser denne diskussion havde med hensyn til hendes forhold til Jesus. Som jeg vil komme ind på senere, var Helens forvisning af Jesus til at være ikke meget mere end en informationsgiver, et rart forsvar imod den abstrakte kærlighed der var deres gensidige virkelighed, som virkeligt repræsenterede afslutningen på egoets tankesystem. Alligevel følte jeg, at det var vigtigt for os at tale om selve emnet "at bede om noget". Og derfor diskuterede Helen og jeg emnet “at bede om” en gang imellem, og vore diskusioner blev mere alvorlige som årene gik.

En sådan diskussion i efteråret 1975 førte til det specielle budskab den 5 oktober, som jeg gennemgik i sin fulde længde i kapitel 14 (pp. 380-81). Dette budskab handlede om emnet at bede om konkrete ting, og læseren vil måske huske, at det bl.a. understregede betydningen af at fjerne de vurderinger der forstyrrer at vi “hører”, og overhovedet ikke lagde vægt på *hvad* vi konkret vil “høre”.

Disse diskussioner imellem Helen og mig kulminerede en eftermiddag i 1977, og jeg husker kun detaljerne vagt nu, men jeg husker dog Helens bekymring. Snart derefter begyndte hun at nedskrive et specielt budskab fra Jesus om det konkrete emne bøn, samt det at bede om noget. Det udgjorde grundlaget for det der nu er de indledende sider i bogen, som fulgte kort efter det personlige

budskab til Helen. Jeg vil først præsentere budskabet i sin helhed, sammen med mine kommentarer, og derefter følger i det næste afsnit de relevante passager fra begyndelsen af bogen.
Jesus indledte med en omtale af et emne der stadigt oftere dukkede op i vores kreds. Foruden at Bill og Judy bad Helen om konkrete råd og svar på spørgsmål, var der også andre der bad hende om det. Helen følte sig i almindelighed utilpas i den rolle, og hun fortalte mig ofte hvor irriteret Bill blev på hende, hvis hun ikke kunne give ham et svar han ønskede, fordi han følte at hun holdt det tilbage fra ham. Selvom Helen faktisk til tider hørte svar fra Jesus til folk, og ofte til Bill, forstod hun intuitivt den mulige fælde i dette, både for hende selv og andre. Det er altid fristende at tage *formen* for svaret, i stedet for *indholdet,* som er oplevelsen af Jesu tilstedeværelse. Denne oplevelse af hans fred alene var Svaret, for kun det kunne generaliseres til *alle* problemer. Og derfor begynder budskabet med at omtale emnet at bede om noget, og understreger især betydningen af at forene sig igennem eenhed, i stedet for at opretholde adskillelse, som fastholder illusionen om forskellighed, der er hjertet i egoets tankesystem.

At bede er helligt, og det er helligt fordi det er en måde at nå Gud på. Han er Svaret, for du har brug for et Svar. Du kan bede for en anden, og modtage Svaret for ham. Men du kan hjælpe ham, hvad du virkelig må gøre, ved at tilbyde ham din kærlighed og støtte, så hans bøn bliver hellig og hans sande behov erkendt. Det er bøn; det er det samme for dig selv eller for en anden. Der er ingen forskel. Hvis kun du modtog svarene for en anden, ville der være en forskel.
Dette betyder ikke, at du ikke kan modtage budskaber for en anden, hvis det er Gud Der vælger denne måde at nå ham på. Det vil i almindelighed ske uventet, sædvanligvis i en form for pludselig følelse af at du har noget du skal fortælle ham; et budskab at aflevere. Du har ikke handlet forkert i den måde du tidligere har spurgt på, men du er parat til et skridt fremad nu. Der er fælles afgørelser, hvor en enstemmig response er en god indikator på ægthed. Dette bør ikke ophøre. Men at bede er en lektion i tillid, og ingen kan have tillid for en anden. Han kan kun styrke en andens tillid ved at tilbyde ham den, og have tillid til hans evne til at høre for sig selv.

Som jeg allerede har omtalt i II del foreslog Helen ved mere end een lejlighed dem der bad hende om hjælp, at de bad sammen, og at hun, Helen, støttede deres evne til at modtage svaret indeni sig selv. Helen påstod altid, at det hun kunne gøre, kunne alle andre også gøre. Faktisk ville frelse forblive et tomt begreb, indtil de ville være i stand til at acceptere den magt i deres sind. Jesus forstærkede således med dette budskab vigtigheden af noget Helen allerede praktiserede, og godkendte samtidigt modtagelsen af budskaber for andre hvis det ville være til hjælp, og var en afspejling af Guds Vilje. Men det er klart, at det der er vigtigt i denne lære er at erkende den grundlæggende eenhed blandt alle Guds Sønner, især der hvor deres forskelligheder forekommer at

være virkelige, som f.eks. angående eens evne til at "høre" Jesus eller Helligåndens Stemme i modsætning til en andens manglende evne dertil. Helen forstod dette klart, og det var grunden til hendes ubehag ved at "høre" for andre.

Men på trods af Helens forståelse for dette vigtige princip med ikke at bede for en anden, tillod hun ikke sig selv at generalisere dette til også at omfatte sig selv. Ligesom det at Helen spurgte for andre understregede adskillelsen fra dem, og virkeligheden af forskellen, understregede det at hun blev ved med at bede Jesus om konkrete svar på konkrete spørgsmål også hendes adskillelse fra ham. Selvom der helt sikkert er en fordel i denne aktivitet, blev det efterhånden i Helens tilfælde en hindring, som vi vil komme til at diskutere senere. Hun var allerede i en tilstand langt ude over behovet for at etablere et forhold til Jesus, som det at stille ham konkrete spørgsmål ville nære. Nu, nær afslutningen af sit liv, var hun parat til at begynde at acceptere åndens eenhed og kærlighed, som var det der virkelig forbandt dem. I virkeligheden var hun og Jesus *ikke* forskellige. Hun var således rede til dette næste skridt, som budskabet fortsætter med:

At bede er vejen til Gud, fordi det tilbyder dig Hans Vilje, som Han ønsker du skal høre den. Vi vil lave en række lektioner (bogen) om at bede, fordi du ikke har forstået det. Men tro ikke derfor, at du har handlet forkert med dine forsøg. Du har gjort det godt, og vil gøre det bedre.

Dette var slutningen på den første del af budskabet, som specifikt og venligt omtalte de emner jeg havde rejst sammen med Helen. Læseren vil bemærke den totalte mangel på beskyldning eller påpegning af fejl i Jesu budskab: "Du har ikke handlet forkert i den måde du tidligere har spurgt på, men du er parat til et skridt fremad nu." og så den samme milde tone igen i det sidste afsnit, hvor hans holdning, der også er karakteristisk for *Et Kursus i Mirakler*, er, at Helen havde gjort sit bedste, og at hendes fejltagelser nu ville blive korrigeret: "Du har gjort det godt, og vil gøre det bedre." Jeg kommer her i tanker om den udtalelse Helen en gang hørte fra Jesus: "Hvis du gør min vilje vil jeg stadfæste det. Hvis du ikke gør min vilje vil jeg korrigere det." Den tydelige mening er, at vi ikke kan tabe lige meget hvad vi gør, og alt hvad vi bliver bedt om at gøre er simpelthen vort bedste. "Fejltagelser", som kun kan komme af vores frygt for Jesu kærlighed, vil altid blive korrigeret ved en senere lejlighed, når vi er mindre bange. At vælge at blive mindre bange *er* faktisk korrektionen af fejltagelsen, hvis oprindelse altid er frygt, uanset den form den antager.

Den anden halvdel af budskabet begynder den mere formelle undervisning med den ide, at specifikke spørgsmål uundgåeligt lægger begrænsninger på Gud:

Ethvert specifikt spørgsmål involverer et stort antal antagelser, som uundgåeligt begrænser svaret. Et specifikt spørgsmål er faktisk en beslutning om arten af svar der er acceptable. Formålet med

ord er at begrænse, og igennem at begrænse at gøre det lettere at styre et enormt oplevelsesfelt. Men det betyder lettere at styre af *dig*.

Den kursusstuderende bliver her mindet om denne sætning fra Håndbog for Lærere:

Gud forstår ikke ord, for de blev lavet af sind i adskillelsen, for at de kunne fastholde sig selv i illusionen om adskillelse. (H-21.1:7)

Udsagnet i budskabet om at styre et "enormt oplevelsesfelt" er et vigtigt punkt, for det understreger Helens underliggende egoformål med at fortsætte med at bede om specifikke ting ("formålet med ord"), som var at sætte en grænse for ("at gøre det lettere at styre") Jesus, og oplevelsen af hans kærlighed. Vi kommer tilbage til dette fænomen lidt senere.
Budskabet fortsætter:

For mange aspekter ved livet i denne verden er det ("at gøre det lettere at styre") nødvendigt. Men ikke for at bede. Gud anvender ikke ord, og svarer ikke med ord. Han kan kun "tale" til Kristus i dig, Som oversætter Hans Svar til hvilket som helst sprog du kan forstå og acceptere.

Det tidligere omtalte budskab fra den 5 oktober 1975, der er citeret i kapitel 14, indeholder den samme pointe:

Træd tilbage, og ophold dig ikke ved de former der synes at holde dig bundet.....læg ingen begrænsninger på hvad du vil give Ham til at blive løst. For han kan ikke tilbyde tusinde svar, når der kun er eet. Accepter dette ene fra Ham, og der vil ikke blive eet eneste spørgsmål tilbage at stille.

For at prøve at forstå dette meget vigtige punkt vil vi forestille os et glas vand. For dette eksempels skyld vil vi tænke os vandet som abstrakt og formløst, som er det der karakteriserer ånd. På den måde vil vandet symbolisere Guds Kærligheds abstrakte og formløse væsen, som alene er det virkelighed er, og som er en virkelighed vi faktisk deler som Guds Søn. Som Kurset siger: "Sindets naturlige tilstand er fuldstændig abstrakt." (A-dI.162.2:1) Men denne Kristusvirkelighed er hinsides vores begrænsede og adskilte egoselv, som vi giver et navn, en historie, en forventet fremtid etc. Derfor er det umuligt for os at kende ("know", så det kan også oversættes ved "vide" Gud o.a.) Gud i denne verden, for som Kurset forklarer, er denne verden i almindelighed, og kroppe og hjerner i særdeleshed, lavet for at opfylde egoets formål, som er at holde viden om Gud, Kristus

og Deres eenhed væk fra os (Sådan blev de specielle ting lavet. A-dI.161.3:1) 102) En fuldstændig gennemgang af denne dynamik ligger udenfor denne bogs formål, men den interesserede læser kunne konsultere min bog "Love does not condemn" chpt 13. "Kærlighed fordømmer ikke" foreligger ikke på dansk)

Når vi påkalder Guds Kærlighed, og vender os til Ham som vores Selv, er vi faktisk i stand til at transcendere vores identifikation med egoet, omend måske kun for et øjeblik. I det hellige øjeblik, som overskrider tiden og hele egotankesystemet, husker vi vores virkelighed og Identitet som Guds Søn. På den måde bliver vi den Identitet, der er abstrakt og formløs som vores skaber. Kærligheden har genforenet sig med sig selv, og den Kærlighed er een. Som før sagt benytter jeg vandet som et symbol for denne eenhed imellem selvet og Selvet, kærlighed og Kærlighed.

Den del af vores sind der vælger at vende tilbage til det vi aldrig virkelig har forladt, er "der hvor" Gud "taler til os". Men når vore sind vender tilbage til deres tro på adskillelse, og når vi endnu en gang oplever os som et personligt selv i relation *til* vores skaber - i modsætning til at være eet *med* Ham - vil det der "siges" blive formidlet igennem vore adskilte sind, og komme ud som ord, som vore sind *kan* forstå. Det er således vore adskilte sind der strukturerer det ustrukturerede, tilhugger det utilhugne og former det formløse. Det er ikke Gud Der gør dette, for han kender ikke til tilhugning og form. Hans Kærlighed, der ganske enkelt er, tilføjer indholdet, vore sind tilføjer formen og ordene. Hvis vi vender tilbage til billedet med glasset og vandet, forstår vi at Guds Kærlighed er vandet, og det adskilte sind er glasset, der giver form til vandet, og begrænser adgangen til det til det glasset kan indeholde, eller frygten i vore sind kan tolerere.

For at gentage dette: I det hellige øjeblik har vore sind valgt at blive eet med Guds Kærlighed, hvilket ikke er en tilstand vore egoer tillader os at fortsætte med, fordi det betyder afslutningen på egoet selv. Som Kurset forklarer:

Sommetider kan en Guds lærer have en kort oplevelse af direkte forening med Gud. I denne verden er det næsten umuligt at den varer ved..... Alle verdslige tilstande må nødvendigvis være illusoriske. Hvis Gud blev nået direkte i vedvarende bevidsthed, ville kroppen ikke blive opretholdt længe. (H-26.3:1-2,7-8)

Således vælger sindet altså at vende tilbage til egoidentifikationen, men det bringer Guds Kærlighed med sig. Men i samme grad frygten forbliver i sindet, vil kroppens ord tilsløre og fordreje kærlighedens renhed; jo mindre frygt, jo mere transparente er ordene, som så kun tjener til at udtrykke kærligheden i en form der kan accepteres uden frygt. Kurset taler om Helligåndens formål (indholdet) med forhold (formen) i verden, og anvender dertil analogien med et billede af lys og rammen omkring det:

(Helligåndens billede af lys) er indrammet for at fremstå med fuldkommen klarhed.....(Det er) let indrammet, for tid kan ikke indeholde evigheden.....Billedet af lys, i en klar og umiskendelig kontrast (til egoets mørke billede), transformeres til det som ligger hinsides billedet. Når du ser på dette, erkender du at det ikke er et billede, men virkelighed. Dette er ikke en symbolsk repræsentation af et tankesystem, men Tanken selv. Det det repræsenterer er der. Rammen svinder langsomt bort, og Gud dukker frem i din erindring, og tilbyder dig alt det skabte i bytte for dit lille billede, som er helt uden værdi og fuldstændigt berøvet enhver mening.

Det er altså ikke rammen der er vigtig, men det billede af lys den indrammer; på samme måde er det ikke vore ord der er vigtige, men det indhold af kærlighed de udtrykker. Og derfor er det ikke virkeligt personen Jesus vi søger og længes efter, men den kærlighed han giver udtryk for, eller måske endnu mere præcist, den kærlighed i os som Kristus, som han genspejler tilbage til os. Men for os i den vestlige verden, og ganske bestemt for Helen, er Jesus det største symbol på Guds Kærlighed:

Navnet Jesus Kristus som sådan er kun et symbol. Men det står for kærlighed der ikke er af denne verden.....Det bliver til det lysende symbol på Guds Ord, så nær ved det det står for, at den korte afstand imellem de to forsvinder, i det øjeblik Navnet huskes. (H-23.4:1-2, 4)

Jesus, og de specifikke måder vi oplever ham på hver især, er altså glasset, som lader os opleve Guds Kærlighed i en form vi kan udvikle os til at acceptere. Formen er ikke Guds Kærlighed, men den vil i sidste ende blandes sammen med denne Kærlighed, som vi alle vil.
Hvis vi nu vender tilbage til det specielle budskab til Helen, siger det, at Guds Kærlighed - den eneste løsning på et hvilket som helst problem, bekymring eller spørgsmål - er hinsides alle ord eller tanker. Som *Et Kursus i Mirakler* siger: "Vi siger "Gud er", og så hører vi op med at tale, for i den viden er ord meningsløse." (A-dI.169.5:4) Men denne Guds Kærlighed afspejler sig selv til os i en form vi kan acceptere og modtage, en form vi fastlægger for os selv. Processen forklares for Helen i et billedsprog i budskabet, som at Kristus oversætter for os: "Kristus.....oversætter Hans (Guds) Svar." I selve Kurset er denne "oversættelse" en funktion der normalt tillægges Helligånden. Det siges med billeder for at det kan korrespondere med hvad vores oplevelse er, ikke fordi det er virkelighed.
En anden nyttig analogi der kan hjælpe på vores forståelse er vores oplevelse af solopgange og solnedgange. Vi observerer alle, til en person, at solen tilsyneladende står op og går ned hver dag. Mange mennesker fortæller faktisk om dybe åndelige eller æstetiske oplevelser omkring disse

opfattesler. Men vi har næsten alle lært, at det ikke er solen der går op eller ned, eller overhovedet bevæger sig. Men det er jordens rotation om sin egen akse, der får solen til at "stå op" og "gå ned", samtidigt med at planetens kredsen omkring solen bevirker årstidernes skiften. Således er det *tilsyneladende* faktisk en illusion, der gør *virkeligheden* til løgn. På samme måde er vores oplevelse af, at Jesus eller Helligånden gør ting *for* os, eller siger ting *til* os, illusionen, der gør virkeligheden om at vi selv er de egentlige ophavsmænd til vore ord og handlinger, til løgn. Det er afgørende at forstå, at det er os der vælger at fjerne os fra kærlighedens og lysets tilstedeværelse i vore sind, der omtales som Helligånden eller Jesus. Det er således os der må vælge at vende tilbage til denne *stationære* kilde til Lys. Sindets bevægelser - at det vandrer bort fra kærligheden og så vender tilbage til den - er vort ansvar.

Derfor har alle vores spørgsmål deres oprindelse i at vi har valgt at fjerne os fra vores Kilde i sindet - det er derfor Kurset lærer os, at spørgsmål er af egoet (B-in.4; B-2.9:1) - og de finder deres svar i at vi vender tilbage til sindets beslutning om at adskille sig, og nu vælger for Gud i stedet for imod Ham. At fokusere på specifikke behov eller spørgsmål bliver på den måde en forstærkning af det egoet vil have os til at tro: At vi faktisk har fjernet os. Et svar fra udenfor vores sind, som er den måde vi sædvanligvis oplever Jesus på, fortsætter simpelthen illusionen om vores adskillelse. Jesus opfordrer således indtrængende Helen til at vende tilbage til Guds Kærlighed for at få sit svar, ligesom han indtrængende opfordrer os i denne vidunderlige lektion: " Jeg påkalder Guds Navn, og mit eget":

Tro ikke Han hører de små bønner fra dem, der påkalder Ham med navne på afguder verden værdsætter. De kan ikke nå Ham på den måde. Han kan ikke høre anmodninger om at Han ikke skal være Sig Selv, eller om at Hans Søn skal modtage et andet navn end Hans.....

Ty til Guds Navn for at få din befrielse, og den gives dig. Ingen anden bøn end denne er nødvendig, for den indeholder dem alle i sig. Ord er meningsløse, og al bøn unødvendig når Guds Søn påkalder sin Faders Navn. .....

Alle små ting er stille. Små lyde er lydløse nu. Jordens små ting er forsvundet. Universet består ikke af andet end Guds Søn, der kalder på sin Fader. og hans Faders Stemme svarer i hans Faders hellige Navn. I dette evige, stille forhold, hvor kommunikationen helt transcenderer alle ord, og i dybde og højde langt overgår hvad ord på nogen mulig måde kan formidle, er evig fred. I vor Faders Navn vil vi opleve denne fred i dag. Og i Hans Navn skal den gives os. (A-dI.183.7.3-5; 10:1-3; 11)

Vi fortsætter nu med budskabets afsluttende konklusion, og knytter an ved den ide jeg allerede har talt om, nemlig at ord kan tjene enten egoets frygt eller Jesu kærlighed. Igen er det ikke formen der

er vigtig, men det underliggende indhold. Guds "Stemme", uden form, er stille, som vi vil komme til at se.

Sommetider vil ord begrænse frygt; sommetider ikke. Det er derfor nogle mennesker hører ord, nogle modtager følelser af en indre overbevisning, og nogle lægger slet ikke mærke til noget. Men Gud har svaret, og Hans Svar vil nå dig når du er rede.
Svar påhviler ikke dig. Enhver begrænsning du pålægger dem forstyrrer det du hører. Guds Stemme er stille og taler i stilhed. Det betyder at du ikke formulerer spørgsmålet, og at du ikke begrænser svaret (det betyder, at det er bedst for os ikke at gøre det).
At spørge er en form for bøn. Det er ikke et krav. Det er ikke at betvivle. Det er ikke begrænsning. Det eneste virkelige spørgsmål er om Guds Svar. Dertil er der brug for ydmyghedens tillid, ikke den falske sikkerheds arrogance. Tillid kan ikke ligge i afguder, for det er blot tro på magi. Tillid kræver tro på at Gud forstår, kender svaret og vil svare. Det betyder en tilstand af fred. Det kan du med sikkerhed bede om. Hvis du ikke føler at du har den, er at spørge om du kan få den faktisk det eneste virkelige spørgsmål du kan stille.

Et andet udtryk for den samme ide er den ofte citerede sætning i *Et Kursus i Mirakler* om, at vores eneste funktion er at acceptere Soningen for os selv. Vi spørger ikke, eller forlanger; vi *accepterer* simpelthen den fred og sandhed der altid er tilstede i os. Således finder vi klart formuleret det der nu vil blive gentaget, at vores virkelige bøn burde være om fred, og det er den eneste bøn der giver mening.
Dette afslutter Jesu specielle budskab til Helen, hvorefter der kom de notater der mere korrekt hører til selve bogen. Der var ingen præcis datering på disse notater, og derfor ved jeg ikke nøjagtigt hvor mange dage der gik imellem budskabet og bogen. Jeg husker dog, at tidsrummet var relativt kort.

Bønnens Lovsang: Bogen

På de første to sider i Bønnens Lovsang finder vi de følgende sætninger, der drejer sig om det samme emne: At bede om konkrete ting:

Bøn er den største gave Gud velsignede Sin Søn med, da Han skabte ham. Den var dengang, hvad den skal blive; den ene stemme Skaberen og det skabte deler; den sang Sønnen synger for sin Fader, Der gengælder Sønnen den tak den tilbyder Ham. (BL-1.in.1:1-2)

Bøn anvendes på denne måde som et synonym for tilstanden af fuldkommen eenhed imellem Gud og Kristus, Skaberen og skabningen. Det er erindringen om den eenhed i vores splittede sind, som Kurset omtaler som Helligånden, og som af Jesus blev manifesteret for os i drømmen om denne verden. Men siden vi alligevel ikke er parate til at lægge vores frygt til side, for at acceptere kærligheden til det vi er, har vi brug for at acceptere denne kærlighed i de former vi kan acceptere:

For dig der er i tiden lidt, tager bøn den form der vil passe bedst til dit behov. Du har kun eet..... (Bøn) er ikke blot at spørge eller at bønfalde. Den kan ikke få det ønskede resultat før du erkender, at den ikke beder om noget.....Sand bøn må undgå den fælde det er at bede om noget. Bed hellere om at modtage det der allerede er givet; om at acceptere det der allerede er der. (BL-1.in.2:1-2; BL-1.I.1:2-3, 6-7)

Men vi bør ikke glemme, at en sådan måde at bede på er illusorisk, og derfor kan friste os til at glemme, at sandheden allerede er til stede indeni os, og kun behøver at blive accepteret.
Bogen fortsætter:

Du har fået at vide, at du skal bede Helligånden om løsningen på et hvilket som helst specifikt problem, og at du vil modtage et specifikt svar, hvis det er det du har brug for. 103) Se f.eks. T-11.VIII.5:4-5; T-20.IV.8:4-7, samt Jesu personlige ord til Helen, som vi har set i hans specielle budskab til hende den 14 dec. 1965 (på side) Du har også fået at vide, at der kun er eet problem og een løsning 104) Se A-dI. 79 og 80. I bøn er dette ikke selvmodsigende.....Derfor er det ikke formen på spørgsmålet der har betydning, og heller ikke hvordan det stilles. Svarets form vil, hvis det er givet af Gud, passe til dit behov som du ser det. Det er blot en genklang af Hans Stemmes svar. Den virkelige tone er altid en sang af taknemmelighed og Kærlighed. (BL-1.I.2:1-3, 6-9)

Her finder vi den samme lære som i det specielle budskab, men nu præsenteret i en mere generel form. Ligeledes finder vi her det princip, der forklarer den form *Et Kursus i Mirakler* kommer i, nemlig at den form læren kommer i tilpasses det specifikke undervisningsbehov for det aktuelle emne, nøjagtigt som Jesus har forklaret tidligere. Når der er tale om bøn som en *proces*, afspejler det Jesus siger afslutningen på processen, hvor vi forstår at der kun er eet problem - adskillelsen - og een løsning - accepten af Soningen; til andre tider taler han om de tidlige stadier i processen, hvor vi *oplever* Helligånden som en der løser problemer for os. Men den sande løsning på vore problemer hviler altid i det ene Svar der er Guds Kærlighed, der er den "virkelige lyd" i bønnens

lovsang. Som Jesus nu vil forklare os, er det oplevelsen af sangen vi i virkeligheden ønsker - hans kærlighed - ikke de illusoriske former vi muligvis oplever dens spejling i:

Du kan altså ikke bede om genklangen. Det er sangen der er gaven. Sammen med den kommer overtonerne, harmonierne, genklangene, men de er sekundære. I sand bøn hører du kun sangen. Resten føjes blot til. Du har først søgt Himlens Rige, og alt andet er i sandhed blevet givet dig. (BL-1.I.3)

Med andre ord gør Jesus her, ved at fortsætte med temaet fra sit sepcielle budskab til Helen, alle studerende af hans kursus opmærksomme på, at det de virkeligt ønsker er Guds fred, ikke dens specielle afspejlinger. Den virkelige kærlighed er vort hjertes begær, ikke de illusoriske manifestationer; det er den vidunderlige sang i Guds Kærlighed vi længes efter at huske, ikke de forskellige genklange der bøjer af igennem vore frygtsomme sind. Formålet med at Jesus er i vores liv er ikke at han skal skænke os det vi specifikt beder om, eller besvare vores specifikke spørgsmål, men derimod at minde os om det eneste Svar på alle disse bekymringer, som hviler roligt i vores sind, og tålmodigt afventer at vi byder det velkommen. Som Kurset siger: "Kærligheden venter på velkomst..... og den virkelige verden er blot din velkomst til det som altid var. (T-13.VII.9:7)

Når vi først har genforenet os med denne kærlighed, og har taget Jesu hånd, som minder os om Hvem vi virkeligt er, forsvinder alle vore bekymringer uundgåeligt. Siden indholdet i vore problemer var adskillelsen fra Kærligheden, ligger ophævelsen af dem simpelt hen i at forene sig med den igen. Det er meningen med allusionen til bibelcitatet om, at når vi har søgt Himmerigets Kærlighed, er alt andet "sandeligt blevet givet os". Vi har husket freden og kærligheden, der er det eneste sande Svar.

Bønnens Lovsang fortsætter med, at Jesus bliver endnu mere specifik:

Hemmeligheden ved sand bøn, er at glemme de ting du tror du har brug for. At bede om det specifikke, er næsten det samme som at se på synd, og så tilgive den. (BL-1.I.4:1-2)

"Sand bøn" er her Jesu vending for de øvre trin i bøn, som er den virkelige betydning af at forene sig med Guds Kærlighed. Lidt senere i bogen sammenligner han processen med at bede med en stige. At bede om specielle ting, eller at søge vejledning for at få specielle svar, afspejler de lavere trin på stigen. Det omtales som at "bede-ud-af-behov", og er altid baseret på "følelser af svaghed og utilstrækkelighed, og kunne aldrig udføres af en Søn af Gud der ved Hvem han er." (BL-1.II.2:1) Derfor kan enhver der er usikker på sin Identitet ikke andet end bede i disse former.

Jesu mål er her klart ikke at få folk til at føle sig skyldige når de glider over i denne magiske form for bøn, men simpelthen at minde dem om hvad de virkeligt ønsker. Man må altid begynde med

begyndelsen, og *Et Kursus i Mirakler* ville aldrig foreslå, at de studerende skulle springe over disse trin, der er nødvendige for at nå deres mål, som er sand fred. Det er disse trin der til sidst lader Gud tage Sit "endelige skridt", som er at løfte Sine børn tilbage til Himlen - "Gud vil Selv tage dette sidste skridt. Nægt ikke at tage de små skridt Han beder dig om at tage til Ham." (A-dI. 193.13:6-7). Men her på de første sider af bogen prøver Jesus på at korrigere de fejltagelser både hans studerende og Helen begik i starten af Kursets liv i offentlighed. Han minder folk om, at de er fristet til at lade sig nøje med de små krummer egoet tilbyder dem, hvor de i stedet kunne få den vidunderlige sang, som deres Identitet i Kristus er: "Her beder Guds Søn ikke om for meget, men om alt for lidt." (T-26.VII.11:7) Denne pointe bliver tydeligere i den næste passage:

og på samme måde overser du i bøn dine specifikke behov som du ser dem, og overgiver dem i Guds Hånd. Der bliver de til dine gaver til Ham, for de fortæller Ham, at du ikke vil have andre Guder end Ham; ingen anden Kærlighed end Hans. Kan Hans svar være andet end din erindring om Ham? Kan den erstattes af et lille ubetydeligt råd, om et problem der varer et øjeblik? Gud svarer kun for evigheden, og alligevel er alle små svar indeholdt i det.....Der er intet at bede om, fordi der intet er tilbage at ønske. (BL-1.I.4:3-8; 5:6)

Så når vi føler os ubeslutsomme eller usikre i en situation, og ikke kan finde ud af hvad vi skal gøre, bliver vi bedt om at løfte vore sinds opmærksomhed op fra slagmarken nedenunder, hvor vi tror vi eksisterer, og hvor vi hele tiden søger "et lille ubetydeligt råd, om et problem der varer et øjeblik?". Når vi forlader slagmarken, genforener vi os med Jesu eller Helligåndens kærlige tilstedeværelse, og bliver således mindet om, at alt hvad vi ønsker er Guds fred. Fra dette fredens og kærlighedens sted i vores sind, vender vi så igen vores opmærksomhed imod den situation vi er konfronteret med. Når vi så atter er på slagmarken, men nu medbringer erindringen om vorres sande mål, vil vi uundgåeligt indse hvad vi bør gøre. Vi har gjort vores del ved at fjerne vores frygt for at forenes - som var det der forstyrrede vores bevidsthed om kærlighedens tilstedeværelse - og Svaret vil så flyde igennem vores sind i den form vi har brug for at høre: "Der er intet at bede om, fordi der intet er tilbage at ønske." På den måde har Jesus rejst spørgsmålet for alle sine studerende: Er det lille svar du modtager på et specifikt spørgsmål det du virkeligt ønsker, når du i stedet for kan få Guds fred *og* sikkerheden ved dine næste skridt i denne illusoriske verden? De små svar er indeholdt i det ene Svar, men ikke vice versa; vi bringer illusioner til sandheden, ikke sandheden til illusioner. Denne lære udgør den "række af lektioner", som Jesus nævnte for Helen i sit indledende budskab til hende. Han mindede hende om, at hun skulle huske hvem hun var, igen i denne sidste del af hendes liv, og at det ikke længere var nødvendigt at foregive at hun var een hun ikke var. Hendes liv som Helen kunne så udtrykke hendes virkelighed som kærlighed. Men som vi allerede har set havde

disse lektioner ingen synlig virkning. Faktisk valgte Helen at udsætte dette skridt indtil det øjeblik hun døde.

Vi kommer nu tilbage til bogen, hvor Jesus igen taler om menneskers oplevelser på stigens lavere trin, og behovet for hjælp:

Dette er ikke et niveau af bøn enhver kan opnå endnu. De der ikke har nået det, har stadig brug for din hjælp til bøn, fordi deres bøn endnu ikke er baseret på at tage imod. Hjælp til bøn betyder ikke, at en anden mægler imellem dig og Gud. Men det betyder faktisk, at en anden står ved siden af dig, og hjælper dig med at hæve dig op til Ham. (BL-1.I.6:1-4)

Læseren vil måske her huske Jesu ord til Helen før Bønnens Lovsang begyndte (se ovenfor pp) der forstærkede hendes forening med andre, ved at styrke deres egen evne til at "høre" for sig selv. For igen at citere Jesu påmindelse til os helt i begyndelsen af Tekstbogen: "Alle mine brødre er specielle." (T-1.V.3:6).

Hvis vi endnu en gang taler om de forskellige niveauer i bøn, kan vi uddrage de forskellige niveauer hvorpå vi kan forstå Jesus, inklusive hvad det betyder at forholde sig til ham. I *Et Kursus i Mirakler* forklarer Jesus at vi end ikke kan tænke på Gud uden en krop, eller i en eller anden form vi tror vi genkender (T-18.VIII.1:7). Derfor, som en vigtig passage forklarer senere i Tekstbogen:

Fordi du tror du er adskilt, præsenterer Himlen sig også som adskilt for dig. Ikke at det i sandhed er sådan, men for at det bindeled der er givet dig så du kan forenes med sandheden, må nå dig igennem det du forstår. Fader og Søn og Helligånd er som Eet, ligesom alle dine brødre forenes som een i sandheden.....Det er Helligåndens funktion at undervise i hvordan denne eenhed opleves, hvad du må gøre for at den kan opleves, og hvor du bør gå hen for at gøre det.

Alt dette tager hensyn til tid og sted som om de var adskilt, for så længe du tror at en del af dig er adskilt, er begrebet eenhed forenet som eet, meningsløst.....(Således må denne Eenhed) anvende det sprog dette sind kan forstå, og den tilstand det tror det er i. (T-25.I.5:1-3; 6:4; 7:1,4).

Vi må altså tale om Jesus på to niveauer: Det første er det metafysiske, hvor hans kærlighed og tilstedeværelse er abstrakt og ikke-specifik, som er kendt af præstinden, og som kan symboliseres af vandet i vores eksempel med glasset; det andet afspejler vores oplevelse i drømmen, hvor Jesus er kendt af os som en krop med en personlighed, fordi vi tror at vores identitet er rodfæstet i den materielle verden. Jesu kærlighed og nærvær formidles derfor igennem vore adskilte sind, der tror vi er i kroppe, og derfor er vores oplevelse af ham som en person bestemt af den særlige form på det glas, som er det vi har brug for at lære.

Tilsvarende består det nederst trin på den stige der beskrives i Bønnens Lovsang, af det at bede om ting, fordi vi tror vores virkelighed er her i verden:

På disse niveauer er bøn blot ønsker, der opstår af en følelse af knaphed og mangel. (BL-1.II.1:5)

Men efterhånden som vi vokser i tilgivelse, og stiger op ad bønnens stige, bliver vi stadigt mere bevidste om den nærværende kærligheds abstrakte og formløse natur,

indtil den (bøn) når sin formløse tilstand, og smelter sammen i total kommunikation med Gud. (BL-1.II.1:3)

Her slutter vores gennemgang af Bønnens Lovsang, og vores korte digression ind i emnet bøns og Jesu væsen, og modstillingen af illusionen og virkeligheden. I det næste afsnit vender vi tilbage til Helen, og den betydning vores lige overståede gennemgang har for hendes forhold til Jesus.

Helen og Jesus: Illusion og virkelighed

Vi begynder med processen omkring nedskrivningen af *Et Kursus i Mirakler.* Indtil nu har vi i denne bog talt om nedskrivningen set ud fra det perspektiv Helen oplevede Jesus og dikteringen i. Nu kan vi i lyset af vores gennemgang i de forrige afsnit, tage endnu et skridt i at forstå selve nedskrviningens sande væsen.

Omkring et årstid efter at Kurset var udkommet, henvendte en tydeligvis oprigtig kvinde sig til Helen, og spurgte hvordan Jesus kunne have skrevet Kurset når han ikke kendte det engelske sprog. Selvom spørgsmålet på den ene side kan forekomme naivt, hjælper det på den anden side til at sætte fokus på undersøgelsen af den rolle Jesus faktisk spillede i nedskrivningen af *Et Kursus i Mirakler*. Ved første øjekast, og som historien om nedskrivningen sædvanligvis fortælles, forekommer det som om personen Jesus står indeni Helens sind med en mikrofon, og - ord for ord på engelsk! - dikterer hende Kursets tre bøger. Det må naturligvis huskes, at dette på eet niveau var Helens oplevelse. Men ligesom med fejlopfattelsen af solens op- pg nedgang hver dag, bør ens oplevelse, selvom den er gyldig for den enkelte, alligevel ikke tages for den faktiske sandhed, og slet ikke som et forbillede for formen på andre menneskers oplevelser. Før jeg går videre med Kursets nedskrivning, kunne jeg tænke mig at fortælle en relevant hændelse om Helen og Jesus. Denne hændelse illustrerer måske mere end nogen anden de to niveauer, som man kan beskrive sit forhold til Jesus med: Det tilsyneladende og virkeligheden. Jeg vil først fortælle omstændighederne som de skete, og dernæst diskutere dem set ud fra vores forhold til Jesus.

En eftermiddag under vores tur til San Francisco i sommeren 1975, besøgte Helen og jeg et smukt kapel, der var bygget af en broder til en af Maryknollsøstrene, som var en af vores meget kære venner. Imens Helen og jeg sad i stilhed, faldt et hår fra hendes øjenvipper ind i hendes øje. Hun fortalte mig hvorledes dette ikke var en ualmindelig oplevelse for hende, fordi hendes øjenvipper var lange. Men, fortsatte hun, det var aldrig noget problem fordi Jesus altid tog håret ud for hende. Helen beskrev så for mig hvordan hun lukkede øjnene og bad, og når hun åbnede dem var håret væk. Derefter fortsatte vi med at sidde i kapellet med lukkede øjne og bede sammen. Og ganske rigtgt lå håret nogle øjeblikke senere på Helens kind.

Det var klart, at Helens *oplevelse* var, at Jesus tog øjenhåret ud af hendes øje, men det giver virkelig ikke nogen mening, medmindre man er parat til at tro, at Jesus tog øjenhåret ud af Helens øje med sin finger, eller en variation af dette. Da jeg vidste at en diskussion af denne magiske Jesus kun ville gøre Helen bange, afstod jeg fra at bringe det op, selvom jeg gjorde det indirekte et par år senere i den diskussion om bøn, der førte til nedskrivningen af Bønnens Lovsang. Det jeg tror der skete med øjenhåret er som følger.

Tænk igen på, at Jesus bogstaveligt talt ikke gør noget. Han er og bliver en abstrakt tilstedeværende kærlighed i vores sind, på samme måde som et fyrtårn, der simpelthen skinner sit lys ud i den mørke nat. De skibe der er faret vild på havet opfatter lyset, og sejler henimod det. Lyset selv kalder ikke aktivt på dem, men dets tilstedeværelse minder dem om hvor sikkerheden er. Sådan tjener Jesus (og Helligånden) som en påmindelse. Som det tydeligt fremgår af denne bog brugte Helen hele sit liv på at forsøge at løbe væk fra Jesus, og hele tiden at vende sig væk fra hans lys, og bruge sit egos bekymringers og fordømmelses mørke som et skjulested. Det var derfor Jesus tidligt under dikteringen talte til hende om de to stadier der er i forsøget på at undslippe mørket: "Det første er erkendelsen af, at mørke *ikke kan* skjule.....det andet, at der intet er du *ønsker* at skjule, selvom du kunne." I øvrigt står dette udsagn, som jeg allerede har citeret, nu i en let redigeret form i den første paragraf i afsnittet "Udfrielsen fra Mørket" i kapitel 1 i Tekstbogen.

En af de måder hvorpå Helen gav udtryk for at løbe væk, var ved at angribe sine øjne. Vision har altid været et vigtigt symbol i åndelige sammenhænge, og *Et Kursus i Mirakler* er ingen undtagelse. Derfor siger det sig selv, at Helens ego ville angribe hendes øjne som et symbol på hendes forsøg på ikke at *se* hvad Jesus lærte hende. Faktisk gennemgik Helen en periode under nedskrivningen af Kurset, hvor hun var sikker på at hun var ved at miste synet. Hun blev panikslagen, og lod sig indlægge på det øjeninstitut der var en del af Medical Center. Men hun blev udskrevet efter et par dage, og efter at alle prøver havde vist sig negative. Snart efter vendte hendes syn tilbage, og i mange, mange år "mediterede" Helen på at udvikle en løsgjort retina, fordi hendes frygt for dette var så stor. Og nær afslutningen af sit liv havde hun faktisk endelig "held" til at få løsgjort sin retina.

Et andet eksempel på Helens modstand imod at dele Jesu vision, kom under en række forsøg han gjorde på at få hende til at se på sig på korset, sandsynligvis for at hun så ville kunne se at han ikke led. Meget ofte prøvede jeg på at hjælpe Helen med dette, og bad sammen med hende imens hun "så" korset. Men hun flyttede altid Jesus til det nederste venstre hjørne af sit synsfelt, og undgik derved at se ham ansigt til ansigt. Hun var aldrig i stand til at se ham som han bad om.

På en langt mindre skala kan Helens "løsgjorte øjenvipper" også forstås som en afspejling af hendes modstand imod at se det Jesus ville have hende til at se. På et plan hun ikke var i berøring med, tog hun en beslutning om at adskille sig fra hans kærlighed og derfor fra Kristi vision, der er Kursets mål. Denne beslutning, der toges på grundlag af frygt, var grundlæggende lige så ikke-specifik som den kærlighed Jesus repræsenterede, selvom den manifesterede sig i specifikke former. I dette tilfælde var øjenhåret i øjet *virkningen, der kom* af *årsagen*, som var Helens beslutning om at adskille sig fra Jesu kærlighed. Når Helen besluttede sig for at lade Jesus hjælpe sig med øjenhåret, afspejledes på det kropslige plan beslutningen, der blev truffet i hendes sind, om at nærme sig Jesus og forene sig med hans kærlighed. På den måde ophævede hun årsagen til at øjenhåret var i øjet - at være adskilt fra Jesus - ved at vælge at forene sig med ham. På dette tidspunkt, når årsagen var ophævet, blev virkningen også ophævet, og derfor endte øjenhåret på Helens kind.

Pointen i alt dette er, at Jesus i virkeligheden intet gjorde. Helen gjorde alt arbejdet; først ved at fjerne sig fra Jesus (som førte til at *hun* stak øjenhåret i øjet), og dernæst ved at bevæge sig tilbage til ham (der førte til at *hun* fjernede øjenhåret fra sit øje). Men hendes oplevelse var at Jesus hjalp hende, på samme måde som med det før nævnte eksempel med solens op- og nedgang. I virkeligheden forblev Jesu kærlighed og lys stille, imens Helen fjernede sig og nærmede sig ham, ligesom solen forbliver relativt stationært imens jorden roterer og svæver rundt om den.

Hvis vi nu vender tilbage til Helen og Kurset ser vi, at selvom hendes oplevelse helt bestemt var den, at Jesus - en person *udenfor* hende selv - forholdt sig til hende og dikterede til hende, var den sande virkelighed meget anderledes. Helen kunne lade sit sind vende tilbage til erindringen om Guds Kærlighed - hendes sande Identitet - som af hende blev symboliseret ved Jesus. Ved at forene sig med ham forende hun sig med kærlighed. Denne forening har ingen form eller specifikke egenskaber, fordi kærlighed, som vi har set, er abstrakt og hinsides alle egoets opdelinger. Denne kærlighed, som Jesus var manifestationen af, flød igennem det adskilte sind vi kender som Helen (vandet der tager form efter glasset) og kom ud til verden som de tre bøger vi kender som *Et Kursus i Mirakle*r. Det var således Helens sind der gav Kurset dets form; indholdet kom fra udenfor hendes egosind, fra en kærlighed der ikke desto mindre er i hendes sind, som den faktisk er i os allesammen. Husk på Helens egen beskrivelse, der blev givet i II del, om at Jesus gjorde brug af hendes "uddannelsesmæssige baggrund, interesser og erfaringer, men det angik stilen (dvs. formen) fremfor indholdet".

Når man ser på Kursets særlige form og struktur, kan man finde næsten nøjagtige paraleller i Helens eget liv. Helen var amerikaner, og talte derfor indlysende engelsk, som er Kursets udtryksform og sprog. Hun var freudiansk psykolog og lærer, og Kurset indeholder et sofistikeret psykodynamisk studie af egoet, som kom i et kursusformat: Tekst, arbejdsbog for studerende, og Håndbog for Lærere. Derudover er dets mål at vi lærer af vores indre Lærer, Helligånden, for at vi derigennem kan blive Guds lærere. På trods af sin tydelige ambivalens, identificerede Helen sig alligevel med den kristne tradition, og mere specifikt den romsersk katolske, og var meget hjemme i Bibelen. *Et Kursus i Mirakler* kommer idenfor de traditionelle kristne rammer, og korrigerer fordrejningerne og misforståelserne i denne totusinde år gamle tradition, og indeholder desuden mere end otte hundrede citater og allusioner til Bibelen. Helen elskede Shakespear og de store engelske digtere, og stilen i Kurset er meget shakespearsk i formen, idet store dele af materialet kom i blankvers og iambiske pentametre, som var Shakespears poetiske sprog. Helen besad et strengt logisk sind - læseren vil huske hendes kærlighed til, om ikke afgudsdyrkelse af, logik som universitetsstuderende - og Kursets teori bliver præsenteret med en meget streng logik, der når først dens grundlæggende præmisser er accepteret, ikke kan diskuteres. Endelig nærede Helen stor respekt og kærlighed til Platon, og der findes et antal konkrete henvisninger til Platons arbejde. Dertil kommer, som jeg påpegede i *Kærlighed Dømmer Ikke*, at *Et Kursus i Mirtakler* kommer indenfor en filosofisk tradition, der selvom den kan spore sine rødder tilbage til førsokratikerne, mere korrekt begynder med Platon, den sande fader til den vestlige filosofi, sammen med Sokrates.

Tilsyneladende er den eneste undtagelse i denne liste over Kursets formelle karakteristika, det stærke gnostiske tema der løber igennem materialet, for slet ikke at omtale anvendelsen af speciel gnostisk terminologi 105) Dette diskuteres detaljeret i min før nævnte bog Kærlighed Dømmer Ikke

Helen og jeg diskuterede aldrig emnet (min interesse for det begyndte ikke rigtigt før efter hendes død), men så vidt jeg ved havde hun intet bevidst kendskab til denne vigtige filosofiske og religiøse bevægelse. Men siden platonikere var blandt de ledende gnostikere, og platonisk gnosticisme skinner igennem meget af Kursets lære, må der have været en del af Helens sind der var bekendt med denne tradition.

Altså som sagt, var Helen ansvarlig for Kursets specifikke form; Jesu abstrakte kærlighed - kilden - for dets indhold. På et spørgsmål der blev stillet i en gruppe i North Carolina som vi en gang besøgte, svarede Helen, at naturligvis var *Et Kursus i Mirakler* psykologisk, og organiseret som et kursus, fordi hun var psykolog og lærer. Men jeg mindede hende dog bagefter om, at hun blev psykolog og lærer ifølge en beslutning hun havde taget *førend*, og på et plan der var *forskelligt fra*, hendes bevidste eksistens som Helen Schucman. Det gjaldt også den kendsgerning, at de tre

mennesker der var nærmest Kurset - Helen, Bill og jeg - alle havde Ph.d i klinisk psykologi. Kurset lærer, at tid ikke er lineær, og at valg træffes på sindets plan - udenfor tiden - uafhængigt af hjernen og kroppen, som vi identificerer os med. 106) Den interesserede læser kan konsultere min bog "En Kæmpe Illusion: Tid ifølge ET KURSUS I MIRAKLER", for at få en dybtgående behandling af Kursets forståelse af tid. Derfor var vores valg af at blive psykologer, og Helens af også at blive lærer, næppe tilfældige. Det var nødvendigt at Helen blev psykolog og lærer, så hendes hjerne kunne acceptere Kursets lære i den form. Vanskelighederne ved at forstå dette fænomen kommer, som kort omtalt før, af at vores hjerne er programmeret lineært, så den ikke kan gå ud over sin egen programmering og forstå sindets ikke-lineære tilstand. Men som vi har set, var Helens oplevelse at Jesus anvendte hendes særlige talenter og evner, ligesom hun oplevede at han specielt hjalp hende. Læseren vil muligvis huske disse linier fra den oprindelige diktering (se side) der er slettet i det udgivne Kursus:

Du må have lagt mærke til hvor ofte jeg har anvendt dine egne ideer til at hjælpe *dig* med.

og så, da Jesus talte om hvordan Helligånden lærer os hvordan vi "skal bruge det egoet har lavet til at *undervise* os i det modsatte af hvad egoet har *lært*" (det findes i en let modificeret form i den publicerede tekst i T-7.IV.3, og er præsenteret i del II i denne bog), sagde han til Helen:

Du kunne ikke få et bedre eksempel på Helligåndens forenende formål end dette kursus. Helligånden har taget meget forskellige områder af det du har lært tidligere, og anvendt dem til en *forenet* kursusplan.

For nu at gentage det var det i virkeligheden sindet hinsides Helen - her kaldet Helligånden - der tog de "forskellige områder" fra hendes liv og "anvendte dem til en *forenet* kursusplan."

Derfor kan vi nu bedre forstå den sande natur af Helens forhold til Jesus, på et mere sofistikeret plan. Som et abstrakt og ikke specifikt nærvær, er og bliver Jesus ved med at være en tanke om fuldkommen kærlighed i alle menneskers sind, selvom de stadig tror at drømmen er virkelig. Den tanke vi kender som Helen genforenes med den tanke vi kender som Jesus. I den drøm der er verden, manifesterede denne forening af kærlighed sig som *Et Kursus i Mirakler*. Helens Selv, som vi har beskrevet som den fuldstændigt objektive og upersonlige præstinde, er det mere fuldstændige udtryk for denne forening, fordi det mere direkte afspejlede denne kærligheds abstrakte og upersonlige natur.

Forudsat denne virkelighed, kan vi nu også forstå motiveringen for *Bønnens Lovsang*, og det budskab der gik forud for den. Ved at fokusere på sit egos specifikke bekymringer, var Helen bogstaveligt talt i stand til at begrave sit Selvs kærlighed. Denne kærligheds mirakel blev ofret for den magi der ligger i kravet om svar på hendes spørgsmål. Hvis vi vender tilbage til vores tidligere analogi, præsenterede Helen Jesus for et snævert fingerbøl med sit egos behov, så han kunne fylde det, i stedet for at holde en næsten uendelig beholder hen til hans rindende vande. På den måde blev Jesu kærlighed som sagt gjort mere "håndterlig". For at gentage en del af budskabet:

Et specifikt spørgsmål er faktisk en beslutning om den form for svar der er acceptabelt. Formålet med ord er at begrænse, og igennem at begrænse at gøre et enormt felt mere håndterligt.....Svar påhviler ikke dig. Enhver begrænsning du pålægger dem forstyrrer at du hører.

Alle spørgsmålene om konkrete ting, blev således symboler på den begrænsning der blev lagt på kærligheden af frygten. I begyndelsen, på de lavere trin af bønnens stige, kan de repræsentere vores forsøg på at forene os med Jesus på en acceptabel måde, der minimerer vores frygt for at forene os med hans kærlighed. Men det er en let fristelse at lade sig forføre af "svarene", og derved undgå det sande Svar. At komme forbi denne fristelse var som sagt Jesu formål med budskabet til Helen. Derfor er det altid nyttigt at blive mindet om forskellen på symbol og virkelighed, det tilsyneladende og sandheden: verdens former har kun mening i det omfang de kan hjælpe os til at komme forbi dem til indholdet, Guds Kærlighed, som er vores eneste ønske og mål.
Ud fra perspektivet i denne diskussion om meningen i bøn, kan vi nu vende tilbage til "bønnemøderne" med Judy, Bill, Helen og mig, og vores praksis med at bede om vejledning angående beslutningerne om Kursets liv i verden. Der er en fare for at tro, at alt hvad der skete i The Foundations tidlige år kom af inspiration. "Faren" ligger i at præsentere et ideal for verden, der gør det ekstremt let at opstille en specielhedsmodel, så studerende af *Et Kursus i Mirakler* ender med at føle sig som fiaskoer, fordi de ikke kan "leve op" til det eksempel vi formodes at have været. Der blev begået fejltagelser i disse tidlige år, og der var intet indviet eller sakrosant over den måde vi gik frem på. At vi havde gode intentioner er ubestrideligt, men studerende af Kurset kender særlig godt disse meget vigtige og advarende ord, der allerede er delvist citerede:

Stol ikke på dine gode hensigter. De er ikke tilstrækkelige. Men stol ubetinget på din villighed, uanset hvad der ellers måtte dukke op. (T-18.IV.2:1-3)

Dette sidste er naturligvis en henvisning til den lille villighed vi bliver bedt om at give Helligånden, til at opgive troen på at vi har ret i vores opfattelser og værdier. Hyppigt når folk beder om

specifikke svar på specifikke spørgsmål, beder de i virkeligheden Helligånden eller Jesus om at give dem de svar, som de i forvejen ubevidst ønskede. På den måde bringer de sandheden til illusioner fremfor illusioner til sandheden, som vi gentagne gange bliver bedt om at gøre i Kurset. Da vi lavede verden - illusionen - specielt for at udelukke Guds Kærlighed, er det højdepunktet af egoets arrogance, at bede Gud (eller Hans symbolske manifestationer) om at komme ind i den for at hjælpe med at løse et problem Han intet ved om. Det er derfor *Et Kursus i Mirakler* beder os om at bringe de illusioner og opfattelser vi tror på til sandheden, der er i vores sind, hvor det mørke de er, simpelthen forsvinder i nærværelsen af dens lys.

Næsten hele egotankesystemet er ubevidst for os, og derfor er vi for størstedelens vedkommende ubevidste om den tavse investering vi har i udfaldet af hændelser. Det er fordelen ved at gå ud over specifikke spørgsmål: Så er det langt mindre sandsynligt at ens hørelse bliver "forurenet". I afsnittet om Helens "specielle budskaber" nævnede jeg Helens upålidelighed når det drejede sig om specifikke ting. For nu at gentage denne vigtige pointe, kommer ubevidste egokonflikter og krav lettest op til overfladen når ens opmærksomhed er naglet til specifikke spørgsmål, behov og udfald. Når man hviler i Guds fred, er der ingen alvorlige bekymringer om udfald, og svaret bliver altid kendt og forstået. Det betyder helt bestemt ikke, at beslutninger ikke er nødvendige. Som Jesus siger i Bønnens Lovsang:

Der er beslutninger der skal træffes her, og de må træffes, enten de er illusioner eller ikke. (BL-1.I. 2:4).

Og i bogen om psykoterapi minder Jesus os om, at "Selv en udviklet terapeut har visse jordiske behov, så længe han er her." (P-3.III.1:3) hvilket betyder, at det er nødvendigt at give penge nogen opmærksomhed. Pointen er, at problemet ligger i at lægge vægt på at *høre* det specifikke svar på et spørgsmål, for en sådan interesse afleder fra det virkelige Svar.

Da Kurset blev skrevet ned af Helen, hvilede en del af hendes sind sammen med Jesus, og hans budskab om kærlighed og sandhed gik igennem hendes sind rent og uden forhindringer. Men bekymringer angående beslutninger om Kurset var altid et produkt af et splittet sind, der havde investeringer i hvad der skulle gøres, og derfor manglede "svarene" Kursets renhed. Det er som sagt vigtigt ikke at glemme den afgørende forskel på form og indhold. Det var alene Jesu kærlighed - indholdet - der var kilden til *Et Kursus i Mirakler*, men vejledningen om dets liv i formens verden kom, tror jeg, fra sind der for ofte var alt for involveret i verdens svar, og ikke nødvendigvis altid i Himlens Svar.

En del af det specielle budskab fra den 5 oktober 1975 fortjener en gentagelse:

For Gud er alle ting mulige, men du må kun bede Hamselv om Hans svar.
Det tror du muligvis du gør, men vær sikker på, at hvis du gjorde det, ville du være rolig nu, og helt uforfærdet over noget som helst. Prøv ikke på at gætte Hans Vilje for dig. Antag ikke at du har ret fordi et svar synes at komme fra Ham. Vær sikker på at du beder, og så er stille og lader Ham tale.

Denne yderst vigtige advarsel imod at tro at den indre stemme er Guds simpelthen fordi man oplever det sådan, blev understreget af denne sætning i Lærerhåndbogen: " Kun meget få kan overhovedet høre Guds Stemme," (H-12.3:3)
Før jeg går videre vil jeg gerne fortælle en historie, der handler om at bruge Helen (eller nogen af os fra vores "hellige" gruppe) som et eksempel på en der hører fejlfrit når det angår specifikke ting. For nogen tid siden blev jeg ringet op af en meget fortvivlet mand, der fortalte mig hvordan han havde modtaget specifik vejledning af Helligånden igennem det sidste par år. De fleste af detaljerne fra vores samtale husker jeg ikke, men jeg husker, at han havde fået meddelt meget konkrete ting angående steder, datoer etc. En enkelt del af denne vejledning sagde, at han ville dø på en bestemt dato, som ville være om tre dage. Og manden ringede til mig dagen før han skulle indlægges på et hospital for at gennemgå en mindre operation, som skulle finde sted på selve den dag Helligånden havde fortalt ham ville være hans sidste.
Jeg forklarede ham om forvekslingen imellem form og indhold, og brugte Helens fejlhøringer som eksempel, som omfattede hendes fejltagelser angående dødsdagene for både Louis, Bill og hende selv. Heldigvis forstod han det, og under stor lettelse lod han sig indlægge på hospitalet for at blive opereret. Ca. en uge senere ringede han til mig for at fortælle, at han var kommet godt hjem, at operationen var forløbet heldigt, og at han tydeligvis var særdeles levende. Jeg advarer ofte studerende af *Et Kursus i Mirakler* imod denne form for fejltagelser, og opfordrer dem til at være på vagt overfor enhver form for specifik vejledning de modtager, og især når Jesus eller Helligånden lyder bydende eller krævende. Kærlighed er altid tålmodig, siden den ikke kender til tid. Indholdet kan være fra Helligånden, men formen er altid et produkt af den enkeltes individuelle adskilte sind.
Et godt eksempel på denne forveksling af form og indhold er den "forklaring" Helen modtog om Kursets timing, som var budskabet om den "himmelske acceleration" (se p.) Desværre bliver denne historie af studerende af *Et Kursus i Mirakler* ofte antaget for at være den bogstavelige sandhed. Den burde hellere forstås som et sæt symboler, der blev tilpasset Helens begrebsmæssige niveau af forståelse på det tidspunkt, og hvis betydning er hinsides alle begreber. Denne "forklaring" var således den form, hvori Helen bedst kunne forstå de mærkelige hændelser den sommer i 1965. I en vigtig passage, der allerede er omtalt, lærer Jesus:

Soningens værdi (hvormed der her menes ethvert udtryk for kærlighed fra Helligånden) ligger ikke i den måde den kommer til udtryk på. Faktisk vil den, hvis den anvendes sandt, uundgåeligt komme til udtryk på en hvilken som helst måde, som er til størst hjælp for modtageren. Det betyder, at et mirakel, for at opnå sin fulde virkning, må udtrykkes på et sprog modtageren kan forstå uden frygt. Det betyder ikke nødvendigvis at dette er det højeste kommunikationsplan han magter. Men det betyder, at det er det højeste kommunikationsplan han magter *nu*. Hele miraklets mål er at hæve kommunikationsniveauet, ikke at sænke det ved at forøge frygt. (T-2.IV.5)

Som sagt var Helens ego på det tidspunkt ikke i stand til at forstå tidens illusoriske natur, da det ville have været alt for frygtprovokerende for hende; den blev ikke omtalt i Kurset før langt senere. Fordi Helens tænkemåde stadig var underlagt troen på tiden som lineær, svarede det forklaringsniveau hun kunne acceptere til denne tro. Hvis hun havde spurgt efter en forklaring senere, hvilket hun ikke gjorde, ville den uden tvivl være kommet i en mere sofistikeret form.
Jeg vil slutte dette kapitel med nogle kommentarer om og eksempler på Helens visdom. Jeg citerer dem som bevis på helligheden i det Selv, der altid var til stede i hende, selvom det var godt skjult det meste af tiden.

Den Ubevidste Præstinde

Der var en fornemmelse af visdom omkring Helen igennem hele hendes liv, der næsten var som en viden eller forudviden om sindets virkemåde, som Kurset senere ville forklare. Og det var som om denne visdom, der var tegn på det underliggende præstinde Selv i Helen, allerede var helt på plads i hendes sind - før Kurset - og det tror jeg den var. Det virkede som om hun altid var een andre naturligt søgte til for at få hjælp. Da Helen stadig var en ung kvinde, skete der noget der eksemplificerer dette, og på samme tid viser den bitterhed hun følte imod sin far. Ved en familiekomsammen opsøgte en af Helens tanter hende for at få hjælp, og Helen og hun tilbragte nogen tid sammen. Da aftenen var ved at slutte, spurgte Helens far hvad formålet var med denne lange samtale. Helen forklarede det, og hendes far svarede vantro: "Hvorfor skulle nogen ønske at snakke med dig? Du er den mindste og den ringeste." Helen tilgav ham aldrig for hvad hun opfattede som en topmålt fornærmelse, men i "Udfrielse" - et digt til Jesus - skrev hun:

Jeg er den ringeste, og dog den største. Jeg som holder din hånd, har Himlens magt med mig. Jeg går i herlighed, for Du går med mig. Udfri mig til min Faders Arme. (Guds Gaver p. 55)

Det forekommer faktisk som om hun med disse ord, der kommer fra en dybere del af Helens sind, havde tilgivet sin far til sidst. Det er interessant at digtets indhold er, at Jesus leder Helen tilbage til sin Faders Arme. Læseren kan måske også huske den stærke mulighed for, at Helens far var kilden til det materiale om lyd, der blev dikteret til hende (se ovenfor p.), et udtryk for, at Helen tillod sin far at forene sig med hende.

Jeg vil nu vende tilbage fra denne digression om Helens far. Helen fortalte mig om tre isolerede tilfælde fra sit liv, som hver for sig er eksempler på hendes medfødte erkendelse af sindets magt, og den mangel på magt til at påvirke dette sind der ligger i alt ydre. Begge disse ideer er i øvrigt afgørende for tankesystemet i *Et Kursus i Mirakler*. Jeg bør også nævne, at selvom bevidsthed om sandheden af disse ideer bestemt ikke i og for sig er et udtryk for en særlig udviklet hellighed, tror jeg, at i Helens tilfælde var en sådan bevidsthed faktisk en afspejling af denne dybere visdom, der kom fra hendes sande Selv. Den første hændelse fandt sted da Helen var barn. De to andre da hun var voksen.

Helens bror Adolph var fjorten år ældre end hun, og selvom de aldrig stod hinanden nær, (og faktisk aldrig kom til det) kunne han lide at kilde Helen, hvis hvinen og skrigen gjorde det meget tiltrækkende for ham. Helen forstod, at selvom der intet var hun kunne gøre fysisk for at stoppe ham, vidste hun at hun kunne kontrollere sine reaktioner på at blive kildet. Og derfor besluttede hun, at hun ikke længere ville være kilden. Næste gang Adolph begyndte at kilde hende, blev han mødt med ingen hvin og skrig. Da alt det sjove var forsvundet, opgav han meget hurtigt denne aktivitet. Helen havde intet gjort for at stoppe den ydre kilde til sit ubehag, men hun kunne gøre noget ved dets indre kilde, sit eget sind.

Det samme princip blev anvendt mange, mange år senere, da en kvinde flyttede ind i lejligheden ovenover Helen og Louis. Hun havde kun det bare gulv i sit soveværelse, som var direkte over Helens seng. Sent om natten, når Helen forsøgte at sove, gik kvinden rundt i sit soveværelse med højhælede sko. Og Helen lå i sin seng og skummede, og oplevede det som om denne tilsyneladende ufølsomme og tankeløse person gik på hendes hoved. Så da hun lå i sin seng denne bestemte aften, gik det pludselig op for hende, at problemet faktisk var meget simpelt: Hun *troede*, at kvinden gik på hendes hoved. Som den visuelle person hun var, forestillede hun sig en snor der gik fra kvindens hæle til sit hoved, og forstod at snoren eller forbindelsen var problemet, ikke kvindens hæle. Når først Helen opfattede problemet som eksisterende i sit sind, var løsningen klar. Imens hun stadig visualiserede snoren der forbandt skoene og hendes hoved, rakte hun ind i sin fantasi, tog en saks, og klippede snoren over. Og så faldt hun øjeblikkeligt i søvn. Igen havde Helen intet gjort for at forandre den ydre situation, og hun behøvede heller ikke at *gøre* noget med kvinden for at tilgive hende. Hun skiftede ganske enkelt tænkemåde, og tilgivelsen var fuldført.

Dette eksempel er i øvrigt vigtigt, som en korrektion af en fejltagelse mange studerende af *Et Kursus i Mirakler* begår angående tilgivelse, nemlig at de tror at et eller andet adfærdsmæssigt udtryk er nødvendigt for at tilgivelsesprocessen er fuldstændig. Selvom en sådan adfærd sommetider er nødvendig, behøver det ikke at være tilfældet. Det blev Helen belært om meget tydeligt i løbet af de første måneder da hun skrev Kurset ned, igennem en hændelse jeg nævnte i II del. Da Jesus talte om det der nu er mirakelprincip nr. 25, brugte han som eksempel en af Helens kolleger, der ikke havde gjort det bedste han kunne ud af at udarbejde en vigtig rapport. Jesus forklarede Helen, hvordan hun igennem at korrigere rapporten udførte et mirakel ved at ophæve virkningerne af kollegaens "synd", uden at den pågældende kom til kendskab (indtil denne dag) om fejltagelsen.

Mirakler er en del af en ind i hinanden gribende kæde af tilgivelse, som, når den er fuldbragt, er Soningen. Denne proces virker hele tiden, og i alle tidens dimensioner. Et meget godt eksempel på hvordan dette opnås er dengang du omskrev hele rapporten for X.....X havde mishandlet noget du elsker, ved at skrive en rapport du betragtede som meget dårlig. Du sonede for ham ved at skrive en i hans navn, der var meget god. Det var faktisk ikke dit professionelle ansvar at gøre det, men du forstod i dette tilfælde, at du *er* din broders vogter. Selvom du ikke udslettede X's synd (senere defineret som "mangel på kærlighed") udslettede du faktisk dens virkninger (som i sidste instans virkelig udsletter - i.e. ophæver - synden).
En dag vil jeg fortælle X, at ikke alene er han tilgivet, men at virkningerne af alle hans synder er udslettet. Det er det jeg allerede har fortalt dig. Når jeg kan fortælle ham det, vil han være bange i lang tid, fordi han vil huske mange ting, bevidst eller ubevidst, inklusive rapporten, en synd (i.e. mangel på kærlighed) som du har udslettet på forhånd igennem et mirakel af hengivenhed.

Det sidste eksempel involverede Louis. En aften havde Helen og Louis en diskussion som ikke havde fundet en afslutning, da Louis gik ind i soveværelset for at få sin sædvanlige aftenlur. Helen var stadig rasende, og imens hun trampede rundt i lejligheden for hun ud i køkkenet, og åbnede af en eller anden grund brødkassen. Og der lå et par af Louis meget brugte sokker, ved siden af det brød og kageværk der nu var anbragt der. Den passive agression bag Louis' åndsfraværenhed undgik ikke Helen (Louis følte aldrig at han 'matchede' Helens vrede, og dette var en ikke ualmindelig måde for ham at blive "lige" på) og hun blev endnu mere rasende. Pludselig, midt i sine mentale udfald, hvor hun sandsynligvis var lige på randen af at storme ind i soveværelset, bevæbnet til at dræbe, kom den tanke til hende: "Jeg er vred fordi jeg tror at jeg er en brødkasse, og at Louis gjorde dette *imod mig*". Hendes vrede forsvandt øjeblikkeligt, da hun indså det fjollede i sin holdning.

Disse situationer med Louis og den højhælede dame, skete før dikteringen af Kurset begyndte. Og som sagt illustrerer de Helens intuitive forståelse af det vigtige princip i *Et Kursus i Mirakler*, der allerede er citeret, at vi aldrig bliver vrede på en kendsgerning, men kun på en fortolkning af en kendsgerning (H-17.4:1-2); med andre ord kommer vores vrede kun af den fejlopfattelse (fortolkningen), at vores elendighed er forårsaget af hændelser eller omstændigheder der er udenfor os, og udenfor vores kontrol. I disse to situationer var kendsgerningerne, at damen gik på det bare gulv med høje hæle, og at Louis anbragte sine sokker i brødkassen. Fortolkningen var, at disse kendsgerninger blev gjort *imod* Helen. Og selvom dette kan have været Louis' ubevidste hensigt (jeg kan faktisk ikke stå inde for det angående kvinden), havde det intet at gøre med Helen, medmindre hun delte disse angrebstanker. Således ændrede hun ikke kendsgerningerne; hun omfortolkede dem simpelthen. Helen havde ikke brug for *Et Kursus i Mirakler*s visdom for at lære sig dette princip; hun *var* denne Visdom.

Kapitel 18

HELENS SIDSTE MÅNEDER OG REQUIEM

Når vi nu vender tilbage til vores kronologiske perspektiv på Helens liv, kommer vi til hendes sidste måneder i 1980 og 81. Det krævede ikke nogen større indsigt at få øje på det fortsatte sammenbrud af Helens fysiske og emotionelle tilstand. Foruden den indlysende virkning på Helen selv, medførte hendes forværrede situation, at hun isoleredes fra praktisk talt alle sine venner. Jeg tænker især på to mennesker, begge studerende af *Et Kursus i Mirakler* og meget glade for Helen, der blev så stærkt påvirkede over at se hende som hun var, at de følte sig tvunget til at indskrænke deres besøg ganske pludseligt (den ene havde faktisk rejst temmelig langt for at se hende). Forskellen på den Helen de kendte - med en ulastelig frisure, socialt kompetent, klog og hjælpsom, for ikke at nævne at hun var Jesu nære ven og skriver af *Et Kursus i Mirakler* - og den Helen de nu oplevede - fysisk uordentlig, fuldstændigt optaget af sine egne forstyrrede tanker, og komplet uopmærksom på alle undtagen sig selv - var så grel, at den var forstyrrende, smertefuld og endda skræmmende.

Som jeg allerede har antydet, forlod Helen aldrig sin lejlighed i det sidste år, undtagen for at gå til lægen eller tage på hospitalet. Vi vidste det ikke før langt senere, men hun var allerede ved at

mærke de emotionelle og fysiske virkninger af kræft i bugspytkirtlen. Af alle de maligne former for sygdommen, er denne i øvrigt den mest "ønskværdige", fordi den i almindelighed medfører mindst smerte. På den anden side bliver kræften næsten aldrig opdaget før tumoren er blevet så stor, at der kun er lidt der kan gøres imod den, fordi bugspytkirtlen er lokaliseret lige bag leveren. Ofte indvirker tumorens vækst på leveren, og forstyrrer dette vitale organs funktion. Denne udvikling af en dysfunktionel lever kan så blive årsagen til emotionel og fysisk pine - på kroppens niveau - og kan i sidste instans føre til døden, som det var tilfældet for Helen (*Et Kursus i Mirakler* lærer naturligvis, at *al* smerte er et resultat af ikke tilgivelse - et valg der er truffet i sindet - selvom det ser ud som det modsatte).

Dette sidste år var vanskeligt, især for Louis, fordi Helen i stigende og mere krævende grad fokuserede sin opmærksomhed på ham. Den afhængighed, der til forskellige tider i hendes liv havde været placeret på hendes mor, Bill, og på det sidste mig, vendte Helen nu mod Louis, som det tidligere er nævnt i bogen. Han kunne ikke forlade lejligheden uden at Helen blev meget ophidset. Med tiden fik de det arrangeret sådan, at Louis kunne gå ud i nogle perioder hver dag, imens jeg så blev hos Helen, sammen med en dagsygeplejerske og Evelyn, Helen og Louis' meget trofaste husholderske, som var Georgias efterfølger.

Igennem denne sidste periode talte Helen og jeg bogstaveligt talt ikke om noget af betydning angående *Et Kursus i Mirakler*. Tidligere havde Helen og jeg regelmæssigt bedt sammen, talt om Jesus eller om hvad jeg foretog mig i relation til Kurset, men nu talte vi meget sjældent om nogen af disse ting. Det var tydeligt at Helen forberedte sig på at dø, selvom vi stadig anstrengte os fordi vi regnede med at hun ville dø i en alder af 72, på trods af vores tidligere oplevelser af Helens upålidelighed med hensyn til konkrete forudsigelser; tallet 72 havde forekommet hende så tydeligt og sikkert. Så selvom afslutningen kom hurtigt, følte jeg stadig op til de sidste par dage, at Helen ville holde ud i adskilligt flere måneder, og helt hen til sommeren 1981.

Bill ringede til hende hver dag fra Californien, men deres samtaler var korte og helt indholdsløse, som de allerede havde været i nogen tid. Deres forhold havde mistet ethvert udtryk for den omskiftelighed der havde præget det tidligere, og havde tilpasset sig de rituelle udtryk for form, der dog stadig afspejlede den indre forbindelse, hvor svagt det end måtte være.

Jeg havde for længe siden opgivet enhver tanke om, at der i Helens bevidste sind ville komme nogen som helst helbredelse af hendes forhold til Bill, Jesus eller Kurset. Derfor kom det ikke som nogen overraskelse for mig, at når et af disse emner blev berørt, var der et bemærkelsesværdigt fravær af ethvert positivt udtryk hos Helen, for at sige det mildt. Således *syntes* konflikten imellem Helens to selver aldrig at blive løst. Den konflikt, der fremfor alt blev symboliseret ved hendes forhold til Jesus, og som havde raset i årevis, gled igen - nu i den sidste periode af hendes liv - tilsyneladende ind i glemsel på grund af ubemærkethed eller direkte forglemmelse. Men det indre

ubehag eller den indre mangel på fred - som er det uundgåelige resultat af enhver uløst konflikt - var der til stadighed, selvom der ikke længere var noget åbenlyst følelsesmæssigt udtryk for denne konflikt.

Og alligevel - selvom det ikke *så sådan ud*, er jeg sikker på, at i det faktiske dødsøjeblik nåede Helen endelig til en fredelig løsning på sin livslange konflikt med Gud. Den følgende beretning om hendes død sætter det endelige punktum for denne vidunderlige, inspirerende, om end også sørgelige historie om hendes liv. Jeg skulle måske nævne, at selvom denne løsning kom ved Helens død, havde den ikke behøvet at vente så længe. Som Kurset lærer os, er fysisk død ikke nogen løsning på noget problem. Læseren vil måske huske den første linie fra det fragment Helen bad mig om at indsætte i teksten: "Der er en risiko for at tro, at død er fred." (T-27.VII.10:2).

Søndag den 8 februar 1981 holdt jeg et foredrag, som havde været aftalt længe, i den nordlige del af staten New York. Selvom Helens tilstand var for nedadgående, troede vi som sagt stadig ikke at hendes død var umiddelbart forestående. Jeg ringede i løbet af dagen, og kan lige nu ikke huske om jeg talte med hende. Da jeg kom tilbage om aftenen tog jeg hen til Helen og Louis, og besluttede at blive der om natten. Helen råbte i sit dilerium ustandseligt på Louis, og jeg tænkte at jeg ville blive der for at være ved hånden. Jeg tror også der var en sygehjælper til stede. Tidligt næste morgen tog jeg afsted for at se til nogle patienter. Det sidste jeg husker om Helens bevidste tilstand er, at jeg sagde farvel, men forstod at hun end ikke vidste hvem jeg var. Imens jeg lukkede døren bag mig, hørte jeg hende råbe "Louis" for sidste gang. Hendes tilstand forblev den samme hele formiddagen, og jeg forlod min lejlighed for at tage afsted til en frokostaftale i byen. Da jeg kom hjem var der en besked på telefonsvareren om, at Louis ville køre Helen til New York Hospitals udrykningsafdeling, hvor jeg mødte dem.

Helen var allerede i coma. Det var omkring kl. 15 så vidt jeg husker, og Louis og jeg blev sammen med Helen, da man kørte hende til hendes opholdsrum. Jeg skulle undervise i Kurset om aftenen, men det aflyste jeg, fordi jeg forstod at Helens død nu var nært forestående, og at hun måske ikke ville leve natten over. Louis og jeg blev hos hende til omkring kl 20, og hendes tilstand syntes at stabilisere sig. På lægernes anbefaling valgte Louis at tage hjem, fordi lægerne mente at hun formodentlig ville leve noget længere, i det mindste til dagen efter. Jeg tog med ham, men hospitalet ringede tre timer senere, kort efter kl. 23, og meddelte at Helen var død. Vi tog tilbage til hospitalet, og Helen var stadig i sin seng. Hendes ansigt havde et bemærkelsesværdigt udtryk af rolig fred, der var så meget anderledes end det forpinte og urolige udtryk vi var blevet så vant til at se igennem disse mange måneder. Jeg huskede pludseligt hvad Helen havde delt med mig ved adskillige lejligheder, en tanke der altid bragte hende stor trøst. Jesus havde fortalt hende, at når hun døde ville han personligt komme og hente hende. Hvem kan virkeligt vide hvad der var i hendes sind i disse sidste øjeblikke? Men det fredelige udtryk i hendes ansigt var umiskendeligt, og

talte overbevisende om en oplevelse af viden om, at hendes elskede Jesus i allersidste øjeblik virkelig havde holdt sit løfte, ligesom hun havde holdt sit. Præstinden var vendt hjem.
Da jeg stod der ved siden af Helens døde krop på hospitalet, vidste jeg at hun endelig var fri, og jeg kom i tanker om forskellige linier fra det føromtalte digt "Requiem", der oprindeligt blev skrevet til søster Reginas mor. Og jeg takkede. Hele digtet er som følger:

Du kom her for en kort stund: Da Jesus kaldte, var du tilfreds med at tage afsted. For hvem ville blive, for at se på nætternes trøstesløse gentagen, og blive grå og kold hver eneste morgen?
Denne verden var ikke dit hjem. Ville Gud lade sit barn vandre omkring længe uden et hjem, som Han Selv gør lyst? Dine trætte øjne lukkede sig taknemmeligt da Han til sidst sagde "kom".
Du har glemt alt dette. Alle smertelige tanker, Al sorg, alt hvad du har fortrudt, er ophørt med at være i din erindring. Han der kaldte på dig, har løsnet alle dine lænker og sat dig fri.
Fordi jeg elsker dig ville jeg have dig til at tage afsted. Fordi jeg elsker ham kan jeg næsten ikke græde. Fordi Han elsker dig går herligheden med dig, og i den herlighed synes du blot at sove.
Han kom i barmhjertighed. Lad mig sige ham tak for, at du blev sammen med os indtil du så Ham smile, og fortælle dig at det er fuldbragt. Han vil komme efter mig på samme måde, om blot en liden stund.
Det er det jeg venter på, i vished om, at Han der lavede stjernerne ikke vil glemme. Jeg vil blive glad for at se ham smile til mig, eller, hvis Han vælger det, at vente lidt endnu. (Guds Gaver p.111)

Louis og jeg vendte tilbage til hans lejlighed hvor jeg ringede til Bill, Judy og andre venner og familien. Som jeg allerede har nævnt, spildte Louis ingen tid med at få mig til at fjerne kopier af Kurset og Helens katolske medaljoner og rosenkranse - den selvsamme nat!
Helen blev begravet to dage senere, den 11 februar, på den katolske festdag for Vor Frue fra Lourdes, der højtideligholder at den velsignede moder viste sig for Bernadette; en meget passende dag når man tænker på Helens følelser for Maria, og hendes barndomsoplevelse ved Lourdes. De mennesker der samledes til denne traditionelle, jødiske begravelse faldt overvejende i to kategorier: Dem der var studerende af Kurset, og så familie, venner og kolleger, hvoraf så godt som alle absolut intet vidste om Helens "andet liv", for slet ikke at tale om *Et Kursus i Mirakler*.
Jeg holdt mindetalen, med en så mild stemme at mange i den store skare havde svært ved at høre mig, fik jeg at vide. Louis ønskede at jeg skulle undgå enhver omtale af Kurset, og alt kristent for den sags skyld, og alligvel ønskede han at jeg skulle tale om Helens stærkt åndelige natur. Til manges overraskelse talte jeg derfor om Helens religiøse hengivenhed, og beskrev hvordan den fik hende til at hjælpe alle dem hun mente Gud havde sendt til hende. Så behændigt jeg kunne forsøgte jeg at beskrive hendes åndelige hengivenhed for Gud og Hans arbejde, der egentlig mere tilhørte

Kurset og Jesus. Mit vigtigste fokus var det omfang hvormed Helen havde viet sit liv til at hjælpe andre, en kendsgerning det store flertal af dem der sad i kapellet taknemmeligt kunne bevidne.
Men min opgave den dag var faktisk umulig, ligesom det gælder for denne bog, for hvordan skal man sandt beskrive denne bemærkelsesværdig kvinde, hvis meget menneskelige selv i virkeligheden ikke kunne skjule det overmenneskelige Selvs kærlighed, der så loyalt fik lov at flyde igennem hendes hænder? Himlens kærlighedsgave blev således udødeliggjort i *Et Kursus i Mirakler* igennem foreningen imellem Jesus og Helen, og verden vil for evigt være taknemmelig for disse tre bøger. Og uanset hvilke ord jeg rent faktisk brugte til at afslutte mindetalen med, sang mit hjerte i stedet disse til Helen, der var baseret på Horatios ømme farvel til sin elskede Hamlet (V,ii):

Now cracks a noble heart. Good night, sweet mother; And flights of angels sing thee to thy rest!
(Nu brister et ædelt hjerte. God nat, søde mor; og engleskarer synger dig til hvile.)

Epilog

HINSIDES HIMLEN OG HELEN: PRÆSTINDEN

Mit primære fokus i denne bog har været de to sider af Helens personlighed - "Himlen og Helen". Men der var også en anden dimension, som jeg har omtalt ind imellem, og især i kapitel 17. Denne dimension eksisterede hinsides splittelsen i retsindet- og u-retsindethed, og blev repræsenteret af de visioner Helens præstinde havde.
Det var yderst sjældent, at Helen talte om et andet niveau af "høring", som transcenderede hendes oplevelse af Jesu stemme. Ved meget sjældne lejligheder var jeg sammen med Helen, når hun tillod sig selv og mig at opleve denne anden dimension (jeg tvivler på, at det skete mere end fire eller fem gange). Det var virkelig en bevægelse til noget hinsides det at høre Jesus, til en sindstilstand endog hinsides Jesu individualitet. På sådanne tidspunkter forekom Helen tidløs, transformeret til en tilstand hvor det forekom som om hun blev fuldstændigt eet med den præstinde hun så i sin vision. I disse sandt hellige øjeblikke blev det mig forundt at få et glimt af Helens virkelige Identitet, som var et egoløst Selv, der knapt nok var her. De ord hun ytrede taltes igennem hende i disse perioder fra en kilde der klart nok ikke var af denne verden, men afspejlede en ældgammel, evig visdom. Hendes ansigt var fuldstændigt uden følelser, og det nærmeste jeg nogensinde kom til at beskrive det for mig selv var, at huske på beskrivelserne af den mangel på menneskelig følelse der viste sig i Bethovens dødsmaske. Den tyske digter Rilke fra det tyvende

århundrede, beskrev denne maske i The Journal of Malte Laurids Brigge (New York: Random House) med ord der afspejlede den store komponists indre livs overjordiske fred i hans dødstime:

"Mouleuren (ham der laver støbeforme af plastik) hvis butik jeg passerer hver dag, har hængt to plastikmasker ud ved siden af sin dør. Ansigtet af en ung, druknet mand, der.....smilede så bedragerisk, som om han vidste. Og under det, *hans* ansigt, som ved" (p. 76).

Dette egoløse, *vidende* Selv, var den virkelige Helen, selvom navnet "Helen" ikke rigtigt passer her. Det var klart for mig, at den Helen verden kendte, og som jeg forholdt mig til det meste af tiden, var helt uden forbindelse til dette andet Selv. For at hun kunne "høre" Jesu stemme, og få hans kærlighed oversat til *Et Kursus i Mirakler* var det nødvendigt, at hun havde en maske, en "livsmaske" så at sige. Det havde hun et bemærkelsesværdigt held med, for ingen kunne nogensinde have vidst hvad der lå bag den.
De elementer der indgik i denne maske kom helt sikkert fra Helen selv. Hvis vi tænker på hendes "tidligere livs" oplevelser, så det faktisk ud som om hun i en anden del af sit sind havde misbrugt den åndelige magt, så den blev en tjener for selvet og ikke for Gud. Og alligevel var min egen oplevelse af Helen, at hun i dette liv let kunne have rystet denne egodel af sig når som helst hun havde valgt det. Igen og igen i disse sidste år tænkte jeg på prins Hal, og den vidunderlige scene nær slutningen af Shakespears *Kong Henry IV*, II del, hvor den tidligere prins har afkastet sin lastefulde livsstil for at blive Kong Henry V. Da han får besøg af sin tidligere drikkebroder Falstaff, siger den nye og modne konge:

Tro ikke at jeg er det jeg var; for Gud ved faktisk, og det vil verden opfatte, at jeg har sendt mit tidligere selv bort (V,v). (Bemærk i øvrigt Shakespears interessante kontrast med *vide* for Gud, og *opfatte* for verden, der er identisk med den skelnen Kurset foretager; et sammenfald der næppe er tilfældigt.)

Jeg tror virkelig, at Gud *faktisk* ved, og nu kan verden også opfatte, at Helen har vendt sig bort fra sit tidligere egoselv, og genoptaget sit gamle Selv. Ved flere lejligheder nævnede Helen for mig, at Jesus havde fortalt hende, at "næste gang du kommer, vil du være anderledes", hvilket minder om linierne i lektion 157: " Jeg ønsker at træde ind i Hans Nærvær nu", der oprindeligt var tiltænkt Helen selv

Den tid vil komme, da du ikke vil vende tilbage i den samme form som du nu fremtræder i, for du vil ikke længere have brug for den. Men nu er der et formål med den, og det tjener den godt. (AdI-157.7:3-4)

Det var i øvrigt en af Helens favoritlektioner. Selvom emnet reinkarnation sædvanligvis gjorde hende meget skidt tilpas, var det hun forstod ved disse linier, at næste gang hun "kom" - hendes næste liv - ville hun være egofri, sådan som præstinden i hendes tidligere vision. Så ville Helen skille sig af med den sidste lænke om præstindens håndled, og være i verden som det lys hun i virkeligheden var, fordi hun endelig havde forenet sig med sit Selv. Et af Helens mere kærlige digte "Den Lydløse Sang", der blev skrevet i marts 1974, handler om denne afkastning af hendes falske selv:

Jeg går i stilhed. Hvor min hvile er, er Himlen. Og stjernernes tavshed synger i en lydløs cirkel. For Himlens sang kan ikke høres, og stiger langt ud over det øret kan fange, og svæver ind i en rumløs storhed, hvor lyd og stilhed mødes i fællesskab. Hellig er jeg, der bringer min Faders Navn med mig, og som bor i Ham, selvom jeg synes at vandre alene. Se omhyggeligt, så får du måske et glimt af Ham Der står ved siden af mig. Og jeg støtter mig til Ham i sikker, ubrydelig tillid. Sådan var det ikke før, for jeg var frygteligt bange for at tage Himlens hjælp til migselv. Men Himlen svigtede aldrig, og kun jeg forblev uden trøst, imens alle Himlens gaver flød forbi mig. Nu er Kristi arme alt hvad jeg har, og er hele min skat. Nu er jeg hørt op med at tvivle. Nu kommer jeg fra kaos til mit hjems stilhed. (Guds Gaver p. 76)

Helens liv kan således ikke vurderes rigtigt på det ydre, uden at gøre vold på hendes sinds sande formål. Helens ego-oplevelser var uden betydning, når vi ser på hendes liv totalt. Når en anden del af hendes sind valgte at forene sig med Bill og Jesus - som afspejlede valget af at forene sig med sit Selv og blive *Dets* kærlige og fredelige instrument, fremfor egoets hadefulde og magtsyge instrument - udslettede dette valg alle de andre. Det gør ingen forskel om man har et monstrøst ego eller et lille bitte et; en illusion er stadig en illusion, og de kan alle forsvinde i et sandt helligt øjeblik. Dette princip blev faktisk fremstillet af protokolføreren i Helens drøm, der, da hun spurgte om hvor godt hun klarede sig, svarede:

Jeg hengiver mig aldrig til spekulationer.....i mit arbejde ville det være spild af tid. Igen og igen har jeg set et menneske pludselig beslutte sig for at gøre noget ganske uventet - noget der ændrer hele billedet af hans regnskab. Det er meget sandsynligt at han først pynter på det i allersidste minut.

Helens fortsatte anstrengelser for at hjælpe andre kan derfor forstås som en afspejling af og stadig påmindelse om denne dybere tilstedeværende kærlighed i hende. Det er ikke *formen* på hendes adfærdsmæssige hjælp til andre i nød, der er den betydningsfulde faktor, men *indholdet*, som er foreningen med Jesus og derfor med andre, i en kærlighed der fuldstændigt overskred hendes verdslige selvs overfladiske egotanker. Denne nærværende kærlighed hører i virkeligheden mere sammen med den gamle præstindes symbolske identitet, hende der i Helens vision hjalp alle dem der kom til hende, helt upartisk og med lige stor kærlighed og hengivenhed. Og vi kan huske, at det samme indhold kommer til udtryk i Helens gentagne "drøm" om at hun står ved Himlens port, og hilser dem der kommer hjem med ordene"I Kristi navn, gå gennem denne port i fred".
Da Jesus fortalte Helen, at hun ville være anderledes næste gang hun kom, tænkte han på at Helen endelig ville have løst "Himlen-Helen" konflikten. Som man gør med en udslidt klædning, smed hun sit gamle ego ud, og bibeholdt kun sit sande Selv. Det er den sindstilstand *Et Kursus i Mirakler* omtaler som den virkelige verden, som er afspejlingen af virkeligheden af vores sande Selv i drømmen om adskillelsen. I den forstand var Helens ego derfor et skjold, der dels skjulte hendes hellighed, og dels udtrykte hendes ældgamle konflikt. Det sidste stykke på hendes Soningsvandring med at ophæve egoet blev fuldført, da hun valgte at forene sig med Bill og samarbejde om *Et Kursus i Mirakler* (der symboliseredes af det sidste rudiment af en kæde på præstindens håndled, som igen afspejledes i drømmen om "Protokolføreren", med dens skohornssymbolik). Selvom der kunne være gjort mere i verden med hensyn til at fuldende skrivningen, blev Helens opgave virkelig fuldført. Og nu er klædningen gledet af, og afslører den gamle præstindes og hendes åndelige ledsager Jesu stråleglans. Kun denne glans er tilbage.

Således "*kom*" Jesus faktisk efter Helen, selvom de i deres hjem af lys altid har været een og uadskilt. Sammen med alle de andre der har passeret igennem porten, modtager de nu dem der finder vejen hjem: Kristus samler sine egne til Sig. *Et Kursus i Mirakler* er et af redskaberne, der leder mørkets sovende verden tilbage til Kristi opvækkende lys, der skinner igennem porten. Derfra bydes alle Guds børn velkommen til sidst i Lyset hinsides, som de forsvinder ind i som een.
Som Kursets fødsel blev fuldbragt igennem kærlighedens forening med sig selv, som var Helens gave til verden, må dets kærligheds lys nu for evigt udstrække sig igennem mørket - ligesom Guds Kærlighed udstrækker sig igennem Hans Himmel - og blidt kalde os tilbage til erindringen om vores eneste virkelighed som Kristus.

Nu er Helens helligste formål opfyldt. For hun er kommet. For hun er endelig kommet. Ind i Kristi Nærvær er hun gået nu, og lad os være glade og taknemmelige for at det er sådan.

AMEN.

APPENDIKS

ET KURSUS I MIRAKLER - Hvad Det Siger

I 1977 skrev/dikterede Helen/Jesus et lille hæfte, i tre dele, med titlen "ET KURSUS I MIRAKLER, Hvordan det blev til, Hvad det er og Hvad det siger" som svar på mange forespørgsler om en kort introduktion til Et Kursus i Mirakler. *) Det er nu indlemmet som forord i alle publicerede udgaver af Kurset. De første to dele skrev Helen selv, og den sidste - Hvad Det Siger, blev dikteret af Jesus. Det udgør et vidunderligt sammendrag af Kursets principper, og bringes her i sin helhed:

****

Intet virkeligt kan trues.
Intet uvirkeligt eksisterer.
Heri ligger Guds fred.

"*Et Kursus i Mirakler*" begyndte med, at to mennesker pludselig tog en beslutning om at gå sammen om et fælles mål. De hed Helen Schucman og William Thetford, og var begge professorer i medicinsk psykologi ved Columbia Universitys fakultet for lægevidenskab og kirurgi i New York City. Det betyder ikke noget hvem de var, bortset fra at historien viser, at sammen med Gud er alle ting mulige. De var alt andet end åndeligt indstillede. Deres indbyrdes forhold var vanskeligt og ofte anspændt, og de var optaget af personlig og professionel accept og status. Kort sagt havde de en betydelig investering i verdens værdier. Deres tilværelse kunne næppe siges at være i overensstemmelse med noget som helst af det Kurset taler for. Helen, som var den der modtog materialet, beskriver sig selv således:

> *Jeg var psykolog og lærer, teoretisk set konservativ og ateistisk af indstilling, og arbejdede i et prestigefyldt og meget akademisk miljø. Så skete der noget, som udløste en kæde af begivenheder jeg aldrig kunne have forudsagt. Lederen af min afdeling erklærede uventet, at han var træt af de vrede og aggressive følelser vore holdninger*

afspejlede, og sluttede af med at "der må være en anden måde". Som om jeg havde fået et stikord, indvilgede jeg i at hjælpe ham med at finde den. Åbenbart er dette Kursus denne anden måde.

Selvom de mente det alvorligt, havde de store vanskeligheder med at komme igang med deres fælles projekt. Men de havde givet Helligånden den "lille villighed", der, som Kurset understreger igen og igen, er tilstrækkelig til, at Han bliver i stand til at anvende en hvilken som helst situation til Sine formål, og forlene den med Sin magt. Helens personlige beretning fortsætter:

Tre overraskende måneder gik forud for den faktiske nedskrivning, hvor Bill foreslog, at jeg nedskrev de meget symbolske drømme og lavede nogle beskrivelser af de besynderlige billeder som kom til mig. Selvom jeg på det tidspunkt var blevet mere vant til det uventede, var jeg stadig meget overrasket da jeg skrev: "Dette er et kursus i mirakler". Det var mit første møde med Stemmen. Den lavede ingen lyd, men syntes at give mig en slags hurtig, indre diktat, som jeg nedskrev på en stenogramblok. Det var aldrig automatskrift. Den kunne afbrydes når som helst og genoptages senere. Den gjorde mig meget utilpas, men det faldt mig aldrig alvorligt ind at stoppe. Det syntes at være en særlig opgave jeg på en eller anden måde, på et eller andet tidspunkt, havde besluttet at udføre. Det repræsenterede virkeligt et fælles arbejdsprojekt for Bill og mig, og meget af dets betydning ligger heri, er jeg sikker på. Jeg nedskrev det Stemmen "sagde" og læste det for ham dagen efter, og han skrev det på maskine efter mit diktat. Jeg går ud fra at han også havde sin specielle opgave. Uden hans opmuntring og støtte, ville jeg aldrig have været i stand til at fuldføre min. Hele processen tog omkring syv år. Tekstbogen kom først, så Arbejdsbogen for Studerende, og til sidst Håndbogen for Lærere. Der er kun foretaget nogle få og mindre ændringer. Navne på kapitler og overskrifter er blevet indskudt i Tekstbogen, og nogle af de mere personlige henvisninger der kom i begyndelsen, er blevet slettet. Bortset herfra er materialet grundlæggende uændret.

Navnene på dem som har arbejdet sammen om nedskrivningen af Kurset er ikke taget med på omslaget, fordi Kurset kan og bør stå for sig selv. Det er ikke hensigten at det skal danne grundlag for endnu en kult. Dets eneste formål er at vise en måde, som vil give nogle mennesker muligheden for at finde deres egen Indre Lærer.

Hvad Det Er

Som titlen antyder, er Kurset hele vejen igennem organiseret som et undervisningsredskab. Det består af tre bøger: En Tekstbog på 669 sider, (der efterfølgende refereres til med T) en Arbejdsbog for Studerende på 488 sider (A), og en Håndbog for Lærere på 92 sider (H). Sidstnævnte indeholder desuden en ordforklaring (O) på 12 sider. Den rækkefølge de studerende vælger at bruge bøgerne i, og den måde de vælger at studere dem på, afhænger af deres specielle behov og præferencer.

Det pensum Kurset foreslår, er omhyggeligt udtænkt og forklaret skridt for skridt, både på de teoretiske og de praktiske planer. Det lægger vægt på anvendelse frem for teori, og oplevelse frem for teologi. Det erklærer udtrykkeligt at "en universel teologi er umulig, men en universel oplevelse er ikke kun mulig, men nødvendig" (O.in.2.5.) Selvom Kurset er kristent i sin fremstilling, omhandler det universelle åndelige temaer. Det understreger at det kun er een version af den universelle plan. Der er mange andre, og denne er kun forskellig fra dem i formen. De fører alle til Gud i sidste instans.

Tekstbogen er stort set teoretisk, og fremstiller de begreber Kursets tankesystem er baseret på. Dens ideer indeholder fundamentet for Arbejdsbogens lektioner. Uden den praktiske anvendelse Arbejdsbogen giver mulighed for, ville Tekstbogen stort set forblive en række abstraktioner, som næppe ville være tilstrækkelige til at frembringe den omvending i tankegangen, som er Kursets mål.

Arbejdsbogen indeholder 365 lektioner, en for hver dag i året. Det er imidlertid ikke nødvendigt at tage lektionerne i det tempo; nogen kan for eksempel ønske at blive ved en særligt tiltrækkende lektion mere end een dag. Instruktionen anmoder kun indtrængende om, at man ikke forsøger at tage mere end een lektion om dagen. Arbejdsbogens praktiske natur fremhæves i introduktionen til dens lektioner, og den understreger oplevelse igennem anvendelse, fremfor en forudgående forpligtelse til et åndeligt mål:

> *Nogle af de ideer arbejdsbogen præsenterer, vil du finde det vanskeligt at tro på, og andre vil muligvis synes ret foruroligende. Dette gør ikke noget. Du bliver kun bedt om at anvende ideerne som det anvises dig at gøre det. Du bliver ikke bedt om at dømme dem overhovedet. Du bliver kun bedt om at anvende dem. Det er anvendelsen af dem der vil give dem mening for dig, og som vil vise dig at de er sande.*
>
> *Husk kun dette: Du behøver ikke at tro på ideerne, du behøver ikke at acceptere dem, og du behøver end ikke modtage dem velvilligt. Nogle af dem vil du muligvis aktivt modsætte dig. Intet af dette gør noget, eller nedsætter deres effektivitet. Men tillad ikke dig selv at gøre undtagelser i anvendelsen af de ideer arbejdsbogen indeholder, og*

uanset hvad dine reaktioner på ideerne måtte være - brug dem. Intet mere end det er nødvendigt. (A-d.I.in.8,9)

Endelig vil Håndbog for Lærere, som er skrevet i form af spørgsmål og svar, give svar på nogle af de sandsynlige spørgsmål en studerende kan finde på at stille. Den indeholder desuden en afklaring af en del af de begreber Kurset anvender, og forklarer dem inden for Tekstbogens teoretiske ramme. Kurset gør ikke krav på at være endegyldigt, ligesom hensigten med Arbejdsbogens lektioner ikke er at fuldende den studerendes indlæring. I sidste instans overlades læseren til sin egen Indre Lærer, Som vil lede den videre undervisning som Han anser det for passende.
Selvom Kurset er meget vidtfavnende i sit perspektiv, kan sandhed ikke begrænses til nogen endelig form, hvilket klart kommer til udtryk i en sætning i slutningen af Arbejdsbogen:

Dette kursus er en begyndelse, ikke en afslutning.....Du får ikke flere lektioner, for de er ikke nødvendige længere. Hør fra nu af kun Stemmen for Gud.....Han vil lede dine anstrengelser, og fortælle dig nøjagtigt hvad du skal gøre, hvordan du skal instruere dit sind, og hvornår du skal komme til Ham i stilhed, og bede om Hans sikre vejledning og Hans sikre Ord.(A.d.II.E)

Hvad Det Siger

Intet virkeligt kan trues.
Intet uvirkeligt eksisterer.
Heri ligger Guds fred.

Sådan begynder *Et Kursus i Mirakler.* Det skelner fundamentalt imellem det virkelige og det uvirkelige; imellem viden og opfattelse. Viden er sandhed, under een lov, kærlighedens lov, eller Gud. Sandhed er uforanderlig, evig og eentydig. Den kan være uerkendt, men den kan ikke forandres. Den gælder for alt hvad Gud skabte, og kun det Han skabte er virkeligt. Den ligger ud over hvad der kan læres, fordi den er hinsides tid og proces. Den har ingen modsætning; ingen begyndelse og ingen slutning. Den er blot.
Opfattelsens verden derimod, er en verden af tid, af forandring, af begyndelser og afslutninger. Den er baseret på fortolkning, ikke på kendsgerninger. Det er en verden af fødsel og død, grundlagt på troen på mangel, tab, adskillelse og død. Den er tillært og ikke givet, lægger vægt på selektiv opfattelse, er ustabil i sin funktion og upræcis i sine fortolkninger.

På basis af henholdsvis viden og opfattelse rejser der sig to vidt forskellige tankesystemer, som er modsætninger i enhver henseende. I videns rige eksisterer ingen tanker adskilt fra Gud, fordi Gud og Hans Skabning deler een Vilje. Opfattelsens verden derimod, er lavet af troen på modsætninger og adskilte viljer i stadig konflikt med hinanden og med Gud. Det opfattelse ser og hører synes at være virkeligt, fordi den kun tillader det at komme ind i bevidstheden, som er i overensstemmelse med opfatterens ønsker. Dette fører til en verden af illusioner, en verden som konstant må forsvares, netop *fordi* den ikke er virkelig.

Når du er blevet fanget i opfattelsens verden, er du fanget i en drøm. Du kan ikke undslippe uden hjælp, fordi alt hvad dine sanser viser dig kun bekræfter drømmens virkelighed. Gud har sørget for Løsningen, den eneste Vej ud, den sande Hjælper. Det er Hans Stemmes - Hans Helligånds - funktion at mægle imellem de to verdener. Det kan Han gøre, fordi Han på den ene side kender sandheden, og på den anden side også ser vore illusioner, men uden at tro på dem. Det er Helligåndens mål at hjælpe os til at undslippe drømmeverdenen, ved at lære os hvordan vi skal vende vore tanker om og aflære vore fejltagelser. Tilgivelse er Helligåndens store hjælpemiddel til at lære os, hvordan vi bringer denne omvending af tankerne i stand. Kurset har dog sin egen definition af hvad tilgivelse virkeligt er, ligesom det definerer verden på sin egen måde.

Den verden vi ser, afspejler blot vores egen indre referenceramme - de fremherskende ideer, ønsker og følelser i vore sind. "Projektion laver opfattelse" (T-21.in.1.1.). Først ser vi indad, beslutter hvilken slags verden vi ønsker at se, og så projicerer vi denne verden ud, og gør den til sandhed *som vi ser den*. Vi gør den sand igennem vore fortolkninger af hvad det er vi ser. Hvis vi bruger opfattelse til at retfærdiggøre vore egne fejltagelser - vores vrede, vores lyst til at angribe, vores manglende kærlighed i hvilken form den end viser sig - vil vi se en verden af ondskab, ødelæggelse, nag, misundelse og håbløshed. Alt dette må vi lære at tilgive, ikke fordi vi så er "gode" og "barmhjertige", men fordi det vi ser ikke er sandt. Vi har forvrænget verden med vore forvrængede forsvar, og ser derfor noget som ikke er der. Efterhånden som vi lærer at erkende vore fejlopfattelser, lærer vi også at overse dem, eller at "tilgive". På samme tid tilgiver vi os selv, og ser forbi vore forvrængede selvopfattelser til det Selv, Som Gud skabte i os og som os.

Synd defineres som "mangel på kærlighed" (T-1.IV.3.1.). Da kærlighed er alt hvad der er, er synd i Helligåndens øjne en fejltagelse som skal rettes, frem for noget ondt som skal straffes. Vore følelser af utilstrækkelighed, svaghed og ufuldkommenhed stammer fra den stærke investering i "mangelprincippet", som styrer hele denne verden af illusioner. Baseret på dette søger vi det i andre, som vi føler vi mangler i os selv. Vi "elsker" en anden i den hensigt at få noget selv. Det er faktisk det der går for at være kærlighed i drømmeverdenen. Der kan ikke være nogen større fejltagelse end den, for kærlighed er ude af stand til at bede om noget.

Kun sind kan virkeligt forenes, og hvem Gud har sammenføjet, kan intet menneske adskille. (T-17.III.7.3.). Det er dog kun på Sindets Kristus-niveau sand forening er mulig, og den er faktisk aldrig gået tabt. Det "lille jeg" forsøger at fremhæve sig selv igennem ydre anerkendelse, ydre besiddelser og ydre "kærlighed". Det Selv Gud skabte har ikke brug for noget. Det er for evigt fuldstændigt, trygt, elsket og elskende. Det søger at dele frem for at få; at udvide sig frem for at projicere. Det har ingen behov, og ønsker at forene sig med andre på basis af deres gensidige bevidsthed om overflod.

Verdens specielle forhold er destruktive, selviske og barnligt egocentriske. Dog kan disse forhold, hvis de overgives til Helligånden, blive det mest hellige på denne jord - de mirakler som viser vejen tilbage til Himlen. Verden bruger sine specielle forhold som et sidste våben til udelukkelse og et bevis på adskillelse. Helligånden forvandler dem til fuldkomne lektioner i tilgivelse og i at vågne fra drømmen. Hvert eneste er en mulighed for at lade opfattelser blive helbredt og fejltagelser korrigeret. Hvert eneste er endnu en chance for at tilgive sig selv ved at tilgive den anden. Og hvert eneste bliver endnu en invitation til Helligånden og til at huske Gud.

Opfattelse er en funktion af kroppen, og repræsenterer derfor en begrænsning af bevidstheden. Opfattelse ser igennem kroppens øjne og hører igennem kroppens ører. Den bevirker de begrænsede reaktioner kroppen udfører. Kroppen er tilsyneladende stort set selvmotiveret og uafhængig, men faktisk reagerer den kun på sindets hensigter. Hvis sindet ønsker at bruge den til angreb i en eller anden form, bliver den et bytte for sygdom, alderdom og forfald. Hvis sindet accepterer Helligåndens formål med den i stedet, bliver den en nyttig måde at kommunikere med andre på, usårlig så længe der er brug for den, hvorefter den blidt lægges væk når den ikke er til nytte længere. I sig selv er den neutral, som alt andet i opfattelsens verden. Om den skal anvendes til egoets eller til Helligåndens formål afhænger helt af hvad sindet ønsker.

Det modsatte af at se igennem kroppens øjne er Kristi vision, som afspejler styrke fremfor svaghed, eenhed fremfor adskillelse og kærlighed fremfor frygt. Det modsatte af at høre igennem kroppens ører, er kommunikation igennem Stemmen for Gud, Helligånden, som er forblevet i hver enkelt af os. Hans Stemme synes fjern og vanskelig at høre, fordi egoet, som taler for det lille, adskilte selv, synes at tale meget højere. Det er faktisk omvendt. Helligånden taler med umiskendelig klarhed og overvældende appel. Ingen, som ikke vælger at identificere sig med kroppen, kan på nogen måde være døv for Hans budskaber om udfrielse og håb, ej heller kan han undgå med glæde at tage imod Kristi vision i bytte for hans ynkelige billede af sig selv.

Kristi vision er Helligåndens gave, Guds alternativ til illusionen om adskillelse og troen på at synd, skyld og død er virkelige. Den er den eneste korrektion af alle opfattelsens fejltagelser, forsoningen af de tilsyneladende modsætninger denne verden er baseret på. Dens venlige lys viser alle ting i et andet perspektiv, og afspejler et tankesystem som vokser ud af viden, og gør

tilbagevenden til Gud ikke blot mulig, men uundgåelig. Hvad der før blev betragtet som uretfærdigheder, begået imod een af en anden, bliver nu et råb om hjælp og genforening. Synd, sygdom og angreb ses som fejlopfattelser, der råber på at blive afhjulpet igennem mildhed og kærlighed. Forsvar nedlægges, fordi der ikke er brug for dem hvor der intet angreb er. Vore brødres behov bliver vore egne, fordi de rejser sammen med os på vejen til Gud. Uden os ville de fare vild. Uden dem kunne vi aldrig selv finde vej.

Tilgivelse er ukendt i Himlen, hvor behovet for den ville være utænkeligt. Men i denne verden er tilgivelse en nødvendig korrektion for alle de fejltagelser vi har lavet. At tilbyde tilgivelse, er den eneste måde vi selv kan få den på, for det er en genspejling af Himlens lov om, at det at give og at modtage er det samme. Himlen er den naturlige tilstand for alle Guds Sønner, som Han skabte dem. Sådan er deres virkelighed i evighed. Den har ikke forandret sig fordi den er blevet glemt.

Tilgivelse er det middel vi vil huske med. Hvad der før blev betragtet som uretfærdigheder, begået imod een af en anden, bliver nu et råb om hjælp og genforening. Synd, sygdom og angreb ses som fejlopfattelser, der råber på at blive afhjulpet igennem mildhed og kærlighed. Forsvar nedlægges, fordi der ikke er brug for dem hvor der intet angreb er. Vore brødres behov bliver vore egne, fordi de rejser sammen med os på vejen til Gud. Uden os ville de fare vild. Uden dem kunne vi aldrig selv finde vej.

Den tilgivne verden bliver porten til Himlen, fordi vi ved dens nåde endelig kan tilgive os selv. Når vi ikke længere holder nogen fanget i skyld, bliver vi fri. Ved at anerkende Kristus i alle vore brødre, anerkender vi Hans Tilstedeværelse i os selv. Når vi glemmer alle vore fejlopfattelser, og der ikke længere er noget fra fortiden som holder os tilbage, kan vi huske Gud. Herudover kan intet læres. Når vi er rede, vil Gud Selv tage det sidste skridt i vores tilbagevenden til Ham.

DATOER

Helen Schucman

1909 (14 juli) fødsel

1921 (sommer) Oplevelsen ved Lourdes, Frankrig

1922 Døbt som babtist

1931 - 35 New Yorks Universitet (B.A.)

1932 (efterår) Møder Louis Schucman

1933 (26 maj) Gifter sig med Louis Schucman

1938 ca. 1' oplevelse i undergrundsbanen

1952 - 57 New York Universitet (Ph.D.)

1958 (forår) Møder William Thetford

1965 (juni) "Der må være en anden måde" talen

1965 (juni - oktober) Visioner og oplevelser før Kurset

1965 - 72 Nedskrivning af Et Kursus i Mirakler

Tekstbog: 21 oktober 1965 - 10 oktober 1968

Arbejdsbog: 26 maj 1969 - 18 februar 1971

Lærerhåndbogen: 12 april 1972 - 7 september 1972*

*) dette er den sidst opgivne dato i urteksten, men det er næsten sikkert ikke dikteringens sidste dag, som formodentlig ligger ca. en uge senere.

1969, 1971 (25 december, 1969 - 12 marts 1971 - 11 november 1971) de tidlige digte

1972 (oktober 1977 (april) "Notes on Sound"

1972 (25 november) Møder kenneth Wapnick

1973 (Januar(1975 (januar marts) "Psykoterapi"

1973 (24 december) 1978 (2o marts) Senere digte

1973 (efterår) - 1975 (forår) Den endelige redigering af *Et Kursus i Mirakler*

1975 (29 maj) Møder Judith Skutch

1975 (sommer, efterår) Fordeling af 300 ofsetkopier af *Et Kursus i Mirakler*

1975 (september - december). "Begrebsafklaring"

1976 (juni) Udgivelse af Et Kursus i Mirakler

1977 (september - november) Bønnens Lovsang

1978 (8 februar - 11 april) "Guds Gaver"

1981 (9 februar) Død

1988 (4 juli) Bill's død